

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WAIT FOR IT

MARIANA ZAPATA

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BEKLEYİN

MARİANA ZAPATA

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Sonsöz

Tesekkür Yazar

Hakkında

Ayrıca Mariana Zapata

Wait For It© 2016 Mariana Zapata

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yazarın izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulsa da, isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2016 Mariana Zapata

Kitap Kapağı Tasarımı [Letitia Hasser, Romantik Kitap İşleri](#)

Editörlüğü Hot Tree Editing

[Jeff Senter biçimlendirme, Indie Formatlama Hizmetleri](#) tarafından

Gerçek aşkıma, hapishanede beni koruyacağına güvendiğim tek kişiye: kız kardeşim Ale'ye. Bu kitabı senin etrafımda olmamanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek yazdım... ve berbattı. Çok. (Belli ki.) Neyse ki kötülük asla ölmüyor, yani sonsuza dek benimle kalacaksın. (Ve başka türlüünü de istemezdim.)

Birinci Bölüm

Çığlık atarak uyandım.

Ya da iki hafta önce Josh'tan kaptığım ve ergenlik çağındaki bir sigara tiryakisi gibi ses çıkarmama neden soğuk alınlığımı atlatmaya çalıştığım düşünülürse çığlık atmaya oldukça yakındım.

"Ahh!" dediğim anda gözlerim açıldı ve yüzümün birkaç santim ötesinde mini bir iblisle karşılaştım. Sıçradım. İrkildim. Bana bakan iki göz kırpışırken ruhumun saniyenin milyonda biri kadar bir süre için bedenimi terk ettiğine yemin edebilirim.

"Kahretsin!" Sırtım yatak başlığına çarptığında bağırdım ve boğazım kesilmeden önce alacağım son nefesi içime çektim.

Ama...

Yanımdaki yastığı almak için uzanırken - onunla ne halt edeceğimi bilmiyordum, Willy Wonka'nın şeytani Oompa Loompa'sıyla yastık savaşı falan mı yapacaktım bilmiyorum - onun beni Karanlık Lord'a kurban etmek üzere olan seyahat boyutunda bir Şeytan müridi olmadığını fark ettim. Neredeyse zifiri karanlık odada kamufle olmuş, benimkinden birkaç santim ötedeki küçük yüz aslında şeytanın kölesi değildi; beş yaşında bir çocuktü. Beş yaşında bir çocuktü. Benim beş yaşındaki çocuğum.

Louie'ydi.

"Aman Tanrım, Lou," diye hırıldadım otuz yaşına basmadan önce beni öldürmeye çalışanın kim olduğunu fark ettiğimde. Gözlerimi kırptırdım ve sanki göğsümden fırlayacakmış gibi kalbimin üzerindeki deriyi sıkıca kavradım.

Onu yatağımda bulduğuma şaşırmmalıydım. Son birkaç yıldır kaç kez aynı şekilde ödümü koparmıştı? Yüz kere mi? Şimdiye kadar odama gizlice girmesine alışmış olmalıydım. *Gün ışıığında* gördüğüm en sevimli çocuktü *ama* nedense uyuyan birine bakmanın oldukça ürkütücü olduğunu anlamamıştı. *Gerçekten* ürkütücü.

"İsa Ç-" demeye başladım ama "peynir ve kraker" ile devam ettim. Annemin bir yıl önce çocuklara Tanrı'nın adını boş yere kullanmayı öğrettiğim için beni azarlayan sesi hâlâ kulaklarımda. "Ödümü kopardın-" Yine her şeyi berbat ettiğimi fark ederek inledim. En azından Louie'nin önünde kötü kelimeler kullanma konusunda daha iyi olmaya çalışıyordum, çünkü Josh'tan bir cacık olmazdı ama eski alışkanlıklar zor ölürdü. Onun yerine "Cehennem" ve "İsa "dan çok daha kötü kelimeler duymuş olmasına rağmen, "Benden uzak olsun," dedim.

"Özür dilerim *Tia* Diana," diye fısıldadı Louie o şeker gibi tatlı sesiyle, yaptığı ve yapacağı her şey için onu hemen affetmemi sağladı.

"Lou." Kalbim hala hızlı atıyordu. Tanrım. Felç geçirmek için çok gençtim, değil mi? Yorganın kucağıma düşmesine izin verdim, hâlâ göğsümü ovuyordum. "İyi misin?" Karşılığında fısıldadım, kalp atışlarımı tekrar makul bir hıza getirmeye çalışıyordum.

Ciddi bir şekilde başını salladı.

Çok sık kâbus görmezdi ama gördüğü zaman da uyanık olup olmadığımı bakmaksızın yolunu mutlaka bana bulurdu. Kendimi ne kadar halsiz hissettiğime bakılırsa, birkaç saatten fazla uyumuş olma ihtimalim yoktu. Yeni bir evde uyumak durumuma hiç yardımcı olmuyordu. Bu sadece buradaki üçüncü gecemizdi. Bedenim yatağın farklı bir yöne bakmasına alışkın değildi. Her şeyin kokusu ve sesi farklıydı. Eski dairemizde bile rahatlamakta yeterince zorlanmışım, bu yüzden son iki gecedir kendimi yatakta, yorgunluktan yüzüme düşürene kadar telefonumla uğraşırken bulduğumda şaşırmadım.

Küçük parmaklı bir el çarşafın üzerinden bacağıma indi. "Uyuyamıyorum," diye itiraf etti küçük çocuk, Kutsal Ruh'u ve birkaç damla çişimi korkutarak beni zaten uyandırdığından daha fazla uyandırmamaya çalışıyormuş gibi fısıldayarak. Odanın karanlığı Louie'nin sarı saçlarını ve kalbimi hâlâ sık sık sızlatan mavi gözlerini gizliyordu. "Dışarıda çok gürültü var. Seninle uyuyabilir miyim?"

İçimden gelen esneme yaklaşık on beş saniye sürdü, çirkin ve kesik kesikti, bu sırada gözlerim yaşardı. "Ne tür bir gürültü?"

"Sanırım biri pencerenin önünde kavga ediyor." Bacağıma okşarken omuzlarını kamburlaştırdı.

Bu beni dik oturttu. Lou'nun aktif bir hayal gücü vardı ama *o kadar* da değil. Bizi hayali arkadaşlar edinmekten kurtarmıştı ama beni üç yaşındayken tuvaletin bir kuş banyosu ve kendisinin de bir papağan olduğunu iddia etmekten kurtaramamıştı.

Kavga mı? *Burada mı?*

Bu eve gelmeden önce en az elli ev görmüştüm. Şu ya da nedenle işe yaramayan elli farklı satış ilanı. Ya iyi okullardan çok , ya mahalle tekinsiz görünüyordu, ya bahçe yeterince büyük değildi, ya evin çok fazla tadilata ihtiyacı vardı, ya da benim fiyat aralığımın dışındaydı.

Bu yüzden emlakçım bana gösterecek *bir ev daha* olduğundan bahsettiğinde pek iyimser değildim. Ama yine de beni oraya götürdü; işçi sınıfı mahallesinde sadece birkaç gündür piyasada olan bir hacizdi. Umutlanmama izin vermemiştim. Üç yatak odası, büyük bir ön ve arka bahçesi olması ve sadece minimum miktarda kozmetik çalışmaya ihtiyaç duyması benim için yeterliydi. Üzerine atladım ve satın aldım.

Diana Casillas, ev sahibi. Zamanı gelmişti. Son iki yıldır çocuklarla birlikte tıklıp kaldığımız iki yatak odalı daireden çıkmaya fazlasıyla hazırdım.

Gittiğim onca çöplükten sonra burası tünelin ucundaki ışık olmuştu. Mükemmel değildi ama potansiyel . Banliyödeki yeni ve gösterişli bir alt bölgede olmamasına rağmen çevredeki okullar harikaydı. En büyük sürpriz ise işimin taşındığı yere yakın olmasıydı, böylece hayatımın saatlerini gidip gelerek harcamayacaktım.

Mesele şu ki, evi kapatmak için geçen bir buçuk ay boyunca yeni komşulardan birkaçıyla tanışmışım ama değil. Yaşayan insanlar

Louie'nin yatak odasına en yakın olanlar yaşlı bir çiftti, gecenin bir yarısı kavga ettiklerini hayal edebileceğiniz türden insanlar değillerdi. Diğerleri küçük çocukları olan iyi ailelerdi. Suç geçmişi olan bir mahalle, kaçınmaya çalıştığım türden bir pislikti.

Kimsenin kavga etmemesi gerekiyordu, hele de gecenin bir yarısı.

"Benimle kalabilirsin. Sadece bir daha karnıma tekme atma, tamam mı? Geçen sefer neredeyse kaburgamı kırıyordun," diye hatırlattım, her eğildiğimde nefes nefese kalmama neden olan dev morluğu unutmuş olabilir diye. Yandaki lambayı yakmak için uzandım, neredeyse komodinin üzerinden düşüyordu. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp Louie'nin pijama pantolonunun arkasından çekiştirerek ayağa kalkarken ona kısmi bir kama verdim.

"Kazaydı!" diye kıkırdadı, sanki göbeğimi top gibi kullanarak haftalarca acı çekmeme neden olmamış gibi, eğer isterse futbolda kariyer yapabileceğini belli ediyordu. Geniş ailemizde zaten iki futbolcu vardı; bir tanesine daha ihtiyacımız yoktu. Işık yandığında, kalbimi ele geçiren o küçük yaramaz gülümseme üzerimde her zaman olduğu gibi aynı etkiyi yarattı: dünyadaki her şeyi daha katlanılabilir hale getirdi.

"Elbette öyleydi." Tekrar esnmeden önce ona göz kırptım ve vücuduma biraz kan pompalamak için kollarımı başımın üzerine uzattım. "Bir dakika içinde döneceğim ama uyumaya çalış, tamam mı? Büyükannen seni erkenden alacak."

"Nereye gidiyorsun?"

Ne zaman onsuz bir yere gitsem ses tonunda hep bir endişe vardı, sanki geri dönmeyeceğimi bekliyormuş gibi. Bundan nefret ederdim. "Gürültüyü kontrol etmek için. Hemen döneceğim," diye sakince açıkladım, beni ondan uzak tutmak için bir kitle imha silahı gerektiğini sözsüz olarak anlatmaya çalıştım. Ama bu sözü yüksek sesle vermedim. Ben ona her seferinde hatırlatmadan buna kendi başına inanması gerekiyordu.

Louie başını salladı, çoktan yorganın altına girmişti, bu da vicdanımı biraz olsun rahatlattı. Bacakları, kolları ve annesinin Danimarkalı soyundan ve bizim Meksikalı tarafımızdan miras kalan o parlak şeftali teni vardı. Dünyada onun altın tonunu taklit edebilecek bir solaryum ya da bronzlaştırıcı yoktu.

"Uyu hadi."

Lambayı tekrar söndürerek yatak odasından çıktım ve kapıyı arkamda aralık bıraktım. Neyse ki uyumadan önce şortumu giymiştim. Yolumu bulmak için ellerimi duvarlara uzattım; evin düzenine henüz aşına değildim. Çocuklar karanlıktan korkmazdı, bu yüzden gece lambalarıyla uğraşmazdık. Kendimi bildim bileli, ağabeyim ve ben ikisini de öcünün onlardan korkması gerektiğine ikna etmiştik, onların öcünden değil. Henüz hiçbir şeyi asmaya fırsat bulamamıştım, bu yüzden odamı Louie ve Josh'un odalarından ayıran koridorda ilerlerken resimleri askılarından düşürme şansım yoktu.

Çocuklar benimle yaşamaya ilk başladıklarında, *çözülmemiş bir gizem* gibi sihirli bir şekilde ortadan kaybolmadıklarından emin olmak için kendimi her gece en az bir kez uyanıp onları kontrol ederken bulurdum. Şimdi, bunu sadece Louie'nin beni uyandırdığı bu gibi gecelerde yapıyorum.

Josh'un yatağında ilk fark ettiğim şey, yatağın büyük bir kısmını kaplayan uzun tüylü beden, ailemizin 160 kiloluk, dünyanın en kötü korumasıydı. Mac baygındı, odaya girdiğimden tamamen habersizdi ve üstüne üstlük Louie'yi havada asılı bulduğumda çığlık atmama tepki bile vermemişti. Yatağın daha yukarısında, Josh'un benim ve Rodrigo'nunkine çok benzeyen kahverengi saçlarının tepesi, iki hafta önce seçtiği düz mavi yorganın altından dışarı bakıyordu. Mağazanın ortasında bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamaya başlamamış olmam bir mucizeydi. Ona bir Ninja Kaplumbağalar seti isteyip istemediğini sorduğumda ve o da sade mavi seçtiğinde beni biraz öldürmüştü. On bir yaşına girmesine daha birkaç hafta vardı ve şimdiden çizgi film karakterleri için fazla büyük olduğunu düşünüyordu. Daha dün gibi hatırlıyorum onun tulum giydiğini, kahretsin.

Josh'un kapısını çoğunlukla kapalı bıraktım ve Louie'nin odasına doğru yöneldim, üç odadan en küçüğü ve evin önüne en yakın olanı. Daha kapısına varmamıştım ki bağırışlar duydum. *Bunun yandaki yaşlı komşulardan gelmesine imkân yoktu.* Diğer tarafta bir bungalovda yaşayan insanlar benim yaşlarımda bir çiftti ve bir de bebekleri vardı.

Mahalle güvenli bir yer gibi görünüyordu. Civardaki araba yollarının çoğunda yeni model arabalar vardı ama bazıları da yıllar önce yeniden tasarlanmış modellerle doluydu. Ben doğmadan önce inşa edilmiş olsalar bile, çimenlere iyi bakıldığını, evlerin güzel ve temiz olduğunu fark etmeden edememiştim. Tüm işaretler bu evin iki çocuk yetiştirmek için harika bir yer olduğunu gösteriyordu. Bana büyüdüğüm yeri hatırlatıyordu.

Rodrigo bunu onayladı.

Pencereden dışarı bakmak için Lou'nun perdelerini olabildiğince gizlice hareket ettirdiğimde, gürültünün geldiğini bulmam uzun sürmedi. Sokağın karşısında, iki evin sağında, hafta içi gecenin bir yarısı etrafta dolaşan biri varsa, trafiğin geçmesini engelleyecek şekilde park edilmiş bir çift araba vardı. Ama kaldırımdaki sokak lambasının altında dikkatimi çeken dört adam oldu.

Tıpkı Louie'nin ima ettiği gibi kavga ediyorlardı. Üçünün bir kişinin etrafında döndüğünü anlamam sadece bir saniye sürdü. Televizyonda, üç kişi bir kişinin etrafında döndüğünde bunun iyi bir şey olacağı anlamına gelmediğini bilecek kadar dövüş izlemiştim.

Bu gerçekten oluyor muydu? Komşumun evinde böyle bir şey olmadan önce altı aylık bir olamaz mıydı? Bir yabancı saldırıya uğramak üzereydi ve ben sadece artık sokağın karşısında yaşadığım birini varsayabilirdim.

bunun bir parçasıydı. Tek başına olan adam benim komşum muydu? Yoksa komşum tek başına olana atlamaya çalışanlardan biri miydi?

Tam o sırada, neler olduğunu tahmin etmeye çalışırken, çemberin ortasındaki adamın çenesine bir yumruk geldi. Dizlerinin üzerine çöktü, çılgınca geri savruldu ve saldırganların hepsini ıskaladı. Diğer üçü avantajı ele geçirdi ve kendi başlarına adama saldırdı.

Aman Tanrım. Onun kıcını tekmeleyeceklerdi ve ben orada durmuş izliyordum. *İzliyordum.*

Oraya gidemezdim.

Yapabilir miyim?

Artık Louie ve Josh vardı. Aman Tanrım. Odanın hâlâ oyuncak ve giysi kutularıyla dolu olduğunu anlamak için etrafa bakmama gerek yoktu. Küçük bir çocuğun bu kadar çok eşyaya nasıl sahip olduğu beni aşıyordu. Ona daha yeni ikiz yatağı için Demir Adam yorganı almıştım.

Sorumlu olduğum tek kişi *ben değildim*, diye düşündüm adamın kaburgalarına atılan tekmelere tanık olurken. Ya adamların silahları varsa? Ya-

Pencereden, Tek Başına Adam'ın aynı kişi tarafından defalarca yumruklanması izlemeye devam ettim. Tekrar ve tekrar. Eğer bir kış dayığı gördüysem, bu tam bir kış dayığıydı. Bu yeterince kötü değilse, başka bir adam araya girdi ve devraldı. Kalbim dört beden büyüdü. *Yüce İsa*. Tanrım. Kıcına tekme yiyordu. Tek Başına Adam yanına düştü, saldırganlardan biri açık bulduğu anda tekrar tekrar tekmeledi. Yaralı bir ceyslana saldıran sırtlanlar gibiydiler. Onu öldüreceklerdi.

Ve ben orada duruyordum. Hala.

Kardeşimi düşündüm, o tanıdık acının kalbimi delip geçtiğini ve aynı anda keder, pişmanlık ve öfkeyle dolup taşıtığını hissettim. Tereddüt etmek yaşamla ölüm arasındaki fark olabilirdi, bunu bilmiyor muydum?

Önleyebileceğim bir şey olursa kendimle yaşayamazdım. Silahları olma ya da birinin misilleme olarak peşime düşme ihtimalini düşünmedim ve bırakın çocukları, ailemin bile bu kadar pervasızca bir şey yapmamı nasıl karşılayacağını hesaba katmadım. Ama evimin içinde öylece durup, açıkça ihtiyacı olan birine yardım etmek için hiçbir şey yapmazsam nasıl bir insan olurum?

Kendimi bundan vazgeçiremeden yatak odasından çıkıp ön tarafa doğru koştum, ayaklarım çıplaktı. Telefonumu ya da ayakkabılarımı almak için odama dönerek zaman kaybetmek istemiyordum ama Josh'un beyzbol çantasını yarın büyükannesi ve büyükbabasıyla giderken unutmasın diye ön kapının yanına bıraktığını çok net hatırlıyordum. Eğer bu geceyi atlatabilirim, ona yeni bir beyzbol takımı bulmak için etrafı aramaya başlamam gerektiğini kendime hatırlattım ve planı daha iyi bir zamana erteledim.

Yardıma gitmem gerekiyordu çünkü yapılacak doğru şey buydu ve çocuklar için bir rol model olmam gerekiyordu. Ve engellerden kaçmak kimseden öğrenmeleri gereken bir şey değildi.

Gerçek şu ki, onları ileride olacakları kişi haline getirmek Larsen'lara, aileme ve bana düşüyordu. Onların vasisi olduğumda kabul etmem gereken ilk şeylerden biri buydu. *Bu bana bağlıydı.* Onlarla işleri berbat edersem... bunun olmasına izin veremezdim. Çişini tuvalete zorlukla yöneltip ıskalamayan küçük çocuklardan daha fazlası olana kadar sonsuza kadar zamanım varmış gibi görünse bile iyi, onurlu insanlar olarak büyümelerini istedim. Rodrigo'nun çocuklarının, sırf onları büyütmek için etrafta olmadığı için farklı olmalarını istemiyordum, çünkü küçük birer pislik haline gelirlerse bunun kimin suçu olacağını çok iyi biliyordum: benim.

Bunun vicdanımı rahatsız etmesine gerek yoktu.

Tam bıraktığı yerden, Josh'un çantasından çıkan sopayı aldım ve kompozitin ağırlığını test ettim. Ön kapıyı arkamdan hafifçe kapatana kadar eve geri koşma dürtüsü beni gerçekten vurmadı. Beynimin bunu yapmanın ne kadar aptalca bir fikir olduğunu fark eden kısmı odamda, yorganın altında olmak istiyordu. Bu kararı vermek zorunda kalmak istemiyordu - hayatımı riske atmak mı, atmamak mı? Ama Rodrigo'nun adını düşünmek bile devam etmemi sağladı.

Güverteden yürüyüş yoluna çıkan üç basamaktan aşağı koşarken, bunun bana geri tepmeyeceğini umarak sessiz bir dua gönderdim. Ayaklarım henüz çimentoya değmişti ki, adamın tek başına hâlâ etrafının sarılmış olduğunu ve hâlâ dayak yediğini fark ettim. Panik tüm omuzlarımı kapladı. *Bunu nasıl başka kimse duymadı?* Bunun önemli olmadığını düşünmeden önce merak ettim. Yapmam gerekeni yapmalıyım ve bu adama yardım edip tek parça halinde evime dönmeliydim.

"Polisler yolda!" Sopayı havaya kaldırarak avazım çıktığı kadar bağırdım. "Onu rahat bırakın!"

Hayatımın en büyük sürpriziyle, üç adam anında durdu; bacaklarından biri tekmenin ortasında havada asılı kaldı ve bariz bir tereddütle birbirlerine baktılar, bana mülayim, dikkat çekici olmayan yüzlerini bulanık bir şekilde gösterdiler. Onlarda özel bir şey yoktu; uzun boylu ve ince yapıydılar.

"Geri çekilin!" Orada dikilmeye devam ettiklerinde sesim çatlayarak bağırdım. Yerde yatanın diğer adamlardan biri değil de komşum olmasını gerçekten ama gerçekten umuyordum, yoksa evime girip çıkmak uzun bir süre gerçekten garip olacaktı.

Neden kimse yardım etmiyordu? Bir kez daha merak ettim, neden başka kimsenin dışarı çıkmadığını anlamıyordum. Pek de sessiz değillerdi.

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu ve şimdiden domuz gibi terlemeye başlamıştım. Tek başımaydım; içime adrenalin pompalanırken bile dehşete kapılmıştım ama ne yapmam gerekiyordu? Başparmağım kıcımda orada dikilip duracak mıydım?

"Geri çekilin!" Ses tonumu daha da sertleştirerek tekrar bağırdım, böyle bir şeyin benim mahalleimde olmasına bile sinirlenmişim.

Tek bir sert fısıltı duyuldu ve ardından saldırganlardan biri yerdeki adama doğru bir adım attı ve işaret etmeden önce ona sert bir tekme attı. "Bu iş daha bitmedi, orospu çocuğu!" diye tısladı.

Her ne kadar korkakça olsa da, iki pislik birlikte bir arabaya atladığında ve diğeri bana doğru ikinci bir bakış bile atmadan ikinci araca bindiğinde, lastikler sokağa fırladığında kendimi biraz minnettar hissetmekten alamadım.

Bacaklarım erişte taklidi yapmak için ellerinden geleni yaparken, ona yaklaştığımda yerdeki adam neredeyse hiç kıpırdamadı. Adam sırtüstü yatıyordu, acı içinde kıvranırken topukları çimlerin üzerinde sessizce ileri geri sürükleniyordu. Bileklerine kadar dövmelerle kaplı kolları başının etrafındaydı. Başını kaldırdığında avluya doğru ilerliyordum. Fazla zaman kaybetmeden önce yan tarafına, sonra da elleri ve dizleri üzerine yuvarlandı ve bu pozisyonda durakladı.

Sopayı çimlerin üzerine düşürdüm. "Vay canına dostum, iyi misin?" diye sormak aklıma gelen tek şeydi, büyük olasılıkla komşumun hemen yanında dizlerimin üzerine çökerken. Dikkati hâlâ yere odaklanmıştı. Nefes alış verişi kesik kesik ve düzensizdi; ağzı olduğunu tahmin ettiğim yerden çimenlere doğru bir tükürük ve kan çizgisi uzanıyordu. Öksürdü ve daha fazla gül rengi sıvı damladı.

Dikkatim dağılmıştı ve açıkçası paniklemeye çok yakındım, onu tutan ellerinin de dövmelerle kaplı olduğunu fark ettim, ama en azından karşı koymaya çalıştığının işareti parmak eklemlerinin her iki tarafını da kaplayan lekelerdi. Belki nasıl dövüşüleceğini bilmiyordu ama çabası için bir E alabilirdi.

"Hey, iyi misin?" Tekrar sordum, bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim, muhtemelen iyi olmasa da iyi olduğunu gösteren bir işaret aradım. Ona ne kadar zarar verdiklerini görmüştüm. Nasıl iyi olabilirdi ki?

Adam sırtını eğip tükürmeden önce kesik kesik aldığı nefes daha da sertleşti; ardından verdiği nefes takırdadı ve kulağa acı verici geliyordu.

Ona baktım; floresan sokak lambası saçlarını koyu sarı gösteriyordu. Üzerindeki tişörtte kan lekeleri vardı. Ama çıplak ayakları her şeyi anlatıyordu; o benim komşum olmalıydı. Yoksa neden ayakkabısı olmasın ki? Her şeyin yolunda gitmesini bekleyerek kapıyı açmış ve sonra da üzerine mi atlanmıştı?

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Sesim titrek ve alçaktı, çünkü orada olduğumu fark etmeden ya da umursamadan ellerinden kurtulmaya ve sadece dizlerinin üzerine çökmeye çalışıyordu. Yaklaştım ve bir kol bana doğru uzandığında hazırlıksız yakalandım.

Bileğini tutmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim, çim bıçakları çıplak dizlerime sürtünürken omzumu kolunun altına kaydardım. İç dirseği boynumun arkasına yerleşirken ağırlığı üzerime çöktü. Kolumu beline doladığımda burun deliklerime bir çeşit likör kokusu çarptı. Yakınlığından dolayı karnıma bir endişe yayıldı. Bu aptalı tanıımıyordum. Neler yapabileceği ya da nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yani, kim evinin önünde saldırıya uğrar ki? Bu rastgele, yanlış zamanda yanlış yerde olmak gibi bir saçmalık değildi. Kişisel bir şeydi.

Önemi yoktu. En azından küçük bir parçam bunun önemli olmaması gerektiğini fark etti.

Üçe karşı bir, hak edilmiş olsalar bile boktan bir ihtimaldi.

Ayağa kalkmaya çalıştığında ben de kalktım, beni destek olarak kullanırken itiraf etmek istediğimden çok daha fazla oflayıp pufladım. "Dostum, bana iyi olup olmadığını söylemen gerekiyor," dedim ona, iç kanamadan üzerime yığıldığını hayal ederken boğazımda düğümlenen kalp atışlarını yutkunarak. Bu benim gecemi güzelleştirdi. "Hey, beni duyabiliyor musun? İyi misin?"

"İyiym amına koyayım," diye harika bir cevap verdi daha fazla tükürük saçarken.

Antrenman yapmadığı bir maratona koşmayı denemiş ve yarıda bırakmış gibi konuşunca bu pek inandırıcı gelmedi. Ama ne yapacaktım ki? Ağırlığının yarısını bana yaslamışken bile ona yalancı mı diyecektim? "Burası senin evin mi?"

"Mm-hmm," diye homurdandı adam boğazının derinliklerinden gelen cevabı.

Bakışlarımı alçakta tutarak çimenlere göz gezdirdim, beni koltuk değneği olarak kullanan muhtemelen 200 kiloya yakın şeyi görmezden gelmeye çalıştım. Mahalledeki hemen hemen her ev gibi, önünde bulunduğumuz evin de ön kapıya çıkan üç basamaklı bir güvertesi vardı. Boştaki elimi kaldırdım ve orayı işaret ettim. "Bir saniye oturmanı istiyorum, tamam mı?" Belim bükülmek üzereydi.

Çevresel görüşümün dışında, başını sallıyor ya da onaylar gibi bir hareket yapıyor gibiydi, ama ben sadece bir hipster ya da oduncuya ait kalın bir sakalla kaplı bir çene çizgisine bir göz attım. Neyse ki omurgamın ikiye ayrılmak üzere olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü yarım mil gibi gelen on adım ilerlerken ağırlığını benden aldı. Vücudu hafifçe kamburlaşmıştı, nefes alış verişti titriyordu. Basamaklara geldiğimizde, oturabilmesi için dönüp onu aşağı indirdim, böylece ona yakından bakabildim.

İlk bakışta benden daha yaşlı olduğunu fark ettim. Belki on , belki yirmi yıl, bazı erkekleri tahmin etmek zordur ve o da onlardan biriydi. Yanaklarında pembe renkli lekeler vardı. Kaşı boyunca büyük bir yarık ve alt dudağında daha küçük ama bir o kadar kanlı bir kesik vardı. Bulunduğumuz alanı aydınlatan berbat gece ışığında ten renginin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama biraz solgun olduğu belliydi. Normal şartlar altında iyi görünümlüydü, tamam. Ama yeni komşumdan sadece bir iki adım ötede çömelip kalmama neden olan şey gözleriydi. Rengini anlayamadığım irisleri boyunca uzanan kırmızı çizgiler, içki içtiğinin bir işaretiydi.

Yoksa kan çanağına dönmüş gözlerin başka bir anlamı mı vardı? Kahretsin.

"İyi misin?" Ona tekrar sordum. Doktor değildim; farklı semptomların ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Mürekkeple kaplı boğazı, yutkunduğunu tahmin ettiğim bir sesle sallanırken gözlerini yavaşça açıp kapattı, sanki kafası karışmış gibiydi. Bana bakıyordu ama sanki benim içimden bakıyor gibiydi. Beyin hasarı olabilir miydi?

"Hey, ambulans mı yoksa polis mi çağırayım?"

Gözlerini bana dikti. Cevabı keskin ve biraz da çirkindi. "Hayır."

Onu izledim. "Kanaman var." Tam bunu söylediğimde, şakağından kaşına kadar uzanan kırmızı bir çizgi tam önümde belirdi. Tanrım.

"Hayır," diye tekrarladı yabancı, alnında öyle bir çatıklık vardı ki çekici olduğunu unutmuştum çünkü aptallık sevimli değildi. Sadece değildi.

"Öylesin." Gözlerimin "benimle dalga mı geçiyorsun" der gibi açıldığına eminim. Yanağından aşağıya doğru yol alan kanı silme zahmetine bile katlanmıyordu.

"Sana söyledim. Ben iyiyim."

Benimle böyle konuştuğu için ona bağırma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Koca ağzımı açmamı engelleyen tek şey, dayak yersem nasıl hissedeceğimi düşünmemdi ve muhtemelen ben de pek iyi biri olmazdım. Ama yine de sesim bir saniye öncesine göre daha huysuz çıkmıştı, "Sana yardım etmeye çalışıyorum. Seni tekmeliyorlardı. Kaburgan kırılmış olabilir... ya da beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin...."

Kan izleri kulağına doğru ilerliyordu. Bana nasıl iyi olduğunu söyleyebildi?

"önünde kan kaybediyorsun. Bak. Bana inanmıyorsan dokun," dedim, işaret parmağımyı tam da onun da aynısını yapmasını istediğim noktaya, yüzüme vurarak, *merhaba aptal, beni dinle* der gibi.

Adam başını salladı ve sonunda yüzüne doğru uzanıp kanı silerek daha büyük bir karmaşa yaratırken yavaş, acı dolu bir nefes verdi. Lekeli parmaklarına baktı ve kaşlarını çattı, az önce olanlardan sonra yaralandığına inanamıyormuş gibi ağzı yanlara doğru sarktı. "Polis yok. Hastane yok. Ben iyiyim," diye ısrar etti, sesi her hecede daha da kabalaşıyordu.

Yüce .

Erkekler. Siktiğimin *erkekleri*.

Ben olsaydım, çoktan bir ambulansa binip kontrolden geçmek isterdim. Ama yüzündeki ifadeden bir inatçının kokusunu bir mil alabildiğimi söyleyebilirim; kendi türümü tanıyabilirim - onu kararından vazgeçirmemin hiçbir yolu .

Ne salak ama.

"Emin misin?" Tekrar sordum, sırf vicdanım rahatlasın diye, aptalca davrandığını düşünsem bile istediğini yaptığımdan emin olmak için.

Bana bir kez daha bakarken göz kırpması yavaştı, insan olduğu ve acı çektiği gerçeğini gizleyemeden bir yanağını hafifçe buruşturdu. "Evet dedim."

Evet dedim.

Eğer bu ses tonunu kendine saklamazsa, bu pislik diğer adamların başlattığı işi benim bitirmeme yaklaşık üç saniye uzaklıktaydı. Ama gömleğinin ön tarafındaki kan, belki de hayatım boyunca beşinci kez ağzımı kapalı tutmama neden oldu. Yaralanmıştı. Nefes almakta zorlanıyor gibiydi. Ya akciğeri delinmişse? Ne yapmam gerekiyordu?

Cevap şuydu: *hiçbir şey*. O istemedikçe hiçbir şey yapamazdım.

O yetişkin bir adamdı. Onu istemediği bir şeyi zorlayamazdım.

Evime dönmeliyim. Zaten yeterince şey yapmıştım. Bununla uğraşmak istemiyordum ama... Çimenlerin üzerinde bayılmayacağından emin olana kadar içeri giremeyeceğimi biliyordum.

"Pekâlâ, hadi o zaman. Eğer yalan söyleyip iyi olduğunu söyleyeceksen, en azından seni evine götürmeme izin ver," diye mırıldandım, sadece "tamam" diyemediğim ve işine devam etmesine izin veremediğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Bunu hiçbir şey yokmuş gibi geçiştirmesi ve gerçekten bir sorunu olma ihtimali olmaması beni daha da sinirlendirmişti.

Komşum başını sallayıp bakışlarını bana doğru çevirmeden önce göz kapakları bir an için gözlerinin üzerinde düşük bir şekilde asılı kaldı. Göğsünden isteksiz ve aptalca bir nefes daha çıktı.

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım ama görmezden geldi. Onun yerine ayağa kalkması biraz zaman aldı, bu sırada elim fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı havada bekledi. Değiştirmede. Yavaşça ve kendi başına merdivenleri tırmandı, ben de düşüşünü engellemek için arkasından gittim. Sırtı bana dönükken, sadece ağır olmadığını, genel olarak oldukça iri bir adam olduğunu fark ettim. Dik durmasa bile, yaklaşık 1.80 boyunda ve kesinlikle benden çok daha ağır olduğunu söylemek kolaydı. Güverteye doğru birbiri ardına adımlar atarken nefesinin altında homurdandı ve kendime, eğer polisleri aramamı istemiyorsa, onun isteklerine saygı duymam gerektiğini söylemek zorunda .

Büyük bir aptal olduğunu ve yaralarından dolayı ölme ihtimali olduğunu düşünsem bile.

Ağzımın son bir kez daha açılmasına engel olamadım, endişe beni çok zorluyordu. "Gerçekten gidip bir kontrolden geçmelisin."

Hayatımda duyduğum en kaba ses tonuyla, "Kontrol edilmeme gerek yok," diye ısrar etti.

Denedin, Di. Denedin.

Normal ahşap bir kapının önünde metal bir güvenlik kapısı vardı ve komşum uzanıp önce birincisini sonra da ikincisini açtı, ben de peşinden içeri girdim. O içeri girerken tüm ışıklar kapalıydı, bu sırada homurdanıyordu. Sarhoş ve dayak yemiş adam tökezleyerek ilerlerken tek bir şey bile göremiyordum. Çıplak ayaklarım halının üzerindeydi ve etrafta iğne falan olmaması için dua ettim. Birkaç saniye sonra bir gümbürtü sesi geldi ve ardından yan lambalardan biri yanmadan önce çift tıkırtı duyuldu.

En kötü kabuslarımdan biriydi. Evi
darmadağındı.

Oturma odasındaki kanepenin ve iki koltuğun üzerinde temiz olan ya da olmayan giysi yığınları vardı. Duvara dev bir televizyon monte edilmişti, altından sarkan kablolar onu tanıdığım iki oyun sistemine bağlıyordu. Gazoz ve bira kutuları yan masaların üzerindeydi; toplanmış peçeteler, fişler, çoraplar, fast food paketleri ve kim bilir daha ne haltlar yerleri kaplamıştı.

Etrafıma bakınıp dururken, tozlu bir camekânın içindeki beyzbol topunu ve solumdaki konsol masasının üzerinde duran aynı derecede kirli bir kupayı gördüğümde acı içinde ofluyordu. Bütün bu yer bana Rodrigo'yla yaşadığımız ilk daireyi hatırlatıyordu. Ailemizin evinden taşındıktan sonra domuz gibi olmuştuk ama bunun nedeni annemizin temizlik manyağı olmasıydı ve hayatımızda bir kez olsun kendi arkamızı toplamak zorunda kalmamıştık. Bugünlerde, iki oğlum ve tam gün mesai yapan bir işim olduğu için, yaşayabileceklerim konusunda oldukça hoşgörülüydüm.

Ama burada her şeye yan gözle bakıyor, ayak parmaklarımı kıvırıyordum.

Adam-adam, bir eliyle yan kolu kavrayarak kendini yavaşça bir koltuğa bırakırken uzun bir inilti çıkardı.

"Ambulans çağırmamı istemediğinize emin misiniz?"

Arkasına yaslanırken bir "Uh-huh" daha çıkardı, başı koltuk başlığına düştü, renkli boğazı bir yutkunmayla sallandı.

"Emin misin?"

Cevap verme zahmetine bile girmedim.

Kıyafetindeki kırmızı lekeleri ve yüzündeki şişlikleri görünce tereddüt ettim ve tekrar tekmeleneyeceğini düşündüm. "Seni hastaneye götürebilirim. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var." Josh ve Louie'yi uyandırma fikri korkunçtu ama bunu yapmak zorundaysam yapardım.

"Hastane yok," diye mırıldandı, tekrar zorlukla yutkunarak. Gözleri kapalıydı.

Bir dakika boyunca ona baktım, profilinin keskin hatlarını inceledim. İşe yaramaz hissetmekten nefret ediyordum, gerçekten. "Senin için arayabileceğim biri var mı?"

Komşum başını sallamış olabilirdi ama hareketi o kadar kısıtlıydı ki emin olmak zordu. "Hayır. Ben iyiyim."

Bana pek iyi görünmedi.

"Artık gidebilirsin," diye mırıldandı, elleri kalçalarını öyle sert kavırıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Evinde onunla birlikte olmak istemiyordum ama öylece çekip gidemeyeceğimi de biliyordum. Gece vakti yabancı bir adamın evinde tek başıma olma fikri kafamda binlerce alarm zilin çalmasına neden oldu. Bu, filmlerdeki kadınların yaptığı ve bir psikopatın bodrumunda derin bir çukura atılmalarına neden olan türden aptalca bir şeydi. Ama kaçmak yapılacak doğru şey değildi ve eğer bir fark yaratacaksa, Texas Hill Country'de insanların genellikle bodrumları yoktu. Etrafıma bakındım ve ilk yardım çantası olup olmadığına dair sorumu kendime sakladım. "Kesiklerinizi temizlemek için kullanabileceğim bir şeyiniz var mı?"

Adamın gözleri kapalıydı ve kucağından, sol elinin birkaç parmağı, gözlerimi kısmama neden olan küçümseyici bir hareketle kıpırdadı.

"İnsanların ellerinde ne kadar çok mikrop taşıdığını biliyor musun?" Ona yavaşça sordum.

Tek gözü açık bir şekilde bana doğru kayarak bakmasından hoşlanmamıştım.

Ve benim ısrarlarımdan pek hoşlanmadı. "Şaka yapmıyorum. Bir fikrin var mı?"

Belki bir saniye boyunca bana baktı, sonra gözlerini kapadı ve bu konuda aptalca davranacağını belli eden başka bir küçümseme hareketi yaptı. "Siktiğimi söyledim zaten-"

"Ne haltlar dönüyor?" diye tanıdık olmayan bir ses aniden yükseldi ve beni korkudan altıma kaçırdı.

Oturma odasının koridor ya da mutfığa dönüştüğü yerde yarı çıplak bir adam duruyordu. Yarı çıplak bir adam gözlerini ovuşturuyor ve kaşlarını çatıyordu.

"Bir şey yok. Uyumaya devam et." Sandalyedeki huysuz aptal inlemeden konuşamıyordu bile.

Uykulu adam kaşlarını çatmaya ve gözlerini kırpmıştırmaya devam ediyordu, belli ki hâlâ kendinde değildi. Bir kolunu arkasındaki duvara doğru uzattı ve tepedeki vantilatörün ışığını yaktı.

Ve Tanrı olsun.

Tanrı yardımcım
olsun.

Yeni adam, dövülmemiş salak, sadece siyah boxer giyyordu. Aramızdaki üç metrelik mesafeden bile uzun boylu olduğu belliydi, belki de Dayakçı Salak'tan bile uzundu. Saçları neredeyse kafa derisine kadar kesilmişti, yüzü kirli sakallıydı ama sakallı sayılmazdı ve uzun bacaklı erkek modeller gibi yapılıydı; kaslı göğüsleri, altılı paketleri, günlerce sürecekt kalçaları ve kollarının üst kısmından göğüslerine, boğazındaki çentiğe kadar her yeri kaplayan ve trapezius kaslarının üzerinden yukarı doğru kavis yaparak devam edip sırtında bir yerde kaybolan kahverengi ve siyah dev bir dövmesi vardı.

Bir porno yıldızı gibi yapılıydı. Gerçekten çekici, kaslı porno yıldızları.

Ya da sanırım bir erkek takvim modeli.

Belli ki son zamanlarda çok fazla erkek erkeğe porno izlediğim için onu ilk olarak bu tür bir vücutla ilişkilendirmiştim.

Yorgun gözlerinin orada olduğumu fark ettiği anı biliyordum çünkü dimdik ayağa kalktı ve tüm kasları gerildi. "Kimsin sen?" diye sordu yavaşça, kuru bir sesle, sesi uykudan pürüzlüydü.

Elimi kalbimin üzerinde olduğu yerden bırakarak -yukarı uzandığımı bile hatırlamıyordum- göğsümdeki hırıltılı nefesi yakaladım ve avuçlarımı teslimiyet içinde ona bakacak şekilde kaldırarak boynundan aşağısı olmayan yüz hatlarını inceledim. Yüzü Rus mafya filmlerindeki gangsterler gibi keskin hatlara ve açılara sahipti. Pek yakışıklı sayılmazdı ama onda bir şeyler vardı... Öksürdüm. *Odaklan.* "Ona dışarıda yardım ettim," diye açıkladım, farlara yakalanmış bir geyik gibi orada dururken.

Bu açık değil miydi? Dayak yiyen adamın kanaması vardı. Yoksa neden orada durayım ki?

Yarı çıplak yabancı gözlerini kırpmadan ve kıpırdamadan bana baktı, sonra bakışları tekrar koltuktaki adama kaydı. "Ne oldu?"

Dayak yemiş Dumbass başını salladı ve kanepeye yaslanıp parmaklarını umursamaz bir şekilde salladı. "Yok bir şey. Sen kendi işine bak ve uyumaya devam et."

Ben..? Gitmeli miyim? Gitmeliyim. Muhtemelen gitmeliyim, diye karar verdim. Boğazımı temizledim ve neyse ki ikisi de bana bakmadı. "Pekâlâ, ben şimdi çıkıyorum-"

"Ne oldu?" diye tekrar sordu yarı çıplak adam ve sorunun bana yöneltildiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu... çünkü bakışları benimkine kilitlenmişti, kapüşonlu göz kapakları ve beni rahatsız eden bir kaş çatma hali vardı.

"Sana zaten hiçbir şey söylemedim!" Dayak yemiş Dumbass tıslayarak elini gözlerine götürdü ve gözlerinin üzerine koydu.

Dayak yememiş olan adam diğer adama bakmadı bile. Burun deliklerinin bir noktada açıldığından oldukça emindim ve gevşekçe sarkan ellerinin yumruk şeklinde açılıp kapandığını kesinlikle görebiliyordum. Sesi alçak ve neredeyse boğuktu. "Lütfen bana neden sandalyede kışına tekme yemiş gibi durduğunu söyleyebilir misiniz?"

Öyle olduğu için mi? Ağzımı açtım, kapattım ve zihinsel olarak omuz silktim. Oradan defolup gitmek istiyordum ve dayak yiyen adama karşı bir bağlılığım da yoktu. "Saldırıya uğradı ve ben de ona yardım ettim. Onu orada bırakmak istemedim." Gözlerim sandalye ile kasları arasında gidip geldi - yani, kalçalarının sadece üçte birini kapatan boxerli adam.

"Atladı mı?" Adamın kalın kaşlarından biri, geniş alnında yarım santim kadar yukarı kalkmış gibiydi.

Tekrarlamak için kelimelerimi seçerken çenesinin dışarı çıktığına yemin edebilirim. Hayatımda insanları kızdıran yeterince deneyimim olmuştu -özellikle de annemi- bu üç özelliğin öfkeli ama öfkeli olmamaya çalışan ve bunu başaramayan birinin işareti olduğunu biliyordum.

"Dışarıda çimenlerin üzerinde" diye ekleyerek durumu daha da kötüleştirmiş olabilirim.

Omuzlarının genişliği iki katına çıkmış gibiydi, bu da dikkatleri oldukça belirgin bir öfkeyle yumruk yaptığı elleriyle canlanan iri pazularına çekiyordu. Kaç yaşında olduğunu söyleyemiyordum... ama bunun bir önemi yoktu.

"Dışarıda çimenlerin üzerinde üzerine mi atladılar?" diye sordu en yeni yabancı sert bir şekilde, omuzları geriye kaymış, kirli sakallı çenesi biraz daha dışarı çıkmıştı.

Neden babama ispiyonluyormuşum gibi hissediyordum? "Uh-huh." Yatar koltuktaki adam bıkkınlıkla inledi.

Çenesi düşük olmak konusunda endişelenirdim, ancak Beat-up Dumbass tek başına beş adım atacak gibi görünmüyordu.

Yarı çıplak adamın pazuları daha da sertleşirken, eli -ki iri bir eldi- yukarı kalkıp küt kesilmiş siyah saçlarının tepesini kavrıdı. "Kim?" diye sordu adam, benimki gibi soğuk algınlığıyla hiçbir ilgisi olmayan o hırıltılı, derin sesiyle. İçimden bir ses bunun uykudan kaynaklanan bir ses olmadığını söylüyordu.

"Kim ne?" Yavaşça sordum, bu konuşmayı mümkün olduğunca çabuk bitirmenin en iyi yoluna karar vermeye çalışıyordum.

"Kim yaptı bunu?"

Onlara isimlerini ve adreslerini sormalı mıydım? Omuz silktim, rahatsızlığım her geçen saniye artıyordu. *Çık dışarı, Diana, diye* kafamın içindeki küçük bir ses beni uyardı.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye mırıldandı Dayakçı Salak, iç organlarında yaralar olan ya da olmayan birinin yapabileceği kadar öfkeyle.

Ama o yanıtını verirken ben de "Üç adam" diye geveledim.

"Bu evin dışında mı?" Yarı çıplak Adam işaret parmağıyla yeri gösterdi.

Başımı salladım.

Öncesinde bir an sessizlik oldu:

"Seni öldüreceğim amına koyayım," diye tısladı adam, tam olarak nefesini tutamamıştı, başı koltuğa doğru sallanıyordu. Yanında sallanan eli öyle bir yumruk oldu ki, gözlerim kapıya dikildi ve bir adım geri attım.

Ve muhtemelen bu yüzden bir adım daha geri atarken ağızımdan şu sözler döküldü: "Pekâlâ. Şimdi sıçrayacağım. Yerinde olsam doktora giderdim, dostum. Umarım iyileşirsin-"

Titrek bir nefes geniş göğsünü terk ederken, eli bir kez daha yanında gevşerken ve gözlerini kırptırırken, dövülmemiş adamın dikkati tekrar bana kaydı. "Kimsin sen?"

Yabancılarla nerede yaşadığımı söylemekten hoşlanmıyordum ama Batman gibi geceleri yabancıları kurtarmıyor, dünyayı suçtan kurtarmaya çalışıyordum. Ben sadece ihtiyacı olan birine yardım edebilecek güce sahipken onu görmezden gelemeyen bir aptaldım. Lanet . Ayrıca, eğer onlardan biri -ya da ikisi birden- bu evde yaşıyorsa, eninde sonunda beni etrafta göreceklerdi. "Sokağın karşısına yeni taşındım."

Sert suratlı ve küçük boxerlı adam bana bakarken dalgın görünüyor, sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Eminim anlayabileceği tek şey, iyi bir insan olmaya çalıştığım ve bu garip duruma dahil olduğum için gerçekten pişman olduğum gerçeğiydi.

Orada dikilen adamla koltukta zar zor ayakta duran diğer adam arasında bir ileri bir geri gidip geldikten sonra gidebileceğimi düşündüm. Dayak yiyen adamı yalnız bırakmıyordum ve belki de diğer adam ona kızgındı, ama aralarındaki geçmişi kim bilebilirdi ki? Geçmişte sizi yeterince kızdırmadıkları sürece birini "öldüreceğinizi" söyleyemezsiniz. Ben de o yollardan geçtim. Belki kızmakta haklıydı. Belki de değildi. Tek bildiğim elimden geleni yaptığımı ve artık siktir olup gitme zamanıydı.

"Pekâlâ, hoşça kalın ve iyi şanslar," dedim. İkisi de cevap vermeden ve daha sonra kimsenin adını öğrenmediğimi fark ettiğimde, kapıdan çıkmış ve caddenin karşısına geçip eve gidiyordum. Bu rahatsız edici bir durumdu ve

tekrar yaşamak isteyeceğim bir şey. Denemiştim. Sadece geri dönüp beni ısırmamasını umuyordum.

Geri dönmek için acele etmedim. İçime pompalanan adrenalin kaybolmuştu ve yorgundum. Josh'un sopasını çimenlerin üzerinden aldım ve sokağın karşısına geçtim, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum ama öğrenme şansımın yok denecek kadar az olduğunu biliyordum. Çimenliğe vardığımda, paravan ön kapının arkasında duran, üzerinde sadece bir beden küçük bir tişört ve iç çamaşırı olan, elleri kalçalarında kısa boylu, sıska bir figüre odaklandım.

"Lou? Ne yapıyorsun sen?" Ellerimi iki yanıma kaldırarak tersledim.

Yüzüne yayılan gülümseme, tam olarak ne söylemek üzere olduğumu bildiğini gösteriyordu ve buna hiç şaşırmadım. Elbette biliyordu. Kardeşim "siktir" kelimesini hayali üçüncü çocuğunun adımı gibi kullanmıştı. Annemle babamın, çocukların önünde bazı kelimeleri söylemeyi bırakması gerektiği konusunda ona hiç şikâyetle bulunmadıklarını ilk kez hatırlıyordum. Hah.

"Nereye gittiğini bilmiyordum, Düğün Çiçeği," diye açıkladı masumca, benim için takma adını kullanırken kapıyı iterek açtı.

Ve bir anda, ayakta kaldığı için ona olan kızgınlığım bin parçaya bölündü. Tam bir enayiydim. Paravan kapısını tamamen açtım ve onu almak için eğildim. Her geçen gün daha da büyüyordu ve artık taşınamayacak kadar büyüdüğünü söylemesi an meselesiydi. Bunu çok fazla düşünmek ya da tahmin etmek istemiyordum, çünkü kendimi bir şişe şarapla banyoya kilitleyip her yere sümküreceğimden emindim.

Onu kollarımda zıplatarak şakağını gagaladım. "Komşunun iyi olduğundan emin olmak için gittim. Hadi uyuyalım, tamam mı?"

Ağızıma karşı başını salladı, zaten çoğunlukla gevşek bir ağırlıktı. "O iyi mi?" "İyi olacak," diye cevap verdim, bunun kısmi bir yalan olduğunun tamamen farkındaydım, ama ne

Başka ne diyebilirdim ki? *Umarım iç kanamadan ölmez, Lou?* Hayır. "Hadi yatağa gidelim, Goo."

İkinci Bölüm

"Diana," diye seslendi annem mutfaktan, babamla birlikte düz ekran televizyonu, benim yardımımıla kurmayı yeni bitirdiği eğlence sisteminin üzerine yerleştirirken. Benim işim çoğunlukla ona vidaları, aletleri ve bira şişesini vermekten ibaretti. Ondan önce de Mac'in insan boyundaki dev köpek kapısını mutfğa yerleştirmiş, ben de yanına oturup onu seyretmiştim.

Dünyanın en becerikli insanı değildim ve son beş günün ardından bitkin düşmüş olmam beni bir şeyler inşa etmek ve kurmak için en iyi yardımcı yapmıyordu. Geriye dönüp baktığımda, evimi kapattığım tarihi değiştirmeliydim, böylece işimin taşınmasıyla neredeyse aynı zamana denk gelmeyecekti. Beklediğimden çok daha fazla iş vardı. Şanslıydım ki yaz mevsimindeydik ve çocuklar haftanın geri kalanında diğer büyükanne ve büyükbabaları Larsen'lere gitmişlerdi. Bir gün önce alınmışlardı ve en azından yeni salonun boyanmasına yardım etmeyi teklif ettiğim için bu mükemmel bir şekilde işe yaramıştı, bu da rulo ve fırçalarla uğraşan birden fazla insanla on iki saatlik bir gün sürmüştü.

"*Si, Ma?*" Babam kaşlarını oynatıp elini C şeklinde kaldırarak bira istemenin evrensel işareti olan ağzına doğru götürürken İspanyolca seslendim. Hayatımdaki tek istikrarlı adama başımı salladım, ağzının ve gözlerinin etrafındaki tüm çizgileri - annem gibi onun da son birkaç yılda ne kadar yaşlandığının tüm işaretlerini - bilerek görmezden geldim. Çok fazla odaklanmaktan hoşlandığım bir şey değildi.

"*Ven.* Komşularına götürmen için sana *polvorones* yaptım," diye cevap verdi İspanyolca olarak, küçüklüğümden beri kullandığı ve tartışmaya yer bırakmayan ses tonuyla.

İniltimi bastırmayı tam olarak başaramadım. Neden böyle bir şey beklemiyordum ki? "Anne, onlara bir şey götürmeme gerek yok," diye karşılık verdim ve babamın benim şaka mı yapıyorsun yüz ifadem karşısında kahkahayı bastırışını izledim.

"*Como que no?*" Ne demek hayır?

Annem eski kafalıydı.

Bu yetersiz bir ifadeydi. *Gerçekten* çok eski kafalıydı ve tüm hayatım boyunca da öyle olmuştu. Evden ilk taşındığımda, 1930'larda Meksika'da on altı yaşında hamile kaldığımı düşünebilirdiniz. Aradan geçen on yıldan fazla zaman, artık onun çatısı altında yaşamadığımı her hatırladığında verdiği tepkiyi azaltmamıştı. Onun değerleri ve idealleri şaka değildi.

Yeni bir mahalleye taşınan komşularına bir şeyler götürmek isteyecek tek kişi o olurdu. Çoğu insanın tanımadığı insanlardan gelen yiyecekleri yemek istemeyeceğini anlamıyor gibiydi çünkü herkes şarbon ya da çatlak olduğunu varsayıyordu. Ama ona ikramlarını götürmek istememe nedenimi söylesem bile, muhtemelen yine de dinlemeyecekti. "Sorun değil *anne*. Onlara bir şey götürmeme gerek yok. Her iki tarafımdaki insanlarla zaten tanıştım. Sana söylemiştim, hatırladın mı? Gerçekten çok iyiler."

"Herkesle arkadaş olmalısın. Ne zaman bir şeye ihtiyacın olacağını asla bilemezsin," diye devam etti annem ve ben kabul edene kadar bu işin peşini bırakmayacağını söyledi.

Televizyona bakmak için başımı arkaya attım, birdenbire onun merhametine kalmış küçük bir çocuk olduğumu, bana gerçekten istemediğim bir şeyi 'kibarlık' diye yaptırdığı zamanları yeniden hatırladım. O zaman da beni deli ediyordu, şimdi de deli ediyor ama hiçbir şey değişmemiştir. Ona hala hayır diyemiyordum.

Göz baktığımda, babam eğlence merkezinin altındaki bölmelere yerleştirmek üzere bir kutudan DVD'ler çıkarıyordu ve bilerek tartışmamızın ortasına girmiyordu. Ödlek.

"Gel al onları. Sıcak olduklarında daha iyi oluyorlar," diye ısrar etti, sanki bunu ilk elden bilmiyormuşum gibi.

Bir ahududu patlattım ve bakışlarımı tavana doğru çevirerek sabır diledim.

Hem de çok.

"Diana?" Annem Josh'a karşı kullandığıma inanmak istemediğim ses tonuyla seslendi.

Lou.

Kısa bir an için ayaklarımı yere vurmak istedim.

Kaçınılmaz olana boyun eğerek mutfığa yöneldim. Dolaplar soluktu, Boyalı meşe, ama gerçek ahşaptı ve hala mükemmel durumdaydı. Tezgâhlar fayans kaplı ve pisti, derzler sadece Vietnam Savaşı'ndan önce kullanılan eşyalarda bulunan bir renk tonundaydı ama çocuklarla birlikte yaşadığımız dairedeliklerden çok daha kötü değildi. Neyse ki babam hazır olduğumda mutfığı onarmamda bana yardım edeceğini söylemişti ve amcamın biraz yardımıyla bunu kendimiz yapabileceğimizi iddia ediyordu. Mutfak tadilatının yanı sıra, zeminlerin de bakıma ihtiyacı vardı ve ev sahiplerinin bıraktığı aletler doksanlı yıllardan kalmaydı. Dolaplara bakmadan önce bunları onarmak ve değiştirmek istedim. Çitin de başına gelmeyen kalmamıştı. Ama her şey çoğunlukla yapması gerekeni yapıyordu, bu yüzden eninde sonunda hepsini halledecektim. Bir gün.

"Diana?" diye tekrar seslendi annem, tam arkasında durduğumdan habersiz. Bir metre on santim boyunda ve neredeyse azize gibi bir kişiliğe sahipti - zamanın yüzde 75'inde - diğer çeyreğinde ise içindeki Napolyon'u ortaya çıkarırdı - dışarıdan bakıldığında hesaba katılması gereken bir güç gibi görünmüyordu. Son birkaç yıldır gümüş rengi parçalara ayrılmış siyah saçları sırtından aşağıya doğru taranmıştı. Ten rengi benimkinden daha koyu, neredeyse bronzdu, vücudu daha iriydi, ama buna hiç şüphe yoktu, fiziksel olarak babama daha çok benziyor olabilirdim, ama iticiliğimin ondan geldiğini biliyordum. Hakkını vermek gerekirse, sevgi dolu yanımı da ondan almıştım.

"Buradayım," dedim Meksikalı Napolyon'a. Arkasında bir Rubbermaid kulesi olduğunu zar zor fark etmiştim. Plastik kapları nereden bulmuştu, hiçbir fikrim yoktu. Setimin yarısının kapağı yoktu artık.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu omzunun üzerinden bana bakarak.

Annemi bir kez daha içeri aldım, başımı salladım, izci kız grubum için kapı kapı dolaşıp kurabiye sattığım zamanları hatırladım, o da peşime takılırdı, yarım blok arkamdan gelirdi; bu, ona ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunu göstermenin bir yoluydu, ama aynı zamanda kendi ayaklarımın üzerinde durmanın nasıl bir şey olduğunu da anlamamı sağlardı. Çocukken bu tür şeylerin değerini bilmezdim, onun tepemde dolaştığını düşünürdüm ama şimdi... şey, şimdi onu çok iyi anlıyordum. En azından çoğu zaman. Bu durumda, anlamak istemedim. "*Esta bien*. Hemen döneceğim," diye biraz mızızlanarak cevap verdim. Gitmek istemiyordum.

Neredeyse siyah olan gözlerini bana dikti. "Şu suratı yapmayı kes. Seni sevmelerini istiyorsun, *değil mi?*"

Sonra da beğenilme ihtiyacımı aldığımı merak ettim, lanet .

Ben babama bir bira daha getirirken, annem kapları iki plastik market poşetine böldü ve ben de ön kapıya doğru yöneldim, eğlence merkezindeki bir şeyi sıkımayı bitiren babamın kısa saçlarından bir tutamı çekiştirerek dışarı çıktım. Boğuk bir "*Oye!*" sesi çıkardı. Sanki bunu yaptığımı şaşırmış gibiydi.

Hiç üşenmedim ve önce iki yanımdaki komşulara uğradım. Genç çift evde değildi ama yaşlı olan *polvoronenin* ne olduğunu bilmediklerinden emin olmama rağmen bana teşekkür etti. Annemin kırmızı kapaklı kapların her birine kartvizitimi ve eğik el yazısıyla **1223'TEKİ YENİ KOMŞUNUZDAN yazan** bir post-it yapıştırdığını ilk fark ettiğimde gülmemeyi nasıl başardıysam. Ayrıca Louie'nin eski kalemlerinden birini de çantaya atmıştı. Göz ucuyla, dayak yiyen adamın evinin önünde kırmızı bir arabanın durduğunu fark ettim ama komşularımla konuşurken buna pek dikkat etmedim. Onun beni ilgilendirmiyordu. Onlarla işim bittiğinde sokağın karşısına geçtim ve benimkinin hemen önünde olmayan ama hemen sol taraftaki eve yöneldim. Kapıyı kimse açmayınca, evden çıktım.

kapının önünde kurabiye tipi tatlı.

Sırada mahalledeki en güzel ev olduğunu düşündüğüm ev vardı. Sokağa ilk girdiğim andan beri tereyağı sarısı bungalovu hayranlıkla seyrediyordum. Orada kimin yaşadığını henüz görmemiştim; eski Buick garaj yolundan bir kez bile ayrılmamıştı ve eğer ayrıldıysa da ben fark etmemiştim. Çiçek tarhları ve bahçe o kadar mükemmeldi ki, isimlerini sayamayacağım kadar çok çeşit vardı. Peyzajla ilgili her şey bakımlıydı ve taş kuş havuzundan çiçek çalılarının arasına gizlenmiş cücelere kadar her şey düşünülmüştü - sanki bir dergiden çıkmış gibiydi. Beton basamakları çıktım, etrafa bakındım, zamanım ve param olduğunda, yani belki Josh üniversiteye gittiğinde, ön bahçeye ne yapmak istediğime dair fikirler edindim. Kapı zili yoktu, bu yüzden kapının ortasına yerleştirilmiş küçük cam pencerenin yanındaki ahşap levhaya vurdum.

"Kim o?" diye sordu yaşlı bir kadın sesi, daha tiz ve neredeyse gıcırtılı, diğer taraftan.

"Diana. Sokağın karşısına yeni taşındım hanımefendi," diye seslendim, bir adım geri çekilerek.

"Dia-kim?" diye sordu kadın, tam kilidi dönmeyen ve mükemmel, neredeyse şeffaf beyaz saçları çatlak kapıdan dışarı bakmadan önce.

Ortaya çıkan çizgili, solgun yüze gülümsedim. "Diana Casillas. Ben yeni komşunuzum," dedim, sanki bunun bir faydası olacaktı gibi.

Kapı daha da açılmadan önce glokomlu iki göz bana göz kırptı ve annemden daha küçük ve daha zayıf bir kadın pembe bir ev bornozuyla göründü. "Yeni komşum mu?" diye sordu, süt gibi gözlerini bana kırıştıtarak. "İki oğlu ve büyük köpeğiyle mi?"

İlk bakışta gözleri iyi göremediğini söylüyordu ama iki oğlanın bende olduğunu bilmesi ve Big Mac'in farkında olması, bu kadının beni kandırmasına izin veremeyeceğini söyledi. Ne olduğunu biliyordu. Bunu takdir edebilirdim. "Evet, hanımefendi. Size biraz kurabiye getirdim."

"Kurabiye mi? Kurabiyelere bayılırım," dedi yaşlı kadın bir eliyle gözlüklerini kırılğan burnunun üzerinden geçirirken. Diğer bana doğru yükseldi, ince ve ağır damarlı.

"Meksika kurabiyeleri," diye açıkladım, poşetten kaplardan birini alarak.

Ve kadının yüzündeki gülümseme eriyip gitti. "Meksika kurabiyeleri." Sesi değişmişti. "Meksikalı mısın?" diye sordu, sanki ten rengimde biraz sarı ve bronzluk olduğunu fark etmemiş gibi gözlerini bana dikmişti.

Tedirginlik boynumu gıdıkladı ve tereddüt etmeme neden oldu. "Evet mi?" Neden bir soruymuş gibi cevap veriyordum ki? Öyleydin ve bu bir sır değildi. Bunu tam olarak saklayamazdım.

O küçük gözler daha da küçüldü ve bu hiç hoşuma gitmedi. "Biraz Meksikalı gibi görünüyorsun ama Meksikalı gibi konuşmuyorsun."

Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissedebiliyordum. O tanıdık aşağılanma hissi kısa bir an için boğazımı yaktı. Hayatım boyunca çok kültürlü şehirlerde yaşamıştım. Birinin sanki gezegendeki en güzel yemek oranının değilmiş gibi "Meksikalı" demesine alışık değildim. "El Paso'da doğdum ve büyüdüm." Bademciklerim gıdıklandı, yüzüm her saniye daha da ısınıyordu.

Yaşlı kadın bana inanmamış gibi mırıldandı. Neredeyse tüysüz kaşları havaya kalktı. "Kocan yok mu?"

Neydi bu? CIA sorgusu mu? Daha önce sesinin tonunu beğenmemiştim, şimdi de koca meselesi... Bunun nereye gittiğini biliyordum. Josh ve Louie'nin varlığından zaten haberdar olduğunu düşünürsek ne varsayacağını biliyordum. "Hayır hanımefendi," diye cevap verdim şaşırtıcı derecede sakın bir sesle, iki elimle gururuma tutunarak.

Beyaz kaşlarının ince şeritleri altında yarım santim yukarı kalktı.

Bu, beni kızdıracak başka bir şey sormadan önce oradan defolup gitmem için bir işaretti. Görmediğinden emin olmama rağmen kadına gülümsedim ve "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi-" dedim.

"Pearl."

"Bayan Pearl. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," demek için kendimi zorladım, doğru olanın bu olduğunu biliyordum. "Çok çalışıyorum ama genellikle Pazar günleri evdeyim. Telefon numaram kabın üzerinde yazıyor," dedim, Rubbermaid'i önünde kenetlenmiş ellerine doğru tutarak.

Kabı benden aldı, yüz ifadesi hâlâ biraz . "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedim bir adım geri çekilerek.

Gözleri hala kısık mıydı yoksa ben mi hayal görüyordum? "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bayan Cruz. Umarım bu Meksika kurabiyeleri güzeldir," cevap verdi sonunda, nefesimi tutmamam gerektiğini söyleyen bir tonda.

"Bayan Cruz "a göz kırptım.

Boğazımı yumruklayan bir iç çekişle merdivenlerden koşarak indim ve bir sonraki eve doğru yöneldim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kimse cevap vermedi. Salı günü gün . Çoğu insan işte olurdu. Teslim etmem gereken bir kutu daha *polvoron* olduğunu anlamak için çantaya bakmama gerek yoktu. Bir kavgayı ayırmaya yardım ettiğim ve iç çamaşırlarıyla bir adam gördüğüm ev için bir kurabiye seti daha. Onlarla eve dönersem ya da daha kötüsü, onları saklamaya çalışırsam lanetlenirdim çünkü annemin istediğini yapmadığım için beni azarlamasını dinlemek zorunda kalmak istemiyordum.

Sondan ikinci evin merdivenlerinden inerken bir nefes daha üfledim, dikkatim dağılmış bir şekilde yan komşularımla konuşurken duran kırmızı arabanın hâlâ orada olduğunu fark ettim. Hah. Dayak olayından bu yana garaj yolunda hiç araba görmemiştim. Ama kırmızı bir sedan, evde bulunan iki adamın da kullanacağı türden bir arabaya benzemiyordu.

Bir an tereddüt ettim. Sonra tek yapmam gereken annemin beni evde beklediğini düşünmekti ve bütün gece bunu duymak istemiyorsam başka seçeneğim olmadığını biliyordum, ya da daha kötüsü, yapmadığım için komşularla buluşmaya gitmekle tehdit etmesini. Ondan hiç korkmayacak mıydım?

Bir zamanlar içinde bulunduğum eve giden kaldırımdan aşağı inip dolanarak elimdeki kurabiyeleri salladım. Yanından geçerken bir an Chevy'ye baktım ve temiz yürüyüş yolundan ön kapıya doğru yöneldim. Benim evimin daha iyi görünümlü bir kuzeniydi... sadece bu ev içindeki dehşeti saklıyordu.

Kapıyı çaldım ama içeriden tek bir ses bile gelmedi. Zili çaldım ve içeriden ses gelmeyince kurabiye kabını paspasın üzerine koydum, kartvizitimi kapağından söktüm, sadece post-it'i bıraktım ve bu komşuyla -ya da arkadaşı, ev arkadaşı ya da her kimse o adam- en azından bir süreliğine konuşmaktan kurtulduğum için İsa'ya şükrettim. Utanmış değildim. Ben . Adamın hayatını kurtarmaktan başka bir şey yapmamıştım.

Ama iki gün sonra evlerine gelen bir sapık gibi görünmek istemedim.

"Hey!" diye kadınsı bir ses.

Arkamı döndüğümde, sedanın benden en uzak tarafında duran siyah saçlı kadına kaşlarımı çatarak baktım.

"Evet?" Gözlerimi güneşe karşı kısarak seslendim.

"Dallas burada mı yaşıyor, biliyor musun?" diye sordu kadın.

"Dallas mı?" Yüzümü buruşturdum. Neden ki? Austin'deydik.

"*Dal-las*," dedi kadın yavaşça, sanki ben aptalmışım gibi.

Hâlâ yüzümü ona çeviriyordum ve onun aptal olduğunu düşünüyordum. "Austin'i mi kastediyorsun?" "Hayır, Dallas. D-a-l-l-"

"Dallas'ı nasıl heceleyeceğimi biliyorum," dedim ona yavaşça. "Bunun bir kişi olması mı gerekiyor?" Ya öyle ya da gerçekten aptalın tekiydi.

Arabasının rengiyle uyumlu dudaklarını birbirine yapıştırarak başını salladı.

Oh. "Dallas adında birini tanımıyorum," diye cevap verdim, merdivenlerden inerken neredeyse onunki kadar hızlı bir ses tonuyla. Dallas nasıl bir isim ya da lakaptı ki zaten?

"Yaklaşık bu boylarda, yeşil gözlü, kahverengi saçlı...." Ben bir şey söylemeyince sözünü kesti. Bu, evde gördüğüm her iki adam da dahil olmak üzere dünyadaki erkeklerin yarısının tanımına şüpheli bir şekilde benziyordu. Dayak yiyen adamın saçları koyu sarıydı ama bazıları kahverengi olduğunu düşünebilirdi.

Her şeyden öte, onlardan biri olsa bile kimden bahsettiğini nasıl bilebilirdim? İsimlerini bilmiyordum. Dayak yiyen adam olsa bile, bir yabancıнын hayatına zaten sahip olduğumdan daha fazla dahil olmak istemiyordum. O adam hayatımda istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım bir sürü drama benziyordu. Diğer... şey, inanılmaz bir vücuda sahip olsa bile onu da hayatımda istemiyor ya da ona ihtiyaç duymuyordum. "Sen buralarda yaşamıyor musun?" diye sordu, hâlâ içimdeki tavrı bir siren gibi çağıran o alaycı ses tonuyla.

Yolda yanağımın içini ısırdım ve kendime taşınalı iki haftadan az bir süre olmuşken kavga çıkaramayacağımı söyledim. Yapamazdım. *Yapamazdım*. Burada uzun süre yaşayacağımı umuyordum. Bu kadar çabuk bir kavgaya başlayamazdım. Ama sesim beni sırtımdan bıçakladı, tam da hissettiğim gibi çıktı. "Evet, biliyorum ama burada uzun süredir yaşıyorum, *üzgünüm*."

Aramızdaki sessizlikten kadının bir süre bana bakmış olabileceğini düşünüyorum ama gerçekten anlayamadım. İç çektiğini duydum. "Bak, özür dilerim. Bütün gün bu pisliği aradım ama cevap vermedi. Burada yaşadığını duydum."

Omuz silktim, özü karşısında sinirim yatışmaya başlamıştı. Teknik olarak, komşumun adı Dallas, Wichita ya da San Francisco olsa bile, bunu bilmiyordum ve bu nedenle bir Dallas tanımıyordum, yani yalan söylemiyordum. Ayrıca, bırakın başkasınınkini, kendi programımı bile zar zor takip edebiliyordum. Beat-up Dumbass'ı düşünmeye çalıştım.

Yüzüne baktı, ama sadece koltukta uzanırken oluşan korkunç morlukların net bir görüntüsünü alabildi. "Hayır. Özür dilerim. Kimseyi tanımıyorum."

Arabasına bir adım yaklaştığımda, yüzünü gerçekten görebilecek kadar yaklaş, kadın uzun ve sinirli bir iç çekişle başını eğdi. Benden daha yaşlı olabilirdi ama gerçekten çok güzeldi. Yüzü ovaldı, makyajı mükemmel yapılmıştı ve benim bile takdir edebileceğim kıvrımlı bir vücudun üzerine daracık kıyafetler giymişti. Bir zamanlar sadece markete gitmek için makyaj yapar ve saçlarımı kıvırırdım. Şimdi ise çalışmak zorunda olmadığım ya da fotoğraf çekilecek bir yere gitmediğim sürece böyle bir şey yapmıyordum.

"Pekâlâ, teşekkürler tatlım," dedi sonunda yabancı kadın. Bununla birlikte arabasına geri döndü.

Tatlım mı? Benden o kadar büyük olamaz.

Kısa bir an için dayak yiyen adamın bu Dallaslı olup olmadığını merak ettim, sonra diğer adamı -daha büyük olanı- kafamda net bir şekilde canlandırdım ve sonra merakımı bir kenara ittim. Komşum ve onun muhtemel arkadaşından başka endişelenmem gereken şeyler vardı. Evime döndüğümde annemi oturma odasında babamın yanında resim çerçevelerini asarken buldum.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda annemin gözleri elimde tuttuğum boş torbaların üzerinde gezindi. "Hepsini verdin mi?"

Ellerimdeki plastiği sıkarak kırışmalarını sağladım. "Evet."

Annem benimle alay edercesine başını salladı. "*Que te dije? No me hagas esa cara.*"

Sırıtişımın yüzümden onun istediğinden biraz daha yavaş düşmesine izin verdim.

Sonraki birkaç saat boyunca yan yana huzur içinde çalıştık, çerçeveleri ve en iyi arkadaşımın yıllar içinde topladığım bazı sanat eserlerini astık. Drigo ve Mandy'nin çerçeveli fotoğraflarını çıkardığımızda ailemden hiçbiri bir şey söylemedi. Çocukların ailelerini unutmalarını istemedim. Onların anılarını bir kutuya tıkıştırmak istemiyordum, böylece kaybettiklerimizi her hatırladığımda o hüznü hissetmeyecektim. Fark ettiğim şey, babamın lise mezuniyetimde tüm ailenin resmine yüzünde yoğun bir ifadeyle baktığı ama bu konuda tek kelime etmediği idi.

Ailemden hiçbiri kardeşim hakkında konuşmak istemedi.

Arada bir, vücudumdaki her hücrenin Rodrigo'yu özlediği ve kardeşimi bir daha asla göremeyeceğim için çıldırdığım en dip noktadayken, keşke onu gündeme getirebilseydim, onlarla konuda konuşabilseydim diye düşünürdüm. Ancak son birkaç yıldır öğrendiğim bir şey varsa, o da herkesin kederle farklı şekilde çıktığıydı. Hepimiz hayatla farklı şekilde başa çıkıyorduk.

Annem sonunda buzdolabında ve kilerde bulunan zavallı malzemelerle akşam yemeği yaptı, yedik ve gittiler. San Antonio'da neredeyse bir saat uzaklıkta, teyzelerimden ve amcalarımdan biriyle aynı mahallede yaşıyorlardı. El Paso'da geçirdikleri yirmi küsur yılın ardından çocukluğumun geçtiği evi satmışlar ve babamın ailesine daha yakın olmak için taşınmışlardı. O zamanlar Fort Worth'ta yaşıyordum; sekiz yıldır

evim olmuştı. Onların taşınması ve eski eşim, çocukları almadan önce Fort Worth'u terk edip San Antonio'ya taşınmamın nedenleriydi. Yeni bir başlangıç yapmak için Josh ve Louie ile Austin'e taşınmak benim kararımıydı.

Yalnız kaldığımda, nihayet tüm giysilerimi paketlediğim kutulardan asmayı bitirdim.

Odamda, kapı çaldığında kot pantolonumu daha yeni çıkarmıştım. "Bir saniye!" Bağırđım, streç şortumu bacaklarımdan çektiştirerek kapıya doğru yürüdüm ve annemle babamın ne bırakmış olabileceklerini görmek için oturma odasını inceledim. Muhtemelen babamın cep telefonuydu; o şeyi hep ortalıkta bırakırdı. "Baba," diye söze başladım kilidi açıp kapıyı açarken, dikkatim hâlâ arkamdaki oturma odasındaydı.

"Baban değil," diye cevap verdi alçak, tanıdık olmayan erkeksi bir ses. Ne?

Ön kapının diğer tarafında, verandanın ışığı altında ellerini lekeli kot pantolonunun ceplerine gömmüş olan kesinlikle babam değildi.

O adamdı. Komşumun evinin içinde gördüğüm adam; büyük pazılı ve kısa, koyu kahverengi saçlı adam. Boxerlı olan adam.

Bu bir sürprizdi. Gecenin bir yarısı uyandırılmanın verdiği yorgunluk ve yardımımı istediğim halde istemeyen huysuz bir pislikle uğraşmanın verdiği gerginlik olmadan, adamın otuzlu yaşlarının ortalarında, belki de kırkına yakın olduğunu nihayet anlayabildim. Bir kez göz kırptım ve ona garip bir gülümseme verdim. "Haklısın. Babam senden yarım ayak daha kısa." Muhtemelen 60 kilo da daha hafifti.

O gün evdeyken onun Dayakçı Salak'tan daha uzun olması gerektiğini düşünmüştüm ama şimdi bunu doğrulamam gerekiyordu. Kolaylıkla 1.80 boyundaydı. Bir keresinde o boylarda bir erkek arkadaşım olmuştı. Siktiğimin ahmağı. Ama karşımdaki bu adam çok daha kaslı yapılydı. Hem *de çok*. Buna hiç şüphe yoktu. Siyah tişörtünün dikişlerine yakından bakabilseydim, dikişlerin can havliyle tutunduğunu görsem şaşırırmazdım. Süper düz bir omurgası, geniş göğsü, damarlı pazuları ve ön kolları vardı. Ve yüksek, eğimli elmacık kemikleri, gururlu, düz burnu ve kare çenesiyle o sade yüz seksi ya da yakışıklı değildi, ama yüzünün yapısında bakmaktan çekinmediğim bir şey vardı.

Hayır. Bakmak umurumda değildi. Gözlerimi kapattığımda göğsünün üst yarısındaki o büyük dövme yi hâlâ görebiliyordum.

Adamın ağzının köşesi -*bu yabancı nın* ağzı- anında düzleşti.

Onu fark etmiş miydi? Belindeki hareketlilik, bir elinde tuttuğu tanıdık görünümlü plastik kaba bakmamı sağladı.

Kahretsin. Beni ona bakarken yakaladıysa, iş bitmişti; bu konuda utanmasam iyi olurdu. Kalçamı ovuşturarak doğrudan gözlerinin içine baktım ve daha geniş gülümsedim. Renkleri bana bir ormanı hatırlatıyordu; bir şekilde kahverengi ve altın rengi ve aynı zamanda yeşil. Hazel. Louie'ninkinden sonra gördüğüm en güzel renk tonlarından biriydi.

Burada ne aradığını merak etsem de vücudunun başka bir parçasına bakmaktan kendimi alamadım. "Size yardımcı olabilir miyim?" Göz temasımızı kesmeden sordum.

"Teşekkür etmeye geldim," diye cevap verdi, hâlâ gecenin bir yarısı olduğu kadar derin ve hırıltılı olan o sesiyle, her nasılsa o köşeli, uşak gibi yüzüne mükemmel bir şekilde uyuyordu. Bakışları bir an için gözlerimden göğsüme ve oradan da arkama kayarken kalın, kara kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu, öyle hızlıydı ki hayal etmiş olabilirdim.

Günler önce öfkeyle sıkıldığını gördüğüm o iri ellerinden biri, üzerindeki düz, siyah tişörtün yakasını çekiştirmek için yukarı kalktı. Yeşilimsi kahverengi gözlerini bana doğru çevirdi, giysilerini tekrar çekiştirdi ve boynunun dibindeki dövmenin bir kısmını gösterdi. "Yaptığın şey için minnettarım."

Bakışlarımı onun yüzünde tutmak için kendime iki kez söylemem gerekti. "Arkadaşın için bana teşekkür etmek zorunda değilsin-"

"Kardeşim," diye sözümü kesti adam.

Kardeşi mi? Dayak yiyen salak onun *kardeşi miydi*? Sanırım ikisi de büyüktü.... Hah. Kardeşi. Sanırım bu onu "öldürmek" istemesini mükemmel bir şekilde açıklıyordu. Bir omzumu kaldırdım. "Eğer 'teşekkür ederim' demek istiyorsa, bunu kendisi yapabilir, ama yapmak zorunda değil. Yine de teşekkür ederim." Ona devam ettim, ilk başta olduğu kadar zorlama olmadığını umuyordum.

"Bu asla olmayacak." Adamın ela gözleri yüzümde gezindi ve birden o gün makyaj yapmadığımı ve en son tuvalete gittiğimde yüzümü karıştırdığım için alnımda iki güzel kabuk olduğunu fark ettim. "Yine de minnettarım."

Göz temasından gözümü kaçırmadığımda burun delikleri hafifçe şişti; dudakları büzüşerek daha uzun bir şekilde ayağa kalktı. Belki de bakışları çok fazlaydı.

Onun için çok kötü, çünkü ne kadar kıvrıldığını tahmin etmek için pazularına bakmak daha da uygunsuz olurdu. Adam rahat olamayacak kadar kabaca omuz silkti. "Eşyalarını buraya getirmesine gerek yok, hepsi bu. Bunun için özür dilerim."

Gözlerimi kırpıtm. "Bunun bir daha yaşanmaması iyi olurdu."

"Burada çocuklarınızla mı yaşıyorsunuz?" diye sordu adam aniden, o güzel gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti. Daha önce hiç kimse gözlerimin içine bu kadar uzun süre bakmamıştı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Ayrıca, ilgilenmem gereken daha önemli bir şey vardı: Sorusuna nasıl cevap verecektim? Yalan mı söylemeliydim? Sorusu sıradan görünüyordu ama biraz garip bir şeyler vardı. Josh ve Lou'yu nereden bildiğini bilmiyordum ama belli ki bizi bir noktada görmüştü. Bu korkulacak bir şey değildi. Bizi uzaktan görmüş olabilirdi.

mi?

Gözlerimi ona diktim. O da sağını daralttı.

Annem her zaman gözlerinden bir insan hakkında çok şey anlaşılabileceğini söylerdi. Bir ağız milyonlarca farklı şekle sokulabilirdi ama gözler bir insanın ruhuna açılan pencerelerdi. Son eski sevgilimle ayrıldıktan bir ay sonra oturup nerede yanlış yaptığımı düşündüğümü hatırlıyorum. Acı gerçek şuydu ki, yüzünün üst yarısını düşündüğümde... Hayatımın o noktasında kör olduğumu kabul ettim. Kör ve aptal.

Aptalca, gerçekten. Tanrım. O zamanlar çok aptalmışım. Bir daha asla o kadar aptal olamam. Belki gözlerinde ruhunun yansıması olarak kara delikler yoktu ama kapıyı arkamdan bir santim daha yaklaştırdım, her şeyden çok bir refleks. Daha önce de başkalarını yanlış değerlendirmiştim. Bunu asla unutamazdım, özellikle de dikkat etmem gereken başka insanlar varken.

İki kere düşünmeden "evet" dedim. Onlar benim çocuklarımdı. Belki doğrudan benim bedenimden çıkmamışlardı ama benimdiler. Ayrıca, bekâr bir anne olduğumu düşünmesinin ne önemi vardı ki? Ben bekâr bir teyzeydim. Bekar bir vasi. Temelde aynı şeydi.

Cevap olarak başını yavaşça salladı, çenesini belirgin bir şekilde eğerek pembe ağzına bakmamı sağladı. "Burası genellikle sakın bir mahalledir. Çocukların için endişelenmene gerek yok. Olanlar bir daha olmayacak." Gözlerindeki kaz ayakları ve ağzındaki parantezlerle o sert yüz, bu adama bakan herkese gülümsemeye alışık olmadığını söylüyordu. Ama ben bunu hayal edemiyordum. Onu ilk gördüğümde mutlu görünmüyordu ve şu anda karşımda olduğu için de pek mutlu görünmüyordu.

İyi miydi, değil miydi? Burada başkasının eylemlerinin sorumluluğunu üstleniyordu. O kadar da kötü olamaz.

mi?

Omuz silktim. "Şey, ilgilendiğin için teşekkür ederim." *Önemsemek mi? Gerçekten mi Diana?* İri ellerinden birinin gevşemeden önce yumruk şeklini aldığını fark etmemek imkânsızdı. "Şey, sadece teşekkür etmek istedim," diye başladı, sesi yine rahatsız edici geliyordu. Kabı vücudundan biraz uzakta tutarak salladı.

"İşte bu, eşyalarımın arasında kaybolmadan önce."

"Bir değil." Aman Tanrım. Şimdiden bütün *polvoronları* yemiş miydi? Onları daha yeni bırakmıştım. Kabı ondan aldım, hâlâ o kadar şekeri nasıl yuttuğunu merak ediyordum ki sözlerindeki bir şey düşüncelerimi gıdıkladı.

Onun pisliği mi?

"Seninle mi yaşıyor?"

Adamın kaşları seğirdi. "Evet. Ben senin komşunum. O sadece benimle kalıyor."

Bu benim komşumdu.

Bütün bunlar benim

muydu? Ne oluyor be?

Uzun boylu, kaslı, bronz tenli, dirseklerine kadar dövmeleleri olan ve çimleri gömleğini çıkararak yapması için dua etmeme neden olan bir vücuda sahip bu adam benim komşumdu. Diğer adam değil.

Neden bu kadar rahatladığımdan emin değildim ama rahatlamıştım. Belki bana tam olarak sarılmıyordu ama kardeşi gibi kaba bir hıyar da değildi. Ve annemin plastik kabını geri getirmişti. Bunu ben bile yapmadım. Beni tanıyan insanlar bir şey ödünç almama izin vermezdi çünkü asla geri alamazlardı.

Yapmadığı bir şey için burada özür diliyorsa, bu adamın bu kadar kötü olmasına imkân yoktu. Olabilir mi?

Tekrar ela gözlerine baktım ve muhtemelen karar verdim.

Nefesimi üflerken yanaklarım bir sincap gibi şişti ve ona günün ikinci garip gülümsemesini verdim. "Neyse boş ver. Bu durumda, ben komşunuz Diana'yım. Tanıştığımıza memnun oldum."

Gözlerini kırıştırdı ve elini bana doğru uzatmadan önce tereddüt, ihtiyat ya da beyinde dolaşan her neyse, gözlerinde kısa bir süre parladı ve ben de onu gördüm.

Alyansı takılıydı.

"Dallas," diye kendini tanıttı adam.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşmuş, elini sıkıca kavrayan o dik yüzüyle beni izledi. Dallas. *Dallas*.

Hay aksi. Bu, az önceki kadının sorduğu adamdı. O gerçek bir insandı, yani aptal değildi.

Evli ve gerçek bir kişiydi ve nerede yaşadığını bilmeyen bir kadın onu soruyordu. Hmm. Beni ilgilendirmedini söylemeden önce bir an için ne istediğini merak ettim.

Elimi tekrar kendi elime aldığımda kalçama koydum ve son on dakika içindeki üçüncü tuhaf gülümsememi takındım. "Seninle tanışmak güzeldi Dallas. Resmi olarak. Her şey için rica ederim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Göz kırptı ve birden yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim. Ama tek söylediği "Tabii. Görüşürüz." oldu.

Kapıyı arkasından kapatırken kıcına bakmadım. Ne de olsa evliydi. Yeterince görmüştüm. Bu dünyada ciddiye aldığım pek bir şey yoktu ama bir ilişki, özellikle de evlilik bunlardan biriydi, evine gelip onu arayan kadınlar olsa bile. Bir erkeğin poposuna bakmak, yarı çıplak dışarı çıktığında ön tarafına bakmaktan çok daha farklıydı.

Bahçeyle uğraştığı günlerde güvertede bir bardak limonatayla oturmayacaktım, lanet olsun.

Kilidi açtım, tam o sırada cep telefonum yatak odamda bıraktığım yerden çalmaya başladı. Koridora koşup telefonu ve ALICE'i gördüğümde şaşırmadım.

LARSEN ekranda belirdi. "Alo?" Gerçekten kimin aradığını bilerek cevap verdim.

"*Tia*," diye Louie'nin sesi geldi . "Ben yatmaya gidiyorum."

Popomu yatağın kenarına bırakırken gülümsemeden edemedim. "Dişlerini fırçaladın mı?"

"Evet."

"Emin misin?"

"*Evet*."

"Pozitif

mi?"

"*Evet!*"

Kıs kıs güldüm. "Josh

yaptı mı?" "Evet."

"Nerede o?"

"Oturma odasında video oyunları oynamak."

"Beni seviyor musun?" Her gece yaptığım gibi, sırf bunu söylediğini duymak için ona sordum. "*Evet*."

"Ne kadar?"

"*Çok!*" diye küçük çocuk sesi bana neden hâlâ sorduğumu hatırlattı.

"Eğleniyor musun?"

"Evet."

"Hazır mısın?" Ben sordum.

Beş yaşındaki çocuk hızla "Evet," diye cevap verdi. Onu şimdiden kafamda canlandırabiliyordum; yorganını boynuna kadar çekmiş, yastıklarına yaslanmıştı. Bir mumya gibi tamamen sarılarak uyumayı seviyordu. "Babamın yaşlı kadının kedisini kurtarmasını tekrar anlatır mısın?" diye sordu yorgun, neredeyse hülyalı bir iç çekişle.

Tanrım, onların yanında "yaşlı kadın" demeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu. Josh ve Louie'ye kaç kez aynı hikâyeyi anlattığımı sayamadım ama her seferinde duymak istediklerini seçmesine izin verdim. Böylece, büyük olasılıkla yirminci kez, ona en iyi arkadaşımın birlikte yaşadığımız dönemde Rodrigo'nun yaşlı komşumuzun kedisini kurtarmak için ağaca tırmandığı zamanı anlattım. "Ağaç o kadar büyüktü ki Goo, düşüp bacağını kıracak sandım..." diye başladım.

Üçüncü Bölüm

Kafamı direksiyona vurmama *ramak* kalmıştı. Aman Tanrım. Bunun için çok erkendi. Ve eğer kendime karşı tamamen dürüst olacaksam, öğlen bunun için çok erken olurdu. Akşam altı da bunun için çok erken olurdu.

"Hiç arkadaşım yok." Josh, beşinci sınıfa yeni bir okulda başlamanın ne kadar adaletsiz olduğu konusunda son küçük sonsuzluktan beri sürdürdüğü söylenmeye devam etti.

Tam yirmi dakikadır devam ediyordu. Saate bakıyordum. Asla ve asla geri alamayacağım yirmi dakikaydı.

Bu an ile otuzuncu doğum günüm arasındaki altı ayı kapsayacakmış gibi görünen yirmi dakika.

Yirmi dakika boyunca sessizce sabır diledim. Ya da bitmesi için. Onu *durduracak* herhangi bir şey için. Aman Tanrım. Görünmez gözyaşları döküyor ve sessizce hıçkırıyordum.

Uzun zamandır Josh ve Lou'yu okula ve kreşe bırakıyordum ve bu süre zarfında yediden önce uyanmak hiç kolaylaşmamıştı. Hiç kolaylaşacağından da şüpheliydim. Her sabah alarm çaldığında ruhum ağlıyordu; sonra Josh'un uyanması, yataktan kalkması ve giyinmesi için peşinden koşmak zorunda kaldığımda daha da çok ağlıyordu. Her şeye yeniden başlamanın adaletsizliğinden yüzüncü kez yakınmasını dinlemek öğle yemeğinden önce başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Dürüst olmak gerekirse, büyük bir parçam yeni arkadaşlar edinmenin berbat bir şey olduğunu anlayabiliyordu. Ama daha önce gittiği okuldan daha iyi bir okuldu ve Josh -bu anı saymazsak- benim olduğu için gurur duyduğum, kolayca arkadaş edilen bir çocuktü. Bunu bizim aileden almıştı. Yeni bir en iyi arkadaş olması için ona bir hafta, birinin onu yatıya davet etmesi için iki hafta ve en başta şikayet ettiğini tamamen unutmaması için üç hafta verirdim. İyi uyum sağladı. Her iki çocuk da öyle.

Ama *bu*, bu onun hayatını mahvediyormuşum gibi görünmesine neden oluyordu. En azından ima şey buydu. On yaşındaki bir çocuğun hayatını mahvediyordum. Bunu yapılacaklar listemden .

Büyükannesi ve büyükbabası bir haftalığına gittikten sonra bir gece önce onu bıraktıklarında ve o zaten berbat bir ruh halindeyken, kendimi neye bulaştıracığımı bilmeliydim.

"Öğle yemeğinde kiminle oturacağım? *İhtiyacım olursa kim bana kalem ödünç verecek?*" gibi sorular sorarak tam bir drama kraliçesi gibi yalvardı. Bunu nereden öğrendiğinden emin değildim.

Asıl sorum şuydu: Neden başlangıçta bir kalemi yoktu? Ona değerli bir paket ve mekanik kalemler almıştım.

Cevap verme zahmetine girmedim ya da kalem durumunu sormadım, çünkü bu noktada sadece kendi konuşmasını dinlemek istediğini ve söylediğim hiçbir şeyin yardımcı olmayacağını düşündüm. Yorum yapmak anlamsızdı ve açıkçası kendime güvenmiyordum.

Alaycı bir yorumda bulunur ve bunu mümkün en kötü şekilde algılar, çünkü o anki ruh hali böyledir.

"konuşacağım?" diye devam etti, sessizlikten yılmamıştı. "*Doğum gününe kimi davet edeceğim?*"

Aman Tanrım, şimdiden hayali doğum günü partileri hakkında endişelenmeye başlamıştı. Radyoyu onun dikkatini dağıtacak kadar yüksek açsam ne kadar kaba olurdu?

"Beni dinliyor musun?" Josh, genellikle benden esirgediği o mızız sesiyle sordu.

Dışlerimi sıktım ve dikiz aynasından ona baktığımı görmemesi için yüzümü öne doğru tuttum. "Evet, seni dinliyorum."

"Hayır, değilsin."

İçimi çektim ve direksiyonu sıktım. "Evet, öyle. Hiçbir şey söylemeyeceğim çünkü sana arkadaş edineceğini, her şeyin yoluna gireceğini ve doğum günün geldiğinde davet edebileceğin fazlasıyla insan olacağını söylediğimde bana inanmayacağını biliyorum J." İkimizin de iyiliği için onun kalem kullanmama sorunu hakkında çenemi kapalı tuttum. Cevap vermeyince, "Haklı mıyım?" diye sordum.

Homurdandı.

Tıpkı lanet kardeşim gibi. "Bak, anlıyorum. Kimseyi tanımadığım yeni bir işe nefret ettim ama sen bir Casillas'sın. Tatlısın, zekisin, iyisin ve iyi olmak istediğin her konuda iyisin. İyi olacaksın. İkiniz de iyi olacaksınız. Sen harikasın."

Daha fazla .

"Değil mi Louie?" Dikiz aynasına baktığımda yükseltici koltuğunda sırtarak başını sallayan anaokulu öğrencisini gördüm.

"Evet," diye cevap verdi, tamamen neşeliydi.

Cidden, o çocukla ilgili her şey beni gülümsetti. Josh gülümsetmiyor değildi ama Lou kadar da değil. "Okula başlayacağın için endişeli misin?" Ufaklığa sordum. Geçmişte birçok kez anaokuluna başlaması hakkında konuşmuştuk ve her seferinde bu konuda heyecanlı görünüyordu. Aksini düşünmem için hiçbir neden yoktu. En büyük endişem onu bıraktığımda hüngür hüngür ağlamasıydı ama Louie öyle bir çocuk değildi. Kreşi çok severdi.

Ginny onu ilk gününe götürürken ağlayacağım konusunda beni uyarmıştı ama onun önünde yıkılmamın ya da yıkılmamın imkânı yoktu. Ben ağlarsam, nedenini bilmese bile o da ağlardı. Ve böyle bir şey olursa lanetlenirdim. Biraz önce evin önünde fotoğrafını çekerken gözümünden bir damla yaş akmış olabilirdi ama vazgeçmek istediğim tek şey buydu.

"Hayır," diye cevap verdi o beş yaşındaki mutlu sesiyle ve bende onu sonsuza kadar kucağıma alma isteği uyandırdı.

"Gördün mü, J? Lou endişelenmiyor. Sen de endişelenmemelisin." Dikiz aynasında Josh'un başı yana düşüp cam pencereye yaslanmadan önce sarktı. Fakat

Beni asıl etkileyen, böylesine genç bir bedenden çıkan kocaman bir iç çekiş oldu. "Ne?" diye sordum.

Başını hafifçe salladı. "Bana gerçekten neyin yanlış olduğunu söyle." "Hiçbir şey."

"Sen söyleyene kadar bu işin peşini bırakmayacağımı biliyorsun. Ne?"

"Hiçbir şey," diye ısrar etti.

İçimi çektim. "J, bana her şeyi anlatabilirsin."

Alnını bardağa dayayarak ağzını bardağa bastırdı, dudaklarının etrafındaki alan buharla doldu. "Babamı düşünüyordum, tamam mı? Beni her zaman ilk gün okula götürürdü."

Hay sikeyim. Bunu neden düşünemedim ki? Geçen yıl da okullar açıldığı için oldukça huysuzlanmıştı. Ama bu kadar kötü olmamıştı. Tabii ki ben de Drigo'yu özledim. Ama Josh'a söylemedim, bazen ne kadar ihtiyacım olsa da. "Sana söyleyeceğini biliyorsun."

"Beyzbolda ağlamak yoktur," diye iç çekerek benim için sözlerini tamamladı.

Rodrigo sert ve katı biriydi ama çocuklarını seviyordu ve onların yapamayacağını düşündüğü tek bir şey bile yoktu. Ama ben de dahil olmak üzere sevdiği herkese karşı böyleydi. Boğazımda bir düğüm oluştu ve onu olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde temizlemeye çalıştım.

Josh'a karşı doğru şeyi mi yapıyordum? Yoksa ona karşı çok mu sert davranıyordum? Bilmiyordum ve bu kararsızlık kalbime bir çentik atıyordu. Bu gibi anlar bana ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını, büyüdüklerinde sonucun ne olacağını bile bilmediğimi hatırlatıyordu ve bu dehşet vericiydi.

"Yeni okulun harika olacak. Güven bana, J." Bir şey söylemeyince dönüp omzumun üzerinden ona baktım. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Ve işte böyle, baş belası olmaya geri dönmüştü. Gözlerini devirdi. "Duh."

"Duh kışımın kenarı. Eve dönerken seni barınağa bırakacağım." "Oooh," diye mırıldandı Louie, her zamanki kışkırtıcılığıyla.

"Kapa çeneni Lou," diye

tersledi Josh. "Hayır, teşekkür ederim."

"Aman Tanrım, ikiniz de sessiz olun," diye şaka yaptım. "Hadi sessizlik oyunu oynayalım." "Oynamayalım," diye cevap verdi Josh. "Bana yeni bir Select takımını mı buldun?"

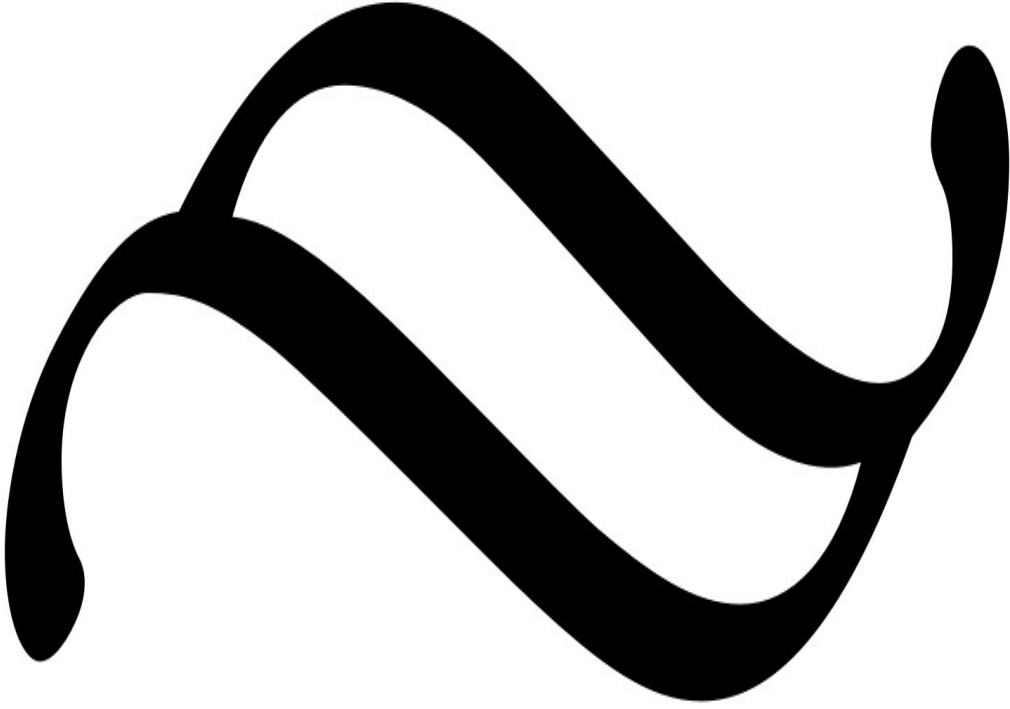
Lanet olsun. Yan cama bir göz attım, aniden onun için hala yeni bir beyzbol takımını aramaya başlamadığım için kendimi suçlu hissettim. Bir zamanlar ona yalan söyleyebilirdim ama bu çocuklarla kurmak istediğim türden bir ilişki değildi. Bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Hayır, ama yapacağım."

Bakışlarındaki suçlamayı hissetmek için arkamı dönmeme gerek yoktu ama bu yüzden kendimi kötü hissetmeme neden olmadı. "Tamam."

Okulun önündeki kaldırıma yanaşıp arabayı park ederken hiçbirimiz başka bir şey söylemedik. Her iki çocuk da orada oturmuş, beklentiyle bana bakıyor, kendimi koyunlarıma bakan bir çoban gibi hissettiriyorlardı.

Her zaman doğru yöne gitmeyi bilmeyen bir çoban.

Sadece elimden geleni yapabilir ve yeterince iyi olmasını umabilirdim. Zaten herkesin hayat hikâyesi bu değil miydi? "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

* * *

"Bayan Lopez!"

O günün ilerleyen saatlerinde, bileklerimden sarkan elli kiloluk market poşetleri ile arabanın kapısını kalçamla kapattım. Louie çoktan evimizin kapısının önündeydi, her iki elinde de alışveriş gezimizden kalan en küçük iki poşet vardı. Genelde onları markete götürmemeye çalışsam da, bu yolculuk kaçınılmazdı. Salon ertesi güne kadar açılmayacaktı ve onları okulun ilk günü alabildiğim için kısmen şükreliyordum. Louie'nin bile okulun umduğu gibi geçmediğini düşününce

Market alışverişı iyi gitmişti; çocukları sadece iki kez tehdit etmek zorunda kalmıştım. Josh da elleri dolu bir şekilde kardeşine doğru giderken durakladı, etrafına bakarken kaşları çatılmıştı.

"Bayan Lopez!" diye seslendi yine zayıf ses, zar zor duyuluyordu, yakın bir yerden ama o kadar da yakın değildi. Onlara doğru adım atarken hiçbir şey düşünmedim ve Josh'un bakışlarının arkamdaki bir şeye odaklanmasını izledim.

"Sanırım seninle konuşuyor," diye önerdi, gözleri baktığı şeye kilitlenmişti.

Ben mi? Bayan Lopez mi? Kaş çatma sırası bendeydi. Neden böyle düşündüğünü anlamak için omzumun üzerinden baktım. Sokağın karşısındaki güzel sarı evin verandasının kenarında duran soluk pembe elbiseyi görür görmez bir iniltiyi bastırmak için kendimi zor tuttum.

Yaşlı kadın bana Bayan Lopez mi diyordu?

Zayıf bir el sallayarak en kötü tahminimi doğruladı.

Öyleydi. Gerçekten, gerçekten öyleydi.

"Bayan Lopez kim?" Louie sordu.

Olabilecek en Latin soyadıyla çağrılmaktan rahatsız olmakla, ne isteyebileceğine dair hiçbir fikrim rağmen iyi bir komşu olmak arasında kalarak bir ahududu patlattım. "Sanırım öyleyim dostum," dedim ve üzerinde en az yiyecek olan elimi kaldırıp yaşlı kadına el salladım.

O incecik eliyle yanıma gel diye işaret etti.

İki küçük insana nasıl iyi bir insan olunacağını öğretmeye çalışmanın sorunu, onlara iyi bir örnek olmanız gerektiği idi. Hepsi. Her zaman. Zaman. Her şeyi yuttular. Onlara öğrettiğiniz her kelimeyi ve vücut dilini öğrendiler. Zihinlerinin ne kadar sünger gibi olduğunu yıllar içinde zor yoldan öğrenmiştim. Josh bebekken "bok" kelimesini ördek gibi kapmıştı; herhangi bir nedenle *sürekli* kullanıyordu. Bir oyuncağı devirdiğinde: "Bok." Ayağı takılırdı: "Kahretsın." Rodrigo ve ben bunun çok komik olduğunu düşünmüştük. Diğer herkes mi? Pek değil.

Bu yüzden onlara görgü kurallarını öğretmeye çalışırken, bir şey beni sinirlendirdiğinde ya da canımı sıktığında homurdanma içgüdüsünün üstüne çıkmam. Bunun yerine, yeni komşumuza bakmadan önce çocuklara göz kırptım ve "Bir dakika!" diye bağırdım.

Yanıt olarak elini salladı.

"çocuklar, yiyecekleri koyalım ve gidip ne bakalım"-neredeysen

"Komşuların ihtiyaçları var." Louie yüzündeki o kendine özgü parlak gülümsemeye omuz silkti ve Josh inledi.

"mıyım?"

Yanından geçerken dirseğimle dürttüm. "Evet."

Göz ucuyla bakınca başını geriye attı. "Bekleyemez miyim? Kimseye kapıyı açmayacağım."

Benimle bir yerlere gitmek istememeye başlamıştı bile. Bu kalbimi acıttı. Ama kapının kilidini açarken bile omzumun üzerinden ona "Hayır" dedim. Bir kez

Onu evde yalnız kalmaya başlattım, geri dönüşü olmayacaktı. Bunu biliyordum ve onun küçük bir çocuk olmasına mümkün olduğunca uzun süre tutunacaktım, lanet olsun.

Yüksek sesle inledi ve Louie'nin bakışlarını yakaladım. Ona göz kırptım ve o da bana göz kırptı... iki gözüyle.

"Korumalarımı ihtiyacım var, Joshy Poo," dedim, kapıyı iterek açtım ve en küçüğümü evin içine doğru salladım.

Söz konusu "Joshy Poo" yanımdan geçip eve girerken ayaklarını hafifçe yere vurarak kendi ahududusunu üfledi. Buzdolabına girmesi gereken eşyaları yerleştirirken ve diğer her şeyi daha sonra kullanmak üzere tezgâha bırakırken başka bir şey söylemedi. Josh ayaklarını onun arkasında sürükleyerek ve Louie elimi tutarak sokağı geçtik ve sarı evin kapısını kapalı bulduk.

Başımı ona doğru eğdim. "Goo, kapıyı çal."

Louie'ye iki kez söylenmesine gerek yoktu. Yaptı ve sonra iki adım atarak yanımda durdu. Josh neredeyse tam arkamızdaydı. Bir dakika sürdü ama kapı yavaşça açıldı, açılmadan önce aralıkta bir anlığına beyaz bir saç pufu belirdi. "Geldiniz," dedi kadın, süt mavisini gözleri çocuklardan bana ve tekrar bana döndü.

Ona gülümsedim, elim neredeyse dikkatim dağılmış bir şekilde kalçamdaki koyu sarı kafayı okşamaya gitti. "Size nasıl yardımcı olabiliriz hanımefendi?"

Kadın evin içine doğru bir adım attı ve üzerindeki, ortasından çıtçıtli düğmeleri olan soluk pembe elbiseye iyice bakmama izin verdi. O ince, bembeyaz elleri, yaşının bir hikâyesi olarak iki yanında titriyor gibiydi. Çizgili ağzının köşeleri hafifçe yukarı doğru çekilmişti. "Saç mı kestiriyorsun?"

Ona verdiğimi unutmuşum. "."

"Bana küçük bir kesik atabilir misin? Randevum vardı ama torunum beni götüremeyecek kadar meşgul," diye açıkladı yutkunarak ve boğazındaki kırıışmış, gevşemiş deriye dikkat çekti. "Bir hippieye benzemeye başladım."

Saç stilisti olduğumu ilk öğrendiklerinde ve ayrıcalıklı muamele istediklerinde (ücretsiz saç kesimi, bir tür evde hizmet, indirim) ya da daha kötüsü, onlarla ilgilenmek için her şeyi bırakmamı beklediklerinde genellikle insanlara oldukça kızardım. Bir doktordan size ücretsiz check-up yapmasını istemezsiniz. Neden birisi benim zamanımın başkalarınınkine kadar değerli olmadığını düşünsün ki?

Ama...

Bayan Pearl'ün titreyen, ağır damarlı ellerine ya da ince beyaz saç bulutuna bakmama gerek yoktu, çünkü bu kadına benden istediği şeyi yapmayacağımı söylemem mümkün değildi. Sadece komşum olduğu için değil, yaşlı olduğu için ve torununun onu saçını kestirmeye götürmesi gerekirken götürmediği için. Çocukken büyükannem ve büyükbabamı çok severdim, özellikle de büyükannemi. yaşlı müşterilerime karşı bir zaafım vardı; onlardan diğerlerinden daha az ücret alırdım.

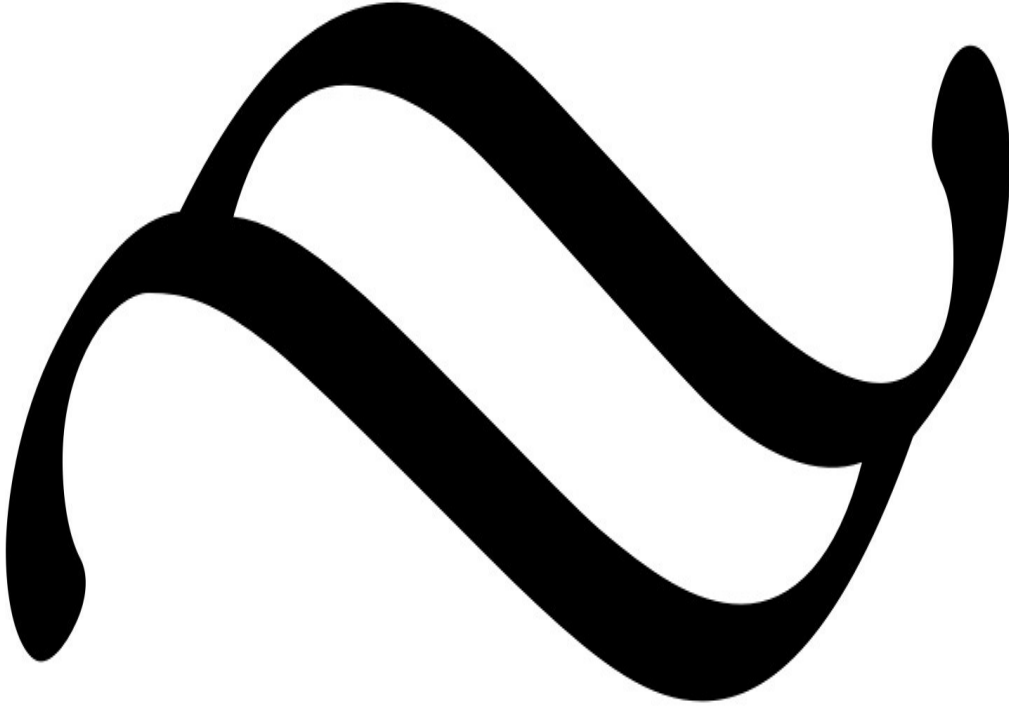
Ginny uzun zaman önce onlara neden indirim yaptığını sormayı bırakmıştı ama anladığına eminim. Elbette bazı insanlara indirim yapmak haksızlıktı, ama göre hayat bazen adil değildi ve eğer yaşlı bir insanın sizden daha az ödemesine ağlayacaksanız, kendinize bir hayat kurmanız gerekiyordu.

Ve bu yaşlı, yargılayıcı kadın... Louie'nin omzunu sıktım. "Tamam. Eğer yapmamı istersen şu anda zamanım var."

Josh arkamdan bir şeyler mırıldandı.

Yaşlı kadının gülümsemesi o kadar parlaktı ki, onunla konuşmak için caddenin karşısına geçmemi istediğini fark ettiğimde inlediğim için kendimi kötü hissettim. "Seni dışarı atmış olmaz mıyım?"

"Hayır. Sorun değil. Evde makasım var. Gidip onları alayım ve geri geleyim," dedim.

* * *

"Çok fazla kesmeyin."

"Bu çok fazla."

"Biraz daha kısaltabilir misin?"

"Benim güzellik uzmanım genelde böyle yapmaz. Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?"

İlk yorumundan sonra saç kesiminin istediğim kadar kolay olmayacağını anlamalıydım. Benim mesleğimde iki farklı müşteri tipi vardı: ne isterseniz yapmanıza izin verenler ve saçınızın her bir telini didik didik edenler. zaman erkeklere karşı tüm sabrımı tüketiyordum, bu yüzden gerçekten umursamayan müşterileri seviyordum. İnsanların yüzlerine en iyi neyin yakışacağı konusunda iyi bir fikrim olduğunu hissediyordum ve yalvarmadıkları sürece vakti olmayan birine asla çok fazla bakım gerektiren bir saç kesimi yapmazdım.

Ama yaşlı komşumu dinlerken ve saçlarını istediği şekilde kesmeye çalışırken ağzımı kapalı tuttum ve yüzümde bir gülümseme vardı.

"Saçını genellikle nerede yaptırırın?" Etrafında dolanırken sordum, makasın süper keskin kenarlarıyla kâğıt inceliğindeki cildine çok dikkat ediyordum. İstedğim ya da ihtiyacım olan son şey onu yanlışlıkla kesmekti.

"Molly'nin," diye cevap verdi.

Birkaç metre ötede yerde Louie karnının üzerine uzanmış defterine bir şeyler çizerken, Bayan Pearl'ün yaşlı kedisi ayakkabılarını kokluyordu ve Josh'un önünde de bir el oyun sistemi vardı. Bana yine evde kalıp kalamayacağını sormuştu ve ben de ona ilk söylediğim şeyi söylemiştim. Bugün neden bu kadar huysuz olduğundan emin değildim ama bu konuda çok fazla endişelenmeyecektim. Kendine has günleri vardı. Onu suçlayamazdım; benim de vardı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Bayan Pearl tanıdık gelmeyen ara sokakları saydıktan sonra sordu.

Başımı salladım. "Hayır."

"Oh? Buralı değil misin?"

Bir an için göğsüm ağrıdı. Rodrigo'nun görüntüsü kısa bir süreliğine zihnimi doldurdu ve yutkundum. "Hayır. Ben El Paso'luyum. Buraya taşınmadan önce birkaç yıl Fort Worth'ta, bir süre de San Antonio'da yaşadım."

"Boşandın mı?" diye pervasızca sordu.

İşte bu yüzden yaşlı insanları severdim. Sorularının sizi nasıl hissettireceği umurlarında bile değildi. Geçen sefer kocam olup olmadığını sormuştu; şimdi de açıklık getirmeye çalışıyordu. "Hayır."

Ağzından çıkan "oh" şimdiye kadar duyduğum en onaylamayan şeydi ve bunu nasıl karşılayacağını anlamam bir dakika sürdü.

Ama onun ne düşündüğü umurumda değildi. Bekâr ve evli olmayan bir anne olmakta yanlış bir şey yoktu. Ya da benim durumumda, bekar ve evli olmayan bir teyze.

Yaşlı kadının yüzünde beliren alaycı ifadeyi hayal bile edemezdim. Louie'nin bize doğru attığı endişeli ifadeyi de kaçırmadım. Bu çocuk tanıdığım en duygusal sezgilere sahip kişiydi ve her zaman da öyle olmuştu. Josh nerede

Sanki bir tür emo-lokasyonu varmış gibi ruh halimi anlıyordu, bu sadece benimleydi. Lou başka bir şeydi.

"Şey," diye mırıldandı. "Ben ve George, o nalları dikmeden önce elli sekiz yıl boyunca birlikteydik-"

Öksürdüm.

"Oğullarım da ne yaptıklarını biliyorlardı. İyi kızlarla evlendiler. Çocukları..." Torunlarını düşündükçe kelimenin tam anlamıyla "harrumph" dedi ve gözlerini devirdi. "Ama kızlarımın hiçbirinin birkaç yıldan uzun süre bir erkeği olmadı. Onları suçladığımdan değil. Benim kızlarım tam bir baş belası. Söylemeye çalıştığım tek şey, kötü bir erkeğe sahip olmaktansa hiç olmamanın daha iyi olduğudur. Oğullarımla birlikte kendi evin var, o yüzden çok kötü durumda olamazsın."

Ve böylece, ben de koparmaya geri döndüm. Belki de bu kadın o kadar da kötü değildi. "Haklısın. Seni mutlu etmeyen biriyle birlikte olmaktansa yalnız kalman daha iyi." Bu boku zor yoldan öğrenmişim.

"Güzel bir yüzün var. Eminim bir gün çocuk sahibi olmana aldırmayacak birini bulacaksın."

Ve bir iki saniyeliğine o kadar da kötü olmadığına dair ifademi geri çektim.

Gerçekten yaşlıydı ve çoğu şey için serbest geçiş hakkı vardı, ama hayatımda bu kadar yeni olan birinin acımasız dürüstlüğüne alışık değildim. Ailem ve en iyi arkadaşım beni incitip incitmeyeceğine bakmaksızın genellikle her konuda bana dürüst davranırlardı ama bu güven seviyesine ulaşmak için yıllarını vermişlerdi. Elbette, bazı erkeklerin iki çocuklu biriyle tanıştıklarında çılgılık atarak kaçabileceklerini biliyordum ama en büyük bağlılığı kendi Netflix paketinin parasını ödemek olan yirmi bir yaşındaki biriyle çıkmak istemiyordum. Gelecekteki hayali erkek arkadaşımın kendi çocukları olabilirdi ve bu sorun olmazdı. İki erkek çocuğa nasıl davranacağını bilmeyen biriyle çıkacak enerjim ya da sabrım var mıydı bilmiyordum. Hayali erkek arkadaşım başka birine aşık olmadığı sürece, benden önce uzun süreli bir ilişki yaşamış olması umurumda olmazdı. Binlerce kadınla yatmış olmasından iyidir.

Yine de yakın zamanda biriyle çıkmayı planlamıyordum. Kendi başıma gayet iyiydim.

kendi başıma. Elim bana gayet iyi eşlik ediyordu ve duş spreyimi bir el spreyiyle değiştirmiştım. İstemediğim sürece asla yalnız kalmıyordum, ki son zamanlarda yorgun olduğumda, yani her zaman böyle oluyordu.

Kafamı kaldırdığımda oturma odasında oturan Josh'un bize baktığını gördüm, yüzü fazlasıyla ilgiliydi. Bu çocuklar çok meraklılardı. Bakışlarının benimkilerle buluştuğundan emin oldum ve dinlediğini belli etmemesi için ona geniş gözlü bir bakış attım.

Yaşlı kadın pervasızca "Bebeklerinizin babası resimde var mı?" diye sordu.

Ona gerçeği söyledim. "Hayır."

Ağzından çıkan "hıh" biraz fazla şüpheliydi ve zaten Josh ve Lou'nun birlikte olduğunu varsaydığı için kardeşimden bahsetmek istemedim.

doğum kanalımı yırttı. "İşim bitmek üzere. Aynada saçına bakmak ister misin?"

Solgun bir eli yanına gitti. "Banyomda küçük bir ayna var. Getirir misin? Oraya gidip gelmem günün yarısını alır."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tabii. Banyonuz nerede?"

Bayan Pearl mutfığa bağlanan holü işaret etti. "İlk kapı."

Koridora doğru yürürken omzuna hafifçe dokundum. Duvarlar soluk, uçuk bir pembeye boyanmıştı ve tavana yakın bir yerde çiçekli bir duvar kâğıdı şeridi vardı. Duvara monte edilmiş birkaç resim çerçevesi gözüme çarptı ama beni görebileceğini bildiğim için meraklı olmak istemedim. Kapı aralığından içeri girdiğimde, kulplarla süslenmiş yüksek bir klozet kapağı ve duvara tutturulmuş uzun bir metal çubuğu olan temiz görünümlü bir küvet bulunan küçük bir tam banyo buldum. Tuvaletin üzerinde, arkasında bir raf bulunan, iş yerimdekine benzer oldukça büyük bir el aynası vardı.

Aynayı ona uzattığımda ve saç kesiminin ön tarafına bakmasına izin verdiğimde sadece biraz gergindim. Çenesini bir o yana bir bu yana oynattı ve aynayı bana geri verdi. "Yarım santim fazla kısa ama saçımı kesen huysuz yarasadan daha iyisini yaptın. O lanet kadın bana kefal yapmaya çalıştı," diye iddia etti.

"Bence kefal ile ucuz atlattın," diye şaka yaptım.

Küçük bir homurtu çıkardı. "Bana mı söylüyorsun? Sana ne kadar borcum var?"

Benden çok daha yaşlı biriyle her muhatap olduğumda olduğu gibi, büyükannemin görüntüsü kısa bir an için aklımdan geçti. İçimi çektim ve teslim olmuş bir şekilde gülümsedim. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Muhtemelen sosyal güvencesi vardı. Çok fazla para almasına imkân yoktu ve o benim komşumdu. Ayrıca saçlarının programıma yük olacak kadar hızlı uzamasına da imkân yoktu. Saçımı ücretsiz kestiğim sadece belli sayıda insan vardı ve bir kişi daha olsa artrit ile artrit olmamak arasında fark olmazdı. "Bu bir komşuluk indirimi," diyerek ona haber verdim.

Gözleri oldukça ürkütücü bir şekilde kısıldı. "Bana hakaret etme. Sana her zaman ödediğim on iki doları verebilirim," diye itiraz etti.

Teklifi sadece ona sarılma isteği uyandırdı. "Lütfen bana hakaret etme," dedim nazikçe, şakacı görünmeye çalışarak. "Senden hiçbir şey talep etmeyeceğim."

Bana kazandığımı söyleyen abartılı, uzun bir iç çekiş yaptı.

"Bana süpürgezinin yönünü gösterin lütfen."

Yaptı ve beş dakika sonra saçları süpürmeyi ve geride kalan ince kırpıntıları toplamak için el süpürgesini kullanmayı başarmıştım. Saç kesimini tamamladığımı fark eden Josh ve Louie oturma odasında durmuş yaşlı kadına bakıyorlardı. Yaşlı kadın da onlara bakıyordu. Hiçbirinin gözünü kırpmadığından yüzde 99 emindim.

"Acıktım," dedi Louie sonunda, o mavi gözlü bakışlarını komşumuzdan ayırmadan.

Makasımı çantasına geri koyarken anahtarlarımı aldım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım ama dikkati hâlâ kadının üzerindeydi. "Bir dakika içinde yemeğe başlayabiliriz." Onlara doğru yürüdüm ve en azından bakmayı bırakmış olan komşumuza gülümsedim. "Midelerinin gurultusunu duymaya başlamadan önce gitmeliyiz. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, tamam mı Bayan Pearl?"

Başını salladı, gözleri bir an Louie'ye kaymadan önce benimkilerle buluştu. "Yapacağım. Yaptığın için teşekkür ederim."

"Bir değil."

Sanki mutfağına ilk girdiğimde görmemişim gibi, "Numaran dondurucumda yazıyor," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Çok naziksiniz, teşekkür ederim. Aynı şey senin için de geçerli." Yanımda durmak için hareket eden Josh'u dürttüm. Aman Tanrım, ağzı çatlamıştı, büyükannesi ve büyükbabasından daha yaşlı olan kadını süzerken gözleri kısılmıştı. "Seni görmek güzeldi." Josh'u tekrar dürttüm.

"Hoşça kalın hanımefendi," diye mırıldandı, hâlâ gözleri kamaşmış ve trans halinde kaybolmuştu.

En azından gittiğimizi fark eden Louie'ye gözlerimi kocaman açtım. "Hoşça kalın hanımefendi," diye ekledi utangaçça.

Hanımefendi. Tanrım.

Bayan Pearl'e gülümsedim ve çocuklara kapıya doğru el salladım, kendime onlara karşı nerede yanlış yaptığımı sormaya çalıştım. Bakmak. Komşumuza "bayan" demek. Annem dehşete düşerdi. Dışarı çıktık ve kapıyı arkamdan kapatmadan önce alt kilidi emin oldum. Louie önce sokağa çıkmayı başardık. "Kaç yaşında? Yüz mü?" diye sordu, ses tonunda en ufak bir ukalalık belirtisi olmadan tamamen merakla.

Eğer baskın elimi tutuyor olmasaydı, alnıma bir şaplak indirirdim. "Louie!"

"Aptal olma. Doksan beş yaşında, değil mi Di Teyze?" Josh girdi.

Aman Tanrım. "Bilmiyorum. Muhtemelen, ama bu tür şeyleri sormamanız gerekiyor, çocuklar. Jes-Sheesh."

"Neden?" diye ikisi de aynı anda sordu.

"Çünkü... onun doksan beş ya da yüz yaşında olduğunu söylemek pek hoş değil" diye cevap vermeden önce sokağın diğer tarafına geçtik

"Ama neden?" Louie o yalnız çalışıyordu.

Bana gerçekten nasıl cevap vereceğimi bilmediğim şeyler sormalarından nefret ediyordum. Yalan söylemek de istemiyordum, bu da durumu daha da karmaşık hale getiriyordu. "Çünkü... Bilmiyorum. Sadece öyle değil. Bazı insanlar yaşları konusunda hassastır."

Louie beni çimlere doğru çekerken küçük omuzlarını bacağıma doğru silkti... haftalar önce biçilmesi gereken çimlere. Bunu ertelemekten vazgeçmeliydim. "Ama yaşlı olması iyi bir şey," diye gerekçesini açıkladı. "Diğer tüm arkadaşlarından daha uzun süre dayandı. Georgie'sinin öldüğünü söyledi. O kazandı."

İkisinin de ne kadar çok şeyi özümstedikleri beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Ve bu beni korkuttu. Ve bana neden onların yanında söylediğim her şeye dikkat etmem gerektiğini hatırlattı. Merdivenlerden ön kapıya doğru yürürken onlara, "Arkadaşlarınızdan daha uzun yaşamak bir yarışma değildir, sizi küçük pislikler," dedim.

"Değil mi?"

Neden sesleri bu kadar şaşırmış geliyordu? "Hayır. Bu üzücü. Yani bu kadar uzun süre yaşaması iyi bir şey ama...." Böyle zamanlarda keşke Rodrigo yanımda olsaydı da bu tür şeylere cevap vermekle onu uğraştırsaydım diyorum. Onlara ne demem gerekiyordu ? "Bakın, onun yüz yaşında olduğunu ya da tüm arkadaşlarının artık etrafta olmamasının iyi olduğunu söylemek hiç hoş değil." Onlar nasıl cevap vereceğimi bilemediğim bir yorum daha yapamadan, "Yemekte bana yardım etme sırası kimde?" diye sordum.

Sessizliğin ihtiyacı olan tek şey arka plandaki cırcır böcekleriydi.

Mac gönüllü gibi evin içinden havladı.

Saçlarını karıştırdım. "İkiniz de yardım edecek misiniz? Bugün benim şanslı günüm."

Tam o sırada bir kamyonun gürültülü homurtusu bizi caddeden aşağıya doğru yaklaştığı konusunda uyardı. Üçümüz de döndüğümüzde koyu kırmızı bir Ford pikap canavarının yaklaşmakta olduğunu gördük. Etrafındaki bir çerçeveye monte edilmiş iki merdiveni görebiliyordum. Sürücü koltuğunda benim gerçek komşum oturuyordu - yakışıklı ve terbiyeli bir komşu. O yanımdan geçerken avucumu kaldırdım ve kamyonetin kasasındaki merdivenleri, ekipmanları ve aşına olmadığım aletleri görmemizi sağladı. Garaja girerken bize doğru birkaç parmağını kaldırdığından oldukça emindim.

O anda fark ettiğim şey, bir gün önceki kırmızı arabanın yine komşumun evinin önündeki sokağa park edilmiş olduğuydu. Eve doğru ilerlemeye devam ederken sürücü tarafındaki kapının açıldığını da gördüm.

Lou parmak uçlarında yükselerek boynunu eve doğru uzattı. "Kavga eden adam bu muydu?"

Ona yalan söylemedim.

"Hayır." "Kim?"

Josh'un ses tonuna baktım. "Geçen hafta oldu. Lou birinin kavga ettiğini duymuş ve kavga eden komşunun kardeşiymiş," diye açıklamak zorunda kaldım.

On yaşındaki çocuk başını çevirdi ve yaşının ötesinde bir ifadeyle beni iğneledi, sanki neyi saklamaya çalıştığımı biliyordu. Ya da belki ne yaptığımı tahmin edebiliyordu.

Endişelenmesine ihtiyacım ya da isteğim yoktu, bu yüzden onu kıcımdan tekmeledim ve komşumun işini hemen bir kenara ittim. "Hadi gel. Mac'i ızgaraya koymadan önce yemeğe başlayalım."

"İğrenç!" Lou öğürdü.

Yemin ederim onunla uğraşmayı seviyordum. Genç, masum ve saf olmasında sevdiğim bir şey vardı ve dürüst olmak gerekirse, genellikle saçmaladığımı anlayacak kadar büyümeden önce Josh'a da aynı şeyi yapardım. Telefonum çalmaya başladığında çocuklar eve yeni girmişlerdi. Arayan en iyi arkadaşım Van'dı.

Ağızından çıkan ilk şey "Diana" oldu. "Ölüyorum," diye inledi diğer uçtaki çok tanıdık ses.

Homurdandım, telefonu omzumla yüzüme doğru tutarken ön kapıyı arkamdan kilitledim. "Sen hamilesin. Ölmüyorsun."

"Ama sanki öyleymişim gibi geliyor," diye sızlandı nadiren şikâyet eden kişi. Hayatımız boyunca en iyi arkadaş olmuştuk ve ailesi olmayan bir şey hakkında homurdandığını duyduğum zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. O anda hatırlamak istemediğim kadar çok badire atlatmış olan destansı aşk ilişkimizde mızımızlanan kişi olma unvanına sahiptim.

Louie yemeğe başlayıp başlamayacağımı sorar gibi başını mutfığa doğru eğdiğinde bir parmağımı kaldırdım. "Kimse sana Hulk'un bebeğine hamile kalmanı söylemedi. Ne bekliyordun ki? Muhtemelen yeni yürümeye başlayan bir çocuk büyüklüğünde olacak."

Ondan yükselen kahkaha beni de güldürdü. Onu özlemenin verdiği bu şiddetli his bana birbirimizi son gördüğümüzden bu yana aylar geçtiğini hatırlattı. "Kapa çenenin."

"Gerçeklerden sonsuza dek kaçamazsın." Kocasını kocaman biriydi. Doğmamış bebeğinin de dev gibi olmasını neden beklemediğini anlamıyordum.

"Ugh." Ahizeden uzun bir iç çekme sesi geldi. "Ne düşünüyordum bilmiyorum-"

"Düşünmüyordun."

Beni görmezden geldi. "Bir daha asla yapmayacağız. Uyuyamıyorum. Her iki dakikada bir işemem gerekiyor. Mars büyüklüğündeyim-"

"Seni son gördüğümde" -ki bu iki ay önceydi- "Mars büyüklüğündeydin. Bebek şimdi muhtemelen Mars büyüklüğünde. Ben de senin Uranüs kadar olduğunu söyleyebilirim."

Beni yine görmezden geldi. "Her şey beni ağlatıyor ve kaşınıyorum. Çok kötü kaşınıyorum." "Nerenin kaşındığını bilmek ister miyim?"

"İğrenç. Karnım. Aiden burada olduğu her saat bana hindistan cevizi yağı sürüyor."

Bir buçuk metre boyundaki Herkül cüsseli kocasının Van'a bunu yaptığını hayal etmeye çalıştım ama hayal gücüm o kadar da iyi değildi. "Durumu iyi mi?" Geçmiş konuşmalarımızdan, hamileliğiyle havalara uçarken, aynı zamanda yüce bir anaç tavuğa dönüştüğünü bildiğim için sordum. Onun başka bir eyalette tek başına ve destek olacak kimsesi olmadan yaşamadığını bilmek beni daha iyi hissettirdi. Hayatta bazı insanlar şanslıydı ve harika birini buldular, geri kalanımız ya uzun zaman aldı... ya da hiç bulamadı.

"O yokken merdivenlerden düşeceğimden endişeleniyor ve tek katlı bir ev almaktan bahsediyor, böylece onu bu acıdan kurtarabilirim."

"İstersen gelip bizimle kalabileceğini biliyorsun." Bir ses çıkardı.

"Sadece teklif ediyorum, sürük. Maçlar için daha fazla seyahat etmeye başladığında yalnız kalmak istemiyorsan, istediğin kadar burada kalabilirsin. Louie zaten çoğu zaman odasında uyumuyor ve tek katlı bir evimiz var. Eğer gerçekten istiyorsan benimle uyuyabilirsin. Sanki yeniden on dört yaşındaymışız gibi olur."

İç çekti. ". Gerçekten isterdim ama Aiden'ı bırakamazdım."

Çocukları birkaç haftadan daha uzun süre bırakamazdım ama o bunu biliyordu. O kadar uzun süre çalışamayacağımı da biliyordu.

"Belki şu düşüğüm ve kalkmadığım şeylerden bir tane alabilirsin."

Vanessa yüksek sesle bir kahkaha daha attı. "Seni pislik."

"Ne? Yapabilirsin."

Bir duraklama oldu. "Zamanın yarısında seninle neden uğraştığımı bile bilmiyorum." "Beni sevdiğin için mi?"

"Nedenini bilmiyorum."

"Tia," diye tısladı Louie, açlıktan ölmek üzereymiş gibi karnını ovuşturarak.

"Hey, Lou ve Josh bütün gün bir şey yememiş gibi davranıyorlar. Yakında ellerimi kemirmeye başlamalarından korkuyorum. Bırak onları besleyeyim, sonra seni ararım, tamam mı?"

Van hiç istifini bozmadı. "Elbette, Di. Onlara benden bir kucak ver ve ne zaman istersen beni ara. Kanepedeyim ve tuvalet dışında hiçbir yere gitmiyorum."

"Tamam. Karaya vurmuş bir balina olduğunu haber vermek için Parklar ve Vahşi Yaşamı aramayacağım.

."

"Lanet olsun, Diana-"

Güldüm. "Seni seviyorum. Seni ararım. Bye!"

"Vanny'nin balinası mı var?" Lou sordu.

Kulak memesini çekiştirdim. "Tanrım, çok meraklısın. Hayır, bebeği olacak, Hatırladın mı? Ve ona şu anda bir balina olduğunu söyledim." Komik bir surat yaptı. "Bu hiç hoş değil."

"Hayır, değil, ama oynadığımı biliyor. Hadi o zaman, benim için bir soğan ve kereviz al."

"Kereviz mi?" Yüzünü buruşturdu.

Kendisinden istediğim şeyi almak için dönmeden önce başıyla onaylayarak tekrarladım.

Tekrar çalmaya başladığında telefonumu cebime geri koymaya başlamıştım. Yaklaşık iki dakika içinde, bakmadan cevaplama düğmesine basmadan önce ekrana bakmadığım için kendime aptal diyeceğimden haberim yoktu. Kaslarım yeri ezberlemişti, o yüzden bakmama gerek yoktu. "Şimdiden düştün mü?" Şaka yaptım.

"Diana?" diye bir kadın sesi geldi telefondan. Ses tanıdık geliyordu. "Kapatma-"

Ve suratıma bir tokat gibi inen bu sesin neden tanıdık geldiğini anladım. Louie'ye gülümseyerek parlak bir sesle "Yanlış numarayı aradınız" dedim. Ve telefonu kapattım.

Kalbim iki kat atmaya başladı.

Son iki yılda beni belki bir kez aramıştı, o da bir kez ve bu iki haftadan kısa bir süre içinde ikinci arayıştıydı. Neden şimdi aradığını merak etmek istiyordum ama nedenini biliyordum. Muhtemelen oturma odasında Xbox'ını oyun için kuruyordu.

Hayatta kaçamayacağınız pek çok şey vardı, buna çok sevdiğiniz birinin yaptığı en aptalca şey de dahildi.

"Tia, çöp dolu."

Umarım gülümsemem hissettirdiği kadar sahte görünmüyordu ve Louie bunu fark edecek kadar dikkatini bana vermiyordu. Az önce kimin aradığını bilmesi gereken sondan ikinci kişi Louie'ydi. "O zaman hemen değiştireyim. Şunu benim için yıkar mısın, Goo?" diye sordum, karnımda bir korku yumağı oluşurken çöp kutusuna doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Torbayı çöp kutusundan çıkaracak kadar büyük değildi; bunu zor yoldan öğrenmiştik, bu yüzden onu çıkarmaktan sorumlu kişi olmak benim için sorun değildi.

Telefon konuşmasını bir kenara ittim, ta ki yatakta yalnız olduğum ve kimsenin beni çıldırırken görmeyeceği bir zamana kadar.

Kısa sürede poşeti çıkarıp yenisiyle değiştirdim ve eskisini dışarıdaki büyük çöp kutusuna atmak için mutfak kapısından dışarı taşıdım. Ciddi ciddi çöp kutusuna doğru ilk adımımı atmıştım ki, "-Kıçını al ve git" sesini duydum.

Ne dedin?

Çitlerimin sokaktaki herkesin görebileceği dört ayak yüksekliğinde bir tel örgü olduğunun tamamen farkında olarak olduğum yerde durdum. Bir kadın sesi, "Sen lanet olası bir pisliksin, Dallas!" diye bağırdı.

Komşum Dallas mı? Dışarıda konuşan kırmızı arabalı kadın mıydı?

"Bana daha önce binlerce kez söylemediğin bir şeyi söylemiyorsun," dedi erkek sesi, nedense kulağa hiç de kaygısız gelmeyen gevşek bir kahkaha atarak. Tanrım. Ne kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki konuşmalarını bu kadar net duyabiliyordum?

Elimde çantamla orada dururken havada patlayan küfür kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Dikkatli bir şekilde mutfak kapısından bahçeye inen merdivenlerden indim ve komşumun evine bakmamı sağlayacak çitten sadece birkaç adım ötede, çöp kutularının yanında durdum. Çantamı yere bırakarak merakımın beni yenmesine izin verdim ve çimenlerin üzerinden parmak uçlarımla çitin köşesine doğru ilerledim ve gölgelerin arasında beni görmeyeceklerine kendimi ikna ederek bir göz atmaya çalıştım.

Dallas adında ya da lakaplı olduğu anlaşılan adam verandada duruyordu, kadın ise kaldırımda, karşı koyar gibi öne doğru eğilmişti. Onları daha iyi görebilmek için gözlerimi kismaya çalıştım ama işe yaramadı.

"davranmasaydın sana öyle demezdim," diye bağırdı kadın.

Kısa saçlı adam gökyüzüne bakar gibiydi -ya da teknik bir şey söylemek gerekirse, güvertesinin tavanına- ve başını salladı. Elleri avuçlarına gitti

alınını. "Buraya kadar neden geldiğini söyler misin?" "Söylemeye çalışıyorum!"

"O zaman sadede gel!" diye bir patlama gibi gürledi, sahip olduğu kontrol her ne ise kayboldu.

Normal şartlar altında, bir erkeğin bir kadına bu şekilde bağırmasının doğru olmadığını düşünürdüm, ama birbirlerinden uzakta duruyorlardı ve kadın da lanet olası bir deli gibi bağırıyordu. Ses tonu çılgılık ve gıcırtdan ibaretti.

"Seni defalarca aradım-"

"Neden cevap vermemi bekliyorsun ki?" diye karşılık verdi. "Üç yıldır senden haber almadım ya da seni görmedim. Avukatlarımız aracılığıyla anlaşmıştık, hatırladın mı?"

Dürüst olmak gerekirse, neler olup bittiği ve kimin gerçekten hatalı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama haklı olduğu bir nokta vardı. Biriyle uzun süredir konuşmamış olsaydım, büyük olasılıkla ben de telefona cevap vermezdim.

Ama avukatlar?

Avukatlar, birbirlerine bağırılar, evlilik yüzüğü... Bu onun karısı mıydı? Bir noktada onunla yatmadığınız sürece başka birine bu kadar nefretle bağırmayacağınızı bilecek kadar çok ilişki yaşadım.

"Neden beni gördün ki? Gitmeden önce sana işimin bittiğini söylemiştim," diye bağırıldı kadın, sesinde o kadar çok duygu vardı ki, kulak misafiri olduğum için kendimi suçlu hissetmeye başladım.

"İnan bana, işinin bittiğini biliyordum; zaten hiçbir şeye başlamamıştın ki," diye cevap verdi adam.

Evet, kesinlikle karısı. Kesinlikle karısı. Yoksa neden avukatları olsun ve birbirleriyle bu kadar uzun süre konuşmasınlar ki?

Ve neden bu kadar sonra hâlâ yüzüğünü takıyordu? "*Ne yapıyorsun?*"

Yerimden sıçradım ve dönüp paravan kapının diğer tarafında durmuş bana bakan Louie'ye baktım. "Yok bir şey," dedim ona, sanki beni gizlice dinlerken yakalamamış gibi iki adım atıp çöp kutusunu açtım ve poşeti içine koydum.

"Onları dinliyorsun, ha?" diye sormak için ilk basamağa çıkmamı bekledi. "Ben mi?" Kapıyı açıp içeri adımımı atarken gözlerimi kocaman açtım. Bana yer açmak için geri çekildi. "Hayır. Meraklı değilim."

Louie alay etti. Bu beş yaşındaki çocuk resmen benimle alay etti. Gülmekten kendimi alamadım. "Benim meraklı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Louie küçük bir çocukken yalan söyleme evresini çoktan atlatmıştı ve atlatmamış olsa bile bundan hoşlanmadığını biliyordu ve kimsenin duygularını incitmekten hoşlanmazdı. Özellikle de benimkini. Ama bir sonraki söylediği şey beni ona beşlik mi çakmam gerektiğini yoksa ne kadar çıkarıcı ve sinsi olabileceğinden korkmam mı gerektiğini anlamaya zorladı. Bana doğru yürüdü ve o ışıltılı gülümsemesiyle bacağıma yaslandı. "Sarılmak ister misin?"

Dördüncü Bölüm

Son birkaç yıl içinde hayatımın ne kadar değiştiğinin bir göstergesiydi, "dışarı çıkmak" artık dar bir kot pantolon ve sevimli bir üst giymekten ibaretti. Yıllar önce, çok uzun zaman önce, daha genç ve aptalken ve dünyada çok az endişem varken, "dışarı çıkmak" makyaj yapmak, saçımı yapmak ve anneme beni yetiştirirken nerede hata yaptığını sorduracak bir şeyler giymek için bir iki saat ayırmaktan ibaretti. Hatta onu bir ya da iki kez haç işareti yaparken görmüştüm. "Dışarı çıkmak" demek, gürültülü bir bara ya da pahalı içkilerin olduğu bir kulübe gidip, dini inançlarına göre erkek tıraşı olan erkeklere asılmak demektir. Bu her gece ya da hafta sonu olmuyordu ama yeterli oluyordu.

Şimdi...

Artık yetişkinlikteki sosyal deneyimlerimin yarısı doğum günü partileri ve beyzbol antrenmanları etrafında dönüyordu. Saçımın yapıldığı tek zaman işe gitmem gereken zamandı ve o da sadece *işim olduğu* içindi. Makyajımı beş dakikada yapmakta ustalaşmıştım. Zaman gerçekten paradan daha değerliydi.

Şimdi, kot pantolon ve kısa kollu bir bluzla neredeyse benimle aynı şekilde giyinmiş olan patronum Ginny'ye baktığımda, önceliklerin değiştiği açıkça görülüyordu.

Günler önce salonun yeniden açılışını kutlamak için dışarı çıkmamız gerektiği konusunda anlaşmıştık. *Cumartesi*, birbirimize söz vermiştik çünkü salon her Pazar kapalıydı. *Cumartesi günü dışarı çıkacağız*. Onun çocukları babalarıyla, Josh ve Louie de benim ailemle birlikteydi bu hafta sonu. Birlikte kaliteli zaman geçirmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyordu.

Dikkate almadığımız şey, bir hafta boyunca boyadıktan ve mobilyaları bir yerden diğerine taşıdıktan sonra tam gün çalıştıktan sonra ne kadar yorgun olacağımızdı.

İki yıldan biraz daha uzun bir süre önce Shear Dialogue'da bir sandalye almıştım. Ginny ve ben, onun yardıma ihtiyacı olduğunu ve benim de çalışacak başka bir yer aradığımı bilen ortak bir kuaför arkadaşımız aracılığıyla tanışmıştık. Hemen anlaşmıştık. Üç çocuğu vardı, kırklı yaşlarının başında bir erkek arkadaşına sahip bekar bir ebeveyni ve benim "saçmalama" tavrıma çok benzeyen bir tavrı vardı ve bir baktım ki çocukları ve kendimi San Antonio'dan Austin'e taşıyorum. Gerisi tarih oldu.

Ama şimdi gün geldi, o öğleden sonra birbirimize baktık ve aynı şeyi söyledik: "Yorgunum." Bu da ikimizin de eve gidip dinlenmeyi tercih ettiğimiz ama o kadar meşgul olduğumuz için birlikte yeterince zaman geçiremediğimiz anlamına geliyordu. Çocuklar ve ilişkiler -en azından onunki, her şeyin üzerine birkaç ay içinde evleniyordu- çok fazla enerji tüketiyordu. Gece haberleri başlamadan önce birkaç kadeh içki içip eve gideceğimize dair konuşulmamış bir anlaşmamız vardı.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Salonun ortasında deodorantımı tazelerken ona sordum. Yarım saat önce kapıyı kilitlemiş, evi temizlemiş ve banyoda sırayla üstümüzü değiştirmiştik. İkimizin de giyinmeye zahmet etmemesi gözümünden kaçmadı.

uzun bir iş gününden sonra saçlarımızı düzeltmek için. Bazı günler daha fazla saça dokunmak zorunda kalırsam kusacağımı düşünürdüm. Ben daha fazla ruj sürmeye karar vermişim, Gin de biraz daha allık sürmüş ve her ay onun için boyomuz hizasındaki kan kırmızısı saçlarını fırçayla taramıştı.

Sırtını bana dönmüştü... evet, göğüslerini düzeltti ve "Buraya yakın kalmak senin için sorun olur mu?" dedi.

Aynanın yansımasından ona gönderdiğim bakış, sorusunun ne kadar aptalca olduğunu düşündüğümü ifade ediyordu.

"O zaman sokağın aşağısındaki bara gidelim. Çok havalı bir yer değil ama içkileri ucuz ve amcam işletiyor."

"Anlaştık," dedim Ginny'ye. Züppe değildim. Yakın ve ucuz bir plan gibi görünüyordu.

yeni binanın sahibi de amcasıydı. Şehrin trafiği yoğun bir bölgesinde, bir emlak şirketinin, popüler bir dövme salonunun ve bir şarküterinin karşısında yer alan salon için daha iyi bir yer bulamazdı. İki kapı ötemizdeki köpek bakım işi bana para işaretleri gösteriyordu; köpekleri olan tonlarca müşterim vardı. Ayrıca, yeni evim kısa bir araba yolculuğu mesafesinde olduğu için benim lehime daha da işe yaradı.

Ve on dakika sonra kendimizi salona yürüme mesafesindeki bir barın önünde bulduk. Arabalarımızı iş için bıraktığımız yere, amcasının da sahibi olduğu söylenen büyük bir tamirhanenin yanına bırakabilmiştik.

Dürüst olmak gerekirse, Ginny bana doğruyu söylemişti. Süslü bir yer değildi. Beni uyarmadığı şey, caddenin ön tarafına park edilmiş sıra sıra motosikletlerin bir anlamı varsa, buranın bir motorcu barı olduğu gerçeği idi.

Eğer içeri girme konusundaki endişemi fark ettiyse, Gin beni kapıya doğru yönlendirirken bir yorum yapmadı. Siktir et. Dışarıda durup sigara içen ve bizi biraz fazla yakından izleyen üç adamı kısmen görmezden geldim ama içeri girmek için ağır kapıyı açtığımda, aynı anda burnuma gelen sigara, puro ve ot kokusu acımasızca saldırdı. Sinüslerim hemen çıldırmaya başladı ve duman onları yaktığı için sürekli göz kırpma zorunda kaldım.

Burası tam olarak bir motorcu barının nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibiydi. Josh ve Louie'den önceki hayatımda pek çok bara gitmişim ve bazıları bundan çok daha kabataslaktı. Ginny arkamdan duvar boyunca uzanan içki sıralarının olduğu yönü işaret etti ve ben de hem deri hem de tişört giymiş kadın ve erkeklerden oluşan gevşek kalabalığa bakarak oraya yöneldim. Her yaştan, her görünüşten insanlar vardı. İçeride yasadışı olduğunu bildiğim ağır duman kokusuna rağmen... o kadar da kötü görünmüyordu. Çoğu insan birbiriyle konuşuyordu.

Tezgâhın ortasındaki iki sandalyeyi kapalı Ginny sandalyeye kaydı. Öne doğru eğildim ve barmen için bara bir aşağı bir yukarı baktım,

Yaşlı adam gözüme çarptığında el sallıyordum. Siparişimizi almak için çenesini yukarı kaldırdı.

Ginny'yle yıllar boyunca akşamlarımıza Coronas ya da Guinness'le başladığımızı bilecek kadar dışarı çıkmıştım ve burası benim en sevdiğim nektarı ana ülkeden getirecek bir yere benzemiyordu. "İki Guinness lütfen," diye seslendim ona.

Ne dediğimi anladığından emin değildim ama başını salladı ve musluklardan birinden iki bardak doldurup ikisini de bize uzatarak borcumuz olan miktarı bağırdı. Ginny daha parayı alamadan, barın öbür ucuna iki banknot uzattım.

Ginny bardağını benimkiyle tokuşturarak, "Vay canına," diye neşelendi. Ben de başımı sallayarak onayladım ve ilk yudumu aldım.

Daha yutkunmayı yeni bitirmiştım ki arkamdan iki kol patronumu kafeslemek için geldi, sarı saçları tam kulağının yanında belirdi. Bu da kimdi böyle?

Sanki o da aynı şeyi merak ediyormuş gibi, "Kim...?" demeye başladı, sonra omzunun üzerinden baktı, vücudu gerilmişti ve geri çekiliyordu. Bir an sonra attığı kahkaha bana her şeyin yolunda olduğunu gösterdi. "Seni orospu çocuğu! Ben de kimin bana doğru geldiğini merak ediyordum!" Beyaz bir tişörtün üzerine deri bir yelek giymiş olan yabancı adamı okşamak için benden en uzakta olan koluyla uzandı.

Adamın alçak sesi duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Ne lanet bir ağız," dedi. Geri çekildi, dikkati gelişigüzel bana doğru kayıyordu. Arkadaşımla konuşurken yüzünde beliren sırıtiş, beni içine çekerken biraz daha parladı.

Tanrı olsun, çok ateşliydi.

Uzun saçlarının koyu sarısı, ağzını ve yanaklarını kaba bir saat beş gölgesiyle kesen aynı renkle eşleşiyordu. En çok da yakışıklı yüzünü elektriklendiren kolay gülümsemesiydi. Benden en az birkaç yaş büyük olmalıydı. Tek yapabildiğim orada oturup yelek giydiğine ve bir motorcu barında olduğumuza bakılırsa büyük olasılıkla bir motorcu olan bu adama gülümsemektir. *Cumartesi günü bir motorcu barı*. Hayatın sizi nereye götüreceğini asla bilemezsiniz, değil mi?

Sarışının yüzüne baktıkça... mavi gözlerini tanıdığımı fark ettim. Bu özel gölge başka bir yüzden, iyi tanıdığım bir yüzden bana doğru çevrilmişti. O mavi Ginny'nin mavisiydi.

"Trip, bu arkadaşım Diana. Kuaförde benimle birlikte çalışıyor. Sana bahsettiğim beyzbol oynayan çocuğun sahibi. Di, bu da kuzenim Trip," diye açıkladı Ginny, bakışlarım tekrar arkadaşımın üzerinde gezinirken, ona bakmaktan beynimi kaplayan tüyleri silkeliyordum.

Seyahat. Beyzbol. Josh'un yaşlarında bir oğlu olan ve birkaç kez beyzbol müsabakalarına katılan kuzeninden bahsetmişti. Şimdi hatırladım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye selamladım, bir elim etimin etrafında kıvrılmış, diğeri ona doğru uzanıyordu.

"Hey," dedi sırttan sarışın elimi sıkarken. "yanındaki garajda çalışıyor," diye açıkladı Ginny.

Başımı salladım ve Trip adındaki adamın kuzenine dönüp ona dirsek atmasını izledim. "Senin adam nerede?"

Nişanlısını kastederek, "O evde," diye açıkladı.

Ona tuhaf bir bakış attı ve omuz silktilti. "Uğrayıp bir merhaba demek istersen yaşlı adam arkada," dedi ona, bakışları bir an için bana kayarken ağzından küçük, sinsî bir gülümseme geçti.

Başını salladı, sanki "yaşlı adam" her kimse onu arıyormuş gibi omzunun üzerinden kısaca bakmak için döndü. Amcası mı?

Yarı dolu barın zeminine bakmaya devam ettiğinde "Git merhaba de," diye teklif ettim.

Tereddüt ederken bir an için burnu kıristtı. "Emin misin?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, beni bütün gece burada bırakmadığın sürece."

Bununla birlikte sırtıttı. "Tamam, bu benim amcam. Gidip merhaba demezsem kabalık etmiş olurum.

Gelmek ister misin?"

Anladığımı ve çok iyi bildiğim bir şey varsa, o da büyük, yakın ailelerin arkasında yatan politikaları. Benim ailemde *herkese* merhaba demek zorundaydınız. Annenizin ne kadar utanç verici olduğunuz konusunda kulağınıza tıslamasını istemiyorsanız, grup el sallaması diye bir şey yoktu.

"Hayır," diye cevap verdim ve başımı arkaya doğru eğdim. "Git merhaba de. Ben burada olacağım."

Patronum gülümseyerek ayağa kalktı ve kuzeninin yanağını okşadı. "Bana nerede olduğunu göster," dedi... bu biraz garipti. Bar iyi bir büyüklükteydi ama o kadar da büyük değildi. Amcasını bulması birkaç dakikadan fazla sürmezdi ama neyse. Sarışın adam başını salladı ve onu hemen arkamızdaki küçük grubun arasından geçirdi. Birasını yanında taşıyordu.

oturup birkaç yudum aldım ve tezgâhta oturan insanlara bir aşağı bir yukarı baktım. Gerçekten de, deri ve Harley tişörtleri dışında neredeyse normal, sıradan insanlara benziyorlardı. E-postalarımı kontrol etmek için telefonumu cebimden çıkarmıştım ki -içinde önemli bir şey olduğundan değil- barın en ucunda oturan tanıdık görünümlü, küt kesimli ve kahverengi saçlı bir adam dikkatimi çekti. Adam yüzünü öne dönene kadar onun komşum olduğunu fark etmedim.

Puşt kardeşli Dallas. Kırmızı arabalı bir kadınla evli olan ya da olmayan Dallas. Vücudunda dev bir dövme olan Dallas. Yanında oturan kişiye bir şeyler söylerken kıkırdayan Dallas.

Burada olma ihtimali neydi ki?

Kardeşi dövüldükten sonra eviyle ilgilenmeye başladığımdan beri onun evinde bir motosiklet görmemiştim. Sadece kamyonetini görmüştüm. O da mı motorcuydu?

Dirseklerini tezgâha dayamış, keskin yüzünde gülümseme eksik olmayan, dikkati duvara monte edilmiş televizyona odaklanmış bir halde oturuyordu... Onu böyle bir yerde hayal edemiyordum. Saçlarının kısa kesilmiş olması ve duruşundan, dik sırtı ve güçlü omuzlarından, motosiklet kulübünde değil de orduda olduğunu düşünebilirdim.

Gerçekten mi?

Utanç verici bir an için, mahalleme taşınarak ve onun gibi biriyle karşı karşıya yaşayarak kendimi neyin içine soktuğumu merak ettim. Dışarıda yaşanan evlilik sorunları ve kim bilir ne için dayak yiyen erkek kardeşiyle. O kadar yer varken bir motorcu barında takılıyordu.

Bu düşünce kafamı doldurduğu anda, ne kadar aptal ve ikiyüzlü olduğumu kabul ettim. Önemli olan içimde ne olduğuydu, değil mi?

Görüş alanımdaki insanlardan biri hareket etti ve birçok erkek gibi yelek giymediğini fark ettim. Belki de motosiklet kulübünde değildi, yoksa öyle miydi?

Önemli değil. En azından, olmamalı.

Plastik kabımı geri getirmiş ve kardeşine yardım ettiğim için bana teşekkür etmişti. Artık onun kötü biri olduğunu düşünmek için bir neden yoktu, değil mi? Louie'nin bazen yaptığı gibi boynunda kir lekeleri vardı ve bu beni rahatlatmıştı.

O sırada komşumun yanında kimse oturmuyordu ve etrafıma bakındığımda bir an için onu görmemiş gibi mi yapsam yoksa tembelce davranıp el mi sallasam diye düşündüm. Sonra annemin içime işlemiş olan görgü kuralları her zamanki gibi her şeyin önüne geçti. Ayrıca, gerçekten selam vermek istemesem bile insanların beni görmemiş gibi davranmasından nefret ederdim ve o da gerekmediği halde kibar . Tanıştığımız ilk günü saymayacaktım; kimse kaba bir şekilde uyandırıldığında iyi bir ruh halinde olmazdı, özellikle de kardeşinin yaptığı gibi bir saçmalıkla.

Kendime bir dakika daha hiçbir şey söylememenin iyi olacağını söyledikten sonra, bunu yapamayacağımı kabul ettim. Homurdanarak sonunda sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım, bu arada içkimi de aldım.

Bir gün doğru şeyi yapmayı umursamayan kendi kişiliğime dönüşecektim.

Cehennemin bir gün.

Barın diğer ucunda oturup duvara monte edilmiş televizyona bakan adama yaklaştıkça daha da rahatlardım. Bir beyzbol maçı izliyordu. Josh'un en sevdiği büyük lig takımıydı: Texas Rebels. Arkasından yaklaşırken sadece biraz tereddüt ettim ve sonra boştaki elimle omzuna dokundum.

Dönmedi, ben de tekrar yaptım. İkinci seferde nihayet başını çevirip omzunun üzerinden baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı.

Kaşları. Soluk göz kapakları ela gözbebeklerinin üzerine indi, bir kez, sonra iki kez ve üçüncü kez göz kırttı.

Harika. Beni tanımadı.

"Merhaba." Ona yüzde 98'i "bunu neden yaptım ki?" olan bir gülümseme fırlattım. "Ben Diana, komşunuz," diye açıkladım, çünkü iki kez karşılaşmış olmamıza rağmen görünüşe göre beni hâlâ hatırlamıyordu. Eğer bu bir kızı iyi hissettirmiyorsa, ne hissettirirdi bilmiyorum.

Dallas bir kez daha gözlerini kırıştırdı ve yavaşça başını sallarken bana tereddütlü ve temkinli bir bakış attı. "Diana, evet."

Hayatımda gördüğüm en hevesiz karşılama gözlerimi kırptım.

Daha da kötüsü, bakışları barda gezinirken kaşları yeniden çatıldı. "Bu bir sürpriz," dedi yavaşça, alnında hâlâ şaşkınlık ya da rahatsızlık ya da her ikisi birden vardı. Nedenini bilmiyordum. Göğüslerim dışarıda ve yüzüne doğru sarkmıyordu ve ondan makul bir mesafede duruyordum. "Arkadaşım ile birlikteyim," diye yavaşça açıkladım, başını çevirip etrafıma bakmasını izledim... arkadaşımı aramak için mi? Ya da beni gözünün önünden uzaklaştırmak için arkadaşının nerede olduğunu mu görmek istiyordu? Kim bilebilirdi ki? Sebep ne olursa olsun, gözlerimi ona dikmeme neden oldu. Ben de burada olmak *istemiyordum*, çok teşekkür ederim. "Seni burada gördüğümünden beri merhaba demek istedim...." Bakışları tekrar bana döndüğünde, kalın kaşlarının arasındaki o neredeyse tanıdık kırıksıklık varlığını bir kez daha belli ettiğinde sözümü yarıda kestim. Ona yaklaşıp yanlış bir şey mi yapmıştım? sanmıyorum. Ama bakışlarında beni hiç hoş karşılamayan bir şey vardı.

ama garip hissediyorum. Gerçekten garip.

Nerede istendiğimi ve nerede anlayabiliyordum.

"Pekala, sadece dostça bir 'merhaba' demek istedim. Sonra görüşürüz komşu." Bir nefeste bitirdim, gelmeye karar verdiğim için yakın tarihte pişman olduğum her şeyden daha fazla pişmanlık duyuyordum.

Komşumun kaşlarının arasındaki çatıklık derinleşti, bakışları kısa bir süre üzerimde gezindikten sonra televizyona döndü ve koltuğunda öne doğru kayarak beni reddetti. Bu hareket o kadar kabaydı ki, uğradığım hakaretten dolayı midem çalkalandı. "Tamam. Görüşürüz," dedi.

Tanrıya şükür önce ben gideceğimi söylemiştim.

Onu yeterince iyi tanımadığım için, benimle toplum içinde bir şey yapmak istemediği için mi dostça davranmadığına yoksa bugünün havadan sudan konuşmak için uygun bir gün mü olmadığına karar veremiyordum. Öte yandan, kim olduğumu anladığında yüz ifadesi temkinli bir hal almıştı. Neden, kim bilebilirdi ki?

Birkaç dakika öncesine göre biraz daha utanmış bir halde görmemiş gibi davranmalıydım, lanet olsun- elimde içkimle barın kenarından eski yerime doğru yürümeye başladım. Daha yeni oturmuştum ki, yüksek sesli müzikten Ginny'nin sesini duydum. Bir an sonra yanımdaki koltuk çekildi ve onun diğer tarafındaki koltuk da çekildi.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye özür diledi, kuzenim dediği sarışın adam da yanındaki taburede aynı şeyi yaparken tabureyi öne doğru kaydırıldı.

Omuz silktim ve komşumla yaşadığım anı aklımın bir köşesine ittim. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim. Bu durumla ilgili canımı sıkmaya *değecek* bir şey yoktu. Dev bir fahişe olmaması iyi bir şeydi sanırım, eğer arkadaşça davranmamasının nedeni buysa. "Sorun yok."

Ve sonra, tabii ki, Trip adındaki sarışın öne doğru eğildi ve çenesini bana doğru kaldırdı. "Dallas'ı tanıyor musun?"

"Şuradaki adam mı yoksa şehir mi?" Hızlı ve pek de dikkat çekmeyen bir baş hareketiyle barın sonuna doğru işaret ederek sordum.

Sırıtarak başını salladı. "Adam, şehir değil."

"Uh-huh. Biz komşuyuz."

Bunun üzerine Ginny kırmızı başını çevirip ikimizin de işaret ettiği yöne baktı. Gözlerinin kısıldığı belliydi.

"Bir bok yok mu?" Trip bira bardağını ağzına götürerek sordu. "İki ev aşağıda, caddenin karşısında."

"Bayan Pearl'ün karşısında mısınız?"

Bayan Pearl'ün kim olduğunu nereden biliyordu, anlamamıştım. "Evet."

"O evin önünde satılık tabelası gördüğümü hatırlıyorum. Buna ne dersin?" Birisi komşumu iyi tanıyordu.

Bu arada, Ginny'hâlâ barın diğer tarafına bakıp aslında kimin hakkında konuştuğumuzu araştırmaya çalıştığını fark ettim. Dirseğine dokundum ve avuç içimi barın yüzeyine dayayarak komşumu, bana kalırsa oldukça ihtiyatlı bir şekilde işaret ettim. "Beyaz gömlekli adam."

Sonra dönüp omzunun üzerinden bana baktı, gözleri biraz fazla kurnazdı. "Onunla aynı sokakta mı oturuyorsunuz?"

"Sen de mi onu tanıyorsun?"

"Ben yapmadım..." Başını sallamadan ve başparmağıyla yanındaki sarışına işaret etmeden önce kelimeleri geveledi. "O bizim kuzenimiz."

O adam Ginny'nin kuzeni miydi? *Gerçekten mi?* Daha önce ondan hiç bahsetmemişti. Kırk yaşlarında olduğunu tahmin etmişim, tam onun yaşlarında. Diğer yanındaki sevimli sarışının da aynı yaşta olabileceğini düşünmüştüm.

"Demek sen de saç kesiyorsun?" Trip, Ginny'nin barın sonundaki adamla ilgili açıklamasına vererek sordu, lanet olsun. Bunu ona daha sonra da sorabilirdim... belki. Az önceki halinden sonra, onun hayat hikâyesini dinlemekle pek ilgilenmiyordum. Ayrıca, adam evliydi. *Evliydi*. İlgileniyor olsaydı bile o tepeden aşağı yuvarlanmazdım. Ki ilgilenmemişti. Sorun değildi. Ben de ilgilenmiyordum.

"Evet," diye cevap verdim, Ginny birasına homurdanırken bile sarışının sorusuna odaklanmışım. "Saç *sanatçısını* tercih ederim ama evet." Saç boyamak en sevdiğim ve paramın yarısından fazlasını kazandığım işti, ama kimin kesin konuşmaya ihtiyacı vardı ki?

"Benimkini kesmek ister misin?" diye sordu çapkın.

Burnumu kıvırdım ve gülümsedim. "Hayır."

Ondan fışkıran kocaman kahkaha beni sırttırdı.

"Kişisel bir şey değil, söz veriyorum," diye açıkladım, ona ve Ginny'ye gülümseyerek, söylediklerimden dolayı kendimi biraz aptal gibi hissediyordum.

Ginny'nin kuzeni gülmeye devam ederken başını salladı, yakışıklı yüzü daha da güzelleşmişti. "Hayır. Anladım. Gidip banyoda ağlayacağım."

Patronum bira bardağını yüzüne götürüp gözlerini devirirken homurdandı. "Onun ağzından çıkan hiçbir şeye inanmayın."

." Ona göz kırptım ve bizimle konuşan tek adamın bir kahkaha daha atmasını sağladım.

"Kahretsin, siz ikiniz çok acımasızsınız."

"Teşekkür " dememize bile gerek kalmadı. Ginny ve ben onun iltifatı üzerine birbirimize sırttık. Tam tabureme geri oturmuştum ki, göz ucuyla komşumun yüzünü gördüm. Tam bize bakıyordu.

Ben daha bunu anlayamadan Trip ön kolunu tezgaha yaslayarak bir kez daha dikkatimi çekti ve "Adın ne demiştin?" diye sordu.

Beşinci Bölüm

Sikeyim.

Ginny kelimeleri ağzımdan çekip aldı. "Bugün hava neden bu kadar aydınlık?"

Dükkânın cam kapı ve pencerelerinden süzülen güneş ışığına karşı gözlerimi kısıtım. Dün akşamdan kalmalığımın en kötüsünü atlatmış olmama rağmen, içki festivalimizden sonra hâlâ yüzde yüz kendimde değildim. Başım ağrıyordu ve ağzımın tadı hâlâ belli belirsiz ölü bir hayvan gibiydi.

Tanrım, yaşlanıyordum. Beş yıl önce, dışarı çıktıktan neredeyse kırk sekiz saat sonra kendimi hâlâ bok gibi hissetmezdim.

"Bir daha asla içmeyeceğim," diye bir gün önce kanepemde uyanan kızıl saçlıya.

"Ben de," diye inledi, Shear Dialogue'un kapısı açılıp da diğer stilist Sean telefonu kulağında içeri girdiğinde sabahın on birinde salona daha da parlak bir güneş ışığı dolduğunda neredeyse tıslıyordu. Bizi selamlamak için çenesini eğdi ama ikimiz de Drakula'nın çocuklarıymışız gibi davranmakla o kadar meşguldük ki umursamadık.

Tanrım.

Bunu kendime neden yaptım? Daha iyi biliyordum. Elbette bir gecede bu kadar çok içilmemesi gerektiğini biliyordum ama Mayhem adlı motorcu barından birlikte bir taksiyle ayrıldıktan sonra -çünkü ikimizin de direksiyon başında işi yoktu- birer şişe şarap içmeye devam etmiştik.

Bir gün önce karnım ağrıyarak uyandığımda, mide bulantısı ve grip benzeri semptomların vücudumda yarattığı o ilk kıpırdanmayı hissettiğimde, Tanrı'ya eğer mide bulantımı ve baş ağrımı geçirirse bir daha asla içmeyeceğime dair söz . Görünüşe göre, lanet bir yalancı olduğumu bildiğini ve acımı hafifletmek için tek bir şey bile yapmayacağını kabul etmem gerekiyordu. Annem her zaman kendine yalan söyleyebilirsin ama Tanrı'yı kandıramazsın derdi.

"Neden bana bütün o şarap şişesini içirdin?" Ginny bunu sormaya cüret etti.

Çalışma sandalyeme daha da gömülerek ona doğru bir bakış attım. Boynumun istediğim şeyi yapacağına güvenmiyordum. "Ben sana bir şey yaptırmadım. Kendininkini istediğini söyleyen sendin, hatırladın mı? '*Beyaz istemiyorum. Kırmızı istiyorum*' diyen sendin."

"Bunu hatırlamıyorum."

"Tabii ki hatırlamıyorsun."

Başım daha da ağrıyana kadar gülümsememe neden olan bir kıs kıs güldü.

"Günün geri kalanını nasıl atlatacağımızı bilmiyorum."

"Çok fazla randevum kalmadı. Senin?" Pazartesi ve Çarşamba günleri genellikle haftanın en yavaş günleriydi; çocukları okuldan aldığım iki öğleden sonraydı.

İnledi. "İşim bitene kadar iki saatim var. Gidip dinlenme odasında biraz kestirebilirim." Durakladı. "Şu seyahat boylarından bir tane almayı düşünüyorum."

benzin istasyonundan bir şişe şarap alıp içebilirim. Sanırım bu beni daha iyi hissettirebilir."

Ginny . O sabah buzdolabımdaki son şişeye göz atmış ve akşamdan kalmalığımı hafifletmek için birkaç yudum içmekten vazgeçmişim. Bir sonraki müşterim bir saat sonra gelecekti ve ondan sonra da işim bitene kadar müşteriler arasında on beş dakikalık bir molam olacaktı. Aslında akşamdan kalmayken müşteri ağırlamak nimet kılığına girmiş bir lanetti. "Git. İstersen seni uyandırabilirim."

Sean dinlenme odasının kapısını çarparak kapatırken ikimiz de aynı anda acı dolu bir inilti çıkardık.

Koltuğuma çökerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve tükürüğümün tadını almamaya çalıştım. "Kuzenin çok tatlı."

"?"

Komşumun onun kuzeni olduğunu nasıl unutmuştum? Dallas'ın ve adını bilmediğim kardeşinin onunla akraba olduğunu düşünecek enerjim yoktu. Hiç mantıklı gelmiyordu. "Trip."

Bu, Ginny'nin acınası bir alay girişimine benzeyen bir ses çıkarmasına neden oldu. "O konuya hiç girme, Di."

"Onun nesi var?"

"Bunu nasıl söyleyebilirim? O harika bir arkadaş ve aile üyesi, ama bir ilişkide partner...? Hayır. İki tane bebek annesi var."

"Oh." Oh. Bir bebek annesi mi? . İki bebek annesi mi? Hayır.

"Evet. O harika biri. Beni yanlış anlamayın. Harika bir baba ve ailemde babamdan başka sevdiğim kimse yok ama o bir oyuncu ve yakın zamanda değişeceğinden şüpheliyim," diye açıkladı, bana bu konuşmayı geçmişte de yaptığı hissini verdi. Yani... Trip onun favorisiydi, barın diğer tarafında oturan ve bir kez bile selam vermek için yanına gelmeyen kuzeni değil. Şok edici. "En büyük oğlu Josh gibi beyzbol oynuyor."

Hah. Dalga geçmek niyetiyle ona bir bakış attım. "Yani ortak noktalarımız olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sana bir iyilik yapıyorum Di. Hayır. Onunla oraya gitme."

"İşte aile olma hayalim suya düştü." Beynim bana böyle şeyler yapmayı bırakmamı söyleyene kadar güldüm.

İnlemeden önce sadece üç saniye süren bir homurtu çıkardı. "Başka ailelerim de var, biliyorsun." Bir süre durakladıktan sonra, "Dallas'ın karşısında mı oturuyorsun?" diye sordu. "Hı-hı." Bir saniye düşündüm. "O gerçekten senin kuzenin mi?" "Gerçekten kuzenin mi?"

Tesadüf, doğru olduğuna inanmam için neredeyse çok fazlaydı.

"Evet." Bir duraklama daha oldu. "Annesi babamın kız kardeşi. Trip'in babasının kız kardeşi."

Ginny'nin ailesinin bu özel yönünden bahsederken gösterdiği tereddüt, bana onlarla ilgili bir nedenden ötürü hoşlanmadığı bir şeyler olduğuna dair ipucu verdi. Birlikte çalıştığımız süre boyunca

ailesi hakkında konuşmakta cimri davranmıyordu. Trip'ten yeterince bahsetmişti ama Dallas'tan bir kez bile söz etmemiştir. Nedenini merak ettim ama sormak istemedim.

Ginny beni bir şeyi merak ettiğimi anlayacak kadar iyi tanıyordu ama bu konuyu açan ilk kişi olmak istemiyordu.

"Yakın değiliz. benim ve Trip'in büyüdüğü gibi buralarda büyümedi ve bizden biraz daha genç." Ginny kırk üç yaşındaydı; ondan "daha genç" olması pek bir şey ifade etmiyordu. "Deniz kuvvetlerinden emekli oldu... ya da o dallardan birinden. Hangisi olduğunu tam hatırlamıyorum. Duyduğuma göre bir yıl önce geri taşınmış. Onu bir kereden başka görmedim."

Aklıma gelen tek şey "Oh," diye cevap vermek oldu. *Ama bunu biliyordum!* Emekli olacak kadar uzun süredir ordudaydı. Kaç yaşındaydı? Koca ağzımı durduramadan, "Evli mi?" diye sordum.

Cevap verirken bana bakmadı, "Birinin karısından ayrıldığını söylediğini hatırlıyorum, ama tek bildiğim bu. Son yirmi yıldır onu neredeyse hiç görmedim. Onu da kesinlikle hiç görmedim."

Ayrıldık. Biliyordum. Bu her şeyi açıklıyor. Yüzük. Arabada çılgık çılgılığa kavga ettiği kadın. Belki bu onun garipliğini açıklıyordu. Belki de kimsenin birbirimizle flört ettiğimizi düşünmesini istemiyordu. Yıllardır çalıştığım müşterilerimden biri zor bir boşanma süreci geçirmişti. Bana kocasıyla kavga ettikleri her şeyi anlattıktan sonra, beni herkesin evlilik sözleşmesi yapması gerektiğine ikna etmişti.

"Kardeşiyle tanıştım." Kardeşiyle "tanışmaktan" fazlasını yapmıştım ama bunu paylaşmak benim işim değildi. "Pisliğin teki. Alınma ama."

Ginny bana bakmak için tüm vücudunu çevirdi. "Jackson burada mı?"

Neden Şeker Adam der gibi onun adını söyledi ki? Telefonumun çalmasıyla bir anda ayağa fırladım ve onun sorusunu hemen unuttum. Ayağa kalkmaya üşenerek çantamı almak için uzanabildiğim kadar ileri uzandım. Zorlandım, sonra biraz daha zorlandım, kenarından tuttum ve bir hışımla kendime doğru çektim. Telefonum her zaman bıraktığım cebimdeydi ve "kısıtlı arama" yazısını gelmeden önce ekrana hızlıca bir göz atmam yetti.

Telefonumu tek kelime etmeden çantama geri koymuştum ki bir kez daha çalmaya başladı. İç çekerek ekrana baktım ve tekrar bakmaya karar verdiğim için rahatlamakla arayan kişiden korkmak arasında kalarak inledim. "Lanet olsun."

"Kim o?" Ginny bu kez meraklı meraklı sordu.

Cevap vermem gerektiğini bildiğim ama gerçekten istemediğim için parmağımın bir saniye ekranın üzerinde izin verdim. "Erkek okulu."

Yüzündeki ifade yeterliydi. İki oğlu vardı. Okuldan bir telefon almak asla iyi bir şey değildi. Asla.

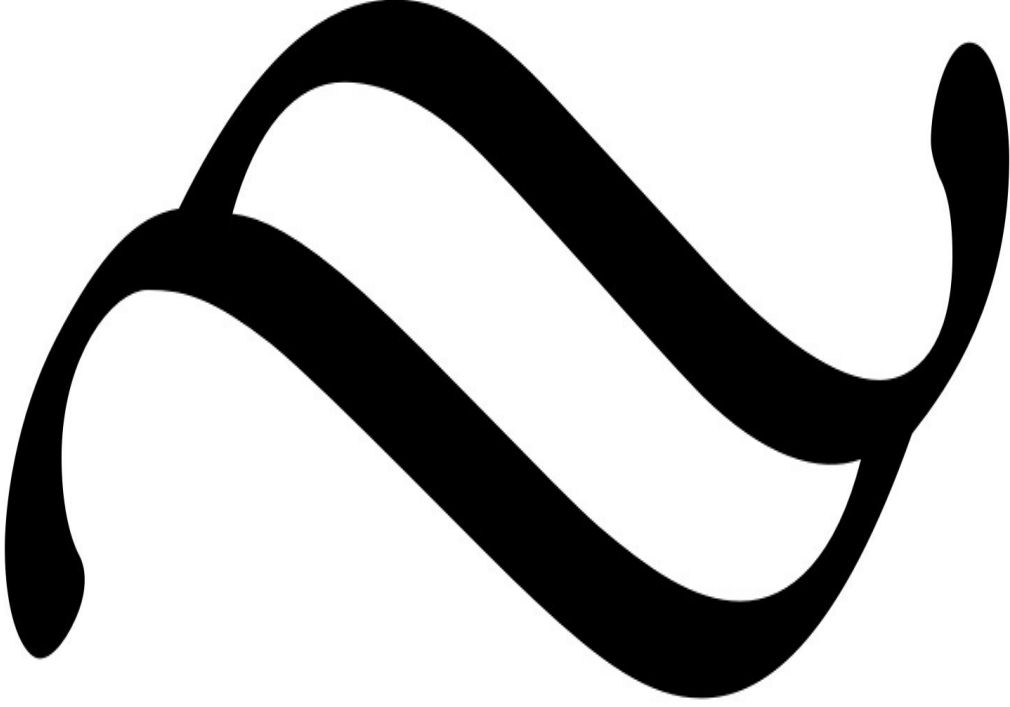
"Kahretsin," diye bir kez daha küfrettikten sonra kendimi ekrana dokunmaya zorladım. "Alo?" Olmayacağını bildiğim bir mucize için dua ederek cevap verdim. Zaten bir tane vardı

Elim çantamda, anahtarları arıyordum.

"Bayan Casillas?"

Başlığa biraz kaşlarımı çattım ama günümü mahvetmek üzere olduğunu bilen diğer hattaki kadını düzeltmedim. "Evet?"

"Ben Taft İlkokulu'ndan Irene. Bir olay oldu-"

* * *

Yirmi altı yaşımdan önce hiçbir şey beni iki erkek çocuk yetiştirmeye hazırlayamazdı. Gerçekten. Tek bir şey bile yoktu.

Hayatım boyunca sahip olduğum dört erkek arkadaşımdan hiçbiri, sonunda büyüüp birer erkek olacak iki küçük insanla nasıl başa çıkacağım konusunda beni hazırlamamıştı. Onlarca yıl sonra sorumlulukları ve hatta belki de aileleri olacak erkekler. Bu düşünce dehşet vericiydi. Erkeklerle ve ne kadar sakalları olursa olsun hâlâ erkek olan aptallarla çıkmıştım. Ve onlar gibi olmamak için bir çift yetiştirmekten sorumluydum. Bir erkek olmaktan çok uzaktım.

olabildiğince uzman. Şimdi geriye dönüp baktığımda, eski sevgililerim bir restoranda masanın altında bulabileceğiniz sakız parçaları gibiydi.

Rodrigo ile her zaman yakın olmuş olsak da, benden beş yaş büyük olduğu için beş ile on beş yaş arasındaki o dikkatli yıllara dikkat kadar küçüktüm. Tek hatırlayabildiğim, popüler, atletik ve sevimli olan bu hayattan daha büyük kişilikti. Büyüme sancıları olduysa da hatırlayamıyordum. Ve bunu kesinlikle aileme soramazdım. Tavsiye almak için Larsen'leri de arayamazdım; onlar iki erkek değil, iki kız yetiştirmişlerdi ve kısa sürede erkeklerin pek çok konuda kızlardan çok farklı olduğunu anlamıştım. Josh ve Lou aklımın alamayacağı şeyler yapmışlardı ve beş yaşındaki benim de aynı şeyi düşüneceğime hiç şüphem yoktu.

Josh ve Louie ile ne yapmam gerekiyordu? Onları farklı şekilde mi disipline etmem gerekiyordu? Onlarla farklı mı konuşmalıydım? Kızlarla mümkün olmayan bir hareket alanı mı vardı onlarla?

Ben öyle düşünmüyordum. Annemle babamın Rodrigo'ya karşı, bana karşı olduğundan çok daha rahat olduklarını hatırlıyordum. Bu beni kızdırdı. Onun bir erkek, benimse her ne pahasına olursa olsun korunması gereken masum bir çiçek olduğum bahanesini, sokağa çıkma yasağını geçip eve gittiğimde haftalarca ceza almamın, onunsa iç çekip gözlerini devirmesinin gerekçesi olarak kullanırlardı. Annemle babamın benden bekleyip de Drigo'dan beklemedikleri pek çok şey vardı.

Honda'mın arka koltuğunda Josh ve Louie ile otururken, ikisi de garip bir şekilde sessizdi ve ben hala bu durumla nasıl başa çıkacağıma karar veremiyordum. Josh'u okuldan aldıktan sonra işe dönüp Louie'yi alma vakti gelene kadar günün son iki müşterisi için renk işleri arasında gidip gelirken ikimiz de tek kelime etmemiştik. Ve sanki arabadaki gerginliği hissetmiş gibi Lou da şüpheli bir şekilde sessiz kalmıştı.

Gerçek şu ki Josh küçük bir çocuğun yüzüne yumruk atmıştı.

Okullarına gidip müdürle ve Josh'un kendisiyle konuşana ve *evet*, sınıfından birine vurduğunu öğrenene kadar on dakika boyunca bu konuda sinirlenmiştim. Ama onu yumruklamıştı çünkü o küçük pislik sınıflarındaki başka bir çocuğu tuvalette dövüyordu. Beşinci sınıfta bu tür saçmalıklar yapıyor olmaları gözümünden kaçmadı. Josh sözde müdahale etmişti ve küçük pislik daha sonra dikkatini ve saldırganlığını yeğenime yöneltmişti. Onu almaya gitmek zorunda kaldığım için hissettiğim hafif kızgınlık bir anda yok olmuştu. Ama müdürün kışında bir şey vardı ve suçun ne kadar ağır olduğundan, *okulun şiddete göz yummadığından* falan filan bahsediyordu.

Pislik herif daha sonra Josh'a bir hafta uzaklaştırma vermeye çalıştı ama ben uzun bir konuşma yapıp onu disipline vermeyi düşüneceğime söz vererek iki güne indirene kadar tartıştım.

İşte benim sorunum da burada çıktı.

Teyzesi Diana, başka bir çocuğu savunduğu için Josh'a beşlik çakmak istedi. Onu dondurma yemeye götürmek ve doğru şeyi yaptığı için tebrik etmek istedim. Hatta belki bahşış paramla ona Xbox'ı için yeni bir oyun bile alabilirdim.

Diana, ebeveyn figürü olması gereken kişi, okulda başı belaya giren ben olsaydım, ailemin kıcımı tekmeleyeceğini ve sonraki altı ay boyunca bana ceza vereceğini biliyordu. Annem bir keresinde, on dört yaşındayken ona bağırduğım ve kapıyı yüzüne kapattığım için beni tokatlamıştı. Yatak odamın kapısını açıp bana vurmasını dün gibi hatırlıyorum. Okuldan uzaklaştırma mı? Unutun bunu. Yerin iki metre altında olurdum.

Peki ne yapmam gerekiyordu? Aşağı inmek için doğru yol neydi?

Elbette, ailem o zamanlar hayatıma sıkı sıkıya bağlıydı ve ben de iyi bir çocuk olmuştum, ancak yol boyunca bazı sorunlar da çıkmıştı. Annem ve babamın hiçbir şey anlamadığını, beni tanımadıklarını düşündüğüm zamanların sayısını sayamazdım. Onlara bir şeyler anlatamıyormuşum gibi hissetmek kolay değildi çünkü anlamayacaklarını biliyordum.

Josh ya da Louie'nin bana karşı böyle hissetmesini istemiyordum. Belki de teyze olmakla ebeveyn figürü olmak arasındaki sorun buydu. Biriydin ama diğeri olmak zorundaydın.

Peki bu beni hangi cehennemde bıraktı?

"Başım belada mı?" Louie arka koltukta yükseltici koltuğunun üzerinde oturduğu yerden rastgele sordu.

Kaşlarımı çattım ve dikiz aynasından ona baktım, kapıya doğru eğilmiş o küçük, ince bedene baktım. "Hayır. Bilmediğim bir şey mi yaptın?"

Dikkati pencerenin dışına odaklanmıştı. "Çünkü konuşmuyorsun ve Josh'u okuldan erken aldın, beni değil."

Josh bıkkın bir iç geçirdi. "Başın belada değil. Saçmalama-" "Aptal" kelimesini çıkmadan önce yakaladı. "-dumb. Başım belaya girdi."

"Neden?" diye sordu beş yaşındaki çocuk, beni neredeyse güldürecek kadar büyük bir hevesle.

Rodrigo'nunkilere çok benzeyen kahverengi gözler dikiz aynasına doğru kayarak benimkilerle kısa bir süre buluştu. "Çünkü."

"Çünkü neden?"

"Çünkü," diye tekrarlardı omuz silkerek, "Birine vurdum. Uzaklaştırıldım."

"Uzaklaştırılan ne?" Lou sordu.

"Bir günlüğüne okula gidemem."

"Ne!" diye bağırıldı. "Nasıl uzaklaştırma alabilirim?"

Josh ve ben aynı inledik. "Bu iyi bir şey değil Lou. Eğer okuldan uzaklaştırma cezası alırsan seni öldürürüm."

"Ama... ama... nasıl oluyor da Josh öldürülmüyor?"

O mavi gözler aynada tekrar benimkilerle buluştu, uzun kirpiklerinin kenarlarından merak damlıyordu. "Çünkü doğru şeyi yaptığınızda başınız belaya girdiği için size kızmayacağım-"

"Ama doğru şeyi yaptığın için neden başın belaya girsin ki?" Lou ağzından .

Ne söylemem gerekiyordu ki? Düşünmek için duraklamak zorunda kaldım. "Çünkü bazen Lou, doğru olanı yapmak her zaman herkes için en iyi şey olarak görülmeyebilir. Bu mantıklı mı?"

"Hayır."

İçimi çektim. "Tamam, Josh gibi, senin sınıfında da zorbalılar var mı? Diğer çocuklarla uğraşan ve onlara çirkin, kötü şeyler söyleyen ?" diye sordum.

"Umm... herkese eşcinsel olduğunu söyleyen bir çocuk var. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama öğretmenimiz bunun kötü bir şey olmadığını söyledi ve annesini aradı."

Tanrım. "Eşcinselliğin ne olduğunu sana sonra anlatacağım, tamam mı? Ama kötü bir şey değil. Her neyse, o çocuk diğer çocuklara onları üzecek ve kızdıracak şeyler söylüyor, değil mi? Bu bir zorba. Diğer insanların duygularını incitmek için onlara sataşan biri. Bu hiç hoş değil, değil mi?"

"Doğru."

"Aynen öyle. Diğer insanlara karşı nazik olmalısın. Onlara saygılı davranmalısın, değil mi?" "Doğru."

"Zorbalılar bunu yapmaz ve bazen kendilerini nasıl savunacaklarını bilmeyen insanlara kötü davranırlar. Bazı insanlar bu kötü yorumları görmezden gelebilir, ancak diğer insanlar bununla başa çıkamaz. Ne demek istediğimi anladınız mı? Ağlayabilir ya da kendilerini kötü hissedebilirler ve hissetmemelidirler. Birinin sizi sevmemesinde yanlış bir şey yok, değil mi?"

"Değil mi?"

Sesindeki soru neredeyse homurdanmama neden oluyordu. Buna izin vermek zorundaydım. "Josh'un sınıfındaki bu çocuk.... başka bir çocuğa sataşıyordu. Josh, ona ne olduğunu anlat."

Josh iç çekti. "Ona bir fa-" Durdu ve dikiz aynasından bana bir bakış attı. Ne oluyor lan? Çocuklar on yaş"F" kelimesini mi kullanıyorlardı? Hangi on yılda yaşıyordum ben? Ben onun yaşındayken, "osuruk suratlı" diye çağrılmak etrafa savrulan en büyük hakaretti. "Diğer çocuğa kısa boylu olduğu için Karides gibi çirkin isimler takıyordu ve ayakkabıları Nike olmadığı için dalga geçiyordu-"

Hay aksi. Ofiste o kısmı duymamıştım.

"Ona böyle şeyler söylemeyi bırakmasını söyledim ama yapmadı. Bana bir şeyler anlatmaya başladı."

Josh'a ne tür saçmalıklar anlatıyordu? Ve neden birden içimde on yaşında bir çocuğun kıcını tekmeleme isteği uyandı?

"Beni itip kakmaya devam etti, ben de ona durmasını söyledim. Ama benim ve diğer çocuk hakkında bir şeyler söylemeye başladı-"

Sadece çocuğun kıcını tekmelemeyecektim, annesinin de kıcını tekmelemeyecektim. Ve annesinin kıcını tekmeledikten sonra, tüm aileye bir ders vermek için büyükannesinin kıcını tekmelemeyecektim.

"Kulağıma ve boynuma vurmaya devam etti, ayakkabılarıma bastı, birkaç kez tekmeledi, ben de ona yumruk attım," diye basitçe bitirdi, ben hala küçük pisliliklerden bir ya da iki teyzeyi avlamayı düşünüyordum.

Louie'nin ciddi ve düşünceli yanıtı "*Oh*," oldu.

Şimdilik bir yetişkin gibi davranmam gerektiğini kendime hatırlatarak planımı sonraya erteledim. "Yani, müdür Josh'a ona vurduğu için kızdı, oysa hiçbir şeyi başlatan o değildi. Bence diğer çocuk götlük yapmasına rağmen başının belaya girmesi çok aptalca-"

Bu Lou'nun kıkırdamasına neden oldu.

"*Büyükannene* böyle dediğimi söyleme. Müdür bunun doğru olmadığını düşünse bile, yaptığı şey için Josh'a kızmayacağım. Eğer bilerek başkalarını incitmeye çalışmıyorsanız - ki sözlerinizle ve davranışlarınızla onları incitebilirsiniz

-Birine yardım etmeye ya da size yanlış bir şey yapmaya çalışan birine karşı kendinizi savunmaya çalışıyorsanız, kızmayacağım. Sadece söyleyin. Anlamaya çalışacağım, ama , bunun hakkında konuşabiliriz ve bana ne olduğunu anlatabilirsin. Yine de asla sebepsiz yere biriyle kavga etmemelisin. Bazen hepimiz kötü seçimler yaparız ama bunlardan ders çıkarmayı deneyebiliriz, tamam mı?"

Lou, "Ben kötü seçimler yapmam," diye karşı çıktı.

Josh ve benim aynı anda güldüğümüz gerçeği arabadaki en genç kişinin gözünden kaçmadı.

"Ne?" diye itiraz etti beş yaşındaki çocuk.

"*Sen kötü seçimler yapmazsın.*" Güldüm ve avucumu geri uzandım; Josh avucuma vurdu. "Sana defalarca mikrodalgaya folyo koymamanı söyledim ama sen yine de yaptın ve kırdın!"

Josh avucunu tekrar benimkine vurdu. "Ding-dong, gerçekten kaka yapman gerektiğini söylediğin ve sana tualete gitmeni söylediğimiz zamanı hatırlıyor musun-"

"Sessiz ol!" Lou bağırdı. Yüzünün kızardığını anlamak için bakmama gerek yoktu.

"-ama sen yapmadın ve iç çamaşırına kaka mı yaptın?" Josh devam etti, gülüyor.

"Bu bir kazaydı!"

Omuzlarım titriyordu ve sadece araba kullandığım için Louie'nin geçen ay geçirdiği kazayı hatırlarken direksiyonun üzerine düşmedim. "O bir kazaydı ve de bu kazayı unutmayı öğrendin, değil mi? Gördün mü? Konu kaka olduğunda kötü seçimler yapmakla ilgili dersini aldın."

"Evet," diye mırıldandı, sesi o kadar yenik çıkıyordu ki bu beni daha çok güldürdü.

"Önemli olan da bu." Arabayı evimizin garaj yoluna çekerken homurdandım.

"Dersini almak için altına sıçman gerekiyordu."

"*Tia!*"

Arabadan indiğimde gözlerim dolmuştu, gülmekten karnıma ağrılar girmişti. Çocuklar da dışarı çıktığında ve ön kapıya doğru yürürken, Louie'nin saçından bir tutam çektim, böylece sadece onunla dalga geçtiğimizi anlayacaktı. "Bugün hava o kadar da sıcak değil. Biraz top oynamak ister misin?" O müdür, Josh'u yaptığı şey için cezalandıracağımı düşünüyorsa, koca bir ding-dong'u emebilirdi. Aklımın bir köşesinde, ailemin ve Larsen'lerin muhtemelen onun seçimlerini yüceltmeme katılmayacaklarını fark ettim, ama istedikleri kadar surat asıp yorum yapabilirlerdi. Çocuğumla gurur duyuyordum.

"Biz de kovalamaca oynayabilir miyiz?" Lou sordu.

Bir Alka-Seltzer, Gatorade, bir kola ve bolca su bir gün önceki akşamdan kalmalığının en keskin tarafını köreltmmişti ama kendime karşı tamamen dürüst olursam, çok fazla içtiğim için beş yaşındaki çocuğumun istediği bir şeyi oynamamak beni çok suçlu hissettirdi. İş başa düşerse daha sonra çalılıklara kusabilirdim, diye tahmin ettim. "Elbette."

"Peki sonra kaykayımı sürebilir miyim?" "Evet sürebilirsin."

"Bana yeni bir takım buldun mu?" Josh sesinde umutlu bir tereddütle sordu.

Lanet olsun. Unutup duruyordum. "Henüz değil, J, ama unutmayacağım. Yemin ederim. Sana gerçekten bir tane bulacağım." Josh'a oynaması için yeni bir Select beyzbol takımı bulmanın büyük olasılıkla birkaç ay alacağından bahsetmiştik ve vermek gerekirse, bu konuyu konuşmamızın üzerinden iki ay geçmesine rağmen beni bu konuda sıkıştırmamıştı. Ama beyzbolun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Neyse ki bu arada Bay Larsen onu yakalama ve vuruş koçuyla antrenmanlara götürüyordu.

Beş yıl önce, yakalayıcı koçu diye bir şey olduğundan ya da sadece vuruş becerileri üzerinde çalışan biri olduğundan bile haberim yoktu. Kelimenin tam anlamıyla, Josh'un yakalayıcı olarak becerilerini mükemmelleştirmek için onunla çalışan bir koçu ve bir diğeri de vuruşunu düzeltmek ve geliştirmek için. Bundan önce beyzbol hakkında ne düşündüğümün emin değilim ama beyzbola ne kadar emek harcadığını, hatta çocuklar daha ergenliğe girmeden ne kadar rekabetçi ve kıyasıya olabileceğini bile bilmiyordum. Josh'oyndığı takımlarda eğlenceli, adil, pozitif saçmalıkların hiçbirisi yoktu. Kazanmak için oynarlardı. Eğer Josh'u bu kadar mutlu etmeseydi, boş zamanlarında başka bir şey yapmasını sorun etmezdim.

Eve geldikten birkaç dakika sonra hepimiz okul ve iş kıyafetlerimizi giymiş ve hepimizin evde olmasından son derece memnun olan Mac ile birlikte arka bahçeye çıkmıştık. Bir an Louie'nin kıyafetine baktım ve yorumumu kendime sakladım. Annemin bir ara ona aldığı kırmızı Örümcek Adam pijama pantolonu ve mor yakalı gömlek birbirine hiç uymuyordu. Hem de hiç. Ama tek kelime etmedim. Ne giymek isterse giyebilirdi. Josh'u ona yan gözle bakarken yakaladım ama o da bir şey söylemedi. İkimiz de o çocuğun uyumsuz kıyafetlerle hayatını yaşamasına izin verdik.

Her nasılsa arka bahçede kovalamaca oynamaya başladık, oysa önce yakalamaca oynamaya niyetlendiğimizden oldukça emindim. Üçümüz birbirimizi kovaladık, Mac de peşimizden koşup bizimle oynamaya çalıştı. Tel örgülerin geçen arabaların gürültüsünü duyuyordum ama Louie "beni yakala" diye elini sırtıma vurduğunda, peşinden koşarken ne düşündüğümü tamamen unutmuştum.

Hepimiz nefes nefese kalıp terleyene kadar durmadık ve sonra Josh ve Lou eldivenlerini alıp yakalamaca oynamaya başladılar.

Güneş çok sıcaktı ama sırayla birbirimize top atarken hiçbirimiz bunun bizi etkilemesine izin vermedik; Josh'un becerileri için anlamsız bir oyundu ama Louie ile takılmak için hâlâ küçük çocukça şeyler yapması hoşuma gidiyordu.

"Biraz vuruş yapabilir miyim?" Josh bir süre topu fırlattıktan sonra nihayet sordu.

Burnumu kıvırdım ve en kötüsünü hayal ederek komşularımızın arka bahçelerindeki aralıksız çitlere baktım.

"Sen o kadar hızlı atmıyorsun, ben de elimden geldiğince sert vurmayacağım," dedi, sanki bunu alınganlıkla karşılamayacakmışım gibi.

"O kadar hızlı atamazsın," diye dalga geçtim. "Evet, tabii. Sadece dikkatli ol. Camları kırmamıza gerek yok."

İstediğim şey önemli bir şey değilmiş gibi gözlerini devirdi ve belki de onun için önemli değildi. Yeni bir pencere için ödeme yapacak ya da böyle bir şey olursa özür dileyecek kişi o olmayacaktı.

"En azından ön tarafa gidelim, böylece insanların arka bahçelerine girmek için çitlerden atlamak zorunda kalmayız." Louie'ye baktım. "Seninle konuşuyorum, seni küçük suçlu."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum!" Güldü, iki elini de göğsüne götürdü, sanki neden onunla uğraştığımı anlayamıyormuş gibi.

Bayıldım.

"Uh-huh. Her zaman iyi bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum." Şaşırdı.

"Ben sopayı getireyim," dedi Josh, çoktan eve doğru ilerlemeye başlamıştı.

Sopasını alması uzun sürmedi ve ön bahçeye doğru ilerledik, Mac'i arkada havlayıp sızlanırken bıraktık, ama son seferinde sokağın karşısına kaçtığından beri başına gelen buydu. Çok geçmeden, Josh'a el altından atışlar yapıyor, birbiri ardına vuruşlarını izliyor ve vuruş derslerinin işe yaradığını kanıtlıyordum. Elbette, topları arkalarında gerçek bir güçle atmıyordum, yavaşlardı, ama bir şey bir şeydi. Toplara vuruyor, onları komşularımızın çimlerine fırlatıyor ve Louie'nin bizim ısrarımızla topların peşinden koşmasını sağlıyordu... ve ona beş dolar ödeyeceğime söz veriyordum.

Yaklaşık on beş yarasa sonra Dallas'ın evinin önündeki sokağın karşısında konuşmakta olan iki erkek figürünü fark ettim. İçlerinden biri o olmalıydı; o kadar yer varken orada dikilen, küt kesilmiş saçlı ve iri yapılı başka birini tanımıyordum. Ve yaklaşık iki saniye sonra onun Trip olduğunu fark ettim,

Ginny'nin kuzeni -*diğer* kuzeni- onun yanındaydı. Onlara baktıkça, birinin öne doğru eğilip diğerinin eğilmediğini gördükçe, tartışıyor olabileceklerini daha iyi anladım. Ama çocuklara bakıp tekrar caddenin karşısına dönmem için geçen sürede iki adam da oraya doğru ilerliyordu. Onlara doğru gülümsememe neden olan, iki gece önceki sataşmalarını hatırladığım sarışındı. Patronuma duyduğu sevgi ve dostluk çok açıktı. Barda konuşmaya devam ettikçe ondan daha da çok hoşlanmıştım, özellikle de taksiye binmek için bizi dışarı çıkarmayı teklif ettiğinde.

Ve aynı anda, yanındaki adamın bana attığı fırça aklıma geldi. Bu anının hemen ardından, kardeşine yardım ettiğim için bana teşekkür etmek üzere evime nasıl geldiğini hatırladım. Bunun için ona biraz kredi verebilirdim.

Evliydi ve evlilik sorunları vardı. Buna saygı duyabilirdim. Birinden her ayrıldığımda, akrabalarım hariç tüm erkek cinsinden ömür boyu uzak durmaya yemin ederdim ki bu da gerçekte sadece birkaç ay sürerdi.

Josh ziyaretçilerimizi fark etmedi, ta ki Trip'in elleri sakinleştirici bir hareketle havaya kalkarken ikisi de birkaç adım ötedeki kaldırımında durana kadar. "Sizi korkutmaya çalışmıyorum," diye özür diledi, on yaşındaki çocuk ona benden kaptığına emin olduğum temkinli bir kimsin sen bakışı attığında. Ayrıca sopasını daha iyi kavradığını fark ettiğimden de emindim.

"Merhaba Trip," diye selamladım en yeni tanıdığımı, komşumu selamlamadan önce. "Merhaba Dallas." İki çocuğa da baktım. "Josh, Lou, bu Ginny'nin kuzeni Trip ve komşumuz Dallas." Onun patronumla akraba olduğunu bildiğimi söylemeli miydim? Çocuklar Gin'den hoşlanıyordu. Onun adını söylemek bir onay mührü gibi olacaktı ve bu adamın bu onuru hak edip etmediğinden emin değildim ama anlık bir karar verdim. "O da Ginny'nin kuzeni."

Ben Louie'ye iri gözlerle bakana ve o da ziyaretçilerimize "Merhaba" diye bağırana kadar çocuklardan hiçbiri tepki vermedi.

Dallas ağzını açar açmaz bakışlarını Louie'nin üzerine dikti. Ona o kadar kolay gülümsedi ki beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Nasıl gidiyor, dostum?"

Yani oldu.

"Güzel," diye cevap verdi hayatımın ışığı kolayca, gözleri ne yapması ya da söylemesi gerektiğine dair bir ipucu arar gibi hızla bana doğru kaydı. Bana karşı biraz soğuk ve mesafeli davranması, benim de ona kötü örnek olmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Lou'ya göz kırptım.

"Merhaba Diana," diye selamladı komşum sonunda beni, bastırılmış ve boktan bir şekilde. "Selam," diye karşılık verdim, Trip, Dallas ve Louie arasında gidip geliyordum.

Buraya gelerek ne yapıyorlardı? Trip'in tanışmamızdan iki gün sonra komşumun evine gelmesinin ve benim nerede yaşadığımı öğrenmesinin tesadüf olduğuna inanmayacaktım ama... şey, bunun üzerinde fazla düşünmeyecektim. Ginny bana onun biri olduğunu anlatmıştı. Ne kadar sevimli olsa da, hepsi bu. Ayrıca

benimle ilgileniyormuş *gibi* davrandı. Sadece onun gibi bir adamın en iyi yaptığı şeyi yapıyordu: flört etmek.

"Bunlar senin çocukların mı?" Trip sordu.

Onları asla kimseye inkar etmem, özellikle de yüzlerinin önünde. Bu yüzden başımı salladım. "Küçük şeytan Louie ve bu da Josh." Josh garip adamlara kaşlarını çatmış bakıyor, bir yandan da sopasını garip bir şekilde tutarak onları yargılayıcı bir tavırla aşağı yukarı süzüyordu. Ginny'nin aile üyeleri olsun ya da olmasın, hiç etkilenmemişti. Bu alışkanlığı nereden edindiğinden emin değildim.

Dallas büyük oğluma, "Harika bir vuruşun var," dedi.

Aynen böyle, tek bir iltifatla, Josh'un kim-bu-bu-bu bakışı memnun bakışa dönüştü. Tanrım, çok kolay biriydi. Ayrıca beni otobüsün altına attı. "Yavaş atıyor."

Biraz tıkaandım ve Josh bana şakacı bir sırıtış fırlattı.

Komşum hiçbir şey olmamış gibi devam etti: "Hayır, iyi bir kavis var." "Duruşun, ayakların ve ellerinin pozisyonu iyi. Bir takımda mı oynuyorsun?"

Bakışlarım Trip'inkilerle buluştu ve bana o rahat, flörtöz sırıtışını fırlattı. Eğer Ginny'nin iki gece önceki yorumunu hatırladıysa, Josh'un bir takımda oynadığını biliyordu.

Ne oluyordu?

"Artık değil," diye cevap verdi Josh, sesine bakılırsa etrafta olmama gerek yoktu.

Dallas'ın gözleri yeğenime bakarken hafifçe kısıldı. "Nesin sen?"

On bir mi?"

"On."

"Doğum günün ne zaman?"

Josh iki aydan kısa bir süre sonra gerçekleşecek olan tarihi sıraladı.

Normal şartlar altında bu alışveriş tüyler ürpertici olabilirdi ama son iki yılda o kadar çok Seçkin ebeveynin yaşları ve bedenleri hakkında konuşmasına şahit oldum ki bunun beyzbolla ilgili olduğunu biliyordum. Bir anda her şey bir araya geldi. Ginny geçmişte birkaç kez *kuzeninin*, oğlunun da içinde bulunduğu beyzbol takımına koçluk yaptığından bahsetmişti. Oğlu Josh'un yaşlarındaydı. Ayrıca Dallas'ın evine gittiğimde orada bir beyzbol kupası gördüğümü de hayal meyal hatırlıyordum. Trip her ne sebeple gelmiş olursa olsun, hem o hem de Dallas ön bahçede oynarken Josh'u izlemişlerdi.

Huh.

Bir dakika. Bu Dallas'ın da bir koç olduğu anlamına mı geliyor?

"Bu yıl 11U takımımız var," diye açıkladı Trip, soruma istemeden de olsa cevap vererek. "Seçmeler önümüzdeki hafta ve birkaç yeni oyuncuya ihtiyacımız var." Patronumunkilere tıpatıp benzeyen o mavi gözler bir anlığına bana doğru döndü ve hemen ardından Josh'a geri döndü. "Eğer ilgileniyorsan ve annen izin verirse-"

Josh'un ruhu şad olsun, onu düzeltmedi.

"-Bir ara ."

Josh'un ağızından çıkan aşırı heyecanlı "Evet?", ona daha önce bir takım bulmak için daha fazla çaba göstermediğim için kendimi hissetmeme neden oldu.

"Evet," diye yanıtladı komşum, arka cebini yoklamaya başlamıştı bile. Yıpranmış, kahverengi deri bir cüzdan çıkardı ve bir kartvizit çıkarmadan önce bir süre karıştırdı. Hakkını vermek gerekirse, önce bana bir tane, sonra da Josh'a bir tane daha uzattı. "Takıma gireceğinize dair bir söz veremeyiz ama-"

"Takıma gireceğim," diye onayladı Josh ve beni gülümsetti. Ne kadar ukala bir pislikti. Ağlayabilirdim. Baştan aşağı bir Casillas'tı.

Dallas da onun kendine güveninden hoşlanmış olmalıydı çünkü daha önce Lou'ya karşı kullandığı o gerçek, düz, beyaz dişli gülümsemesini takındı. "O zaman seni tutacağım, dostum. Adın neydi senin?"

"Josh."

Motosiklet kulübünün barında takılan ama bir şekilde bir motorcuyla birlikte küçük çocuklara beyzbol koçluğu da yapan, boktan bir kardeşi olan iri yarı, kaba görünümlü komşumuz Josh'a elini uzattı. "Ben Dallas, bu da Trip. Tanıştığımıza memnun oldum."

Altıncı Bölüm

"Joshua!"

"Geliyorum!" bağırdı koridorun sonundaki ses.

Çenemi havaya kaldırdım ve yüzümü buruşturarak duvardaki saate baktım. "Bunu beş dakika önce söylemiştin! Hadi gidelim yoksa geç kalacaksın!" Geç kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi hepimiz biliyorduk. Bu benim en sinir olduğum şeylerden biriydi.

"Otuz saniye!"

Louie'nin homurtusu üzerine ona baktım. Sırt çantasını takmıştı ve bakmadan çantanın Josh'la paylaştığı tablet ya da el oyun konsolu, atıştırmalıklar ve bir Capri Sun ile dolu olduğunu anladım. Louie'nin hazırlıklı olmamanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanmıyordum; bunu Larsen tarafından almıştı çünkü Tanrı biliyordu ki babasından almamıştı. Evden ayrıldıktan sonra kaybettiği eşyaların sayısını hesaba katmadığım sürece, her şeyini benden daha iyi toparlamıştı.

"Yalan söylüyor, değil mi?" Ona sordum. Lou başıyla onayladı.

Tekrar iç çektim ve çantamın askısını daha sıkı kavradım. İçine üç şişe su ve bir muz doldurmuştum. Lou'nun hazırlıklı olduğu yerde Josh değildi.

"Josh, yemin ederim-"

"Geliyorum!" diye bağırdı, çantasının duvara çarptığından emin olduğum ses sözlerini doğruluyordu.

"Her şeyi aldın mı?" Önümüzde durur durmaz sordum, çantası omzuna atılmıştı, hantal ve ağırdı. Bir yıl önce ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormayı bırakmıştım. Koca oğlanlar koca oğlan olmak ve kendi eşyalarını kendileri taşımak istiyorlardı. Öyle olsun.

"Evet," diye hızlıca cevap verdi.

Gözlerimi kırptım. "Kaskını aldın mı?"

"Evet."

Tekrar göz kırptım. "Peki sehpanın üzerindeki ne?"

Bir gece önce orada bıraktığı kaskını almak için hamle yapmadan önce yüzü pembeleşti. Geçen yıl ona antrenmana gitmeden önce yapması gerekenler için lamine bir kontrol listesi hazırlamıştım. Eğer bir eldiven ya da çorap almak için tekrar eve dönmek zorunda kalsaydım, çılgık atardım. Şimdi çocukluğuma dönüp baktığımda, annemin beni nasıl olup da itfaiye istasyonuna bırakmadığından emin değildim. Eskiden her şeyi unutturdum.

"Hı-hı," diye mırıldandım ve önce Lou'nun, ardından da Mac'in kapıdan geçmesi için ona el salladım.

11U Texas Tornado'nun oynadığı tesise giderken Josh oflayıp pufluyordu. Trip ve komşumuzun onu takımlarına katılmaya davet etmesinden bu yana geçen iki hafta içinde, neredeyse her gün ya babamı, ya Bay Larsen'i ya da beni dışarı çıkarıp onunla oynamaya zorluyordu. Küçük kalbinin ocağındaki ateşin harlandığını ve üç yaşından beri oynadığı spor için gitmeye fazlasıyla hazır olduğunu söyleyebilirdim.

İkimiz de bir gece yasal olduklarından emin olmak için takımı araştırmıştık. Öyleydiler; çok sayıda turnuva da kazanmışlardı. Son iki yılda Eyalet Şampiyonu olmuşlar ve Dünya Şampiyonasında da başarılı olmuşlardı. Elbette, Trip ve Dallas'ın her ikisi de sayfalarında yayınlanan birkaç resimde görülüyordu, uzun boylu ve açıkça dövme ve kendi boyutlarının dörtte biri kadar çocuklara koçluk yapacak türden adamlara hiç benzemiyorlardı. Patronumun kuzenlerinin tam adlarını da öğrenmiştim: Trip Turner ve Dallas Walker.

Geçmişte çocuklarını çalıştıran kişiden memnun olmadıkları için çocuklarının takımlarına koçluk yapan pek çok ebeveynle tanışmıştım ama bu yine de tuhaftı. Trip bir motosiklet kulübünün üyesiydi, Tanrı aşkına. Dallas'ın öyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun olumsuz bir şey olduğunu düşündüm çünkü henüz sokaktan geçen bir motosiklet görmemişim. Motorcuların tüm hafta sonlarını turnuvalarda geçirmek ve çocuklara değerler öğretmek yerine motorcu işleri yapmaları gerekmiyor muydu? Hem motorcu işleri de neydi?

Unutmaya devam ettiğim önemli ders, bir kitabı her zaman kapağına göre değerlendiremeyeceğinizdi.

Josh denemek istiyorsa onu durdurmayacaktım. Tek yapabileceğim kışını tekmelemesini ve kendini toparlamasını ummaktı. Hiçbirimiz kaybetmeyi sevmezdik. Özellikle de o.

Takımın antrenman yaptığı tesis arabayla yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta, şehrin kenarına yakın bir yerdeydi. Alanı bir softbol şubesi ile paylaşıyorlardı. Seçmelerin başlamasına sadece on dakika kala Josh ve Lou'yu aceleyle arabadan çıkardım.

Tesis neredeyse Josh'un eskiden antrenman yaptığı yer kadar güzeldi. Son takımının antrenman yaptığı yer şu anda yaşadığımız yerden çok uzaktaydı ve öyle olmasaydı bile oraya geri dönmezdik. Josh önden koştu, ben onu seçmelere kaydettirmek için evrakları doldurmak üzere durduğumda bana el salladı. Buna hazırlık olarak birkaç gün önce doktora kontrole gitmiştik ve ben de doğum belgesinin bir kopyasını getirmiştim. Form çok uzun değildi ama yine de doldurmam birkaç dakikamı aldı. Louie yanımda durmuş, oyun konsoluyla uğraşıyordu. Göz ucuyla Josh'un kendi boylarında bir grup yanında durduğunu gördüm. Arkadaş edinemeyeceğini düşünmek tam bir saçmalıktı, ama her zaman neredeyse anında edinirdi. Çocuk mıknaş gibiydi.

İşimi bitirdim ve Louie'yle birlikte dışarıya, takımın kullandığı sahaya çıktık, şimdiden elli kadar insanın oturmuş çocukları izlediği tribünlere oturduk. Birkaç yetişkin sahanın girişinde bir araya toplanmıştı ve çok geçmeden her biri elinde bir pano ile dışarı çıkmaya başladı. Dallas da onlardan biriydi... Gözlerimi kısarak sarı saçlarını gördüğümde, onun Trip'in tam yanında olduğundan emindim. Ve ikisinden de birkaç adım ötede, üzerine atlayan kaba adam duruyordu. Ginny ona ne demişti? Jack mi? Jackson mı? Nasıl teşekkür edeceğini bilmeyen biri mi?

On ve on bir yaşlarındaki yirmiden fazla çocuk saha boyunca dizildi ve yetişkinler etrafta dolaşp bir şeyler not ederken topu ileri geri atmaya başladı.

izliyorlardı. Daha sonra seçmelerin vuruş bölümü Dallas'ın çocuklara atış yapmasıyla başladı. Birkaç antrenman daha yaptılar ve çocukları sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir oyun oynamak üzere iki takıma ayırdılar.

Josh onu koşturdukları her antrenmanda birilerinin kışını tekmelediğinde kendimi çok beğenmişim. Harika bir yakalayıcıydı, mükemmel bir vurucuydu ve hızlıydı. Belli ki bunu benim ailemden almış.

Ama...

Önümde oturan iki kadının daha önce takımda yer alan bazı çocuklar ve diğer ebeveynler hakkında konuşmalarını dinlememek imkansızdı. Çocuklarına çok fazla antrenman yaptıran çılgın annelerin dedikodusundan, ayrılan çiftlere kadar söyledikleri hiçbir şey Josh'un önceki takımında duymadığım ya da deneyimlemediğim şeyler değildi. Farkına vardığım bir şey vardı: nereye giderseniz gidin, konumunuz, ten renginiz ya da gelirin ne olursa olsun hep aynı türden insanlar vardı.

Ve sonra koçlarla başladılar. En azından bir tanesi: "Vücudu seksi olan." Denedim. Gerçekten dikkat etmemeye çalıştım ama kendime engel olamadım.

"Tanrım, bana biraz top atması için neler vermezdim," diye mırıldandı içlerinden biri biraz fazla yüksek sesle ve Louie'nin oyundan başını kaldırıp bana tuhaf bir bakış atmasına neden oldu. Hangi adamdan bahsettiklerini merak ettiysem de artık Dallas olduğundan emindim. Atış yapan tek kişi oydu.

"Sen kendi işine bak," dedim ona, hayal kırıklığına uğramış bir kaş çatarak.

"Derek'e özel olarak koçluk yapması için ona para teklif etmeyi denedim ama asla kabul etmiyor."

diğer kadın dedi ki.

"Çok meşgul olduğunu söylüyor."

"?" diye sordu First Lady.

"Çalışıyorum. Neye benziyorum? Sekreteri mi?"

Kıs kıs güldüm ve bayanlardan biri ne için ses çıkardığımı görmek için arkasını döndüğünde tepkimi onlardan saklamak için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım.

"Çok çalıştığımı biliyorum. Luther'in evinin zeminini yeniden döşüyor." Durakladı ve tamamen yüklü gibi görünen bir iç geçirdi. "Emekliliğinden kazandığı paranın bir kısmını yeni kıyafetlere harcayabileceğini düşünüyorsun. Şu şortlara bak. Ceplerinde delik var mı? Onlar ceplerdeki delikler."

"Ama o zaman yenileri o kıya uymazdı, değil mi?" diye kıkırdadı kadın.

"İyi " diye onayladı diğeri. Ne kadar

da azgın sürtükler.

Sanırım onları zaten sevmiştim. Komiktiler.

Bunu yeni düşünmüştüm ki, benden belki birkaç yaş büyük, asık suratlı bir kadın eğildi - diğer iki kadınla aynı bankta oturmuş konuşuyordu

-Ve tısladı, "Biraz saygılı ol, olur mu?"

İki kadından biri yüksek sesle inledi. "Sen kendi işine bak, Christy."

"İsterdim ama siz ikiniz dedikodu yaparken düşündüklerimi duyamıyorum," diye homurdandı yan taraftaki kadın.

"Evet, eminim," diye mırıldandı kadınlardan biri.

Christy adındaki kadın dik oturup tekrar oyuna odaklanmadan önce çifte ters ters baktı. Ancak iki anne, "kışında bir sopa" ve "kışına gün vereceğini düşünüyorsa hayal görüyor" hakkında bir şeyler duyabileceğim kadar yüksek sesle başladı. Ondan sonra başka bir şey duyamadım.

Seçmeler tamamlandığında ve Dallas'ın diz çökmüş çocuklardan oluşan bir çemberin içinde ayakta durduğu, benim dinleyemediğim uzun bir konuşmanın ardından eve gitmeye hazırdım. Louie elimi tutarken, tribünden aşağı atladık ve çantasını omzuna atmış olan Josh'u beklemek için ön tarafa doğru yürüdük. Çocuk terli ve kızarmıştı ama gülümsüyordu.

Bize yaklaşırken ona "Biri kışını tekmelemiş," diye fısıldadım.

Josh sırtarak omzunu silkti. "Biliyorum."

Kalçamla ona vurdum. "İşte benim oğlum."

Louie elini kaldırarak ağabeyinden bir beşlik bile aldı. "Yapman gereken başka bir şey var mı yoksa işin bitti mi?"

"İşimiz bitti," diye cevap verdi. "Listeyi önümüzdeki Cuma günü internette yayınlayacaklarını söyledi." Heyecandan gözle görülür bir ürperti duydu. "Başaracağım."

Josh'un sahip olduğu özgüveni kazanmam yıllarımı almıştı. Şu anda bile itiraf etmek istediğimden daha fazla mücadele ediyorum. hiçbir konuda gerçekten iyi olmamıştım, hele kendimden şüphe etmemem için bir nedenim olacak kadar iyi hiç olmamıştım. Bir de benden biraz daha büyük olan gibi insanlar vardı ki, biz çocukken bile etrafta görmezden gelinmesi zor bir özgüvenle dolaşırdı. O da Josh gibi her zaman harika bir atlet olmuştu. Ama bu muhteşemlik Rodrigo ve beni atlamıştı.

Saç kesmek için bir gözüm ve elim vardı ve faturaları ödüyordu. Ayrıca, yaptığım işi gerçekten seviyordum. Asla altın madalya kazanamayacağımı ya da Wheaties kutusunun kapağında yer alamayacağımı kabullenmişim. Ama Josh'un hayatında ne yapmak isterse yapabileceğini biliyordum. Her şey olabilirdi.

Onun yüzündeki sevinci görmek beni mutlu etti, mutluluktan da öte. Sahada diğer ebeveynleri kışkındıracak kadar iyi olan benim oğlum olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Ama biliyordum ki, en iyisi olmasa bile, yine de onu destekleyecektim ve yine de onun bir bok olduğunu düşünecektim. Bu tür şeyler bir çocuk için önemliydi. Onu her zaman seveceğimi bilmesini istedim.

Bir elimi omzuna atarak ona sarıldım ve onun da bir elini belime koyarak bana sarıldığını hissettim.

"Hazır mısın o zaman?"

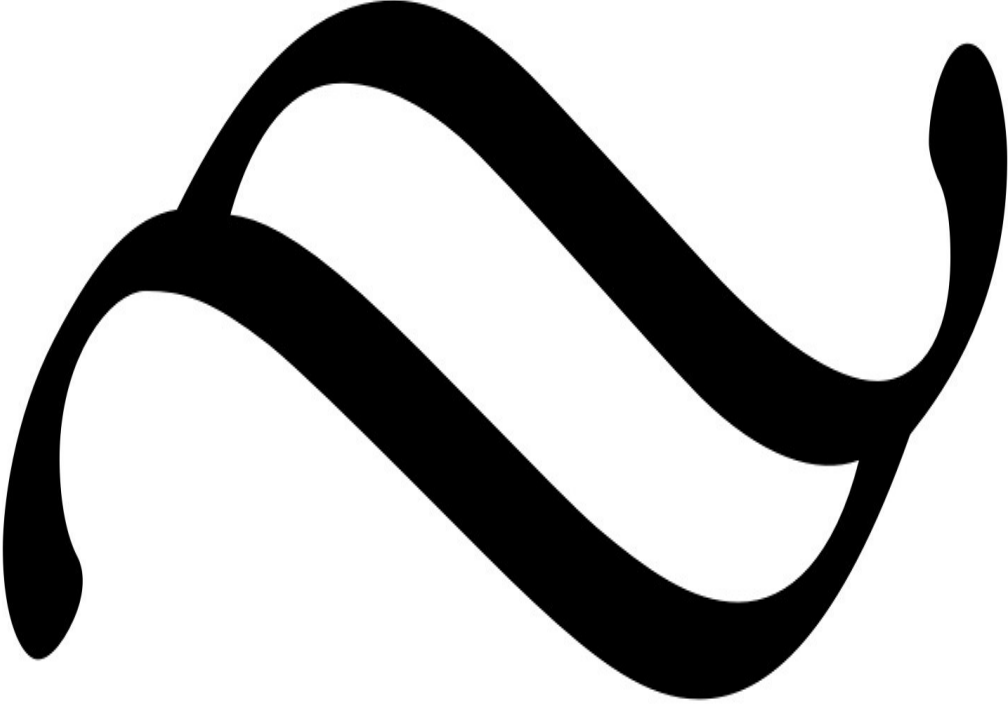
"Evet," diye cevap verdi kolayca. "Eve dönerken büyükbabamı arayıp nasıl geçtiğini anlatabilir miyim?"

Bay Larsen o sabah okuldan önce aramış, bir hastalığa yakalandığını ve seçmelere katılamayacağını söylemişti. Normal şartlar altında, seçmeleri en ön sıradan izleyebilirdi. "Evet, arabaya bindiğimizde telefonumu al."

Park alanını geçmek için kaldırıma henüz çıkmıştık ki Josh elini kaldırdı, başını sağa doğru eğerek beni ve hâlâ elimi tutan Louie'yi geçti ve el salladı. "Hoşça kalın Bay Dallas!" diye bağırdı.

Elbette, kaldırımda iki çocuk ve dört yetişkinle çevrili bir şekilde duruyordu, içlerinden biri tıpkı barda gördüklerime benzer bir yelek giymişti, komşumuz başını salladı ve kısa bir süre el salladı, konuştuğu insanlara geri dönmeden önce gözleri kısa bir an için bana kaydı.

Tamam. Eğer bu kanka olmayacağımızı belli etmeseydi, başka hangi ipucuna ihtiyacım olurdu bilmiyorum. Pekala.

* * *

Bir hafta sonra internetten listeyi kontrol ettiğimizde ve Josh'un adını beyzbol takımı listesinin en başında bulduğumuzda hiçbirimiz şaşırmadık. Liste alfabetik sıraya göre hazırlanmıştı; aksi takdirde onun adının ilk sırada olacağından hiç şüphem yoktu. Tabii ki takıma girmişti. Muhtemelen ben ondan daha çok heyecanlanmıştım.

Bu bizim için yeni bir başlangıçtı.

Yeni bir takımla beyzbol antrenmanının ilk gününe gitmek, yeni bir okul yılına başlamak gibiydi. E-postalar, programlar ve satın alınacak ve sonunda kaybedilecek pahalı formalar vardı. Bunun gibi eğlenceli şeyler. Halihazırda takımda olan çocuklar için sezon hiç bitmedi. Seçkin beyzbol oyuncuları çoğunlukla bunu yıl boyunca yaparlardı; sezonları yoktu. Her zaman maçları olurdu, sadece bazı aylar tatiller ve hava koşulları nedeniyle diğerlerinden daha yavaş geçerd. Bu nedenle, köklü bir takımın birkaç yeni oyuncu alması, bir çocuğun yılın yarısında okula başlamasına benziyordu. Eski haber olan insanlar oturup yeni kanı inceliyorlardı. Ölçüyor, yargılıyor, izliyorlardı.

Ebeveynler ve çocuklar her yeni kişiyi rakip olarak görüyorlardı ki bu yeterince adil bir durumdu. Öyleydiler. Yeni bir çocuk başka bir alabilirdi. Paranoyak oldukları için onları suçlayamazdım.

Josh'un yeni takımının adı olan Tornado ile beyzbol antrenmanının ilk gününde ailelere ve çocuklara ekstra bir göz kulak oldum. Josh kendi başının çaresine bakabilirdi, ama günün sonunda benim boyumdan sadece birkaç santim uzakta olsa da o hala benim küçük adamımdı. Ve benim küçük adamım olarak - *benim adamım*, benim Josh'ım olarak - gerekirse tekmelemeyeceğim bir kış yoktu. Çocuklarım için her şeyi yaparım.

Yeni tesise vardığımızda ve Josh diğer çocuklarla birlikte binanın arkasındaki sahaya gitmem için beni bıraktığında, tribünlerin en alt sırasındaki yerimi aldım ve kendimi zihinsel olarak hazırladım.

Arkadaş edin.

İyi davranın.

Birkaç ebeveyn elimi sıkmak ve kendilerini tanıtmak için yanıma geldiğinde bu beni rahatlattı. Ebeveynler farklı yaşlardaydı. Bazıları daha yaşlıydı - belki de büyükanne ve büyükbabaydılar - ve benden daha genç görünen birkaç kişi de vardı, ama çoğu benim yaklaşık otuz yaşımın üzerinde gibi görünüyordu. Seçmelerde kulak misafiri olduğum ama resmi olarak tanışma fırsatı bulamadığım iki anneyi fark ettim.

Her nasılsa, antrenmanın sonunda iki baba benimle aynı bankta . Aramızda sadece benim büyük kanvas çantam vardı ve bu da onların bana yaklaşmasını engelliyordu. Bana en yakın oturan en az dört kez boşandığından bahsetmişti. Yanında oturan ve benimle her konuştuğunda göğüslerimi pervasızca süzen adam bir alyans takıyordu. En iyi tahminim, karısının antrenmanı kaçırdığı ve diğer tarafımda otururken yakalanmak istemediğiydi. Ahmak. Biriyle flört etmekle, benimle konuşmak arasındaki farkı biliyordum.

Flört etmek ve yanlışlıkla flört etmek istedim ve konuşmayı sakın ve çocuklar hakkında tutmaya özen gösterdim.

Ama Josh antrenmandan sonra bana doğru ilerlediğinde, gözleri hâlâ tribünde bıraktığım yerde oturan babalara kaydı. İki yabancıнын bu kadar yakın oturmasından hoşlanmadığını belli eden bir bakış attı. Genelde erkeklerin benimle konuşmasından hoşlanmazdı ve bu durumda hiçbir şey değişmemişti.

"Ne istiyorlar?" diye sordu hemen.

"Selam J. Antrenmanın iyi geçmesine sevindim. Ben iyiyim, teşekkür ," diye alaycı bir sesle cevap verdim.

Josh hayali konuşmamıza atlarken gözünü bile kırpmadı. "Bu çok iyi."

Dilimi ona doğru uzattım ve yan tarafa doğru el salladım. "Gitmeye hazır mısın?" Konuyu değiştirdim. Babalar hakkında bir şey açıklamanın anlamı yoktu.

"Hazırım," diye cevap verdi, iki temkinli bir bakış attıktan sonra yanımda takımın antrenman sahasından otoparka giden patıkaya doğru yürüdü. Komplekste dört saha daha vardı ve bunlardan biri kız softbol takımının antrenmanı için kullanılıyordu. "Lou'yu şimdi mi alacağız?"

Elimi omzuna koyarak yürümeye devam ettik. "Evet. Eve gidince yemek yaparım." Günün erken saatlerinde Louie okulun telefonundan aramış ve kendini iyi hissetmediğini söylemişti. Randevularla dolu bir günde anneme gidip onu alıp alamayacağını sormuştum ve almıştı da. Ateşi olmadığını ama baş ve boğaz ağrısından şikâyetçi olduğunu söylemişti. Louie'yi bu gece yanında tutmayı teklif etti ama Louie eve gelmeyi tercih edeceğini söyledi. Mecbur kalmadıkça Josh'tan uzakta uyumaktan hoşlanmıyordu ve benim de onu başka bir yerde uyumaya zorlayacak cesaretim yoktu.

"Ne yapıyorsun?" "Tacos."

"İğrenç."

Yürümeyi bıraktım. "*Az önce ne dedin sen?*"

Sırıttı. "Oynuyorum."

"Seni yolun kenarına bırakıp eve dönüş yolunu kendin bulmanı sağlamak zorunda kalacağımı sanıyordum, ufaklık."

Bu benim ciddi Josh'umu güldürdü. "Sen-uh-oh." Olduğu yerde durdu ve hemen çantasını yere bıraktı, elleri çantanın kenarına giderek malzemeyi genişçe yaydı.

Bu hareketi biliyordum. "Neyi unuttun?"

Josh birkaç saniye daha karıştırdı. "Eldivenim."

O da benimle aynı şeyi biliyordu. O eldiveni ona daha birkaç ay önce almıştım. Hayatta kaybetmeyeceğine dair yemin ettirmiştim; o kadar pahalıydı.

"Hemen döneceğim!" diye bağırdı, devrilmeye başlayan çantayı işaret ederken bir adım uzaklaşmıştı bile. "Benim için ona göz kulak ol!"

Eğer kaybederse öldürecektim. Yavaşça. İki kez.

Göz kapaklarımın seğirmeye başladığını hissederek çantasını düşmeden yakaladım ve omzuma . Peki ben ne yaptım? Orada öylece durdum ve henüz ayrılmamış olan takımdaki insanlara baktım. Ebeveynler ve çocuklardan oluşan büyük gruplardan birinde Trip'in sarışın kafasını görebiliyordum. Ona merhaba deme fırsatım olmamıştı ama antrenmanın ilk günü olduğu ve muhtemelen herkes onunla konuşmak istediği için sorun olmayacağını düşündüm. Henüz soracak ya da canımı sıkacak bir şeyim yoktu.

Josh'u bekleyerek etrafıma bakmaya devam ederken Dallas, kardeşi, Christy adındaki şirret anne ve oğlunun neredeyse yan yana benim durduğum otoparka doğru yürüdüklerini gördüm. Görünüşe göre konuşan kadındı, Dallas ise sadece başını sallayarak eşlik ediyordu ve diğer ikisi kendi dünyalarına dalmış gibiydi. Kısa bir an için, gerekmeyen ayakkabımı bağlamayı ya da telefon görüşmesi yapıyormuş gibi davranmayı düşündüm. Sonra bunun beni ne kadar korkak hissettirdiğini fark ettim. Hepsi Dallas barda Bay Dostça davranmadığı için miydi? Bununla yüzleşmek zorundaydım. Bir süre bu insanların etrafında olacaktım. Onlardan korkmuyordum ve utangaç falan da olmayacaktım.

Eğer dünyada benim hayranım olmamak için uydurduğu herhangi bir nedenden dolayı benden hoşlanmadıysa, o zaman çok kötü. Büyükannem bir keresinde bana birinin seni sevmesini sağlayamazsın, hatta senden hoşlanmasını bile sağlayamazsın ama birinin sana katlanmasını sağlayabilirsin demişti.

Bu yüzden, bana yeterince yaklaştıkları anda, ağzımı oynatmamı gerektirmeyen bir sohbete daldıklarında, bir nefes verdim, kendime bu insanlardan ikisinin Ginny'nin ailesi olduğunu, birinin çocuk olduğunu ve diğerinin de... şey, onun için endişelenmediğimi hatırlattım ve "Merhaba çocuklar," dedim.

Karşılığında aldığım selam beni eğlendirmede.

Anneden bile başlayamadığım bir nedenden dolayı bir bakış. Josh'ın takımındaki küçük çocuktan zayıf bir gülümseme.

Ve iki homurtu. Tam anlamıyla. Biri "Mmm" gibi geliyordu, diğeri ise hiçbir şeye benzemiyordu.

Mac gizemli bir şekilde evden kaçmış, Dallas ve Jackson'ın ön basamağına sızmış ve benim haberim olmadan onu yakmış mıydı? Annesine karşı yanlış ya da kaba bir şey mi yapmıştım? Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum ama birden kendimi ihanete uğramış hissettim. Büyümenin bir parçası da başkalarına karşı nazik olunabileceğini ama bu nezaketin karşılıksız kalmaması gerektiğini kabul etmekte. İyi olmak bir ödeme gerektirmemeliydi.

Ama dört kişilik grup yanımdan geçip giderken, bu karşılaşmayı kimsenin görmemiş olmasına şükretmek beni kızdırdı. Birazdan da fazla.

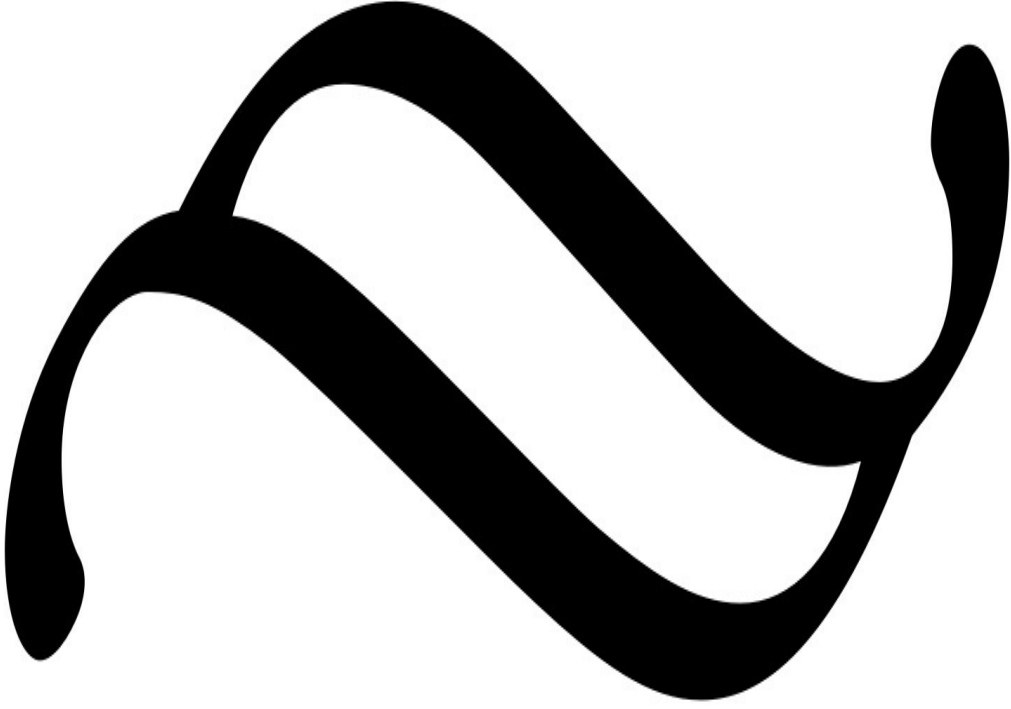
Hem de çok.

Eğer bir şey yapmış olsaydım, yaptıklarımın sorumluluğunu anlayabilir ve kabul edebilirdim. En azından buna inanmak istedim. Ama yapmamıştım. İkisine de gerçekten bir şey yapmamıştım.

Ve en önemlisi Josh takımında yer almak için seçilmişti. Yani....

"Merak etme, buldum," diye solumdan Josh'un sesi geldi ve düşüncelerimi sokağımızın karşısında yaşayan adamlardan uzaklaştırdı.

Bu dünyada bana şerefsizlik yapmayacak birkaç kişiden birine bir bakış attım. "Endişeli mi? Onu bulamasaydın on bir yaşına gelemeyeceğin için endişelenen sen olmalıydın."

* * *

Yaklaşık bir buçuk saat sonra, Josh "Yaşlı kadın el sallıyor" dediğinde üçümüz de sokağımızda ilerliyorduk.

"Ne yaşlı kadını?" Kendimi ona böyle seslenmekten alıkoyamadan sordum. Lanet olsun.

"Gerçekten yaşlı olan. Pamuk saçlı olan."

Cümlesinde iki yanlış vardı ama ben sadece birine odaklandım: Az önce ben yapmışken ona yaşlı demeyi bırakmasını söyleyemezdim ama umarım bir dahaki sefere hatırlarım. "Hâlâ el sallıyor mu?"

Arabayı garaj yoluna çekip park ettikten sonra emniyet kemerini çözdü ve dönüp cipin arka koltuğuna baktı. "Evet. Belki bir şey istiyordur. Belki bir şey istiyordur."

Saçının bu kadar erken kesilmesine imkân yoktu ve *saat neredeyse gecenin onuydu*. Uyanık ne halt ediyordu? Çocukların da bu saatte uyanık olmamaları gerekiyordu ama bu da Select Baseball denen canavarın bir parçasıydı. Üçümüz de arabadan indik, annemlerin evinde yemek yedikten sonra yorgun ve uyumaya hazırдық ve arabadan inerken büyük bir parçam Bayan Pearl'ün aslında hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını umuyordu. Kapıyı zar zor kapatmışım ki, bu kadar uzaktan neredeyse fısıltı gibi bir ses duydum: "Bayan Lopez!"

Bayan Lopez'e geri döndük.

Evine doğru dönerken iç çekişimi tutmayı başardım. El salladım. "Sana el sallıyor," diye açıkladı Louie'nin yardımsever kıcı.

Lanet olsun.

"Uykum var," diye ekledi hemen ardından.

Josh'un da yorgun olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Beyzbol günlerine denk gelmeyen gecelerde ikisi de genellikle dokuzda yatmış oluyordu. "Tamam. Ben gidip ne istediğine bakarken siz ikiniz içeri girebilirsiniz, ama kapıyı arkanızdan kilitleyin ve eğer biri içeri girmeye çalışırsa" -bu pek olası değildi, ama daha garip şeyler de olmuştu

- "Lou, polisleri ara ve Josh sopasıyla bir kafatası kırmaya çalışırken Missy teyzenin doğum gününde sana aldığını bildiğim tren kornasını yatağının altında çal. Anladın mı?"

İkisi de onları Bayan Pearl'e gitmeye zorlamadığım için rahatlamış görünüyorlardı.

"En fazla on beş dakika sürer, tamam mı? Kapıyı kilitle! Ocağı açmayın!" Sokağın karşısına geçerken başlarını sallamalarını izledim. Diğer tarafa geçtiğimde kapının yarı açık bırakılmadığından ve sıkıca kapatıldığından emin olmak için arkamı döndüm. Bayan Pearl'ün evinin önüne geldiğimde kapısının önündeydi, koyu mor bir geceliğin üzerine bembeyaz bir bornoz giymişti ve kucağında kedisi vardı. "Merhaba Bayan Pearl," diye selamladım yaşlı kadını.

"Bayan Garcia," dedi bana hafifçe gülümseyerek. "Gecenin bir yarısı sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim-"

"Bayan Garcia "yı görmezden gelmeyi seçtim ve gecenin onunda aramasına gülümsedim.

"-ama su ısıtıcımın pilot ışığı söndü. Yere düşersem kalkamayabilirim ve oğlum da cevap vermiyor. Bana yardım eder misin?"

Pilot ışığı mı? Su ısıtıcısında mı? Çocukken babamın bizimki üzerinde çalıştığını hayal meyal hatırlıyorum.

"Elbette," dedim, başka ne seçeneğim olduğunu bilmeden. Telefonumdan bakabilirim diye umdum. "Nerede?"

Belki de bu soruyu sormak yanlıştı çünkü bana tuhaf bir bakış attı. "Garajda."

Ona gülümsedim ve hemen arka cebimdeki telefonuma uzandım. Beni evinden geçirip garaja götürürken, hızlıca su ısıtıcısının pilot lambasının nasıl yakıldığına baktım ve arkasındaki temel bilgilere göz atmayı başardım. Durduğumuzda, "Çakmağınız ya da kibritiniz var mı?" diye sordum.

Doğru şeyi yapmış olmalıyım çünkü başını salladı ve duvarlardan birine yaslanmış bir çalışma masasına doğru yürüdü, çekmecelerden birinden bir kutu kibrit çıkardı. Kibritleri uzattığında ona sıkı bir gülümseme attım, orada durup izleyen ve yargılayan insanlardan biri olmayacağını umuyordum.

Öyleydi.

Telefonumu tekrar cebimden çıkardım ve onun önünde, su ısıtıcısının modelini internetten araştırdım ve güvenli tarafta olmak için talimatları iki kez okudum. Telefonumu yere bıraktığımda bakışlarıyla buluştuğumdan emin oldum; gülümsedim ve sonra tam olarak yapmam gerekeni yaptım. Birkaç kez denemem gerekti ama işe yaradı. *Teşekkürler, Google.*

Ayağa kalkıp kibritleri vermeden önce dizlerimin tozunu alırken Bayan Pearl'e "Hepsi tamam," diye haber verdim.

Yaşlı kadın kibritleri kabul ederken o örümcek ağı inceliğindeki kaşlarından birini kaldırdı. "Teşekkür ederim" dedi ve yaptığım şeyle ilgili herhangi bir yorum yapmadan şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde cevap verdi.

" ederim. Eve dönmeliyim. Çocuklar beni bekliyor.

Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hepsi bu kadar. Artık banyomu ."

Ona gülümseyerek ön kapıya doğru yürüdüm ve bana yetişene kadar bekledim. "Sizi görmek güzeldi Bayan Pearl. Daha sonra ihtiyacınız olan başka bir şey olursa bana haber verin."

"Oh, yapacağım," diye tereddüt etmeden kabul etti. "Teşekkür ."

"Sorun değil. İyi geceler," dedim ona, güverteden üç adım aşağı inmiştim bile.

"Büyük oğluna beyzbol antrenmanında iyi şanslar dile!" diye bağırдыığında kaldırımla yürüyüş yolunun kesiştiği yere varmışım.

"Yapacağım," dedim ona, yorumunu hiç düşünmeden. Muhtemelen onu ekipmanlarını taşıırken görmüştü. Bu büyük bir sır değildi.

İki dakika sonra, ön kapıya bir dakika boyunca vurduktan sonra Josh'a "Şifre ne?" diye sordurduktan sonra evin içindeydim.

Ben de "Kapıyı açmazsan kışına tekmeyi basarım" diye karşılık verdim. Bu da beni etkiledi: "Birileri kötü bir ruh halinde."

Kapıyı daha yeni kapatmışım ki arkamdan bir yumruk yedim. İki kol kalçalarım dolandı ve bir yüz gibi hissettiren şey sırtımın küçük kısmına çarptı. "Bu gece bana ne söyleyebileceğini biliyorum."

"Bir hikaye için yeterince iyi hissediyor musun?"

Başını salladı. Kendini iyi hissetmiyor gibi görünüyordu ama henüz ölmemişti. Louie'nin kollarında dönüp ona bakarken kalbim biraz sızladı. "Canın ne istiyor, Goo?"

O mavi gözler bana göz kırptı. "Babam polis olmak istediğini nereden biliyordu?"

Yedinci Bölüm

Pazar günü, büyükanne ve büyükbabası birlikte geçirdikleri hafta sonunun ardından onları bıraktıktan sonra Josh'a "Sen büyükanne ve büyükbabanın yanındayken tüm eşyalarını sattım," dedim. Her iki çocuk da hafta sonu için ayrılmadan önceki hallerinden daha bronz görünüyorlardı.

Onların hayatımıza katılımı olmasaydı ne yapardım bilmiyordum. "Çocuk yetiştirmek için bir köy gerekir" sözü şaka değildi. Louie ve Josh'a tam zamanlı olarak bakan beş kişi vardı ve bazen yine de yeterli gelmiyordu. Yardım edecek yakın bir ailesi olmayan bekâr ebeveynlerin bu işi nasıl başardıkları konusunda ciddi hiçbir fikrim yoktu.

Louie bile şakama kanmadı; ikisi de beni görmezden gelip çantalarını bırakmak üzere odalarına yöneldi, Mac de arkalarından beni görmezden gelerek onları takip etti.

Çok mu huysuzsun?

"Çimleri halletmemiz lazım. Sonsuza kadar sürmesin," diye bağırdım .

Kapının eşiğinde duraklayarak uzun bir homurtu çıkaran Josh oldu. "Yapmak zorunda mıyız?"

"Evet."

"Yarın yapamaz mıyız?"

"Hayır. İşten çok geç çıkıyorum ve sivrisinekler kötü olacak."

"Ödevim var," diye yalan söyledi küçük kış.

"Saçmalıyorsun," dedim. Ödevlerini her zaman Cuma günü yapardı; hayatım üzerine bahse girerdim. Okulun başlarında onu bu yola soktuğu için ağabeyime teşekkür etmeliydim. Ödevlerini bitirene kadar dışarı çıkıp oynamasına izin vermezdi.

Bir iç çekiş daha ve bir kapının -muhtemelen bir dolap kapısının- çarparak kapanma sesi duyuldu. Tanrım, umarım bu saçmalığı yakında atlatırdı. Bu korkunç hormonal evreden geçenler sadece kızlar değil miydi? O zaman bile, ergenlik dönemlerinde değiller miydi?

Neyse ki, çim biçme makinesini arkadaki barakadan çıkarmak için hep birlikte arka kapıdan çıkarken hiçbiri bana daha fazla sözlü sıkıntı vermedi. Mac çıkardığı sestten çok korktuğu için evin içinde kaldı. Kapıda üç büyük örümcek ağı vardı ve ben çim biçme makinesini ve son ziyaretimde babamın evinden aldığım iki tırmığı çıkarırken yerde bir şey sıçrayınca sadece bir kez çığlık attım.

Çocuklara birer tırmık verdim. "Siz yaprakları tırmıklayın. Ben yabancı otları ayıklayacağım."

Josh kaşlarını sertçe çattı ama bahçe aletini benden aldı. Louie... Louie pek bir şey yapamayacaktı ama tembel bir kış yetiştirmek istemedim. Elinden geleni yapabiliirdi. Bahçe eldivenlerini giyerek -parmaklarda hamamböceği olup olmadığını iki kez kontrol ettim- bahçenin ilk yarısını bir saat boyunca çalıştık, sadece su ve Gatorade içmek ve Lou'nun ensesinin pembeleştiğini fark ettiğimde çocuklara güneş kremi sürmek için ara verdik. Ona güneş kremi sürmeyi nasıl unutabilirdim? Yabancı otlar sökülüp poşetlendikten ve yaprakların yarısı bahçenin çeşitli yerlerinde küçük yığınlar halinde toplandıktan sonra çocuklar bir kenarda durdular, Yüzlerindeki teri siliyorlardı ve öyle bitkin görünüyorlardı ki neredeyse gülecektim.

"Bu mı?" Josh sordu.

Ona bir bakış attım. "Hayır. Bunları toplamamız ve çimleri biçmemiz gerekiyor." Başını geriye attı ve beni etkilemeden göz kırptıran bir inilti çıkardı.

"J, sen yetişkin bir adamsın-" söze başladım. "Ben on yaşımdayım."

"Dünyanın bazı ülkelerinde şu anda evli olabilirsiniz. Evin erkeği sayılırsın. Neredeyse benim kadar büyüksün. Çimleri biçmene izin vereceğim-"

"Ben küçük bir ," diye itiraz etti.

"O kadar da küçük değilsin. Ne yapmak istiyorsun? Önü mü, arkayı mı?"

Her şeye rağmen Josh neyi ne kadar yapabileceğini biliyordu ve çim biçme işinden kurtulamayacağını farkında olmalıydı. Ne derse desin bu iş olacaktı. Bu yüzden iç çektiğinde şaşırmadım. "Arka taraf, sanırım."

"Birinci mi yoksa ikinci mi olmak istersin?" "Birinci," diye homurdandı.

"Diğer kısmı ben halledebilirim," diye araya girdi Lou.

"Goo, sap senden daha uzun. Sonunda kardeşinle beni ezecek, bir arabaya çarpacak, bir ya da iki kediyi ezecek ve bir şeyleri yakacaksın. Hayır, teşekkürler. Belki on altı yaşına geldiğinde."

Bunu bir iltifat olarak algıladı, yüz ifadesi neredeyse ışıltı ışıltı. "Tamam." Sanki yapabileceğini düşündüğüm kargaşadan gerçekten gurur duyuyordu.

"Sana nasıl açacağını göstereyim J," dedim ve babamla birkaç kez yaptığını bilmeme rağmen makineyi nasıl kullanacağını anlatmaya devam ettim.

Josh işini bitirene kadar Louie'yi üç farklı yaprak yığınının içine itip düşürmüştüm ve sonrasında onları temizlemek zorunda kalmıştık. Arka bahçe mükemmel değildi ama bunun için Josh'a yüklenecek değildim ve serçe parmağımı kulağına sokmakla yetindim. "İyi iş çıkardın, hambone. Şimdi ön taraftaki yaprakları Goo ile poşetlemelisin."

Yüzündeki ifade sanki onu zehirlemeye çalışıyormuşum gibi geldi. Omuzları çöktü ve evin içinden gelen Mac havlamalarıyla ön bahçeye doğru ağır ağır yürüdü; biz meşgulken gizlice dışarı çıkmasını diye köpek kapısını üzerine kapatmıştım. Sonunda onu dışarı çıkardım, arka bahçede bırakmak için kapıyı yüzüne kapattım. Ön tarafa geldiğimizde Josh hala etrafta dolanıyordu ve arkası dönükken işaret parmağımı dudaklarıma götürüp Lou'ya bir şey söylememesini söylemek için iki kez düşünmedim.

O .

Muhtemelen yapabileceğim son şeylerden biri olarak, Josh "Hayır! Hayır! Yapmasan iyi edersin!" diye bağırırken onu kucağıma aldım.

Güldüm, bilinçaltımda ne kadar ağır olduğunu fark ettim. Kollarımda çırpınırken başını salladı. "Hayır!"

Açıkçası, yüzümden birkaç santim uzakta olmasına rağmen onu görmezden geldim. "Louie, evet diyor, değil mi?"

"Hı-hı," diye onayladı küçük hain, kıkırdarken elleriyle ağzını kapattı.

En büyük yaprak yığınının bakarak ona doğru yürüdüm, Josh'ın ağırlığıyla biraz daha fazla mücadele ederek "Yapma! Yapma!"

"mı? Seni yaprakların arasına bırakmamı mı istiyorsun?"

Ve bana kalbim var diye bağırıp dururken, onu bir patates çuvalı gibi yere attım. Yaşayacaktı. Babam bunu bana çocukken bundan daha küçük yığınlar halinde yeterince yapmıştı. Birkaç çürük onu öldürmeyecekti.

Ve tabii , vurulmuş gibi davrandı.

Nasıl olduğundan emin değildim ama bir şekilde ben de kendimi yerde buldum. Ne olduğunu anlayamadan Louie uçan sincap oldu ve ağabeyinin üzerine atladı. Bir ara ayakkabılarımdan bahçeye fırladığını fark ettim. İkisi de üstüme kapanıp beni yere hapsedene ve bir dirseklerini kasıklarımın bastırıp bir ön kollarını da göğüslerime bastırana kadar avuç içimi çimlere vurmaya başladım. "Pes ediyorum. Tanrım-"

"*Abuelita* bunu söylememen gerektiğini söyledi," diye düzeltti Lou yüzümden en uzakta olan yerinden.

"*Abuelita*'nın ne dediğini biliyorum," diye inledim, kasık kemiğimin üzerindeki dirseği tekrar bastırınca irkildim ve Josh'tan kurtulmaya çalıştım. "Ama *Abuelita* başka ne diyor biliyor musun? Muhbirlik yapma."

"demiyor," diye karşı çıktı Josh, ezerek.

"Evet, öyle. Bir dahaki sefere ona sor." Sormayacaklardı ve bahse girerim annem de muhbirin ne olduğunu bilmiyordu. Umarım.

Mac arka planda bahçeden uluyordu, oyun zamanını kaçırdığının tamamen farkındaydı ve aklını kaçıırıyordu.

Josh ayağa zıpladı, zavallı chi-chilerime bir mola verdi ve sonra kalkmama yardım etmek için bir el uzattı - bu da beni aptalca bir gururla doldurdu. Ayağa kalkana kadar bahçeye baktım ve yaptığımız pisliği gördüm. Hay sikeyim. "Shi- oot."

"Ugh," diye cevap verdi.

"Tırmıkları alayım da toparlanmana yardım edeyim." Tekrar içimi çektim ve parmak uçlarıma basarak ayakkabılarımla alıp tekrar giydim.

"Ben hallederim," dedi Louie, arka bahçeye açılan kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile.

Düşünmüyordum, yoksa Mac'in kapı açılır açılmaz onu ezip geçeceğini hatırlardım. Tam "Bekle Lou," diye bağırduğımda, büyük, tüylü, beyaz canavar tam da beklediğim şeyi yaptı. Son on yıldır hapsedilmiş gibi heyecan içinde zikzaklar çizerek ön bahçede koşarken Lou'yu yana devirdi.

Ve paranoyak, endişeli biri gibi, hemen onun sokağa koştuğunu ve hayali bir arabanın ona çarptığını hayal ettim.

Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokarken ailemizin en küçük iki Casillas'ına "Onu yakalamaya çalışın," diye talimat verdim.

Evet, işe yaramadı. Mac çok hızlı, çok güçlü ve çok çılgındı.

Caddenin karşısına geçtiğinde deli gibi adını bağırdım. Diğer tarafa geçene kadar kalbimin ayaklarıma düştüğünü hissettim.

"Gidip onu getirirken beni burada bekleyin, tamam mı?" Çocuklara seslendim. Başlarını salladılar, gözlerim hemen küçük ellerini sıkın Louie'ye gitti. "Hemen döneceğim."

Mac'i sadece adını söyleyerek geri getirebilme ihtimaline karşı kapıyı kapatma zahmetine girmeden -bir kız hayal kurabilirdi- sokağın yukarısına ve aşağısına bakarak evdeki en büyük Casillas'ı görmeye çalıştım. O kadar iyi bir köpekti ki... ta ki başıboş kalana kadar. Her zaman öyleydi. Rodrigo'nun onu evime getirişini dün gibi hatırlıyordum, çok heyecanlıydı. "Sen öldün," demiştim ona, İrlanda Kurt Köpeği yavrusunu kucağıma alıp, çok büyümeden önceki nadir zamanlardan birinde onu kucağıma alırken bile. Şimdi...

Artık o benim büyük boy canavarımdı. "Mac!"

diye bağırdım.

Hiçbir şey.

"Mac!" Tekrar bağırdım, sokağın diğer tarafına bakarken gözlerimi gölgelemek için elimi kaldırdım.

Koca Ayak'ın kuzeni pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi. Genelde çocuklardan ya da benden bir metreden daha uzağa gitmezdi ama arada bir, özellikle de yepyeni kokulara sahip yepyeni bir mahallede olduğumuz için... keşfe çıkmayı severdi.

"Mac! Seninle oynamıyorum! Haydi!" Tekrar bağırdım, tam o sırada çevresel görüşümde bir şey hareket etti.

Elbette, sağımda, kaldırıma çekilmiş bir çöp kutusunun üstünden beyaz bir kuyruğun ucu . Aklımı kaçırarak kadar rahatlamış bir halde koşarak caddeyi geçtim ve Bayan Pearl ile Dallas'ın evleri arasında kalan eve doğru ilerledim. Boyut ve tarz olarak iki yanındaki evlerle neredeyse aynıydı ve benim arka bahçemdekine benzer bir zincir çitle kapatılmıştı. Çatının en yüksek noktasında, rüzgâr olmadığı için gevşek bir şekilde asılı duran bir Amerikan bayrağı vardı.

"Mac," diye inledim, çöp kutusunun diğer tarafında sallanan kuyruğa yaklaşırken beni duyabileceği kadar yüksek sesle. "Mackavelli, hadi dostum," diye tekrar seslendim ona.

Kuyruğu havada daha agresif bir şekilde sallanıyordu. Tabii ki beni görmezden gelirdi.

Yavruluğundan beri çok şımartılmıştı ve ben de ona daha kötü davranmamıştım. Josh'un yatağını işgal etmediği gecelerde benim yatağında uyurdu. Mandy'nin onlarla yaşarken onu asla kanepeye almadığını biliyordum ama iki yıldır buna riayet etmemiştim.

Çöp tenekelerinin etrafından dolanıp uzun boylu, uzun bacaklı, grimsi beyaz Kurt Tazısı'nı burnu yerde, poposu havada ve neredeyse üç ayak uzunluğundaki kırbaç gibi kuyruğunu hâlâ sallarken bulduğumda, "Mac Baba, hadi gel," diye seslendim.

Başını kaldırdı ve bana, yaptığını varsaydığım şey konusunda tamamen masum olduğunu söyleyen bir yüz ifadesi takındı. "Hadi," diye mırıldandım, parmaklarımı deri yakasının altından geçirdim, tel tel uzun saçları parmaklarımın arkasına sürtünüyordu.

Onu evin olduğu yöne doğru çekmeye başlamıştım ki bir ses "Umarım sıçmıyordur" diye seslendi.

Hızla arkamı döndüm, birinin yaklaştığını fark etmemek için ne kadar dikkat etmediğime şaşırmıştım. Elbette, bu evle Dallas'ınki arasındaki araba yolunun kenarında haftalar önce yardım ettiğim adam duruyordu. Saldırıya uğrayan adam. Kardeşi. Jack, Jackson, Jackass, adı her neyse; takımın internet sitesinde yer almıyordu.

Yüzünün yarısını kaplayan sarı renk, yüz hatları bana çok tanıdık gelmese de o olduğunu doğruluyordu. Hatırladığım kadar uzundu ve sonunda onu yüzünü kaplayan kan olmadan gördüğümde, gerçek komşum olan kardeşinden daha yakışıklı olduğunu görebiliyordum.

Biraz başımı salladım. Bir tavır var mıydı yoksa ben mi hayal ediyordum? "Hayır. Çöp kutusunu kokluyor." Neden kendimi kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi hissediyordum?

Adam kaşlarını çatı, bakışları yabancının sesiyle başını dikleştiren ve kulaklarını geriye doğru eğen Mac' kayd, zayıf vücudu yabancının yönüne döndü. Tüm dikkati, bana çok yakın durmanın eşiğinde olan kişiye odaklanmıştı. Belki de sesinden hoşlanmamıştı. Mac'i tanıyorsam, ikisi de olabilirdi.

"Umarım ona göz kulak oluyorsundur. Kimsenin köpek bokuna basmasına gerek yok," diye homurdandı adam.

Bu pislik için kendimi tehlikeye mi atacaktım? Bana teşekkür etmeye gelen kardeşi olmuştu - ona yardım ettiğim için bir teşekkür ihtiyacım olduğundan ya da bunu istediğimden değil - ama bu iyi olurdu. "Kakasını yaparsa ben . Ama yapmadı," dedim ona sakince, kışına neyin girmiş olabileceğini anlamaya çalışarak.

"Elinde bir çanta görmüyorum," diye tartışmaya çalıştı. Kendisini mahalle bekçisi mi sanıyordu?

"Az önce karşıdan karşıya , neden üzerimde çanta olsun ki?"

"Jackson, kes şunu," diye daha derin ve sert bir ses, ikimizden biri başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan araya girdi.

Bu sesin olabileceği tek bir kişi vardı: Dallas.

Adamın yüzü kıpkırmızı oldu ve sözde kardeşi tarafından çağrılınca tüm vücudu kaskatı kesildi. Diğer adam, Dallas, kapısından patikaya doğru ilerlerken vücudunu çevirdi, bize doğru gelirken kolları iki yanında sallanıyordu. Ama dikkatimi çeken üzerindeki eski kot pantolon ya da bir beden büyük kirli tişört değildi. Yüz ifadesiydi. Dallas'ın yüzünde, duyduklarına inanmadığını ve hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir çatıklık vardı. Bilirdim, hayatımda birçok kez annemin yüzündeki bu ifadenin nedeni ben olmuştum.

Dallas gelmeye devam etti, bakışları olduğu yerde donup kalmıştı, özellikle de hareket etmeyen kardeşine. Benimle konuşan adamın hemen yanında durana kadar ikisi de tek kelime etmedi, alnı çatıktı ve benim duyamayacağım kadar alçak bir sesle, "Bu bok hakkında konuştuk," dedi. Her kelimeyi tükürdü, her hecede öfke vardı.

Ne tür şeyler merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Pislik olmak mı? Düşmanca mı? İkisi de mi?

"Sana komşulara pislik yapmayı bırakmanı söylemiştim." Bu her şeyi açıklıyordu.

Bir şekilde ikisinin de gözünden kaybolmuş olmalıyım çünkü adının Jackson olduğunu tahmin ettiğim adam Josh'un baş antrenörüne doğru döndü. Boynu kızarmıştı ve bunun suçlusunun güneş olmadığına beş dolarına bahse girerim. "Sen benim babam değilsin, göt herif, ben de çocuk değilim. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin-"

Bu garipti.

Ve hiçbir yere gitmiyordum.

Bir adamdan diğerine baktım, aslında oldukça fazla olan benzerliklerini fark ettim. İkisi de aynı uzun, düz buruna, kalın kaş kemiğine ve güçlü çene hattına sahipti. İkisi de nasıl baktığınıza bağlı olarak bir şekilde yakışıklıydı, ancak Jackson daha yaşlı görünmesine rağmen daha güzeldi, daha çok bir kapak modeli gibiydi, Dallas'ın kapak modeli olduğu tek şey, bir hayatta kalma rehberi dergisinden başka bir şeyin kapağında olamayacak kadar agresif olan dinlendirici kaltak yüzüydü. Yine de benzerlikler bu kadardı. Birinin uzun saçları varken, diğerinin saçları kazınmıştı. Birinin sakalı vardı; diğerinin ise kalın kirli sakalı. Sarışın ve kahverengi. Yeşil ve ela gözler. Bir pislik ve o kadar da pislik olmayan. Bu sonuncusu hâlâ yargılanmamıştı. Dallas'ın kurtarıcı lütfu Louie ve Josh'a iyi davranmış olmasıydı.

"Benim evimde yaşadığın için sana ne gerektiğini söyleyebilirim," dedi adam.

Dallas adında biri ben orada yokmuşum gibi devam etti. "Benim evim, benim kurallarım. Bunu zaten konuşmuştuk. Bunu sana ben söylüyormuşum gibi davranma."

Belki de dolaşmak iyi bir fikir değildi.

Evimle bulunduğum yer arasındaki mesafeye baktım. Sonra Mac'in yakasını daha sıkı sıktım. Rodrigo ve ben tartıştığımızda, bunu hep diğerlerinden uzakta yapardık.

ve bir gün sonra, genellikle aramız yine iyiydi.

"Siktir git," diye tükürdü Jackson, başını sallayarak, öfkesi çeyrek mil içindeki herkes tarafından açıkça görülebiliyordu. "Senin samalıklarından bıktım artık. Buna ihtiyacım yok."

Dallas, evin dışında kadınla tartıştığı gün ondan duyduğum o acı, sefil kahkahayı attı. Bunun kötü bir mizah mı olduğunu yoksa gerçekten rahatsız olup bunu örtbas etmeye mi çalıştığını anlayamadım ama... bu beni incitti. "Senden tek istediğim lanet komşlara iyi davranman ve aptalca şeyler yapmayı bırakman, Jack. Senin için 'yeterince' olan bir şey yok."

"Siktir git. Bu senin hayatının hikâyesi ve sen de bunu biliyorsun. Herkes eninde sonunda senin samalıklarından bıkıyor," diye devam etti Jackson, öfkeyle ve sonunda Mac'in hırlamasına neden oldu.

Dallas'ın sedandaki kadınla yaptığı konuşmaya kulak misafiri olmasaydım, ki bu kadın onun karısı olabilir de olmayabilir de, ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikrim olmayacaktı. Ama duydum. Ve bu yorum beni, hayatında en önemli olması gereken insanlara karşı devasa bir pislik olabilecek bu zavallı adama karşı savunmacı hissettirdi. Ama yine de çok mu sertti?

Jackson kardeşinin yanından geçerken orta parmağını kaldırdı ve n tarafını Dallas'ın alnına bastırdı. Bu adamın nesi vardı böyle? Ve komşum, gerçek olan, kardeşi bunu yaparken bir santim bile kıpırdamadı. O ela gözlerini diğer adama kilitledi, hatta bir motosikletin gürültülü kükremesi havayı doldurmadan önce bir anlığına araba yolunda kayboldu. Ben daha ne olduğunu anlamadan, iri yarı bir Harley araba yolundan aşağı yuvarlanıyordu - nereye park etmişti bu şey? Arka bahçeye mi? Kolların arkasındaki kişi Jackson'ın bir saniye önce giydiği kıyafeti giyyordu. Sonra gitmişti.

Bu ilginçti.

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim, öylece durdum. Garip. Belki aralarında konuşulan her şeyi dinlediğimi fark etmezdi. Bir kız hayal kurabilirdi.

Ve bu tam olarak gerçekleşmedi çünkü Dallas adındaki adam dikkatini bana çevirdi.

Söyleyebileceğim ya da sorabileceğim onca şey varken, kendimi durduramadan "Sen büyük kardeş misin yoksa küçük m?" diye sordum.

Ağzımdan çıkana kadar birinin bu sorudan ne kadar rahatsız olabileceğini fark etmemiştim. Eğer biri Rodrigo'nun daha genç olup olmadığını sorsaydı, onu tokatlardım.

Kardeşinin kaybolduğu yöne bakarken boğazından bir ses çıktı ve başını salladı.

Bu kadarı yeter de artar bile.

Neyse ki, bir ya da üç dakika sonra komşum yüzündeki o uzak ifadeyle bana göz kırpmakla yetindi. Ne yapmaya çalıştığımı düşünüyordu? Kimliğini almak için bilgi almaya mı? "Daha yaşlı," diye cevap verdi sonunda.

"Ahh." Bu her şeyi açıklıyordu. Onu tanımadığım için "Eminim ağabeyim hayatında birkaç kez beni öldürmek istemiştir" dediğimi düşünmek istiyorum. Muhtemelen bir noktada beni sarsmak isteyeceği en az elli farklı durum sayabilirdim. Tanrım, onu çok özlemiştim. "İşte sana aile."

Bunu söylemek yanlış bir şey olmalıydı çünkü koyu renk saçlı adam hoşuna gitmeyen bir şeyden kurtuluyormuş gibi omuz silkti ve bakışları hızla Mac'e kaydı. "Kaçarken dikkatli olun. Çok fazla trafiğimiz yok ama olur böyle şeyler," diye uyardı sert sesli adam beni, yüzümdeki gülümsemeyi zorlayarak.

Endişesinin beni bir saniyeden diğerine neden rahatsız ettiğini bilmiyordum ama ediyordu. "Evet. Yapacağım." Aptal olduğumu ve bunu bilmediğimi mi sanıyordu?

"*Buttercup!*" Louie sokağın karşısından, ön bahçede durduğu yerden bağırdı ve beni şiddetle salladı.

Son bir kez komşuma dönmeden önce ona el salladım ve Mac'i daha iyi takip etmem konusundaki önerisine sinirlenmemem gerektiğini kendime anlatmaya . Muhtemelen küçümseyici bir şey söylemek istememişti. "Gitsem iyi olacak. Teşekkürler-" Kardeşinin gittiği yönü işaret ettim. "Onu kızdıracak ne yaptım bilmiyorum ama görüşürüz."

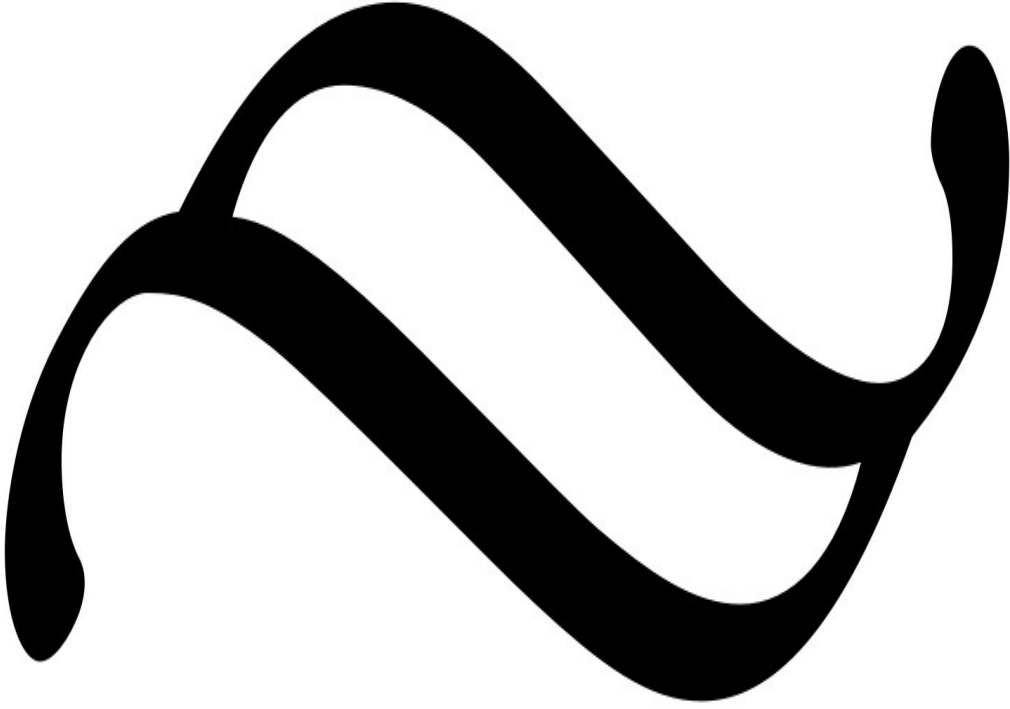
Gidişimi hemen kabul etti, o keskin, ciddi yüzüyle umursamaz bir ses çıkardı ama bakışlarının tekrar evine doğru kaydığını da gözden kaçırmadım. "Sen hiçbir şey yapmadın." Dikkati çimenlerin üzerinde sabırsızlıkla bekleyen beş yaşındaki çocuğa kaydı ve bir süre orada kaldı. "Sonra görüşürüz."

Ona gülümsedim. "Görüşürüz." Mac'in yakasını çekiştirerek sokağa doğru birkaç adım attıktan sonra inatçı kıcına yetişkin ses tonumu kullandım ve sarkık kulağına fısıldadım: "Senin için yaptığım şeyler."

Başını omzunun üzerinden çevirerek bana o aptal köpek sırtışını yaptı ve ona karşı hissettiğim tüm hayal kırıklığını sildi. Çocukların beklediği ve izlediği caddenin karşısına kadar tek bir sorun çıkarmadan beni takip etti.

"Ne dikilip duruyorsunuz? Size bunun için para vermiyorum," diye seslendim onlara.

Louie, kardeşine "Bize para mı ödüyor?" diye sormadan önce ağzı açık kaldı.

* * *

"*Orospu* çocuğu."

Mola odasındaki yerinden, "Bir mi kestini?" diye sordu.

Başımı salladım, Ginny'nin sözlerime bakıp bakmadığına bakmaya zahmet etmedim. Gözlerim lazer gibi az önce aldığım e-postaya odaklanmıştı. "Hayır. Josh'un beyzbol takımının programını aldım. Antrenmanları haftada üçe çıkarmak istiyorlar. *Haftada üç kez*. Sanki okul haftası boyunca dört saat yetmezmiş gibi bir de vuruş ve yakalayıcı antrenmanlarına gidiyor. Ne zaman huzur içinde kaka yapacak bir öğleden sonram olacak?"

"Diana!" Ginny güldü, sesi gittikçe yükseliyordu, bana ya kafasını dışarı çıkardığını ya da çıkıp gittiğini söylüyordu.

"Bunu kim kabul etti?" Ondan çok kendime sordum. Haftada üç kez antrenman ve ayda *en az* iki kez turnuva. *Aman* Tanrım. Bu gidişle bir uyku tulumu alıp her gün tesiste kamp yapmam gerekecekti.

"Kuzenlerimden biri," diyerek ikisini de feda etti. "O kadar kötü mü?"

"Evet!"

Göz ucuyla, öğle yemeği için ne getirdiyse ondan bir kâseyle bana yaklaştığını gördüm. "Neden Trip'i ya da diğer koçlardan birini arayıp şikâyet etmiyorsun? Bu kadar kötüyse saha kenarında emlak almayı düşünen tek kişi sen olamazsın."

Haklıydı. Aradığım kişinin baş antrenör olan Dallas olmasını önermediğini de fark etmedim.

Takım annesi kadroyu yayınladıktan sonra hepimize e-posta gönderdiğinde, tüm koçların ve diğer velilerin telefon verilmişti. Josh'un son koçunu hemen hemen her hafta bir sebepten dolayı aramıştım. O deli, huysuz herifi hızlı aramaya almıştım, onunla çok sık konuşuyordum.

Yani Trip ya da Dallas'ı aramak duyulmamış bir şey değil. Öyle mi?

"Bir hafta Beaumont'ta, ertesi hafta Channelview'de turnuanız mı var? Bu çok zor," dedi Ginny omzumun üzerinden.

Telefonumdaki listeye gözümü kırıştıtarak bakarken, bana az önce söylediği bilgileri aklımdan geçirdim. İkisi de üç saatten fazla süren yolculuklardı! Bu da ne demek oluyor? Ayda sadece bir hafta sonu izin alabiliyordum ve diğer aylarda iki hafta sonu izin alabiliyordum. Larsen'ler Josh'u o kadar uzak bir yere götürmekte tereddüt etmezlerdi ama onlardan bunu istemek zorunda kalmak haksızlık gibi görünüyordu.

Hiç düşünmeden o e-postadan çıktım ve telefon numaralarının olduğu e-postayı açtım, Trip'in telefon numarası doğru ekrana aktarıldığında neredeyse öfkeyle Gönder tuşuna bastım. Telefon çaldığında Ginny'ye, "Bu işe yaramayacak," dedim. "Akıllarını kaçırmışlar. Hemen Trip'i arıyorum."

Aradım ama cevap vermedi. Lanet olsun. Sadece çocuklarla konuşan kaba Jackson da dahil olmak üzere her personelin dört telefon numarasından oluşan listeye bakarken bir an için Dallas'ın numarasına baktım ve bir sonraki seçeneğimin o olup olmayacağını düşündüm. Tereddüt ettim. Sonra kendime bir süre onunla uğraşmak zorunda kalacağımı hatırlattım; her ne sebeple olursa olsun tuhaf olması gerekmiyordu. Benim yanımda tuhaf hissetmesini sağlayacak hiçbir şey yapmamıştım.

Numarayı kopyaladım ve tuş takımına yapıştırdım. "Kuzenin cevap vermedi, ben de Dallas'ı arıyorum."

"" demeden önce kısa bir tereddüt geçirdi.

"Evet. Bu çok aptalca." Hat çaldığında neden bu kadar tereddüt ettiğini merak ettim. "Hey, bir sorun mu var?"

"Alo?" diye cevap verdi diğer uçtaki hırıltılı, erkeksi bir ses.

Bir an duraksadım, Ginny'ye söylediklerim dilimden dökülürken dikkatimi topladım. "Merhaba. Dallas?"

"Bu benim," diye cevap verdi, neredeyse profesyonelce.

"Merhaba. Ben Diana Casillas. Josh'ın-" Kendime ne diye hitap edecektim ki? "Komşunuz."

Eminim kim olduğumu hatırlamaya çalışırken kısa bir duraklama oldu. Komşusu. Kardeşinin kıcını kurtaran kişi. Bana göre takımındaki en iyi oyuncu olan bir yeğeni vardı, önyargılı olduğumdan falan değil. "Ah." Garip bir duraklama oldu. "Merhaba."

Kulağa gerçekten dostça ve dürüstçe geldi. Öyle değil. "Programla ilgili olarak az önce aldığım e-posta için aramıştım," diyerek onu hazırlamaya çalıştım.

Ondan kaçan derin iç çekiş, bugün aynı şey hakkında ona ulaşan ilk kişi olmadığımı hissettirdi. "Tamam," diye verdiği yanıt bu kuşkumu doğrular nitelikteydi.

Ben de Josh'ın eski koçuna yaptığım gibi hemen işe koyuldum. "Bakın, programı hazırlarken ne içtiğinizi bilmiyorum ama bu çok yoğun." Yapıyordum. Siktir et. Berbat bir palavracıydım. "Haftada üç antrenman mı? Zaten diğer iki gün koçluk yapıyor. Ayda birkaç kez hafta sonu turnuvaları da işe yaramayacak. Onlar çocuk. Çocukça şeyler yapmak için biraz zamana ihtiyaçları var."

Sonunda bir duraklama oldu, kontrollü bir nefes verdi. "Ne demek istediğini anlıyorum-" Bunun sonu iyi bitmeyecekti. Bunu kabullenmem gerekiyordu.

"-ama bu sadece büyüdükleri ve daha rekabetçi top oynadıkları zaman için bir hazırlık." Sesini bir kez kaybetmiş ve bir daha asla geri kazanamamış gibi görünen derin tonda bitirdi.

"Bence bunun için üç ya da belki dört yılınız daha var. Bence ayda bir ya da iki kez turnuva oynamak ve haftada iki kez antrenman yapmak onlara iyi gelecek. Bunun işe yaramadığı tek kişi ben olamam."

Dallas, Ginny'nin onun orduda olduğundan bahsetmesini hatırlatan bir ses tonuyla, "Biz göndermeden önce ebeveynlerden üçü daha programı onayladı," dedi. Bana bu bilgiyi o *veriyordu*.

Ne yazık ki onun için, insanların bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesiyle ilgili bir sorunum vardı.

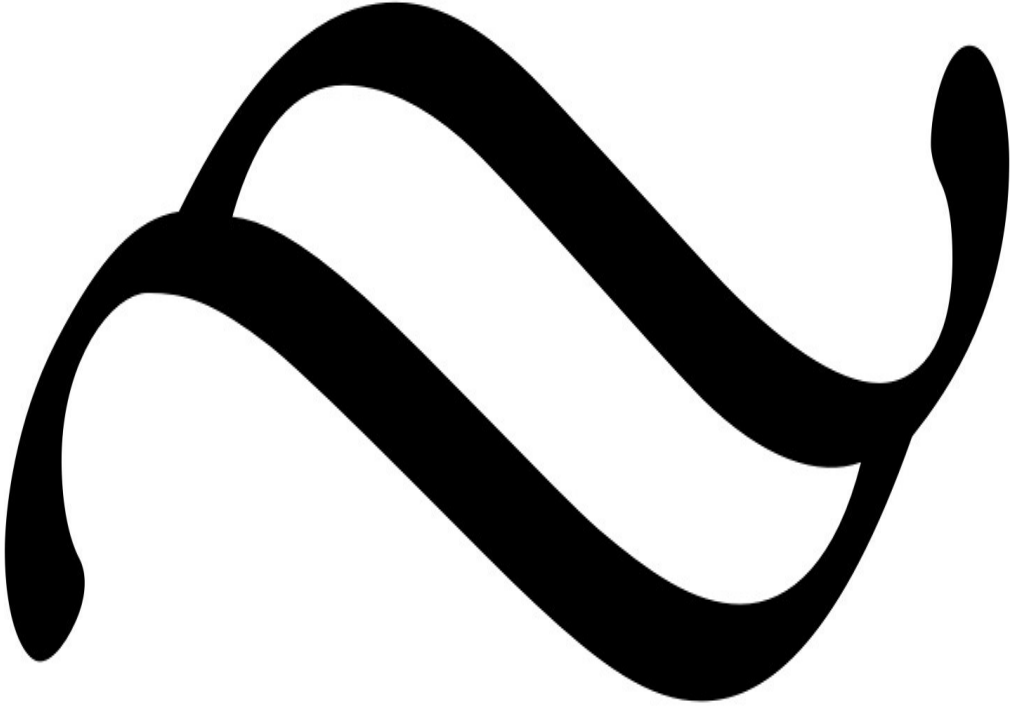
"Bu üç ebeveynin sadece bir çocuğu olmalı, hayatları yok ve o bir çocuk da onlardan nefret ediyor olmalı çünkü beyzbolla ilgili olmayan hiçbir şey yapmıyorlar," diye homurdandım, bana söylediği şeye şaşırmıştım. Bu insanların nesi vardı böyle?

Arka planda kulağa şaşırtıcı bir şekilde "Patron!" gibi gelen bir bağırış vardı. Sonra Dallas'tan geldiğine emin olduğum boğuk bir bağırış duydum, sonra soğukkanlı ve hızlı bir sesle geri döndü. "Gitmem gerek, ama söylediklerinizi düşüneceğim ve biri program hakkında size geri dönecek."

Bu muydu yani? "Biri" bana geri dönecek miydi? O değil mi? "Lütfen bunu bir düşün-"

"Gitmem gerek, üzgünüm. Hoşça kal," diyerek hat kesilmeden bir saniye önce kesti.

İçimden gelen bir iniltiyle parmağımı ekrana bastırdım ve azı dişlerimi sıktım. "Lanet olsun."

* * *

Üç gün geçmesine rağmen programın daha iyi hale getirildiğine dair yeni bir e-posta almadığımda biraz sinirlenmeye başladım. Bir antrenman da dahil olmak üzere bir gün daha geçtiğinde, velilerin yarısı antrenmanlar ve turnuvalarla ilgili öfkeleri hakkında birbirlerine şikayette bulunurken ve *hala* hiçbir personel bir şey yapıldığına dair yorum yapmadığında... daha da sinirlendim. Ancak dört gün daha geçtikten sonra, bir antrenman daha dahil, hiçbir şey değişmeden ve kimse bir şey söylemeden gerçeği anladım.

Hiçbir şey .

Ve bu işe yaramayacaktı.

Ailemle ve Larsen'larla Josh'un çılgın programı hakkında konuşmuştum ve hepsi bana bu işi hep birlikte halledebileceğimizi söylemişti ama konu bu değildi. Peki ya onlara yardım edecek fazladan dört kişiye sahip olmayan ebeveynler? Daha fazla çocuğu olan ve hepsinin başka sporları ve aktiviteleri olan ebeveynler ne olacaktı?

Peki ya zaman zaman kaykay yapmayı ve bisiklete binmeyi seven Louie'ne ne demeli?

Rekabetin yüksek olduğu sporların nasıl anlıyordum. Profesyonel sporcu olarak yetişmiş aile üyelerim vardı ama on yaşında bir çocuğun tüm boş zamanlarını feda etmesi? Bu bana pek iyi bir fikir gibi gelmedi. Çocuk olmak için birkaç yıla daha ihtiyaçları vardı, değil mi?

Müşterilerim arasında telefonu elime aldım ve bir hafta önce rehberime kaydettiğim numaraları tekrar aradım. Telesekretere düştüğünde mesaj bıraktım. Dört saat sonra hala bir yanıt alamayınca Trip'i tekrar aradım ve sesli mesaj bıraktım. Çaresizlik içinde tekrar aradım ve Dallas'ın telefonuna bir mesaj daha bıraktım. O akşam saat yedide işten eve dönene kadar geçen süre boyunca surat asmış olabilirim ya da olmayabilirim, takımın baş koçuyla *karşı karşıya oturmama* ve yardımcı koçun bir blok ötede çalışan kuzeniyle birlikte çalışmama rağmen *ondan* neden geri dönüş alamadığıma dair türlü bahaneler uydurdum. Trip'in çalıştığını duyduğum tamirhaneye gitmemi engelleyen tek şey bunun ürkütücü ve sınırı aşan bir davranış olacağıydı. İş yeri iş yeri.

"Bu saçmalık," diye fısıldadım sonunda arabamda otururken, kapıyı açmadan önce. kapıyı açıp evime giden yola çıktım. Ne yazık ki Dallas için anahtarlarımı yere düşürdüm ve fobu pantolonuma silmem çok uzun sürdü, aksi takdirde eve dönüşünü kaçırabilirdim. Aslında hiçbir şey kaçırmamıştım. Eski bir Ford pikap gümbürdeyerek caddeden aşağı inip garaj yoluna girdiğinde orada durdum. Taksinin içinde, büyük, eski F-350'sinin direksiyonunda o tanıdık, gür kesimli, siyah saçlı adamı gördüm.

Orada durdum, izledim ve Dallas'ı yalnız bırakıp tartıştım. Onu yalnız bırakmamayı seçtim.

Kamyoneti daha garajın arka tarafındaki garajda kaybolmadan, ben çoktan caddenin karşısına geçmiş, ellerimi siyah kotumun arka ceplerine sokmuş, oraya doğru ilerliyordum.

"Merhaba," diye seslendim ona yaklaşırken. Bir bacağı çoktan şoför mahallinden dışarı sarkmış, kapı ardına kadar açılmıştı.

Dışarı çıkarken "Hey" diye cevap verdi, gözleri biraz açılmıştı ve bunun kızgınlık olamayacağını biliyordum, değil mi? Uzun kollu, düğmeli, lacivert bir iş gömleği ve ceplerinden çok delikleri olan haki bir kargo şortu giymiş olan Dallas'ın üstü başı toz içindeydi. Ne iş yaptığını hâlâ çözememiştim, önemli olduğundan ya da beni ilgilendirdiğinden değil.

Ona gülümsedim, olabildiğince tatlı ve tehditkâr olmamaya çalıştım. Huzur içinde yatsın, büyükannem bana her zaman hayatta iyi davranarak *cabrona* olmaktan çok daha fazlasını elde edebileceğimi söylerdi. Tanrım, o kadını çok severdim. "Programla ilgili fikrini değiştirip değiştirmediğini görmek istedim," dedim, hâlâ gülümseyerek, nazik ve masum olmaya çalışarak.

Dallas sanki saçmaladığımı sezmiş gibi ela gözlerini bana dikti. "Bu konu gündeme geldi ama henüz bir karara varılmadı," diye politik saçmalıklarla dolu bir cevap verdi.

Pek çok şeydim ama pes eden biri değildim. "Tamam. Bu durumda, umarım mantıklı düşünür ve değiştirirsiniz çünkü bu çılgınlık."

Belki de "C" ile başlayan kelimeyi kullanmamalıydım. Belki de.

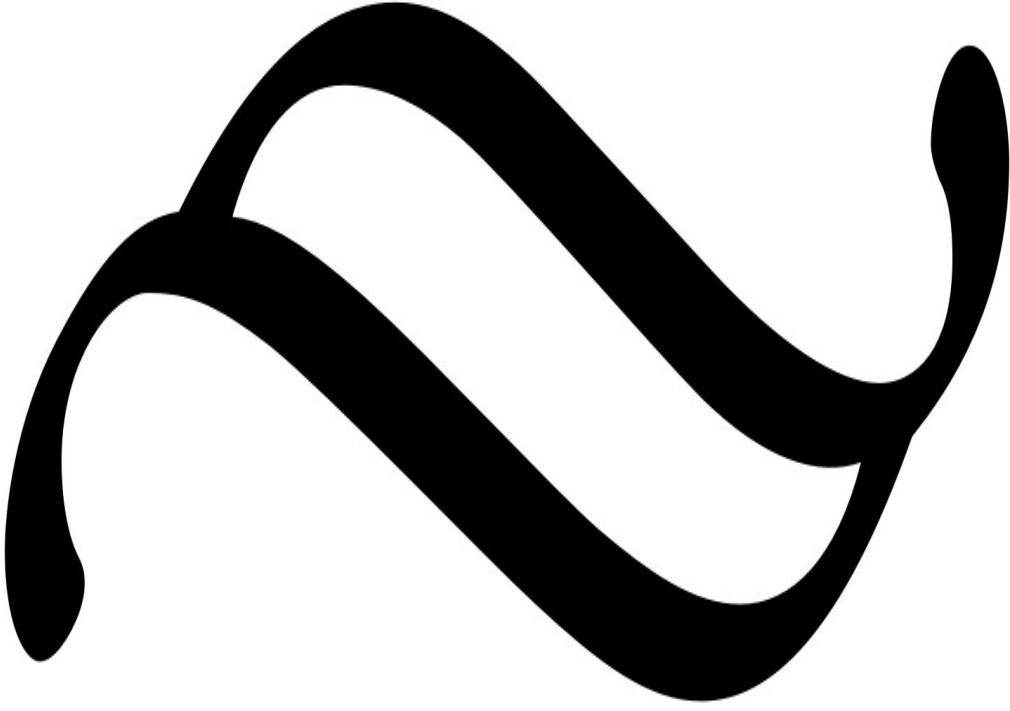
O açık renkli gözbebekleri daha da küçüldüğünde, evet, muhtemelen yapmamam gerektiğine karar verdim. "Bir değişiklik olursa sana haber veririm." Ses tonu açıkça "gözümün önünden çekil" diyordu, bu yüzden dolu olduğunu biliyordum.

"Lütfen," diye dikizledim, umutsuzluğa kapılmışım. "Herkes bundan şikâyet ediyordu. Josh bile sadece ona bakmaktan yorulduğunu söyledi ve onun gerçekten bir kapatma düğmesi yok."

Dallas etrafımda dolaşmaya başlamadan önce son bir kez bana baktı. "Seni yakaladım," dedi omzunun üzerinden, bana bir kez daha bakma zahmetine girmeden. "Ne yapabileceğimize bakacağız."

"Teşekkürler!" Arkasından bağırdım, az önce beni fırçaladığı için yumruklarımı iki yanımda sıkıyordum. Orosu çocuğu.

Ağabeyinin bana ağzındaki dişleri borçlu olduğu adam, güvenlik kapısı arkasından kapanmadan hemen önce eve girerken elini kaldırdı. Beni başından savmasından bıkip usanmışım. Eğer o beni dinlemeyecekse, lanet olsun ki başkalarının dinleyeceğini biliyordum. Çünkü büyükannemin de dediği gibi, *eğer iyi davranmak işe yaramazsa, hepimiz özgürlüğe kavuşuruz.*

* * *

Hafta sonu geldiğinde, takımdaki ebeveynlerin neredeyse yarısıyla konuşmuştum ve cehennemden gelen revize edilmiş programı hiçbir şekilde, şekilde veya biçimde kabul etmeyen tek kişi olmadığımı kesin olarak hissettim. Değiştirilmesini istiyorduk ve iktidardaki hiç kimse bunu yapmaya istekli değildi. Öfkeli vatandaşlar sayesinde hükümetler düşmüştü. Tornado ebeveynleri ya da velileri neden aynı şeyi daha küçük ölçekte yapamıyordu?

O günler boyunca konuştuğum ebeveynler tanıdıkları diğer kişilere ulaştı ve kısa süre içinde tüm ekiple iletişime geçildi. Programla gerçekten ilgilenmeyen ya da neden üzüldüğümüzü anlamayan bir avuç insan vardı. Enayiler.

Ancak kalabalık bir grubun hepimizi görmezden gelmesine imkan yoktu. Hiçbir şey yapılmazsa, aynı fikirde olmayanlarımızın hafta içinde eklenen yeni tarihte gelmemeyi planlayabileceğini düşündüm. Bunu sadece kendim için yapmıyordum; Josh ve Louie için de yapmıyordum. Louie ile bir şeyler yapmayı ne zaman başaracaktım?

Hep Josh'la mı meşguldük? Anıları ve nasıl bir insan olacağının şekillenmesi açısından çok hassas bir yaşıydu. Kardeşinden daha az önemli olduğunu hissetmesini hiç istemedim. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum ve çocuklardan hiçbirinin bunu yaşamasını asla istemezdim.

Birisi antrenman sonunda hepimizin koçluk ekibiyle konuşmasına karar verdi. Ve öyle de oldu. Bir veli sürüsü Tornado'nun baş ve yardımcı antrenörlerinin üzerine çullandı. Ortada üç erkek ve bir kadınla birlikte bir güruha benziyorlardı. Bazı insanlar seslerini duyurmak için bağıyordu; bazı parmak işaretleri vardı ama çoğunlukla biri diğerinin iyi bir noktaya değindiğini duyduğunda "Evet!" diyordu. Her nasılsa ben de çemberin ortasına, hareketin tam ortasına düşmüştüm. Günün erken saatlerinde başım ağrımaya başlamıştı ve neredeyse bağırarak hiç yardımcı olmadı.

Dallas, "Bağırmanı kes" demenin tam ortasında iken bana bakınca kısmen şaşırdım. Gözümün önünde iken düşünmüyorum" derken bana doğru baktı. sarıldığı andan itibaren bir o yana bir bu yana bakıyordu ama bakışları üzerime düşer düşmez orada kaldı.

Şimdi ne halt ettim ben? Bunu kendi başına açmıştı, değil mi?

"Dikkatimizi çekti," dedi bana bakarak, "programdan ne kadar mutsuz olduğunuzu. Anlıyorum. Personelin geri kalanıyla bir araya gelip ne gibi değişiklikler yapabileceğimize bakacağım." Bana günler önce söylediği aynı sözleri tekrarladı.

Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde bir o yana bir bu yana baktım ama gözlerim tekrar ileri gittiğinde Dallas hâlâ başını çevirmemişti. Neden? Şikâyet eden tek kişi ben değildim.

Yalnız ve cesur bir veli, "Bazılarımız programın bu şekilde olmasına aldırıyor," diye söze girdi. Bu, seçmeler sırasında önümde oturan iki kadın Dallas'ın vücudu hakkında konuşurken şikâyet eden kadındı.

"Bazılarımızın bir hayatı var Christy," diye karşılık verdi adını hatırlayamadığım ebeveynlerden biri. "Çocuklarımızın da hayata ihtiyacı var."

"O kadar da kötü değil," diye tartışmaya devam etti Christy, bakışları üzerime dikildi ve daraldı. Neler oluyordu böyle? Neden birden fazla insan buna ben sebep olmuşum gibi bana bakıyordu? Bunu engellemeye çalışmamış mıydım? "Daha önce hiç böyle sorunlarımız olmamıştı. Bazı insanların her zaman istediklerini elde edemeyeceklerini anlamaları gerekiyor."

Bana doğru bakıyor olması duruma hiç yardımcı olmadı. Program daha önce böyle değildi. Bunu bana konuştuğum velilerden biri söyledi.

Ayrıca, aptal değildim. Josh eski takımından iyi şartlarda ayrılmamıştı. Koçu, kendi oğluna yakalayıcı pozisyonunu vermek için onu ikinci kaleye kaydırmıştı ve biz de şikâyet etmiştik. Kısa süre sonra takım başka bir oyuncu aldı ve Josh yine kazıklandı. Tesadüf mü? Bence değil. Ayrılmak onun fikriydi ve ben de onu yüzde yüz desteklemiştim... her ne kadar oradan son kez ayrıldığımızda eski koçuna hıyar demiş olsam da. Dedikodular buralarda yayılmış mıydı?

Zaten bu konuda mı? Bu topluluğun ne kadar sıkı olduğunu biliyordum. Herkes arasında iki derece fark olabilir.

Her iki durumda da, bu ebeveynin benden bahsettiğini biliyordum. *Bizden*. Bunu anlamamak için aptal olmam gerekirdi. Ve bundan hoşlanmadım.

Öğrendiğim kadarıyla Josh'la aynı zamanda Tornado'ya sadece üç yeni çocuk katılmıştı ve bu çocukların ailelerinin nerede olduğunu bilmiyordum. Eğer buradalarsa bile. Ne olursa olsun, rekabetçi takımlardaki çocukların aileleri söz konusu olduğunda, sesiniz sonsuza dek kaybolmadan önce hakimiyetinizi ortaya koymanız gerekirdi. Ve Josh'u her şeyi kabullenen bir ebeveyn konumuna sokmayacağıma emindim. Eğer biri ona sataşursa, aileme bulaşmadığını zor yoldan öğreneceklerdi.

Bunlar daha sonra olanları haklı çıkarmak için kullanacağım bahanelerdi. "Bunu söylerken neden bana doğru bakıyorsunuz?" Kadına sakince sordum. Bugün "Diana'yı Seçme Günü "ydü ve ben notu almamış mıydım?

Kadın dudak büktü ve hemen yanında duran birkaç kişinin adım uzaklaştığına yemin edebilirim. "Adını söylemedim, değil mi?"

Öfke problemim yoktu. Hiç olmadı çünkü duygularımı içime atmadım, yirmi altı yaşında hayatımın aylarını başıma gelen en kötü ikinci şey olan eski sevgilime harcadığım o aptalca dönem hariç. Eğer biriyle bir sorunum varsa, onunla başa çıktım ve sonrasında kızgın kalırsam, bu benim dışımda kimsenin suçu değildi.

Ama etrafta herhangi bir tanık olmadığı anda bu kadının ağzını burnunu kıracaktım, hemen karar verdim. "Adımı söylemene gerek yoktu. Gözlerini dikmiş bana bakıyordun. İşlerin 'benim istediğim gibi' gitmesini istediğim için sinir krizi geçiren ben miyim?"

Kadın omuz silkme isteği duydu.

Oldukça sakın kalırken onunla göz temasını kesmediğimden emin oldum. "Sinir krizi geçirmiyorum. Program çok saçma ve böyle düşünen tek kişi ben değilim, bu yüzden suçu bana atmayın hanımefendi." Geriye dönüp baktığımda, belki de "L" kelimesini kullanmamalıydım. Bir keresinde biri bana bu şekilde hitap etmişti ve bende "B" kelimesiyle aynı etkiyi yaratmıştı.

"Ama bunu sen başlattın," diye itiraz etti.

"Ben hiçbir şey *başlatmadım*. Çocuğumun hafta içi bir gün izne ihtiyacı var. Bunun benimle bir ilgisi yok. Çocuğum on yaşında. Henüz birinci ligde değil. Birkaç yıl içinde Küçükler Ligi dirseği ya da stres kırığı olmasını mı istiyorsun? Josh'un daha liseyi bitirmeden ameliyat olmasını istemiyorum çünkü on altı yaşına geldiğinde hatırlamayacağı lanet olası bir turnuvayı kazanmasını istedim," diye tersledim onu, sinirlenerek.

"Oğlumu önemsiyorum," diye karşı çalıştı.

"Önemsemediğini söylemedim."

Yanaklarının kızarmasından bu kadar keyif almam utanç vericiydi. "Ama sen ima O!" ettin

Bana omuz silktiği gibi ben de ona omuz silktim ve bu onu Öfke. Kaltak. "Sana aşırıya kaçarak kendini nasıl yaralayabileceğini anlattığımda bunu göstermenin harika bir yolunu buldun ve hala üzerinde pek çok araştırma yapılmış bir konuda benimle tartışıyorsun."

"Oğlumu önemsiyorum, *Teen Mom*-"

Tanrı yardımcım olsun. Ona doğru bir adım attım. Ona ne yapmayı düşündüğümü bilmiyordum, ama bu bir şeydi, lanet olsun.

Yüzümdeki ifade tam da bunu söylüyor olmalıydı çünkü kadın ağzını kapattı ve geriye doğru bir adım attı, elleri hemen yüzüne geldi.

"Tamam! Tamam! Tamam!" Bir kol aşağı yukarı sallandı. "Bu kadar yeter. Christy, evine git. Bunun için önümüzdeki iki antrenman boyunca burada olmayacaksın," diye emretti Dallas. Kadın ağzını açmaya başladığında gözlerini kırıştırdı, bu tek başına herhangi bir "çeneni kapa" hareketinden daha çok işe yaradı. "Sen başlattın ve bunu biliyorsun."

Bakışlarını bana çevirdiğinde neredeyse ona dilimi çıkaracaktım.

"Diana, Josh'u bir sonraki antrenmana başka birinin getirdiğinden emin ol."

Ne? Benimle dalga mı geçiyordu? Kendimi savunmaktan başka bir şey yapmamıştım bile!

Tam bu gerçeği tartışmak için ağzımı açmıştım ki, Trip söze girdi. "Diğer herkes, önümüzdeki birkaç gün boyunca konuşacağız ve programı değiştirme konusunda anlaşmaya varacağız. Size e-posta atarız," dedi ve sesine büyük bir kesinlik katarak tamamladı. Barda benimle takılan adam neredeydi?

Çok kızmıştım. Kalabalık sonunda dağıldığında, orada öylece durdum, sersemlemiştim ve ebeveynlerin yarısına biber gazı sıkmana yaklaşık beş saniye kalmıştı.

Son zamanlarda bana üç metre öteden gülümsemekten başka bir şey yapmayan Trip'i bulmak için döndüm ama etrafı çoktan sohbete dalmış ebeveynlerle çevrilmişti. Dallas... Hangi cehenneme kaybolduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jackson ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, hayattan o kadar bihaber görünüyordu ki neden hâlâ nefes almaya devam ettiğinden emin değildim.

Buna inanamadım.

"Tia?"

Josh'un sesi beni, herkese sik yalamasını söyleyen Yıllar Öncesinin Diana'sına geri dalmanın eşiğinden hemen uzaklaştırdı. Önce zihinsel olarak kendimi herkesin kafasına vururken hayal etmek zorunda kaldım ve sonra beni ele geçirmeye başlayan öfkeyi kestim. Yeğenim beni aradıktan belki de sadece on saniye sonra neredeyse sakın bir gülümsemeyle arkamı dönmeyi başardım ve onu yüzünde şüpheli bir ifadeyle bana bakarken buldum.

"Ne oldu?" diye sordu hemen.

Başım ağrıyordu ama anladığı şeyin bu olmadığını biliyordum. Eğer dünyada benim ruh hayvanım olan biri varsa, o da bu çocuktı. Onu nasıl

hiç unutmam. Louie burada olmadığından, hayatında her şeyi ve daha fazlasını duymuş olan kişiye gerçeği söyledim. "Jonathan'ın annesinin kıcını tekmelememe beş saniye kaldı, sonra da ikisine de bir ders vermek için onun annesinin kıcını tekmeleyeceğim."

Çocuk bir kahkaha patlattı ve bana tüm bunların altında ne kadar genç olduğunu hatırlattı. "Neden?"

"Aklını kaçırmış. Veli toplantısı yapıyorduk ve saçma sapan konuşmaya başladı. Burada olmasının sebebi olduğu için Jonathan'ın da kıcına tekme basabilirim."

Josh tekrar güldü ve başını salladı. "Sen delisin."

"Biraz," diye kabul ettim, ona göz kırptım ve aniden öfkemden arta kalan her şeyin yok olduğunu hissettim. Hayatında bu kadar güzel şey varken nasıl öfkeli kalabilirdin ki? "Eve gitmeye hazır mısın?"

Başını salladı, sırtışı bir mil genişliğindeydi. "Evet."

", gel." Onu yürüyüş yoluna doğru salladım ve yanıma gelene kadar durakladım. "Koçuna göre, o psikopat yüzünden bir dahaki sefere seninle antrenmana gelemeyeceğim, o yüzden yarın dedene seni getirmesi gerektiğini söyle. Ben onu ararım ama sen de ona söyle, tamam mı?"

Bunun üzerine Josh durdu ve kaşlarını çatı. "Neden gelemiyorsun?"

"Çünkü, sana söyledim, programı değiştirmeye çalışmamızın benim hatam olduğuna dair saçma sapan şeyler söylüyordu ve ben de onun çocuğunu önemsemediğine ve bu yüzden programın iyi olduğunu düşündüğüne dair bir şeyler söylemiş olabilirim," diye açıkladım ona dürüstçe, beni yalancı olarak görmesini istemediğim için. Eğer ben ona yalan söylemezsem, onun da bana yalan söylememeyi öğreneceğini umuyordum. Kimse mükemmel değildi ve öyle olması gerektiğine inanmasını da istemiyordum. Sadece olabileceği en iyi insan olmalı ve kendi ayakları üzerinde durmalıydı. "Doğru" olmak çok öznel.

"Ve bu yüzden mi gelemiyorsun?"

Başımı salladım ve ona "Biliyorum, değil mi?" der gibi bir yüz ifadesi takındım.

Josh'un ağızındaki çöküntü derinleşti ve başını salladı. "Bu hiç adil değil."

"Ben de öyle olduğunu düşünmüyorum, ama sanırım onu ben de kışkırttım, J. Ona bir şey söylemek zorunda değildim. Ne isterse düşünmesine izin verebilirdim." Bu basit gerçek beni istifa ettirdi. Bu işin peşini bırakabilirdim. Gerçekten bırakabilirdim. "Artık çok geç. Sorun değil. Sadece bir antrenman ve umarım programı değiştirirler de buna değer."

"Bu çok aptalca."

Ona bir bakış attım.

"Bu aptalca," diye düzeltti.

Omuz silktim, işaret ve orta parmağımla şakağımı ovma için uzandım. "Sadece çocuğunun doğru sahada olmasına kızıyor."

Sekizinci Bölüm

İyi ruh halim ertesi sabaha kadar sürdü. Uyandıktan sonraki ilk düşünceniz "saçmalık" kelimesini içeriyorsa, günün geri kalanında huysuz olmanız sürpriz olmamalı. Ama gerçek şu ki, dün antrenmanda beyzbol annesiyle yaptığım konuşmaya sözlü çıkmak gazı attığımın farkında olsam da, bunun sonucunda ortaya çıkan şey yine de bir sürü saçmalıktı. Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Orada durup benim hatam olmayan bir şey için suçlanacak mıyım? Bay Larsen'i arayıp Josh'u antrenmana götüremeyeceğimi söylemekten ve sonra da bunun nedenini açıklamak zorunda kalmaktan korkuyordum. Kendimi sınavda kopya çekerken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordum.

Josh huysuz olduğumu fark edemeyecek kadar uykuluydu ve Louie, o çocuğun aklından neler geçtiğini kim bilebilirdi ki? Ona en son ne düşündüğünü sorduğumda "göt deliği" demişti. O zamandan beri bu soruyu kendime saklıyordum. Ama o sabah benimle birlikte salonu açan Ginny ruh halimi hemen anladı.

"Sorun ne?" diye sordu, çoktan sırtımaya başlamıştı.

"Bir şeylerin ters gittiğini nasıl anlıyorsun?" Smores aromalı Pop-Tart'ın son parçasını ağzıma atarken sordum.

"Çünkü kızdığın ya da sinirlendiğin zaman Pop-Tarts yiyorsun." Sırtışı büyüdü. "Ve seni tanıyorum. Bunu hissedebiliyorum."

O haklıydı. Pop-Tart'lar ihtiyaç duyduğum zamanlarda benim rahatlatıcı yiyeceklerimdi. Çocuklar beni bir paket yerken yakaladıklarında bir şeylerin ters gittiğini zaten biliyorlardı. Öğle yemeğimi paketinden çıkarıp buzdolabına koyarken ona bir bakış attım ve derme çatma kahvaltımın son parçasını çiğneyip yuttum. Dengelemek için önce bir muz atıştırdım. "Beyzbol oynarken başka bir veliyle küçük bir tartışmaya giriyorsun ve antrenmandan uzaklaştırılıyorsun."

Gülmeye başladığında eğildiğini anlamak için patronuma bakmama gerek yoktu. Onu duyabiliyordum ve tanıyordum. Ve gülüşünün sesi beni öyle bir gülümsetti ki, aynı şeyi yapmamaya çalışmaktan yüzüm acıdı. Kulağa saçma geliyordu.

"Bunu Trip mi yaptı?" diye sordu gözlerini silerken.

"Hayır, diğer kuzenin yaptı. Trip öylece durdu ve olmasına izin verdi." Arkadaş değildik, o sabah işe giderken suratımı asarken bunu kabullenmişim ama yine de ihanete uğramış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Bu onu yeniden gülmekten kırdı geçirdi. "Ne oldu?"

Ben de ona her şeyi ayrıntılarıyla anlattım ve o da bana başıyla onay verince, cılgınca, duyulmamış bir şey yapmadığımı anladım. Ayrıca, Ginny ilk çocuğunu gerçekten on dokuz yaşındaydı. Elbette en azından biraz alınganlık gösterecekti. Neyse ki ikimiz için de Trip'i arayıp benim için iyi şeyler söylemeyi teklif etmedi. Ondan bunu yapmasını asla istemezdim ve özellikle yardım istemediğim sürece kendi mücadelelerimle başa çıkabileceğimi biliyordum. Sırtımı sıvazladığında ve yarım saat

turuncu benimle, kendime tekrar bunun önemli bir şey olmadığını, bu kadar sinirlenmemem gerektiğini söyledim.

Yanlış davranmıştım ama yine de söylediklerimi değiştirmeyecektim. Bir yetişkin olabilir ve davranışlarımın sorumluluğunu kabul edebilirdim. Her nasılsa bu gerçeği kabul ettikten sonra ruh halim yükseldi ve sonraki birkaç saat daha iyi geçti.

Ta ki öğle yemeği sırasında müşteriler arasında küçük bir mola verip iki meşrubat içmek için şarküteriye gidene kadar.

Sipariş vermek ve ödeme yapmak için sıranın uzun olması sürpriz değildi. Gazlı içecekleri tezgâhın arkasında tutuyorlardı. Önümde iki kişi varken kapı açıldı ama ben arkamı dönmedim. Telefonuma bakmakla, en iyi arkadaşımı ziyaret etmek için uçuş saatlerine göz atmakla meşguldüm.

"Nasıl gidiyor?" sordu arkamdan bir erkek sesi.

Benimle konuştuklarını fark etmedim, bu yüzden ekranıma bakmaya devam ettim. Kısa bir kahkaha geldi. "Diana, beni görmezden mi geleceksin?"

Kimin benimle konuştuğunu merak ederek omzumun üzerinden baktım ve bir anda kafam karıştı ve hiç eğlenmedim. Bu Trip'ti, arkadaşım olmayan. "Merhaba. Benimle konuştuğunu bilmiyordum."

O kendine özgü parlak gülümsemesi bir kademe daha arttı, ses tonuma ve ruh halime kayıtsız kaldı. "Başka kiminle konuşuyor olabilirim ki?" diye sordu, hâlâ sırtarak.

Omuz silktim, dilimde hafif bir kızgınlık tadı vardı. "Bilmiyorum." Etkilenmeden, "Öğle yemeği yiyecek misin?" diye sordu.

"Hayır, sadece iki içki." Kaba ve nazik olmak arasındaki dürtüyle savaşıyor durakladım.

Şampiyon her zaman gibi kazandı. "Sen mi?"

"Öğle yemeği." O anda benim en sevdiğim kişi olmadığını bilse de bunun onu etkilemesine izin vermedi. "Günün nasıl geçiyor?"

"Güzel." Ağzımı düz tuttum. "Sen mi?"

"Şikayetim yok." O güzel pembe ağzı seğirdi ve kaşlarını kaldırdı, etkileyici gülümsemesi her saniye daha da büyüydü. "Sen de mi bana kızgınsın?"

Ruh halim iğneyle delinmiş bir balon gibi hissediyordu. İçimi çektim ve arkamdaki sıra değişirken bir adım daha yaklaştım. "Belki."

Düpedüz sırtıttı. "Tatlım, böyle yapma. Adil olmalıyız. Çocuklar sizi kavga ederken göremez ve kavga ederlerse bunun bir sonucu olmayacağını düşünürler."

Nasıl kavga etmediğimiz konusunda ağzımı açmaya başladım ama hemen . Bazen yetişkin olmak berbat bir şeydi. Başkalarına karşı hatalı olduğumu kabul etmekten nefret ediyordum, her ne kadar dün gece Josh'la konuşurken olanlarda payım olduğunu kabul etmiş olsam da. Ama Trip haklıydı.

"Eğer bir önemi varsa, Christy'yi değil seni destekliyorum olurum."

Bundan sonra nasıl kızgın kalabilirdim, özellikle de bana doğru yönelttiği o ışıltılı sırtışla? "En azından sen yapardın. Baş antrenörünüze ne yaptım bilmiyorum. Bana bitlenmişim gibi hissettiriyor. Onunla ne zaman konuşsam, sanki

ruhunda bir yük. Josh'u ya da beni takımda istemeseydi, daha önce bir şeyler söyleyebilirdi ya da en başından onu takıma almayabilirdi."

"Ne?" Trip kıkırdadı, bunu yaparken alnı şaşkınlıkla buruşmuştu. Bu adamın her şeyden çok güldüğünü görmeye başlamıştım. Çok şirindi. "Dallas mı?"

"Evet." Ona tanıştığımız ilk günden bahsetmeyecektim. Ailesi olsun ya da olmasın, Dallas'ın kardeşine ne olduğu onu ilgilendirmezdi. Dallas'ın o gece hakkında başkalarına ne söyleyebileceğini ya da söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordum. Belki onlara her şeyi anlatmıştı. Belki de hiçbir şey anlatmamıştı. Ama bu benim başkalarıyla paylaşacağım bir haber değildi. İşimi etrafa yaymasından nefret ederdim.

Sarışının alnı daha da çizgili bir hal aldı ve inanmayarak başını hafifçe salladı. "En senin oğlanı işaret eden oydu." Durakladı ve tekrar başını salladı. "Böyle mi davranıyor?"

Başımı salladım.

"Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Onu hayatım boyunca tanıdım ve kimseye kızdığını görmedim. Oldukça soğukkanlıdır."

Aynı kişiden mi bahsediyorduk? Etrafında bulunduğum bir avuç zaman içinde iki kişiye kızdığını görmüştüm.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarmadan önce bir an düşünür gibi oldu. Gözlerinden biri biraz kısıldı. "Ona asıldınız mı?"

İçimden çıkan homurtu o kadar aşağılayıcıydı ki, bunu başka bir şekilde algılamasına imkân yoktu. Hiçbir şekilde. "*Hayır*." Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Düşünmemiştim. Azıcık bile. Belki onu biraz süzmüştüm, bir aziz değildim ama ona odasından sadece boxer'ıyla çıkmasını söylememiştim. Ama evli olduğunu öğrendiğim anda ona boynunun altından bakmayı kesmiştim.

Trip biraz eğlenmiş görünüyordu. "Sadece soruyorum. Bu konuda biraz hassas." Evli ya da ayrılmış ya da her ne haltsa o olduğu için mi? "Bana senin hakkında hiçbir şey söylemedi."

Ne düşüneceğimi ya da ne söyleyeceğimi bilemeden ellerimi gergin bir şekilde pantolonumun ön kısmına sürttüm. "Sadece birbirimizi sürekli görmek zorunda kalırsak işlerin garipleşmesini istemiyorum. Yemin ederim benden hoşlanmaması için hiçbir şey yapmadım. İlk başta oldukça iyiydi-" O anda yetişkin bir adama kuzeni hakkında şikâyet ettiğimi fark ettim. Durmam gerekiyordu. Hayatınızda yapabileceğiniz pek çok anlamsız şey vardı ve bir adama başka bir adam hakkında sızlanmak listenin en başında yer alacak gibi görünüyordu. "Sadece ne yaptığımı bilmiyorum ve işlerin garipleşmesini istemiyorum."

"Ben olsam ona sorardım. Neyin kışına tırmanıp neyin tırmanmadığını her zaman anlayamıyorum," diye gelişigüzel açıkladı Trip, birbirimizi tanımadığımız için beni hazırlıksız yakaladı. "Göze hoş geliyorsun tatlım. Benimle flört etmene aldırmayacağımı biliyorum."

"Onunla flört etmedim," diye neredeyse bağıırıyordum, adamla yaptığım her konuşmayı tekrar tekrar gözden geçiriyordum. Hiçbir şey yoktu. Orada herhangi bir flört göremedim.

Trip hala sırtarak omuzlarını kaldırdı; bu "sana inanıyorum" ya da "sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum" anlamına gelebilirdi.

Harika. Alay ettim, sözlerini daha sonrası için dikkate aldım ve sonra tekrar önümde sırtan adama odaklandım. "Bana böyle gülümsemeyi kes," dedim onu izlerken.

Bu sadece gülümsemesini daha da artırdı. "Ne gibi?"

Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Aptal değildim. O da kesinlikle değildi. "*Bunun* gibi. Ben ümitsiz vakayım. Bütün bunları boşa harcama-" Elimi daire şeklinde salladım. "-benim üzerimde."

Gülüşü bana Ginny'yi o kadar çok hatırlatıyordu ki, o anda Trip'i hayatımın yarısında tanıyormuşum gibi geldi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sen lanet bir yalancısın." Ciddi bir şekilde gülümseyerek ona homurdandım.

O güldükçe, birbirimizi tanımıyor olmamızın kenarları daha da keskinleşiyor ve bana zaten arkadaşmışız gibi hissettiriyordu. "Gin bana zaten evliymişsin ve yüzünün her yerinde siğiller varmış gibi davranmamı söyledi." Elleri üzerindeki lekeli beyaz tişörtü sıvazlamak için havaya kalktı. İçimden bir ses onun hayatında bu ayrımı açıkça ortaya koyan ilk kişi olmadığını söylüyordu. "Bir şey yapmaya kalkarsam makasının kayacağını falan söyledi."

Oh, Ginny. Sadece bir tane harika arkadaşım olmadığı için nasıl bu kadar şanslı olduğumdan emin değildim, ama iki tane olması pek çok insanın hayatında olmayan bir lütuf gibi görünüyordu. "Bir kıza ve onun makasına bulaşamazsın." Elimi kaldırdım ve kaşlarımı kaldırarak işaret ve orta parmağımla kesme hareketleri yaptım.

"Nasıl davranacağımı biliyorum."

Ona baktım. "Sana inanmıyorum."

Saat beş yönündeki gölgesi ve sarı-gri saçlarıyla yakışıklı yüzündeki sırtma, ne kadar boktan biri olduğunu doğruluyordu. En azından devam etme zahmetine girmeyecekti. Ve şimdi aramızdaki temel kurallar belirlendiğine göre, ona karşı daha da rahat hissetmemi sağladı.

"Josh takımı nasıl buluyor?" diye sordu, sanki sınırlarımızın çizildiğini hissetmiş gibi.

Ona gerçeği söyledim. "Güzel. Yarışmaya başlamaya hazır." Kendimi zihinsel olarak maçtan maça, saatten saate, hayatımın bundan sonraki kısmı için hazırlamaya başlamıştım bile. Rekabetçi beyzbol muhtemelen Josh'u ilk aldığımda adapte olmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

"Ne zamandır oynuyor?"

"Üç yaşından beri... tee-ball." Bu neredeyse sekiz yıl önceydi. O başladığında ben neredeyse yirmi iki yaşındaydım. Eğer bu bana hayatın akıp gittiğini hissettirmiyorsa, ne hissettirebilirdi bilmiyorum.

"Oğlunun gözlerinde o bakış var. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü Gin iş arkadaşının oğlundan bahsederken ona hiç dikkat etmemiştim."

Omuz silktim. En azından aptal gibi hissetmesi gerektiğini biliyordu. "Senin oğlunun da takımında olduğunu söyledi. Hangisi o?" Takımdaki çocuklardan hangisinin onun oğlu olduğunu bulmaya çalışıyordum ama henüz bir sonuca varamamıştım. Her iki koçun da etrafında her zaman en az iki çocuk olurdu ve belki de yeterince dikkat etmemiştim, ama birini diğerlerinden daha fazla seçtiğini fark etmemiştim.

"Dean. Sarı saçlı. Hiper. Hiç ."

Takımdaki koyu sarışın bir çocuk seçmelerde bile tam bir şapşaldı. gün önceki antrenmanda, her farklı çocuk vuruşa çıktığında tema şarkıları söylüyordu. "Ve bir tane daha var, değil mi?" Trip boğazından bir ses çıkardı. "O iki yaşında. Onu pek göremiyorum," kolayca itiraf etti, nasıl karşılamam gerektiğinden emin değildim. Ses tonu değişmemişti ama... şey, onu altında başka bir şey saklı olup olmadığından emin kadar iyi tanımıyordum, ama kolayca olabilirdi. Trip onun farklı insanlardan çocukları olduğunu bildiğimi bilmiyordu ve Ginny'nin bana şeyler söylemesinden ne kadar hoşlanacağından emin değildim, kötü bir niyetle ya da ona karşı sevgisizlikle olmasa bile

bir parçası. Sadece bana göz kulak oluyordu.

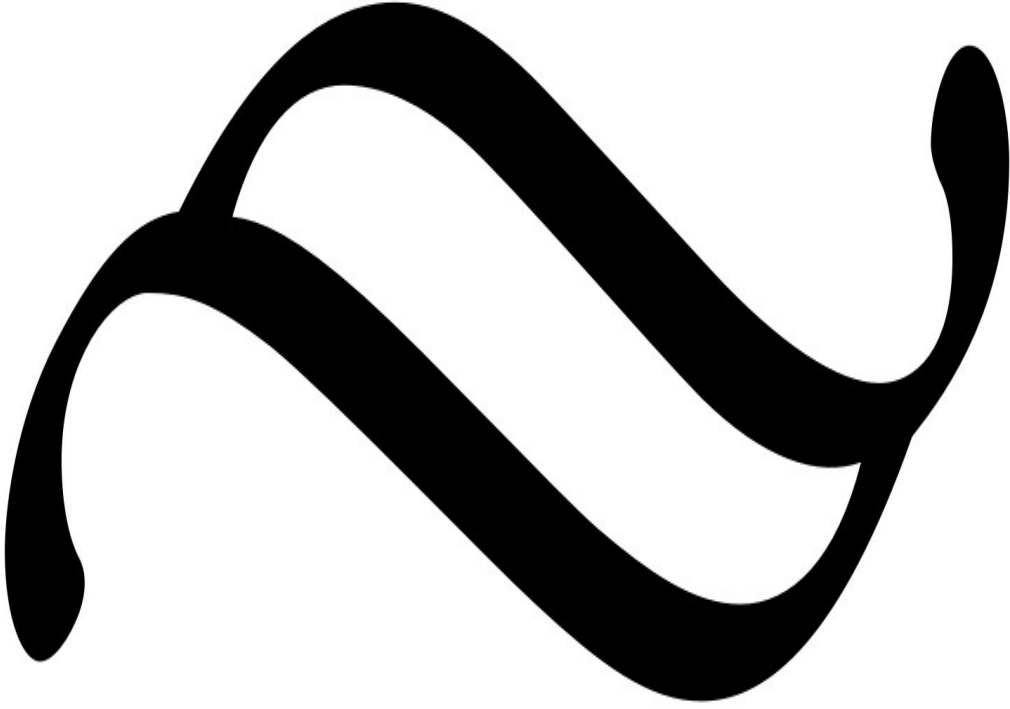
Sıra bana gelene kadar arkamdaki sıra ilerledi.

"Sadece iki oğlun mu var?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Onlar aslında benim-"

Telefonu çalmaya başladı ve elini cebine atarken bana göz kırptı. "Bana bir saniye ver," dedi ve telefonu yüzüne yaklaştırıp cevap verdi.

Onu biraz yalnız bırakmak için arkamı döndüm ve kendi kendime ona çocuklardan başka bir zaman bahsedeceğime söz verdim.

* * *

"Kimden hoşlanmıyoruz?"

İçmekte olduğum suyu neredeyse burnumdan çıkaracaktım.

"Dilini mi yuttun Di?" diye kıkırdadı yaşlı adam, sorusunun ardından nefes almak için öksürürken sırtıma bir tokat attı.

Bizimle aynı tribünde, dedesinin diğer tarafında oturan Louie, endişeli ve yumuşak yüzüyle bize doğru eğildi. "*Tia*, iyi misin?"

Öksürdüm ve sonra biraz daha öksürdüm, önümdeki insanlara tükürmemek için ağzıma kapattığım elim, yakalayamadığım şey yüzünden biraz ıslak çıktı. Gülmemek için kendimi zor tutarak göz ucuyla Bay Larsen'e baktım ve Lou'ya başımı salladım. "Sanırım ağzıma bir böcek kaçtı, Goo. Ben iyiyim."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmalarından nefret ediyorum. Tadı tavuk gibi değil." Ne oluyor be?

Ona böceklerin tadının neden tavuk gibi olduğunu düşündüğünü soramadan, Bay Larsen bana bir anlığına paylaştığımız dehşet dolu bir ifade takındı. Omuzlarını kaldırdı ve ben de omuzlarını kaldırdım. Bunun için ailenin onun tarafını suçlayacaktım. Sonra yaşlı adama fısıldadım, "O burada değil. İki antrenmana gelmesine izin vermiyorlar. Birinden uzaklaştırılan sadece bendim."

Josh'u neden antrenmana götüremediğimi ona itiraf etmek zorunda kaldıktan sonra tam bir centilmenlik örneği sergileyerek "oo" ve "ah" çekti. Hiç vakit kaybetmeden, "Saat kaçta orada olması gerekiyor?" diye sordu. Larsen'lere olan sevgim ne bir son ne de bir başlangıç biliyordu. Büyük bir ailem vardı ama bazen hayatınıza o kadar mükemmel uyum sağlayan insanlarla tanışırsınız ki onların hayatınızın bir parçası olmamasını hayal bile edemezsiniz. Ve bu iki insan her şeyin ötesine geçti. Sevme yetenekleri sınır tanıımıyordu.

Sonraki bir saat Josh'un antrenmanları ve bir yıl önce ek koçlardan yardım almaya başladığından beri ne kadar geliştiği hakkında yorumlar yaparak geçti. İşten çıkmıştım ve Larsen'lerin çocukları bu gece tutacaklarını ve ertesi sabah okula götüreceklerini bilmeme rağmen doğruca tesise gitmişim. Trip ve Dallas çocukları göndermek için bir çember oluşturdıklarında hepimiz ayağa kalktık ve beklemek üzere sahanın yanındaki çitin boşluğuna doğru yöneldik.

Josh daha sonra bizi gördüğünde sırttı ama çığlık falan atmadı. Kendime bizi gördüğü için heyecanlandığını söylemekten hoşlanıyordum ama o artık büyüydü. Beni her gördüğünde avazı çıktığı kadar "*Diana!*" diye bağıracağı günler geride kalmıştı. "Acıktım" demeden önce sırtını sıvazlamamıza izin verdi.

Daha önce Trip çitin diğer tarafından çenesini kaldırıp bana baktığında ona el sallamıştım, konuşmamız hâlâ aklımdaydı. Dallas'ın kendisiyle flört eden kadınların yanında kendini kötü hissettiğine dair yaptığı yorum beni biraz rahatsız etmişti. Teknik olarak hâlâ evli olduğu için yoksa durum her ne haltsa? Bu beni hiç rahatsız etmedi - aslında, gerçeği bildiğim için muhtemelen tam tersiydi- birbirimizi oldukça sık görecektik. Drama ve gariplikten hoşlanmıyordum ve kesinlikle benim hakkımda yanlış bir izlenim edindiği için kim bilir ne kadar süre boyunca haftada en az iki kez bununla yüzleşmek istemiyordum.

Bu yüzden onu biraz çekici buldum - harika bir vücudu vardı, gözleri olan herkes bunu görebilirdi - ama birçok erkeği çekici buluyordum ve başlangıçta onunla flört etmemiştim.

Kardeşine yardım ettiğimde evinin içinde olacağını bilmemin bir yolu yoktu. Ondan sonra sadece ona değil, bana yakın oturan komşuların çoğuna kurabiye bırakmıştım. Ama ikinci karşılaşmamızda bana gelmişti. Ona gitmemiştim.

Ondan sonraki her şey... Neden flört ettiğimi düşündüğünü *anlayabiliyordum*. Belki de aptalın tekiydi. Bir barda ona yaklaşmak, onu aramak ve evine gitmek, hepsi beyzbolla ilgili ve sadece beyzbolla ilgili olmasına rağmen.... Onu biraz rahat bırakabilirdim. Sadece birazcık.

Ama yine de bu beyaz fili mahalleden kovmak istedim.

Larsen'ler ve çocuklar minibüslerine binip giderken ben de park yerinde oyalanırken, gözüm hâlâ tesisin çevresinde dolaşan yetişkinlerin üzerindeydi ve aradığım kişiyi bulmaya çalışıyordum, böylece beklenmedik bir anda evine gelip onu daha fazla rahatsız etmek zorunda kalmayacaktım. Tam ben fark etmeden gitmiş olabileceğine karar vermişim ki, Trip'in hemen yanında siyah bir kamyonetin kasasında durduğunu gördüm.

"Diana," diye seslendi Trip kuzeninin omzunun üzerinden, onlara doğru yürüdüğümü fark edince.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Bakışlarımı Dallas'a kaydırdım ve yüzüme korkak, sıkı bir gülümseme yapıştırdım. "Merhaba, Dallas."

Komşum selamıma karşılık vermeden önce Trip ellerini havaya kaldırdı. "Ben gidiyorum. Dean kamyonunda bekliyor. Dallas Texas, yarın görüşürüz. Tatlım, umarım yarın görüşürüz." Trip uzaklaşırken göz kırptı. O bambaşka biriydi ve bu bambaşka şey benim pek de gülmeyen gülümsememi gerçek bir gülümsemeye dönüştürdü.

Trip kamyonetine bindiğinde tahmin ettiğim kadar garipti, park yerinden çıkarken bizi yataktan uzaklaştırdı. Arka kabinde bir kafa gördüm. Etrafta pek fazla ebeveyn kalmamıştı ama yeterince vardı ve bakışlarının ağırlığını üzerimizde hissetmekten kendimi alamıyordum. Aval aval bakılmasından hoşlanmıyordum ama bu kaçınılmazdı, öyle değil mi?

Dallas aklından geçenleri söylemek için ağzını açtığı anda, ben ondan önce davrandım. "Hey, sadece aramızdaki havayı temizlemek istiyorum. Eğer seni rahatsız edecek bir şey yaptıysam" -bir *barda sana yaklaşmak* ya da *programını değiştirmek için gerçekten agresif olmak*, özgürce kabul ettiğim iki seçenektir- "özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu. Bazen yardımcı olmaya çalışıyorum, ama belki de bunun yerine kendi işime bakmalıyım, ama gerçekten, profesyonel veya arkadaşça olmayan bir şey kastetmedim."

Bana attığı bakış hiç de cesaret kırıcı değildi. Değil.

"Bil diye söylüyorum, evet, bence yakışıklı bir erkeksin ama benim tipim değilsin. Yemin ederim pantolonuna falan girmeye çalışmıyorum. Alyansını görebiliyorum ve ben böyle şeyler yapmam."

Hâlâ tek kelime etmemişti ve anladığından emin olmak için devam ettim. "Josh'ı sen ve Trip keşfettiniz. Seni baştan çıkarmak için onu takıma almaya falan çalışmıyordum." "Baştan çıkarmak" dedim. Pekâlâ. Bu kelimeyi hiç yüksek sesle kullanmamıştım ama her şeyin bir ilki vardı. Koca ağzım saçmalamaya devam etmeden önce garip, kısa bir duraklama daha oldu. " karşısında oturduğumuz için arkadaş olmamızı isterim, ama bu senin yapmak istediğin bir şey değilse, sorun değil. Bunun için ağlamayacağım."

Son kısmın gereksiz olma ihtimali çok yüksekti ama başka ne diyeceğimi bilemedim. Biri seninle olmak istemediğinde ne yapman gerekiyordu?

ya da en azından arkadaşça davrandın ve elinden geleni yaptın? Oldukça iyi bir insan olduğumu sanıyordum. Oldukça iyi bir komşu. Onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmamıştım. En azından, gerçekten yaptığımı düşünmüyordum.

Elimi üst baldırıma sürttüm ve omuzlarımdan kalkmış gibi görünen ağırlıkla derin bir nefes aldım. Gözlerimde kalpler ve yıldızlar olmadığını görebildiğinden emin olmak isteyerek bakışlarıyla yüz yüze geldim. Annem bana her zaman bir fil kadar kurnaz olduğumu söylerdi. "Ee? Siktirip gideyim mi gitmeyeyim mi?"

Komşumun göz kapakları, kahverengi-yeşil-altın rengi üzerinde aşağı doğru sallanıyordu. "Sana hiç bakma sorunun olduğunu söyleyen oldu mu?"

İçimden çok güçlü bir istek gelse de gözlerimi bir saniye bile kapatmamaya özen gösterdim. "Sana hiç aktif bir hayal gücün olduğunu söyleyen oldu mu?"

İkimiz de gözümüzü kırpmadık. Bu boku kaybetmeyecektim. Belli ki o da kaybetmemeye çalışıyordu. Buna saygı duyabilirdim.

Ağızına yayılan küçük gülümseme, ondan gelmesini beklediğim ilk, ikinci, üçüncü ya da dördüncü şey değildi. Gözlerinin parıldadığına yıllarca yemin edebilirdim ama muhtemelen sokak lambasından dolayı böyle bir izlenim oluşmuştu. Sonra gözlerini kırıştırdı.

Tanrıya şükür, ben de gözümü kırptım.

Dallas I-Wasn't-Sure-If-That-Was-His-Real-Name-Or-Not burun deliklerinden bir ses çıkardı. Göz kapakları normal pozisyonuna geri dönerken, kaşları ön plana çıktı. "Ben 'rahatsız' olmuyorum," diye başladı. Ağız bir dakika önce olduğu gibi kısmi gülümseme pozisyonunda kaldı. Barda çocuklara ve arkadaşına verdiği gülümsemenin hüzünlü bir kuzeniydi, ama bunu kabul ederdim. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu. "Beni 'rahatsız' etmedin."

Hı-hı. Tabii. Bu yüzden göz temasından şikayet ediyor ve bakış yarışmamızı kazanmaya çalışıyordu.

Ve parmaklarını tırnak işareti olarak kullanıyor. Tabii ki.

Beni dikkatle izlerken dili olması gereken şey yanağının iç tarafını dürttü. "Bana asılıyordun-"

Patladım. "Ne?" Yüzümün buruşmuş olma ihtimali yüksekti. Çok yüksek. "Ne zaman?" Ağızımdan çıkan kelimelerin sesinden, *onunla* flört ettiğimi düşündüğünü varsaymamın, düşündüğümü düşündüğünü itiraf etmesinden tamamen farklı olduğunu fark etmemiştim. Ben düşünmemiştim.

"Kurabiye getirmişsin-"

"Annemin bana en yakın sekiz ev için yaptığı. Git komşulara sor." Bunu ona daha önce söylememiş miydim? Yakışıklıydı ama *o kadar* da yakışıklı değildi. Değerli zamanımla ona kurabiye pişirmekten daha iyi şeyler yapmalıyım. Aklımdan ne geçiyordu? Dünyadaki her kadının kendisiyle ilgilendiğini düşünen şu aptallardan biri miydi? Elbette harika bir vücudu vardı ama onun kadar güzel bir vücut bulmak için sosyal medyaya girip bir fitness modeli aramanız yeterliydi.

Kendime sebepsiz yere sinirlenmemem gerektiğini söylemeye çalışarak burnumdan bir nefes verdim ve yapabildiğim en kontrollü nefesi vermeye çalıştım. Aslında sesim hâlâ bir ejderha gibi çıkıyordu. "Alınma dostum. Kibarım, terbiyeliyim ve kardeşinin hayatını kurtardım sayılır. Seni sadece bir kez gördükten sonra pantolonuna girmeye çalışmıyordum." Belki olması daha sertti ama hakarete uğramıştım.

Altın yeşili kahverengi gözleri söylediklerimi anlamaya çalışırken kısıldı. Dudaklarındaki çoğunlukla gülümseme bile eridi.

Muhtemelen hakkım olandan daha öfkeli hissederek, beni kızdırmadan önce örnek olarak kullanmaya çalışabileceği diğer her şeyi gündeme getirmem gerektiğini düşündüm. Bir parmağımı kaldırdım. "Arkadaşım ve patronum Ginny ile birlikte Mayhem adlı bara gittim, kendisi Trip'in kuzeni, senin de kuzenin. Oradan bir sokak ötede çalışıyorum. Lütfen Ginny'yi tanıyan herkese sor."

Bir parmağımı daha kaldırdım. "Sana merhaba dememin tek nedeni orada tanıdığım tek kişi olmadı ve kabalık etmek istemedim."

Üçüncü bir parmak kalktı. "Ve takımın programı hakkında seni aramadan önce, her seferinde ilk olarak Trip'i aradım. Şikayet etmek için evine gitmememin tek nedeni nerede yaşadığını bilmememdi."

Kafamda, sonuna "sıkık" ekledim. Gerçekte ise . Bazen kendimi bile şaşırttım.

Aramızda kalın bir sessizlik vardı. Ve sonunda, bakışları keskin ve ağzı sert bir çizgiye geri dönmüş bir şekilde, "Ben evliyim," dedi.

Kendimi kaybettim. "Aferin sana. Olmadığını mı söyledim?" Aman Tanrım. Evli olduğunu bildiğimi ve bununla ilgili bir şey yapmak istemediğimi zaten söylemiştim. "Evli erkek arkadaşlarım var ve bir mucize eseri onlarla vakit geçirdiğim her seferinde ellerimi kendime başardım, buna inanabiliyor musun?"

Birbirimize o kadar uzun süre, göz göze, bir ukala ifadeden diğerine baktık ki, ikimizin de yüz hatlarının yavaş yavaş gevşediğini hemen fark etmedim. O yanılmıştı ve ben... yanılmamıştım. Aptal.

Sanki aklımı okuyormuş gibiydi çünkü kaşını kaldırdı. Ben de kendiminkini kaldırdım ve kafamdaki kelimeyi tekrarladım. *Salak*.

Kaşı olduğu yerde kaldı, benimki de öyle.

Birine boyun eğdiğinizde, onun kaltağı olurdunuz. Ve son birkaç yıl ve son birkaç düzine hata boyunca kendim hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bu unvanın bana pek de uygun olmadığı ve bir daha asla isteyerek almayacağım bir unvan olduğuydu. Özellikle de masama yemek ve sırtıma giysi koymayan bu adamdan. Genelde bundan çok daha nazik biriymdim ama beni bir süre tanıdıktan sonra insanlara böyle davranıyordum. Beni bu kadar çabuk bu hale getirmesi onun suçuydu.

Düşüncelerimi okuyabilmesini umarak kelimeyi kendi kendime tekrarladım: *aptal*.

Dallas'ın ağız seğırdi, alt dudağının üst daha dolgun olduğunu vurguladı; alnındaki çizgiler hafifledi ve sonunda elini bana doğru uzattı, o ela gözleri hala benimkilerdeydi. Benim bakma sorunum olduğunu mu düşünüyordu? Onun da vardı. "İyiyiz," diye ilan etti dünyaya, istikrarlı bir şekilde.

Sanki o noktada onunla arkadaş olmak istiyordum.

Trip'i sevdim. Öte yandan Dallas hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Belki kırmızı arabadaki kadının onu uçuruma ittiğini düşünebilirdim ama o noktaya gelmeyecektim. Kardeşi ahmağın teki gibi görünüyordu. Jackass Jackson. Ama...

Bir yetişkin olacak ve hepimizin hata yaptığını kabul edecektim. Bunu şimdiye kadar bilmiyor muydum?

Sikerler. Yıllar önce Vanessa'yla yaptığım gibi, ölümsüz bir dostluk kurmak için onun eline tükürmüyordu, ben de benimkine tükürmüyordum. Bu durumdan en iyi şekilde faydalanabilirdik. Hayat, bir çam ağacının yanında geçirmek, bir kaktüsün yanında geçirmekten çok daha kolaydı. Ayrıca, bu Josh içindi. Onun için yapamayacağım ya da yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Dallas ve ben uzun bir süre birbirimize bağlı kalacaktık.

Kelimenin tam anlamıyla.

Elimi onunkinin içine soktum. Avuç içi ve parmaklardan oluşan nasırlı, çok daha büyük vücut parçası benimkini bütünüyle yuttu. En azından bir erkeğin tutuşuna sahipti. "Pekâlâ. Biz iyiyiz." El sıkıştık ve o beni bırakmadan önce yüzümü ekşitmeden sordum: "Program değişti mi?"

Dokuzuncu Bölüm

Josh'un sözleri beni olduğum yerde dondurdu. Dudaklarını okuyabilmek ve sözlerini hayal etmediğimden emin olmak için elimde uzun, marinayla kaplı bir kaşıkla omzumun üzerinden bakmak zorunda kaldım. "Ne dedin sen?"

Kafası buzdolabında olan neredeyse on bir yaşındaki çocuk, elinde bir galon portakal suyu ile dışarı baktı. Yanlış duymuş olmayı umduğum sözleri söylerken yüzünü bana döndü: "Arkadaşlarım geceyi burada geçirebilir mi?"

İlk düşüncem *hayırdı, lütfen, Yüce hayır*.

"Arkadaşlarının" en son ne zaman yatıya kaldığını hatırlamaya çalışmama bile gerek kalmadı. Arkadaşları mı? Daha çok cehennemin dokuzuncu çemberinden gelen iblisler gibiydiler.

Ruhum yaralanmıştı; kırılan ranzaları, çatlayan tabakları, tıkanan tuvaleti ya da Tanrı yardımcım olsun, bağırış çağırışları ve evimizin içinde koşturmaları bir an bile unutmamıştı. Erkeklerin yatıya kalmasının Van'la neredeyse her hafta sonu yaptığımız gibi olacağını düşünmüştüm: Odamda takılır, dergilere bakar, film izler, tırnaklarımızı boyar, erkekler hakkında konuşur ve annemin tüm atıştırmalıklarını yerdik. Erkeklerin yatıya kalması cehennem gibiydi, en azından Josh'un yaşındayken. Josh ve Louie'nin kendi başlarına ne kadar uslu olduklarını kabullenmişim. Gerçekten de öyle. Kaybettikleri onca şeye, unuttukları eşyalara, işedikleri klozet kapaklarına, arabanın minderlerine tıktırdıkları yiyeceklere ve *her yere* bıraktıkları kirli çoraplara rağmen oldukça iyilerdi.

Josh ve Louie'den önce neden uzun, çok uzun bir süre çocuk sahibi olmayı planlamadığımı başkalarının çocuklarının yanındayken hatırladım. Asla.

Ve nasıl olduysa neredeyse bir yıl boyunca Josh ve Louie'den başkasıyla aynı anda birlikte olmamıştım. Josh'un kalması için davet ettiği canavarların etkisinden kurtulmam bir yılımı almıştı. Hâlâ her şeyi atlatabilmiş değildim. Bu konuyu daha önce açmadığı için şanslıydım.

Ne yazık ki zamanım .

Doğum gününe bu kadar yakın bir zamanda arkadaşlarını çağıramayacağını ona nasıl söyleyebilirdim? Bana parti yapmak istemediğini zaten söylemişti, ama annemin sözleriyle, *nasıl parti yapamazdı?* Her zaman arkadaş toplantılarının çocuklardan çok yetişkinler için olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bunun doğru olduğundan emindim. Josh gerçekten de yirmi dolar alıp sinemaya ya da vuruş kafesine gitmekten son derece mutlu olabilirdi.

"Lütfen?" diye sordu çocuk, sesinde ruhumu parçalayacak kadar büyük bir umutla.

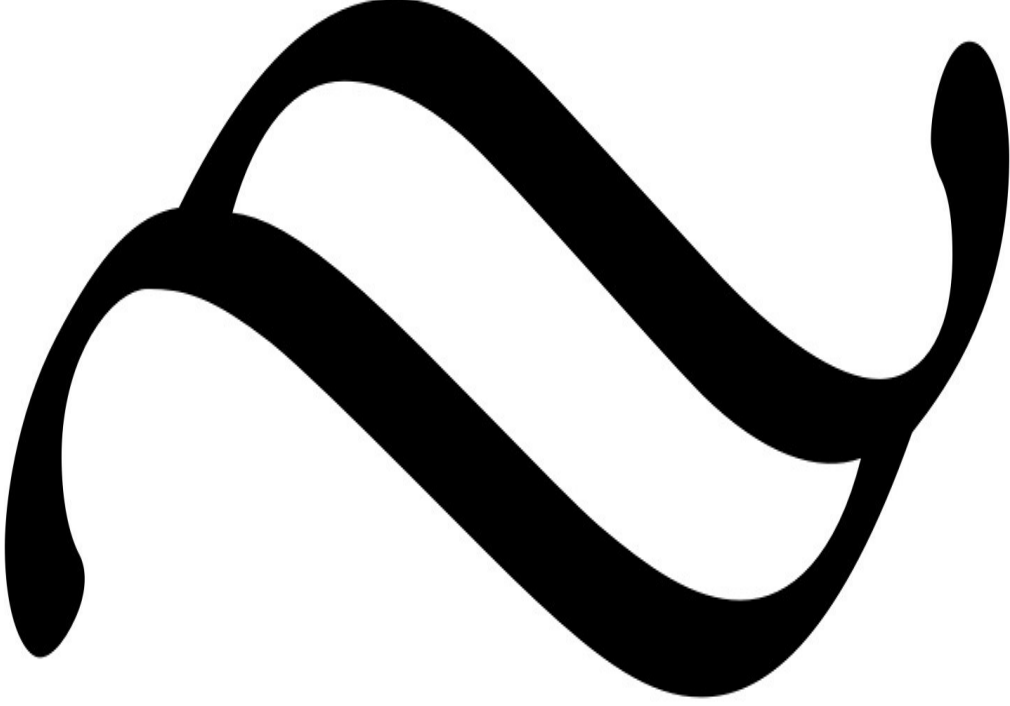
Lütfen bana bunu yapma, diye düşündüm, ama ağzımdan çıkan daha çok "Tabiiieee.... Ama üçten fazla olmasın, tamam mı?"

Sadece bir arkadaşının gelmesini istediğini söylemesini ummak çok mu fazlaydı?

Öyleydi.

Çünkü cevabı şöyle oldu: "Üç iyidir."

Tanrı yardımcım olsun. Aileme yaşattığım her şeyin bedelini faiziyle ödüyordum.

* * *

"Yarın sabah görüşürüz!" Arabasına binen anneye seslendim, biraz fazla coşkulu bir şekilde elimi salladım.

Bahse girerim heyecanlıydı. Tek çocuğunun geceyi benim evimde geçireceğini itiraf etmişti. Tabii ki cuma gecesini cehenneme çevirmeye hazır olacaktı. Kafes ya da işkence odam olmadığından emin olmak için eve girme zahmetine bile katlanmamıştı. Tornado takımındaki çocuk kaldırıma atılmıştı: benim kaldırımıma.

Üç çocuktan ikisi gelmişti ve şimdiden evimin içinde tepindiklerini duyabiliyordum.

Aman Tanrım. Ben ne yapmıştım? Neden bunu kabul ettim? Ben yatıya kalmak için yaratılmamışım.

Eğilip sessizce ağlayabilseydim, ileri geri sallanabilseydim, ağlardım. Gece bitmeden bir şeyler kırılacaktı ve bunun ne olacağını bilmeme imkân yoktu. Belki de akıl sağlığım. Tanrım, bana yardım et. Stresli olduğum için iki paket Pop-Tarts yemiştım ve acil durumlar için arka cebime folyoya sarılmış bir paket daha koymuştım.

Rölantide çalışan bir kamyonun motor sesi gözlerimi tekrar açmamı sağladığında derin bir nefes aldım ve siyah bir Dodge kamyonetin yolcu kapısının açılıp içinden elinde sırt çantasıyla sarışın bir çocuğun atlayışını izledim. Josh'un onun geceyi geçiren çocuklardan biri olduğunu söylediğini unutmuştım. Kamyoneti park etmiş ve ön ızgaranın etrafından dolanmakta olan Trip'e dikkat etmek için arkasını bile dönmeden patikadan yukarı fırladığında gülümsedim.

"Merhaba, Bayan Diana." Küçük sarışın, onun dışında başka herhangi bir çocukta utangaç olabilecek bir şekilde gülümsedi. Onda neye benziyordu... Neye benziyordu bilmiyorum. Büyük ihtimalle belaya. Son antrenmanda yanıma gelip kendini tanıtmıştı. Josh'un kendine güveni olduğunu düşünüyorsam, bu çocukta hiçbir şey yoktu. Bana tanıdığım birini hatırlattı: Babasını.

"Selam Dean. Nasılsın?"

"İyiym." Hâlâ gülümsüyordu.

Ben de öyleydim. Çok tatlıydı. "Josh ve diğer çocuklar içeride. Sana yerini göstermemi ister misin?" Trip'in arkasından geldiğini görmek için başımı kaldırıp ona baktım, şakacı, yakışıklı yüzünde bilmiş bir sırıtma vardı. Görünüşe bakılırsa o da kendi türünün kokusunu alabiliyordu ama onunki sorunluydu.

"Bir yolunu bulabilirim." Dean tıpkı Ginny'ninkiler gibi mavi gözlerini kırıştırdı. "Geceyi burada geçirmeme izin verdiğin için teşekkür."

"ederim," dedim ve onu eve almak için kenara çekildim.

Trip oğlunun arkasından bir saniye bile bakmadan içeri girmesini izledi ve alaycı bir ses tonuyla "Hoşça kal Dean!" diye seslendi. "Hoşça kal!" diye bağırarak cevap verdi.

Sadece "güle güle". "Güle güle baba" değil, hiçbir şey. Bu bile beni incitti.

Trip ve ben ikimiz de başımızı salladık. Ben yüzümü buruşturdum, o ise boyun eğmiş görünüyordu. "Bu sonun başlangıcı, değil mi?" Hâlâ patikadan çıkmakta olan sarışın adama sordum.

Kot pantolonu, her zamanki motosiklet botları ve motosiklet kulübü yeleği hariç imzası niteliğindeki beyaz tişörtüyle yeni duş almış ve yüzünün alt yarısını kaplayan koyu sarı saçlarıyla fazlasıyla yakışıklı görünüyordu. "Konuşmaya başladığından beri sonun başlangıcı oldu. O çocukla yaptığım tüm aptalca şeylerin bedelini ödeyeceğim."

Güldüm çünkü *babasının oğlu olduğunu* anlayabiliyordum. Ben de Josh için aynı şeyi düşünmemiş miydim?

Güvertede önümde dururken göz kırptı, yüzü şakacı, gözleri parlaktı.

"Merhaba Trip," diye selamladım onu,
kocaman sırtarak. "Selam tatlım."

Biraz utangaç hissederek kolumu uzattım, o da bana doğru eğildi ve kendi kolunu omzuma atarak bana sarıldı. Geri çekilirken yüzünde beliren kocaman gülümseme bana ondan ne kadar hoşlandığımı hatırlattı. Bunun bir nedeni bana Ginny'yi hatırlatmasıydı ama gerçekten de onu tanıdığımı ve yanında rahat olduğumu hissediyordum.

"Dean'i davet ettiğin için teşekkürler," dedi ellerini kalçalarına dayayarak.

Attığım kahkaha sinir, korku ve panikle karıştı ve bu yüzümde fark edilmiş olmalı ki yaşlı adam kahkahayı patlattı.

"Bu gece başının belaya gireceğini yeni anladın, ha?" Trip bu cümleyi kıkırdarak söyledi.

Aman Tanrım, bu sefer gerçekten çıldırdım, her şey içimde köpürüyordu. "Öyleyim, değil mi?" Hırıldadım. "Oraya girmeye korkuyorum. Gerçekten korkuyorum."

Bu onu sadece daha çok güldürdü.

"Onları bir odaya kilitleyeceğim ve ne olacağını göreceğim," diye şaka yaptım, ağlamamak için şaka yapmaktan başka nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. "Jace'in annesi onu arabadan attı ve sürücü koltuğundan bana el salladı, Kline'ın annesi de onunla birlikte kapıya geldi ve buradan çıkarken lastik yaktı," dedim.

"Jace ve Kline burada mı?"

Aman Tanrım. "Her şeyi , değil mi?"

"Benadryl var mı?"

"Evet...."

"Daha sonra onlara biraz Benny verersen ben ve Kline'ın annesinin hiç kızmayacağını biliyorum." Kelimeleri zar zor çıkarabildi. "Sadece söylüyorum."

Ben ne yaptım ki? Çocuklar gelmeden önce karnelerini falan isteyip onaylatmalıydım. Diğer ailelerden olay raporları. Görüşmeler. Bir şeyler yapmalıydım.

İnledim. Sonra biraz daha inledim. Akşamın bu erken saatinde ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım.

olsun diye sordum, "Bu akşam için planın var mı? Buzdolabında yarın akşam yemeği için yapacağım birkaç biftek var. Bu akşam ızgara yapmaya ikna olabilirim..." Sözlerimi yarı gülererek tamamladım.

Mavi bir göz bana baktı, sırtışının köşesi yukarıya takılmıştı. "Bu gece Dean'i tuttuğun için Mayhem'e gitmeyi planlıyordum." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Markete gidip biraz bira alıp gelebilirim."

Vay anasını. Beni ciddiye almasını beklemiyordum ama şimdi aynı fikirde olmadığına göre... Davetimden yanlış bir mesaj almamış olmasını umarak ona biraz baktım.

"Bana asılmayacağına ya da başka bir şey yapmayacağına söz verdiğin sürece." Bir kahkaha attı.

Lanet olsun. Buna inanamıyordum. Dallas ona söylemişti. Sarışın adama ters ters bakarken ellerimi havaya . "Sadece arkadaşız, Tanrım. Ufaklık da burada. Gözetim altında olacak."

"Seninle dalga geçiyorum tatlım," diye kıkırdadı. "Mağazadan bir şey ister misin?"

O sabah izin günüm olduğu için zaten stok yapmışım. "Böyle iyiyim, teşekkür ederim."

Trip göz kırptı. ". O zaman geri döneceğim."

Onlar evdeyken yanımda başka birinin olması beni çok rahatlatmıştı, bu kişi Trip olsa bile. Yutkundum ve yeni yemek arkadaşım kamyonetine doğru ilerlerken evime geri döndüm. İçeride oturma odası boştu ama Josh'un odasından gelen gürültüyü duyabiliyordum. Louie ortalıkta görünmeyince odasına baktım ve onu yatağının üzerinde enlemesine yayılmış, elinde tabletiyle oynadığı oyuna devam ederken buldum.

İçimdeki cesaret Josh'un odasına bakıp orada dört erkek bulmaya kadar gitti. Josh bana Xbox'ı bu gece için odasına taşıyıp taşıyamayacağımızı sormuştu ve ben de kabul etmişim. Diğer teyzesi son doğum gününde ona küçük bir televizyon vermişti, böylece bir şey kırarlarsa en azından bizim kırk beş inçlik televizyonumuz değil onunki kırılmış olacaktı. Yakalanmadan önce gizlice dışarı çıktım ve mutfaka doğru yöneldim.

Patatesleri folyoya sarıp bir gün önce anneleri yemeğe davet etmek için aldığım dört bifteği baharatlamaya başlamışım ki kapı çaldı. Gözetleme deliğinden Trip'in başının arkasını gördüm, yüzüne tuttuğu telefon zar zor görünüyordu.

"Sana nerede söyledim. Sokağın karşısında. Dean Diana'nın yanında." Ben kapıyı açarken kapı gıcırdayınca Trip konuşmanın ortasında arkasını döndü. Almak için koştuğu altılı paketi havaya kaldırdı. "Daha yeni altılı aldım. Bekle bir dakika." Telefonu yüzünden çekti ve "Dallas gelip bir bira içse sorun olur mu?" diye sordu.

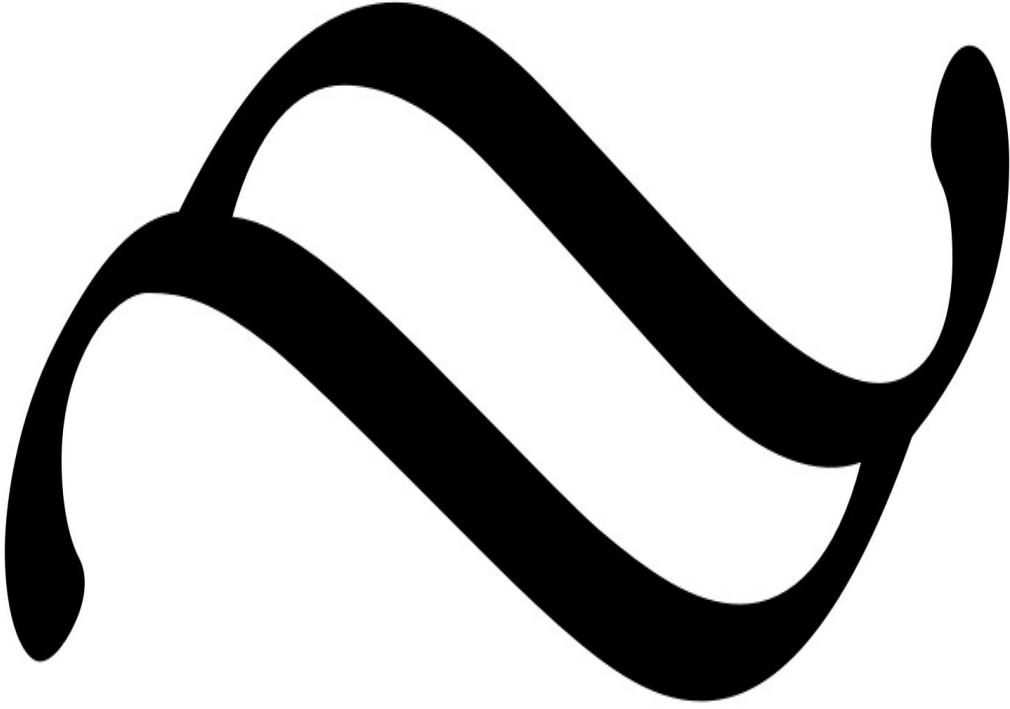
Hah. Omuz silktim ve başımı salladım. Aramızı düzeltmiştik. Bir nevi. "Hayır." En azından yeterince yemeğim vardı. Daha sonra Josh ve arkadaşlarına pizza sipariş etmeyi planlamışım.

"Diana buraya gelmemi söyledi. Jace ve Kline'dan korkuyor," dedi kuzenine. "Kapa çeneni," diye tısladım onun abartısına ve bana bir göz kırpması daha kazandırdı.

Trip sonunda telefonu kapatmadan önce, "Tamam, sonra," dedi. "Buraya geliyor."

Çocuklar hep bir ağızdan koridordan duyulacak kadar yüksek sesle bağırmaya başladığında kelimeler ağızından daha yeni çıkmıştı: "Öldürün onu! Öldürün onu! ÖLDÜRÜN ONU!"

Ve kendimi bir Cuma gecesi yedi erkekle birlikte bir evde bulmam da tam olarak bu şekilde oldu.

* * *

"Ginny'ye buraya gelmesini söyledim," dedim mutfak tezgâhıma yaslanmış, ellerinde birer şişe bira tutan iki adama.

"mi geliyor?"

Başımı salladım, biftekleri çatalla ters çevirdim. "Hayır. Wheels ile akşam yemeğinde buluşacak ve sonra uğrayacağını söyledi."

Dikkatim onun yakınında bir yerde olmamasına rağmen, sarışının yüzünde beliren hafif alaycı ifadeyi fark etmemek imkânsızdı. Biftekleri yağa eşit şekilde bulamaya çalışmakla meşguldüm.

"Wheels'ı sevmiyor musun?" Ginny'nin nişanlısını kastederek sordum.

Dallas'ın kıs kıs gülmesi üzerine bakışlarımı ona doğru çevirdim. Birkaç dakika önce yeni duş , bir elinde bir şişe Jack, diğer elinde de içinde dört cam şişe kola olan karton bir kapla ortaya çıktığından beri pek konuşmamıştı. Mükemmel vücudunu kontrol ettiğimden habersizdi.

"Merhaba Diana" demişti, ben de "Merhaba Dallas" demiştim. İçeri gel. Trip mutfakta." Hepsi bu kadar.

Daha yeni arkadaş olmaya karar vermiştik - ya da en azından arkadaşça - bu yüzden önemli bir şey olmamalıydı. Bunu tuhaflaştırmak istemedim ve onun da istemediğine sevindim. Bunu . Neyse ki Trip aramızda kalmış olabilecek herhangi bir garipliği telafi edecek kadar konuştu.

Trip'le bifteğin nasıl pişirileceği konusunda tartıştıktan sonra yorum yapmaya karar verdiği ilk şeyin Ginny'nin nişanlısı olması beni hazırlıksız yakalamıştı. Sonra omuz silkmesi ve bu konuda rahat davranması beni daha da şaşırttı. "Her şey yolunda...." Trip sözünü kesti.

"Bana onun iyi olduğunu söyleyip neyini beğenmediğini söyleyemezsin," dedim.

İkisi birbirlerine aşına bir şekilde baktılar.

"Gerçekten mi? Bana söylemeyecek misin?" Düşündüm ve omurgamı dikleştirdim, gerçekten sinirlenmeme bir cümle kalmıştı. "Kötü bir şey mi? Ginny'ye bir şey mi yaptı?"

Trip yuhaladı. "Yaşamaya devam etmek istiyorsa hayır." Oh. "O zaman ne?"

"Onunla tanıştın mı?"

"Evet, birkaç kez. Her zaman iyi bir adama benziyordu." Trip ve Dallas bir kez daha bakiştılar.

"Ne oldu?" Tekrar sordum. "Bana hep iyi davranır."

Bu kez homurdanan sadece Trip oldu. "Neden sana iyi davranmasın ki?" "Çünkü kimse kimseye iyi davranmak zorunda *değil*. Bir sürü pislikle tanıştım." Trip'in homurdanmasıyla aynı anda Dallas da kıs kıs güldü.

Ginny'nin nişanlısına döndüm. "Onun sorunu bu mu? Sadece onu sevmiyor musunuz?"

Sarışın sanki soruyu düşünüyormuş gibi başını salladı. "Eğer Ginny senin ailen olsaydı ve onun yaptığı şeyleri ve bulaştığı insanları bilseydin, sen de onunla birlikte olmasını istemezdin," diye açıklamayı başardı sonunda. "Ama birlikte olmak istediği kişi o ve her şeyi biliyor, bu yüzden artık bir şey söyleyemeyiz."

Saçmalığın kokusunu bir mil öteden alabilirdim ve o gerekçesini açıklarken de burnuma gelen tam olarak buydu. Ginny Wheels'ı seviyordu. Onları birlikte yeterince görmüştüm. Telefon konuşmalarına kulak misafiri olmuşum. Ve Wheels Gin'e karşı her zaman çok tatlı olmuştu. Ona çiçekler getirir, zaman zaman öğle yemeği ısmarlar, düzenli olarak mesaj atar ve arardı. Ondan önce ne yapmış olursa olsun, şimdi ona iyi davranıyordu ve Gin yetişkin bir kadındı. Eğer onun işini biliyorsa, o zaman bununla başa çıkabilirdi. Onun yerinde olsaydım, o kadar da değil, ama değilim.

"Eminim onun için en iyisini istemenizin ardındaki düşünceyi takdir ediyordur ama o ne yaptığını biliyor," dedim onlara.

"Olmadığını söylemiyorum."

"Evet ama geçmişte yaptıkları yüzünden ondan hoşlanmadığını söylüyorsun, değil mi?" Söyleyeceklerimi yumuşatmak için omzumun üzerinden Trip'e baktım. "Birlikte olmak istediğin birini bulduğunu ve ailesinin on yıl önce yaptığın şeyler yüzünden senden hoşlanmadığını düşün. Bu hiç adil değil. Ben yirmi, hatta... yirmi altı yaşındaki aynı kişi değilim. Bazı insanlar değişmez, ama diğerleri değişir. Büyürler."

Trip, "Bu farklı," diye itiraz etmeye başladı.

"Ne farkı var? Bana sadece uzun süreli ilişki yaşadığınız yattığınızı mı söyleyeceksiniz?" İkisi de bir şey söylemedi, her ne kadar nasıl cevap vereceklerini bildiğim için yüzümde bir sırıtışla ikisine de baksam da. Tabii ki cevap vermediler. "Hayır. Kesinlikle. Hepimiz pişman olduğumuz aptalca şeyler yaptık. Ve eğer Gin tüm bunları biliyor ve hâlâ onunla birlikte olmak istiyorsa, o zaman bırak istediğini yapsın. Sadece söylüyorum."

"Buluşmalarda görmek zorunda kalacağın kadınların yarısıyla yatmış biriyle evleneceğini mi söylüyorsun?" Trip yüzünde aptal bir sırıtışla sordu.

"Ben mi?" diye alay ettim. " olmaz. Ama üstesinden , bırak ."

Trip buna çok güldü. "Bu bir çeşit ikiyüzlü saçmalığı!"

"Hayır, değil!" Güldüm. "Ben sahipleniciyim ve kıskanıyorum. Bunu biliyorum. Bunu kabul ediyorum. Bunu kabul ediyorum. Sevdığım bu hayali kişiyi seks yaparken hayal ediyorum," diye fısıldadım, "kiminle ilişkisi varsa, o kızların her birini bıçaklamak istiyorum. Ama herkes öyle değil. Erkek arkadaşım olmamasının bir nedeni de bu. Deli olduğumu biliyorum. Bir gün benimle birlikte olacak zavallı piç için şimdiden üzülüyorum, ama neye bulaştığını bilecek. Bunu saklamıyorum."

Trip genişçe sırtarak başını salladı. "Sen . Sen kafayı ." Ne yapacaktım ki? İnkâr mı edecektim?

"Diana, sana söylemekten nefret ediyorum ama birini tanımıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Sorun değil. Eminim dünyanın bir yerinde, evlenene kadar kaybetmeyi bekleyen ve şimdi yine doğru kızı bekleyen hoş, boşanmış bir Katolik çocuk vardır."

"Bundan şüpheliyim."

Biftekleri tekrar kontrol etmeden önce Trip'e yüzümü buruşturdum. "Rüyalarımı öldürmeyi bırak."

"Sadece senin için gerçekleri söylüyorum, tatlım."

"Tamam, belki bana karşı gerçekten nazik ve iyiye, hayatının aşkıysam ve bana düzenli olarak hayatının ışığı olduğumu ve bensiz yaşayamayacağını söyleyen tatlı notlar yazıyorsa, ona en fazla on kadın veririm. *En fazla*." Bir nefes verdim. "Bunu düşünmek bile beni deli ediyor."

Trip gülmeye başlamadan önce ikisi de inledi. "On kadın ve sen Şimdiden zavallı piç kurusuna kızmaya başladın."

"Hayat istediğini elde edememek için çok kısa," diye tartıştım onunla, yüzüm tavaya dönük olmasına rağmen yüzüm acıyacak kadar geniş gülümsüyordum. Sırtım onlara dönükken Dallas'ın hâlâ mutfakta bizimle birlikte olduğunu hatırlamam bir anımı aldı. İleri geri konuşmamız sırasında tek kelime etmemişti, ben de omzumun üzerinden ona baktım. Mutfak tezgahına yaslanmış, yorgun görünüyordu.

Bunu yapabiliriz. Dost olabiliriz. "Sen ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

"Kaç yaşındasın?" diye ela gözlerinden birini kapattı. "Yirmi dokuz."

Tek gözünü kısımdan önce yüzü biraz tuhaflaŐtı, biraz sırttı. "Gençsin ama *o kadar* da genç değılsin."

Öyle bir kahkaha attım ki, Dallas'ın ağızını minik bir gülümsemenin kapladığına yemin edebilirim.

Son olarak, "Hâlâ lisede okuyan bir ocuk bulmayı ummuyorsanız, bence şansınız yok." dedi.

Ona attığım bakışın hoş bir bakış olmadığını anlamasını umuyordum ama yaş meselesini bir kenara bırakacaktım. "Ne? On bir kadın o zaman?"

Trip gözlerini kapadı ve başını hafıfe salladı. "Ginny seni neden daha önce hayatıma sokmadı bilmiyorum, tatlım."

"Hayallerimi yıkmanı ve hayatımın geri kalanını yalnız geçirmeyi planlamamı istemediğı için mi?"

"Sanırım deneseydin benden bir aile babası yaratabilirdin," diye Şaka yaptı Trip.

Dallas'a kaşlarını kaldırdım, bunun aramızda garip bir durum yaratmayacağını kendime hatırlattım, lanet olsun, ve dudaklarımı büzerek başımı hızla iki yana salladım.

"Hayır, teşekkürler."

Sarışın adam gülerken sarkmıştı ama benim baktığım Dallas'tı ve onun hızlı gülümsemesini kaçırmadım.

Bu da bir Şeydi.

"Buttercup!" Louie'nin sesi başka bir odadan bağırdı.

Beş yaşındaki çocuğum yüzü pembeleŐmiŐ, suratı asık ve kırgın bir halde oturma odasına girerken kıpırdamadım. Mavi mayosu ve amcamın birkaç ay önce doğum günü için ona hediye ettiğı turuncu Alman milli takım formasıyla, Dallas'tan Trip'e ve nihayet bana bakan sulu mavi gözlerine bakmadan bile berbat görünüyordu.

"Ne , Goo?" Ben sordum.

Louie göğsü kabararak bana doğru yürüdü. "Onlarla oynamama izin vermiyorlar."

Sobaya yaklaşmakta tereddüt eden Lou ile göz hizasına gelmek için meldim. "Video oyunları mı?"

Başını salladı, aramızdaki mesafeyi hızla kapattı, alnı doğrudan köprücük kemiğime gitti. Ona sarıldım. "Arkadaşlarıyla birlikteyken benim oynamama asla izin vermiyor," diye fısıldadı.

İçimi çektim ve ona bir dakika sarıldım. "Seninle oynamayı seviyor. Sadece doğum günü yaklaşıyor ve arkadaşlarıyla takılmak istiyor, Goo. Seni hâlâ seviyor."

"Ama ben onlarla oynamak istiyorum," diye

sızlandı. Trip, "Ben gidip oynamasına izin

vermelerini söyleyeyim," diye önerdi.

Louie utanarak başını yanağıma doğru salladı. "Oynamana izin

verecekler," diye devam etti Trip. "Söz veriyorum."

"İstemiyorum," diye fısıldadı küçük çocuk, birden fikrini değiştirerek.

Kolları boynuma dolandı. Vücudu teslimiyet içinde yumuşadı.

"Evimde bir Xbox var. Onu getirebilirim ve oynayabiliriz." Dallas'ın önerisi üzerine Lou da ben de hâlâ tezgâha yaslanmış olan adama baktık.

"Öyle mi?"

"Elbette, dostum."

Evinde birkaç oyun konsolu ve devasa bir televizyon gördüğümü hatırlıyordum ama Dallas'ı -her konuştuğumuzda çok ciddi olan bu kaslı dağ gibi adamı- dağınık kanepesinde oturup video oyunları oynarken hayal edemiyordum.

Lou benden bir adım uzaklaştı. "Ne tür oyunların var?"

"Louie," diye tısladım ona.

Dallas gülümsedi, tüm yüzü aydınlık ve davetkârdı. Gözlerimi kıstım, ağzının etrafındaki kasları kullanarak nasıl yakışıklıdan çarpıcıya dönüştüğünü fark . Bu ne tür bir hileydi? "Birçoğu," dedi ona. "Ne oynamaktan hoşlanırsın?"

Küçük çocuk pek aşına olmadığım bir oyunun adını söyledi ama Dallas yine de başını salladı. "Anladım."

Bu Louie'yi neşelendirmişse benziyordu çünkü onay için bana baktı ve ben de ona gülümsedim.

"Birkaç dakika içinde döneceğim," diye açıkladı yaşlı

adam. "Seninle gelebilir miyim?" Louie ağzından kaçırdı.

"Louie, hadi ama, kendini bir yerlere davet edemezsin," dedim ona usulca. Ayrıca, bu adamı tanı mıyordu bile. Ne halt ediyordu ki?

Dallas omuz silkerek bana baktı, odadaki beş yaşındaki çocuk sayesinde yüzünde kısmi bir gülümseme vardı. "Benim için fark etmez. Sadece bir dakika sürecek."

Louie evindeyken bu pratik yabancıya güvenebilir

miydim? "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen." Bu

Louie'ydi.

Komşumuz bakışlarımı eşit bir şekilde karşıladı ve çenesini indirdi. "Ön kapıyı açık bırakacağım."

"Bir dakika, *Tia*," diye yalvardı.

Bir an tereddüt ettim. Bu adam erkeklerle saatler geçiriyordu. Lou çok umutlu görünüyordu... . Komşumun bakışlarıyla karşılaştım. "Elini tutmanızın bir sakıncası yoksa." "Hayır." Lou'ya gülümsemeye geri dönmüştü, yüzündeki o ifadeyle bambaşka bir insanı andırıyordu. Gerçekten de bu kadar ciddi ve mesafeli olmasının nedeni Ona asıldığımı mı düşündün? *Gerçekten mi?*

"Tamam. O zaman Bay Dallas'la git ve hiçbir şey çalma."

Louie'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Ben çalmam!"

Diğer adama sırtıtmaktan kendimi alamadım, nezaketinden dolayı minnettardım ve Louie'yi bir yere götürmesi konusunda hâlâ biraz kuşkuluydum. Ama kendime bu adamın Josh'la çok fazla zaman geçirmesine izin verdiğimi ve başka pek çok insanın da öyle yaptığını hatırlattım. "Onun küçük parmakları var. Ona dikkat et."

"Evimden çıkmadan önce ona ceplerini boşalttıracam," dedi kuru bir sesle, o büyük ellerinden birini küçük çocuğa doğru uzatırken. "Karşıdan karşıya geçmeme yardım edebilirsin."

Lou ve Dallas'ın evden el ele çıkışlarını izledim ve bu, içime acı tatlı bir keder saldı. Tek düşünebildiğim kardeşim ve onun Louie'yle bunu yaptığını asla göremeyecek olmamdı. Louie'nin onu çok ama çok seven babasıyla bunu asla yaşayamayacağını. Boğazımda bir düğüm oluştu ve evin dışında olmalarına rağmen gittikleri yöne bakmaya devam ettiğim süre boyunca kaç kez yutkunmama rağmen hiçbir yere gitmek istemiyor gibiydi.

olduğunu anlamadan, elimin tersiyle gözümü silmek için uzanmıştım.

Kardeşimin artık var olmadığı bir dünyada yaşamam nasıl mümkün olabilirdi?

"İyi misin?" Trip bana odada olduğunu hatırlatarak sordu.

Ona başımı salladım, aynı anda hem dalgın hem de üzgündüm. "Evet, ben sadece..." Boğazımı temizlemek için kendimi zorladım. "Sadece babasını hatırladım, hepsi bu. Çocukları var mı?" Kendimi sormaya zorladım, beni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu daha detaylı açıklayamadım. Çocukların benim biyolojik çocuklarım olmadığını bir şekilde öğrenmiş olsaydı şaşırmazdım ama o anda bu konuyu açmak istemedim.

"Dallas mı?"

"Uh-huh."

Trip başını salladı, onunla tanıştığımdan beri ağzı ilk kez sertleşmişti. "Hayır." Birasından bir yudum aldı ve bir süre sessiz kaldı. "Neden, ilgileniyor musun?"

"Hayır." Tanrım, neden herkes "Seninle taşak geçiyorum."

demeye çalıştığımı düşünüyordu?

Dallas'ın birkaç *polvoron* ve birkaç telefon görüşmesi yüzünden onunla flört ettiğimi düşündüğünü itiraf ettiğini hatırlayarak yeniden çılgına döndüm. Külotumun

İçinde bulundukları durumdan kurtulmak ve ne kadar aptal fark hatırlamak için. Çünkü bunu düşünmekle gerçekten aptallık etmişti.

"Bunu kişisel algılama tatlım. Eski sevgilisi, ya da yakında eski sevgilisi olacak, artık her ne boks, ona gerçekten bir numara yaptı. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye açıkladı.

"Ne?" diye sorduğumda alaycı davranıyordum. O da mı bekâr bir ebeveydi?"

"Evet, öyleydi," dediğimde kendimi birdenbire kocaman bir ahmak gibi hissettim. Kahretsin. Sanırım bana karşı tereddütlü olduğu için onu suçlayamazdım. "Yine de endişelenme. 'Senin tipin olmadığını' biliyor." Son söylediğinde kıkırdadı ve ben kaşlarımı çattım. "Gerçekten bir tipin mi var?"

"Evet, duyduğum kadarıyla artık biliyorum," dedim, bir kez daha ocakta patlayan dökme demir tavaya bakarak. "Liseli bakireler."

Trip ve ben o kadar çok güldük ki, Dallas ve Louie bir konsol, iki kontrol cihazı ve birden fazla oyunla dolu iki plastik market poşetiyle geri dönene kadar geçen süreyi doldurdu. Josh ve arkadaşlarına pizza sipariş etme zahmetine henüz girmemiştim. En son kontrol ettiğimde dolaptaki iki paket cips, bir kap kurabiye ve altı gazlı içecek çoktan kaybolmuştu. Onlara daha sonra zorla yemek yedirebilirdim. Ben ilk iki bifteği pişirmeyi bitirirken Trip oturma odasında kayboldu.

Bir yandan etlere göz atıp bir yandan da fırındaki patatesleri kontrol ederken, Josh'un resmi doğum günü partisinden önce yapmam gerekenlerin zihnimde bir listesini çıkarmadan önce Dallas'ı ve onun bekâr eşini bir düşündüm. Tam biftekleri tekrar çeviriyordum ki oturma odasından gelen cam kırılma sesini duydum.

"Özür dilerim!" Arayan Louie'ydi.

Tepki o kadar kısıktı ki duyamadım. Ocağın ateşini söndürdüm, gidip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için hazırdım. Daha arkamı dönmemiştim ki Trip mutfakta belirdi. "Louie'nin bir şeyi yok ama süpürge falan var mı? Sehpanın üzerinde cam bir bardak vardı..."

Ve devrildi.

Lavabonun altına uzanarak ailemin yıllar önce bana aldığı küçük el süpürgesini çıkardım ve Trip'e doğru ilerlemeye başladım ama Dallas onun arkasında belirdi, dikkati aşağıya odaklanmıştı. Sarışın adamı omuzlayarak geçene kadar ellerini göremedim. Elleri birbirine kenetlenmişti ve avuç içlerinde cam parçalarının yanı sıra oldukça fazla miktarda kan birikmişti.

"Ben hallederim," dedi Trip, Dallas'ın çöp kutusuna doğru ilerleyişini izlerken süpürgeyi benden aldı.

"Yüce . Elini göreyim." gittim.

"Ben . Sadece bir kesik," diye cevap verdi sırtı bana dönükken.

"Her yerinde kan var. İyi değilsin." Tam arkasında durdum, bana döndüğünde çok yakındım, bir eli hala diğerini tutuyordu.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti inatçı kık. "Onu kurtarmaya çalıştım ama elimde paramparça oldu."

Belki iyiydi ve belki de hayatında çok daha kötü şeyler yaşamıştı, ama kendime engel olamadım.

"Bırak bakayım. Söz veriyorum elimi pantolonuna sokmayacağım," dedim yarı şaka.

Bana bakışı neredeyse müdürün odasına çağrılıyormuşum gibi hissettirdi ama sözlerimi geri almadım ya da bakışlarımı başka yöne çevirmedi. Benim hakkımda bu kadar aptalca bir şey düşündüğü için bunu hak etmişti. Anlamış olmalıydı, çünkü tek kelime etmedi.

İzin istemeden parmaklarımı bileğine doladım ve onu lavaboya doğru çektim.

Bana izin verdi.

Elini musluğun altına soktuğumda, hafifçe arkamda açılı bir şekilde duruyordu, soğuk su yarasına çarptığında hala hareket etmedi ya da tek kelime etmedi. Yüzümü başparmağının ön tarafını kesen kesiğin üzerinde gezdirdim. "Orada cam olmadığından emin olayım," diye önerdim. "Acıyabilir."

"Ben fi-" Yaranın kenarlarına bastırıp onları birbirine sıkıştırdığımda inledi ve homurdandı.

Eminim iyiydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım tekrar yaparken, kanın birikip akmasını, boş metal lavaboda dönmesini, suyun kırmızıyı seyreltmesini izledim.

Dallas yine boğazının derinliklerinden kısık bir inilti çıkardı. "Çok üzgünüm ama bunu tekrar yapmam gerekiyor."

"Hayır, bu-" Bunu üçüncü kez yaptığımda boğazını temizledi ve yaptığım işi bırakıp kesiği musluğun altında bir saniye beklettikten sonra bir damla el sabunu ekleyip yaranın etrafına sürerek elimden nazikçe durularken sırtıtmamak için dilimi şaklatmaktan kendimi alamadım. Bir kez daha boğazını temizledi ve bu sefer ona bakmaktan kendimi alamadım. Yüzü belki on santim uzaktaydı; kolu vücudundan o kadar uzağa çekilmişti ki, sanki bir yanından bana sarılması için onu zorluyordum. Yakından bakınca gözlerindeki çizgileri ve güneşten yıpranmış yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Tam olarak kaç yaşındaydı?

"Bana mı gülüyorsun?" diye sordu kısık bir sesle, ben suyu kapatıp kağıt havlu almaya uzanırken.

Onu kandırmaya çalışmadım bile. "Sana acıyacağını söylemiştim," diye açıkladım zavallı başparmağının etrafındaki deriyi kurulamaya çalışırken. "Kalın nasırların var." Ona bir kez daha baktım. Neyse ki bakışları elinin üzerindeydi. "Sen de Trip gibi tamirci misin?" Kamyonetinin arkasındaki merdiveni ve diğer aletleri daha önce gördüğüm için bundan şüpheliydim.

Ela gözleri bana doğru kaydı, o kadar yakındı ki gözbebeğinin etrafındaki altın halkayı görebiliyordum. Tekrar eline döndüm. Sesi hırçındı. "Hayır. Evim var."

yenileme işleri. Çoğunlukla boya ve döşeme."

Bu onu gördüğüm boya lekeli giysileri açıklıyordu. "Güzelmış. Tek başına mı?"

"Çoğunlukla," diye alçak sesle inledi, kesiğinin üst kısmına

dokunduğumda. "İş sırasında hiç kazara kendini

yaralamıyor musun?" "Hayır. Ne yaptığımı biliyorum."

Birinin sesi hakarete uğramış gibiydi.

Bakışlarımı onun eline çevirerek bir homurtu çıkardım. "Görünüşe göre keskin nesnelerin etrafında değil. Bir saniye bekle de sana bir yara bandı yapıştırayım."

Onu bıraktığımda o boğuk sesiyle "Yara bandına ihtiyacım yok," diye itiraz etmeye çalıştı. Oturma odasındaki el süpürgesinin sesi ikimizin de o yöne bakmasına neden oldu.

"Bir taneye ihtiyacın var," diye ısrar ettim, mutfak çekmecelerinden birine uzanıp acil durumlar için evin etrafına sakladığım küçük ilk yardım çantalarından birini çıkarırken bile. "Hâlâ kanaman var. En azından bugünlük açık kalsın, lütfen? Kendimi gerçekten kötü hissediyorum. O bardağı daha önce kaldırmam gerektiğini biliyordum ama yapmadım."

İç çekişi uzundu ve ona baktığımda o pek de sade olmayan yüzüyle bana düz bir bakış atıyordu. Birileri isteğimden hiç hoşlanmamıştı. Ağzından isteksizce çıkan kelime "Elbette" oldu ama yüzü tamamen farklı bir şey söylüyordu.

Fikrini değiştirmeden önce vakit kaybetmek istemediğimden yanına gittim. O kadar uzundu ki poposunun altı tezgâha yapışmıştı. Seti bir kenara bıraktım ve dolaplardan birinden bir kavanoz bal çıkardım. Dallas onu çıkarıp açmamı tuhaf bulduysa da tek kelime etmedi.

Elini yerinde tutmak için avucumu yukarı çevirdiğimde parmak uçları gerçekten sert ve nasırlıydı. Parmakları benimkilerin üstünden dışarı uzanıyordu. Eli çok daha genişti ve neredeyse benimki kadar bronzdu; onunkinin altında benim elimi zar zor görebiliyordunuz. Ona tam olarak karşılık vermeyen hızlı ve güven verici bir gülümseme vererek bir damla bal çıkardım ve kullandığım tereyağı bıçağının ucuyla kesiğinin üzerine koydum, hala onu sabit tutuyordum.

"Louie'nin ilk yardım kremine alerjisi var. Kurdeşen ve su toplaması oluyor, o yüzden artık almakla uğraşmıyorum," diye açıkladım. Çocukların pek çoğunun kesikleriyle sonra edindiğim bir beceriyle, bir elimle bandajın üzerindeki kâğıdı açtım ve dikkatlice başparmağının etrafına sardım, başparmağımın pedi yaralı olanın yan tarafına sürtünürken, diğer parmaklarım sert cildinde dans ediyordu.

Sorusu birdenbire çıktı. "Parmağına ne oldu?"

Gözlerimi kırptırdım ve kendi ellerime baktım. Bahsettiği parmağı bir saniye sürdü ve parmağımı baktım. Sol elimin işaret parmağında, iki gün önce saç kesimi sırasında makasımın kestiğim yerden yaklaşık yarım inç uzunluğunda düzensiz bir çizgi vardı. "İş yerinde kestim." Ve çok fena kanamıştı.

"Üzerine ne sürdün?" diye sordu, belli ki yaranın dikişi boyunca uzanan yapışkan çizgiye bakıyordu.

"Süper yapıştırıcı. Çok işe yarıyor ama seninki ona ihtiyaç duyacak kadar derin değil," diye açıkladım, dikkatim aşağıdaydı. "Kesiğin için gerçekten üzgünüm."

"Bir kazaydı," diye cevap verdi, sesi bana çok yakın geliyordu. Yüzümü buruşturarak başımı kaldırdım. "Yine de özür dilerim."

O ela gözler benim sıkıcı kahverengi gözlerimde eşit ve sabitti. Benden en fazla on santim uzaktaydı. Elini benimkinden çekti ve bir adım geri . "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Ona verdiğim gülümseme o kadar sıkıydı ki yanaklarımı acıttı. "Pekâlâ. Madem ısrar ediyorsun." Başımı sobaya doğru eğdim. Bazen arkadaşlıklar bebek adımlarıyla kurulurdu, öyle değil mi? Trip onu davet ettiğinde gelmek istemediğini söyleyebilirdi ve Louie'nin oynaması için Xbox'ı yokmuş gibi davranabilirdi. Deniyordu ve ben deniyordum. Bunu yapabilirdim. "Bifteğinizin nasıl pişmesini istersiniz? Yanık mı, mükemmel mi, yoksa pembe mi?"

Gözlerini kırptırırken ağzı köşeye doğru kıvrıldı. "Yanmış."

"Yanmış," dedim, yüzümü sobaya dönerek.

"İyi miyiz?" diye sormadan önce bir an sessizlik oldu.

Tabii ki omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Evet, öyleyiz." Ben de ona göz kırptım. "Eğer seni rahatsız edecek bir şey yaparsam, bana haber ver. Sözel bir filtreye sahip değilim." Bir an düşündüm ve ekledim: "Biraz da alinganımdır ama bunu kastetmiyorum, o yüzden bana söyle. Büyütülecek bir şey değil. Ağlamayacağım. Bir sorunum olursa sana söylerim."

Dallas benzer bir ses çıkardı. "Bunu anlıyorum."

Ona garip ve belki de biraz gergin bir şekilde gülümsedim, sonra sorusu geldiğinde sobaya döndüm.

"Madem aramız iyi, neden arka cebinde Pop-Tarts olduğunu sorabilir miyim?"

Onuncu Bölüm

"Josh, yemin ederim-"

"Geliyorum!"

Bir elimle haç işareti yaptım ve homurdanarak cep telefonumun yüzüne baktım. On beş dakika geç kalmıştık ve sekiz kırk beşe kadar işte olmam gerekmesi de Josh ve Lou'nun okula başladıktan sonra gelmelerinden nefret ediyordum. Acele etmek beni çıldırtıyordu, her ne kadar zamanın yarısını zaten geride geçiriyor gibi görünsem de. Kendime karşı tamamen dürüst olacaksam, zamanın dörtte üçü gibi. Ve eğer kendime karşı daha da dürüst olacaksam, tüm bu zamanında bir yere varamama işi çocuklar benim olana kadar başlamamıştı.

"Joshua!" Louie kırmızı okul Polo tişörtünü yanımdaki yerinden kaldırıp kemerin olması gereken boş alanı gösterdiğinde bağırdım. "Goo, kemerini unutmuşsun."

Bana inanmamış gibi yere baktı ve omuzları çökük bir şekilde koridordan odasına doğru gitti. Bu bana nasıl bir gün olacağını anlatmalıydı. Louie genellikle hiçbir yere idama gidiyormuş gibi yürümezdi.

"Joshua Ernesto Casillas," diye tekrar bağırdım, kendimi kaybetmeme iki saniye kalmıştı. Onu her zamanki saatte uyandırmıştım. Hatta ben odadan çıkmadan önce ayağa kalkmış ve gözümün önünde pantolonunu giymeye başlamıştı ama aradan on beş dakika geçmesine rağmen hâlâ dışarı çıkmayınca onu kontrol etmeye gittiğimde yine uyuduğunu gördüm.

"Geliyorum dedim!"

"Ayrıca geçen hafta seni uyandırdıktan sonra 'gözlerini dinlendirmeyi' bırakacağını söylemiştin ama görünüşe bakılırsa bu da gerçekleşmemiş," diye çıktım sabrımın sınırlarını zorlayarak.

"Özür dilerim!" demeden önce bir duraksama oldu. Ne sahtekar ama.

Özür dilemeliydi ama özür dilemeyi bırakmadan önce özrünü kabul etmem gerektiğini biliyordum. Onu çok fazla suçluluk duygusuna sürüklersem, bir noktada bunun etkili olmaktan çıkacağından endişeleniyordum. "Seni affediyorum ama hadi dostum! Kes, kes!"

İki saniye sonra büyük kardeş, iki sırt çantası, iki ceket ve bir beyzbol çantasıyla küçük kardeşi takip etti. Larsen'ler onu bu akşam beyzbol antrenmanına götüreceklerdi. Onlara el salladım, hepimiz arabaya doğru koşarken kapıyı kilitledim... ta ki Josh durup ellerini havaya kaldırına kadar. "Kaskımı unuttum!"

Aman Tanrım.

"Listeni kontrol etmeye ne oldu?" sordum. "Acele etmeye çalışıyordum!" diye bahane uydurdu.

Anahtarları ona doğru fırlatırken ona attığım bakışa pek aldırış etmedi ve eve doğru koşarken onu kamçılacakmışım gibi hamle yaptı.

Beklerken arabaya binebileceğini söyleyebilmek için Louie'ye döndüğümde durdum ve birkaç metre ötede duran küçük çocuğa baktım. Solgun görünüyor muydu yoksa hayal mi görüyordum? Ve gözlerinin altında torbalar var mıydı yoksa onu da mı hayal ediyordum?

"İyi misin Lou?" Kaşlarımı çatarak ona sordum.

Onu sorguladığımda bana bakmıyordu ama mavi gözleri bana döndü ve o güne kadar gördüğüm en inandırıcı olmayan şekilde başını salladı.

"Emin misin? Kötü mü uyudun?" Onu içeri aldıkça daha da kötü görünüyordu.

"Evet," diye cevap verdi, o sevimli burnunu bir an için buruşturarak. "Başım ağrıyor."

Bu bahaneyi daha önce Josh'tan da duymuştum. "Az mı çok mu?" Omuz silktilti.

Şikâyet etmediğine göre o kadar da kötü olamazdı. "Okula gitmeyi deneyebilir misin?"

Başını salladı.

İçimden bir ses bunun onun için garip bir cevap olduğunu söylüyordu. Josh ikisinden beden diline daha yatkın olanıydı; Lou genellikle aklından geçen her şeyi söylerdi. Ama yine de diz çöküp ona sarıldım, serin alnına ve soğuk yanaklarına dokundum. Rengi ama sıcak değildi. Kollarını boynuma doladı ve beni sıktı.

Josh geri döndüğünde Lou nefret ettiği yükseltici koltuğa çoktan bağlanmıştı ve ben de kapıyı çarparak kapatmıştım. Josh anahtarları uzattı ve ben de emin olmak için "Ön kapının gerçekten kapanıp kapanmadığını kontrol ettin mi?" diye sordum.

Diğer yolcu kapısını açarken bana bir bakış fırlattı. "Evet."

"Tamam, tavrı." Sanki daha önce kilidi açık bırakmamış gibi davrandı. Tanrım.

Kapıyı açtığım anda Louie yumuşak bir sesle, "*Tia*, çantan," dedi. sürücü tarafındaki kapıyı aç.

Benim-

Lanet olsun. İçeride bırakmışım.

Josh'un bana attığı kendini beğenmiş bakışı görmezden gelerek eve geri koştum ve iki dakikadan kısa bir sürede eve girip çıktım. Arabaya doğru koşarken, garaj yolundan geri geri çıkan büyük Ford pikabı gördüm. El salladım, Dallas'ın beni görüp görmediğinden bile emin değildim.

On beş dakika sonra okullarına vardıklarında, arabadan inip onlarla birlikte müdürün odasına gidip geç kalma kartlarını almak zorunda kaldım ve notları yazmak zorunda olan sekreterden "çocukların okula zamanında gelmesinin" ne kadar önemli olduğuna dair alaycı bir yorum aldım. Sanki o hiç geç kalmamış gibi. Ugh.

İşe gittiğimde de günüm daha iyi geçmedi.

Sean işe bir saatten fazla geç gelmiş, kendini iyi ve bütün gün burada kalabileceğinden emin olmadığından yakınmış ve beni . Ne zaman

Cep telefonum neredeyse öğlen saatlerinde titremeye başladı, yıkamanın ortasıındaydım ve cevap veremedim. Ancak bir saat sonra, randevularım arasında telefonum tekrar titremeye başladığında cevap verebildim. Annemin adı ekranda yanıp sönüyordu. Göz ucuyla iş arkadaşşıma ve müşterisine bakarak dışarı çıktım.

"Bueno?"

"Diana, seni üç kez aramaya çalıştım," diye tısladı annem, beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

"İşteyim *anne*. Müşterim varsa telefonu açamam," diye cevap verdim, kaşlarımı çatarak ve onun nesi olduğunu merak ederek. Bütün bunları biliyordu. O çalışırken onu arayıp da cevap vermezse sinirlenmezdim.

"*Si, pues* belki yapabileceğin bir yerde iş bulabilirsin," dedi İspanyolca, sesi kızgın ve oldukça acımasızdı.

"Böyle bir iş olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim, bu kadar kısa sürede başka bir kötü tavrı hak edecek ne yaptığımı merak ediyordum.

Belli ki sözlerimdeki gerçeği görmemişti çünkü bana takındığı tavrı hiçbir yere varmadı. "Belki de bizim istediğimiz gibi üniversiteye gitmiş olsaydın-"

Hayatımı sikeyim. Benimle bu konuşmayı en son yaptığından beri en az bir ay geçmişti. Sevdığım ve oldukça iyi olduğum bir işte iyi iş çıkarmam önemli değildi. Taşınmamdan kısa *bir* süre sonra ailemden sadece *bir kez* borç para istemiş olmam da önemli değildi; *diploma almamıştım. Ne düşünüyordum ki?* Şanslıysam yılda en az üç kez üniversiteye gitmememden bahsederdi. Şanslı değilsem, ayda bir ya da daha fazla.

"İşteyim. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Sözüünü kestim, en az onun kadar kaba davrandığımı umursamıyordum bile. Bu konuşmayı kuaför salonunun hemen yanında yapmak ilgili bir şey vardı ki, her iki tarafa da bakmamı ve caddenin karşısına geçmemi, Sean ve müşterisinin annemin ve benim ağzımdan çıkacak her türlü saçmalığı duymak bir görmemeleri için uzaklaşmak istememi sağladı. Şimdiden çok kişisel hissettiriyordu.

"Eğer cevap verseydin, Louie'nin *kısır* olduğunu bilirdin. Cevap vermediğiniz için burayı aradılar. Onu almaya gittim ve eczanedeki *kliniğe* götürdüm. Günlerdir kendini iyi hissetmediğini söyledi-"

Kalbim sıkıştı. O sabah iyi görünmediğini biliyordum ama ona sormuştum. Dışarıdaki kaldırımında bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladım.

"Streptokok hastalığı var. Joshua'nın iyi olup olmadığını biliyor musun?"

Alnımı ovuşturarak ona gerçeği söyledim. "Bana hasta olduğunu söylemedi. Bence iyi."

"Ay, Diana. Kendilerini iyi hissedip hissetmediklerini sormuyor musun?"

Neredeyse ona her gün bana iyi olup olmadığımı sormadığını söyleyecektim ama çenemi kapalı tuttum. "Hayır, *anne*. Sadece iyi değilse bana söylerler."

"Josh da hasta olabilir. Belki de bundan sonra sormalısın, *değil mi?* Artık sadece kendinle ilgilenmediğini hatırlamalısın. Onlarla da ilgilenmek zorundasın. Daha dikkatli ol."

Annemin ebeveynlik becerilerimi eleştirdiği çok sık olmazdı, ancak arada bir küçük bir yorumun ötesine geçtiğinde, öldürmek için içeri girerdi. Bu da o anlardan biriydi. Louie'nin kendini kötü hissettiğini bana söylemesi için ısrar etmediğim için duyduğum suçluluk yeterince kötüydü ama annemin sözleri kalbimi vücudumun geri kalanına bağlayan tüm damarları ve atardamarları kopardı. Solgunluğunu fark ettiğimde daha fazla soru sormalıyım. Annem haklıydı. Bu benim hatamdı ve anında kendimi berbat hissettim.

Sakin, daha küçük bir sesle, "Tamam. Anladım. Louie'yi aldığın için teşekkürler. Doktor ziyareti için sana ne kadar borcum olduğunu söyle, ben de sana geri ödeyeyim." "Bana hiçbir şey ödemek zorunda değilsin."

Bana attığı dayaktan sonra ona bir kuruş bile borçlu kalmak istemediğimden emindim. "Hayır, sana bunun ve ilacın parasını ödeyeceğim. Şimdi Josh'un okulunu arayıp onu kontrol edeceğim. Telefonu açtığın için teşekkürler Lou."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi annem sanki aramıza koyduğum mesafeyi hissetmiş gibi. İlişkimiz hep böyle olmuştu: Bir koçbaşı gibi saldırıyor ve sonrasında neye zarar verdiğini düşünmüyordu. Zaman zaman birbirimize ne kadar benzeyebileceğimizi çok fazla düşünmek istemiyordum.

"Ben de istiyorum. Eğer kendini iyi hissetmiyorsa, Larsen'leri arayıp Josh'u alıp alamayacaklarını sorarım, böylece senin almana gerek kalmaz. Sen yeterince şey yaptın. Teşekkür ederim."

"Diana-

"İşe dönmem gerek. Acil bir durum varsa iş yerimi arayın. Okula salonun numarasını verdim ama sanırım yazmamışlar. Numaranızı iletişim listesinden çıkaracağımdan emin olun-"

"*No seas asi.*" Böyle yapma, dedi.

Josh ve Louie için harcadığım tüm sevgiyi, zamanı ve çabayı saniyeler içinde paramparça ettiğinde başka nasıl olabilirdim? Nasıl olabilirdim? Onlar için her şeyi yapmadım, ama çok şey yaptım ve kimse onları ilk sıraya koymadığımı söyleyemezdi. Ama annem tam da bunu ima etmişti ve bu beni olması gerekenden çok daha fazla incitti. İşten çıkıp onları almaya gelemeseydi bana söylediklerini kardeşime söyleyeceğini hiç sanmıyordum.

"İşten yedide çıkıyorum. Lou'yu sonra alırım..." Kısa ve incitici bir an için anneme onu sevdiğimi söylememeyi düşündüm. Telefonu her kapattığımızda, söylediğimden emin oldum. Bu tüm sevdiklerim için geçerliydi. Ama bu düşünce aklıma geldiği anda, ne kadar kızgın olursam olayım bunu yapamayacağımı biliyordum. Bu yüzden aceleyle getirdim. "Seni seviyorum, hoşça kal."

Telefonu yüzüne kapattım ve bunun için kendimi kötü bile hissetmedim.

Hayatımda pek çok aptalca, bencilce şey yapmıştım ama Louie ya da Josh'un bu tür kararlardan etkilenmesini asla istemiyordum. Hiçbir zaman. Ama annem

Louie'ye iyi olup olmadığını sormuş olsam bile beni ezdi ve gezegendeki en büyük pislik gibi hissettirdi.

Elimden geleni yaptığımı . Çoğu zaman oldukça iyiydim.

Daha fazla et.

Sanki bana yumruk atmış gibi hissettim. Onlara dikkat ettim. Nasıl dikkat etmemiş gibi gösterebildi?

Tüm bu ağırlık göğsüme güzelce yerleşti ve annemin sözlerinde yüzmesine izin verdim. "Diana!" sesini duyduğumda derin ve titrek bir nefes almıştım.

Tam anlamıyla benden üç adım ötede, baktığım yönün tersinde, Trip ve Dallas, bir noktada önünde volta atmayı bıraktığım şarküterinin bitişiğindeki dövme salonunun hemen dışında duruyordu. Harika. Duymuşlar mıydı? "Merhaba," diyerek Trip'i biraz zayıf bir şekilde selamladım, adımları söyleyenin o olduğunu biliyordum.

Dinlememiş gibi davranmaya bile çalışmadı. "İyi misin, tatlım?"

Sizi sevmesi gereken insanlar tarafından yargılanmak ve eksik bulunmak kimseyi iyi hissettirmezdi ve olmadığını bilecek kadar çok şey duymuşken başka türlü davranmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Bu kadar kişisel bir şeye üzülmemeyi onu ya da Dallas'ı etkilemeye çalışmıyordum. "Aileni hiç hayal kırıklığına uğrattın mı?" Sarışına zoraki bir gülümsemeyle sordum, hangi yaşta olursa olsun her çocuğun başına geldiğine inanmak istediğim bir şeyi -Lou ya da Josh'un asla hissetmesini istemediğim bir şeyi- hafifletmeye çalışıyordum.

Trip'in kıkırdaması o kadar zengin ve dürüsttü ki, güçlü olma yoluna gitmeyerek doğru şeyi yaptığımı biliyordum. "Sadece her gün."

Yalan söylüyor olsa bile biraz gülümsemekten kendimi alamadım.

"Öğle yemeği mi yiyorsun?" diye sormadan önce bana göz kırptı ve o an bana hiçbir şey ifade etmeyen o flörtöz sırıtışıyla sordu.

"Bununla ilgilenmek için bir dakikalığına salondan çıkmam gerekiyordu," dedim ve bakışlarımı iki gece önce bizim mekânda yemek yiyen kahverengi saçlı adama değil Trip'e dikerek telefonumu salladım. "Öğle tatilinde dövme mi yaptırıyorsun?" Şaka yapmaya çalıştım.

Cevap veren komşum oldu ve beni ona bakmaya zorladı. "Hayır. Biraz iş yapıyorum," açıkladı.

"Ah." Başımı salladım ve gözümü ondan kaçırdım, arkadaşlığımızın ince çizgisini ya da her neyse onu aşmadan önce ne kadar süre göz teması kurmamın uygun emin değildim. "Umm, benim ufaklık şu anda hasta ve Josh'un hastalığa yakalanıp emin değilim." "Louie'nin nesi var?" Dallas neredeyse anında küçük çocuk hakkında sordu. Saatlerce onun yanında -ve birkaç kez kısmen üstünde- oturmuş, bir atış oyunu oynuyordu.

Omuz silkişim, olmasını istediğimden daha çaresizdi. "Boğaz ağrısı." İki adam da yüzünü buruşturdu ve ben de başımı salladım.

"Josh'u arayıp kontrol etmem gerekiyor, bu akşam vuruş antrenmanı gerekiyor ama hasta olup olmadığını bilmiyorum." Tanrım, umarım öyle değildir. "Görüşürüz."

sonra."

"Tamam, görüşürüz tatlım," dedi Trip.

Ona gülümsedim ve tam bunu yaparken Dallas ekledi, "Umarım Lou kendini daha iyi hisseder."

Ben de ona gülümsedim ve her iki adamın da dönüp caddenin aşağısındaki otoparka ya da tamirhaneye, her nereye gidiyorlarsa oraya doğru yönelmelerini izledim.

Tekrar caddenin karşısına geçme zahmetine katlanmadan, kaldırımında durduğum yerden Josh'un okulunu aradım, önce sordum, sonra da iyi olduğundan emin olmak için onu telefona vermelerini talep ettim. Hattan sesi gelene kadar şarküterinin dışında bekledim.

"Merhaba?"

"J, ben Di. İyi misin?"

"Evet, neden?" Hemen ekledi, "İyi misin? Her şey yolunda mı?"

İşte bir ton suçluluk duygusu daha gitti. Tam bir aptaldım. "Her şey yolunda. Merak etme. Özür dilerim. Louie hastalandı ve *büyükannen* onu almaya gitmek zorunda kaldı. Sadece seni kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

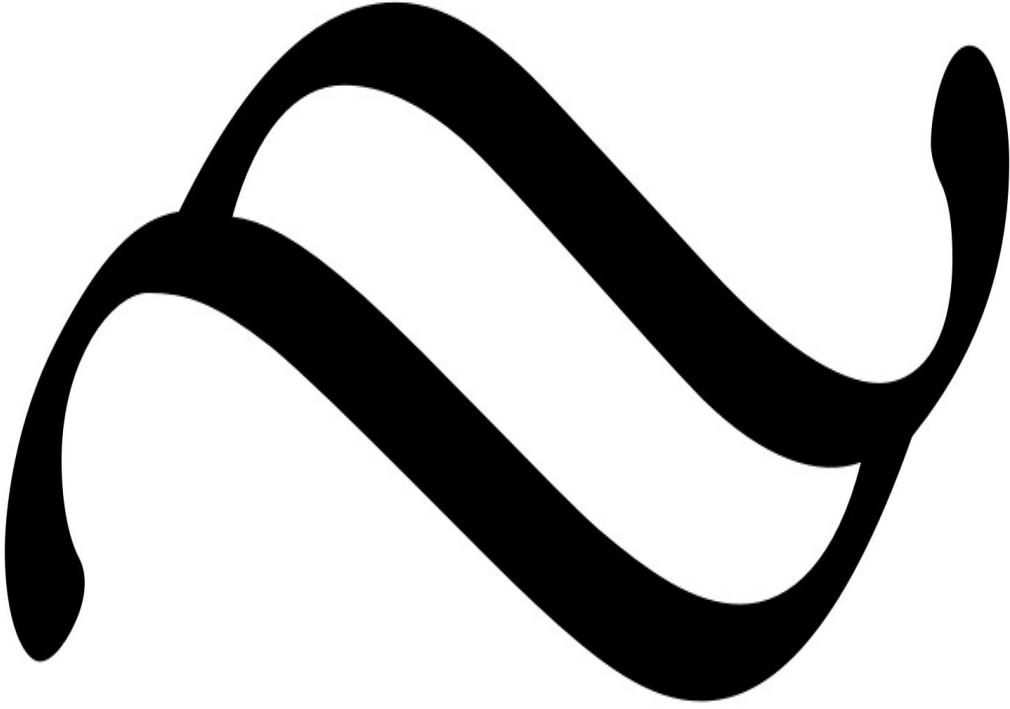
Verdiği uzun nefes kalbimi acıttı. "Düşündüm de..." diye fısıldadı, rahatladığı her halinden belliydi. "Hasta değilim ama istersen gelip beni alabilirsin."

Bu çocuk. Gülmekten kendimi alamadım. "Sınıfına geri dön. Bugün seni büyükbaban alacak," dedim, unutmadığından emin olmama rağmen. Programlarımız son iki yıldır pek değişmemişti.

"Tamam,
görüşürüz." "Güle
güle, seni
seviyorum."

Hat hemen önce "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. En azından biri beni seviyordu.

Elimin tersiyle gözlerimi silerken, o ana kadar bir noktada gözlerim dolduğunu fark etmemiştim. Tanrım. Annemin sözlerinin beni bu kadar rahatsız etmesine neden izin verdiğimden emin değildim; çocuklarla yeterince iyi geçinemediğimi ilk kez söylemiyordu. Sonuncusu da olmayacaktı.

* * *

"Bana mavi balina statüsüne ulaştığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Arabayı sokağın aşağısındaki evime doğru sürerken Vanessa'nın telefonun diğer ucundaki kahkahası beni gülümsetti. "Kapa çeneni."

"Koca bir çocuk taşıyan sensin. Ben sadece gerçeği söylüyorum ve sen gerçeikle başa çıkamıyorsun."

"Doktor boy olarak en yüksek yüzdelik dilimde olduğumu söyledim-" "Yok artık."

"Ama *o kadar* da büyük değil-"

"Tam olarak neye kıyasla? Yavru bir fille mi?" Bazı günler, bir kızın tek ihtiyacı olan şey en iyi arkadaşıyla konuşmaktı ve bu da iyi geçmeyen bir günü daha iyi hale getiriyordu. Annemle olan her şeyi yeterince düşünmüş ve tekrar etmişim. Bunlarla daha fazla uğraşmak, telefonum ve ekranda Vanessa'nın adı belirdiğinde rahatlamışım.

İnledi. "O kadar kilo almadım," diye itiraz etti. "Tamamen göbekliyim."

"Karnım geri kalanını yiyene kadar," diye şaka yaptım ve beni gülümseten kocaman bir kahkaha attı. "Söz veriyorum, seni ziyaret etmek için seyahatimi planlamaya çalışacağım. Son zamanlarda her şey çok yoğun. Tuvaleti kullanacak vaktim bile olmuyor, o zaman da biri kapıyı çalıp bir şey soruyor."

"Biliyorum, Di. Sorun değil. Josh'un doğum günü hediyesini dün postaladığımı söylemek istedim. Parti için hazır mısınız?"

Neredeyse inleyecektim. Parti. Ugh. "Neredeyse," diye belli belirsiz cevap verdim.

"Kulağa ikna edici geliyor. Tamam, sormayacağım. Beyzbol takımıyla işler nasıl gidiyor?"

Evimin yaklaştığını görünce direksiyonu çevirip garaj yoluna girdim. "Şimdiye kadar gerçekten sevdi." Onunla sorunları olan bendim. "Takımdaki bir anneyle tartıştığım için antrenmandan uzaklaştırıldım bile."

"Diana! Ne o? Josh hakkında bir şey mi söyledi?"

Normal şartlarda beni çok iyi tanırdı. "Bana *Genç Anne* derdi."

Bir duraklama oldu. Vanessa ergenlik çağında bir ebeveynin ürünü olmuştu. "Ne kaltak ama."

"Uh-huh. Sorun yok. O seviyor, ben endişelenmiyorum ve koçlar ..." Kısık bir ıslık çaldım. "Benim tipim değil ama bakması güzel."

Güldü. "Ailen onun futbol oynamasını tekrar gündeme getirdi mi?"

Neredeyse homurdanacaktım. Bu ailemde hassas bir noktaydı. Aileme ne kadar anlatırsam anlatayım, profesyonel olarak oynayan iki kuzenim olması, soyadı Casillas olan herkesin bu işte iyi olacağı anlamına gelmiyordu. "Hayır."

"Ya Louie?"

"Hâlâ hayır. Karateyi denemek istediğinden bahsetti ama şimdilik kaykay yapmaktan memnun."

"Bok gibi olacağına eminim. İşemem lazım ama koltuktan kalkmak için iki elime de ihtiyacım var."

..

Neredeyse kahkahayı basacaktım, onun koltuktan kalkmaya çalıştığını hayal ettim ve

Başarısız.

"Kapa çeneni. Seni sonra arayacağım, tamam mı?" "Tamam." Yine kıs kıs güldüm. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi.

"Hoşça kal," dedik ikimiz de aynı anda.

Telefonu açık çantama atarken, tek başıma kahkahalar atıyordum. Vanessa'nın kendini tekrar koltuktan kaldırmaya çalıştığını hayal etmek beni daha çok güldürüyor, o günle ilgili anılarımı daha da hafifletiyordu. Arabadan inip arka yolcu kapısını açtım ve ellerimi birkaç market poşetinin arasından geçirerek içeri uzandım. Annem ben inmeden önce bana bir mesaj atmış, Louie'yi daha sonra eve getireceğini ve Larsen'ların Josh'u vuruş antrenmanına götürüp geceyi orada geçireceğini söylemişti,

Eve dönerken markete uğramaya karar vermiştim. Hasta çocuk ihtiyaçları için stok yapmışım.

"Diana?"

Donup kaldım. Her bir bileğimde dört plastik market poşeti asılıydı. Cep telefonum çantamdaydı.

Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki, o anda tansiyonumun ne olabileceğini bilmek istememe imkân yoktu. Bu sesi daha önce de duymuştum. Ses tonunun beynimin onu tanımak istemeyen kısmına kaydolması için sadece bir saniye "Diana" gerekti.

Anita'ydı.

Evimi bulmuştu. O buradaydı.

Kaybetmem için bir neden olmadığını kabul ediyordum ama yine de bunu yapacaktım. Kızgın olmaktan çok korkmuştum ve bu beni sinirlendiriyordu. Göğsümün tam ortasını bir düğüm doldurdu ve boğazım . Bununla uğraşmak istemeyen -asla uğraşmak istemeyen- yanıma arabaya binmemi, kapıyı kapatmamı ve olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmamı söylüyordu.

Ama Josh'ı düşündüm ve bunu yapamayacağımı biliyordum.

Anita nerede yaşadığımızı biliyordu. *Nerede yaşadığımızı biliyordu.* Muhtemelen kardeşimin hayatındaki en büyük hata bir şekilde adresimizi bulmuş olmasıydı.

Ellerim titremeye başlamadan hemen önce uyuştı. Onları yumruk haline getirdim. Gözlerimi de kapattım, bunun kötü bir rüya olmasını umuyordum ama öyle olmadığını biliyordum.

Yavaşça, uzun bir nefes verdim ve arabadan dışarı çıkarken çok tereddütlüydüm, oysa bu ana geri dönüp baktığımda vermek isteyeceğim en son tepki buydu. Kötü bir rüya gibi, o oradaydı.

Josh'ın annesi.

Josh'un öz annesi.

Rodrigo'nun cenazesinden beri onu görmemiştım; ağabeyimin karısı, Louie'nin annesi ve Josh'un üvey annesi olan Mandy'yi park yerinde gördüğünde sinir krizi geçirmişti.

"Merhaba," dedi sakın bir ses tonuyla, sanki onu son zil zurna sarhoşken bana aptal sürtük dememişti. Bunun için onu affedebilirdim. O sırada hepimiz kötü bir durumdaydık. Onu affedemediğim şey Mandy yas tutarken onunla kavga etmeye çalışması ve Josh onunla gitmek istemediğinde kolundan çekiştirmesiydi. Neden istesin ki? Cenazeden önce, ki bunu nasıl duyduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, onu üç yıldır görmemişti. Doğurduğu ve on dokuz yaşında ebeveynlik haklarından vazgeçtiği çocukla kaç kez birlikte olduğunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdim.

Korkacak hiçbir şeyim yoktu. Kesinlikle hiçbir şey. Ama bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı.

"?" diye neredeyse gelişigüzel sordu.

Ellerim ve kollarımın rahatsızlıkla karıncalanmaya başlamasına ve sınıflandırmaya hazır olmadığım seksen farklı duygu hissetmeme rağmen ona sakın ve dikkatli bir şekilde "İyi, umarım sen de öyle olursun ama gitmen gerek," demeyi başardım.

"Sadece konuşmak istiyorum," diye açıklamaya çalıştı Anita, ellerinden biri karşı kolunun dirseğini kavıyordu. Onu son gördüğümde daha zayıf görünüyordu. Gözlerinin beyazı daha da sararmıştı ve onun nesi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Onu Mandy ve Josh'tan uzaklaştırdıktan sonra arabasına doğru ittiğimde ona açıkça "*Josh'ı bir daha görmek istiyorsan, hayatını temizlemelisin*" demiştim. Beyaz olması gereken sarıya ve saçlarının düz rengine bakılırsa bunu yapmamıştı.

Anita'yı *tanıyordum*. En azından eskiden olduğu kişiyi tanıyordum. Kardeşimle Fort Worth'ta bir kulüpte tanıştıktan sonra ona aşık olan bir genç kızdı. Yeterince iyi biriydi, çok eğlenirdi, yüksek sesle gülerdi. Sanırım birbirimize çok benzediğimizi söyleyebiliriz. Anita ağabeyime çocuğuna hamile olduğunu söylediğinde onunla sadece iki aydır görüşüyordu. Benden sadece bir yaş büyüktü, ama onu kabul ettiğimde, fiziksel olarak benden daha hızlı yaşlanmış gibi görünen bu kişiyi gördüm. "Bebek büyümeye hazır olmamakla" başlayan bu durum, birbiri ardına aldığı kötü kararlarla karşımda duran bu insana dönüşmüştü.

O Josh'un biyolojik annesiydi ama önemli olan her açıdan o benimdi ve ben sadece onun vermeye istekli olduğu şeyi paylaşacaktım. Mandy'den önce de benimdi, Mandy'den sonra da hâlâ benim. Hastaneden taburcu olduktan sonra onu biberonla beslemeye yardım eden bendim. Gecenin bir yarısı ağlayarak uyanan kardeşime sırayla bakan bendim. Kirli bebek poposunu temizleyen, ona kıyafet alan, mamayı bıraktığında yemeğini hazırlayan bendim. Kardeşim Mandy ile tanıştığında ve en iyi arkadaşım bana taşınacağını ve onunla bir ev tutacağını açıkladığında ağlayan bendim. Ailelerinin bir arada olduğu yıllar boyunca onunla yaşamadığımda Josh'u çok özleyen kişi bendim.

Anita değil.

"Git. Hemen. Hakkında hâlâ uzaklaştırma kararı var. Burada bulunamazsın," dedim, çocuklar üzerinde sayısız kez denediğim o saçma sapan ses tonuyla.

Yanaklarında pembeler açmıştı ve bu bana Josh bir buçuk yaşındayken onu ilk kez görmeye çalıştığında yüzünde beliren ifadeyi hatırlattı. Ağlamaya başlamıştı, hatta hıçkırı hıçkırı ağlamıştı ve o kadar utanmıştı ki onun için çok üzülmüştüm. Ama yine de kimse onu ortadan kaldırmamıştı. Kardeşimin Josh'un iyiliği için ona karşı yasaklama emri çıkartmasına neden olan şeyleri kimse ona söyletmemiş ve yaptırmamıştı.

"Diana, lütfen. Çok uzun zaman oldu-"

"Josh'ı görmek istiyorsan, bu şekilde olmayacak. Buraya öylece gelemezsin. Gitmen gerek. Şimdi."

Evet, gül rengi derinleştirdi ve gözlerini . "Diana-"

"Anita, *şimdi*," diye ısrar ettim, Josh'un vuruş antrenmanından eve dönmesine daha bir saat olduğunu çok iyi biliyordum.

İnledi, sertçe yutkunurken elleri başının iki yanına gitti. "Beni bir dakika dinler misin? Tek ihtiyacım olan bu."

"*Hayır*. Gitmeni istiyorum. Hemen şimdi. Sana e-posta adresimi vereceğim. Benimle bu şekilde iletişime geç. Seninle konuşmak istemiyorum, seni görmek de istemiyorum ama birbirimize mesaj atabiliriz." Son iki arayışında ya yüzüne kapattığım ya da görmezden geldiğim için bir ipucu elde ettiğini düşünebilirsiniz. Her ihtimale karşı söylediği her şeyi yazılı olarak almak istedim.

Ağzı -bir zamanlar sevgili yeğenime hata diyen o ağız- açıldı ama çıkan onun sesi değildi.

"Sana siktir git dediğine eminim."

Boğazımın arkasında bir şey gıdıklandı. Rahatlama mı? Dönüp omzumun üzerinden baktığımda Dallas'ın evime doğru kaldırır adıma attığını gördüm. Ona bağırarak ve Josh'ımı nasıl incittiğini anlatmak istememe rağmen, komşum olarak adlandırdığım bu manzaraya bakmaktan kendimi alamadım.

Kirli ve terli olduğu ve gömleği ıslak bir tişört gibi üzerine yapıştığı için değildi.

Çoğunlukla.

Çünkü, Tanrım, sanki beynim bu lanet olası yabancının yanımdan geçişini izlediğim on beş ya da otuz saniye boyunca yanımda kimin durduğunu unutmuş gibiydi. Anita kör değilse, o da benimle aynı şeyi görüyordu. Onun ne gördüğünü biliyordum. O "siktir git" suratı. Güçlü üst beden. Her yerinde lekeler olan eski, yıpranmış kot pantolon ve aşınmış, boya lekeli, siyah iş botları. Üzerindeki gömlek bir noktada küçülmüş olmalıydı çünkü kolları omuzlarını zar zor örtüyor, pazularını kaplayan koyu mürekkebi vurguluyordu ama yakalanmadan önce kendimi yüzüne bakmaya zorladım.

"Gidecek misin yoksa arabana kadar sana eşlik etmemi ister misin?" Dallas yanımda durup omzunu başımdan birkaç santim uzağa koyarak sordu ve beni tamamen şaşırttı. Karşılığını nasıl ödeyebileceğimi bilmediğim birinden bile gelse, bana verilen bir hediyeyi geri çevirecek değildim.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi ağabeyime çok çektirmiş olan kadın.

"Seninle konuşmak istemediğine eminim. Haksız mıyım?"

Dalgın bir sesle "Evet" dediğimde hâlâ Dallas'a bakıyordum.

Komşum omuz silkti, dikkati birkaç metre ötedeki kadına odaklanmıştı. "Onu duydun. Git buradan."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, Diana-"

Her nasılsa, adımın kullanılması gözlerimi kaldırıp onunkilerle buluşturmamı sağladı. "Bana polisleri aratma. Lütfen. Sana söyledim, hayatını toparla Anita. Evime beklenmedik bir şekilde gelme. Bunu yapmanın yolu bu değil."

Komşum, c-o-p-s kelimesini ilk söylediğimde yavaş, yavaş, yavaşça bana bakmak için başını çevirmişti. Bedenimi öyle bir çevirdim ki, göz ucuyla onun göz kırptığını görebildim. O keskin elmacık kemiğindeki bir kas seğirdi. Burun delikleri fark edilebilecek kadar açıldı.

"Polisler mi?" diye sordu sokağın karşısında oturan adam sakın ve soğuk bir sesle. Ve Dallas -o anda ona sarılabilir, hatta onu öpebilirdim- o büyük, nasırlı ellerinden birini kaldırdı ve başıyla birlikte yana çevirdi. "Git buradan." Tek bir kelime ve sadece tek bir kelime gerekliydi. "Şimdi." Bir kelime daha bu sert emri pekiştirdi.

Anita, ikimizden de büyük birine yasaları çiğnediğini söylemek üzere olduğum gerçeğiyle yaklaşan ölümünü hissetmiş gibi, boğazından kısa ve keskin bir ses çıkardı. "Unut gitsin. Ben gidiyorum."

Onun kaçışını izlemedim, Dallas da izlemedi; gözlerimin içine bakmakla meşguldü. Bir parçam onunla bu bakışma olayını başlattığım için pişmanlık duyuyordu ama artık çok geçti. Eğer yapmak istiyorsa, yapabilirdik.

Yakınlarda çalışan bir arabanın sesi ikimizi de etrafımızda kurduğumuz dünyadan kopardı. Dallas omzumun üzerinden bir şeye bakmak için döndü, ifadesi ilk kez karardı, alnında yatay çizgiler oluştu ve sadece Anita'nın arabasının kalktığını tahmin edebildiğim şeye baktı. Siyah bir Chevy'ydı. Bunu unutmayacağım.

Tam o anda, o karanlık gözler benimkilere kaydı ve komşumun ifadesi rahatsız bir ifadeden, yüz hatlarını birbirine sıkıştıran endişeli bir ifadeye dönüştü. "Sen iyi misin?"

Tek yapabildiğim hızlıca başımı sallamaktı ama endişemin her halimden belli olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu. Anita'nın Josh üzerinde hiçbir yasal hakkı yoktu. Bunu biliyordum. Onu öylece *alamazdı*. Paylaşabilirdim. Gerçekten paylaşabilirdim. Ama sadece daha önce sayısız kez yaptığı gibi ona zarar vermeyeceğini bilmemin bir yolu varsa. Ve sadece o isterse.

Kendime bir nefes aldurdım, sonra bir nefes daha aldurdım ve sonunda başımı salladım. İyi olduğumu biliyordum. Ve belki tamamen iyi olmasam bile, eninde sonunda iyi olacaktım. "Ben iyiyim."

"Tamam." Küçük bir kaş çatma komşumun ağzını çerçeveledi. "Şunu alayım," dedi, elleri benimkilere giderken bile.

Başımı salladım. "değil. Ben."

Ağzının çökük köşeleri düzleşti. Dallas gözlerini kırptırdı, gözleri sanki bir şeyi ölçmeye çalışıyormuş gibi benimkilerin birinden diğerine kayıyordu. Belki de öyleydi. Benim inatçılığım. Sonunda yavaşça, dikkatle, "Ben alırım," dedi.

Market poşetinin saplarından tutarak kendi bileklerine doladı ve bakışları üzerimde kaldı.

İtiraz etmeye devam edecek, ona çantaları tek başıma alabileceğimi ve yeterince şey yaptığımı, yardımına ihtiyacım olmadığını söyleyecek kendimde bulamadım. Evime gelip kendini tuhaf hissetmesine ya da kafasında onu takip ettiğime dair başka şeyler uydurmasına gerek yoktu. Ama kavga etmedim. Sadece onu takip ettim, kaskatı, kaskatı, kaskatı. Kapının kilidini açtım ve onun içeri girmesini izlerken ben de arabadan kalan çantaları aldım ve peşinden gittim.

Ben iyiydim. daha asla evime gelmeyecekti, gelirse de bu yıllar sonra olacaktı. Onunla işler hep böyle yürüdü. Ortaya çıkar ve biz onu bir daha görmeden yıllar geçerdi.

Onu bulduğumda Dallas mutfakta poşetlerden bir şeyler çıkarıyordu. Kalbim biraz çarpıtı ve midem hâlâ huzursuzdu. "Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin. Ben yapabilirim."

"Tamam," diye basitçe cevap verdi, yoluna devam ederken bile.

İçimi çektim. "Gerçekten. Bunu yapmak zorunda değilsin. Burada garip hissetmeni istemiyorum. Yemin ederim, bir şey yapmaya çalışmıyorum."

O büyük, nasırlı eller hareketlerinde durakladı. Verdiği nefes o kadar derindi ki duyabildim. "Olmadığını biliyorum."

Josh'un annesi dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, ne bir karşılık vermeyi düşünebiliyor ne de aramızdaki gergin sessizliğe odaklanabiliyordum. Utanç beni göbek deliğimden çeneme kadar doldurmuştu ama az önce olanlar hakkında ona bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. "Bunun için teşekkür ederim." Evet, kulağa korktuğum kadar garip geliyordu.

Sonunda daha önce hiç fark etmediğim uzun, sivri kirpiklerinin arasından bana baktı. "Bir süredir evinizin önüne park etmişti," diye açıkladı . "Bir şeylerin yolunda gitmediğini düşündüm."

Onun bu yorumu, kırmızı arabadaki kadınla, belki ayrılmış, belki de boşanmak üzere olduğu karısıyla yaptığı konuşmaya kulak misafiri olduğum için kendimi biraz suçlu hissetmeme neden oldu. Gerçekten odaklanmam gereken daha önemli bir şey varken onu düşünmek şöyle dursun, onun hiçbir şey bilmemeliydim. Lanet olası Anita.

Josh'a katlanamazdı. Alamazdı. Hiçbir yolu yoktu, midemde oluşan yumruyu hatırlattım.

Belki de yarın okulunu aramalıyım ya da öğretmeniyle durum hakkında konuşmalıyım ki eve kiminle gittiği konusunda daha dikkatli olsunlar.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu sessizce, ağzından çıkan diğer tüm cümlelerden daha nazik bir şekilde.

Var mıydı? Alnımı avuçlayarak gözlerimi kapattım ve kalbimin daha yavaş atmasını diledim.

Metalik bir şey mutfak tezgâhına çarparak tıngırdadı. Çorba kutularını çıkarıp oraya koyduğunu ve o koca ellerini meşgul ettiğini hayal edebiliyorum. "Yapabilirim

Bana neye ihtiyacın olduğunu söylersen yardım ederim."

Benden yeterince hızlı uzaklaşamadıktan sonra bana yardım etmeyi teklif ediyordu. Kim bilebilirdi ki? Kim bilebilirdi ki?

Gözyaşlarım kapalı gözlerime dolacak gibiydi ama elimi yüzümde gezdirirken onları sildim. Ne ara böyle ağlak bir bebeğe dönüşmüştüm? Gözlerimi tekrar açtığımda dikkatim önümdeki dolaba . Ağzımdan kelimeler gerçektir. Yalanlar ve ben arkadaş değildik. "O Josh'un biyolojik annesiydi," dedim ona kararlılıkla.

Hiçbir şey söylemedi.

Yüzünü ona döndüğümde, elini plastik bir poşetten çıkardığını duyduğum teneke kutulardan birinin üzerinde buldum. Yanındaki poşetlerden birini alıp bir şeyler çıkarmaya başladığımda bir an için gözleriyle karşılaştım. "Artık onu görmemesi gerekiyor. Üç yaşındayken onu kreşten almaya çalıştı ve biz de ona karşı yasaklama emri çıkartmak zorunda kaldık. O zamandan beri böyle bir şey yapmadı ama sadece birkaç yılda bir geliyor." Omuz silktim ve bittiğinde plastik poşeti topladım. Avucumun içinde sıktım ve omzumun üzerinden ona bakarken yutkundum, yine omuz silktim. Söylenecek başka ne vardı ki?

"Tamam," dedi, neredeyse yumuşak bir sesle. O ela gözleri benimkilere kilitlendi. Kaşlarının arasında sadece küçük bir kırışıklık vardı. "Tamam," diye tekrarladı neredeyse acı verici görünen bir nefes vererek. "Gözümü dört açacağım."

Ağzım gerçekte olmayan bir gülümsemenin şeklini aldı. Ne karmaşa ama. "Bunun için teşekkür ederim. Yapamam-" Tanrım, tüm bu durum beni garipleştirdi. Bir parçam hâlâ onun bu kadar uzun süre sonra ortaya çıkmasına anlam veremiyordu. Bunu neden yapsın ki? Geçmişte ortaya çıktığında bu hep Rodrigo'yu trollemek için olmuştu. Josh'a karşı derin bir sevgi beslediğini gerçekten düşünmüyordum. Ama yine de ne biliyordum ki? Onun yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Hepimiz pişman olduğumuz hatalar yaptık. "Gerçekten minnettarım."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Onunla tek başına başa çıkman için seni bırakmayacaktım." Eli, olması gerektiği kadar rahat görünmeyen bir hareketle ensesine dokunmak için yukarı kalktı. Muhtemelen kendisini içermeyen şeylere karışmaktan hoşlanmıyordu. Onu suçlayamazdım. Ama daha sonra söylediği şey bunu açıklıyordu. "Sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu ," dedim yavaşça, bakışlarıyla buluşarak.

O temkinli yüz tek bir kasını bile oynatmadı. "Aileme iyi davranmaktan başka bir şey yapmadın. Sana borçluyum," diye tekrarladı.

Dean ve Trip hakkında konuştuğunu düşünerek diğer sözlerine odaklandım. Bu adamla ne halt edecektim? Yaptığı şey sadece manevi destek olsa bile nankörlük mü edecektim? Sebebi ne olursa olsun alabileceğimi almam gerektiğini biliyordum.

Birkaç dakika sessizlik içinde çalıştık. Ben onları gitmeleri gereken yere koyarken o da poşetlerden bir şeyler çıkarır ve tezgâhın üzerine koyardı. Birkaç kez ben

Onu mutfağa bakarken yakaladım, eminim berbat dolapları ve yeniden yapılması gereken boyayı... ve daha iyi yıllar görmüş zeminleri görmüştür, ama bunlar hakkında yorum yapmadı. Onun evimde olmasından, bu yakın yabancından dolayı sinirlenmeme izin vermedim.

"Polisleri aramak istersen gelsinler, burada olduğuna şahitlik edebilirim," dedi komşum o rahat ses ve bana bu adamın evli olduğu için kendisiyle flört eden kadınlarla konuşmak istemeyen ve aynı zamanda küçük çocuklara beyzbol koçluğu yapan bir adam olduğunu hatırlattı.

Yiyecekleri yerleştirirken bunu düşünüyordum. Gerçek şu ki, polisi bu işe karıştırmak istemiyordum, çünkü bunun aileme yansımaları ve onları strese sokmasını istemiyordum, ayrıca çocukların da bu işe karışmasını istemiyordum. Josh o gece cenazeden sonra bana asla hafife almayacağım bir söz verdirmişti. *Eğer istemiyorsan onu bir daha görmek zorunda değilsin J. Seni almasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.*

", " dedim ona. "Gerçekten geri geleceğini sanmıyorum."

Boğazında çalkalanan ses, kararımı onaylayıp onaylamadığını söylemedi.

Bir an için ona Rodrigo'dan bahsetmeyi düşündüm ama yapmadım. Anita'yı görmek yeterince dert açmıştı. Benimle yavaş yavaş dost olmaya başlayan bu adamla kardeşim hakkında konuşmak henüz üstesinden gelmek istemediğim bir dağdı.

Birkaç dakika sonra işimiz bittiğinde Josh'un koçu bana ciddi ve vakur bir bakış attı. " gidiyorum ama günün geri kalanında evde olacağım. Bir şeye ihtiyacın seslen, ama ben göz kulak olurum ve başka ziyaretçi almadığından emin olurum."

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," diye ısrar etmeye çalıştım.

Dallas başını bir an yana yatırdı ve o gözlerle beni izledi. Pembe ağzı, dilinin ucunun dudaklarının köşesine dokunduğunu görebileceğim kadar açıldı. "Sen benim ailemle arkadaşsın. Komşuyuz." Göz kapakları neredeyse dik dik bakacak şekilde aşağıya sarkmıştı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Ona attığım bakış *"Aradığım için çıldırmayacağına emin misin?"* diyor olmalıydı çünkü kaşlarını *çattığına* yemin edebilirim.

"Seslen," diye tekrarladı o otoriter ses tonuyla.

Ona başımı salladım, onu aramanın arkadaşlıktan çıkarılmayacağım bir şey olduğuna tam olarak ikna olmamıştım. "Tekrar teşekkürler."

Dallas yuvarlak, kaslı bir omzunu silkti. "Kapılarınızın kilitli olduğundan emin olun, tamam mı?"

Ona yavaşça başımı salladım. Gururlu yanımda kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemek istiyordu. Çünkü yapabilirdim. Baktım da. İki çocuğa ve kendime baktım. Ama çenemi kapalı tuttum. Ne zaman yardım kabul edip ne zaman etmeyeceğimi biliyordum. Başka kimsem yoktu.

"Hey!" diye seslendim birdenbire ona. "Josh önümüzdeki hafta sonu bir doğum günü partisi veriyor. Eğer yapacak daha iyi bir işin yoksa, uğramaktan çekinme. Yemeğimiz olacak ve diğer komşuları da davet ediyorum." Onu kandırmaya çalıştığımı düşünmesine ihtiyacım yoktu.

Dallas bir an tereddüt etti, çoktan uzaklaşmıştı. Sırtı bana dönüktü. "Pekâlâ." Bir an için kıpırdamadı. "Bir dahaki sefere eve geldiğinde gözünü dört aç."

Aptal bir çocuk muamelesi gördüğüm için göğsümde öfke alevlendi. Bu adamın patronluk taslamasının sebebi neydi?

Altın sarısı gözleri omzunun üzerinden baktı. Kaşlarının arasında o tanıdık çizgi oluştu. "Sinirlenme," dedi ve tekrar öne dönerek, "Sadece yardım etmek istiyorum. Sonra görüşürüz."

On Birinci Bölüm

"Louie Chewy," dedim adını sakince.

Bana bakmadı. Ne sormak üzere olduğumu biliyordu. Gözlerim vardı. Onun da vardı ve o gözlerini pek de ilginç olmayan gökyüzüne bakmak için kullanıyordu.

Burnumun ucunu kaşıdım. "Ayakkabın nerede, boo?"

Evden çıkarken ayağında olduğunu bildiğim kayıp spor ayakkabısını sorduktan sonra bile -çünkü neden evden tek bir spor ayakkabıyla ki- çorapla kaplı ayağına bakmadı. Aynı çorapla kaplı ayağı, sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi mavi ve siyah kumaşın içinde aniden kıvrılmış parmaklara sahipti. Aman Tanrım.

Başını yana eğdi ve o küçük omuzlarını silkti. "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Yine mi? Onun dikkati benden başka bir şeye odaklanmışken, burnumun kenarını çimdiklediğim için kendimi kötü hissetmedim. Bunu sadece hak ettiğimde yaptığımı biliyordu ve bu da o zamanlardan biri sayılırdı. Dört yıl önce biri bana küçük çocukların ayakkabılarını sebepsiz yere kaybettiklerini söyleseydi güler ve "bu berbat bir şey" derdim. Eğer Josh benim yanımda olmadan küçük yaşta bir spor ayakkabısını kaybetmişse, Rodrigo bana bundan bahsetmemiştir. Kim ayakkabısını kaybeder ve zil zurna sarhoş değildir ki? Bir insan ayakkabısını nasıl kaybeder ki? Ben de olsam etrafta övünerek dolaşmazdım.

Ama şimdi, bu gardiyanlık ve ebeveynlik işinin üzerinden iki yıl geçtikten sonra, bunun ne kadar mümkün olduğunu anladım. Yılda üç kez mümkün. Genellikle benden daha hazırlıklı olan küçük sevgi bisküvimin nasıl olup da bir şeyleri kaçırdığını anlamak beynimin kapasitesinin ötesindeydi. Gerçek şu ki, o yaptı. Odama gizlice girip beni ölesiye korkutması gibi, buna da alışmış olmalıydım. En azından bunu başarmasına şaşırmamalıydım.

Josh'un antrenman yaptığı sahadaki tribünlerin yanında dururken, içgüdülerimin sonsuza dek yok olmasını beklediği ayakkabıyı sihirli bir şekilde görmeyi umarak etrafıma bakındım.

Sikeyim.

Çömelerek çantamı yanımdaki yere bıraktım ve bir elimi omzuna koydum. "Böyle şeyler olduğunda bana söylemeni söylemiştim, Lou." Hâlâ göz teması kurmamıştı.

"Biliyorum." Onu zar zor

duyabiliyordum. "O zaman neden yapmadın?"

"Çünkü."

"Çünkü ne?"

"Geçen hafta ayakkabımı kaybettim." Kaybetmiş miydi? "Büyükanne bana aynısından aldı ve bir daha kaybetmemem için bana söz verdirdi."

Orospu çocuğu. Larsen'lardan bir şeyler sakladığımda kendimi kötü hissediyordum.

Parmaklarımın ucunu çenesine bastırarak nazikçe bana bakmasını sağladım. Yüz hatları o kadar pişmanlık doluydu ki, ona her şeyin yolunda olduğunu ve endişelenmemesini söylemek istedim

Ama tek yapmam gereken onun bir yalancı olarak büyüdüğünü hayal etmek ve bunun yapabileceğim en kötü şey olduğunu bilmektir. "Bana doğruyu söylersen sana gerçekten kızmayacağım ve bana yalan söylemenden hoşlanmıyorum. Bana hiçbir şey söylemeyerek de yalan söyleyebilirsin Louie. Eşyaların konusunda gerçekten daha dikkatli olmalısın."

"Biliyorum."

"biliyorum. Ama şimdi onlara bakabileceğinden emin olana kadar sana beğendiğin bir çift daha almayacağım-"

Nefes nefese kaldı. "Ama-

" "Hayır."

"Ama-"

"Nuh-uh."

"Ama-"

"Hayır, Lou. Seni uyarmıştım zaten. Şimdi bana onu en son nerede gördüğünü göster. Belki onu bulabiliriz."

İç çekti ama sonunda tartışmasını kendine sakladı.

Çitlerin diğer tarafında, antrenman sona ererken oyuncular koçlarının etrafında toplanmıştı. Gözümü onlardan ayırmadan Louie'nin sırtına atlaması için arkamı döndüm ve ayağa kalktım. "Nereye?"

Takım kadrosundaki diğer kardeşleriyle birlikte son bir saattir oynadığı alanı işaret etti. Etrafta hâlâ koşuşturan bir sürü çocuk vardı ve onları izlerken, içlerinden birinin onun spor ayakkabısını kapıp kaçmış olabileceğini düşünmeden edemedim. Çocuklar bazen küçük pislikler olabiliyordu.

Sadece telefonumdaki el feneri uygulamasıyla, CSI tarzında ışını yerde gezdirdim ve bir ayakkabı bağı izi ya da başka bir şey bulmaya çalıştım.

"Yine ayakkabını mı kaybettin, aptal?"

Josh'la konuşmak için arkamı dönmeye zahmet etmedim. "Kardeşine öyle deme... kaybetmiş olsa bile."

"Üzgün olduğumu söyledim," diye mırıldandı Louie.

Altına gizemli bir şekilde girmedikten emin olmak için kırık bir dalı tekmelerken sırttım. Bulmamıştı. "Yalan. Üzgün olduğunu hiç söylemedin."

Sırtımda uğultulu bir ses çıkardı. Nefesi boynumdaki küçük tüyleri ısıtıyordu. "Kafamın içinde yaptım."

Her şeye rağmen, bu beni güldürdü.

"Ben gidip şuraya bakacağım." Josh iç geçirdi, çoktan bizden uzaklaşmıştı, dikkati yere odaklanmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bir an sonra yakınlardan bir ses.

Doğrulup omzumun üzerinden baktığımda komşumu gördüm, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Onu suçlayamazdım. Sırtımda beş yaşında bir çocukla karanlıkta tökezleyerek dolaşırken nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirdim.

"Merhaba." Anita'nın beklenmedik bir şekilde uğradığı günden beri birbirimizi ilk kez görüyorduk. Beklenmedik bir şekilde. "Bu ayakkabıyla ilgili bir şey arıyoruz."

boyut." Ona yaklaşık bir uzunluk vermek için bir elimin parmaklarını kullandım.

Dallas mırıldandı ve hemen yere baktı. Antrenman sırasında sakallarını kestiğini fark etmişim. Genellikle beyzbol antrenmanlarında taktığı yıpranmış kırmızı şapkasını alnına doğru çekmişti. "Annem ayakkabılarımın kendi kendine toparlanıp evden çıktığını söylerdi."

Omzumun üzerinden Louie'ye baktım ve o da yüzünü başka tarafa çevirdi. Uh-huh.

"Nereye bıraktın dostum?" diye sordu komşumuz, ilerideki zemini araştırmak için etrafımızda dolanırken.

Sırtımdaki çocuk, utandığını anladığım boğuk bir ses tonuyla, "Bilmiyorum," cevap verdi.

Kıs kıs gülüşümü mümkün olduğunca sessiz tutmaya çalıştım ama yine de Dallas'ın duyup arkasını dönmesine yetecek kadar yüksekti. Kaşlarının aldığı şekil eğlendiğini gösteriyordu. Onun bu yönünü sevmediğimi söyleyemezdim. Xbox'ını getirdikten sonra Louie'ye karşı ne kadar sabırlı olduğunu gördüm. Belki bana karşı hâlâ *biraz* tuhaf davranıyordu ama o gece çocukların hiçbirine aynı şekilde davranmamıştı. Josh ve çocuklar yatak odasından çıkıp karınlarını doyurmak istediklerinde, Dallas'ı orada görünce hepsi heyecanlanmıştı. Çocuklar pisliklerin kokusunu almakta harikadırlar ve sanırım hiçbirisi şikâyet etmediğine göre bu adam o kadar da kötü olamazdı. Tanrı biliyor ya, Josh biri hakkındaki fikrini kendine saklamazdı.

Trip'in bana Dallas'ın eski sevgilisi hakkında söylediği şey de onun soğukkanlılığını kişisel olarak algılamamama yardımcı oldu.

"Onu bulacağız. Merak etme," diye güvence verdi sırtımdaki maymuna.

Belli ki daha önce hiç çocuk ayakkabısı kaybetmemişti, çünkü çok sık bulunmazlardı. Çoğu zaman kurutucudaki çoraplar gibi bir daha görülmemek üzere kaybolurlardı. Ama onun iyimserliğini bozmak istemedim. Hazine avımızdan habersiz birkaç çocuk yanımızdan geçip gitti. Muhtemelen beş dakika daha aramıştık ki bir çocuk Dallas'ın tam önüne koştu Şimşek gibi hızlıydı, elini uzattı ve Josh'un takımındaki çocuğu antrenman formasının arkasından yakalayarak durdurdu.

"Dean, bir ayakkabı gördün mü?" Dallas Trip'in oğluna sordu, eli oğlunun sırtındaydı.

Gömleği çocuğun boynunun arkasına dokunarak şefkatli bir şekilde okşadı.

Josh'tan biraz daha uzun olan koyu sarışın kaşlarını çattı. "Hayır." Bir an düşünür gibi oldu. "Ne tür bir ayakkabı?"

Komşumuz Louie ve bana doğru eliyle işaret etti. "Küçük çocuk ayakkabısı. Tenis ayakkabısı."

"Oh." Çocuk dikkatini bize çevirdi, gülümsemesi on ya da on bir yaşlarındaki bir çocuğa aitmiş gibi görünmeyen bir şekilde yükseldi. "Merhaba, Bayan Diana."

"Merhaba Dean." Ona gülümsedim.

Yüzündeki sırıtış gerçekten de bambaşkaydı. "Bulacağım," dedi çocuk, geldiği yöne, kendisinden küçük bir grup çocuğa doğru yola çıkmadan hemen önce.

Pek bir şey beklemediğimden, eve gitmeden önce birkaç dakika daha bekleyeceğimi düşündüm. Kaçınılmaz olana boyun eğmişim: bu sefer Walmart'tan bir çift ayakkabı daha almak zorunda kalacaktım. Ayrıca, geç oluyordu ve o sabah Crock-Pot'ta biber pişirmeyi bırakmışım. Muhtemelen bir dakika sonra Dean elini uzatarak bize doğru koşmaya başladı. Elinde artık yepyeni olduğunu kabul ettiğim kırmızı ve siyah bir tenis ayakkabısı vardı. Bayan Larsen gerçekten de beni kandırmaya çalışmıştı. Hah.

"Ne diyorsun Lou?" Spor ayakkabısını ondan alırken sordum.

"Teşekkür ," diye mırıldandı normalde olduğundan biraz daha alçak sesle. "Teşekkürler Dean," diye vurguladım. "Gerçekten minnettarız."

Çocuk yine içimden bir sesin sorun olduğunu söylediği o gülümsemeyi yaptı. "Sizin için her şeyi yaparım, Bayan Diana."

Bu çocuk başka bir şeydi.

"Teşekkürler mi?" Ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi yüzünde gülünç bir ifade olan Dallas'a bir bakış attım.

"Görüşürüz Josh," diye seslendi çocuk yeğenime, Dallas'la yumruk yumruğa çarpışıp tekrar kaçmadan önce. "Hoşça kal Dal Amca."

Louie sırtımdan kayarak toprağın üzerine , haki okul pantolonunu giydiğinden ve toprağın daha önceki yağmurdan dolayı nemli olduğundan habersizdi. Ayakkabısını giymeye başladı, cırt cırtlı bantları diğer tarafa geçirdi.

"Bakmasını istediğin için teşekkür ederim," dedim komşumuza, bir yandan da başka bir şeyin sihirli bir şekilde ortadan kaybolmadığından emin olmak için Lou'ya göz kulak oluyordum.

"Evet, teşekkürler Bay Dallas."

"Dallas, bir şey değil. Sana onu bulacağımızı söylemiştim."

Lou ayağa kalktı ve kışını kirlettiği yetmiyormuş gibi bir de dizlerinin üzerine çöktü. "Bu akşam acı biber yiyeceğiz. Gelmek ister misin?" diye aniden sordu ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Donup kaldım, bakışlarımı Dallas'a diktim ve sıkıca gülümsedim.

Evli olduğunu kendime hatırlattım. Evli. Yapmak istediğim son şey, onu hayatımıza olması gerekenden daha fazla sokmaya çalıştığımız izlenimini vermektir.

O ela gözler Louie ve benim aramda gidip geliyordu. "Chili?" "Gerçekten güzel."

Louie hiçbir yabancıyı tanııyordu. Verdiği cevapta o kadar dürüst ve masumdu ki keşke herkes böyle açık sözlü olsa diye düşündüm. Aynı zamanda onun duygularını korumayı daha çok istememe neden oldu. "Eminim Bay Dallas-" demeye başlamışım ki komşumuz sözümü kesti.

"Sadece Dallas," diye araya girdi.

"-Şimdiden planları var, Lou. Onu başka bir gün davet edebiliriz, son dakikada değil."

Çocuk, eğer aklına koyarsa dünyaları fethedebilecek mavi gözleriyle adama göz kırptı. "Yapacak işlerin mi var?"

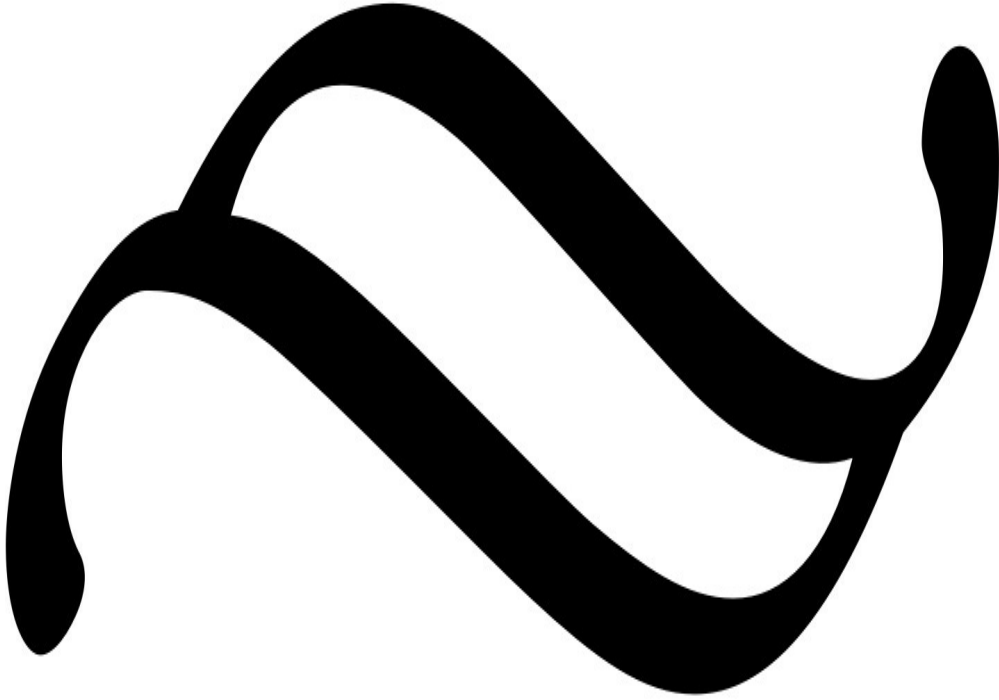
Komşumuz ağızını açtı, tereddüt içindeydi, dilinde bir özür, bir mazeret, bir şey vardı, ama aynı hızla kapattı. Louie'yi tamamen kavramış gibiydi ve ben onun ne gördüğünü biliyordum: dünyanın en sevimli çocuğu. "Gerçekten iyi mi?" diye sordu Louie'ye, ağzından yumuşak, kademeli bir gülümseme geçti.

Oğlumun hevesle başını sallaması en büyük Grinch'in bile gönlünü kazanabilirdi. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Bunu benim üzerimde düzenli olarak kullanırdı.

Komşumuzun işi bitmişti.

"Annen aldırılmazsa...." Bana neredeyse özür dileyen bir bakış atarak sözünü kesti.

Başka biri için Louie'nin "M" kelimesiyle yüzünde beliren kaş çatma ifadesi, istediğini elde edememe ihtimalinden hoşlanmayan bir çocuktan başka bir şey ifade etmezdi. Ama benim için o kaş çatmanın ne anlama geldiğini biliyordum ve Louie'nin cevabı kendimi daha iyi hissetmemi . "M" kelimesini görmezden geldi ve "Buttercup'ın umurunda değil, ya senin?" diye devam etti.

* * *

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Omzumun üzerinden bakarak, bir hafta içinde üçüncü kez mutfağımda duran uzun boylu adama başımı salladım. "Sadece birkaç tabak. Neredeyse bitirdim."

Dallas mutfağı taradı, ilk geldiğinde baktığı gibi bakıyordu, muhtemelen eninde sonunda düzelteceğim tüm kusurlara bakıyordu. "Yemek için teşekkürler."

Son tabağı da durulayıp rafa yerleştirdikten sonra ellerimi ocağın üzerinde asılı duran havluya kuruladım. "Bir şey değil." Oturma odasındaki çocukların sesleri bize tartışıklarını söylerken yüzümü ona döndüm. Yeni olan neydi?

"Gerçekten iyiydi," dedi ve eğer tamamen hayal görmüyorsam, ses tonunda şakacı bir ipucu vardı.

Ona gülümsemekten kendimi alamadım. Neyse ki akşam yemeği sadece başlangıçta biraz garip olmuştu. Annemler ya da Larsen'ler gelmediği sürece yemek masasını pek kullanmazdık ve bu sefer de bir istisna olmamıştı. Dördümüz elimizde kâseler ve ekmek parçalarıyla sehpanın etrafında oturmuş, Josh ve Dallas neredeyse tüm zaman boyunca profesyonel beyzbol hakkında konuşmuşlardı. Bu arada Louie ve ben sırayla ağızımız biberle dolduğunda birbirimize açıyorduk.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Lou gerçekten..." Bunu nasıl söyledim? "Babası öldüğünden beri altmışlı yaşlarında olmayan erkeklerle pek vakit geçirmiyor ve sen ona her zaman çok iyi davrandın. Senden hoşlanıyor. Bunun için teşekkürler bu arada. Gerçekten çok nazıksın."

O sert yüzündeki bazı sinirler inançsızlıkla ya da rahatsızlıkla zıplıyor gibiydi, emin olamadım. İşim bitene kadar Rodrigo'nun ölümünden bahsettiğimi fark etmemiştim. Dallas başını sallayarak çenesindeki kesilmiş kılları temizlemek için uzandı. "Bana teşekkür etme. O iyi bir çocuk. İkisi de iyi çocuklar." Eli ensesini avuçlamak için ilerledi. "Babam ben küçükken öldü. Eminim ben de onun yaşındayken aynı şekilde davranırdım. Anlıyorum."

Babası ölmüş müydü? Bunu bilmiyordum. Ama nasıl bilebilirdim ki? Kaç yaşında olduğunu merak ettim, ama soruyu kendime sakladım, söylediklerinin iyi kısmına odaklandım ve bir parçam kardeşimi sormamasını umdu, bu yüzden konuyu değiştirdim.

"Eminim bu zihniyet küçük çocuklara koçluk yaparken size yardımcı oluyordur. Hepsinin senden gerçekten hoşlandığını söyleyebilirim." Anlayabiliyordum. Dallas onlarla konuşurken tüm dikkatleri onun üzerindeydi. Talimatlarını dinlemediklerinde ve yanlış şeyi tekrar tekrar yaptıklarında bile onlara karşı sabırlıydı. Ben olsam kendimi bu kadar iyi toparlayabileceğimi sanmıyorum.

O muhteşem ela gözlü bakışları bana kaydı ve kaslı bir omzunu rahatça kaldırdı. "İşte bu yüzden yapıyorum. Etrafında kimsesi olmayan birinin yanında olma, bana öğretecek kimsesi olmayan birine benim öğrettiklerimi öğretme fikri hoşuma gidiyor." Sanki babasız bir çocuk olarak yaşadıklarını bir şeymiş gibi ifade etti.

Gerçek. Sanki bir babaya sahip olmamak, büyürken bir köpeği olmaması kadar basit bir şeymiş gibi. Bunu büyük, gizli bir yükümüş gibi söylemedi. Sadece neyse oydu ve sözlerinin beni bu kadar etkilemesinin nedeninin bu olduğunu düşündüm. Aslında yaptığı şeyi iyi bir nedenden dolayı seviyordu.

Yutkundum ve bir şekilde kendimi ona gülümsemekten alıkoydum, bunun muhtemelen durumu daha da garipleştireceğini biliyordum. "Bunu seninle flört etmek için söylemiyorum..." Bu yorumu yaptığım sırada ağzının kenarları hafifçe esnedi ama devam ettim. Sadece onunla dalga geçiyordum, dedim kendi kendime, bunu olabildiğince hafif tutmaya çalışarak. "Ama gerçekten çok nazıksın. Küçük bir iyiliğin bile birinin hayatını ne zaman değiştireceğini asla bilemezsin."

Dallas'ın gülümsemesi yavaşça eriyerek ciddi bir ifadeye ve sert bir baş sallamaya dönüştü. "Biliyorum."

O biliyordu. Ellerimi pantolonuma sürdükten sonra lavabonun yanındaki havluya uzandım ve onu yeniden katlamaya başladım. "Peki, Tornado'ya nasıl bulaştın?"

"Trip kendi takımını kurmak istiyordu çünkü Dean'in eski koçuyla arası açılmıştı ve beni sarhoş edip asistan olarak yanına almayı kabul ettirdi. Beyzbol hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama öğrendi. Kurallar hakkında birkaç kitap okumam gerekti. Yıllardır oynamamıştım" diye açıkladı.

"Küçükken top oynadın mı?"

"Küçükler ligi ve lise. Oynadığımdan daha çok izledim. Bunun için havalı bir okula falan gitmedim."

O zaman ses tonunda bana doğru gelmeyen bir şey vardı. "Ben de hiçbir şey için süslü bir okula gitmedim." Gerekmedikçe onun gözlerinin içine bakmamam gerekiyordu. "Üniversiteden nefret ettim. Bir dönem temel eğitim aldım ve bana göre olmadığına karar verdim."

"Saç mı kesiyorsun?"

"Ve renklendirin... ve şekillendirin," diye şakacı bir sesle ekledim, sonra kendimi durdurdum.

Tanrı korusun, flört ettiğimi düşünebilirdi. "Artık çoğunlukla renkli şeyler yapıyorum."

Dallas kalçasını mutfak tezgâhına yaslamış, iki kolunu göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Antrenmandan kalma kollarındaki ve pazularındaki kirli lekeleri çoktan fark etmiştim. Buraya gelmeden önce kasketini çıkarmıştı. "Trip saçını kesmeyeceğini söyledi."

Ben de koca bir ağzım olduğunu sanırdım. "Hayır."

O koyu kahverengi kaşları, kuzenine hayır diyeceğime inanamıyormuş gibi birbirine kenetlendi. "Neden?"

"Çoğunlukla sadece kadınlar, bazı çocuklar ve bir süredir benimle birlikte olan birkaç erkekle gayet iyiyim. Bu konuda endişeli değilim. En son yeni bir erkek müşteri aldığımda, yüzünü göğsümün arasına sokmaya çalıştı." Omuz silktim. "Benim için artık yok."

Kaşlarını çattı. "İnsanlar bunu yapar mı?"

"Evet. İş arkadaşlarımdan biri erkek ve sürekli poposunu çimdikletiyor," diye açıkladıktan sonra yüzümü buruşturdum. "Ama iyi bir bahşış aldığı sürece çoğu zaman umursamıyor."

Yüzündeki şaşkın ifade beni güldürdü.

"*Bay Dallas, benimle Xbox oynamak ister misiniz?*" diye seslendi Louie oturma odasından.

Ne oluyor be? Saat onu geçmişti. Onları henüz yatağa göndermemiş olmamın tek nedeni bulaşık yıkıyor olmamdı.

"Yatma vakti gelmedi mi?" Dallas kısık bir sesle sordu.

Ona başımı salladım. "Louie! Kıçımın Xbox'ıyla oyna. Gel de Bay Dallas'a iyi geceler de yatağına git," diye seslendim bu sinsi çocuğa gözlerimi devirerek.

Oturma odasından bir "Ah be adam" sesi duydum.

Louie'nin mutfığa girip doğruca komşuya yönelmesi birkaç saniye sürdü. Hâlâ pijamalarını giyme zahmetine bile katlanmamıştı. Okul pantolonu tahmin ettiğimden daha da kirliydi. Yüzü kızarmış gibiydi ama bunu görmezden geldim. "İyi geceler, Bay Dallas." Sesi huysuz geliyordu. Çok yazık.

"İyi geceler, Louie," diye karşılık verdi Dallas, o büyük, hırçın elini indirerek kendisinden çok daha küçük bir elden çak bir beşlik alabildi.

Louie elini olabildiğince sert bir şekilde indirirken ona küçük bir gülümseme verdi. "İstersen yarın da gelebilirsin. Değil mi Buttercup?"

Uhh...

"Yarın yapmam gereken bir şey var ama belki ondan sonra. Bakarız dostum, tamam mı?" diyerek beni Lou'ya komşumuzun yapacak başka işleri olduğunu söylemenin bir yolunu bulma zahmetinden kurtardı.

Dallas bunu bilmiyorsa bile o zaman öğrendi: Louie'm evrendeki en masum ruhtu. Fazla bir şey istemezdi. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Ve Dallas'ın belirsiz sözleri yeterliydi. "Tamam. İyi geceler. İyi geceler." Arkasını döndü ve tekrar mutfaktan çıkmaya başladı, sonunda dönmeden önce beni orada öylece bıraktı. "Odamda görüşür müyüz?" diye sordu, sonunda aynı odada olduğumu hatırlamıştı. Hain.

"Evet, Goo. Bir dakika sonra görüşürüz."

"Kay. İyi geceler!" diye ikimize de bağırıyor gibiydi.

Başka bir özür ve güvence ile Dallas'ın yüzüne döndüm ama o benden önce davrandı.

Çenesini , "Yapma. İkinizin de bir şey yapmadığınızı ya da bana asılmadığınızı biliyorum." Bakışlarını eşit ve ciddi bir şekilde karşıladı.

değildi. "Emin misin?"

"Eminim."

Tam olarak ikna olmamıştım. "Söz veriyorum. Yemin ederim. Ellerimi kendime saklıyorum ve çocuklar ve ben bu iyiyiz. Bir ilişki aramıyorum.

Şeker babacığım. Birbirimizi sürekli görmek zorunda olduğumuz için benden nefret etmeni istemiyorum. Söz veriyorum."

Adam hiç istifini bozmadı, o boğuk sesiyle "Biliyorum," diye mırıldanırken dudağının kenarı bile yukarı kıvrıldı. Ağzı neredeyse anında düzleşti. "Ve senden nefret etmiyorum. Arkadaş olmak istediğini sanıyordum."

On İkinci Bölüm

Birkaç gün sonra başım çok ağrıyordu.

Kusmak istedim. Sık sık migrenim tutmazdı ama tuttuğunda da bedelini ödemek zorundaydım. O sabah bir gözümün arkasında zonklama hissiyle uyandım ve çocukları okula götürürken giderek daha da kötüleşti. Neler olduğunu anlamalıydım. Tam iş yerinin otoparkına girdiğim sırada ekranımda kısıtlı bir numaradan gelen bir arama belirdiğinde, acı başka bir seviyeye çıktı.

Yine lanet Anita. O olduğunu biliyordum.

Onu düşünmek genelde başımı ağrıttı ama son ziyareti ve bugünkü telefon görüşmesi... çok daha kötüydü. Midem bulanıyordu ve beynim kafatasımdan dışarı fırlamak istiyordu.

Bir mucize eseri, acil durumlar için dinlenme odasında bulundurduğumuz reçetesiz migren ilaçları ve o kadar çok kahve sayesinde iş günümü kusmadan veya istasyonumun altında sürünmeden atlattım ki, birkaç düzeltme yaparken elim titredi. Kendimi kesmemiş olmam bir mucizeydi. Telefonum iki kez daha çaldı, birincisinde Trip'in, ikincisinde Dallas'ın adı ekranda yanıp söniyordu. Beyzbol işleriyle uğraşmak istemediğim için cevap verme zahmetine girmedim ve her iki aramayı da telesekretere bıraktım. Daha sonra çocukları okuldan alma sırası bendeydi. Migrenimin verdiği rahatsızlığın yüzümden okunduğunu anlamak için aynaya bakmama gerek yoktu.

İkisi de çok tatlıydı ve geri dönerken beni dikkatle izlediler. Kendimi iyi hissetmediğimi anladıklarından eminim ama yorum yapmadılar. Ne kadar hassas olduklarını göstermek için, eve vardığımızda Josh onlara atıştırmalık bir şeyler hazırlamayı teklif etti, böylece ben yapmak zorunda kalmadım.

Tek yapabildiğim ona teşekkür etmek ve saçlarını karıştırmak oldu.

Her ikisi de, Mac ile birlikte, kim bilir ne oynamak için arka bahçeye yöneldiler, aynı zamanda aldığım bir sonraki ilaç dozu, pencerelerden gelen ışığın beni ölmek üzereymişim gibi hissettirmemesine yetecek kadar etkisini göstermeye başladı.

Bu yüzden ön kapım çalındığında biraz kafam karışmıştı. Annemle babam nadiren haber vermeden gelirlerdi ve Larsen'lar da asla habersiz gelmezlerdi. Arkadaşlarımdan hiç kimse iki kez kontrol etmeden gelmezdi. Neredeyse hiç kimse yeni adresi bilmiyordu.

Gözetleme deliğinden baktığımda, diğer tarafta bir İzci Kız ya da bir Yehova Şahidi yerine tanıdık bir yüz görmek beni biraz şaşırttı.

"Hey," dedim tereddütle ve kapıyı açtıktan sonra biraz zayıf bir sesle.

Gözetleme deliğinden içeri baktığımda Dallas'ın yüzünde o güne kadar şahit olduğum en hoş ifade vardı, ama bakışları üzerime dikildiği anda bu ifade kaşlarını çatmaya başladı. "Neyin var senin?"

Bir yabancınn bende bir sorun olduğunu anlaması bu kadar kötü müydü? "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Kaşları daha da çatıldı, bakışları yine bulaşıcı bir hastalığım olmadığından emin olmak istercesine üzerimde gezinmeye başladı. "Berbat görünüyorsun." Gözbebeklerim kafatasımdan ayrılacakmış gibi hissederken güzellik kraliçesi gibi mi görünmem gerekiyordu? "Migren mi?"

Başımı sallamaya başladım ama bunun durumu daha da kötüleştireceğini hatırladım. "Uh-huh. Çok sık olmuyor ama olduğunda...." Bunu ona neden anlatıyordum? Ve o neden buradaydı? "Bir şeye mi ihtiyacın var?" İstedğimden biraz daha sert bir şekilde sordum.

Sorumu ve ses tonumu duymazdan geldi. "En son ne zaman bir şey aldın?" Omuz silktim; en azından silktiğimi sanıyorum. "Birkaç saat önce."

"Akşam yemeğini mi?"

"Hayır." Josh'a bir şeyler söyletmeyi düşünüyordum. Donmuş bir lazanyayı içine koymak için fırını önceden ısıtmakla bile uğraşmak istemedim.

Dallas omzunun üzerinden baktı ve tekrar öne doğru döndüğünde tereddüt etti. Çenesi bir an için dışarı çıktı. Burnundan uzun bir nefes verdi ve sonra başıyla onayladı, benden çok kendi kendine onayladığı kesindi. O kocaman omuzlarını yuvarladı ve bakışlarımı dikleştirdi. "Kapıyı kapatacağım. Sen git uzan. Akşam yemeğini ben hallederim," dedi, sanki birkaç kez tanışıp takıldığım biri değilmiş gibi, o saçma sapan otoriter tavrıyla.

Kimdi bu adam ve bunu neden yapıyordu? Başımı hafifçe sallamam, safranin boğazımın arkasına doğru süzülmesine yetti de arttı bile. Asidi bastırırken yanaklarımın şiştiğini gizlemeye çalışamadım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum" dedi, hâlâ göz temasını kesmeden.

Kendi taktiğini bana karşı mı kullanıyordu?

Yutkundum. "Özür dilerim. Teklifiniz için teşekkür ederim ama sorun değil. İhtiyacın olan bir şey var mı yoksa daha sonra e-posta atabilir miyiz?" Ayrıca, ne zamandan beri Tornado'yla yüz yüze konuşmaya gelmişti? Hiçbir zaman. Başka ne için gelebilirdi ki?

Hakkını vermek gerekirse, yüzünü gökyüzüne doğru çevirip bir nefes verdikten sonra dikkatini tekrar bana yöneltti, yüz hatları pürüzsüzdü ve eğlenmiyordu. "Hep böyle inatçı mısın?"

Eğer acımı daha da kötüleştirmeseydi gözlerimi kısılabildim. Bu yüzden yüz ifadesini yansıtarak ona gerçeği söyledim. "Evet. Gerçek adın gerçekten Dallas mı?"

O kalın, kara kaşları yarım santim kadar kalktı. "Evet."

"Ailen sana neden bu ismi verdi?" Başım bir kez daha mide bulandırıcı bir şekilde zonklarken bile sordum.

Kaşları zaten olduğundan çeyrek santim daha fazla kalktı. "Babam bir futbol maçında iddiayı kaybetti ve bana ya Dallas ya da Kovboy adını verecekti." O

hiç vakit kaybetmedi ve asıl konuya geri dönmeye devam etti. "Dur sana yardım edeyim."

Ben de Dallas'ı seçerdim. İsim meselesini bıraktım ve elimi zayıfça salladım. "Sen yeterince şey yaptın. Senden faydalanmaya ya da çizgiyi aşmaya çalışmıyorum. Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım, çarpıntı daha da yoğunlaştığında bir gözümü kapattım.

Dallas bana bakıyordu ama umurumda değildi. Sesi kadar kısıktı ki duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Bana asılmaya çalışmadığımı anlıyorum, şimdi ya da hiçbir zaman, tamam mı? Bu konuyu bir daha açmasak olur mu? Ben buradayım. Kendini iyi hissetmiyorsun. Yardım etmeme izin ver."

İki gözümü de kapattım ve bu konuşmanın isteyerek kaşlarımı çattım.

İç çekti. "Bekâr bir annenin arada migreninin tutmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Benimkini arayıp seninle dalga geçmediğimden emin olmak istersen, arayabilirsin."

Onun sözlerini düşünecek ne enerjim ne de iradem vardı. Gözlerimi açtım. Kim annesini referans olarak kullanır ki zaten?

Bana bakışı sanki kafasının içinde bir öfke nefesi üflüyor gibiydi. "Ehliyetimin fotoğrafını çek ve kendini daha iyi hissedeceksen birilerine gönder," diye önerdi sakince.

Onun çılgın bir sapık olduğunu düşünmemiştim. Hiç de bile. Daha çok aramızdaki ilişkinin tuhaflaşmasından endişe ediyordum. Ona asılmaya çalışmadığımı kabul ettiğini iddia ediyordu ki bu iyiydi çünkü gerçek buydu. Bakması güzeldi, vücudu daha da güzeldi ama pek çok erkek de öyleydi.

"Birkaç pizza ısmarlayabilirim ve bir süre çocuklarınızla oturabilirim." Minnettarlığımı hemen haykırmadığımda o kalın, kahverengi kaşlarını kaldırdı.

"Bu-" Dallas sözümü kesmeden önce söylemeye başladım.

"Bak, sana yaptığımız turnuvaları ve antrenmanları azalttığımızı yüz yüze söylemek için geldim. Seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin ya da geri aramadın."

Turnuvalar. Hay sikeyim. O anda beyzbol ya da yaşamaya devam etmek umurumda bile değildi. Tek duyduğum "pizzalar" ve "çocuklarla oturmak" tı. Bir mide bulantısı ve acı dalgası aniden gözbebeklerimin tam arkasına çarptı.

"Tamam." Kendimi o kadar kötü hissettim ki geri çekildim, ona tekrar baktım, sonra itaatkâr bir köpek yavrusu gibi içeri girdim ve doğruca oturma odasına yöneldim. Dallas da peşimden geldi. Kanepeye doğru yöneldim, bu yarı tuhaf adamın evimde olduğunun ve çocuklar için akşam yemeğine karar vermek üzere olduğunun tamamen farkındaydım.

Bu bir hata mıydı?

Komşumun mutfağın arka kapısından çıkıp kayboluşunu kanepeden izledim ve tam olarak ne dediğini anlayamasam da sesinin en derin noktalarını havada belli belirsiz duydum.

Yirmi dakika sonra geri gelmeyince doğruldum ve mutfaktan arka bahçeye açılan kapıdan içeri baktım. Josh ve Louie ondan yaklaşık on beş metre uzakta bir üçgen oluşturmuşlardı. Mac çimlerin üzerine uzanmış

üçü de tembelce. Bir beyzbol topu Dallas'ın yanından Josh'un yanına doğru uçtuğunda, kanepeye tekrar oturmadan önce gülümsemekten kendimi alamadım ve bu migrenin yakında geçmesi için sessiz bir dua ettim.

Duvardaki saat, yirmi dakika daha geçtikçe beni bilgilendirdi ve sonra bunun üzerine on dakika daha geçti.

Josh ve Louie'nin tartışmaları gelenlerin onlar olduğunu doğrulamadan önce kapının açılma sesi beni içeri birinin girdiği konusunda uyardı. Dallas ikisinin peşinden gitti, ön kapı çalınmadan hemen önce kapı gıcırdayarak kapandı.

"Anladım," dedi komşum, bir elini Louie'nin başının tepesine dokundurarak onu geçip kapının çaldığı yöne doğru ilerlerken, kapalı televizyonun önünden geçti.

Josh, benim oturduğum büyük koltuğa dik bir şekilde uzanmadan önce, "Pizza almış," dedi. "Etli süprem."

Ona dilimi çıkaracak enerjim bile yoktu. Tek istediğim odamda kaybolmaktı ama Josh ve Lou'yu o kadar da iyi tanımadığım bir adamla yalnız bırakacak değildim. Annemle babamın bundan kesinlikle haberi olmayacaktı. "Ananası sevmemenin nesi yanlış anlamıyorum."

"Pizzada mı?"

O ve kardeşi, pizza malzemeleri hakkında tartıştığımız her seferinde olduğu gibi - ki bu her seferinde oluyordu- aynı anda söylediler. "İğrenç."

"Yüzleriniz iğrenç." Belki de onlarla tartışmayacak kadar kötü hissetmiyordum.

Louie, "Hayır, sadece Josh'un," diye araya girince homurdandım. Yaptığı türden geri dönüşler için çok gençti ama zaman zaman beni şaşırtıyordu ve buna bayılıyordum.

Tabii ki Josh Lou'ya dirsek attı ve genç olan da ona dirsekle karşılık verdi. Dallas kapıyı kapattı ve elinde en büyüğünden en küçüğüne doğru üst üste dizilmiş üç kutuyla göründü. Onları sehpanın üzerine koydu ve çocuklara doğru işaret etti.

"Küçük adam, tabak ve peçete getirebilir misin?"

Lou başıyla onayladı ve ayağa kalkarak mutfığa doğru ilerledi. Elinde bir yığın kâğıt tabak ve bir rulo kâğıt havluyla geri döndüğünde Dallas pizza kutularını açmış, bir kutudan diğerine geçerek ekstra büyük bir pizza sipariş ettiğini göstermişti... ve çocuklardan biri, orta boy kutunun içinde bir tane olduğu için Hawaii pizzalarını ne kadar çok sevdiğimi söyleyerek ispiyonlamıştı. Son kutu tavuk kanadıyla doluydu.

Tabakları dağıtırken komşumuz sormadı bile, doğruca ananaslı ve jambonlu pizzaya yöneldi, parmaklarını kullanarak iki küçük dilim çıkardı ve Louie'nin ona uzattığı tabağa koyduktan sonra pizzayı uzattı. "Önce bayanlar."

Nefret ettiğim zayıf bir sesle, "Teşekkür ," dedim.

"Lou, ne yemek istersin?" diye sordu en küçüğüme.

Etli pizzayı işaret etti ve ardından parmağıyla sıcak kanatları gösterdi. "Bir tane." Tek gözümü kısarak parmağımı ona doğru kaldırdım ve o da "Lütfen" diye ekledi.

Dallas'ın kaşları lütfen deyince kalktı ama bir dilim alıp tabağa koydu. Elini sıcak kanat kabının üzerinde gezdirdikten sonra sordu: "Bunlar baharatlı. Kaldırabilir misin?"

Louie'nin ağzından çıkan bir sonraki saçmalık için sadece kendimi suçlayabilirdim. Gerçekten suçlayabilirdim. Çünkü geçmişte aynı şeyi onun önünde onlarca kez söylemiştim. "Ben Meksikalıyım. *Evet.*"

O ela gözler bana doğru döndü, geniş ve tamamen eğlenmişti. "Pekâlâ dostum. Sen öyle diyorsan." Ve aynı şekilde, muhtemelen kutudaki en küçük kanat olan bacağı aldı ve dilimle birlikte tabağa koydu.

"Josh, sen?" diye sordu.

Üç dakika sonra dördümüz masanın etrafında oturmuş tıkınıyorduk. Peynirin, en azından ben yerken başımın ağrıymasını sağlayan sihirli bir iyileştirici maddeye sahip olduğuna yemin edebilirim. Josh kendini yere atıp inlemeden önce toplam üç dilim ve iki kanat daha mideye indirdi. Lou çok yiyen biri değildi ama yemeğini yeteri kadar aldı. Dallas'ın ne kadar yediğinden emin değildim ama çok gibi görünüyordu; o kadar yemeğin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir yerinde şişkinlik ya da kaka izi yoktu.

Bazı insanlar çok şanslıydı.

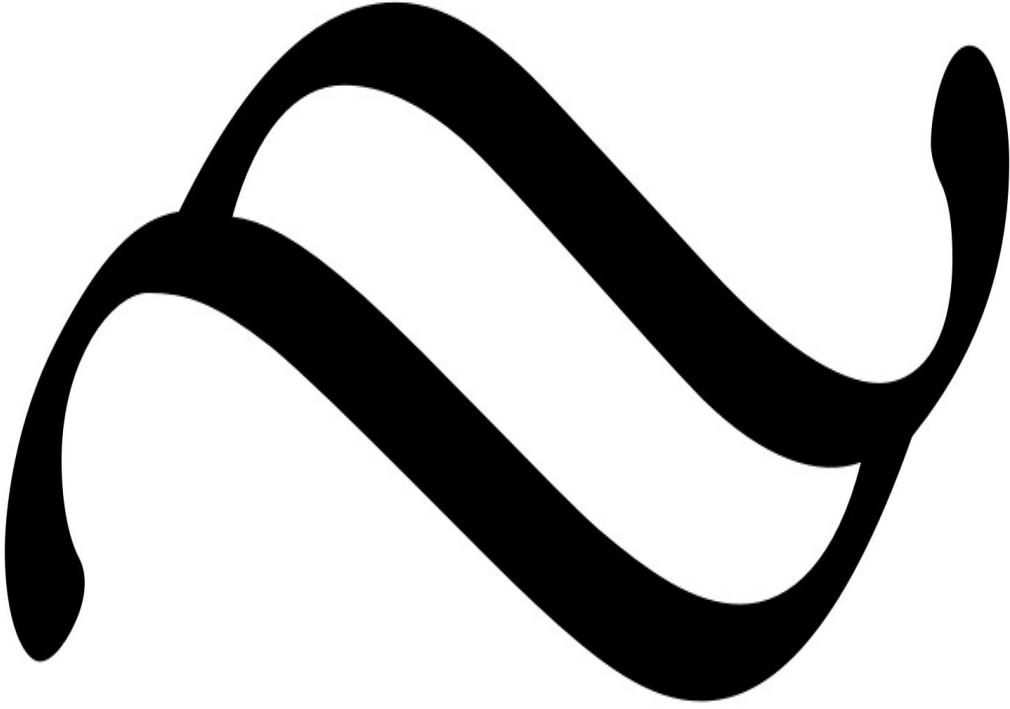
"Başın daha az ağrıyor mu?" diye sordu televizyonun önünde, sehpanın yanında, yerde oturduğu yerden. Ağırlığını için bir elini arkaya atmıştı, yüz ifadesi sadece pizzanın birine verebileceği gibi tembel ve mutluydu.

Temiz, pizza yağından arınmış elimle avucumu yukarı aşağı çevirdim. "Yemekten öncekinden daha iyi." Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Sana ne kadar borçlu olduğumu söyle."

"Merak etme," dedi ağzından çıkan saçma sapan cevap. Savaşlarımın ne zaman anlamsız olduğunu ve ne zaman bir şansım olduğunu biliyordum ve bu durumda enerjimi boşa harcamanın bir faydası yoktu. Ayrıca, tartışmak istemiyordum. I daha sonra geri ödeyebileceğini söyledi. "Tekrar teşekkür ederim o zaman."

Çocuklara görgü kurallarının ne olduğunu hatırlatmama fırsat kalmadan, birbiri ardına, içimi aptalca bir gururla doldurarak konuşmaya başladılar. "Teşekkür ederim, Bay Dallas."

Yaşlı adam da onlara bir bakış attı. "Size söyledim, bana Dallas diyebilirsiniz."

* * *

Louie saatler sonra yatağına girerken, "Bay Dallas çok hoş," diye yorum yaptı.

"Öyle, değil mi?" Yatağın köşesine çökerek sordum. Baş ağrım en azından oğlum için bu tek şeyi yapabilecek kadar hafiflemişti.

"Evet." Yerleşirken çarşafını boynuna kadar çekti. "Josh topu çitlerin üzerinden vurdu ve kızmadı bile. Ona üzgün olduğunu söylememesini çünkü yanlış bir şey yapmadığını söyledi."

"Herhangi bir şey' yanlış, Lou. Ama bunu söylemesi çok hoştu." Yaşım ilerledikçe, çekici bulduğum şeyleri daha fazla fark ettim. Sabır ve nezaket gibi. Daha gençken -ve çok daha aptalken- hep güzel arabaları olan seksi erkeklere yönelirdim. Şimdi ise kredi notu, iş geçmişi ve kişilik özellikleri gibi akşam yemeği ve içkiyle öğrenilemeyecek şeyler vardı.

"Çitimizin berbat olduğunu ve düzeltmemiz gerektiğini söyledi."

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım, evin etrafında tamir etmem gereken bir düzine şeye çiti de ekledim. "Biliyorum."

"Abuelito'ya söyleyecek misin?"

Ona göz kırptım. "İstemiyorum ama belki sen, ben ve Josh bunu düzeltebiliriz. Ne dersin?"

O bebek yumuşaklığındaki yüz hatları anında düştü. "Belki *Abuelito* yardım edebilir."

"Neden? Yapamayacağımızı mı düşünüyorsun?" Dürüst olmak gerekirse, ben de yapemin değildim, ama sürekli babamdan bir şeyler yapmasını istersem nasıl bir örnek olurdum?

Louie'nin ağzından çıkan bir sonraki kelimeye bakılırsa, ben zaten kötü bir örnek oluşturmıştım. Gözlerimin içine baktı ve çok ciddi bir şekilde, "Yatağımı hatırlıyor musun?" dedi.

Çenemi kapattım ve konuyu değiştirdim. "Pekâlâ, bu gece ne duymak istiyorsun?" Ellerimle çarşafı içeri sokarak, ayaklarının etrafından başlayıp kalçama yaklaştırarak sordum.

Düşünceli bir "hmm" sesi çıkardı. "Yeni bir tane." Tanrıya şükür yatak meselesini unuttu.

"Yeni bir tane duymak ister misin?" Onu hâlâ yatağa yatırmış, yaptığım şeyle yorganın üstündeki yüzü arasında gidip geliyordum.

"Evet." O ekleyene kadar ona attığım bakışı uzattım. "Lütfen. Özür dilerim, unuttum."

"Sorun yok." Parmağımı çarşafın arasından ayağının tabanından yukarı doğru çektim, bunun onun çırpınmasına ve üzerinde çalıştığım kozayı bozmasına neden olacağını biliyordum. "O zaman yeni bir hikâye. Hmm." Rodrigo'yla ilgili bir ömürlük anıya sahip olmama rağmen, bazı günler Lou'nun onun hakkında daha önce milyonlarca kez duymadığı şeyleri hatırlamak zor oluyordu.

Kardeşimin öldüğünü ilk öğrendiğimde, babamın haberi vermesinden sonra geçen dakikalar sanki bir milyon yıl sürmüş gibiydi. Sonrasında ruhum bir boyut ötede, yatağında oturduğum anı asla unutamayacağım bir anıydı. Hepimiz dağılmıştık. Her birimiz. Küçüklüğümde beri annem ve babamla aynı yatakta yatmamıştım ama kim bilir ne kadar süre kapalı kapılarının önünde durduktan sonra odama dönmek için kendimi fiziksel olarak zorladığımı hatırlıyorum, onların sağlamaya hazır olmadığı bir rahatlık istiyordum.

Bir gün kadar sonra çocukları gördüğümde, Mandy'nin onlar için bir şey yapabilecek durumda olmadığını fark ettiğimde, en azından onların önünde, kederimi olabildiğince içime akıttım ve gömdüm. Sadece onu ve nasıl başa çıktığına dair bize verdiği tüm işaretleri düşünmek bile ruhumun her köşesini suçluluk duygusuyla dolduruyordu. Ama olmuştu. Hepimiz suçluyduk ve Josh ya da Lou'nun onu asla unutmasını istemiyordum.

"Komik bir tane mi duymak istersin yoksa... belki annenle ilgili bir tane?"

Lou'nun yüzünü buruşturmasını neredeyse kaçıırıyordum - annesinden her bahsettiğimde böyle oluyordu ama bu beni daha da sinirlendiriyordu.

"Komik bir tane," dedi, şaşırtıcı olmayan bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırdım ve gülümseyerek konuyu kapattım. "Bir keresinde baban ve ben El Paso'ya *Abuelita ve Abuelito*'yu ziyarete gidiyorduk, değil mi? Josh henüz doğmamıştı. Bir yerde yemek yemek için durmuştuk ve yemekler gerçekten berbattı Lou. Yani, yemeğin yarısında ikimizin de karnı ağrımişti ama yine de bitirmeye çalıştık. Her neyse, restorandan ayrıldık ve yola devam ettik çünkü geceyi bir yerde geçirmek istemiyorduk... ve baban bana nasıl kaka yapacağını anlatmaya başladı. Karnının ne kadar ağrıldığını, ne kadar kötü olduğunu ve bebek sahibi olacağını sandığını söyleyip duruyordu."

Lou'nun küçük çocuk gülüşü beni .

"Beni arabaya kaka yapmakla tehdit etmeye başlayınca, sonunda arabayı bulabildiğim ilk benzin istasyonuna çektim ve o da içeri kaçtı." Bu anıyı kafamda o kadar net canlandırabiliyordum ki gülmeye başladım. "Elleri poposunun arkasındaydı, sanki tutmaya çalışıyordu." O anda ikimizin de gözleri yaşarmıştı ve hikâyenin geri kalanını anlatmak gerçekten zordu. "Karnım hala ağrıyordu ama o kadar da değil. Otuz dakika kadar sonra baban benzin istasyonundan ter içinde çıktı. Sırılsıklam olmuştu Lou. Yalan yok. Her tarafı ter içindeydi. Arabaya bindi, ona bakıyordum ve çorap giymediğini fark ettim. "*Çoraplarına ne oldu?*" diye sordum. O da 'Tuvalette tuvalet kağıdı yoktu' dedi."

Lou o kadar çok gülüyordu ki, karnını tutarak yan dönmüştü. "Bunu sevdin, değil mi?" Karnını tutarak gülmesine kocaman gülümsüyordum.

Annemin onun üzerindeki etkisinin gerçek bir kanıtı tekrar tekrar "Aman Tanrım" deyip durdu.

"Doğum günü bir ay sonraydı ve ben ona bir rulo tuvalet kağıdı ve bir sürü çorap aldım."

"Büyükbabam bana bir Noel filmi izletti, sen babama çorap vermişsin, o da sana fırlatmış," dedi koca koca nefesler arasında.

Başımı salladım. "Bir daha bu konuda hiçbir şey söylememem için bana söz verdirdi, ben de söylemedim. Ona çorap vermeye devam ettim."

"İyisin, *Tia*."

"Biliyorum, ha?"

Başını salladı, yüzü pembe ve mutlu bir şekilde kızarmıştı. Hatta mutlu bir şekilde, "Onu özlüyorum," dedi. "Ben de Lou. Çok, çok ," dedim usulca, boğazımda acı bir yumak hissederek

gülümsedim. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ama bir mucize eseri onları içimde tuttum. Bunun aramızda mutlu bir şey olmasını istiyordum. Daha sonra ağlayabilirdim.

Küçük çocuk hülyalı bir iç çekişle uykulu gözlerle tavana baktı. "Senin gibi yaşlandığımda onun gibi bir polis olmak istiyorum."

Yaptığı yorum kalbimi o kadar acıttı ki benden yaşlı diye bahsetmesine odaklanamadım bile. "Ne olmak istiyorsan olabilirsin," dedim ona. "Her zaman iyi bir iş çıkardığın sürece babanın umurunda olmaz."

"Beni sevdiği için mi?"

Bu küçük çocuk benim ölümüm olacaktı. "Çünkü o seni seviyordu," diye söz verdim. Yutkundum ve yüzümdeki mücadeleyi görmemesini umdum ve dua ettim. Yorganı her zamankinden daha hızlı bir şekilde üzerine örterek, gezegendeki en sevdiğim beş yaşındaki çocuğumun üzerine eğildim ve alnından öptüm, karşılığında yanağıma bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum, kaka surat. İyi uykular."

"Ben de seni seviyorum, kaka surat," dedi kapısına doğru ilerlerken, sözlerini düşünüp kalbimden küçük bir parça kopsa da sırtarak.

"*Tia*, istersen bana çorap alabilirsin," diye ekledi Louie tam kapısına varmışken.

Belki de bunu bekliyor olsaydım, teklifi göğüs kafesime inen bir koçbaşı ve ardından kalbimin bulunduğu yerde patlatılan bir nükleer bomba gibi hissettirmezdi.

Bacaklarım güçsüzleşti. Keder ve sefalete yakın bir şey boğazımda düğümlendi ve içimde olduğunu düşünmediğim bir güçle, gözyaşlarımın Niagara Şelalesi gibi gözlerimden fışkırmasına izin vermeden ona baktım ve başımı salladım. Kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu. "Sanırım bu babanın hoşuna giderdi. İyi geceler, Lulu."

"İyi geceler dudu," diye seslendi, kapıyı çoğunlukla arkamdan kapatırken dudağımlı ısırdım ve yutkundum, yutkundum, yutkundum.

Sırtımı kapısının yanındaki duvara yasladım. Aman

Tanrım.

Aman Tanrım.

Burnum yanmaya başladı. Gözlerim sulanmaya başladı ve beni ben yapan her şeyi kesen acıyı atlatmamı sağlayacak herhangi bir şey için nefes nefese kaldım, güç aradım.

Hayatın adil olmadığını bilmek nasıl hiç kolaylaşmadı?

Sevdiğim birini bir daha asla göremeyeceğimi bilmek nasıl daha az acı vermedi? Neden kardeşim olmak zorundaydı? Mükemmel değildi ama benim olmuştu. Sinirlerini bozduğumda bile beni sevmişti.

Neden?

Josh'un "Di Teyze" dediğini duyduğumda bir santim bile

kıpırdamamıştım. Hay sikeyim.

"Yatmaya hazır mısın?" Odasına doğru ilerlerken sesim kendi kulaklarıma bile çatlak ve parçalanmış geliyordu.

"Evet," diye cevap verdi, yatağın gıcırdama sesleri ifadesini doğruluyordu.

Elimin tersiyle gözlerimi sildikten sonra gömleğimi yukarı çekerek gözlerimi kuruladım, aynı şeyi burnuma da yaptım ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım, muhtemelen bu hiçbir işe yaramadı çünkü hüngür hüngür ağlamama üç saniye kalmıştı. Ama Josh uyumadan önce onu görmeyi erteleyemezdim. Hâlâ sık sık yapmama izin verdiği son birkaç şeyden biriydi bu.

Kendimi yüzde 10 oranında kontrol altına aldığımda, gülümsemeye zorladım ve başımı kapı aralığından içeri uzattım. Yatağın üzerinde Josh yatıyordu ve hemen yanında üçüncü oğlum Mac, başı patilerinin üzerinde, bir gözü kapıda bana bakıyordu. Kuyruğu Josh'un yüzünün hemen yanında sallanıyordu.

"Lou'ya hangi hikayeyi anlattın?" diye sordu hemen, sanki bunun beni içten içe öldürdüğünü biliyormuş gibi. Muhtemelen biliyordu.

"Ona baban ve çoraplarla ilgili hikâyeyi anlattım."

Dudaklarından küçük bir gülümseme geçti. "Bunu biliyorum."

"Öyle mi?" Mac'in bulunduğu yerin karşı tarafına oturmak için yatağının kenarından dolanırken sordum. Bir elimi köpeğe, diğerini de Josh'a koymak için uzandım. Eğer üzgün olduğumu zaten biliyorsa, bunu saklamamın bir anlamı yoktu.

"Evet. Bana bundan bahsetti."

Biraz şaşırılmış bir şekilde kaşımı kaldırdım.

Josh tembelce bir omzunu kaldırdı, kahverengi gözleri içine bakıyordu. "Bir gün parka gittiğimizde çoraplarından birini kullanmak zorunda kaldım," diye açıkladı, kulakları pembeleşmişti.

O çok tanıdık gözyaşları gözlerimin arkasını yaktı. En azından Josh'a anlatmıştı. Ona anlatmak zorunda olmadığım bir anı daha yaşatmıştı. "Birkaç kez iç çamaşırımı ters çevirmek zorunda kaldım. Önemli bir şey değil. Olur böyle şeyler."

Bana dehşete düşmüş bir bakış attı ve hemen kaşlarımı çatmamı sağladı. "İğrenç!"

"Ne? Kışını kirli bir çorapla silmenin iğrenç olduğunu söylemedim ki!" "Bu farklı!" diye iddia etti, öğürerek.

"Bunun ne farkı var?" Rodrigo'yla kaç kez bu şekilde ileri geri tartıştığımızı hatırlayarak sordum.

Hâlâ boğuluyor ve öğürüyordu. "Çünkü! Sen bir kızsın!"

Gözlerimi devirmemi sağladı. "Aman Tanrım. Kapa çeneni. Bu normal bir şey. Benim kız olup senin olmaman bunu iğrenç yapmaz. Erkek olmaksızın kız olmayı tercih ederim." Onu dürttüm. "Kızlar hükmeder, erkekler salya akıtır."

Titredi ve ürperdi, hala travma geçirdiği sanılıyordu ve ben sadece gözlerimi daha fazla devirdim.

"Yatağına git."

"Öyleyim," diye takıldı.

Ona sırttım ve o da bana sırtarak karşılık verdi. "Seni seviyorum, J." "Ben de seni seviyorum."

Yanağına bir öpücük kondurdum ve karşılığında yarım yamalak bir öpücük aldım. Çıkarken Mac'e bir öpücük verdim ve yanağımı yalaması kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Sadece birazcık. Ama yeterli değildi.

Bazen onları bu kadar çok sevdiğim için kendimi bir hain gibi hissediyordum. Sanki sevmemeliymişim gibi, çünkü en başından beri benim olmamaları gerekiyordu. Sanki benim olmalarının, hayatımı aydınlatmalarının tek nedeni korkunç bir şeyken, hayatımı daha iyi hale getirdiklerini düşünmemeliymişim gibi.

Kalbim acıdı. Acıdı. Zonkladı. Uzun zamandır olmadığı kadar ağırdı. Gözyaşları ve bir tür boktan vücut sıvısı burnuma, gözlerime ve boğazıma doldu ve kısa bir an için dolabıma gidip ağlamayı düşündüm. Çocukluğumdan beri hüngür hüngür ağlamak için her zaman gittiğim yer orasıydı. Ama gerçek şu ki, bu ev eskiydi ve dolabım çok küçüktü. Bu ağırlıkla içeride olmak bile beni klostrofobik yapıyordu. Mutfak, oturma odası, yemek odası ve çamaşırhane de işe yaramıyordu.

Ne olduğunu anlamadan kendimi dışarıda buldum, ön kapıyı arkamdan kapatırken, dikkat çekmek için devam eden baş ağrıyla savaşılan büyük nefesler çektim. Boğazım iki katı kadar şişerken gözlerimden sessiz yaşlar -en kötöleri- döküldü. İlk basamağa çöktüm, elimin avuç içi anında alnıma doğru gitti ve sanki bu acının güçlenmesini engellemeye çalışıyormuş gibi kendi içime kıvrıldım. Burnum yanıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum ama gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

Hayat adil değildi ve hep . Kişisel bir şey değildi. *Bunu biliyordum.* Drigo öldükten sonra keder üzerine okuduğum kitapçıklarda bundan bahsedildiğini görmüştüm. Ama tüm bunları bilmek hiçbir işe yaramadı.

Keder hiç kolaylaşmadı. Kardeşimi hiç daha az özlemedim. Bir parçam, ölümünün hayatımda, çocuklarımda, ailemde ve hatta Larsen'lerde bıraktığı boşluğu hiçbir şeyin dolduramayacağını kabul etti.

Burun deliklerimden musluktan akar gibi sümük akıyordu ve ben ne tek bir ses çıkardım ne de kendimi temizlemeye zahmet ettim.

İki çocuğu, bir karısı, bir evi ve sevdiği bir işi vardı. Öldüğünde sadece otuz iki yaşındaydı. *Otuz iki.* Üç yıldan kısa bir süre sonra ben de otuz iki yaşında olacaktım. Hâlâ koca bir hayat varmış gibi hissediyordum. O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

Ama onun yılları kalmamıştı. Bir an oradaydı, sonra yoktu.

Aynen böyle.

Tanrım, onun aptal şakalarını, otoriterliğini ve inatçılığını çok özledim. Bana ne kadar çok bok attığını ve hiçbir şeyi yaşamama izin vermediğini özledim. O benim kardeşim olmaktan çok daha fazlasıydı. Arkadaşımdan fazlasıydı. Bana araba kullanmayı öğreten ve güzellik okulunun parasını ödememe yardım eden kişiden daha fazlasıydı. Bana her şey hakkında çok şey öğretti. Ve bana en iyi öğrettiği şeyler öldükten sonra geldi.

Bunu sadece o başarabilirdi.

Eğer onu geri alabilseydim bencil, benmerkezci ve berbat bir erkek zevki olan bir aptal olmaya seve seve geri dönerdim.

Onu özledim. Bu yüzden. Lanet olsun. Çok özledim.

"İyi misin?" diye bir ses duydum ve neredeyse bokuma karışacaktı. Yüzümü ya da burnumu silmeden başımı kaldırdım, kafam karışmıştı ve ben fark etmeden birinin yanıma gelmiş olmasına tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Göğsüm sessiz iniltilerle şişiyor ve boğazım daralıyordu. Yine de başımı Dallas'a salladım.

güverteme çıkan merdivenlerin dibinde duruyordu ve ona gerçeği söyledim. "Pek sayılmaz."

"Evet, bunu görebiliyorum." Sesi o kadar yumuşaktı ki, endişesinden ve varlığından daha derinlere ulaşıyor gibiydi. "Birinin ses çıkarmadan ağlayabileceğini bilmiyordum." Gözleri üzerimde gezinirken ciddi yüzündeki çatık kaşlar derinleşti. Kaşlarının arasındaki o çentik yine geri gelmişti.

Tepki olarak burnumu çekişim sulu ve berbattı ve bunu yaptığının farkında olmadan, sanki daha fazla ağlamamı engellemeye yardımcı olacaktı gibi alt dudağımı ağzıma çektim. Gözyaşlarımın gözlerimden ve yanaklarımdan aşağı akmaya devam etmesi, beynim gözyaşı kanallarına ne kadar durmasını söylerse söylesin çenemden düşmesi gerçekten yardımcı olmuyordu.

"Başın hâlâ ağrıyor mu?" diye sordu o yumurta kabuğunu andıran sesiyle.

Omuz silktim ve tenimdeki ıslak yerleri sildim. Acıyordu ama o anda kalbimden daha fazla acımıyordu.

"Çocuklara bir şey mi oldu?"

Başımı tekrar salladım, hala kelimeleri kullanmaktan korkuyordum çünkü bu adamın önünde hüngür hüngür ağlayacağımdan emindim ve bunun olmasını gerçekten istemiyordum.

Tekrar omzunun üzerinden baktı, iç çekerek tekrar bana dönmeden önce o büyük eli ensesine gitti. "Eğer konuşmak istediğin bir şey varsa..." Yanağını ovuşturdu, garipti ya da boyun eğmişti ya da her ikisi de değildi; onu suçlayamazdım, hissetmek istemiyordum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman, özellikle de başlangıçta benim hakkımda bu kadar kötü düşünen tanıklarla. "Çenemi kapalı tutabilirim," dedi sonunda ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. O sert yüzünü küçük bir gülümseme kapladı, o kadar beklenmedikti ki nasıl başa çıkacağımı bilemedim.

Ona söylemek mi? Bu neredeyse tamamen yabancıya? Ailemle bile paylaşmadığım kelimeleri ve cümleleri ona söylemem mi gerekiyordu? Başıma gelen en kötü şeyi anlatmaya nasıl başlayabilirdim ki? Kardeşinizin öldüğünü ve bir sonraki bildiğiniz şeyin hayatınızın alevler içinde kalması olduğunu ve yangını nasıl söndüreceğinizi bilmediğinizi çünkü dumanın o kadar yoğun olduğunu ve iki adım önünüzü göremediğinizi nasıl açıklayabilirdiniz?

Duygularını nasıl paylaşacağını bilmeyen, içine kapanık biri değildim ama bu farklıydı. Birinin annemle tartışmama kulak misafiri olmasından çok daha farklıydı. Onun sözlerinden geri dönebilirdim. Kardeşimin bana bıraktığı Rodrigo büyüklüğündeki boşluktan asla geri dönemeyeceğimden korkuyordum.

"Ben... Ben değilim...." Kelimeleri çıkaramıyordum. Karmakarışık ve dağınıktılar ve bir nefeste çözemiyordum. Hırıldadım. "Bundan nefret ediyorum. Acındırmaya ya da dikkat çekmeye falan çalışmıyorum-"

Komşum başını geriye attı, hafif sakallı boğazının uzun çizgisi sallanıyordu. "Sana daha önce de söyledim, biliyorum," hâlâ alçak sesle konuşuyordu. "Bunu geride bırakmaya karar verdiğimizizi sanıyordum?"

Burnumu çektim.

Dallas çenesini indirirken tekrar iç çekti ve ela yeşili gözleriyle bakışlarımı karşıladı. Komşum nazik bir sesle, "Ağlamayı bırakmalısın," dedi ve bardağı taşıran son damla oldu.

Ona "tamam" demek istedim ama hıçkırığa hıçkırığa ağladığımdan ve nefesimi tutamadığımdan o tek kelimeyi bile söyleyemedim.

"Ben ispiyoncu değilim."

O bir ispiyoncu değildi. Göğsüm o ölümcül, dizginlenmiş, sessiz gözyaşlarıyla şişiyordu ve devasa bir parçam ona iyi olduğumu ya da en azından iyi olacağımı söylemek ve bunun önemli bir şey olmadığını açıklamak istese de, ağlamam doğrudan ağlamaya dönüştüğünde koca ağzım bunu tercih etti-gazlayan nefesler, titreyen omuzlar, doğrudan çarpmaya başlayan bir baş ağrısı. *"Ona çorap vermemi istiyor."*

Bir duraklama oldu ve o gürleyen seste, çoğunlukla gözyaşlarımın ve nefes alışlarımın altında kalan bir "Ne?" vardı.

Muhtemelen ağzımdan doğru düzgün çıkmadı ama "Louie bundan sonra ona çorap verebileceğimi söyledi" diye cevap verdim. Ağladığıma inanmak istemiyordum ama muhtemelen buna çok yakındı.

Gözlerimi bulanıklaştıran yaşların arasından Dallas'ın dudakları aralandı ve yüzü soldu. "Yapamazsın... ona çorap alacak paran yok mu?"

Elimi kalbimin üzerine koydum, sanki bu acıyı dindirecekmiş gibi. "Hayır. Yapabilirim." Hıçkırırken yüzümü sildim ve onun ağzını kapattığını fark ettim. "Eskiden kardeşime çorap verirdim, şimdi Louie benden ona çorap vermemi istiyor çünkü ben... ben... artık kardeşime çorap veremiyorum."

Bir duraksama oldu ve sonra "Bu çoraplarla ilgili değil mi?" diye sordu.

O bile bilmiyordu. Nasıl bilebilir ki? Mesele çoraplar değildi. En azından tamamen değil. Her şeyle ilgiliydi. Yaşam ve ölümle, beyaz, siyah ve griyle ilgiliydi. Alışkın olmadığınız halde sert olmak zorunda kalmanızla ilgiliydi. Büyümenin bittiğini düşündüğünüzde büyümek zorunda kalmanızla ilgiliydi. Kafamın arkasında, söylediklerimin hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordum. Ama nasıl açıklayabilirdim ki? Kardeşimin ölümüyle bir parçamı kaybettiğimi ve elimde kalanları koli bandı ve ataçlarla bir arada tutmaya çalıştığımı ona nasıl anlatabilirdim?

"Özledim...." Boğazım acıyordu ve tüm göğsümün ağrıdığına yemin edebilirdim. Kelimeleri çıkaramıyordum. Ya da belki de sadece çıkarmak istemiyordum. Rodrigo hakkında Van dışında kimseye nadiren konuşurdum ama Van farklıydı. O benim başka bir beyden olan kız kardeşimdi. Daha sonra beni utandıracak çatlak bir ses tonuyla, anneme ve babama asla söyleyemeyeceğim şeyi, sokağımın karşısında yaşayan bu adama kaçırdım. "Kardeşim öldü ve onu çok özlüyorum." Sesim çatladı; sanki ruhum yeniden aynı şeyi yaptı. Avucumu ağzımın üzerine sürttüm, sanki bu kelimeler bana verdiği acıyı silecekmiş gibi. "Onu çok ama çok özlüyorum."

"Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu," dedi Dallas'ın yumuşak cevabı.

"Zor... benim için konuşması zor." Omuz silktim ve tekrar dudaklarımı ovuşturdum, kalp ağrısı ve yasın ezici ağırlığını hissediyordum.

Bu kadar uzun bir aradan sonra bu nasıl bu kadar acı verebilirdi?

Nedense, komşumun önünde boşaltmaya devam ettim. "Louie'ye hikâyeler anlatmak zorundayım çünkü artık onu iyi hatırlamıyorum. Josh'un da hatırlamadığına eminim. Ve bana takılıp kaldılar. *Bana*. Onları *bana* bıraktı." Gözlerimden yarım galon yaş daha kontrolsüzce akmadan önce dışarı fırladım. Mandy'den sonra buna inanmamıştım ve hâlâ da . Dünyadaki onca insan arasından beni seçmişlerdi. "Ne düşünüyordu ki? *Ne yaptığımı bilmiyorum*. Ya her şeyi daha da berbat edersem?"

Bırakın onun hakkında bir şey bilmeyi, bir kardeşim olduğunu bile bilmediğini hesaba katmamıştım. Onu neden bu kadar özlediğimi anlayamazdı. Nasıl anlayabilirdi ki?

"Tanrım," diye mırıldandı durmadan. Bakışları ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bana odaklanmıştı. Alnı çizgiliydi, gözleri kısılmıştı, ağzı hafifçe ayrılmıştı. Sıkışmıştı, yani söyleyecek ya da yapacak ne vardı ki? Ona yükleniyor ve ağlıyordum ve göbek adını bile bilmiyordum.

"Özür dilerim." Yüzümü tekrar boş yere sildim. "Uzun bir gün oldu ve sen zaten gerekenden çok daha nazik davrandın. Çok özür dilerim. Bu Louie'nin ve onun lanet çorabının hatası."

Beni inceliyor gibiydi, tam olarak anlayamadığım bir duygu gözlerinin çevresini ve çenesindeki deriyi geriye sildi. "Çocuklar... ikisi de... kardeşinin mi?"

Başımı salladım, burnumu çektim, tüm bunları için biraz bile pişmanlık duymadım.

İfadesi sadece kısa bir an için değişti, gerçekten algılayamayacağım kadar hızlıydı ve sonra kaşlarını çatı. Ağzını daha geniş açtı ve kapattı. Eli ensesine gitti ve onu kavradı. Alnında çizgiler belirdi. Omuzlarını silketti ve başını salladı, kelimeler ağzından çıkmadan önce gözlerini kırıştırdı. "Ne diye özür diliyorsun ki? Üzgünsün ve kardeşini özölüyorsun."

Başımı bile sallayamayacak kadar şok olmuşum.

Göz açıp kapayıncaya kadar bana deliymişim gibi bakmaya başladı. "Hala iki çocuk yetiştiren bir çocuksun ve onları nasıl insanlar olarak yetiştirdiğin konusunda endişelenecek kadar önemsiyorsun. Bunların hiçbirisi bana mantıksız gelmiyor."

Ağlamamı kontrol altına almak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak yüzümü geriye doğru eğdim ve gözlerimi sildim. Onu duyduğumu belli eden bir ses çıkardım.

Aramızdaki tek sesin benim çıkardığım sesler olduğu dakikalar geçti. Komşuma bakmak istemediğim için bakmadım. Sonunda, ne kadar uzun sürmüş olursa olsun, ikinci basamağa oturdu, o kadar yakındı ki kolunun yan tarafı alt bacağıma çarptı. "Ne kadar oldu?"

"İki yıl," diye mırıldandım, hâlâ elimi ileri geri sallıyordum. Ağlamak genellikle kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı, ama bu durumda durumun böyle olduğundan pek emin değildim. "Hayatımın en uzun iki yılı."

Ağızından çıkardığı nefes beni ona bakmaya itti. Çenesini yukarı kaldırmıştı. Yanından bir araba geçti. "Babam öldüğünde Josh'un yaşındaydım sanırım ve onu hâlâ her gün özleyorum. İki yıl içinde pek çok şeyi atlatabilirsiniz ama kimsenin bunun kardeşinizi kaybetmeyi daha katlanılabilir kılacak kadar uzun bir süre olduğunu iddia edeceğini sanmıyorum," dedi neredeyse tatlı olan o soğuk sesiyle. "Sana aksini söyleyenler daha önce hiçbir şey ya da önemli birini kaybetmemiş demektir."

Daha önce hiç bu kadar doğru sözlerin söylendiğini duymamıştım.

"Yeterince uzun değil. Yeterince uzun olmaya yakın bile değil," diye kabul ettim. "Bunu hiç sorun etmiyor musun? Olması gereken bu mu? Daha kolay oluyor mu?" Ona sordum, bir cevap beklemiyordum ve bir cevap da alamadım. "Bazen onu arayıp annemin söylediği komik bir şeyi anlatamayacağımı ya da babamın öğrenmesini istemediğim aptalca bir şey yaptığımda gelip düzeltmesini isteyemeyeceğimi unutuyorum." Bu gerçekle kaç kez yüzleşmişim? Hıçkırdım, onu her saniye daha çok özleyordum.

Boğazım acımaya başladı ve dudağımdan akan sıvının sümük mü yoksa gözyaşı mı olduğundan emin değildim. Açıkçası umurumda da değildi. "Onu bir daha asla göremeyeceğim ya da onunla bir daha uğraşamayacağım. Bir daha asla yüzümü doğum günü pastamın içine sokamayacak ya da bana doğum günü yalaması yapamayacak. Pisliğin tekiydi ama *benim* pislik kardeşimdi. Ve onu *geri* istiyorum." Gözyaşlarım yeniden sel olup akmaya başladı, göğsüm düğümlendi.

"Pislik ya da değil, onlar hâlâ senin ailen."

Ağlamamı durduramadım. "*Biliyorum*. Ona yirmi yedi yıl boyunca sahip oldum ve çocuklar ondan bir kuruş bile alamadılar. Bu hiç adil değil. Onların baba sorunlarıyla büyümelerini istemiyorum, ağabeyimin onlarla daha fazla zaman geçirebilmek için beni biliyorum. Ve ne var biliyor musun? Benim için sorun olmazdı. Bana bir şey olsaydı, farklı olurdu." Yüzümü tekrar sildim. "Bu Josh, Lou ve ailem için hiç adil değil. Bu saçmalık. Sadece saçmalık."

Omzunun üzerinden bana bakmak için döndü, güvertenin sarı ışıkları güçlü çenesinin ve düz, uzun burnunun yanlarını aydınlatıyordu. "Bunun saçmalık olmadığını söylemiyorum. Saçmalık. Neden birileri yaşarken birilerinin öldüğünü bilmiyorum ama bunlar oluyor ve yaptığın hiçbir şey bunu değiştiremez. O burada değilken sen burada olduğun için kendini suçlu hissedemezsin. Bu işler böyle yürümez."

Sözleri karşısında başımı sallayarak inledim.

"Diana," dedi cızırtılı ses tellerine çok yabancı gelen o hassas ses tonuyla. "Seni onlarla yeterince gördüm. Sen... onlar sana ait değilmiş gibi görünmüyorlar. O çocukların seni teyzelerinden daha çok sevdikleri gün gibi ortada. Kör bir adam bile bunu görebilir. Bir boku doğru yapmıyor olsaydın seni sevmezlerdi. Bunun bir anlamı olmalı, saçmalık ya da değil. Yapman gereken bir iş var ve hiçbir şey bunu senden alamaz. azından öldürüyorsun. Kardeşini tanımıyorum, ama şu anda bir yerlerde aşağıya bakıyorsa, en azından

onları sana bırakmakla doğru bir seçim yaptın. Onlarla aranızdaki şeyi saklayamazsınız."

Sözlerinde ve ses tonunda kalbimi çatlatan acıyı biraz olsun hafifleten bir şeyler vardı. *Sadece birazcık*. Burnumu çektim ve üçümüzün birbirimize olan sonsuz sadakatini düşündüm. Belki bizi bir araya getiren durum berbattı ama ben onları her şeyi ikiye üçe katlayarak sevdiğimden daha çok seviyordum. "Beni gerçekten seviyorlar. Ama her zaman sevdiler."

Omuz silkmesi sanki büyük bir gizemi çözmüş gibi görünmesine neden oldu. "Benim çocuğum yok, ama olan bir sürü arkadaşım var ve eğer seni daha iyi hissettirecekse, hiçbirinin zaten çoğu zaman ne yaptıklarına dair en ufak bir fikri olduğunu sanmıyorum. Annemin de olmadığı kesin."

Buna gerçekten inandığımdan emin değildim ama tartışmak da istemiyordum. "Kardeşin vasiyetinde onları sana mı bıraktı?"

Başımı salladım ve yavaşça öne eğilerek kollarımı kaval kemiklerime doladım, çenem dizlerime doğru gitti. Yüzümü kuru tutmaya çalışmanın anlamsız olduğunu kabullenmiştim. "Evet. Bu onun ve karısının vasiyetinde vardı. Eğer ikisine de bir şey olursa, onların vasisi ben , annemle babam ya da diğer büyükanne ve büyükbabam değil. Benim. Aptallar. Onlardan önce bir köpeğim bile olmamıştı." Rodrigo'nun ölümünden sonraki ayları düşünmek hoşuma giden bir şey değildi, özellikle de Mandy'yi düşündüğümde. Aklını kaçırdığı için çocukları bir süreliğine yanıma almamla başlayan şey, çocukların sahip olduğu son kalıcı şey haline gelmişti.

Başını salladı, hala o meraklı gözlerle beni izliyordu. Bir kez olsun tereddüt etmediler. *Annelerine ne oldu?* Sessizliğiyle bana sorduğunu hissedebiliyordum.

Ben de ona kendi sessizliğimle cevap verdim. Kelimelerle anlatamayacağınız bazı şeyler vardır.

İçinden bir ses *anladım* demeden önce bir dakika bana baktı. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor," diye söze girdi sonunda. "Eğer bana çocuklarını sana baltayı verecek kadar sevdiğini söylüyorsan, eğer senin bunu kaldıramayacağını düşünseydi onları sana bırakmazdı."

Hayır, onlara sahip olması gereken Mandy'ydi, ben değil. Ama sonunda ben olmuşum ve onun da dediği gibi, zaten yapılmış olanı değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Evet. Kimse onları benim gibi sevmeyecek. Ben kötünün iyisiyim." Bunu söyleyebilirdim. Gerçek buydu. Başkaları yapamazken ben kendimi onlar için girdiğim delikten çıkarmıştım ve daha doğmadan kalbimi çalan o iki çocuğa duyduğum sevgi sayesinde bunu başarabilmişim.

Çenesi oynadı ve sordu, "Daha fazla aileleri var, değil mi? Büyükannelelerini ve büyükbabalarını da gördüğümü sanıyordum."

"Başka bir teyzeleri var, o da harika ama..." Teyzelerini düşündüm ve başımı salladım. "Eğer onları alsaydı muhtemelen onu mahkemeye verirdim. Çocukları tanıyorum, benimle yaşamak için kaçarlardı. Ben onların favorisiyim." Bu sözleri yüksek sesle söylemek, kim olduğumu köküne kadar bildiğim bu gerçek, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Çünkü bu bir yalan değildi. İnandığım ve her zaman inandığım bir şeydi, bazen unutsam bile. Başka kim benden daha iyi bir iş çıkarabilirdi ki? Diğer teyzeleri mi? Rüyasında görür. Larsen'ler en iyisiydi ama onlarla her zaman başa çıkamazlardı. Yetmişli yaşlarının başındaydılar; kızlarını geç doğurmuşlardı. Ve benim annemle babam... katı tavırlarına rağmen iyi bir anne babanın olması gereken her şeye sahiptiler ama Rodrigo'nun ölümünden sonra asla eskisi gibi olamadılar. Bunu kimseye, en yakın arkadaşına bile itiraf etmemiştim ve muhtemelen asla da etmeyeceğim.

Komşum bir düzine farklı anlama gelebilecek küçük bir ses çıkardı. şeyler. Fark ettiğim şey, bu sert, kaba adamın omuzlarındaki gerginliği kaybetmiş görünmesiydi. Bakışlarımla buluştu ve ben onu hareket ettirmedim.

Ona gülümsedim, muhtemelen gülümseme tarihinin en çirkin gülümsemesiydi ve o da belli belirsiz gülümsememe karşılık verdi.

"Bunları söyleyip kendimi daha iyi hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim," diye burnumu çektim. Yaptığı önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

"Minnettarım."

"Tek yaptığım burada oturmaktı." Dallas yine omuzlarını kaldırdı. Yavaşça. "Hepimiz ailemiz için başkası için yapmayacağımız şeyleri yaparız."

"Orası kesin," diye mırıldandım, attığı kancayı yakalayıp tutundum çünkü böyle meraklı biriyim ve Josh'un hayatındaki erkek figürü olan bu adam hakkında çok az şey biliyordum. "Kardeşinin seninle yaşamasına izin veriyorsun. Eminim biliyorsundur." Kardeşi pisliğin teki gibi görünüyordu.

Dallas başını salladı ve dikkatini sokağın karşısındaki bir şeye verdi, omuzlarındaki ve boynundaki kaslar gerildi. "Kardeşim o kadar uzun zamandır aptalın teki ki nasıl aptal olunmayacağını bile hatırlamıyor. Onu evden atmamamın tek nedeni, sahip olduğu tek kişinin ben . Annemiz ondan bıktı. Nana'nın onunla işi bitti. Eğer ben de ondan vazgeçersem...." Boğazını temizledi ve omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri öylesine hayali bir ağırlıkla doluydu ki, bunu sadece aynı yükü taşıyan ben görebiliyordum. Anladığımı hissettim. "Yapmayacağım. Önemli değil."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Aile aileydi ve belki bu adam daha önce aptallık etmişti ama bu ağır yükü anlıyorduk. "Onu bir süredir görmedim, burada ya da antrenmanda."

"Ben öyle."

Ona baktım. "Sence o iyi mi?"

"Evet. Bana kızgın, olağandışı bir şey değil."

Ben de kardeşimin bir pislik olduğunu düşünüyordum. Tereddüt ettim ve elimi tersiyle yüzümü tekrar sildim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bilmiyorum," diye hemen cevap verince biraz daha dik oturdum. "Neyi bilmiyorsun?"

"Ona yardım ettiğin gün ne yüzünden kavga ettiğini bilmiyorum. Bana söylemedi. Kulüpteki birkaç adam-"

Trip'in dahil olduğu motosiklet kulübünden mi bahsediyordu?

"-Evli bir kadınla oynadığını duymuşlar, ama bana ne hakkında olduğunu söylemedi, sadece bittiğini ve bir daha böyle bir şey olmayacağını söyledi," diye açıkladı, bu geceden önce ondan duyduğum o soğuk sese geri dönmüştü.

"Oh." Şey. Bu açıklamanın gideceğini düşündüğüm yer orası değildi. Onun kardeşi ve benim kardeşim hakkındaki bu konuşma üzerine yanağımı dizime koydum ve ona, "Bu arada baban için üzgünüm. Josh ve Louie'nin bundan ne kadar zarar gördüğünü görüyorum ve bu hiçbir çocuğun yaşaması gereken bir şey değil. Ben bile zor atlatıyorum."

"Bir süredir hastaydı," dedi neredeyse klinik bir şekilde, sakince, sanki yıllarca bununla uğraşmış ve bir şekilde kendini kaybetmeden bu sözleri söyleyebilmiş gibi. "Babamın en iyi arkadaşı ve bazı amcaları ölümünden sonra çok yanımda oldular. Bu hayatımda büyük bir fark yarattı. Onlar ve annem sayesinde bunu atlattım. Sen onların yanında olduğun sürece, onlar iyi olacaklar. İnanın bana."

İkimiz de orada bir süre sessizce oturduk, geceye, böceklerin yokluğuna ve büyük bir şehirdeki bir mahallede mümkün olan sessizliğin yakın görüntüsüne kapıldık. Kardeşim için duyduğum keder yavaş yavaş, asla tamamen kaybolmayan ama kontrol edilebilir hale gelen o düşük seviyeli uğultuya geri döndü.

"Josh'u takıma aldığınız için teşekkürler," diye ilk kez söze girebildim.

Dallas öne doğru oturdu, o zayıf, kaslı üst bedeni dizlerinin üzerinde kıvrılırken bakışları bana doğru kaydı. "Onu takıma ben almadım. O bunu hak etti," diye açıkladı.

Yüzümdeki son gözyaşı izlerini silerken komşuma baktım ve burnumu çektim. "Seçmelere katılanların en iyisiydi."

Dallas bir an bana baktı, bunu yaparken eli ensesine gitti ve ağzını bükerek ikinci kez gülümsedi, ağzı kapalı bir şekilde. Kabul etmedi ya da karşı çıkmadı. Korkak.

"Gerçek bu."

Gülümsemesi kıvrıldı, büyüdü ve hayatım üzerine yemin edebilirim ki yanakları biraz pembeleşti. Gözlerim o kadar çok ağlamaktan şişmiş gibi hissederken bile sırtımama neden oldu. Acıma partilerinden nefret ederdim; onlarla nasıl başa çıkacağımı bilemezdim.

"Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Sorun değil. Favorilere oynamamaya çalışıyorsun. Anlıyorum." Sesine çok yakışan o derin sonunda içinden fışkırdı ve son bir kez burnumu çekmeme neden oldu. Kendimi durduramadan, ona söylemek istediğim şeyi söyledim

bir süredir. "Beni antrenmana gitmekten men etmenizin saçmalık olduğunu biliyorsunuz."

Kıkırdama kahkahaya dönüştü. "Hâlâ buna mı takılıyorsun?"

Vicdanımın bir yerinde, gerçekten iyi bir kahkahası olduğunu tekrar fark ettim. Göğsünün derinliklerinden. Dürüsttü. Bugün bana ne kadar iyi davransa da, ateşkesten önce yaptıkları yüzünden hâlâ hıyarın tekiydi ama kendimi onu affederken, affetmeden yapabileceğimden çok daha hızlı bir şekilde görebiliyordum.

"Bunu sen kışkırttın ve ben taraf tutamam. Sen söyledin." Sesini alçaltmadan önce bir an kıkırdadı. "Bu arada *geçen günkü* arabayı bir daha görmedim."

Diğeri...? Oh. Anita. Kahretsin. "Ben de öyle. Bir daha ortaya çıkacağını sanmıyorum. Muhtemelen bugün migrenimin tutmasının sebebi de o. Yine de göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Elbette." Bununla birlikte ayağa kalktı ve avuç içleriyle şortunun arkasını fırçaladı. Gözlerimi yüzünden ayırmamaya çalıştım. "İyi olacaksın."

"İyi olacağım," diye onayladım ve sonra onun sözlerini kullandım. "Her şey için teşekkürler." İkinci kez karşılaştığımızda kullandığımız o terimi hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum.

Öyle olmalı çünkü gülüşünden bir gülümseme doğdu. "Evet, anladın." Elleri birden ceplerine gitti. "Cüzdanımı unutmuş muyum diye bakmaya geldim. Bir bakabilir miyim?"

On Üçüncü Bölüm

Babam İspanyolca, "Sanırım yeterince bira almamışsın," diye yorum yaptı.

Şişelerin üzerine iki torba daha buz koyarken omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Baba, bugün Josh'un doğum günü. Kimsenin sarhoş olmasına gerek yok. Hadi ama. Marketteki gazlı içeceklerin, suların ve meyve suyu kutularının yarısını aldım. İsteyen herkes Capri Sun içebilir."

Bana, benimkine çok benzediğinden hiç şüphe duymadığım bir ifadeyle karşılık verdi. "Uy. Biraz daha alabilirdin ya da bana söyledin, ben de alırdım."

Sadece benim ailemde yetişkinler bir çocuk partisine bira içmeyi umarak gelirdi.

Babam ızgara etlerin parasını çoktan ödemişti. Böyle bir şey söylememesi gerektiğini bilmeliydi. Ayrıca, çek hesabımdaki bakiyemin korkunç bir kısmını parti için diğer her şeye harcamıştım ve bu, ay yürüyüşü, masa ve sandalyeler için parti kiralama malzemeleri olan bir müşteriden indirim aldığımı düşünüyordu. Neyse ki Slip-N-Slide'a zaten sahiptim.

Kendime bugün mutluluğu önemli olan tek kişinin Josh olduğunu söyleyip durdum. Ve Louie'nin. İçecek yeterince bira yoksa diğer herkes gidip koca bir yığın maymun boku yiyebilirdi, lanet olsun. Benim neyden yapıldığımı sanıyorlardı? Paradan mı?

Tanrım, anneme dönüşüyordum.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım ona ve son birkaç yıldır çocukların doğum günlerinde kullandığım gece mavisi masa örtüsünü almak için eve dönerken sırtına bir şaplak attım. İçeride annem mutfakta koşuşturuyor, bir gece önce topladığım sebze tepsilerini ve diğer kolay parmak yiyecekleri hazırlıyordu. Bana, birileri geleceği zaman her zaman yüzünde beliren o gergin ve sıkıntılı gülümsemeyi attı.

Drigo ve ben çocukken tatiller yaklaştığında saklanırdık. Normalde çok temiz, çok titiz ve sert mizaçlı bir insan olan annem, hoşuna gitmeyen bir şey ya da onu utandıracak bir şey yapmadığınız sürece, yürüyen bir insan kabusuna dönüşürdü. Yardıma ihtiyacı olduğunda yanında olmamak pek hoş değildi, ama mükemmel olmaya çalışırken ağzından çıkan saçmalıklar çok daha "hoş değildi". Birkaç kez Rodrigo, onun ruh hallerinden birine kapılıp kapılmadığını öğrenmek için bana *RUN* diye mesaj atmıştı.

Ve bu durumda, burası benim evim olmasına ve sadece bir grup çocuk, aile üyeleri ve en yakın komşular gelmesine rağmen... Farklı bir şey beklemiyordum. Gelir gelmez süpürgelikleri temizlemediğimden şikâyet etti ve ardından ıslak bir havluyla evin içinde dolaşp süpürgelikleri temizledi, sonra da benim ve çocukların ortak banyosuna girip duvarlarda çiş ve kaka lekesi olmadığından emin oldu.

Bu yüzden ona gülümsediğimi söylemekten utanmadım ve dışarıda başka şeylerle meşgul olarak evden ve onun yolundan olabildiğince çabuk uzaklaştım.

Süsleme kutusu daha önce oturma odasında bıraktığım yerdeydi ve Josh'un odasından çocukların kavga ettiğini duyabiliyordum, büyük olasılıkla video oynuyorlardı

herkes gelene kadar oyunlar.

"Çocuklar, ara verir vermez dekorasyonda bana yardım eder misiniz lütfen?" Onlara seslendim ve oturma odasında durup ellerimle kutuyu tutarak "Beş dakika!" yanıtlarını dinledim.

Ben daha iyi biliyordum. "Beş dakika" yoruma açıktı.

"Ben ciddiym! İşin biter bitmez! Bana ne kadar çabuk yardım edersen, oyuna o kadar çabuk dönebilirsin."

İnlemiş olabilirler ama inlememiş de olabilirler. Emin değildim. Tek duyduğum "Tamam!" diye dikkati dağılmış bir şekilde bağırıyorlardı.

Bir kız hayal kurabilir.

Annemin sırtı bana dönüktü ve beni yakalamaması için olabildiğince hızlı bir şekilde mutfağa girip kapıdan çıktım. Yakalamadı da. Neyse ki.

Şaşırtıcı bir şekilde, sadece birkaç dakika sonra çocuklar dışarı çıktı. Louie hemen kaşlarını çatarak, "Abuelita'nın nesi var?" diye sordu.

Ben de ona "Partilerde biraz kaçık oluyor, Goo" diye cevap verdim. Omzunun üzerinden mutfağa açılan kapıya bakarken takındığı ifade beni gülmekten kırdı geçirdi. Kandırılmış ve şaşırmış görünüyordu. Çocuk annemin yüzeyin altında deli olduğunu bilmiyordu.

Üçümüz süslemelerin geri kalanını hazırladık, ay yürüyüşü bahçenin üzerinde belirdi ve üçümüzün de ismini çağırdı, ama bir şekilde odaklandık ve davetiyelerde partinin başlayacağı belirtilen saatten yaklaşık on beş dakika önce her şeyi organize etmeyi bitirdik.

"Diana, komşularını davet ettin mi?" diye sordu babam ızgaranın başındaki yerinden. "Evet," diye ikinci kez onayladım. Eğer onları davet edersem, ziyaretçilerim evlerinin önüne park ettiklerinde şikâyet etmeyeceklerini umuyordum. Daha iki gün

önce, ben Mac'le güvertede beklerken Louie ve Josh etrafta dolaşp kapı eşiklerine davetiyeler bırakmışlardı. Zarfları onlara ben hazırlatmıştım.

Louie'nin Dallas'ın adını nasıl yazdığını gördüğümde neredeyse ölüyordum.

"Merhaba!" diye bağırdı bir kadın sesi çitin diğer tarafından.

Hepimiz -babam, Josh, Louie ve ben- konuşmacının sesini duyduğumuz yöne doğru döndük.

Ve tabii ki dört farklı insan göğüs hizasındaki çitin üzerinden baktı. Üçü gülümsüyordu; dördüncüsü o kadar değil ama hepsi de tanınan ve sevilen yüzlerdi. En önde, gruptaki iki kadından daha uzun olanı, bir ya da iki ay önce televizyonda gördüğüm yüzdü. Güzel, benden biraz daha yaşlı ve bir noktada çok içerlediğim biriydi çünkü o çok harika ve muhteşemdi ve ben... değildim.

Ama bu sadece biz küçük bir çocukken olmuştu. Kuzenim inanılmazdı, özellikle de okul için fazla havalı olduğunu düşünmediği ya da öyle davranmadığı için. Kimse kendini beğenmiş, züppe bir kaltağı sevmez ve o buna yakın bile değildi. Muhtemelen ben ondan daha kendini beğenmiş, züppe bir kaltaktım.

"Sal!" El sallayarak bağırdım. "İçeri gel!"

Bana gülümseyerek baktı, kolunu çitin üstünden geçirerek mandalı çözdü ve kapıyı iterek açtı. Önce o, ardından teyzem olan annesi, babamın kardeşi olan babası ve en sonda da kocası içeri girdi. O adama kocam demeye alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Emekli futbolcuyla birkaç kez karşılaşmış olsam da muhtemelen sadece iki kez gözlerinin içine bakabilmişim.

Sal gülümseyerek yanıma geldi, sanki beni yıllardır görmemiş gibi kollarını öne doğru uzatmıştı. Ki bu doğrudu, onu en son yüz yüze görmemin üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Yılın büyük bir kısmını Avrupa'da geçirdiği için eve dönmeye pek vakti olmuyordu. "Önceden haber vermeden partiye geldiğim için özür dilerim-"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım ve ona sarıldım. "Şehirde olduğunu bile bilmiyordum."

"Dün uçakla geldik. Aileme sürpriz yapmak istedim," diye açıkladı beni sıkarak. Geri çekilirken sırtıttı, ben de ona sırtıttım. Benden iki santim daha uzun olmasına rağmen, ikimiz de babalarımızın gözlerini ve daha zayıf çerçevelerini miras almıştık. Onunki yağsız, kaslı bir sanat eseriymiş, benimki daha çok Pop-Tarts ve iyi genlerin bir başyapıtıydı. Ortalama: Hayatımın hikayesi. Annesinden aldığı biraz daha açık tenli ve çok daha çilli yüzlü olmasına rağmen kuzenimle aramızdaki aile benzerliği hâlâ devam ediyordu. Ailelerimiz, biz çok küçükken herkese kardeş olduğumuzu söyleyeceğimizi söylerdi. "Rey!" diye seslendi omzunun üzerinden.

Göz ucuyla amcam ve yengemin babamla konuştuklarını, ona sarıldıklarını ve Reiner'ın -dünyanın yarısının onu tanıdığı ismiyle hitap etmemekte zorlanıyordum-yanlarında durduğunu görebiliyordum. İsmi söylendiğinde babama bir şeyler söyledi ve yanıma geldi; uzun, zayıf ve fazla yakışıklıydı.

Bir mucize eseri yüzümü eşit tutmayı başardım. Ne de olsa en sevdiğim kuzenimin söz verdiği kişiydi. Hayatının aşkıydı, gerçekten. Biri ona asılırsa onu kesmekten çekinmezdim. Şu an hali vakti yerinde olabilir ama her zaman öyle değildi. Kızı kaputtan çıkarabilirsin ama kaputu kızdan asla çıkaramazsın.

"Rey, kuzenim Diana'yı hatırlarsın," demekten ziyade belirtti.

"Merhaba," diye kıkırdadım bir an, sonra kendimi tuttum ve elimi ona doğru uzattım. Çok açgözlü davranıp sarılmak isteyemezdim; Sal dışında onu sarılırken gördüğüm tek kişi yakın ailesi ve annemdi. Sonrasında üç ay boyunca o sarılmadan bahsetmişti.

"Merhaba," diyerek elimi sıkıca sıktı.

Kırk iki yaşındaki dünyanın en seksi kızına uzun uzun bakarken yakalanmamak için bakışlarımı kuzenime çevirerek, sanki üç yüz milyon doların üzerinde bir adam bana dokunmamış gibi ona sırtıttım. "Aç mısın? Suyumuz var."

Reiner uzanıp elini omzuna koyarken Sal, "Biraz su ve yiyecek alacağım," dedi. "Di, annen nerede? Ona önce merhaba demeliyim-"

"Salomé! *Mija!*" diye bağırdı annem en üst basamaktaki arka kapıdan.

Mija. Onun kızı. Tanrı olsun.

Gözlerimin dolmasını zar zor engelledim. Bana öyle bile demiyordu. Sal evlendiğinden beri ailedeki herkes, El Paso'daki evimizde ağaçtan düşüp kolunu kıran çocuk yerine ünlü biriymiş gibi davranıyordu. Annem bu konuda muhtemelen en kötüsüydü; gerçekten sinirlerimi bozuyordu. Ve *belki* de kuzenimle benden daha fazla ilgilenmesi ve gurur duyması beni biraz kıskandırıyor.

Sal'in hatası değildi.

"Kendini hazırla," diye fısıldadım

ona. Bir homurtuyla bana dirsek attı.

Sonraki iki saat, Josh'un okuldan birkaç arkadaşı ve aileleri, San Antonio'daki ailemiz ve yan komşumuz olan genç çift ve çocuklarının gelmesiyle göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Arka bahçede en az elli kişi olmalıydı ve doğum günü partisi hala tüm hızıyla devam ediyordu. Hâlâ pasta kesmemiş, piñata'nın canına okumamış ya da hediyeleri açmamıştık.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu kuzenim, elinde iki kullanılmış kraliyet mavisi parti tabağıyla arkamdan gelirken.

Soğutuculardan birinin yanına çömelmiş, içindeki içecekleri yeniden düzenlemeye çalışıyordum. "Sorun değil. Bitirdim."

Ben ayağa kalkarken beni izledi, güzel yüzü ışıldıyordu. "Burada çok fazla insan var."

"Biliyorum. On tanesini tanımadığıma eminim," diye homurdandım ve hayatımda hiç tanışmadığımdan emin olduğum bir grup yetişkini gözüme kestirdim. "Sizi rahatsız eden biri var mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Şapkasını taktığında kimse ona dikkat etmez."

Sal'in sorunu da buydu: *Kimse benim kim olduğumu bilmiyor* demedi. Umurunda bile değildi. Tanrı aşkına, annem bana Sal'ın babasının internette yayınladığı, Almanya'daki bir reklam panosundaki yüzünün fotoğraflarını göstermişti.

"Güzel, çünkü eğer öyleyse, onlara siktirip gitmelerini söyle ya da bana söyle, ben de onlara siktirip gitmelerini söyleyeyim."

Sal güldü ve dirseğini benimkine biraz fazla sertçe vurdu, ama ben irkilmemi kendime sakladım. "Çocuklar harika görünüyor."

Son birkaç saat içinde muhtemelen üçüncü kez boğazımda o çok tanıdık düğüm oluştu. İlki, Louie'nin ay yürüyüşünde "Bu şimdiye kadarki en iyi parti!" diye bağırdığını duyduğumda olmuştu. İkincisi ise Josh'un arkadaşlarından birinin annesi arka bahçeye gelip bana annesi diye hitap ettiğinde olmuştu. İkimiz de bu unvana itiraz etmemiştik ama ben her santimini hissetmiştim. Nasıl hissetmem? Partiyi düzenleyen ben olmamalıydım. Rodrigo olmalıydı.

"Josh onu son gördüğümünden beri bir karış uzamış," diye yorumladı, bakışları ay yürüyüşündeydi, sanki onu ağ duvarların arkasından görebiliyordu. "Louie de hâlâ hayatımda gördüğüm en sevimli şey."

"Biliyorum. Gerçekten öyle ve dünyanın en tatlı çocuğu."

"Josh değil mi?"

Ona yan gözle baktım. "Olmak istediğinde, ama o da Rodrigo gibi, ukalanın teki."

Kıkırdaması üzerine kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Ne?"

"Ailenin ukalasını olduğunu bilmiyormuş gibi davranma." "Değilim," diye alay ettim.

"Tabii ki değilsin," diye güldü.

"Diana?" diye sordu arkamızdan bir erkek sesi, konuşmamıza ara vererek.

Kaba erkek sesinin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlayamayacak kadar dikkatim dağılmıştı ama tam başımı omzumun üzerinden çevirmek üzereydim ki bir şey oldu. Gelmişti.

"Hey," dedim sert dokusundan Dallas'ın sesi olduğunu anladığım sese, arkamı döndüğümde onu kolunda Bayan Pearl ile birkaç adım ötede buldum. Evet. Birbirlerini tanıdıklarından bile haberim yoktu ama onu getirmiş olması çok hoştu. "Bayan Pearl, burada olduğunuz için çok mutluyum."

Yaşlı kadın gülümsedi. "Son dakikada beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Cruz."

Ve oraya gitti. Tamam. Acımasız dürüstlüğü karşısında gülmek için kendimi zor tuttum. "Diana, lütfen. Bir şey değil. İçeri gel de sana oturacak bir yer bulalım, yiyecek ve içecek bir şeyler alalım," dedim ve diğer elini tutmak için etrafından dolaşım. "Seni sonra bulurum," dedim kuzenime, o da sadece başını sallayarak iki yeni gelene selam verdi. Bayan Pearl ona bir saniye kadar uzun süre bakar gibi oldu ama peşimden geldi.

Bize en yakın masada oturan diğer iki kuzenimle göz göze geldim ve başımı yana eğerek "Çekilin" diye bağırdım. Neyse ki, çöplerini de yanlarına alarak kalkacak kadar kibar davrandılar.

Bayan Pearl, "Bana parti hakkında yeterince zaman ayırmadınız," diye söze başladı. İşte yine başladık. "Oğlunuza bir hediye alamadım," diye özür diledi onu boş bir masadaki sandalyeye oturturken.

"Merak etmeyin. Zaten bir sürü hediyesi var. İkinize de içecek ne getireyim?"

ne olduğunu söyledikten sonra bir diyet kola ve Dallas'tan bir bira istedi.

Burada olmasına şaşırılmışım. Elimde bir bira ve soda dolu kırmızı bir bardakla, ellerinde cep telefonlarıyla bahçede yürüyen ve nereye gittiklerine dikkat etmeyen bir çocuk sürüsünden kaçarak masaya geri döndüm.

"Buyurun," dedim ikisine de, Dallas'a konservesini uzatırken bakışlarını kaçırdım ve Bayan Pearl'e diyet fincanını uzattım. "Aç mısınız?" Ona sordum. "Biz

fajita, tavuk, Meksika pilavı, fasulye, nachos var..."

"Acıyı kaldıramıyorum. Sindirim sistemimi bozuyor. Bunlardan herhangi biri iyi mi?" "Evet, hanımefendi. Hiçbiri baharatlı değil."

"Biraz tavuk ve Meksika pilavı alacağım, her ne ."

Dudaklarım kıvrıldı. "Tamam. Sana bir tabak getireceğim. Dallas? Bir şey ister misin?" Annem beni sormazken yakalamadan ve görgü kurallarımın ne cehenneme gittiğini öğrenmek istemeden önce kendime sordurdum.

Ama komşum bana cevap vermek yerine yaşlı kadına doğru döndü. "Ben kendi tabağımı alacağım. İyi olacaksın, değil mi nine?"

Bekle bir saniye, bekle bir saniye.

Nana?

Ben orada dikilip neler olup bittiğini anlamaya çalışırken o ince, boğumlu parmaklarını kaldırdı. *Nana mı?* "Oğlum, ben iyi doğmuşum," diye cevap verdi kadın, kafamın içinde dönüp duran sorulardan habersiz.

Dallas kaşlarını kaldırdı ama sadece Louie'ye yaptığını gördüğüm o sırıtışı yaptı. "Sen öyle diyorsan."

"Ben de öyle diyorum," diye onayladı ve elinin tamamını kaldırarak onu başından savdı. "Git." Siktiğimin *ninesi mi?* Dallas, Bayan Pearl'le akraba mıydı? Ne zamandan beri?

"Ne istersen getirebilirim," demeye başlamıştım ki o ayağa kalktı, bakışlarım sokağın karşısında oturan adam ve kadın arasında gidip geldi.

"Yapabileceğini biliyorum ama benim iki elim var. Yardım edebilirim."

Nana? Odaklan, Diana, odaklan. Amcalarımdan birinin o anda başında olduğu ızgarayı işaret ettim ama aslında Bayan Pearl'e bir kez daha baktım. Aradaki ilişkiyi göremedim. Gerçekten göremedim.

"Neden ona soyadının Cruz olmadığını söylemiyorsun?" diye sorduğunda masadan üç adım uzaklaşmıştık.

Kıs kıs gülerken ona baktım. "Bilmiyorum. Ona soyadımı daha önce de söyledim ama bana sürekli Bayan Cruz ya da Bayan Lopez diyor. Ben de öyle demesine izin verdim."

İçini çekti ve ela gözlerini masaya doğru kaydırarak başını salladı. "O hiçbir şeyi unutmaz. Seni kandırmasına izin verme. Onunla bu konuyu konuşacağım."

Hayal mi görüyordum yoksa ilişki daha az garip ve daha rahat mıydı? Hayal sanmıyordum. Yine de hiçbir şey insanları, hüngür hüngür ağlayan birini görmek ve sevilen ve kaybedilen insanlar hakkında hikâyeler paylaşmak kadar bir araya getiremezdi.

İyi bir adam olduğunu bana defalarca kanıtlamıştı. Gerçekten iyi bir adam.

"Önemli bir değil. Sorun değil. Soyadımın ne olduğunu biliyorum." Izgaranın önünde durduğumuzda ona . "Geldiğine sevindim. Louie seni gördüğüne sevinecek."

Yeni duş almış ve bir kez olsun kırışmamış ya da lekelenmemiş kıyafetler giymiş olması, onunla ilgili her şeyi aydınlatıyordu. Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu ve soluk pembe ağzında bir gülümsemenin ipucunu görebiliyordum. Dallas gözlerini biraz kısarak, "Davetiyeye adımı yazdı mı?" diye sordu.

tutamadım. Bir kahkaha patlattım. "Evet."

Ağzının kenarlarının biraz daha yukarı kalktığını görebiliyordum. "Üzerinde Dallas yazıyordu. Böyle yazmıştı. D-a-l-a-s-s. Dalass."

Louie'nin kötü el yazısıyla adını tekrar yazdığını düşünmek bile gözlerimi yaşarttı. O ve Josh caddenin karşısına geçtiklerinde kendimi kaybetmeme izin vermiştim. Heceleme olayını pek iyi kavrayamıyordu ama deniyordu. Ben kim oluyordum da onun bu çabasını boşa çıkarıyordum? Özellikle de bu beni sonsuza kadar eğlendirirken. "Çok özür dilerim. Ona bunun yanlış olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım." Nefesim kesildi. "Çok yanlış."

"Elbette," dedi, ağzı yüzde 75 oranında sırtana kadar daha da yukarı kıvrıldı. "Beni güldürdü. Bunun için endişelenme."

Ona sırittim ve yemeğe doğru işaret ettim. "Meksika yemekleriyle aran iyi mi?"

"Meksika yemekleriyle arası iyi olmayan birini tanımıyorum."

Bu benim dikkatimi dağıttı. İki kaşımı da ona doğru kaldırdım, etkilenmişim. "Tío. ¿Me das una pierna de pollo, porfa?" Hemen yanımda duran partinin en iri adamına dönmeden önce ızgarayı devralmış olan amcama sordum. "Ne yemek istersin?"

"Fajitas," dedi o acımasız, esnek olmayan İngilizcesiyle, gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Y un pedazo grande de fajita, por favor," diye tercüme ettim, her ne kadar amcam İngilizceyi oldukça iyi konuşup anlasa da. Pek konuşkan biri değildi ve istediğim etlerle dolu tabakları birbiri ardına uzattı.

"İyi misin?" Dallas onu yan taraftaki masaya götürürken sordu.

"Evet." Yanında gevşek duran eline baktım. "Hiç sormadım, yaran nasıl?"

Hayatım üzerine yemin edebilirim ki biraz güldü, hatta elini de esnetti. "İyiyim. Kangren yok, hiçbir şey yok."

Bu beni homurdanmaya ve yüzüne bakmaya itti. Son zamanlarda sakalları yeniden uzamıştı ve hoş görünmediğini söyleyemezdim. "Bir şey değil."

Dallas'ın gülümsemesi, benimkini daha da büyüten isteksiz bir şeydi. Benimle arkadaş olmak için ne kadar mücadele ederse, bu beni o kadar saldırganlaştırıyordu. Ben de onu daha çok istedim. İnsanların bana bir şeye sahip olamayacağını söylemesiyle aram hiç iyi olmamıştı.

"Trip'i davet ettim ama çoktan planları olduğunu söyledi, yani bugün tek başnasın." Ginny'yi de davet etmişim ama çalışmak zorunda olmasının yanı sıra, Dallas'la her nedense pek yakın olmadıklarını fark etmişim. Büyük kuzeninin gelmeyecek olması muhtemelen umurunda olmayacaktı, neden bundan bahsetme zahmetine gireyim ki?

Trip'in adı ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki yüzündeki ifade birazcık, *sadece birazcık* düştü ama başını salladı. "Houston'a gitti."

Bunu bana açıklamıştı. Masanın üzerinde duran yemek tepsilerini işaret ettim. "Buradan istediğinizi alın. Bayan Pearle de söylediğim gibi, en sondaki salsa ve acı sos dışında hiçbir baharatlı değil."

Dallas'ın gözleri bir an beni süzdükten sonra uzanıp pilavı, fasulyeyi ve hatta annemin ısrarla koyduğu küçük bir kase kabağı kendi tabağına aldı. Onun yanına gelerek, ne isteyeceğinden emin olmadığım için aynı şeyi Bayan Pearl'ün tabağı için de yaptım. "Josh'a bir hediye kartı aldım" derken dirseği benimkine değdi.

Hızlıca ona baktıktan sonra bakışlarımı tekrar yemeğe indirdim. "Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin ama çok seveceğini biliyorum. Oyuncaklar için çok yaşlandığını düşünüyor." Ona bir tomar peçete uzattım, açık renkli gözleri benimkilerle buluştu. "Eminim o da seni gördüğüne sevinecektir. Sadece Lou değil."

"Elbette. Daha sonraya kadar yapacak bir işim yok. Josh'u gördüğümde şeyini vereceğim," dedi ve ben onu Bayan Pearl'ü bıraktığımız masaya geri götürürken devam etti, sadece annemi ve Sal'ı onun yanında otururken buldum.

"Diana, bana kuzeninin kim olduğunu hiç söylemedin." Bayan Pearl tabağı önüne koyduğumda ağzı açık kaldı.

"Sal?" Annemin diğer tarafındaki koltuğa oturup kadını duyabilmek için öne doğru eğilerek sordum. Buraya taşındığımdan beri Bayan Pearl'le birkaç kez konuşmuştum, o kadar da olsa, bu yüzden benim hakkımda bilmediği bir şey olmasına şaşırmadım.

"Evet." Yaşlı kadının süt mavisi gözleri kuzeninin üzerindeydi. "Az önce Altus Kupası'nı kazandı," diye fısıldadı neredeyse. "Dallas, *Altus Kupası'nı kazandı*. Buna inanabiliyor musun?"

O anda bir şey öğrendim: Daha iyi bildiğim halde hâlâ diğer insanları klişeleştiriyordum, çünkü futbol hakkında bir şeyler bilmesini bekleyeceğim son kişi Bayan Pearl olurdu. Ve utanç saplamaya devam etmek için yaşlı kadın devam etti.

"Beş gol attı!" dedi özellikle kimseye söylemeden.

Turnuvada bu kadar gol attığını hatırlamıyordum bile.

Bayan Pearl'ün yanında oturan kuzenim bakışlarımı yakaladı ve sırtıttı, belli ki onun beklenmedik hayranı karşısında benim kadar şaşırmıştı. Burada onu bizim yaşımızdaki insanlardan kurtarmaya çalışıyordum ve onun kim olduğunu bilen tek kişi doksanlarında bir yerdedi.

"Sal ailenin yıldızıdır." Sandalyesinde biraz daha dik oturup Bayan Pearl'ün koluna dokunmak için uzandığında annemin ağzından çıkan bu sözlere şaşırmamalıydım. "Hepimiz onunla gurur duyuyoruz."

Kuzenime göz kırparak annemin sözlerinin bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin verdim. "Evet, Sal, ne zaman maç izlese hepimiz senin için bağırıyoruz."

"Diana spor yapmayı hiç sevmezdi. Kirlenmeyi sevmezdi ama Salomé her zaman oynamak istediğini biliyordu. Değil mi, *mija*?"

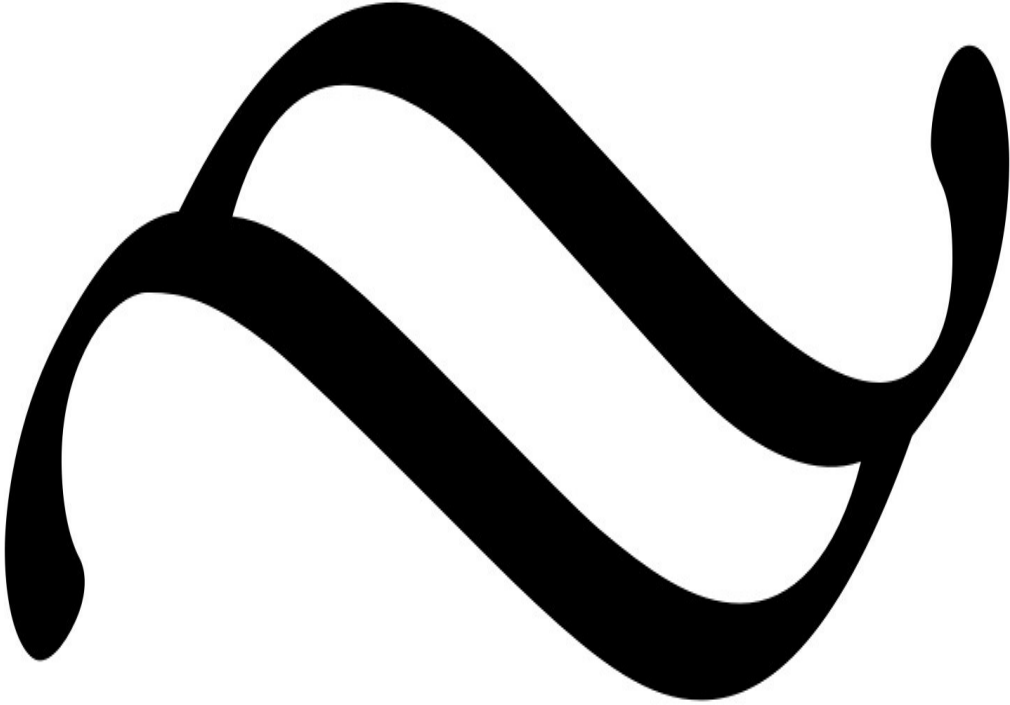
"Diana çocuklarla dışarıda oynuyor. Kirlenmeyi umursamıyor."

Bir an nefes almayı bıraktım ve az önce adama baktım. Dallas büyükannesinin arkasında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş her zamanki gibi sakini görünüyordu.

Sal bana bir bakış attıysa da komşuma bakmakla meşgul olduğum için emin olamadım ama hemen cevap verdi: "Evet, *Tia* Rosario." Annem başka bir iğneleme yapamadan yaşlı kadına doğru eğildi ve göz göze geldiler. "İzlediğiniz için teşekkürler. Daha fazla hayrana ihtiyacımız var."

"Futbolu çok severim. Özellikle de kadın futbolunu. Erkekler mi? Hiçbir işe yaramıyorlar. Şimdi yabancı oyuncular..."

Yutkundum ve annemin sözlerinin sırtımdan aşağı akmasına izin verdim. Beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim. Ama nasıl olduysa Dallas göz göze geldik ve ikimiz de baktık. Ona sıkıca gülümsedim ve onun bana aynı sıkılıkta gülümsediğini görünce şaşırdım.

* * *

Ağlamak istedim.

Çimenlikteki karmaşaya bakarken, daha çok yorgunluğumdan kaynaklanan bir hıçkırığın içimden yukarı doğru savaşarak çıktığını hissettim. Bir şekilde, bir şekilde, onu bastırmayı başardım.

Arka bahçe darmadağındı. Tanrı yardımcım olsun. Ama ne kadar çok istesem de bunun için ağlamayacaktım ve bu *gerçekten çok* kötüydü.

Sivrisinekler saatler önce ortaya çıktığında parti eve taşınmıştı ve ay yürüyüşü sonra dış ışıkları yakma zahmetine girmemiştim. Hasarı görmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak istememiştim ve birdenbire herkesi kalıp temizliğe yardım etmeye zorlamadan eve gönderdiğim için pişman oldum.

Şimdi görünce... gerçekten de herkes orayı dağıttıktan sonra Woodstock'a dönmüş gibiydi. Bahçenin her tarafı bok içindeydi, çöp torbalarından biri muhtemelen Mac tarafından yırtılmıştı, çimler ezilmişti... hatta ağaç bile... ondan sarkan bir şey vardı ve bunun bir flama olmadığına dair bir his vardı içimde.

Korkunçtu.

"Diana?" Dallas'ın siyah saçları mutfağın arka kapısından dışarı çıkıyordu.

Bu beni ürküttü ve yüzüme yüzde 95'i sahte olan gergin bir gülümseme yerleştirdim. "Hey. Gittiğini sanıyordum." Saatler önce onu Bayan Pearl'le giderken gördüğümü ve yan komşularla konuşmakla meşgul olduğum bahçenin karşısından bana bakarken yakaladığında elini kaldırdığını hatırladım.

"Evet," diye onayladı, kapıyı arkasından kapatırken sahanlıkta durdu ve bakışlarını bahçede gezdirdi. Gözleri irileşti ve "Kahretsın" sözü doğrudan benim ağzımdan çıkmış gibiydi.

Gözyaşlarına boğulmadan tek cevap verebildiğim "Hı-hı" oldu. Berbattı.

Tam bir .

Bir kez daha içime çekerken biraz boğulmuş olabileceğimi düşündüm.

"İyi misin?" diye sordu.

Ona bakamadım bile. Bahçe beni transa geçirmişti. "Elbette."

Ağzından çıkan cümle "İyi değilsin," oldu, kuru ve ciddi ve çok, çok, çok doğru.

Ağzımı açtım ve boğazımda biriken yoğun tükürüğü yuttum. "Bu korkunç bir şey." Nefes nefese kaldım. "Hayatımda gördüğüm en kötü şey."

Başını sallamaya başladı ama sonra hareketi durdurup başını salladı. "Evet."

En azından benimle dalga geçmiyordu.

Çimen için ağlamazdım. Ağlamazdım. Ağlayamazdım. En azından kimsenin önünde.

Bir el kısa süreliğine omzuma dokundu, neredeyse sevgili arka bahçemin nükleer bombanın sonuçlarından sağlamaya yetecekti. "Hey.

yarın da orada olacak. Bu gece için endişelenmeyin."

İçimdeki temizlik delisi, ertesi güne bırakamayacağımı söyleyerek hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Kapının dışında ne olduğunu bilerek uyanmak istemiyordum. Ama ona bakarken, temizlemenin saatler alacağını tamamen farkındaydım. Saatler, saatler ve birkaç saat daha. Dünyadaki tüm yutkunmalar, aniden şişen boğazımın daha da küçülmesine yardımcı olmak için yeterli değildi.

"Diana mı?" Dallas güldü. "Ağlamak üzere misin?"

"Hayır." Kendime bile inanmadım.

Belli ki o da anlamamıştı çünkü nadiren attığı o göbek kahkahalarından biri ondan kaçtı. "Yarın yapacak bir şeyim yok. Sen, ben ve çocuklar bu işi halledebiliriz."

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gözümü yıkımdan alamıyordum. "Sorun yok," diye mırıldandım, hayali bir golf topunu tekrar yutarak. "Ben hallederim."

Bir duraklama oldu. Bir iç çekiş. "Sende biliyorum ama yardım edeceğim." Bir duraklama daha oldu. "Teklif ediyorum."

Hışırtilı sesine çok uygunsuz gelen o yumuşak, pürüzsüz tonu kullanmıştı ve bu benim ona bakıp burnumu çekmemeye neden oldu. Ne zamandan beri sinir bozucu derecede inatçı ve yardım kabul etmeyen biri olmuştum? Böyle insanlardan nefret ederdim. "Senden faydalanmak istemezdim," diye itiraf ettim.

Bana bakıp bakmadığını anlamak için çok karanlıktı. "Avantaj elde etmiyorsun. Teklif ediyorum. Saat beşten beri ayaktayım ve bayılmak üzereyim. Senden tek istediğim beni bütün gece ve yarın sabahın yarısında temizlik yapmak zorunda bırakmaman. İlk iş bunu yaparız."

Cevap vermem çok uzun sürmüş olmalı çünkü kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini aşağı eğdi. Büyük pazularına bakmadım. "Kaçmayacağım," diye söz verir gibiydi ve bakışlarımı başka yöne çevirmemi sağladı.

Küçük, minicik bir parçam onun sözünü ciddiye almak istemedi.

Dallas devam ettiği için bu anlaşılmış olmalıydı. "Sen de bitkin görünüyorsun ve Louie zaten kanepede sızmış durumda. Burada bir şeyler yaptığını duyarsa eninde sonunda uyanır ve yardıma gelmek ister." Sanırım öksürmüş olabilir. "Beni taciz etmeyi planlamadığını biliyorum, tamam mı?"

O kadar üzgündüm ki gülemiyordum bile. Ama o anda yorgunluk içimdeki OKB'yi bastırdı ve başımı salladım.

"Yardıma ihtiyacın olan başka bir şey varsa...." Bir elini kaldırdı ve belli belirsiz bir şekilde artık bakmak istemediğim felaket bölgesini işaret etti.

"Hayır. Pek sayılmaz. Biraz yiyecek koyacağım ama hepsi bu kadar. Teşekkürler." İki gözümü de kapattım, burnumun ucunu çimdiklemek için uzandım ve bir saniye düşündükten sonra tek göz kapağımı ona doğru açtım. "Bir şey mi unuttun?"

Başını kapıya doğru eğerek cevap verdi, "Hayır. Şehirdeki bazı eski arkadaşlarımla buluştuktan sonra eve geldim ve garajımda içeri girmek üzereydim.

Herkesin gittiğini görünce. Kontrol etmek ve iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Josh beni içeri aldı." Bakışlarını tekrar avluya doğru kaydırıp ve yüzünü buruşturdu.

Akıl sağlığım için kendime bunu hayal ettiğimi söyledim.

Ayrıca gelip iyi olduğumdan emin olmak istemesini de büyütmemeye özen gösterdim. Hayır. Bunu bir saniye bile düşünmeyecektim. O ana kadar kaç kez bana borçlu olduğumu söylemişti?

"Bir ton kirli bulaşığın var. Sen fırçala, ben de durulayayım," diye beklenmedik bir teklifte bulundu.

Ne haltlar dönüyordu? Arabama arkadan çarpmış, kendini suçlu hissetmiş ve şimdi de bunu telafi etmeye mi çalışıyordu? "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Uzun zamandır bu kadar güzel yemek yememiştin ve annenin eve götürmemi istediği buzdolabında iki günlük yemeğim var. Bulaşıkları yıkayabilirim ve eğer biranız kaldıysa sonrasında bir tane içerim. Anlaştık mı?"

Belki arabama çarpmıştır. Ya da bir şey kırmıştır. Neden bu kadar nazik davrandığını anlamamıştım. İki günlük yiyecek, yolundan sapmak için yeterli bir neden gibi görünmüyordu, özellikle de hemen hemen herkes yemek artıklarıyla kaçmışken. Ama...

İçimi çektim ve gözleriyle buluştuğumdan emin oldum. "Bize karşı bu kadar nazik olmak zorunda değilsin."

Dallas'ın başı hafifçe yana eğildi ve istifa edercesine nefesini bıraktığı anlaşılıyordu. "Tek başına ebeveyn olmanın zor olduğunu biliyorum Diana. Yardım etmekten çekinmem," dedi. O geniş, kaslı omuzlarını silketti. "Siz üçünüz bana çocukluğumdaki ailemi hatırlatıyorsunuz," diye açıkladı, neredeyse hüzünle gülümseyerek. "Size yardım etmek ve aynı zamanda karnınızı doyurmak büyük bir yük değil."

Bu benim için çalışan tek ebeveyn şeyiydi. . Teklif ettiği yardımı kabul etmemek aptallık olurdu.

"Anlaştık," dedi. Bu tek kelime bir soru gibi gelmeliydi ama gelmedi. Pek sayılmazdı. Daha çok bana bir anlaşmamız olduğunu söylüyor gibiydi.

Biz de öyle yaptık. "Anlaştık. Ama ailemi tanıyorum, büyük ihtimalle sadece birkaç bira kalmıştır, ama hepsi senin. Çocuklar bendeyken onları içmeyeceğim."

Dallas başıyla onayladı ve beni içeri kadar takip ederek kapıyı arkamızdan kilitledi. "Buzdolabından bir tane almamın sakıncası var mı?" diye sorduğunda bulaşıkları düzenlemeye başladım.

"Hayır, kendini evinde hisset," diye seslendim omzumun üzerinden, hâlâ bana yardım edip etmemesi konusunda kendimle tartışıyordum.

Çok geçmeden tabakları ve bardakları lavabonun kenarına ve kısmen içine yerleştirdim ve Dallas gelip hemen yanımdaki yeri aldı. Onun önerdiği gibi, tabakları temizleyip uzattım, durulamasına ve kurutma rafına yerleştirmesine izin verdim. Belki birkaç ay sonra bir bulaşık makinesine yatırım yapabilirim diye düşündüm. Ama bunun aptalca bir hayal olduğunu anlamak için yerlere bir göz atmak yeterliydi. Çamaşır makinesi almaktansa yeni bir döşeme yaptırmayı tercih ederdim. Sadece yorgundum.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Bugün buradaki insanların çoğu ailenizden miydi?" diye sordu.

"Evet. Neredeyse tüm yetişkinler. Çocukların yarısı şekilde bizimle akraba, diğer yarısı da Josh'un yeni okulundan ve son okulundan arkadaşları."

"İyi vakit geçirmiş gibi görünüyordu," dedi, muhtemelen Josh'un Slip-N-Slide'ı tekrar tekrar yaptığı görüntüyü hatırlayarak.

"Yapsa iyi olur. Neredeyse parti vermesi için ona yalvarmak zorunda kalacaktım. Umarım Louie kendi partisi için Chuck E. Cheese's'e gitmemizi sorun etmez çünkü bunu bir daha yapmamayı tercih ederim."

"Öyle mi?"

"Evet. Biliyorsun, bu evde ilk doğum günümüzdü..." Sözümü yarıda kestim ve ona bir tabak uzatırken omuz silktim. "Son iki yıldır bir apartman dairesinde yaşıyorduk ve orada pek bir şey yapamıyorduk. Annemle babamın evinde kutlamak zorunda kaldık. Ben çocukken, ailem bana her zaman evde bir doğum günü partisi düzenlerdi. Artık küçük olmayan kendi evimiz olduğu için ona borçlu olduğumu hissettim."

Göğsündeki derin homurtu anladığını gösteriyordu.

"Bir dahaki sefere daha fazla para biriktirip temizlik ekibi tutacağım ya da ailemin kalmasına ve gitmelerine izin vermeden önce temizlik yapmalarına izin vereceğim. Anahtarlarını rehin falan tutacağım. Annem ve babam bile kaçtı."

Güldü ve ses boynumdaki hassas deri boyunca ilerliyor gibiydi. Çok güzel, derin bir vardı. Sonunda tekrar konuştuğunda, bu beklediğim son dört kelimeyi söylemek . "Annenle babanı sevdim. Annenin dövmelemlerimden pek hoşlanmadığını söyleyebilirim ama yine de iyi biriydi."

"Annem, evet, gerçekten çok iyi biri." Kendime engel olamadığım için, Sal ile masada yaşadığımız olayı düşünerek, "Ben olmadığın sürece," diye mırıldandım.

Kısa bir süre garip bir sessizlik oldu ve annem hakkında konuşurken çok ileri gittiğimi düşündüm, ama sonra Dallas, "Sana zor anlar yaşattığını fark ettim" dedi.

Mırıldandım. "Bu arada beni savunduğun için teşekkürler." Sesim hissettiğim kadar acı mıydı? "Hatırlamadığı ya da herkese anlatmadığı şey, ben küçükken dışarı çıkıp üstümü kirlettiğimde bana nasıl kızdığı. Erkeklerin böyle yaptığını ama kızların böyle şeyler yapmaması gerektiğini söylerdi. Pantolon giymeme izin vermediği kısa bir dönem oldu, inanabiliyor ama çok uzun sürmedi." Bunu düşünmek bile yüzümün bir yerinde bir sinirin zonklamasına neden oldu.

İçimi çektim. "O sadece... her şeyi yanlış yaptığımı düşünüyor. Hep öyle yaptı ve uzun bir süre boyunca bir sürü aptalca şey yaptım. Ben kuzenim ya da kardeşim değilim ve asla da . Sanırım bu onun beni zorlamak kullandığı tuhaf bir yöntem, ama bazen tek yaptığı bana hiçbir şeyi doğru yapamadığımı ve asla hissettirmek oluyor." Öksürdüm, bunu yüksek sesle söylediğim için bile utandım. "Bu istediğimden daha derin oldu. Özür dilerim. Sorun değil. Her zaman garip bir ilişkimiz oldu. Birbirimizi hâlâ seviyoruz." Birbirimizi öldürmek istemediğimiz zamanlar.

Tanrım. Bütün bunları ona gerçekten söylemiş miydim? Neden?

"Sence kuzenini ve kardeşini daha mı çok seviyor?"

Alay ettim. "Öyle olduğunu biliyorum. Kardeşim harikaydı. Her zaman onun hazinesi olduğunu söylerdi. Onun mucizesi. Sorun değil. Ben onu neredeyse öldüren kaza bebeğiydim." Şimdi düşündüm de, belki de benim onun favorisi olmamam için iyi bir nedeni vardı. Hah.

"Ama kuzenin? Bugün burada olan mı? Sence onu daha mı çok seviyor?" "Evet."

Tabii ki seviyordu.

"Neden?"

Neden? Ciddi miydi? Bayan Pearl'le masada oturup Sal'in başarılarını konuştuğumuz süre boyunca kendinden geçmiş miydi? "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Kuzenin." "Hayır, ding-dong-"

Ondan gelen kahkaha yüksek sesle ve ani oldu ve beni güldürdü. Orada birbirimize bu kadar yakın dururken, onun vücut ısısının benimkine değmesi nedense beni daha çok güldürdü.

"Özür dilerim. Çocuklarla çok fazla vakit geçiriyorum. Hayır. Yani, evet, o benim kuzenim. Ama o dünyanın en iyi kadın futbolcusu ve bunu sadece aileden olduğu için söylemiyorum. Almanya'nın her yerinde kocaman posterleri var. Kadın futboluyla ilgili herhangi bir şey , mutlaka bir şekilde onu görürsünüz. O öyle biri ki, kızınız olduğunda ona *Sal gibi olmasını* söylersiniz. Josh'a sürekli onun gibi olmasını söylüyorum. Tanıdığım en iyi insanlardan biri. Annemin onu neden sevdiğini anlıyorum. Çok mantıklı."

Dirseği kazara kolumun üst kısmına çarptı. "Şu ünlü futbol adamıyla evli, değil mi?"

"Evet." Ona bir bakış attım. "Neredeyse bütün gün onunla buradaydı."

Yaptığı işi bıraktı ve o koca gövdesini bana doğru çevirdi. Ne kadar etkileyici olduğunu hayranlıkla izleyecek değildim. Hayır. "Benimle taşak geçiyorsun," diye alay etti.

"Hayır. Ailesi ve benim ailemden bazılarıyla oturan şapkalı adamı gördün mü? Uzun boylu olanı? Küçük çocukların peşinden koşmayan diğer beyaz-Kafkas adamı?"

Başını salladı.

"Bu ."

"Adı ?" diye sordu.

Küfür. Büyük bir futbol hayranı bile değildim ama yine de. "Josh'a söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim: Gerçekten aptalca bir soru sorduğunda cevap alamazsın."

Komşum bir kahkaha daha patlattı ve bana onu hiç tanımadığımı düşündürdü. Azıcık bile değil. Tanrım, gerçekten harika bir kahkahası vardı.

Evli bir adam için.

Evli bir adam, diye tekrarladım kendi kendime.

Hâlâ kıkırdayarak bana bir tabak uzatırken omzunun üzerinden bana attığı bakış midemi ısıttı. "Kendini küçümsememelisin. Ne yaparsan yap asla mutlu edemeyeceğin bazı insanlar var," dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Bunu tecrübeyle öğrenmiş gibiydi.

Louie'nin uykulu sesi arkamızdan yakın bir yerden geldi: "Buttercup, ben acıktım," dedi.

Mutfağın vinil döşemesinin oturma odasının halı kaplı döşemesiyle birleştiği yerde duruyordu. "Şu bulaşıkları bitirmem için bana bir saniye ver, ama ne istersin? Mısır gevreği mi yoksa yemek artıkları mı?"

"Tavuk nugget."

Gözlerimi şaşşı yaptım ve tekrar öne doğru baktım. "Mısır gevreği ya da yemek artıkları, Goo. Tavuk nugget'ımız yok."

"Tamam. Mısır gevreği." Sessizlik. Sonra ekledi,

"Lütfen." "Bana birkaç dakika ver, tamam mı?"

Louie kabul etti ve ortadan kayboldu.

Sondan ikinci tabağı yıkarken Dallas'ın dirseği yine bana çarptı. "Neden sana Buttercup diyor?"

Tam olarak nedenini hatırlayarak güldüm. "Kardeşim bana böyle derdi ama Louie henüz çok küçükken en yakın arkadaşım çocuklara bakıcılık yapardı ve birlikte çizgi film izlerlerdi. Muhtemelen on üç yaşındayken izlediğimiz *Powerpuff Girls* adında bir çizgi film vardı ve o DVD'leri izlesinler diye onlara götürürdü. Süper güçleri olan üç küçük kız, değil mi? Birinin adı Blossom, iyi, akli başında olanıydı ve onun en iyi arkadaşım Vanessa olduğunu söylerdi. Ve Buttercup adında bir tane daha var. Koyu renk saçlı ve grubun en agresifi. Çenesi düşük, sert biri ve Louie nedense onun ben olduğumda ısrar etti. O zamandan beri bana Buttercup diyor."

"Ama kardeşin sana neden böyle seslendi?"

Göz ucuyla ona bir bakış attım. "Eskiden hep *Prenses Gelin*'i izlerdim ve bir gün Westley gibi biriyle evleneceğimi söylerdim."

Boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım kendimi tutamadan.

Dallas öksürükle kahkaha arası bir ses daha çıkardı. "Kaç yaşındaydın?"

"Kaç yaşındaydım?"

"Her izlediğin zaman mı?"

Bulaşıklara gülümsedim. "Yirmi dokuz mu?"

Son tabağı yanındaki kurutma rafına koyarken güldü, kaşlarını kaldırıp bana küçük bir sırıtışla bakarken vücudu bana doğru döndü. "Bana daha çok Prenses Şeftali'yi hatırlatıyorsun."

Şortuma ve atletime baktım ve Ginny'nin dikkatli talimatları sayesinde rengârenk kahverengi saçlarımın uçlarını yakaladım. "Güzel pembe elbisem ve sarı saçlarım yüzünden mi?"

Dallas'ın ağzı açık kaldı. "Etrafı erkeklerle çevrili ama yine de kendisi ve Mario Kart'ta her şeyi hallediyor."

Yüzünün eğimli kemik yapısına ve ağzının eğimli şekline gülümsemekten kendimi alamadım ve "Her zaman bir prenses olarak doğmam gerektiğini düşünmüşümdür, Bay Temiz." dedim.

Ondan çıkan boğuk ses beni güldürdü.

"Bay Temiz?" diye sordu sonunda, kesik kesik ve kırık dökük bir sesle. Ona bakarak omuz silktim ve çenemi kafasına doğru eğdim.

"Benim saçım var."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve gülmemek için kendimi zor tutarak mırıldandım. "Uh-huh." "İki haftada bir tıraş ediyorum," diye açıklamaya çalıştı.

"Tamam," diye öksürdüm, yanaklarım onun ne kadar şekilden şekle girdiğine gülmemek için gösterdiğim çabadan dolayı acıyordu.

"Hepsi eşit şekilde büyüyor - *bana mı gülüyorsun?*"

Bölüm On Dört

"Lou, benimle gelip Bayan Pearl ve Bay Dallas'ın bizimle yemek yemek isteyip istemediklerine bakmak ister misin?" Ben sordum.

Teklifimi düşünürken elleri kumandanın üzerinde durakladı. "Bay Dallas?"

"Evet." Josh arkadaşı Kline'ın evindeydi, yani sadece ikimiz vardık. "Daha önce arka bahçede bize yardım ettiği için," diye açıkladım.

Düşün ortasındaiken, saatler önce bahçeyi temizlememize yardım ettiği için teşekkür etmek amacıyla onu akşam yemeğine davet etme fikri aklıma geldi. En azından bunu yapabilirdim. Yemek artıkları olduğunu biliyordum ama bu şekilde daha uzun süre dayanabilirlerdi. Saat tam onda geldi ve sonraki iki saat boyunca komşuluk ve dostluk görevinin ötesine geçerek etrafta kaldı.

Sorun şuydu ki, onu garip hissettirmek istemiyordum. Ben de neden ninesini de davet etmeyeyim diye düşündüm. Hala sahip olduğunu anlamadığım ninesini.

Louie, ortalama bir beş yaşındaki çocuğun yapabileceğini düşündüğümünden daha büyük bir zarafetle başını salladı. "Tamam."

"Tamam, hadi." Kapıya doğru işaret ettim ve çocuğumun yanındaki kanepede yatan Mac, bir yürüyüş daha yapacağını düşünerek . "En azından senin favorini yapıyorum, ahbap."

"Tavuk nugget mı?" diye bağırdı.

Ona göz kırptım. "Spagetti ve köfte."

Omuzları öne doğru çöktü. "Evet, bunu ben de sevdim."

İçimi çektim. "Hadi gidelim."

Beni takip etti, ayağa kalkarken oyununa ara verdi. Bu sabah giyinmişti ve üzerinde pizza olan parlak yeşil bir tişört ile kırmızı ve siyah çizgili bir pijama pantolon vardı. Ona üstünü değiştirmesini söylemeyi düşündüm ama kimin umurundaydı ki? Sadece akşam yemeği.

Louie ve ben birbirimizin ellerini tutarak caddeyi geçtik. Dallas'ın evine giden yolda yürürken uzanıp poposunu çimdikledim ve verandaya çıkan merdivenlerin yarısında küçük pislik popoma bir şaplak attı. Ben kapıyı çalıp arkama yaslanıp beklerken didişiyorduk. Evde olup olmadığından bile emin değildim. Kilit çevrilirken Louie'ye dilimi çıkarıyordum.

Kapı açıldığında yüzümü kapıya döndüm, gelenin çok şey borçlu olduğum kahverengi saçlı, ela gözlü bir adam olmasını bekliyordum....

Ama kapının diğer tarafındaki o değildi.

Bir kadındı. Güzel, doğal kumral saçlı bir kadındı ve gülümsüyordu. "Merhaba," dedi.

Belki iki saniyemi aldı ama "Hey, ben-" demeyi başardım.

Kapı daha geniş açıldı ve kadın geri çekildi, tanıdığım başka bir yüz kaşları çatık ve daha ince bir yüzün kenarlarıyla öne çıktı.

ağzım kaşlarımı çattı. Bir süredir görmediğim adamdan aldığım çirkin, yarım kalmış selam "Evet?" oldu. Ahmak Jackson.

"Merhaba. Dallas burada mı?" Bir araya getirebildiğim kadar sabırla yavaşça sordum - ki bu çok fazla değildi, özellikle de beynimin küçük bir kısmı kadının Jackson'la burada olup olmadığını merak ederken... değil.

. mi? Dallas bunu yapmazdı, değil mi? "Ne istiyorsun?" Bay Bay

Olmayan Rogers sordu.

Gözlerimi kırdım ve dişlerimi sıktım. "Onunla konuşmak için."

Jackson kapıyı kapatırken kaşlarını çatarak, " bakalım," diye mırıldandı.

"Neden bu kadar kaba?" Lou hemen sordu.

Ona omuz silktim ve fısıldadım, "Birileri bugün soğukkanlılık hapı almamış."

Birkaç dakika sonra kapı ardına kadar açıldı. Dallas orada duruyordu, yüzünde bana hiç de iyi gelmeyen rahatsız bir ifade vardı. "Hey." Gözleri Lou'ya takıldı ve gülümsemesi biraz daha kolaylaştı. "Hey, Lou."

"Merhaba."

"Hey, yine misafirin olduğunu bilmiyordum, kusura bakma," diye hızlıca açıkladım. "Özür dilemene gerek yok," dedi sertçe. "Daha yeni geldi."

Bu, kadının zaten orada olduğu anlamına mı geliyordu?

Bu beni . Hiç ilgilendirmez.

"Bu sabah temizlikte bize yardım ettiğiniz için teşekkür etmek amacıyla akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğinizi sormaya geldik" diye açıkladım.

Burnunu hafifçe kırıştırmasının duygularımı incitmesine izin vermemeye çalıştım ama birazcık .

"Bayan Pearl'ü davet edecektim. Spagetti ve köfte yapacağız." Lou fısıldadı, "Biz mi?"

Yaşlı adama, "Ama kardeşin ve arkadaşın buradaysa, tabii ki onlarla kal," dedim.

Dallas'ın başı yana eğildi ve eli bir saniyeliğine tişörtünün yakasını çekmek için yukarı kalktı, parmaklarının uçları tam boğazındaki hassas çentikten başladığına emin olduğum kartal başının altına sürtündü. "Uh...." Sesi kesildi.

Burada onunla birlikteydi. Bu yalancı, hilekar, hıyar herif.... bana zor zamanlar yaşatmıştı. *Bu beni ilgilendirmez. Hiç ilgilendirmez.*

"Merak etme," diye aceleyle çıktım. "İstersen kalan yemekleri başka bir gün alabilirsin. Teklif edersem paramı almayacağını düşündüm." Sesim biraz gergin ve tuhaf çıkmıştı ama çok da korkunç değildi. "Tabii sen istemiyorsan."

Elini cebine atan Dallas bir adım öne çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Bakışlarını bana kilitlediğinde ayağıyla kapıyı araladı. Ayakkabı giymiyordu ve ayaklarının ne kadar büyük olduğunu fark ettim. "Sorun o değil. Akşam yemeği yemek isterdim ve eminim Pearl Nine de isterdi, sadece... Jackson ve haftanın kızı yeni geldi. Onu birkaç haftadır görmedim."

Neden göğsümden bir yük kalkmış gibi hissettim, hiçbir fikrim yoktu. Ama farkı hissedebiliyordum. Bunu görmeme ihtimali neydi?

Boğazımı temizlemeden önce "Anladım," diye mırıldandım. *Kendine gel.* Jackson ve arkadaşını da davet etmemi mi istiyordu? Anlayamadım. Bu Dallas'ın yapacağı bir davranış gibi görünmüyordu ama... Ben tam bir aptaldım. Neden gerçekten bir kadını davet edeceğini düşündüm ki?

Çünkü ben bir aptaldım. Bu . Kahretsin.

Hayatımdaki çoğu kararda olduğu gibi, annemi ve onun bana ne yapmamı söyleyeceğini düşündüm ve iç çektim. "Buraya gel. Bir saat içinde hazır olur. İstersen onu ve arkadaşını da getirebilirsin. Yani, ben İtalyan değilim ve spagettim de harika değil ama bu küçük sincap her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor."

Küçük suç ortağım, "Bu iyi," diye verdi.

Çocuğa bakarken Dallas'ın ağzı seğirdi. "Öyle mi düşünüyorsun, dostum?"

Lou tamamen abartarak başını salladı. "Neredeyse tavuk nugget kadar iyi," diye onayladı.

"Acı biberden daha mı iyi?"

Hiç tereddüt etmedim. "Hayır."

Ona bir bakış attım.

Bakışlarını tekrar bana çeviren komşum iç geçirdi. "Onları davet etmek konusunda emin misin? O...." Elini tekrar yakasına götürüp çekiştirdi ve şaşırtıcı derecede bronzlaşmış teninin üzerindeki kahverengi mürekkebi daha fazla ortaya çıkardı. Beklediğimden çok daha sert bir şekilde yutkundu. "Bilmediğin bir sürü şey var."

Elimi kaldırdım, tereddütünü anlıyor ve bunun tamamen Louie'nin benimle olmasından kaynaklandığını biliyordum. Söylemek istediği her neyse, onun önünde söylemek istemiyordu. Ben de her yetişkinin yapacağı şeyi yaptım ve ellerimi Louie'nin kulaklarına koydum. "Bizi öldürecek falan değil, değil mi?" diye sordum.

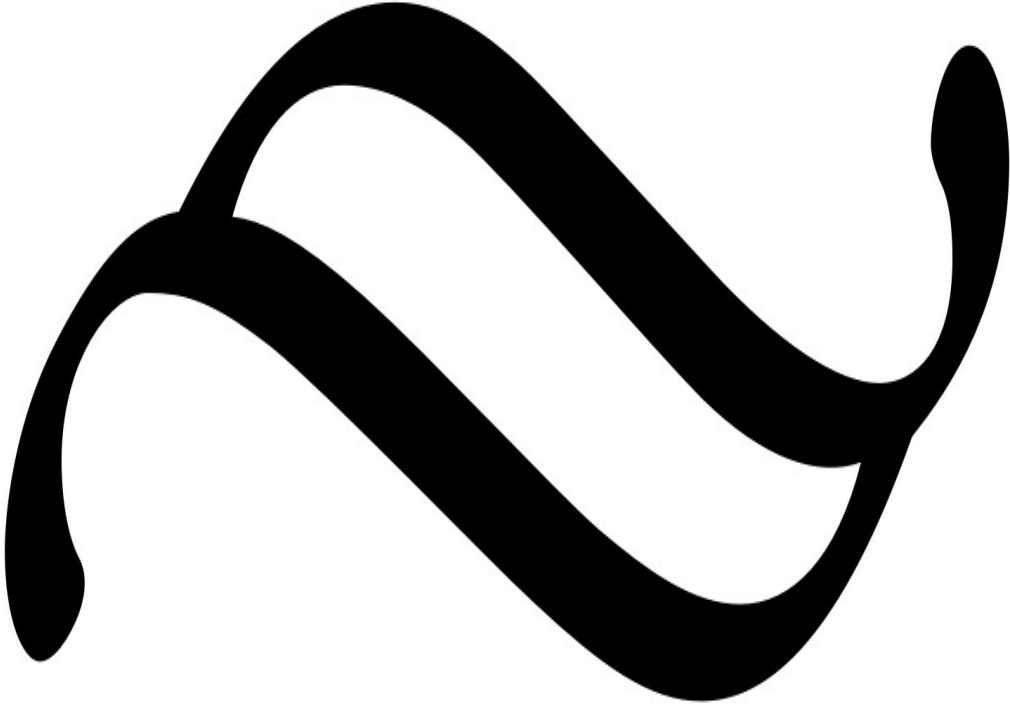
Dallas nefesini verirken ağzının kenarları kaşlarını çattı. "Bunun olmasına asla izin vermem," dedi o kadar düzgün, o kadar gerçekçi bir ifadeyle ki, kim bilir nelerin dalgalanması omurgamdaki sinirleri zıplattı.

O sadece iyi bir adam. Evli. Bekar annelere karşı zaafı var. Sen özel biri değilsin Diana, diye kendime hatırlattım. *Sen özel biri değilsin.*

Boğazımı temizledim ve ona gerçekten sıkı bir gülümseme verdim, ellerim Louie'nin kulaklarındaki yerlerinden düştü. "Tamam o zaman. zaman sorun yok. Üçünüz de gelebilirsiniz. Bundan sonra Bayan Pearl'e uğrayıp onu davet edeceğiz."

"Emin misin?" Her iki kaşı da yukarı

kalktı. "Eminim."

* * *

"Sarımsak gibi kokuyorsun."

"Osuruk gibi kokuyorsun."

Louie söylediklerime inanamamış gibi yutkundu, sonra kahkahayı patlattı, elleri birkaç çatal tutmakla meşguldü. "Çok adisin!"

Bu beni masanın diğer tarafından sırtmaya itti. "Tamam, tatlı bir osuruk gibi kokuyorsun."

Küçük bir bebek
osuruğu gibi."

"Bebekler kokar."

"Ne zaman bir bebeği kokladın?"

"Büyükannem ve büyükbabamla."

Masayı hazırlamanın ortasında durdum. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır!"

Bir bebeği kokladığından gerçekten şüpheliydim - ve gerçekten, bebekler çoğu zaman harika kokarlar, en azından bezlerini temizlemek zorunda kalana kadar. Ben de kendi payıma düşeni yapmıştım.

Görev, özellikle Josh ile, ama bunu yüzümde bir gülümsemeyle ya da sırf çok kötü koktuğu için yüzümü buruşturarak yaptığımdan emindim. Formül kakası en kötüsüydü.

"Büyükannen ve büyükbaban demişken, ben Vanny'yi ziyarete gittiğimde bir hafta onlarla kalacağını unutma, tamam mı?" San Diego'ya gidiş-dönüş biletimi aldığımdan beri muhtemelen üçüncü kez seyahatimi gündeme getiriyordum. Bir daha geri dönmeyeceğimi düşünmemesi için zihnen hazır olmasını istedim.

"Seninle gelebilir miyim?" diye

sordu. "Bu sefer olmaz."

"Neden?"

"Okulun olduğu için mi?" Ona bakarak sırıttım.

Suratını astı, vücudunun üst kısmı sönükleşti.

"Hepimiz onu başka bir zaman ziyaret etmeyi deneyebiliriz."

Kapının çalınmasıyla kaşlarımı kaldırıp Lou'ya baktım ve Mac havlamaya başladı. Onu yakasından tutup arka kapıya doğru götürdüm, böylece Bayan Pearl buradayken bahçede takılabilirdi. Yabancılarla arası iyiydi ama doksan küsur yaşında birinin yanında çılgın kuyruğuna güvenemiyordum. "Komşular olduğundan emin olduktan sonra onları içeri alın lütfen. Çatalları bırakın ki onları çabucak yerleştirebileyim." Çatalları yüzüne doğrultmuş bir halde evin içinde koştuğunu hayal edebiliyordum.

"Tamam," diye cevap verdi ve çatal bıçak takımını neredeyse anında bırakıp evin önüne doğru koşmaya başladı.

Bir an sonra, oturma odasının kapısından tanıdık sesler geldi ve Dallas'ı, Bayan Pearl'ü ve kışını kurtardığım adamı oturma odasında görmek için etrafıma baktım. Kadın görünürde yoktu. Louie, Bayan Pearl'ün yanında durmuş elini sıkıyordu. Bu beni neredeyse ağlatacaktı.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde çatal bıçak takımının geri kalanını da yerleştirerek onlara doğru yöneldim, aniden biraz gerildim. Ya yemeklerimden nefret ederlerse?

"Merhaba Bayan Pearl," diye selamladım önce yaşlı kadını ve bana doğru uzattığı soğuk ellerini tuttum.

"Bizi davet ettiğin için teşekkürler, Diana."

Başımı salladım ve geri çekildim, bakışlarım hemen Dallas'a gitti. Gözüme çarpan ilk şey düğmeli ekose bir gömlek giymiş olmasıydı. Üzerinde gördüğüm en şık kıyafetti. Kahverengi ve siyah desenler gözlerini ortaya çıkarıyordu. Eğer böyle bir olasılık olsaydı, gözleri kalbimi yerinden çıkarabilirdi. Ama değildi. Kesinlikle değildi.

"Tekrar merhaba," dedim ona.

Tam o sırada yanaklarındaki kasların ağzını gülümseme şeklinde şekillendirmesine rağmen gözlerinin etrafındaki derinin ne kadar sıkı olduğunu fark ettim. "Bizi ağırladığınız için teşekkürler...." Sözüünü yarıda kesip yanında duran adama baktı ve beni de aynısını yapmaya zorladı.

Aramızda paravan olmadan ve şimdi Dallas'la daha fazla zaman geçirdiğim için, kardeşlerin benzerliği şaşırtıcı sayılırdı.

Ama... Dallas'ın daha yaşlı olduğunu bilmesine rağmen, öyle görünmüyordu. Hem de hiç. Jackson'saçlarında daha fazla ak vardı, alnı daha çizgiliydi... ama onu en çok yaşlandıran gözleriydi. Komşumdan bir santim daha kısa olan bu adamda temelde farklı bir şeyler vardı. Ondan yayılan bir şey vardı ve bu garip görünüyordu. Onun varlığının bana hissettirdikleri, Josh'un bir şey istediği ve benim de ona alamayacağını söyleyip surat astığı zamanları hatırlatıyordu.

"Jack, Diana ile tanışmıştın." Oh, kesinlikle tanışmıştık.

Hakkını vermek gerekirse, bunun dışında her şeyi yapmak ister gibi görünmesine rağmen elini bana doğru uzattı. Jackson'ın neredeyse gözlerini devirmesine aldırmadan elini elime aldım ve sıktım. Dallas'a güveniyordum, en azından bu adamın evime girmesine izin verecek kadar.

"Seni tekrar görmek güzel," diye yalan söyledim ve elimi geri çektim.

"Sen de," diye homurdandı adam, yalan da söylüyordu, gözleri cebine sokmadan önce kısa bir süre eline gitti.

En azından ikimiz de birbirimiz için aynı şeyleri hissediyorduk.

Kardeşine sertçe bakan Dallas'ın yüzüne baktım. Hah. "Yemeğe hazır mısın?"

Sessizce, oturma odası ile mutfak arasında yer alan yemek odasına yöneldik. Bunu inkar etmeyecektim. Garipti. Bayan Pearl'ün masadaki bir şeye kaşlarını çatarak -belki de tabakların önüne isim koymalıydım, bilmiyordum- iki kardeşin yüzündeki ifadeye kadar, tuhaflık oradaydı. Kesinlikle canlı ve iyiydi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Dallas, Bayan Pearl'ün sandalyesini ittikten sonra koltuğunun arkasında durarak sordu.

"Ben hallederim. Almam gereken sadece iki şey daha var," diye açıkladım, Lou'nun sandalyesinden kayarak önümden mutfağa girişini izlerken. "Zaten yardımım var. Teşekkürler."

Louie, "Yardım edebilirim, *Tia*," dediğinde mutfağa henüz adım atmıştım. Fırında ısınmaya bıraktığım ekmeği aldım, çubukları bir tabağa yerleştirdim ve köfteleri de fırından almadan önce göz kırparak ona uzattım.

Masanın baş tarafı boş bırakılmıştı ve nasıl olduysa Louie, Bayan Pearl'ün yanına otururken Dallas benimkine en yakın koltuğa oturdu, kardeşi de onun sağındaydı. Ellerimi pantolonuma sürme dürtüsüyle savaştım zorunda kaldım. Sikerler. "Genelde dua etmeyiz ama istersen..."

Bayan Pearl kahkahalarla güldü. "Biz öyle. Amin."

Ve böylece, önce onun tabağına makarna koymaya başladım, ardından sos ve köfte koydum. Dallas, Louie'den tabağını istedi ve makarnayı ekledi, ardından benden kepeyi alarak biraz marinara sürülmüş köfteleri koydu. "Bu iyi mi Louie?" diye sordu önce oğluma, sonra da "Kaç tane galeta istersin?" diye.

"Parmesan mı?" Komşuma sordum, hala çevresel görüşümden diğer ikisini izliyordum.

"beni yükleyin," diye onayladı yaşlı kadın.

Dallas tabağımı önümden kaydırıp yiyecek eklemeye başladığında ben peynir serpmenin ortasıdaydım. Tabağı büyükannesinin önüne koyarken, "Daha ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedim ona ne zaman durması gerektiğini söylemeden önce. Daha önce annem dışında hiç kimse bana yemek servisi yapmamıştı. Hiç kimse.

Karısı bir aptaldı. Karısı, içine biraz delilik serpiştirilmiş kocaman bir aptaldı.

Dallas önce bana, sonra kendisine servis yapmayı bitirdi ve sonunda servis kaplarını kardeşine uzattı. Yemek yerken hiçbirimiz fazla konuşmadık ama Dallas birkaç kez bakışlarımla karşılaştı ve bir iki kez sırtttık.

Bayan Pearl tabağındaki yemeği bitirirken, "Köftelerimi daha kekikli, sosumu da daha sarımsaklı severim ama davet ederseniz yine yemeğe gelirim," dedi o acımasız ve dürüst üslubuyla.

Tek yapabildiğim kendimi tutup gülümsemek ve başımı sallamaktı, bu sırada yanağımın içini ısıırıyordum. "Teşekkürler."

"Doydum," diye inledi Lou bulunduğu yerden.

Tabağına baktım. "İki ısırik daha lütfen."

İçini çekti, tabağına birkaç kez göz kırptı ve o güne kadar gördüğüm en küçük lokmayı ağzına atarak başını salladı. Ukala.

"Tatlı var mı?" Bayan Pearl girdi.

Tatlı mı? Lanet olsun. "Vanilyalı dondurmam var."

"Kulağa çok hoş geliyor" diye cevap verdiğinde ağzının kenarlarını siliyordu.

"Tamam."

"Dallas, Jackson, biraz ister misiniz?"

"Ben de isterim," diye cevap verdi Dallas hızla, kardeşini pek de belli etmeden süzerek.

Jackson.

"Hayır." Sessizlik. "Teşekkür ."

Başımı salladım ve mutfığa yöneldim. Bu adamın nesi vardı böyle? Aylar önce olanlardan dolayı utanıyor muydu? Birinin büyümesi gerekiyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorduğunu duyduğumda dolaptan külâh paketini çıkarmanın tam ortasıdaydım. Artık her zamanki yeri olduğunu düşündüğüm yerde, Dallas kalçasını yemek odasına en yakın tezgâha dayamış, koyu renk gömleğinin içinde her zamankinden daha iri görünüyordu.

"Tabii. Dondurma , eğer alabilirsen."

Ben çekmecedeki bir kepçe bulduğumda Dallas kabı almak için başını eğdi. Ben bir külâh çıkarırken o da uzattı. Sadece bir kepçe koyabildim.

ilk külâhın içine . "Kardeşin o şey yüzünden hâlâ kızgın mı?

Yoksa herkesten nefret mi ediyor?" Fısıldadım.

Yanıtında hiç tereddüt etmedi ama sesini alçalttı. "Herkesten nefret ediyor."

Ona hızlı bir bakış atarken kıs kıs gülmekten kendimi alamadım. "Sanırım bu beni daha iyi hissettiriyor."

Kıkırdaması o kadar kısıktı ki zar zor duyabildim ama metal kaşığı kabın içine daldırırken sırtımama neden oldu. Dallas külâhı benden aldı ve bana yeni bir tane uzattı. "Babamız öldüğünde o daha çocuktı. Bunu çok kötü karşıladı," diye açıkladı sessizce, sesi yumuşak bir gürültüydü. "Donanma için ayrıldım ve o da bunu iyi karşılamadı. O günden sonra her şey yokuş aşağı gitti."

Bu konuda kulağa doğru gelmeyen bir şeyler vardı. "Nasıl yokuş aşağı?" Küçük mırıltısı bana pek iyi gelmedi.

"Hapisteydi."

Elim kabın içinde sadece bir saniye durakladı. "Ne için?" "Çoğunlukla uyuşturucu için."

Çoğunlukla uyuşturucu. Bu da ne demek oluyor? Bu herif kaç kere hapse girmişti?

Dallas hareket etmediğimi fark etmiş olacak ki, "Bir süredir bununla uğraşmıyor," diye hemen açıkladı. "Endişelenecek bir şey yok."

Ginny'nin soluk soluğa bir sesle "Jackson orada" demesinin nedeni bu muydu? Neden bu konuyu tekrar açmadı? Trip neden bir şey söylemedi?

Trip o da evde miydi?

"İnsanların değişebileceğini söylemiştin," diye fısıldadı Dallas, bana bir adım daha yaklaşarak, yüzüne bakarken dirseğimi yanıma sokmaya zorladı beni.

, değil mi?

"Artık yasadışı işler yapmıyor. Tek yaptığı kötü bir tavır takınmak ama ben hayatını yardımcı olmaya çalışıyorum. Bana güvenmek için bir nedenin olmadığını biliyorum ama söz veriyorum, o ve takım hakkında endişelenmene gerek yok, hele ki benim evimde kalıyorsa."

Haklıydı, ona güvenmek için bir nedenim yoktu ama nedense bunu düşünür düşünmez güvendiğimi kabul ettim. Ağzından çıkan her söz ve yaptığını gördüğüm her eylem sadakate ya da doğru olana dayanıyordu.

Ve bu kabullenme biraz korkutucuydu. Dallas'a güvenmiştim. Bu ne zaman olmuştu?

İşleri daha da kötüleştirmek için ona dedim ki. "Tamam. Sana güveniyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz neden bu kadar tuhaf hissettirdiklerini anladım. Güven, aşka çok benziyordu. Eğer gerçekten düşünürseniz, birine kendinizden bir parça veriyordunuz. Ki ben vermiyordum.

Ama Dallas'ın kahverengi-yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda, hafifçe açılmıştı, biraz daha uzun durduğuna yemin edebilirim. Başını salladı ve tek bir kelime söyledi: "Tamam."

On Beşinci Bölüm

Şortuma baktım ve sonra telefonumdaki hava durumu uygulamasına baktım.

Ekranı göre bugün dışarı 94 dereceydi. Ekim ayında.

Lanet olası küresel ısınma.

Şortuma tekrar baktım, elimde tuttum, bir dakika boyunca yırtık pırtık etek ucunu inceledim ve "Siktir et" dedim. On sekiz yaşındayken çok daha kısa şeyler giydim. Bu pantolon son beş yıldır benimleydi ve hâlâ düzenli olarak giyiyordum. Josh'un maçlarında ya da antrenmanlarında genellikle dizlerimden yüksek bir şey giymemeye çalışıyordum çünkü çocuklar evde üzerimde sadece büyük bir tişört ya da uyku şortuyla koşturmama gözlerini kırpmazken, bazı çocuklar buna alışık değildi.

Tanrı biliyor ya, annem ben büyürken hiç şort giymemişti. Ne zaman saygın bir etek ya da bol pantolon dışında bir şey giysem yüzünü buruştururdu. Dar kotlar ve taytlar popüler olduğunda yüzünün aldığı şekli hala hatırlayabiliyorum. Çıplak olduğumu düşünebilirdiniz.

Bugün hava cehennem gibi sıcak olacaktı ve kimseye daha önce yüzlerce kez görmedikleri bir şeyi göstermeyecektim, sadece alışveriş merkezine gidecektim. Josh ve Lou bana giydiğim kıyafetlerle ilgili hiçbir şey söylememişlerdi - dışarı çıktığım günlerden kalma bazı arkadaşlarımla dışarı çıkmak için giydiğim ve beni bir fahişe gibi gösteren kırmızı bir elbise dışında. Josh'un bir buçuk yıl önce o gece odamı işaret etmeden önce bana söylediği tek şey "Hayır" olmuştu. "Hayır, hayır, hayır," diye tekrarlamıştı başını sallayarak. "Hayır, Di Teyze."

Sütyenimin askılarını, arkasında CASILLAS baskısı olan yepyeni Tornado tişörtümün altına gizlenecek şekilde ayarlayarak parmak arası terliklerimi giydim, tam o sırada Josh koridorun sonundan "Hazır mısın?" diye bağırdı.

Neyse ki, parktaki günümüz için soğutucuyu çoktan hazırlamış, yeni saç şekillendirme fikirleri aramak için birkaç dergi toplamış ve oturmaktan başka yapacak bir şey olmadığında *The Office*'in birkaç bölümünü izleyebilmek için tabletimi şarj etmişim. Bu rekabetçi beyzbol olayını tamamen çözmüştüm.

Odamdan aceleyle çıktım ve Josh'oturma odasında kapının yanında buldum. Heyecanlıydı ve aylardır oynadığı ilk maç için hazır. "Her şeyi aldın mı?" Bir elimle mavi soğutucunun sapını, diğer elimle de büyük boy çantamın kayışını tutarken sordum; çantamda güneş kremi, cep telefonum için fazladan bir pil paketi, kuruyemişler, bir el havlusu, böcek spreyi ve küçük plastik kaplarında iki panço vardı.

"Evet," diye cevap verdi her zaman kullandığı o rahat, kendinden emin ses tonuyla... ağzından yalan çıkarken bile.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Fazladan bir çift çorap aldın mı?"

Josh başını arkaya eğdi ve inledi. "Hayır." Çantasını bırakarak odasına doğru koştu. Kısa sürede dışarı çıktı ve her zaman unuttuğu fazladan çorapları çantasına doldurdu. Çocuğun ayakları terliyordu ve özellikle böyle bir günde fazladan bir çift çoraba ihtiyacı vardı.

"Tamam, hadi gidelim," diyerek onu öne doğru ittim.

O eşyalarını arkaya atarken ben de ön kapıyı kilitledim. Dallas'ın evine doğru bakarken kamyonetin yerinde olmadığını fark ettim. O hafta sonu turnuvarın yapılacağı sahalarda neredeyse bir saat uzaklıktaydı ve Josh ile ben yol boyunca şarkı listemdeki müziği dinledik, zamanın yarısında usulca şarkı söyledik. Josh da ben de hâlâ yarı uykuluyduk. Güneş ışığımız bizimle birlikte güneşin altında kızarmak yerine hafta sonunu ailemle birlikte Houston'daki bir aile üyesinin evinde geçiriyordu.

Parka vardığımızda esneye esneye arabadan indik. Josh çantasını aldı ve soğutucuyu arkadan indirmeme yardım etti, göz geldiğimizde yorgun bir şekilde bana gülümsedi. Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde tam önüne uzattım ve o da elime vurdu.

"Seni seviyorum, J," dedim.

Uykulu bir şekilde göz kırptı. "Ben de seni seviyorum."

Ve Josh ile aramızdaki gibi -en büyük yeğenim, ilk gerçek aşkım- arabanın yanında yan yana birbirimize sarıldık. Louie güneş olsa da, Josh ay ve yıldızdı. O benim yerçekimim, gelgitim, ya gidersin ya ölürsün'ümdü. Yeğenimden çok küçük kardeşim gibiydi ve bazı açılardan birlikte büyümüştük. Onu ilk gördüğüm andan beri seviyordum. Bir hayat kıvılcımı olduğunu anladığım andan itibaren onu sevdim ve hayatımın her günü onu sevmeye devam edecektim.

Ortamı sıkıca kavradıktan sonra geri çekildi. "Tamam, hadi gidelim."

Gittik.

Üç beyzbol sahasının ortasındaki piknik masalarından birinin etrafında kümelenmiş Tornado üyelerini bulduğumuzda çoktan terlemiştim. "Günaydın," diyerek yanlarına gittiğimizde bize bakmak için dönen tüm ebeveynleri ve çocukları selamladım. Bakışları çoğunlukla çıplak bacaklarımdan yüzüme ve sırtıma doğru giderken iki annenin bana attığı uzun bakışı kaçırmadım. Nefret edenler. Karısından ayrılmış olduğunu bildiğim babalardan birinin bana attığı uygunsuz uzun bakışı da kaçırmadım. Sadece onları görmezden gelmeyi seçtim. Yanlış bir şey yapmıyordum.

En yakın piknik masalarından birine oturarak koç ekibinin gelmesini bekledim. Oraya ilk gelen Dallas oldu. Her omzunda iki spor çantası, elinde turuncu bir su soğutucusu, güneş gözlüğü ve beyzbol şapkası vardı. Üzerinde takımın amblemi ve kendi ismi olduğunu tahmin ettiğim kırmızı bir Polo tişörtü vardı. Ve her zamanki gibi yırtık pırtık kargo şortunu ve tenis ayakkabılarını giymişti. Bana doğru baktığını ve çenesini yukarı kaldırdığını fark ettim ama doğrudan ebeveynler ve çocuklardan oluşan ana topluluğa yöneldiği için beni selamlamadı ve sonunda ısınmaya başlamak için çocukları boş bir çim alana götürmek üzere ayrıldı. Turnuvarın başlamasına daha bir saatten fazla zaman vardı ve hangi saha daha önce kullanılacaksa oraya doğru ilerlemek için acele etmemem gerektiğini biliyordum.

Sonraki bir saat boyunca orada oturup bir dergiyi karıştırdım ve telefonumda rastgele şeylere göz attım. Diğer annelerden birkaçının ayağa kalkıp

Alanlardan birine doğru ilerlerken eşyalarımı aldım ve onları takip ettim. Soğutucuyu ikinci sıranın yanındaki yere park ettim, zıpladım ve beklemek için oturdum. Josh evdeydi, ısınmak için atıcının ona attığı topları yakalıyordu ama pek iyi gitmiyordu. Atıcı her topu çok yükseğe atıyordu. Yaklaşık onuncu seferden sonra Josh kalkıp topun peşinden koşmak zorunda kaldı. Dakikalar önce ortaya çıkan Trip, atıcıyla konuşmak için ona el salladı ve Josh'a bir mola verdi.

Ayağa kalkarak soğutucumdan bir şişe su aldım ve seyircileri oyundan ve oyuncularından ayıran ve koruyan çitlere doğru yürüdüm. "Josh!" Ona doğru tısladım, boştaki elimin parmakları birine yapışmıştı. Göz ucuyla, üçüncü kalenin yanında duran Dallas'a ait iri erkek figürünü, daha önce bana surat asan annelerden biriyle konuşurken yakaladım. Eğer saç rengimi doğru tahmin ettiysem, bu kişinin Christy olduğundan emindim.

Josh hemen arkasını döndü, yüzündeki maskeyi çıkardı ve bana doğru yürüdü, ben şişeyi çitin üzerinden geçmesi için yukarı fırlatırken avuç içleri yukarı bakıyordu. Şişeyi yakaladıktan hemen sonra "Teşekkürler," diye cevap verdi.

"Güneş kremi mü?" diye sordum.

Başını salladı, şişeyi ağzına yapıştırmış üçte birini yudum yudum içiyordu.

Kendime engel olamadım. "Senin yüzüne de mi?"

"Evet," diye cevap verdi, bir gözü kısılmıştı.

Dallas'la konuşan annenin arkasını dönüp bize doğru geldiğini fark edince, "Sadece kontrol ediyordum," diye mırıldandım. Beynimin ebeveynin kim olduğunu algılaması sadece bir an sürdü.

Bu kesinlikle Christy'ydi, haftalar önce beni açığa aldırان kişi. Havacı gözlüğü takmasına rağmen yüzünün aşağıya doğru eğik olmasından belliydi, dikkati vücudumun alt yarısına odaklanmıştı. Beynimdeki bir şey bunun iyi gitmeyeceğini anladı ama beynimdeki başka bir şey de uslu durmam gerektiğini söylüyordu. Bir yetişkin olabilirdim. Tekrar uzaklaştırma almayacaktım, lanet olsun.

Ben de ona gülümsedim ve arka dişlerimi sıkıp en kötüsünü beklememe rağmen "Merhaba" dedim. Onu en son gördüğüm yerde, Dallas üçüncü kalenin yanında duruyordu, başı bize dönüktü. Alnının kırıştığını söyleyebilirdim ama hareket etmek için bir işaret yapmadı. Bu da neydi şimdi?

O, Jackson ve Bayan Pearl spagetti yemeye geldiklerinden beri onu sadece bir kez antrenmanda görmüştüm. O zamandan beri birbirimize el sallamıştık, o kadar. Antrenmandan sonra kalıp onunla konuşabilirdim ama o saat geldiğinde hâlâ beslemem ve yatırmam gereken iki oğlum vardı. Diğer ebeveynlerin bana konuşma fırsatı vermesini bekleyecek vaktim yoktu. Arkadaş olduğumuzu ve antrenman dışında birlikte vakit geçirdiğimizi çatılardan haykırmamasını kişisel olarak algılamadım. Bir de her zaman aklımı kurcalayan o büyük şey vardı.

Antrenmandaydık: İstediğim son şey diğer ebeveynlerin bizim hakkımızda aptalca bir şey düşünerek drama yapmalarıydı.

"Josh, git bitir," dedim ona, Christy selamıma karşılık vermeyip çitlerin diğer tarafında bana göre açılı bir şekilde durduğunda. Josh, bakışları diğer anneyle benim aramda gidip gelirken kaşlarını çattı. "Her şey yolunda."

Josh başını sallamadan önce bir saniye daha tereddüt etti ve su şişesini de yanına alarak yüz maskesini geri taktı.

Ben daha ağzımı açıp neler olduğunu sormadan, sözleri bir ok gibi keskin ve düz bir şekilde üzerime geldi. "Gidip üstünü değiştirmelisin."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Şortun, Diana. Bunlar uygunsuz" dedi, olayımızdan beri benimle bir kez bile konuşmamış olan anne.

Sözleri ve yüzde yüz şirretlikten başka bir şey olmayan ses tonu sayesinde anında 1'den 10'a çıktım. Başından beri ondan hoşlanmıyordum, bu yüzden ağzını açtığında sabrım zaten eksilerdeydi. Ama olgun davranmak için elimden geleni yaptım. "Ben yetişkin bir kadını ve o kadar kısa ya da uygunsuz değilim," dedim ona soğukkanlılıkla, ellerim anında yanlarıma gitti. Parmak uçlarım şortumun eteklerindeydi ve ellerim düz bir şekilde aşağıdaydı; çıplak bir kalçayı avuçluyor gibi değildim.

"Onlar hakkında ne düşündüğünü sormuyordum," dedi, yansıtıcı güneş gözlükleri bir kez daha kalçalarıma doğru kayarken. "Jonathan'ın *buna* maruz kalmasını istemiyorum."

Olgun olun. Bir yetişkin ol. Josh'a örnek ol, Diana, kendime bunu söylemeye çalıştım. Sadece yarı yarıya başarısız olduğumu söyleyebilirim. "*Bu da ne? Uyluk mu? Onu bir yere götürdüğün her seferinde gördüğün bir kadının kalçalarının yarısı mı?*" Bu niyetlendiğimden çok daha ukalaca gelmişti.

Belli ki bunu anlayabiliyordu çünkü vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordum. "Josh'u ne tür yerlere götürüyorsun bilmiyorum ama ben Jonny'mi öyle yerlere götürmüyorum. Burada çocuklar var. Burası bir genelev değil."

Bir genelev. Bu kaltak gerçekten *genelev mi* demişti? Birinde çalıştığımı ya da takıldığımı mı? *Gerçekten mi?*

Omzumun üzerinden baktım çünkü çok yüksek sesle konuşuyordu. İç sesini kullanıp sadece benimle *konusamaz* mıydı? Sekiz çift ebeveynin bize baktığını görünce şaşırmadım. Dinliyorlardı. Hayal görmediğimden emin olmak için bir kez daha sordum: "Affedersiniz?"

"Git pantolon al," dedi o kadar yüksek sesle ki, rakip takımın onu duyduğundan eminim. Fısıltıyla, gözlerini benden ayırmadan, "Bak tatlım, Josh'un *teyzesi* olduğunu biliyorum ama koca arıyorsan burası yeri değil. Bazılarımız *gerçek annemiz*. Etrafına bir bak. Fahişe gibi giyinmedik, değil mi? Belki bizden gerçek ebeveynlik hakkında bir şeyler öğrenebilirsin."

Birisi benim duyabileceğim kadar yüksek sesle kıkırdadı. Tüm vücudum ısındı, kıpkırmızı oldu.

Çok fazla insana duygularımı incitme gücü vermedim ama Christy'nin yorumu doğrudan kalbime dokundu. *Gerçek anne*. İçimi delip geçen, ciğerlerimdeki nefesi ve kafamdaki öfkeyi alıp götüren gerçek anneydi.

Gerçekçi olmak gerekirse, kıkımın dışarı çıkmaya yakın olmadığını biliyordum. Bunu biliyordum. Josh'un eski takımında *Dukes of Hazard*'daki kızı hacı gibi gösteren bir avuç anne olması önemli değildi. O anda, çıplak bacağı açıkta olan tek kişi *bendim ve o kadar bile değildi*.

Boğazımı temizledim, ciğerlerimi sıkıştıran basınçla ve tenimin her santimini kaplayan sıcaklıkla savaştım. Josh için nasıl bir örnek oluşturmak istiyordum? Her zaman zirveye çıkması gerektiğine mi? Bazı şeyler kazanmaya değerdi, bazıları ise değmezdi. Vücudumdaki her santimlik otokontrolle, olgunluğumun en uç noktalarına tutunmaya çalıştım, çünkü biri size karşı bir pislikse, her zaman bir pislik olmak zorunda değildiniz.

"Christy," dedim sakince, "eğer benimle kıyafetlerim hakkında konuşmak istiyorsan" - siktir git ve *cehenneme git*, dedim ona beynimde ama gerçekte - "Bana sesini yükseltme. Ben çocuk değilim. Hazır konu açılmışken, benim ya da Josh hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, o yüzden biliyormuş gibi davranma."

Verebileceği onca cevap arasından "Senin hakkında yeterince şey biliyorum" demeyi seçti.

Josh'un eski takımındaki ebeveynlerle arkadaş olsam da, hiçbiri üçümüzü bir aileye dönüştüren şeyin ne olduğunu bilecek kadar bana yakın olmamıştı. Tek bildikleri Josh ve Louie'yi benim büyüttüğümdü ve bu da takımdaki İspanyolca konuşan ebeveynlerin onun bana sürekli *tia* dediğine kulak misafiri olmaları nedeniyle ortaya çıkmıştı. Sorduklarında onlara gerçeği söyledim. Ben onların teyzesiydim. Ne düşündükleri umurumda değildi; istediklerini varsayabilirlerdi.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldadım ona, üzgün olmakla gerçekten kızgın olmak arasında bir yerde dengede duruyordum. "Seni utandırmak ya da aptal gibi hissettirmek istemiyorum, bu yüzden lütfen yorum yapmayı bırak. Benimle bir yetişkin gibi konuş, çünkü eminim oğlun şu anda buraya bakıyordur ve biz çocuklara nasıl iyi insanlar olacaklarını öğretmek istiyoruz, fikirleri ve bilgi eksikliği olan koca ağızlılar değil."

Yüzünün kızarma sırası ondaydı ve bana ciyak ciyak bağırdı: "Beni utandıracak mısın? Turnuvaya bu kıyafetle gelerek kendini ve Josh'ı utandırdın. Kendine biraz saygı duy ya da çocuklarına bakmana izin verecek kadar pervasız olan kişiye saygı duy."

Bir dereceye kadar söylediklerinin gerçek olmadığını biliyordum, ama sözleri içimdeki o yıpranmış küçük uçları deşmeyi başaran acımasız bir gerçeklikti. Sopalar ve taşlar kemiklerinizi kırabilir ama kelimeler de canınızı yakabilir. Hem de çok. Olması gerekenden çok daha fazla çünkü onun *hiçbir şey* bilmediğini biliyordum.

Ama tüm bunların farkında olmama rağmen boğazımda bir düğüm oluştu ve daha durduramadan gözlerim buğulandı.

Gözlerimin kenarından iki damla yaş fırlayıp bir yanağımdan aşağı süzülürken ondan uzaktaki çitlere baktım ve neredeyse öfkeyle elimin tersiyle sildim. Sanırım onun önünde beş saniye kadar durabildim ve sonra iki damla gözyaşı daha yanaklarımdan aşağı süzülüp çenemden göğsüme düştü. Dudağımın titremeye başladığını hissettiğimde yutkundum ve utanmış-aşağılanmış-ve kendimi o kadar küçük hissediyordum ki bir deliğe girip sonsuza kadar orada kalabilirdim. En kötüsü, söylediklerine karşı çıkamadım bile.

Misilleme olarak yapmam gereken her şeyi yapmak yerine arkamı döndüm ve uzaklaşmaya başladım.

"Diana!" Dallas'ın bağırdığını duydum.

Bir saniye sonra, "*Di Teyze!*" sesini duydum. Ama duramadım.

Yüzüm yere doğru eğik bir şekilde tribünden hızla uzaklaştım. Gözyaşlarım birbiri ardına yanaklarımdan süzülüp ağızıma, oradan da çenemden göğsüme düştü. Kaldırıma bakarken gözlerim bulanıklaştı, sonra tuvaletlerin bulunduğu küçük binayı gördüm ve hemen hemen üç kat daha fazla gözyaşı dökerek içeri daldım.

Nefes alamıyordum. Sırtım banyodaki beton duvara çarptığında ses çıkaracak gücü bile kendimde bulamadım. Ellerim dizlerime gitti, kalbim sıkışıyor ve bükülüyordu. Ağırıyordu.

Kimi kandırıyordum? Berbat biriydim. Çocukları mahvedecektim. Onları yetiştirerek ne halt ediyordum? Neden onları Larsen'ların almasına izin vermemiştim? Ne yaptığımı bilmiyordum. Onları utandırmamayı bile beceremiyordum. Bu kadar çok aptalca karar vermeyi bıraktığımı sanıyordum ama yanılmışım.

Tanrım.

Daha fazla ağladım, daha fazla ağladım, sessiz gözyaşları boğazımı tıkamadı çünkü boğazım zaten utanç, suçluluk ve kendime olan öfkeyle doluydu.

Küçük bir çocukken bile, kızmadan önce utandığımda ya kızardım ya da ağlardım.

"Di Teyze?" Josh'un sesi tereddütlü ve fısıltılıydı ama o kadar tanıdık ki düşüncelerimi yarıp geçti.

Elimin tersiyle yüzümü sildim ve bakışlarımı beton zeminde tuttum. "Ben iyiyim Josh," diye seslendim zayıf, boğuk bir sesle ve iyi olmadığımı söyledim.

Cevap vermedi ama kramponların yerde çıkardığı ses, duvarın kenarından baktığını görmeden önce gelmekte olduğu konusunda beni uyardı. Küçük yüzü yumuşak ve endişeliydi, ağzı ve gözleri kısıktı. "*Tia.*" Kelime ağzından tıslayarak, bir iddia gibi çıktı.

"Ben iyiyim. Sahaya geri dönmelisin. Ben-" Bu hıçkırık birdenbire üzerime çökünce konuşmayı bıraktım. Ağızımı kapattığım elim hiç yardımcı olmadı.

"Ağlıyorsun." Josh binanın içine doğru bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Avucumu gözlerime doğru sürükleyerek onları sildim. *Kendine gel.* Kendimi toparlamam . "Ben iyiyim, J. Söz veriyorum. İyi olacağım."

"Ama ağlıyorsun," diye tekrarladı, gözleri kötü bir şey yaparken yakalanacağından endişe ediyormuş gibi tezgahlar arasında geziniyordu ama belli ki yeterince endişelenmemişti çünkü bana doğru sürünmeye devam etti. Elleri göğsünde buluştu. "Ağlama."

Aman Tanrım. Bana ağlamamamı söylemesi beni daha da çok ağlattı. Kendimi durduramadan, o yaklaştıkça, "Seni utandırıyor muyum?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" İki adım ötede olduğu yerde durdu. Gerçekten vurmuşum gibi görünüyordu. Onu.

"Bana gerçeği ," dedim kırık dökük hecelerle, sesim tam bir Yalancı. "Giydiğim ya da yaptığım bir şey yüzünden etrafta olmamamı dilemeni istemiyorum-"

"Hayır! Bu çok aptalca." Tıpkı benimkiler gibi bakan gözleri yüzümde gezindi ve başını salladı, genç Rodrigo'ya o kadar benziyordu ki kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

"Ben-" Hıçkırıyordum. "Biliyorum, gerçek annen değilim, hatta Mandy bile değilim." Ben ağladıkça kelimeler dağılmaya devam ediyordu. "Ama deniyorum. Çok çabalıyorum J. Bazen hata yapıyorsam özür dilerim ama-"

Vücudu benimkine öyle sert çarptı ki, omurgam tekrar duvara çarptı. Josh hayatı buna bağlıymış gibi bana sarıldı. Babası öldüğünden beri sarılmadığı gibi sarıldı bana. Bana sıkıca sarılırken yanağı göğsüme doğru ilerledi. "Sen benim gerçek annemden, Mandy'den daha iyisin-"

"Tanrım, Josh. şeyler söyleme."

"Neden? Bana hep yalan söylemememi söylüyorsun," dedi göğsüme sarılırken. "Ağlamandan hoşlanmıyorum. Artık bunu yapma."

Aman Tanrım. Ben de tam tersini yaptım ve on bir yaşındaki çocuğuma doğru biraz daha bağırdım.

"Bayan Christy bir cadı," dedi gömleğimin içine.

Olgun bir yetişkin Josh'a bir insana cadı dememesini ve Christy'nin cadı olduğunu inkar etmemesini söylediler. Ama ben onun davranışına cadı değil, kaltak derdim.

Ama o zamanlar kendimi pek de olgun bir yetişkin gibi hissetmiyordum. O günkü tüm yetişkinlik puanlarımı kullanmıştım. Bu yüzden tek yaptığım Josh'a daha sıkı sarılmak oldu. "Öyle," dedim burnumu çekerek.

"Bırakacağım," dedi. Yeğenim, "Başka bir takıma katılabilirim," diyerek kalbimi ikiye böldü.

"Joshy-" demeye başlamıştım ki sözüm kesildi.

"Teyzenle konuşabilir miyim, Josh?" kaba bir ses banyoyu doldurdu ve Dallas'ın üç adım ötede durduğunu görmek için başımı kaldırmama neden oldu. Biz fark etmeden ne zaman içeri girmişti ki?

Kollarımdaki ocuk arkasını dönmeden önce gerildi, duruşu geniş ve korumacıydı. "Hayır."

Tanrı yardımcım olsun, gözyaşlarım yeniden başladı. Bu çocuğu seviyordum. Onu vücudumdaki her bir hücreyle seviyordum. Sevgi hakkında ancak gerçek sevgiyle karşılaştıktan sonra öğrenebileceğiniz pek çok şey vardı. En iyisi kalplerden ve pikniklerden oluşan bu yumuşak, tatlı şey değildi. Çiçekli ve ilahi değildi.

Gerçek aşk cesurdu. Gerçek aşk asla pes etmez. Sizi seven biri sizin için en iyi olanı yapar; sizin için ayağa kalkar ve fedakârlıkta bulunur. Sizi seven biri, her türlü zorluğa isteyerek göğüs gerer.

Biri sizin için en çok sevdiği şeyden vazgeçmeye razı kadar aşkın ne olduğunu bilmiyordunuz.

Ama aynı zamanda bu seçimi yapmalarına da asla izin vermiyordu.

Dallas iç geçirdi, elleri ceplerine gitti. Kalın çerçeveli güneş gözlükleri şapkasının kenarına takılmıştı ama yüzüne bakmadım. Bakmak istemedim. "Lütfen, Josh."

"Neden? Onu da mı ağlatacaksın?" diye sordu savunucum.

"Hayır. Onu ağlatmayacağım. Yemin ederim. Beni bundan daha iyi tanırsın," açıkladı. "Lütfen. Bırakmanı istemiyorum. En azından dışarıdaki arkadaşların için ilk oyunu oynamanı istiyorum ve sonrasında hâlâ bırakmak istiyorsan bırakabilirsin. Seni suçlamam. Biz bir takımız ve takımınızdaki insanlara böyle davranamazsınız."

Josh tek kelime etmedi.

Dallas'ın arkasındaki lavaboya baktım. Bu adamın önünde ağlama isteğimin sınırını aşmıştım.

"Diana, seninle konuşabilir miyim?" diye gelen neredeyse nazik soru beni sadece sinirlendirdi.

Şortlarım hakkında konuşmak zorunda kalmamak için mi ona benimle konuşmasını söylemişti?

Onun öyle biri olmadığına karar vermem sadece bir saniye sürdü. Son zamanlarda onun hakkında neden bu kadar kötü düşündüğümü bilmiyorum. O bunu hak etmiyordu.

Hâlâ lavaboya bakmakta ısrar ederken, akciğer kanseriymişim gibi ses çıkaran bir nefes verdim. "Şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım neredeyse.

"Josh? Lütfen?" diye cevap verdi Dallas.

"Onu bir daha ağlatma," diye rica etti on bir-yirmi yaşlarındaki yeğenim. "O asla ağlamaz."

Bu bir yalandı ama neden böyle söylediğini anladım.

Belki duygularım incinmişti ve bir parçam yarılmış gibi hissediyordu ama Josh'un, duygularımı her yere akıtırken bile kendi savaşımla başa çıkamayacağımı düşünmesini istemiyordum. Ellerimi omuzlarından geçirerek onu daha sıkı kavradım. "Teşekkür ederim J, ama ben iyi olacağım. Git ısınmanı bitir. Biz pes edenlerden değiliz."

Ve beni çok iyi tanıyan zavallı, sevgili yeğenim omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. O kahverengi gözler temkinli ve endişeliydi. "Eğer istersen giderim."

Hay sikeyim. Omzuna dokundum. "Sorun . Oyununu oyna. Ben halledebilirim. Bırakmak zorunda değilsin. Ben hallederim."

"Git, Josh. Her şey yoluna girecek. Ben-" Nerede? Henüz tribünlere geri dönmek istemiyordum. Keşke daha büyük bir insan olabilseydim ve bir grup kelimenin beni incitmesine izin vermeseydim. "Burada. Ben tribünde izliyor olacağım."

Başını salladı.

Eğilerek ona bir kez daha sarıldım çünkü elimde değildi ve o da bana sarıldı. Hızlıca başının üstünü öptüm ve onu bıraktım, Dallas'a büyüdüğünde sorun yaratacağını bildiğim bir bakış attıktan sonra kapısız banyonun dolambaçlı koridorunda kaybolmasını izledim... beni koçuyla yalnız bıraktı. Olmak istemediğim bir yerd.

İstemediğim şeyleri yapmak zorunda olmadığımı yıllar önce öğrenmişim. Yetişkin olmanın, hayatta ne isteyip istemediğinizi seçebilmenin bir hediyesiydi bu. Sadece ne kadar seçeneğiniz olduğunu görmeniz gerekiyordu ve eğer hiç seçeneğiniz yoksa, o zaman bazılarını yapardınız.

Josh köşeyi döner dönmez hiç düşünmeden kararımı verdim. Beni öldürse bile oturup lanet maçı izleyecektim. Büyükannemin *dediği gibi, que todos se vayan a la chingada*. Herkes cehenneme gidebilir.

Ancak yakın gelecekte konuşmak istediğim son dan ikinci adamın yanından geçerken parmaklar uzandı ve bileğimi yakaladı. "Diana," adım ılık süt gibi rahatlatıcı ve yumuşak bir şekilde çıktı.

Durdum, bakışlarım kemiklerimi saran parmaklarına indi. "Sadece maçı izlemek istiyorum. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum." En azından benimle tartışmıyordu. "Ama sana üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Senin peşinde olduğumu biliyorum ve ben buna engel olamadım."

Yutkundum, boğaz kaslarım sertçe titriyordu, sanki bir yumurtayı geçirmeye çalışıyormuşum gibi hissettiriyordu, ama aslında bu sadece gururumdu.

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yok," dedi yumuşak bir sesle, o kadar şefkatli ve merhametliydi ki, boğazımdan aşağıya doğru fermuarımı açtı.

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları kırpmaya çalıştım ama öylece kaldılar, görüşümü puslu ve bozuk hale getirdiler. "Ona hiçbir şey yapmadım bile. Bu yüzden tartıştık. Ben herkesle tartışırım. Bazen tam bir baş belası olduğumu biliyorum ama bana hiçbir şey yapmamış birine kötü davranmak için asla yolumdan sapmam."

"Yapmayacağını biliyorum ve sen de baş belası değilsin. Çok iyi anlaşıyoruz, değil mi?" diyerek beni rahatlattı.

"Evet." Hâlâ ağlıyor muydum? "Beni tanımıyor. Bana Josh için iyi bir ebeveyn figürü olmadığımı, gerçek bir ebeveyn olmadığımı söylemeye çalıştı. Ben-"

"Öyle olduğunu biliyorum," diye alçak sesle cevap verdi, yumuşak ve şefkatli. "Öyle olduğunu biliyorlar." Göz ucuyla bana yaklaştığını görebiliyordum. "Onları daha iyi yetiştirecek biri olamazdı. Onun ne dediği önemli değil. Sen harikası. Öyle olduğunu biliyorsun."

Burnumu çektim, kızgın ve kırgındım. "Evet, ama senden, onlardan ve Larsen'lerden başka kimse öyle olduğumu düşünmüyor." Sesim çatallaştı. Kendi annem bile çoğu zaman buna inanmıyor gibiydi. Ama bunu yüksek sesle söyleyemezdim.

Onun yerine yine sessizce ağlamaya başladım.

Kafamın arkasında bir baskı hissettiğime yemin edebilirim, sanki kafamı avuçluyor gibiydi. Hareket etmedim. Beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi "şşş, şşş, şşş" diye ses çıkardığına hayatım üzerine yemin edebilirim. "Bu benim hatam." Ben bir şey söylemeyince bana daha da yaklaştı. "Ağlama. Özür dilerim."

Ses tonunda -hatta tüm vücudunda- bana gerçek sözlerinden daha fazla ulaşan bir ciddiyet vardı. Hayatım boyunca yüzlerce kez özür dilemişim ama Dallas'ın bunu yapmasında sahte ya da yapmacık gelmeyen bir şeyler vardı. Belki aptallık ediyordum ama gerçekte var olmayan bir şeyi duyduğumu ya da hissettiğimi hayal ettiğimi sanmıyordum.

Başımı kaldırıp ona baktım, beni şiş, kırmızı ve gözbebeklerinde felaket yazılı olduğundan emin olduğum gözlerle görmesinden nefret ediyordum. Dallas'ın yüz ifadesi kederliydi. Yüz hatlarında normalde olmayan bir yumuşaklık . Ve ona en yakın yanağına çarpan nefesini üflediğinde, suçluluğunu doğrulayabildim.

"Favorilere oynamamaya çalışıyorum ve bu beni kıcımdan tekmelemek için geri geldi. Özür dilerim. Onunla uğraşacak vaktim olmadığını söylemek yerine, bağırmaya başladığında gidip oturmasını ," dedi yüzüme çok yakın bir şekilde. "Sen benim arkadaşımsın. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Bunu çok sık yapıyor gibiyim."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın," diye mırıldandım ona, yeniden utanmış hissederek. "Bak, maç başlayana kadar arabada oturacağım. Kendimi toparlamak için bir dakikalığına yalnız kalmak istiyorum."

İç çekti, bileğimi saran kısa bir an için geri çekildi, sonra çıplak ön kolumdan yukarı kaydı, yukarı doğru ilerlerken nasırlar tişörtümün kolları üzerinden üst kolumu ve omzumu sıyırdı ve sonra o kaba işlenmiş iki eliyle omuzlarımı avuçladı. Sert ve kesik kesik nefes alıyordu. Tenis ayakkabılarının uçları bana yaklaştı, elleri omuzlarımı fısıltıyla, "Kıcıımı tutmayacağına söz verdiğin sürece sana sarılacağım, tamam mı?" dedi.

Neredeyse gülecektim ama sesim daha çok kırık bir benziyordu.

Sarılan bir aileden geliyorum. Benden önce sarılanların soyundan geliyordum. İyi şeyler için de sarılırdık, kötü şeyler için de. Bir neden olduğunda sarıldık ve kesinlikle sarılabildiğimizden başka bir neden olmadan sarıldık. Birbirimize kızdığımızda ve kızmadığımızda sarıldık. Ve bunu her zaman sevmiştim; bu benim bir parçam haline gelmişti. Sarılmak, birbirimize olan sevgimizi göstermenin kolay bir yoluydu.

Onları önemseydiğiniz, teselli ettiğiniz, kelimeler kullanmadan "Seni gördüğüme çok sevindim" deddiğiniz biri.

Dallas kollarını sırtımın ortasına doladığında, hayatımda her zaman özgürce verilen bir şeyle beni yuttu. Ve her zaman bu kadar kolay paylaşılmayan sözler söyledi: "Özür dilerim Di."

Göğsüne hüznle gülümsedim ve lakabın kulaklarımdan girip çıkmasına izin verdim. "Bu sizin suçunuz değil Profesör."

Vücudu benimkinin yanında gerildi. "Profesör?" diye sordu, yavaşça, sessizce. O biliyordu. "Profesör X. Bilirsin, Profesör Xavier."

Komşum - arkadaşım - ona Bay Temiz dediğimde benim evimde çıkardığı boğulma sesinin aynısını çıkardı.

"Dallas?" diye seslendi banyonun dışından bir ses.

Söz konusu adam vücudunun üst kısmı hafifçe titremeye başladığında bile bana olan bağını gevşetmedi. "Öyle mi?"

Trip olmayan biri ona "Oyun başlamak üzere," dedi.

". çıkarım," diye cevap verdi bana sarılan adam, avucu sırtımda düz bir gezinti yaparak kürek kemiklerimin arasına indi ve yavaşça geri çekilerek bana baktı. "Gitmem gerekiyor." Bir duraklama oldu. "Ve ben kel değilim. Sadece kısa saçlı olmaya alıştım."

Hiçbir şey söylemedim; sadece burnumu çektim.

Dallas uzanıp baş parmaklarından biriyle alnıma kısa bir süre dokunduktan sonra başındaki şapkayı çıkarıp saçlarımin üzerine yerleştirdi. Parmaklarının uçları elmacık kemiklerimin üzerinde o ana kadar kaybolmuş gözyaşlarımı taradı. "Git oğluna göz kulak ol."

Ben bir şey söylemeyince başını yana eğdi ve yüzünü benimkine birkaç santim kalana kadar indirdi, ifadesi o kadar gergindi ki öfkeli görüldüğüne yemin edebilirdim. "Bana dik dik bakıp onunla arkadaş olmak isteyip istemediğimi ya da siktirip gitmesi gerekip gerekmediğini soran kişi nerede?"

Ağzımın kenarları hafifçe yukarı kalktı ve bu onun dudaklarının da aynı şeyi yapmasına neden oldu. Gözlerini kırıştırdı ve bana o otoriter, askeri sesiyle "Gitme" dedi.

Yutkundum ve bir an için başımı eğmekten kendimi alamadım.

"Gitme," diye tekrarladı. Bir iki kez hayranlıkla baktığım ellerinden biri kalktı ve boynumu hafifçe okşadıktan sonra uzaklaştı. "Maçtan sonra Josh'la konuşacağım ama eğer ayrılmak istiyorsanız sizi durduramam. Christy ile konuşacağım. Burada birbirimize böyle davranmayız." Başparmağı yukarı doğru hareket ederek çenemin altına dokundu. "Bunun bir anlamı varsa hiçbir yere gitmeni istemiyorum, Peach."

Bu pürüzsüz orospu çocuğu beni öldürüyordu. Nasıl? Nasıl bekardı? Karısı nasıl bu kadar aptal olabiliyordu? Bir evliliği mahvedecek ne yapmış olabilirdi? Bunu göremiyordum. Göremedim.

Bu düşünce, birbirimizi son gördüğümüzde olduğu kadar güçlü bir şekilde, korkutucu ve istenmeyen bir şekilde aklıma geldi: Ondan hoşlanmıştım. Ondan çok hoşlanıyordum ve onunla bir işim yoktu.

hissetmek. Hiç hissetmedim.

Ona bu yüzden güvenmişim. Çünkü bir parçam bu adamı gerçekten seviyordu. Kahretsin.

Ben de ona muhtemelen pişman olacağım bir şey söyledim. Öyle bir şey ki ne şimdi ne de hiçbir zaman söylememem gerekiyordu. Ama son birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da mükemmel bir dünyada öyle olması gerekse bile hiçbir şey için her zaman doğru zamanın olmadığıydı. "Bak, karına ne olduğunu bilmiyorum - nerede olduğunu, neden birlikte olmadığını... bu beni ilgilendirmez - ama tek bildiğim onun bir aptal olduğu," dedim ona.

O kahverengi-altın-yeşil mermer gözlerini kırıştırdı.

Ama daha bitirmemişim. "Sen en iyisini hak ediyorsun, Dallas. Umarım bir gün sana değer veren birini bulursun, eğer istediğin buysa. Arkadaşım olduğun için çok şanslıyım. Sana bundan daha fazla sahip olan herkes şanslı bir sürtüktür." Yüzümde bir sıcaklık hissederek ona gülümsedim. "Elimi pantolonunun içine sokmaya da çalışmıyorum, tamam mı?"

Adem elması sallanıyordu ama tek kelime etmedi. Onun yerine bir adım geri çekildi ve o çıkık çenesiyle beni süzdü. "Gitme, tamam mı?"

O gözden kaybolana kadar zar zor başımı salladım.

Bir an sonra dışarıdan gelen tezahürat sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Josh dışarıdaydı. Gururum Josh'un oyununu kaçırmaya değmezdi, bu kesindi. Az önce kafama geçirilen şapkanın kenarına dokunmak için uzandım, şapkayı kafamda biraz daha aşağı ittim ve kendime, çok az tanıdığım bu insanların benim hakkımda ne düşündüğünün önemli olmadığını söyledim.

Ama yine de başımı eğerek tribüne doğru yürüdüm ve bunu yaparken yüzümün pembeleştiğinden eminim. Neyse ki soğutucuyu bıraktığım yer hâlâ boştu ve ellerimi dizlerime götürerek oraya oturdum. Erkek takımı sahaya çıkıyordu ve Josh kalenin hemen arkasında yerini almıştı.

Oyun boyunca kendimi aşırı bilinçli hissettim ve takımdan biri iyi oynadığında normalde yaptığımdan biraz daha sessiz tezahürat yaptım ve Josh arka çitlere çarpan bir topu çaktığında kesinlikle normalden çok daha fazla kısıtlandım. O da her zamanki kadar hızlı koşmadığı için daha bastırılmıştı. Sonuç olarak, maç iyi geçti ve Tornado havuz maçını kazandı - turnuvada ilerlemek açısından önemli olmayan bir maç. Maçın sonunda takım, Dallas çocuklarla her ne hakkında konuştuysa konuşurken ailelerden uzakta bir araya toplandı ve kısa bir süre sonra oyuncuların çoğu eşyalarını toplamak ve sonraki iki takımın sahaya çıkabilmesi için yoldan çekilmek üzere yedek kulübesine geri döndü.

Christy'yi hiç aramadım.

Ama Dallas ve Josh kenarda durmuş konuşuyorlardı. İkisinin de yüzündeki ifadeye bakılırsa -çok ama çok ciddiydiler- bu derin bir . Beni de ilgilendiren derin bir mesele.

Josh'un ilk vücut dilinden kızgın olduğunu anlayabiliyordum ama Dallas'inkinden de adamın bir azizin sabrına sahip olduğunu anlayabiliyordum. Dakikalar geçtikçe, ben orada dikilip bakarken, Josh biraz rahatladı; elleri yanlarından düştü ve daha rahat, daha az ketum görünüyordu. Bir noktada yaşlı adam elini kalbinin üzerine koydu ve oyuncusuna ne söylüyorsa başıyla onayladı. On dakika ya da yirmi dakika sonra adam yumruğunu uzattı ve Josh yumruğuna vurdu.

Sanırım bu hiçbir yere gitmeyeceğimiz anlamına geliyordu ve bu değildi. Ben kim da sırf ben mutlu değilim diye birinin hayallerini değiştirmesine neden oluyordum? Öyle biri olamazdım ve olmayacaktım da. Bu Josh'la ilgiliydi, benimle değil.

Ve o noktada, eğer fırsat çıkarsa Christy'ye çelme takmayı da göz ardı etmiyordum.

Tarlada uzakta oldukları yerden bana doğru yürürlerken derin bir nefes aldım ve tenimi yaktığını hissedebildiğim bakışları bilerek görmezden geldim. Yeğenim bana doğru gelirken ilk olarak soğutucudan çıkardığım su şişesini kaptı. Ve o sıkı, tek taraflı sırtışıyla gülümsedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Başını salladı. "Sen iyi misin?"

On bir yaşındaki bu çocuğun bana bunu sorması kalbimi tuhaf hissettirdi. "Evet."

Josh ağzını büktü. "Jonathan'la asla arkadaş olmayacağıma söz verirsem burada oynamaya devam edebilir miyim?"

Kendimi toparladım ve gülümsedim. "Sen nasıl istersen, J. İstersen onunla arkadaş olabilirsin. Sadece annesi onu bizim eve bırakamaz, hepsi bu. Benzin deposuna su dolabilir ve bir daha asla gitmez."

"Bunu yapabilir misin?"

Kahretsin. Belki de ona böyle şeyler öğretmemem gerektiğini fark ederek elimi salladım. Henüz öğretmedim. Belki bir kız onun kalbini kırarsa, saçlarını yolmadan önce bunu yapmasına yardım edebilirdim. "Bilmiyorum. Sadece uyduruyorum. Ama gerçekten, istersen Jonathan'la arkadaş olabilirsin. Umurumda değil."

"Zaten ondan pek hoşlanmıyorum," diye fısıldadı.

Sırtımayacaktım ve sırtıtmamayı da başardım. "Sana kalmış ama benim için sorun olmaz."

"Emin misin?" diye sordu.

"Ben pozitifim. Mutlu olmanı istiyorum." Gelebilir, kendi işime bakabilir, kimseyle konuşmayabilir ve eve gidebilirdim. Onun için yapabilirdim.

Benden miras kaldığını çok iyi bildiğim o dar yan bakışını attı bana. "Ben de senin mutlu olmanı istiyorum."

Bu beni iç çekti. "Senin mutluluğun beni de mutlu ediyor. Bir yolunu bulacağım. Ayrıca, iki hafta içinde ayrılıyorum, unuttun mu? Bir süre onların çirkin yüzlerini görmek zorunda kalmayacağım." Şapkasının altından çıkan bir tutam saç çekmek için uzandım. "I

Biraz kık tekmelemini istiyorum, böylece büyük liglere gidebilirsin ve sonra hayatımın geri kalanında bana . Beni huzurevine koymayacaksın, biliyorsun."

Josh inledi ve gözlerini devirdi. "Hep söylüyorsun."

"Çünkü gerçek bu. Şimdi git oyna ya da arkadaşlarınla ne yapıyorsan onu yap."

Yanaklarını şişirdi ve başını salladı, durmadan önce bir adım geri çekildi ve bana bu kadar genç bir çocuk için fazla yaşlı olan o bakışlardan bir tane daha attı. "Anlatacağın "Mutlu değilsen bana ne yaparsın?"

"Mutlu olmadığımı en iyi sen anlayabilirsin, J."

"Evet," diye cevap verdi kolayca, sanki verebileceği başka bir cevap yokmuş gibi.

Ağzımı hafifçe büzdüm ve onun gamzeli gülümsemelerinden birini kazandım.

"Ben iyiyim. Git atıştırmalık bir şeyler al ve arkadaşlarınla takıl."

Cebimden bir beşlik çıkarıp uzattım, o da "teşekkür ederim" diyerek aldı ve kim bilir ne almak için büfede kuyrukta bekleyen takımdaki diğer çocuklarla buluşmaya gitti. Bir elimde soğutucunun sapı ve omzumda büyük çantamla, üç komşu sahanın orta bölümüne doğru ilerledim ve takımdaki en yakın ebeveynlerden yaklaşık on metre uzaklıktaki boş bir piknik masasını aldım. Bir gece önce programa bakmıştım bile. Bir sonraki maça daha bir saat vardı.

Telefonum çalınca elimi cebime attım ve ekranda yanıp sönen numara bilinmeyen bir Kaliforniya numarası olunca bir an tereddüt ettim. California mı? Vanessa dışında kimseyi tanı mıyordum-

Lanet olsun.

Başka bir çağrıya daha hızlı cevap verdiğimi san mıyordum. "Alo?"

"Diana," diye yanıtladı diğer hattaki inanılmaz derinlikteki erkek sesi.

Bu sesi şahsen pek duymamıştım ama iki kere ikiyi bir araya getirip beni kimin aradığını tahmin edebiliyordum. "Aiden?" Arayanın en iyi arkadaşımın kocası olduğundan emin olmak istedim.

Sorumu geçiştirdi ama yine de onun olduğunu hemen teyit etti. "Vanessa doğuma giriyor. Sana ilk çıkış biletini alacağım."

Gelip gelemeyeceğimi sormadı ve beni orada istediğini söylemedi. Beni en çok etkileyen bu iki şey oldu.

İki kez düşünmeden e-posta adresimi ona söyledim ve "Al şunu. En kısa zamanda orada olacağım." Dünyada sadaka almayacağım pek çok insan vardı; Vanessa'nın kocası o insanlardan biri değildi. İstese uçağı satın alabilirdi.

En iyi arkadaşımın bebeğı olacaktı.

Josh'ı bulup Larsen'ları aramam gerekiyordu.

On Altıncı Bölüm

"Diana, artık odaya gelebilirsin."

En yakın arkadaşımın doğum yapacağı haberini aldığı andan itibaren neredeyse dokuz saat geçmişti. Bir kadının doğum yaparken başına gelebilecek tüm korkunç şeyleri okuyarak geçirdiğim lanet olası dokuz saat. "Kat kat dikiş atmak", "rahmi kapatmak" ve "karnı kapatmak" gibi ifadeleri görünce kusmak istemiştim. Bu yeterince kötü değilse, pıhtılara ayrılmış paragraflar ve havaalanında acı içinde bacaklarımı kenetlememe neden olan hamilelik sırasında olabilecek bir düzine başka korkunç şey vardı.

En iyi arkadaşım doğum yapıyordu ve ter kalan bendim.

San Antonio'dan San Diego'ya giden uçaktan indikten sonra her şey ışık hızıyla geçti. Hastaneye gitmek için bir taksi tuttum ve Vanessa'nın kocasını odasının önünde volta atarken buldum; Hulk adını verdiğim bu iri yarı heybetli figür ellerini ovuşturuyordu. Vanessa'nın acil sezaryene alınacağı haberini beklerken yaşadığım stres hayatımın en uzun saatlerinden biriydi.

İşlem için kocasının odaya girmesine izin vermişlerdi ama ben beklemek zorunda kalmıştım. Onu Şükran Günü hindisi gibi dilimlenmiş görmeye dayanabileceğimi sanmıyordum ama bunu onun için yapardım. Ve sadece onun için.

Aiden sanki bir yıl sonra çıkmış gibi, yüzü aydınlık ve gözleri cam gibiydi ve "O iyi, bebek de öyle. Onu iyileşme odasına aldıklarında görebilirsiniz."

Onu görmek bana başka bir sonsuzluk gibi geliyordu. Aiden beni almaya geldiğinde yine titremeye başladım. Neredeyse tüm hayatım boyunca sevdiğim bu insanın iyi olacağından emin olmak için beklerken, o zamanki kadar korkup üzülmeyle yıllar olmuştu. İyi olmayacağını düşünmeme bile izin vermemiştim.

Genel nüfustan uzakta, özel bir odada olması hiç de şaşırtıcı değildi. Eğer bir hastane beş yıldızlı bir otel olabilseydi, burası olurdu. Biz büyürken neredeyse her akşam benim evimde yemek yiyen küçük Vanny'm hayatında çok yol kat etmişti. Süslü kaltak.

Aiden beni hastane odasına götürürken iyi olduğumu sanıyordum. Hamile olduğumu aylardır bilmiyor değildik. Belli ki . Kendime onun için kendimi toparlayacağımı söylemişim; acil sezaryen olan ben değildim.

Ama ilk gördüğüm şey yatağın yanındaki arabanın üzerinde bir bebek olunca içimde bir şeyler tetiklendi. Nefesimi içime çektim. Sonra onu yatağın üzerinde bulduğum anda, solgun ve biraz fazla uçmuş görünüyordu, tamamen zayıftı ama bir şekilde hala gülümsüyordu, bir nefes daha çektim.

Ve ona göz kırptım.

Bana göz kırptı.

İlk hüngür hüngür ağlamaya başlayanın ben olduğumu itiraf edecek kadar kadındım.

"Bir bebeğin var!" Ellerimi yüzüme doğru kaldırıp yanaklarımı avuçlayarak feryat ettim.

"Bir bebeğim var," diye neredeyse yumuşak bir sesle kabul etti, elini bana doğru uzatırken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Ben ona doğru yürürken ikimiz de "buhuhuhu" gibi bir ağlama krizine girdik, en iyi arkadaşına bakmakla bir adım ötede uyuyan küçük parçasına bakmak arasında kaldım.

Bu sürtüğü hayatım boyunca sevmiştim ve o artık bir anneydi. Hissettiklerim, kardeşimin çocuklarını ilk gördüğümde yaşadığım duygulardan farklı değildi. Tamamen aynıydı, ancak bu sefer, bunun yeni bir hayat olduğu gerçeği eskisinden çok daha değerli görünüyordu.

"Buna inanamıyorum," diye bağırdım, yatakla bebeğin arasına sıkışıp ona doğru yöneldim. Beni ileriye doğru götürürken ellerinden biri sırtıma, diğeri de başımın arkasına dolandı. Yanağımı onunkine bastırarak, az önce yaşadığı dehşetten sonra karnına yaklaşmak istemediğim için ona sarılmanın en iyi versiyonunu yapmaya çalıştım.

Ağlarken burnunu çekmesi kulağıma kadar geldi. "Burada olduğun için çok mutluyum." "Ben de burada olduğum için çok mutluyum," diyerek boynuna sarıldım. "Birisinin

Gel ve bunu atlattığından emin ol." Bir elimle arabaya doğru işaret ettim, birbirimize sarıldığımız için beni gördüğünden bile emin değildim.

Vanessa'nın kahkahası tam kulağımın dibindeydi. "*Bu* senin yeğenin Sammy."

Boğuldum, gözyaşlarımın arasından onu zar zor görebilecek kadar geri çekildim. "Yeğenim mi?" Beni öldürmeye çalışıyordu.

Gözleri bulanıktı, uyuşturucudan ya da duygusallıktan, emindim. Yutkunarak başını salladı. "Peki, onu vaktinden önce reytingli filmlere götüren deli teyzesi başka kim olacak?"

Boğazımda fokurdayan ses bana Louie ve Josh'un bebekken çıkardıkları sesleri hatırlattı. Benim aksime Vanessa'nın üç ablası vardı. Üç orospu amcıklı kız kardeş, ama yine de kan bağları vardı. Uzun zaman önce, ölmeden önce bir gün, en iyi arkadaşına çocukken yaptıkları için o pisliklerin her birini keseceğime yemin etmişim. Ama o anda, her zaman bildiğim bir şeyi hatırladım: Biz kardeştik, Van ve I. Kan ya da değil. Farklı ırklar ve hepsi. O bizi beladan uzak tutan ciddi ve sessiz biriydi, bense onu belaya bulaştırmaya çalışan pervasız ve gürültücü biriydim. Birbirimizin yin ve yang'ı gibiydik.

"Sekiz yaşına geldiğinde PG-13 ile başlarız," diye mırıldandım, ikimiz de ağlarken ve ulaşamadığım yerlerdeki neme göre birbirimizin üzerine sümkürürken ona sarılmak ve yanağını defalarca öpmek için tekrar üzerine eğildim. "Bunu gerçekten yaptığna inanamıyorum. Bir bebeğin var."

"Ben de inanamıyorum."

Birbirimizin gözlerine tekrar bakabilmemiz için yeterince geri çektim. "Bir sürü badire atlattık, değil mi?" Ona gülümseyerek sordum.

Kahkahası aramızdaki boşluğu doldurdu. "Her türlü pisliği atlattık, D," diye kabul etti, sesi titrekti.

İkimizin de aynı şeyi düşündüğünden emindim: bu sadece bir başlangıçtı.

Birlikte aşklar, erkek arkadaşlar, kalp kırıklıkları, kavgalar, aile sorunları, yirmi mil, binlerce mil, okul, evlilik, ölüm... her şeyi yaşamıştık. O da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı çünkü her zaman benden çok daha çekingen olan Van yanağımı tekrar öptü. Elimi sıktı.

Ben de onunkini sıktım. "Bütün bunları senden başka yaşamak isteyeceğim kimse yok, seni bebek balına. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Van.

Bir şey omzumu dürttüğünde birbirimize sarılmıştık ve yüzüm o gün ikinci kez şiş ve ıslak hissederek kafamı kaldırdığımda, Aiden'ı kucağında o kadar da küçük olmayan bebeğiyle yanımda dururken buldum.

"İşte," diye fısıldadı bu iri yarı, dağ gibi adam.

Omuzlarımı kullanarak yanaklarımı silebildiğim kadar sildim ve bebeği - Sammy'yi- kollarıma bırakırken daha çok ağladım. Louie'yi ilk kez kucağıma almamın üzerinden beş yıl gibi uzun bir süre geçmişti. Ve o küçük uzaylı yüzünü içime çektikçe kalbim kabardı, kabardı ve kabardı. "Onu seviyorum," dedim anne ve babasına, her hecesini hissederek. "Seni tombul, küçük, tıknaz maymun, seni şimdiden seviyorum." Buruşuk, pembe yüz hatlarını görebilmek için biraz daha yaklaştığımda, Van'a bakmaktan ve yanaklarımı şişirmekten kendimi alamadım. Onu tekrar görebilmesi için kollarımı yana yatırdım. "Bunu sen yaptın. Onu alabilir miyim?"

"Biliyorum." Burnunu çekti. "Ve hayır."

"Sen de Aiden," diye ekledim dalgınca, isteğimi bırakıp benden birkaç santim ötedeki yüze baktım. Sonra tekrar Van'a baktım. "Bu senin vajinandaydı-"

"Diana," diye tısladı, sesinde her zamanki tizliği yoktu.

Sammy'ye dönüp gülümseyerek başımı salladım. "Annenin bedenindeyken dokunduğum ilk şey sen değilsin-"

Vanessa boğulur gibi bir ses çıkardı ve ben de kocasının da olabileceğini düşündüm.

Hatırladı. On iki yaşındayken bir keresinde elime tutuşturduğu o şeyi hatırladı.

"Ama sen kesinlikle en iyisisin," diye fısıldayarak sözümü bitirdim. Onu görebilmesi için ayağa kaldırdım ve başımı salladım. "Senin kıcını yırtar atardı, Vanny. Şu kafaya bak. Senin kafan onda."

İnledi ve hayatım üzerine yemin edebilirim ki Hulk, ondan duyduğum kahkahaya en yakın şey sayılabilecek bir ses çıkardı.

Kendimden oldukça memnun hissettim ve ona göz kırptım. "Bunu yaptığına gerçekten inanamıyorum. İnanılmaz biri."

"Kimin aklına gelirdi, ha, Di?"

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım," diye kabul ettim, tekrar gözlerim doldu ve yatakta bok gibi görünen en iyi arkadaşıma baktım. "*Prenses Gelin*'i izledikten sonra Westley'i oynayan aktörle olmadıkça asla erkek arkadaşımız olmayacağını, evlenmeyeceğimizi ve çocuk sahibi olmayacağımızı söyledik, hatırlıyor musun?"

Yatağa yaslanan Van'ın gülümseyerek kocasına baktığını görebiliyordum. "Asla unutmayacağım."

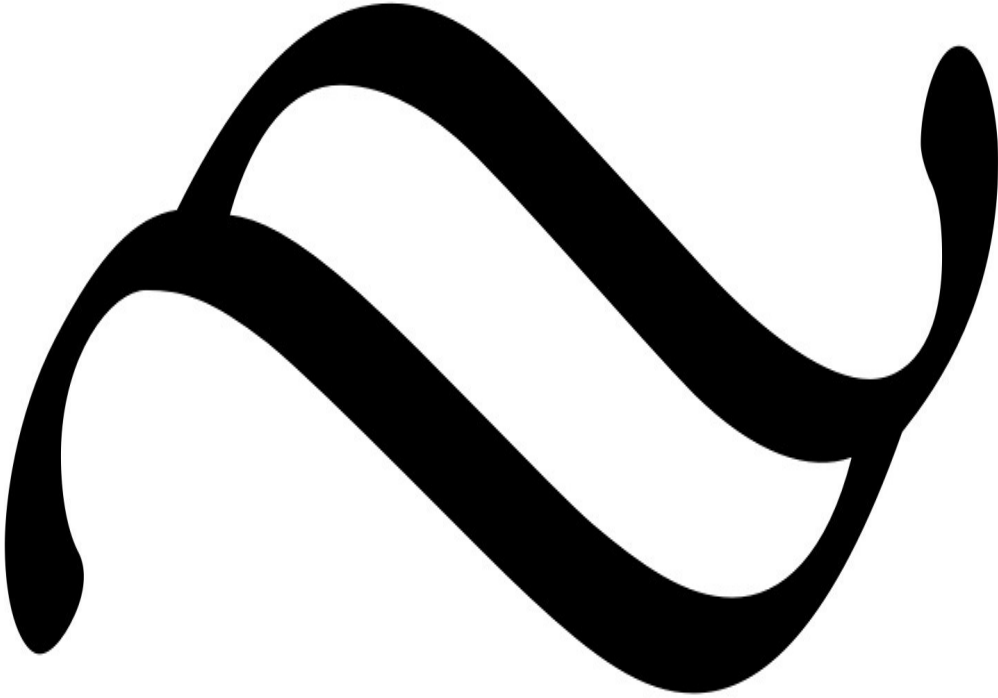
"Sırayla onun karısı olacaktık," diye hatırlattım ona, çocuğunu biraz daha içine çekerek. O tam bir mucizeydi.

"Sen onu yılın on ayı alacaktın, ben de iki ay alabilirdim," diye bilgi verdi. "Birbirimizin saçını çekip bağarmaya başladığımızda annem kavgamızı ayırdı. Hatırlıyorum."

"Evet, onunla geçireceğin kışın *yarısını* sana verecektim. Bu kulağa adil geliyor."

"Hileci."

Burnumu çektim. "Hileci mi? Ertelersen kaybedersin. Onu ilk ben buldum."

* * *

Tam beş gün sonra kendimi Vanessa ile aynı yatakta buldum. O bir yanda, ben diğer yandaydım ve Bebek Sammy de ortada sızmıştı. Televizyon izliyorduk; en azından yapmayı planladığımız şey buydu. Sezaryen ameliyatının ardından üç gün hastanede kaldıktan sonra taburcu edilmişti. Her gece Van'ın arabasını evlerine götürüyordum ve kocası da onunla birlikte hastanede kalıyordu.

Artık evde olduğuna göre, ona mümkün olan her konuda yardım ediyor, eve uçmadan önce onunla ve bebekle vakit geçirmenin tadını çıkarmaya çalışıyordum. Birbirimizi bir sonraki görüşümüzün ne zaman olacağından emin değildim ama aylar süreceğine bahse girebilirdim. Çok uzun aylar.

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter, sen nasılsın?" Van birkaç adım ötedeki yerinden fısıldadı.

Bir bileğimi diğerinin üzerine geçirdim ve bakışlarımı izlediğimiz *The Fresh Prince of Bel-Air*'in tekrarına diktim. "Güzel. Meşgulüm. Her zamanki gibi."

"Sen bir yalancısın," mırıldandı, bunu yapmak için kalçasının üzerine yuvarlanamadığından bana bakmak için başını yana çevirdi.

"Hayır, değilim."

"Elini bacağına sürtüyorsun. Bunu yaptığında saçmaladığını bildiğimi biliyorsun."

Elim bacağımın üzerinde donmuştu. Lanet olsun! Bunu yaptığının farkında bile değildim. "Söyle bana," diye fısıldadı en iyi arkadaşım. "Bir şeyler olduğunu biliyorum."

Bir şey mi oldu?

Evet, . Sadece bir saat önce telefonum çaldı ve ekranda Dallas'ın adı belirdi.

Bir gün önce de beni aramıştı. Ve

ondan önceki gün de.

Sadece hiçbir çağrısına cevap vermedim. Ya da onu geri aramadım. Sesli mesaj bırakmamıştı ve açıkçası bu beni rahatlatmıştı. Korkak davranıyordum.

Çocukça davrandığımı biliyor muydum? Evet, ama onun adını her gördüğümde, Christy olayından sonra tuvalette ona söylediklerimi düşünmeden edemiyordum.

Bunu söyleyebilirdim: onun sözleri karşısında duygularım hâlâ biraz hamdı. Sonra koca ağzımı açıp Dallas'a karısının bir aptal olduğunu söylediğim ve ondan hoşlandığımı ima ettiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Kendimi aptal gibi hissediyordum ve bilerek yapmadığım sürece aptal gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Böyle hissettiğimi itiraf etmekten de nefret ediyordum ama Vanessa'ya söyleyemeyeksem başka kime söyleyebilirdim ki?

"Aptalca bir şey yaptım," dedim ona.

"Yeni ne var?" diye sormadan önce "Biliyordum!" dedi.

"Kapa çeneni." Alnını dürtmek için ona doğru uzandım. "Uzun lafın kısası. Bir adam var -bu adam, gerçekten-"

Yastık o kadar hızlı suratıma çarptı ki kaçmaya fırsatım olmadı ve bir mucize eseri bebeğe çarpıp onu uyandırmadan önce yakalamayı başardım. "Ne oluyor Van? Onu uyandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Babası gibi uyuyor. O iyi. *Bana bahsetmediğin bir adam mı var?*"

Eğer bu kişi, eskiden mesaj atıp **DÖNEMİMİ BAŞLATTI** dediğim kişi olmasaydı. **İsa'ya şükürler** olsun, ona benim işime karışmasına gerek olmadığını söyledim. Ama öyleydi. Ona her şeyi anlatmadığım için kendimi kötü hissetmiyordum çünkü bu ikiyüzlü her zaman bana aşk hayatında olduğu anda ilginç dedikodular anlatmamıştı. Çenemin düşük olduğunu düşünüyor gibiydi.

Ve haklı olacaktı çünkü ben yaptım.

"Önemli bir şey değil, gerçekten," diye tısladım ona doğru, uyanmadığından emin olmak için Sammy'ye bakıyordum. "Yani, bir şey olmamalı. O evli-"

"Lanet olsun, Diana-"

"O ayrıldı. Tanrım. Sakin ol. Evli bir adama bulaşmayacağımı biliyorsun. Karısından ayrılmış ve bir süredir de öyle, her halükarda aramızda bir şey yok. Ginny'nin kuzeni ve Josh'ın koçu. Bana ve çocuklara çok iyi davranıyor çünkü annesi bekâr bir anneydi...."

"Ama ondan hoşlanıyorsun."

İçimi çektim. "Hayatımda daha onurlu biriyle tanıştığımı sanmıyorum, Vanny. Ondan hoşlanmak istemiyorum. Her zaman kendime onun evli olduğunu ve bu işi ciddiye aldığını söylemek zorunda kalıyorum. İlk tanıştığımızda onunla flört etmeye çalıştığımı düşündü ve ben öyle olmadığını söyleyene kadar bana karşı garip ve savunmacı davrandı, ama onu tanıdıkça... ondan daha çok hoşlanıyorum." Anita'nın buraya gelmesi dışında bana yardım ettiği her şeyi sıraladım. "Ve sen onun kendi tarzında ne kadar seksi olduğunu bile bilmiyorsun. Onu ilk gördüğümde yüzü hakkında yazılacak bir şey olmadığını düşünmüştüm ama öyle. Gerçekten öyle." Ne yazık ki.

"Yani?"

İçimi çektim. "Yani, seni sürtüğ, onun bekar olmadığı ve benim daha iyi bildiğim gerçeğinin yanı sıra, bir çeşit arkadaş olduk. Ve ona güvenmeye başladım." Bu en acı kısmıydı. "Ve bir gün Josh'un maçında, seni görmeye gelmek için ayrıldığım gün, bir süre önce tartıştığım o anne bana gerçekten kötü şeyler söylemeye başladı ve ben de yıkıldım. Hayatımda ilk kez ona hiçbir şey söylemedim. Ağladım ve o da kendimi daha iyi hissetmem için bana sarıldı, ben de ondan çok hoşlandığımı ve karısının onunla birlikte olmadığı için beyninde hasar olması gerektiğini söyledim."

Durakladım. "*Ve ben onun karşısında oturuyorum.*"

Vanessa'nın sessizliği beni tedirgin etmedi. Ya ne söyleyeceğini düşünüyordu ya da onu tanıdığım için defalarca ona kadar sayıyordu. Sonunda, "Ölmezsem, Austin'e uçabilir ve ilk yıl erkek arkadaşına yaptığımızı o anneye yapabilirim," dedi.

Tam olarak neden hatırlayarak kahrkaha atmamak için elimi ağzıma götürmek zorunda kaldım. "Kuyruğundaki o patatesi hak etti

boru."

"Kesinlikle haklısın," diye kabul etti. "Bu sefer o bayana yapacağız."

Ben sıırttım, o da bana sıırttı, çok yorgun görünüyordu ama her zamanki gibi güzeldi, saç dipleri ve son deniz mavisi kalan ve zamanla solan turuncu saçlarıyla bile. Ona yakınlarda bir kuaför bulmalıydım, hem de hemen.

Van uzanıp beni dürttü. "Onun ayrı olduğunu ve senin yanlış bir şey yapmadığını söyledin. Ortak noktaların olan birinden etkilenmeyeceğini söyleyen hiçbir şey yok. Dünyadaki tek erkek o değil, Di. Jeremy'den sonra işlerin senin için zor olduğunu biliyorum-"

Bir daha asla duymak istemediğim ismi söyledi.

"Ama o bir pislikti ve bunu sen de biliyorsun. Eğer bu adam düşündüğün kadar harikaysa, ondan hoşlanmanı büyütmecektir - eğer hoşlandığını anlamak için ikiyle ikiyi bir araya getirse bile - bu yüzden sen de yapmamalısın. Belki her zaman ayrı kalmayacaktır. Belki de olur."

Belki de .

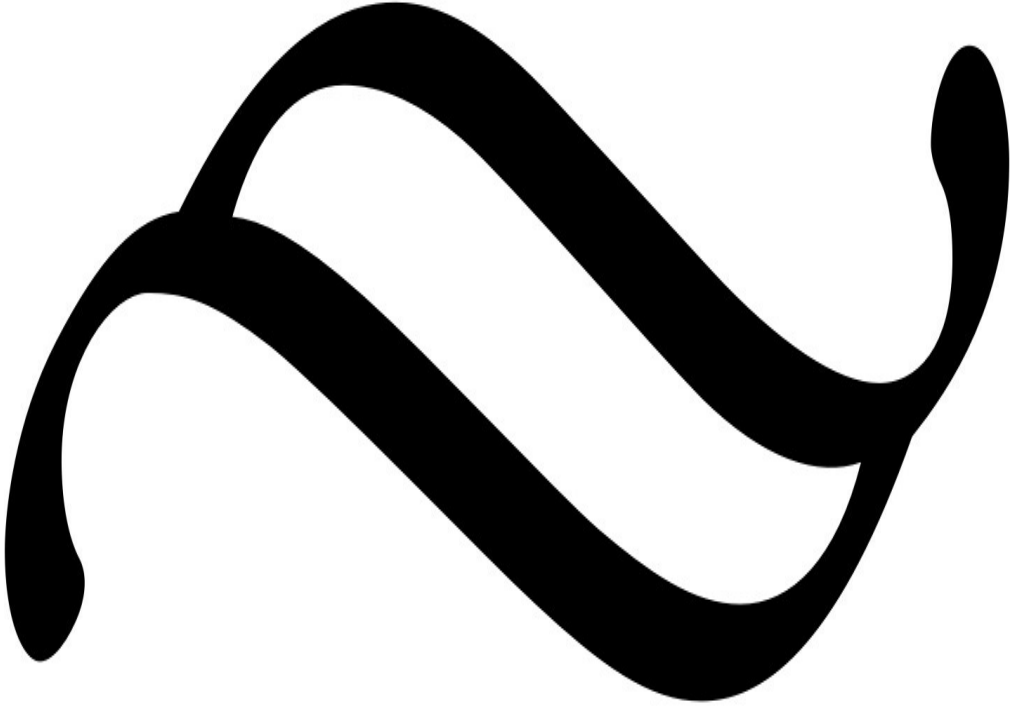
Van devam etti. "Aiden ve Sammy'den sonra dünyada en çok sevdiğim şey sen ve Oscar'sın. Senin mutlu olmanı istiyorum, D. Tanıdığım herkes içinde en büyük kalbe sahipsın, o küçük kaltak kabuğunun altında derinlere gömülü-"

Çıldırınmak için elimi tekrar ağzıma götürmek zorunda kaldım.

"-Seni , baş belası. Eğer bir futbolcuyla çıkmak istersen-"

"Hayır." Kendilerini bir futbolcuya atan kadınlarla başa çıkamazdım. Vanessa'nın kocası bir istisnaydı. Ondan başka kimseyi sevmezdi. Bana küçük adımlarla katlanmasının tek nedeni ona bu kadar değer vermesiydi.

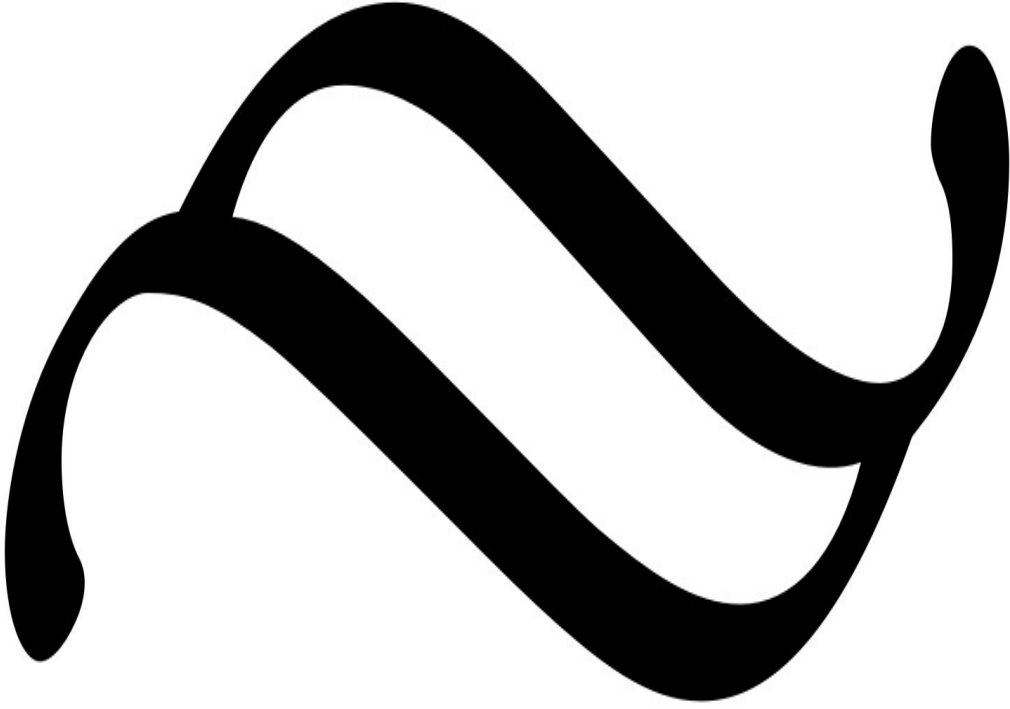
"İyi o zaman. Bir gün seni sevecek zavallı bir aptal bulacaksın." Bana gülümseyerek yatağın üzerinden elini uzattı, ben de tuttum. "Eğer bulamazsan, bulmuş gibi yapması için birine para verimiz."

* * *

Sonraki hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Bebeklerin ne kadar zahmetli olduğunu hatırlamıyordum ama Tanrım, çok zahmetliydi. Vanessa'nın mini defans oyuncusu, büyüme atağı geçiren bir ergen gibi yemek yiyordu. İki yeni ebeveynle toplam on iki gün kaldım, ancak eve, çocukların yanına ve işim denen küçük şeye dönmem gerektiğini kabul ettim. San Diego'ya giderken tüm müşterilerimi aramış ve onlara ailevi bir acil durumum olduğunu açıklamıştım - ve bir sonraki hizmetlerinde indirim sözü vermiştim - bu yüzden uçağımın geldiği gün salona döner dönmez herkesin programını değiştirdim. Önümüzdeki üç hafta çok yoğun geçecekti; bir yandan beklenmedik bir şekilde izin aldığım haftalardan kalan tüm müşterileri dengeleyecek, diğer yandan da ekstra para kazanmak için her zamankinden daha fazla müşteri kabul etmeyi planlayacaktım.

Çok meşgul olacaktım ama bunu başaracaktım. Ayrıca, neyi farklı yapabilirdim ki? Vanessa'nın yanında olmamak mı? Çocuklarla bir süre Ramen yiyerek yaşayabilirdik ve bu büyük bir sorun olmazdı.

* * *

"*TIA!*" diye bağırdı sahanın dört bir yanından, meme seviyesindeki bu çocuk bana doğru son sürat koşarken.

İlk düşüncem: Tanrım, umarım takılıp düşmemiştir. O anda karşılayabileceğim son şey bir acil servis ziyaretiydi.

İkinci düşüncem: Bu adamı çok özlemiştim. Louie'yle her gün telefonda konuşuyorduk ama bu onu yüz yüze görmekten farklıydı.

Üçüncü ve son düşüncem şuydu: Beyzbol antrenmanına gelmekten korkmaya başladığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Günün erken saatlerinde, Larsen'larla çocukları almak için beyzbol sahasında buluşma konusunda anlaştıktan sonra, Tornado'daki diğer ebeveynleri nasıl görmek istemediğimi tekrar tekrar düşünmeye başlamıştım. Dallas'ı nasıl görmek istemediğimi.

Christy'yi görürsem herkesin pişman olacağı bir şey yapmaktan korkuyordum.

Ama şimdi, Louie bana doğru koşarken ve sevimli yüzünde güneş büyüklüğünde bir gülümsemeyle koşar adım atarken, beni görmekten mutluluk duyan ve bekleyen bu kadar mükemmel biri varken o insanlar için endişelendiğim için kendimden nefret ediyordum. Hayatta asıl önemli olan Louie ve Josh gibi, Larsen'ler gibi -ailem- insanlardı. Başkalarının fikirleri ve algıları günümü etkilemeye başlamamalıydı bile.

Ve Louie'yi nefesimi kesen bir "oomph" ile , oğlumdan böyle bir eve dönüş yaşarsam Christy ile her şeyi tekrar yaşayacağımı kabul ettim.

"Seni özledim Buttercup," diye bağırdı Louie kulağımın dibinde, kollarını boynuma doladı ve kalan azıcık nefesime de sarıldı. "Seni özledim. Seni özledim. Seni özledim."

"Ben de seni özledim, kaka surat," dedim yanaklarından öperek. "Aman Tanrım, ne yapıyordun sen? Kış uykusuna yatmayı mı planlıyorsun? Ben gitmeden önceki kilondan 10 kilo daha ağırsın."

Louie tıpkı bebekken olduğu gibi geri çekildi, kirli olduğuna yüzde 99 emin olduğum ellerini yanaklarıma vurdu ve burnunun ucunu burnuma değdirecek kadar yaklaşırken onları salladı. "Büyükanne bana bir sürü pizza ve tavuk nugget verdi."

Güldüm. "Nefesinden kokusunu alabiliyorum."

Kıkırdaması doğrudan kalbime girdi. "Bana bir şey getirdin mi?" "Vanny sana birkaç oyuncak ve kıyafet gönderdi."

"Onları alabilir miyim?"

"Eve gittiğimizde. Bavulumdalar, açgözlü."

İçini çekti ve başını eğdi, hareketle birlikte tüm vücudu geriye doğru eğildi ve kollarım onun ağırlığıyla gerildi. "Tamam."

"Uh-huh. Hadi gidip büyükanneyle büyükbabamı görelim," dedim ona, kollarımda yürürken.

Louie kıpırdanmaya başladı ve yere kaymasına izin verdim, elimi tuttu ve beni büyükanne ve büyükbabasına doğru götürdü.

"Beni mi bekliyordun?" Larsen'lerin nerede oturduklarına dair hiçbir fikrim yokken beni nasıl gördüğünü merak ederek sordum.

"Evet. Büyükanne yolda olduğunu söyledi, ben de senin için orada oturuyordum."

Bu çocuk. Elini sıktım ve karşılıklı sırttık. İlk sırada Larsen'ler oturuyordu ve gözleri sahaya kilitlenmişti. Ayaklarının dibindeki uzun, tüylü beyaz beden sırtımama neden oldu. Mac'i de getirmişlerdi.

"Büyükanne! *Tia* !" Louie, antrenman sırasında orada oturan ebeveynlerin yarısının duyabileceği şekilde bağırdı. Göz ucuyla onları görebiliyordum, kimden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum ama gözlerimi orada etkileşime girmek istediğim tek iki yetişkinden ayırmamaya özen gösterdim. Mac'in başı bize doğru döndü, burnu seğirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktı; beyaz kuyruğu havada şiddetle ilerliyordu.

"Diana, tatlım," Bayan Larsen beni önce ağzı kapalı bir gülümsemeyle karşıladı ve ayağa kalkıp bana sarılırken Mac de dikkat çekmek için ön ayaklarından zıplayarak aramıza girdi. Diz çökerek dev köpeği kucakladım ve yüzümdeki deriyi yalamaya çalışırken yüzümü kürküne gömdüm.

Tekrar ayağa kalkarak Bay Larsen'e sarıldım. "Çocuklara benim için göz kulak olduğunuz için çok teşekkür ederim." Onlarla her konuştuğumda aynı şeyi zaten söylemiştim ama gerçekten minnettardım. Annem San Diego'ya gittiğimi ve bu arada Larsen'lerin çocuklara baktığını duyduğunda, onları öylece bırakıp gidemeyeceğime dair bir nutuk çekmişti. *¿Que te crees?* Kim olduğumu sanıyorsun, diye sormuştu. Konuşmanın sonunda ağlamakla çılgılık atmak arasında kalmıştım.

Bay Larsen sırtımı sıvazlayarak, "Ne zaman isterseniz," diye onayladı. "Vanessa ve bebek iyi mi?"

Açık tribünde Bayan Larsen'in yanındaki koltuğa oturdum, Louie de sol tarafımı tuttu, eli sırtıma neden olacak şekilde kalçamı avuçluyordu. "Her şey düşünüldüğünde harika biri." Karnımın üzerinde bir çizgi çizdim ve ürperdim. "Ve bebek de mükemmel." Elimi Louie'ninkinin üzerine koydum ve kaşlarımı oynattım. "Yeni kuzenin neredeyse senin kadar sevimli."

"O benim kuzenim, ha?" diye sordu çocuk.

"Evet." Hayatı boyunca Vanessa'ya teyzem diye hitap etmişti. "Belki yakında onları ziyarete gideriz ve Disneyland'e bir gezi yaparız." Huysuz Josh'un Disneyland hakkındaki homurtularını şimdiden hayal edebiliyordum, ama bununla yaşamak zorunda kalacaktı.

"Hep bir kuzenim olsun istemişimdir..." diye söze başladı

Louie, gözlerini kırpıştırarak. Tanrım, çok tatlıydı.

"Ve bir kız kardeş."

Öksürdüm. Rastgele amfizem olmuşum gibi öksürdüm. Ne diye küçük bir kız kardeş istiyordu ki? Ne yapmam gerekiyordu? Onun için ağaçtan bir tane mi koparacaktım?

Bunun için en iyi yanıt neydi?

Bir tane bile yoktu, ben de onu duymamış gibi yaptım.

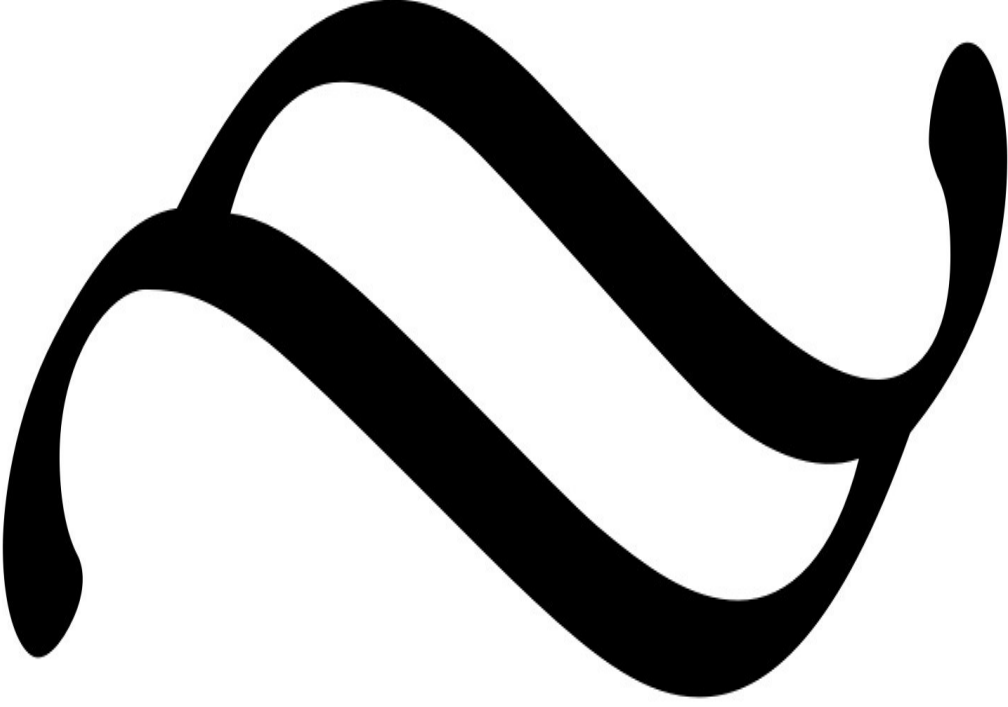
Bayan Larsen de onu duydu, çünkü ona döndüğümde mavi gözleri kocaman açılmıştı ve dudaklarını birbirine bastırmıştı. Birimizin bunun komik olduğunu düşünmesine sevindim, çünkü benim kesindi. Göz teması dikkat ederek Louie'ye tekrar baktım ve bunu nereden çıkardığını merak ettim. Her çocuk ailenin bebeği olmak istemez miydi?

Tribünlerdeki insanları sahadan koruyan çitlerin şingirtisiyle kafamı kaldırdığımda, maskesi ve kaskının yanı sıra boynundan ellerine kadar uzanan formasıyla bile tanıyabildiğim uzun boylu bir çocukla karşılaştım. "Josh!"

Sopasını ve elini aynı anda salladı; yüzünün alt yarısını koruyan siyah ağızlıktan bile gülümsediğini anlayabiliyordum. Bu çocukları gerçekten özlemiştim. Hayatımı onlarsız hayal edemiyordum.

Josh antrenmana devam etmek için tam arkasını dönmüştü ki yan tarafa baktım ve *onu* gördüm. Dallas elleri yıpranmış, eski kot pantolonunun ceplerinde üçüncü kalenin yanında duruyordu ve bana doğru bakıyordu. Rastgele bakmıyordu; kesinlikle bakıyordu.

El salladım ve gülümsediğinden oldukça emindim.

* "Goo,

orada uyuyakalacak mısın, yoksa ne?"

"Hayır," diye yanıtladı Louie, iki uzay gemisi havadaydı, burunları birbirlerinden birkaç santim uzaktaydı.

Banyo suyunun hâlâ sıcak olmasına imkân yoktu. Son yarım saattir küvette oturmuş uzay gemileriyle oynarken ben de yırtık okul pantolonunun dizini dikmeye çalışıyordum. Genellikle Josh'un beyzbol antrenmanının olduğu gecelerde banyo yapması için ısrar etmezdim ama Josh bana iki gündür ikisinin de banyo yapmadığını itiraf etmişti ve bu benim için işe yaramayacaktı. Ben ise

dondurulmuş taquitos ve bir torba dondurulmuş mısırdan oluşan hızlı bir akşam yemeği hazırlamış, on bir yaşındaki çocuk duş almıştı.

"Hadi o zaman. Yarın okula gitmen gerektiğini ve güzellik dinlenmesine ihtiyacın olduğunu biliyorsun."

Ayağa kalkarken bana utangaç bir şekilde gülümsedi, hala tamamen masumdu, çıplak olduğunu umursamıyordu. Bir yıl önce, aynı banyoyu paylaştığımız zamanlarda, yanlışlıkla Josh'un üzerine yürümüştüm. Çırılçıplaktı ve sanki onu öldürmek için oraya girmişim gibi bağırması, iki eliyle mahrem yerlerini kapatarak "Külçelerime bakma!" diye bağırması.

Sanki onun küçük fıstıklarını daha önce binlerce kez görmemişim gibi.

Sonraki beş dakika içinde Louie'yi kuruladım ve pijamalarını giymesini izledim. Üstte Örümcek Adam, altta dinozorlar vardı. Saçlarını karıştırdıktan sonra banyoda yarattığımız dağınıklığı topladım ve çamaşır makinesine bir yük koymak için çamaşır odasına yöneldim. Makineye deterjan koymuştum ki ön kapının çalındığını duydum. Saatin gece ona yaklaştığını anlamak için saatime bakmama gerek yoktu. Bu kadar geç saatte kim gelebilirdi ki?

Gözetleme deliğinden baktığımda Dallas'ın yüzü yana eğikti. Burnumdan uzun bir nefes vererek cevap vermemeyi düşündüm ama sonra fikrimi değiştirdim. Nasıl olsa yakında onu tekrar görmek zorunda kalacaktım. Neden bu işi halletmeyeyim ki? Belki söylediklerimi unutmuştur, unutmadıysa da... çok kötü, diye tahmin ettim. Artık geri alamazdım.

"Merhaba," dedim kapıyı sonuna kadar açarak. Hâlâ antrenmanda gördüğüm kıyafetlerini giymişti ama beyzbol şapkası takmamıştı. Onunki hâlâ arabamdaydı.

"Konuşmak için bir saniyen var mı?" diye sordu, elleri iki yanında gevşek bir şekilde.

Bana artık arkadaş olamayacağımızı mı söyleyecekti? Otoriter ve dik kafalı olduğumu biliyordum. Bazen geçinilmesi en kolay insan olmadığımın da farkındaydım. Ama şimdi bana siktir olup gitmemi söyleyemezdi, değil mi?

Dallas öne doğru bir adım attı, yıpranmış tenis ayakkabılarının uçları kapının çerçevesini aşarak kapıyı yüzüne kapatmamı engelledi. Elini ensesine götürdü. Yorgun ve ben gitmeden önceki halinden daha bronz görünüyordu. "Seni ben aradım."

Bununla nereye varmaya çalışıyordu? "Biliyorum. Sadece... meşguldüm. Özür dilerim. Seni geri arayacaktım ama ne zaman aklıma gelse geç oluyordu."

Verdiği derin, yavaş nefes göğsüme çarpıyor gibiydi. "İki haftadır hiçbir antrenmana gelmedin. Ne zaman kapıyı çalsam cevap vermedin." Durakladı, gözleri yüzüme odaklandı. "O gün maçtan çıktın. Sana biraz zaman tanıyacaktım ama ondan sonra seni görmedim ve endişelendim."

Benim kapımı da mı çalmıştı? "Şehir dışındaydım, hepsi bu." Gözlerimi kırıştırdım, yüz ifademi eşit tutmaya dikkat ettim. "Biz iyiyiz. Sen bana bir şey yapmadın." Kendimi aptal yerine koyan bendim. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Rahatlama omuzlarındaki çizgileri delip geçmiş gibiydi. "İyi miyiz?"

Eğer o bunu garipleştirmeyecekse, ben de garipleştirmeyecektim. "Evet." Sonra boğazımı cehennem gibi kaşındıran o sözleri söyledim. "Tabii ki iyiyiz. Biz arkadaşız. İçeri gelmek ister misin? Bıram var."

On Yedinci Bölüm

Annem bana doğru eğilmeye karar verdiğinde Josh atış yapmak için tümseğe doğru yürüyordu. "Daha iyi vuruyor mu?" diye sordu, sanki daha önce harika vurmuyormuş gibi.

Gözlerimi üsteki on bir yaşındaki çocuktan ayırmadan başımı salladım. Vanessa'yı Kaliforniya'da ziyaret ettikten sonra eve döndüğümünden beri neredeyse iki hafta geçmişti. Cehennemden daha meşguldüm. Bu hafta sonu çocuklarla izinli olmam gerekiyordu, ama ben yokken iptal etmek zorunda kaldığım randevulara yetişmem gerekiyordu ve Larsen'lar o sabah Josh ve Louie'yi almayı teklif etmişlerdi, böylece onu turnuvasına götürebilecekler ve beni çalışmaya bırakacaklardı. Günün son müşterisi son dakikada arayıp iptal edince, Sean ve ben salonu bir saat erken kapatma kararı aldık. Josh'un takımının o hafta sonu oynayacağı turnuva neyse ki arabayla sadece yarım saatlik bir mesafedeydi ve ben de yeterince hızlı dönmüştüm, böylece sadece oynamış ve kazanmışlardı.

-Havuz maçlarından sonra iki takıma karşı. Döndüğümünden beri ilk kez beyzbolla ilgili herhangi bir şeye katılabildim; yeniden planlamak zorunda kaldığım tüm müşterilere yetişmek için geç saatlere kadar kalmak zorunda kalıyordum.

Larsen'ler ilk dört maç boyunca burada kalmışlar, ben çıktıktan hemen sonra da ailem gelmişti. Bu aynı zamanda bir aydan uzun bir süredir ailemle ilk kez on dakikadan fazla vakit geçirdiğim andı. Annemle aramızdaki şeyler hâlâ tuhaftı. Bir şeyi çok ileri götürdüğünü asla kabul etmeyecekti ve ben de duygularımdan geri adım atmayacaktım. O ne derse desin, ne düşünürse düşünsün, en iyi arkadaşımı ve bebeğini ziyarete gittiğim için pişmanlık duymuyor ya da kötü hissetmiyordum.

"Evet. Vuruş koçu harika ve koçlar da antrenman sırasında onunla çok çalışıyorlar."

Koçlar. Elimde olmadan üçüncü kalenin yanında duran ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir koça baktım. Döndüğümde bana geldiği o geceden beri onu pek görmemiştim. Benimle birlikte içeri gelmiş ve ben ona en iyi arkadaşımı ziyaret ettiğimi anlatırken buzdolabındaki son birayı içmişti. Onun evli olduğuna inanmamıştı. Ben önce Josh'u kontrol ederken Louie odasından çıkmış ve ben ona günlük Rodrigo hikayesini anlatırken Dallas'ı yanına oturmaya davet etmişti.

"Koçlar kimdi?" diye sordu annem ve beni şimdiki zamana geri sürükleyerek, kardeşimin telefonunu kaybettiğini sandığı ama kazara buzdolabının içinde unuttuğunu anlatırken Louie'nin yatağının bir tarafında oturan komşumun zihnindeki görüntüsünden uzaklaştırdı.

Ona yan gözle baktım ve bir şekilde başımı sallamamayı başardım. Annemle babam Josh'un maçlarına Larsen'ler ve benim kadar çok gelmiyorlardı ama daha fazlasını bilmesi için yeterince maça gitmişlerdi. Mesele şu ki, Josh spor yapmaktan ilk bahsetmeye başladığında annem de babam da şikayet etmişti. *Neden futbol değil?* Ben de "Çünkü futbol oynamak istemiyor." dedim. Onca yıldan sonra

Bunu aşacaklarını ve onun beyzbolda doğuştan yetenekli olduğunu kabul edeceklerini düşünmüştüm ama bu inatçı kıçlar için doğmuştum.

Önce birinci kalenin yanında duran Trip'i, sonra da yavaşça, biraz da sinirli bir şekilde, bize en yakın duran iri adamı işaret ettim.

"Neden tanıdık geliyor?"

Sorusuna aldanmayarak ona tekrar baktım. "Onunla partide tanıştın." Bu kadın bir fil hafızasına sahipti; hiçbir şeyi unutmazdı. Çocukken yaptığım ve nedense onu hâlâ kızdıran şeyleri zaman zaman gündeme getirirdi.

"Oh."

"Oh" demesi hoşuma gitmedi. Ben de bekledim.

"Şu dövme olan mı?" diye sordu İspanyolca.

Bütün dövmeler mi? Sadece dirseğine kadar vardılar.

"Si." Tekrar söyledi, "Oh."

Eğer annemi bu şekilde tanımasaydım, Dallas'a karşı kayıtsız olduğunu düşünürdüm. Ama onu tanıyordum. Ve nedense ondan bahsederken "oh" demesi bana pek hoş gelmedi.

, Josh kalede pozisyonunu aldı ve topu üçüncü ile ikinci arasında düz bir şekilde vurdu, o kadar uzağa fırladı ki onu alkışlamak için ayağa fırladım. Hayal meyal annemin ellerini havaya kaldırıp alkışlamaya başladığını fark ettim. Ancak Josh'un ayakları üçüncü kaleye çarptığında oturana kadar söyleyeceğini bilmem gereken şeyi nihayet söyledi.

"Tüm bu dövmelerin çocukların yanında olmasının iyi olduğunu sanmıyorum, değil mi?" İnledim. "Dövmeler dışarı fırlayıp insanlara saldırmaz, *anne*."

"*Si pero... ve lo*." Çenesinin ucuyla Josh'la konuşurken ellerini dizlerine koymuş olan Dallas'ı işaret ederek ofladı. "Bir çete üyesine benziyor."

Annemin bu basmakalıp saçmalıkları yapmasından nefret ederdim, özellikle de bana ve çocuklara karşı oldukça nazik davranan bir adamdan bahsederken. Kısa kesilmiş saçları ve doğuştan sahip olduğu yüzüyle yargılanması ona haksızlıktı. Pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. "Anne, o bir çetede değil. Çocuklarla arası çok iyi. Herkesle arası çok iyi."

"Ay. Belki, ama neden tüm o dövmeleri yaptırmak zorunda?"

"Çünkü onları istiyor," dedim normalden daha sert bir ses tonuyla.

Vücudunun üst kısmı bana doğru döndü, o siyah, siyah gözleri kısıldı. "Neden sinirleniyorsun?"

"Kızmıyorum. Bence onu yargılayarak kabalık ediyorsun. Onu tanımıyorsun."

Öfkelendi. "*¿Y tú si?*"

"Evet, biliyorum. Yirmi yıl donanmada görev yaptı ve kendi işinin sahibi. Küçük çocuklara koçluk yapıyor çünkü onların yanında olmayı seviyor. Josh ve Louie'ye her zaman iyi davrandı." *Neredeyse* söyleyecektim ama içimde tutmayı başardım.

beni." Kendimi durduramadan. Etrafımda oturan insanları düşünmeden ve onların da beni dinliyor olabileceğini hesaba katmadan önce, "Bence o harika biri. Ondan çok hoşlanıyorum."

Uzun uzun içine çektiği nefes, üç metre yakınımdaki tüm havayı emiyor gibiydi. "¿Qué qué?" Ne?

"Ondan hoşlanıyorum." Onu kışkırtıyor muydum? Belki biraz, ama bana böyle davranmasından nefret ediyordum, *nefret ediyordum*.

"Neden?"

"Neden olmasın?" Ne zaman Meksikalı olmayan birinden hoşlansam bu tartışmayı yapıyorduk.

"Diana, *no me digas eso*."

"*Te estoy diciendo eso. Me gusta*. O iyi bir insan. Yakışıklı-" Alay etti. "Ve herkese iyi davranıyor, *anne*. Partiden sonraki günü biliyor musun? Gelip bana ve çocuklara saatlerce temizlikte yardım etti." O gece evimden ayrıldığında ona gerçekten inanmamıştım, bana dağınıklığı kendi haline bırakmamı çünkü ertesi gün hep birlikte halledebileceğimizi söylemişti.

Ama yapmıştı. Defalarca, yapmak zorunda olmadığı şeyleri yaptı. Biz onun için bir hiçtik, ama o başkalarının yapmadığını yaptı.

Eğer bu dostluk değilse, ne bilmiyordum. "O

değil, Diana. *Bir daha olmaz*."

Tanrı olsun, bazen annemi boğmak istiyordum. "Aman Tanrım, *anne*. Sakin ol. Sana onu sevmeni söylemiyorum. Sadece ondan hoşlandığımı söylüyorum. Biz evlenmeyeceğiz. Beni o şekilde sevmiyor bile. O sadece... hoş biri."

Beni doğuran kadın yine öne doğru baktı. Ellerinin, üzerindeki uzun eteğin kumaşını sıktığını görebiliyordum. "Şimdilik!" diye fısıldadı adeta.

Olamaz.

"Onları nasıl seçeceğini bilmiyorsun," dedi, bakışları hâlâ ilerideydi.

Ben de ona bakamıyordum, bu yüzden bir sonraki vurucunun vuruşunu izlemek için yer değiştirdim. "Anne, seni seviyorum ama şu anda oraya gitme," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum," dedi usulca, "ama aptalca kararlar verdiğinde birinin sana söylemesi gerekiyor. Geçen sefer çenemi kapalı tuttum ve ne olduğunu biliyorsun."

Elbette ne olduğunu biliyordum. Ben de oradaydım. Yaşadıklarımı ben de yaşamıştım. Ne kadar aptal olduğumu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yoktu. Bunu unutmama asla izin vermezdim.

Ama işte yine bana hayatımda ne yapmam ve neyi farklı yapmam gerektiğini söylüyordu. Bazen, çocukken bana karşı bu kadar katı olmasaydı, "önerilerini" daha ciddiye alırdım diye düşünürdüm, ama o katıydı. Çok katıydı. Ve onu ne kadar seversem seveyim, artık bunu kaldıracak durumda değildim. "Anne, Rodrigo'nun dövmeleleri vardı. İkiyüzlü olma."

Onu vurmuşum gibi davrandı. Elleri göğsüne gitti ve sırtı dimdik oldu. Annem yutkundu ve eminim elleri titremeye başladı.

Tanrım. Böyle davrandığında nefret ediyordum.

"Kardeşin hakkında konuşma." Onu zar zor duydum.

İçimi çektim ve elimin tersiyle kaşımı ovuşturdum. Onunla her seferinde. Tanrım. Rodrigo hakkında asla konuşamazdık. Asla.

İç çekerek dikkatimi oyunda tutmaya çalıştım, sadece yarısını oyuna verirken diğer yarısı Rodrigo ve Dallas'ı düşünmek arasında gidip geliyordu. Kardeşimin ondan hoşlanacağını düşünmüştüm. Gerçekten severdim.

Annem tekrar konuşana kadar oyun neredeyse bitmişti. "Arkadaş olabilirsiniz ama başka bir şey olamazsınız." Boğazından öyle hassas bir ses çıkardı ki, taklit edebileceğimi hiç sanmıyorum.

Neden hiçbir şeyin peşini bırakmıyordu? Ben neden hiçbir şeyi olurlarına bırakamıyor ve ona duyması gerekenleri söyleyemiyordum? Gözlerimi devirerek, elimi Dallas'ın taktığı şapkanın altına ve başımın arkasında tepeye yakın bir yerde bir iki gündür kaşınan noktayı kaşıdım. Saçımı birkaç gündür yıkamamıştım, muhtemelen zamanı gelmişti.

"Beni duydun mu?" diye sordu sessizce.

Tekrar oyuna odaklanmadan önce ona bir bakış attım. "Evet. Sadece sana duymak istediğin şeyi söylemeyeceğim *anne*. Özür dilerim. Seni seviyorum ama böyle yapma."

Soluduğu nefes on yaşındayken beni korkuturdu. Yirmi dokuz yaşında bunun beni birazcık bile rahatsız etmesine izin vermedim. Oyunun sonunda babam yanında Louie'yle geldi, oyun parkında geçirdikleri zamandan dolayı terlemiş ve yorgundu. Annemi rahat bırakmak için elimden geleni yapmadım ama oldu işte. Bir sonraki maç neredeyse bir saat sonra başladığında, babamın yanına oturmaya özen gösterdim, Louie de diğer yanımda aramızda bir tampon olarak duruyordu. Tornado günün son maçını kazandı - ki bu her zaman buruk bir sevinçti çünkü bu ertesi gün çocukların maçı olacağı ve salon Pazar günleri kapalı olduğu için bunun için ekstra erken kalkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Annemle babamı vedalaşmak için arabalarına kadar takip ve annemle ben birbirimizin yanağına hızlıca bir öpücük kondurduk. Babam ve Louie arabaya binmeden önce ikimizin arasında bakiştılar. Arabamıza doğru giderken, benden beş sıra aşağıda park etmiş kırmızı bir pikap gördüm. Yatağın yanında, içine bir çanta atmakla meşgul, daha da tanıdık bir görüntü vardı. Dallas.

Birkaç metre ötede duran ve hızla konuşan Christy'ydi.

Josh neye baktığımı fark etti çünkü "Ona bizimle yemesini söyleyecek misin?" diye sordu.

Onun için bu kadar açık mıydı? Bir omzumu kaldırdım. "Bunu düşünüyordum. Sen ne düşünüyorsun?"

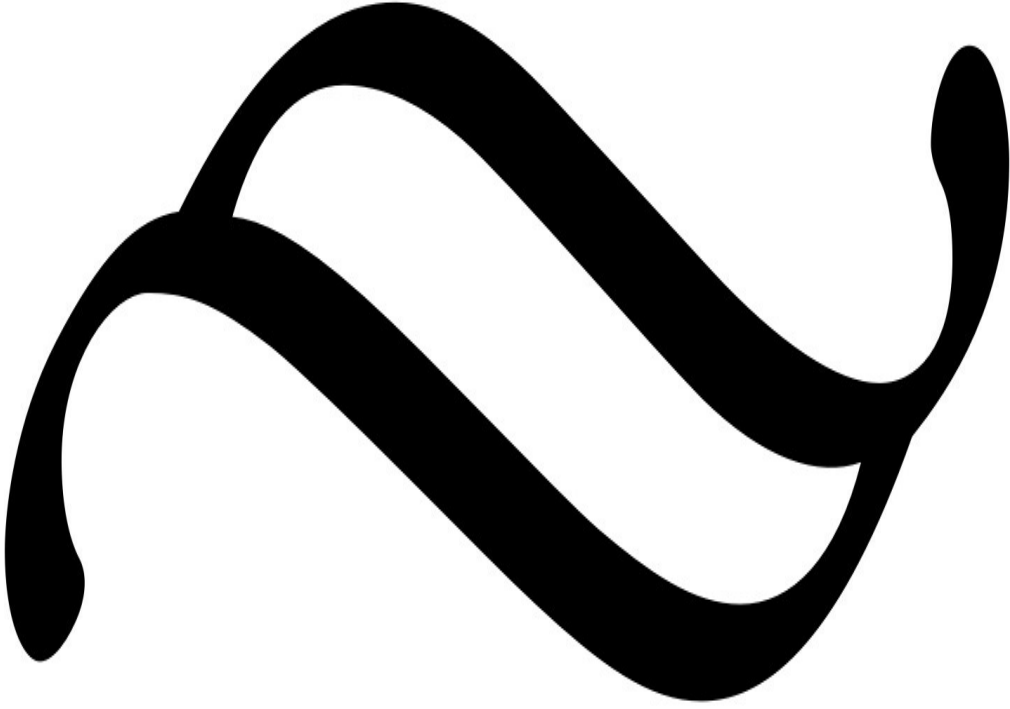
"Umurumda değil."

Ona şaşı bir bakış atarak, Dallas'ın ağzını kapattığı sırada ekibimizi pikaba doğru yönlendirdim. Ya geldiğimizi duydu ya da bizi hissetti, çünkü omzunun üzerinden baktı ve orada durdu. Yüzü bize dönük olan Christy, fark etmem için kaşlarını çatı ama ona dikkat etmeyi bıraktım. Louie bir elini tutuyordu ve Josh da çantasını arkasına atmış yanımdaydı. Dallas'ın bizi görünce yüzünde beliren gülümseme gerçektir.

"Bağış toplama konusunda size geri döneceğim. Bunun için acelemiz yok," dedi komşum sağındaki kadına göz göze gelmeden. "Seninle sonra konuşuruz."

Christy'nin gözleri Dallas'tan bana kaydı ve içine küfür karıştığına bahse girebileceğim derin bir nefes verdi. Koç'a bir şeyler söyledi, bana bir bakış daha attı ve yürümeye başladı.

Ona çenemi kaldırıp, "Akşam yemeğinde sosisli yiyeceğiz Lex Luthor," diye sormadan önce makul bir mesafe uzaklaşmasını bekledim. Sen de ister misin?"

* * *

"Lou, kafanın nesi var?"

Kanepede oturmuş Josh'a karşı bir video oyunu oynayan Louie, aniden kumandayı kucağına bıraktı ve yüzünü buruşturarak kafa derisini kaşımaya başladı. "Kaşınıyor."

Ona kaşlarımı çattım. "O zaman bu gece saçlarını yıkamayı unutma, edepsiz."

"Hı-hı" dedi, kumandayı tekrar eline alıp Josh'a karşı oynadığı dövüş oyununa odaklanırken.

Yemeğimizi yarım saat önce bitirmiştik ve o zamandan beri dördümüz - Dallas dahil - dönüşümlü olarak onun yaşındayken Street Fighter olarak oyunu oynuyorduk. Oyunun gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son maçı Josh'a karşı kaybetmişim ve Louie benim yerimi almıştı.

Kanepede kendimi ayarlarken dizimi yukarı çektim ve bu yanlışlıkla Dallas'inkine çarptım. O ana kadar dikkati ekrandaydı ve dönüp bana küçük bir gülümseme verdi.

"Bir daha ister misin?" Ben sordum. "Bütün yedik." Başını

salladı. "Hayır, tıka basa doydum. Teşekkürler."

Şaşırmadım; zaten dört tane yemişti.

Başımdaki başka bir nokta kaşınmaya başladı ve işaret parmağımla kaşımak için uzandım. Saçını yıkaması gereken tek kişi Louie değildi. Kanepenin bir minderinde oturan adama dönüp baktığımda, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı ve ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Ugh!" Josh bir anda bağırdı, iki eli de saçlarına gitti ve kafasını kaşıyarak kumandasını yere fırlattı. "Çok kötü kaşınıyor!"

Ne haltlar ?

Göz ucuyla baktığımda Louie de aynısını yapmaya başladı ama tek eliyle. İkisi de kan almaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bunu daha yeni düşünmüştüm ki kafa derimdeki başka bir nokta kaşınmaya başladı ve ben de üzerine gittim.

"Neler oluyor böyle?" Kaşınarak sordum.

Odadaki tek ses, tırnaklarımızı kafa derilerimizde gezdirirken çıkardığımız sestti. Sonra Dallas, "Louie, şu lambayı aç." dedi.

Louie serbest eliyle kendisine söyleneni yaptı.

"Yatak böcekleri falan mı var?" Bir fikri olabileceğini umarak sordum.

Dallas bakışlarını bir çocuktan diğerine ve bana çevirmekle meşguldü; yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Lou'ya kendisine doğru gelmesini işaret etti ve çocuk da geldi. Dallas o büyük elleriyle Louie'nin saçlarını ayırırken ben hala kaşınıyordum, yüzü kafasına bakmak için iyice öne eğildi. Ellerini geri çekerken tek kelime etmedi ve sonra avuçlarını farklı bir noktaya götürüp aynısını yaptı, burnu Louie'nin kafa derisinden birkaç santim uzağa geldi. Bunu üçüncü kez de yaptı.

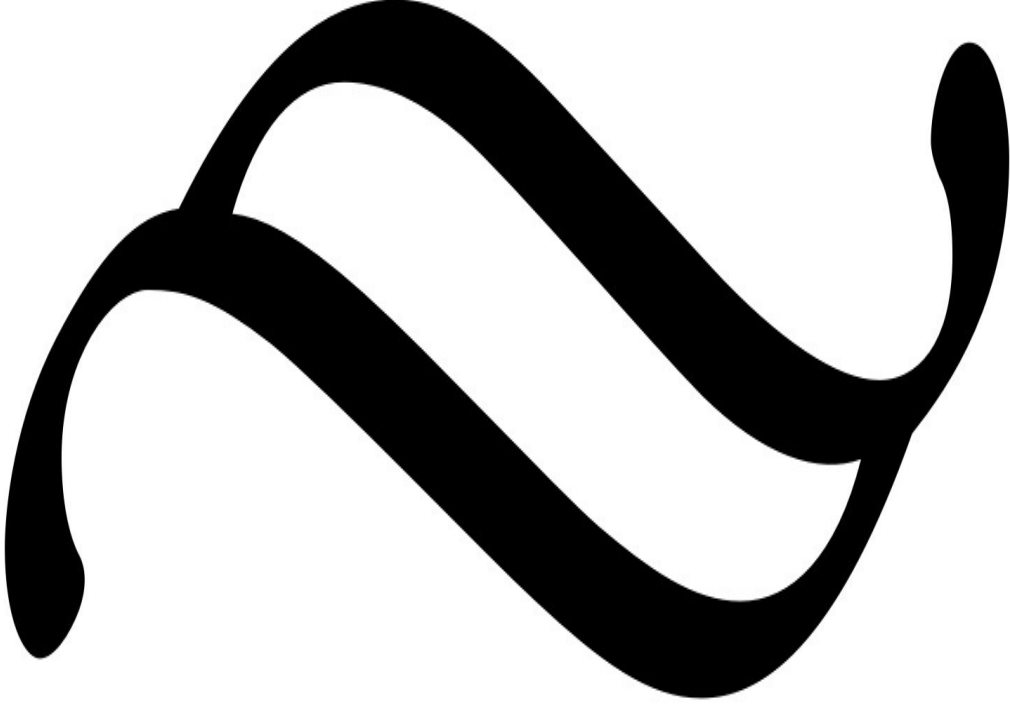
Yerde uyuyan Mac'e baktım ve yavaşça "Piremiz var mı?" diye sordum. Ona her ay aynı gün pire ilacını veriyordum.

Dallas doğrulup dudaklarını birbirine bastırđı ve bir şekilde sakince, "Hayır, sende l-i-c-e var," demeyi başardı.

"L-i-c-e?" Josh harfleri nefesinin altında mırıldandı.

"Li-cee?" Bu Louie'ydi.

Burnumu kırıştırırken bir elim hâlâ başımın üzerindeydi. "Aman Tanrım. Hayır!"

* * *

Dünyada satın almaktan utandığım çok az şey var. Ergenlik çağındayken, bilerek sadece kendi kendine ödeme şeridi olan mağazalardan ped ve tampon satın alırdım. Yirmili yaşlarımda, mağazadan almaya utandığım için internetten prezervatif almaya başladım. Ayrıca mantar enfeksiyonu geçirdiğim zamanlar için kaşıntı giderici ilaçlar ve Louie bebekken aldığım kayganlaştırıcı vardı ve hiçbir termometrenin gitmemesi gereken yere bir termometre götürmem gerekiyordu.

Ve sonra bitlenme oldu.

Bitler. *Bitler*. Lanet *bitler*.

Başımı ve çocuklarinkini kaplayan yumurtaları ve küçük yaratıkları her düşündüğümde kusmuk boğazıma kaçıyordu.

Yirmi dört saat açık eczaneden üç kutu ilaç ve bir galon çamaşır suyu almak, almaya utandığım şeyler listesine girdi. Ben çocukken, bitlenen iğrenç çocuklar yüzünden nefesimiz kesilirdi. Ve şimdi evimde onlardan üç tane vardı, biri de bendim.

Beş dakika önce eczanede olmam gerektiği aklıma geldiği anda Dallas'a, "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," dedim ve hemen gitmemiz gerektiğini söyledim.

Önümde ve "SAÇLARIMIZDA BÖCEKLER Mİ VAR?" diye bağırان iki çıldırmış çocuğun arasında dururken tek yaptığı göz kırpmak ve sakın kalmaktı ve sonra elimden arabamın anahtarlarını aldı. "Ben sürerim. Sen ihtiyacın olan şeye bak."

O böyle söyleyince, "Ben hallederim" lafımı yuttum. Saçımda, Josh'un saçında, Louie'nin saçında yumurta vardı. Aman Tanrım. İğrençti. Gerçekten, gerçekten iğrençti. Dallas üzerimizde ne olduğunu doğruladıktan sonra başımın daha da yemin edebilirim. Bir an annemi aramayı düşündüm ama geceyi bitirdikten sonra son şey çocukların bitlenmesinden beni sorumlu tutacak bir neden bulmasıydı, çünkü bulacaktı. İlkokulda bir kez bitlendiğimden emin olduğumu unutun - dördüncü sınıfın tamamı bitlenmişti - ama benim gözetimimde olsaydı durum bambaşka olurdu.

Dallas'ın önerdiği gibi, yolculuk boyunca ne almam ve ne yapmam gerektiğine baktım. Ben içeri girip gerekenleri alırken o çocuklarla arabada kaldı, tezgâhtar beni dışarı çıkarırken sadece biraz yan gözle baktı.

"Sen onların tedavisini yap, ben de çarşafıya yardım edeyim," dedi Dallas, o keskin, saçma sapan ses tonuyla eve girerken.

"Gerçekten, bunu yapmak zorunda değilsin. Saat neredeyse on iki oldu." Kahretsin, neredeyse gece yarısı mıydı? İnternette gördüğüm talimatlara göre bütün gece ayakta olacak, çarşafı, çamaşırları yıkayacak ve süpürge yapacaktım. Josh'un bir sonraki maçı için de erken kalkmamız gerekecekti.

Hasta olacaktım. Kanla başa çıkabilirim. Çocuklar hastalandığında ve her yere kustuklarında onlarla başa çıkabilirdim. İshal ve ben eski dosttuk... ama bu bit olayı başa çıkamayacağım bir sınırı aşıyordu. Böcekler ve ben yakın, kişisel bir ilişki kuracak arkadaşlar değildik.

Dikkatini tekrar ileri çevirmeden önce kısa bir süre bana baktığını yakaladım, ama elleri direksiyon simidinin üzerinde esniyordu. Paranoyak olduğum için kafalığın üzerine bir market poşeti koymuştum. "Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum."

"Pirelerim var!" Louie arka koltuktan bağırdı.

"Sende pire yok. Sende bit var," diye düzelttim onu, bu hatırlatma karşısında içimden biraz ağladım.

"Bitlerden nefret ediyorum!"

"Lou, bitlerin ne yaptığını biliyor musun?" diye sordum. Sessizlik.

Tüm bunlara rağmen kıs kıs güldüm ve biraz kahkaha attım. Gülmemesi en iyisiydi. "Pekâlâ, hanginiz birinin şapkasını ödünç aldı?"

Josh bir inilti çıkarmadan önce kısa bir sessizlik oldu. "Geçen hafta Jace'in kapüşonunu kullandım."

Orospu çocuğu. O zamandan beri kaç kez hep birlikte kanepede vakit geçirmiştik ya da onlardan birine sarılıp kafalarımızı birbirine bastırmıştım? Louie önceki hafta iki kez benimle yatmış ve yastığımı paylaşmıştı. Bir gece Josh'la da yattığından emindim.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı.

"Sorun değil J. Olur böyle şeyler." Bir daha olmamasını umuyordum ama enfeksiyon kapmak ya da her ne olarak kabul ediliyorsa onu kapmak için elinden geleni ardına koymamıştı.

"Bir keresinde bir sürü insan bitlendiğinde denizdeydim," diye söze girdi Dallas, ben konuşmamı bitireli iki saniye bile olmamıştı. "Hayatımda hiç bu kadar çok yetişkinin ağladığını görmemiştim Josh. Her şeyi halledeceğiz, merak etme."

Neden bu kadar nazik olmak zorundaydı? Neden? "Orduda mıydın?" Josh sordu. "Donanmada."

On bir yaşındaki çocuk alay etti. "Ne? Bunu neden bilmiyordum?"

Dallas'ın dikkatini ileriye verirken bile ağzının bir sırtışa dönüştüğünü görebiliyordum. "Bilmiyorum."

"Ne kadar için?"

"Yirmi bir yıl," diye cevap verdi adam kolayca.

Josh'un ağzından çıkan sesler yirmi yılı idrak edemeyen bir çocuğa aitti. Tabii ki anlayamazdı. Hayatın ona doğru akmaya başlamasına daha en az yedi yıl vardı. "*Kaç yaşındasın sen?*"

"Tanrım, Josh!" Güldüm.

Dallas da öyle. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?" "*Tia* Di, kaç ? Otuz beş mi?" diye sordu. Tıkandım. "Yirmi dokuz, aptal surat."

Josh başlangıçta şaka yapıyor olmalıydı çünkü arka koltukta gülmeye başladı. Arkamı dönmeden Louie'nin de güldüğünden emindim.

"Hain," diye seslendim ufaklığa. "Bir şey istediğinde bunu hatırlayacağım."

"Bay Dallas, siz... *elli yaşında* mısınız?" Louie kaçırdı.

Aman Tanrım. Elimi yüzüme vurmaktan kendimi alamadım. Bu çocuklar çok utanç vericiydi.

"Bunun için teşekkürler Lou. Hayır, elli yaşında değilim."

Dallas kıkırdadı. "Kırk beş mi?"

Direksiyonun arkasındaki adam bir ses çıkardı. "Hayır."

"Kırk mı?"

"Kırk bir."

Bunu

biliyordum!

"Büyükbaba kaç yaşında?" Louie sordu.

Büyükbaba Larsen'in yetmiş bir yaşında olduğunu teyit ettiğimde Dallas arabayı garaj yoluna çevirmişti. Daha eve girmemiştik ki komşumuz, "Siz üçünüz duş alın, ben de çarşafarla ilgileneyim," dedi. Elinde çoktan çamaşır suyu kabı vardı.

"Emin misin?" Onun yerinde olsaydım, bitli insanlarla dolu bir evde olmak konusunda nasıl hissedeceğimden emin değildim.

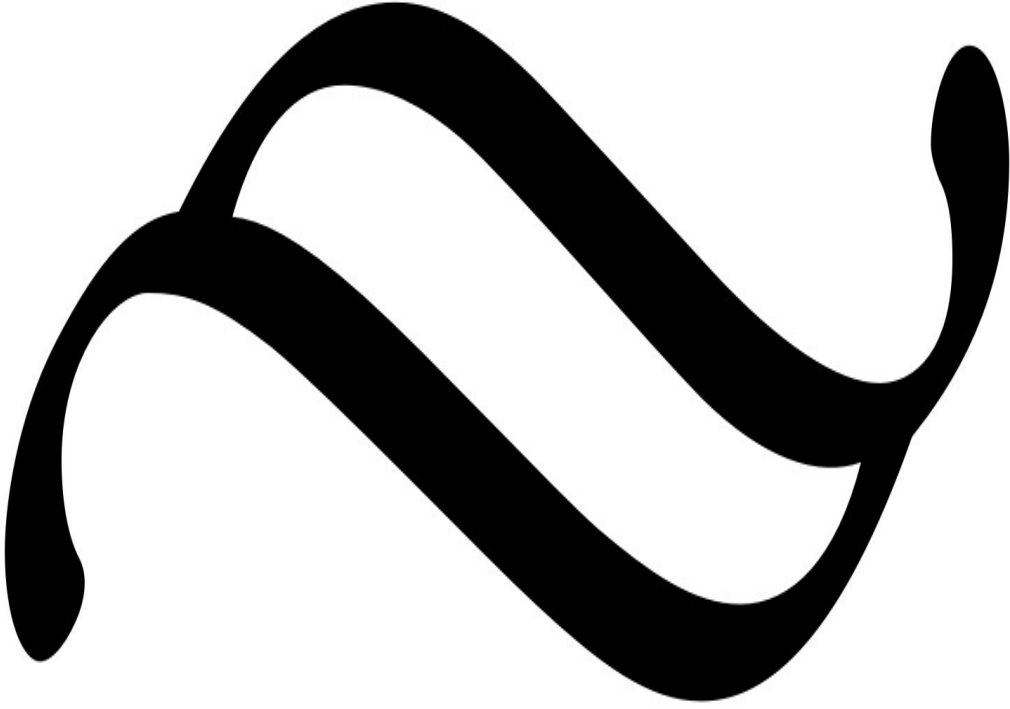
Dallas o güzel ela gözlerini kırpıştırarak bana eve doğru el salladı. "Evet. Git. Evden bir şeyler almam lazım, hemen dönerim."

Kapının kilidini açıp çocukları banyolarına doğru götürürken Dallas'ın yatak odama girdiğini ve sütyenimi kapı koluna asılı bıraktığını düşünmedim bile.

Üçümüz küçük banyolarına tıkmışken kapıyı kapattım ve ellerimi çırpıttım. "Bu şeyleri üzerinize sürmem ve duş alabilmeniz için on dakika beklemem gerekiyor. O yüzden soyunun, sizi pis maymunlar."

Louie inledi, "Ama dün banyo yaptım."

Diğeri ise -Tanrı yardımcım olsun- "Sen bir sapıksın!" diye bağırdı.

* * *

Duşlar bittiğinde saat sabahın üçüydü... ve toplama... ve tarama.

Çocuklar doğduğundan beri ve özellikle de kardeşim olmadan hayatıma tam zamanlı olarak girdiklerinden beri, sayamayacağım kadar çok kez üzerime kusuldu, kaka temizledim ve yerdeki ve iç çamaşırlarımdaki çişleri temizledim. Josh'un çarşaflarını, çoraplarını ve iç çamaşırlarını top yapmaya başladığı gün için kendimi zihinsel olarak hazırlıyordum. Bir çocuğun bedensel işlevleri hakkında konuşmamız gereken gün ona söyleyeceklerimi not almaya bile başlamıştım. Bir şekilde, bir şekilde, onun önünde "penis" kelimesini söylemekten kurtulacaktım.

Ama bir çocuğun saçındaki yumurtaları taramak neredeyse kırılma noktamdı. Beni şikayet etmekten alıkoyan şey, saçlarına masaj yapmam ve durulamalarına yardımcı olmam için geçen süre boyunca onlarla kavga ettikten sonra çocukları oturma odasına getirdiğimde, Dallas'ın çamaşır odasından çıkıp "Hazır mısın?" diye sormasıydı.

Ben de "Ne için?" diye
sordum. "Sirkeleri
temizlemek için."

Ağzımı açıp ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemeye başladım ama kaşlarını çattı ve bana bıkkın bir ifade verdi. "Bunu kendi başına yapabileceğini biliyorum ama ben buradayım. Hadi yapalım şu işi."

Biz de yaptık. Saçları daha kısa olan Josh'u ona doğru ittim ve Louie'yi yemek odasına götürdüm, evde hâlâ koltuk olan tek odaydı. Dallas kanepenin minderlerini sökmüştü ve onları da yıkadığını varsayabilirdim. İnce dişli taraklara bir daha asla aynı gözle bakamayacaktım. Yemek odasındaki sandalyeye oturduğumda, Dallas'ın göğsüne doğru uzandığını ve yüzüne bir şey getirdiğini gördüm.

Gözlüktü.

Gözlük takıyordu. Dar, siyah, kalın çerçeveli gözlükler. Kahretsin.

Baktığımı hissetmiş olmalı ki bana aptal bir yüz ifadesi takındı. "Okuma gözlüğü. Ben miyopum."

Okuma gözlüğü mü? Daha çok seksi gözlükler gibi. Tanrı yardımcım olsun. Ağzımdan bir nefes çıkarırken kendimi ileriye bakmaya zorladım.

Tararken, tararken ve tararken hepimiz sessizdik ve ben yanımdaki sandalyede oturan adama birkaç kez daha baktım.

Yumurtalar. Lanet olsun. Kusmuğu her tercih ederim.

Bir şişme yataktan sonra, çarşaf lar kurumadığı ve fazladan çarşaf im olmadığı için, çocuklar yataktaydı ve ben ayakta uyuyakalmıştım. Başım son birkaç saattir daha da kötü kaşınmaya başlamıştı ama bunun sadece çocukların kafalarında gördüklerim yüzünden olduğundan emindim. İkisini de yatırdıktan sonra oturma odasına döndüğümde Dallas'ı mutfakta yıkanmış ikiz çarşaf ları silkelerken buldum.

Elimde olmadan onun önünde kocaman bir esneme sesi çıkardım, gözlerim dolmuştu. "Yardıma n için çok teşekkür ederim. Bu gece sensiz ne yapardım bilmiyorum," diyebilirdim anda söyledim.

O da çok yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında torbalar vardı. Gözlüklerini çıkardı ve ön kolunu gözlerine sürterek, "Çabuk duş al da saçını yapayım," dedi.

Aman Tanrım. Yüzüm aklımdan geçenleri anlatmış olmalıydı çünkü benim ona verdiğim kadar büyük bir esneme verdi ve başını salladı.

"Duş al, Diana. Kafanda böcekler gezinirken uyuyamazsın."

O böyle söyleyince tedaviyi nasıl yapmayabilirdim ki? İlaçları yıkayıp sabunlanırken, *ona daha sonra ödeme yapabileceğimi* düşündüm. O olmasaydı ne yapabileceğimi ya da ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Muhtemelen şu anda gözyaşları içinde olurdum.

Dışarı çıktığımda gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Her beş saniyede bir esniyordum. Her esnediğimde gözlerime yaşlar doluyordu.

Neredeyse zombi gibiydim.

Küvetin ve fayanslı duvarların her tarafına çamaşır suyu döktüm çünkü sıcaklık ve kan olmadan hayatta kalabilen mutant bitlerimiz olabileceği paranoyasına kapıldım, banyonun penceresini açtım ve kapıyı arkamdan kapattım. Yarın her yeri temizleyecektim. Dallas'ı, Josh'un saçını yaparken kullandığı yemek odası sandalyesinde oturmuş, başını elinin üzerine koymuş, gözleri kapalı halde buldum. Oturma odasıyla yemek odası arasında zar zor duraklamıştım ki doğrulup uykulu gözlerini bana doğru kırıştırdı ve dizlerini sıvazladı. "Hadi yapalım, Eggs."

Lakabı o kadar beklenmedikti ki, gülerken kucagını sıvazladığını unutmuştum.

Dallas aynı anda gülümseyerek kalçalarını açtı ve sandalyeyi geriye kaydırarak bana yerdeki katlanmış havluyu gösterdi. "Bunun bir süre oturman için yeterince iyi olması gerekecek."

"Benim kafam Josh'unkinden çok daha sert olacak," diye uyardım onu. Parmaklarını şıklattı. "Yapabilirim."

"Üç saat içinde çocukların maçına gitmemiz gerekiyor."

"Hatırlatma bana. Gel buraya."

Gözlerimi kırptım. "Bunu takımdaki tüm bekar ebeveynler için mi yapıyorsun?"

Zayıfça gülümsedi ama büyük ihtimalle yorgunluktandı. "Sadece beni besleyenler. İkimiz de uykuya dalmadan gel."

Onunla kavga etmek istiyordum ama gerçekten içimden gelmiyordu. olduğunu anlamadan kığım ayaklarının arasındaki havlunun üzerindeydi ve omuzlarım dizlerinin arasına sıkışmıştı. Başımın arkasındaki yumuşak baskı beni öne doğru kamburlaştırdı.

"Arkadan başlayıp öne doğru ilerleyeceğim," diye yumuşak, uykulu bir sesle bana haber verdi. "Eğer hareket etmeyi bırakırsam, beni dürt, tamam mı?"

Kıkırdadım, o kadar yorgundum ki daha çok iniltiye benziyordu. "Eğer yüzüstü düşersem, beni orada bırakmaktan çekinme."

Kahkahası omuzlarımın üzerinden akarken, aynı anda sadece parmakları olabilecek bir şeyin saçlarımı arkadan ayırdığını ve çoğunu ters çevirdiğini hissettim. "Bugün saat kaçta uyandın?"

Bir şeyin dokunduğunu hissettim. "Altı. Sen?" "Beş buçuk."

"Ouch." Esnedim.

Taramaya devam ederken parmaklarının kenarları kulaklarıma değdi. "Orduda daha kötülerini de yaşadım."

"Mm-hmm." Başımı elime dayamak için öne doğru eğildim, dirseğimi dizime koydum. "Gerçekten de yirmi bir yıl donanmada mıydın?"

"Evet."

"yazıldığında kaç yaşındaydın?"

"On sekiz yaşındaydım. mezun olduktan hemen sonra gemiyle yola çıktım," diye açıkladı.

"Vay be." On sekiz yaşındayken ne halt ettiğimi hatırlayamıyordum. Önemli bir şey değildi tabii ki. On dokuz yaşına kadar güzellik okuluna .

Üniversiteye gitmenin bana göre olmadığına karar verdim ve annemi birkaç kez ağlattım. "Neden donanma?"

"Babam da oradaydı. Büyükbabam da İkinci Dünya Savaşı'ndaydı." Saçımın bir bölümünü daha ayırırken boğazından kısık bir ses çıkardı. "Askere yazılacağımı hep biliyordum."

"Annen mı?"

"Hayır. O biliyordu. Orta Teksas'ta küçük bir kasabada yaşıyorduk. Orada benim için hiçbir şey yoktu. Daha on sekizime basmadan önce benimle birlikte işe alım uzmanlarıyla görüşmeye gidiyordu. Heyecanlıydı ve benimle gurur duyuyordu." Bir duraklama oldu ve sonra şöyle dedi: "Kendini kaybeden Jackson'dı. Ayrıldığım için beni asla affetmedi."

"Sonrasında bazı komşularınızın ya da aile üyelerinizin yanınızda olduğunu söyledığınızı sanıyordum."

"Onlar oradaydı. Benim için. Jack.... Beni balığa, kampa götürürlerdi... komşum beni beladan uzak tutmak için uzun süre yanında çalıştırdı. Fayans döşüyordu. Evin etrafındaki tamir işlerini böyle öğrendim. Jackson bu işlere gitmek ya da yapmakla hiç ilgilenmedi. Benim ayrılmam bir ihanetti."

"Onu yanında ."

"Biliyorum." O zaman bunu itiraf ederken sesi neden bu kadar üzgün çıkıyordu?

"Uyuşturucuya ve diğer şeylere neden bulaştığı konusunda seni bahane olarak kullanmaya çalışıyor mu?" Hâlâ yere bakarak sordum.

Hafif bir duraksama oldu ve sonra, "Temel olarak." "Kardeşine küçük bir pislik demek istememişim-"

Dallas'ın kıkırdaması gerçekten hafifti. "O senden daha yaşlı."

"-Ama ne küçük bir pislik. Ona neden bu kadar yardım ettiğini anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama kendini suçlu hissettirmesine izin verme. Baban öldüğünde sen daha çocuktun. Babasını kaybeden tek kişi o değildi ve kendine bir bak, sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin." Onun altında omuz silktim. "Ve hayatının bir noktasında aptalca bir karar vermemiş kimseyi tanımıyorum. Sadece bunu kabullenmek zorundasın. Seni hiçbir şey için suçlayamaz."

Dallas kıkırdamadan önce keskin bir ses çıkardı. "Ben de ona aynı şeyi söyledim: Eğer çuvalladıysan, kabul et, ders çıkar ve yoluna devam et."

"Aynen öyle. Utanç verici ve berbat bir durum ama iki kez aptal olmaktan daha kötü olurdu."

O da kabul etti ve saçlarımı taramaya devam etti. İkimizin de daha derin nefes aldığını duyabiliyordum, uyanık kalmak için derin nefesler almaya başlayana kadar uyku isteğim gittikçe kötüleşiyordu.

"Uyuyakalıyorum," diye uyardım onu. "Peki, donanmadan neden ayrıldın?"

"Hayatının yarısı boyunca her birkaç yılda bir taşınmak zor." Parmağı kulağımın kabuğuna dokundu ve omurgamda bir zonklama hissettim. "Yerleşmeye hazırdım. Emekliliğim fena değil ve ellerimle çalışmayı seviyorum. Ben her zaman yaptım. Süslü bir şey değil,

ama fiziksel yapmayı seviyorum. Geceleri uyumama yardımcı oluyor ve faturalarımı ödüyor. Bir ofiste çalışmayı kaldıramam. Beni deli ederdi. Üniformalar ve küçük alanlarla işim bitti."

Elleriyle çalışmayı seviyor. Bu ifadeyi başka bir şeye dönüştürmeyecektim. Olmaz. Asla. Ayrıca onu donanmadaki erkeklerin giydiğini gördüğüm o sevimli beyaz şapka ve yakalı üniforma içinde hayal etmeyecektim. Bu yüzden konuyu değiştirdim. "Austin'e ailen burada olduğu için mi geldin?"

"Evet."

"Bayan Pearl?"

Evet anlamında mırıldandı. "Her zaman yakın olduk ve şu anda oturduğum ev altı yıl kadar önce satışa çıktı ve ben de üç kuruşa aldım."

"Akraba olduğunuzu bilmiyordum."

"Kırk bir yıl," diye mırıldandı, sesi eğlenmiş ve uykulu geliyordu. "Saçımı kestığın ve bir süre önce su ısıtıcısına yardım ettiğin için sana hiç teşekkür etmedim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Önemli bir şey değildi." Esnedim. "Onu sık sık görüyor musun?"

"Her oradayım. Neredeyse her akşam birlikte yemek yiyoruz." Kahretsin.

"Biraz televizyon izliyoruz, evde onun için bir şeyler yapıyorum, biraz poker oynuyorum ve beyzbol oynamadığımız her gece saat dokuzda eve gidiyorum," diye açıkladı. "Ayda bir kez, bazen Mayhem'de birlikte çalıştığım bir adamla buluşuyorum ve yılda birkaç kez hafta sonu için ailemi ziyarete gidiyorum, ama bu benim heyecanlı hayatım. Bunu seviyorum."

Büyükannesi için evde bir şeyler yapıyor, poker oynuyor ve onunla televizyon izliyordu. Hay sikeyim. Hayatım. Hayatımı. İçinde. Yarım. Gözlerimi sıkarak kapatmak zorunda kaldım çünkü kendimi yemek odamın zemininde kaybederken izlemek istemiyordum.

Bu kadar mükemmel olmaması gerektiğini bilmiyor muydu?

Dünyanın ne kadar adaletsiz olduğuna ağlamak istedim. Ama bunu zaten biliyordum ve buna şaşırırmaya hiç hakkım yoktu.

"Kardeşin seninle oraya gelmiyor mu?" Ona sordum, geçmişte bana ninesinin onun saçmalıklarından bıktığını ve Jackson'dan geriye kalan tek kişinin kendisi olduğunu söylediğini biliyordum.

"Hayır. Yaklaşık on yıl önce San Antonio'da bir motosiklet kulübüyle başı derde girdi ve o..." Dallas bana söylemek istemiyormuş gibi bir nefes verdi ama yine de . "Nana'nın mücevherlerinden bazılarını çaldı. O zamandan beri onu hiç affetmedi."

"Siktir."

"Evet. Siktir."

Kimsenin mükemmel bir ailesi yoktu ama bu başka bir şeydi. Pekâlâ. Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Annen nerede yaşıyor?" Durakladım. "Çok meraklı biriyim, özür dilerim. Uykuya dalıyorum ve yere yığılmamak için benimle konuşmaya devam etmeni sağlamaya çalışıyorum."

Kahkahası arkamda yumuşaktı, boynumda daha sıcak bir hava vardı. "İkimizi de uyanık tutuyorsun. Benim sırlarım yok. Annem birkaç yıl önce Meksika'ya taşındı. Pawpaw'ım olacak yaşta bir adamla tanıştı. Evlendiler ve oraya taşındılar. Onu birkaç yılda bir görüyorum. Şimdi askerde olduğum zamandan daha fazla."

Bir şey beni kıs kıs güldürdü. "Mutlu olduğu sürece...."

"O mutlu. İnanın bana. Bizim için kışını yırttı. Birini bulduğuna sevindim. Yaşlı ya da değil."

"Gerçekten o kadar yaşlı mı?"

"Evet. Adı Larry. Jackson'ın yaşında bir torunu var. Annem zaman zaman torun istiyor, ben de ona zaten birkaç tane torunu olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum," dedi eğlenerek.

"Çocuk sahibi olmak istemiyor musun?" Kendimi durduramadan sordum, hemen yüzüme bir tokat atmak istiyordum.

Parmakları tekrar kulağımın kabuğuna dokundu ve kafa derimi kaşıma dürtüsüyle savaştım zorunda kaldım. "Birkaç tane istiyorum. Onları seviyorum. Ama tek başıma alamam."

"Karın hiç istemedi mi?" Ağzımdan kaçırıldım.

Boğazını temizlemesine neden *olan da bu* soruydu. Tuvaletteki zaman dışında, ikimiz de evliliğinden hiç bahsetmemiştik, ama siktir et. Saçımdan bir şeyler tarıyordu. Bu noktada neredeyse kanka olmuştuk. "Tanıştığımızda zaten bir tane vardı."

Bekledim. Trip sayesinde bu bilgiyi zaten biliyordum.

"Onun eski sevgilisi de donanmadaydı. Birbirimizi görmeye başladığımızda bunu bilmiyordum. Onun hakkında konuşmayı pek sevmezdi ama aralarının kötü olduğunu düşündüm. Meğer benimle aynı üste görev yapıyormuş." İcini çekerek saçlarımı biraz daha karıştırdı.

Karnımda öfkeye yakın bir şey alevlendi ve omzumun üzerinden ona bakma dürtüsüyle savaştım, ama yine de neredeyse fısıltıyla sordum, "Seni aldattı mı?"

Bir tereddüt vardı. Bir uğultu. "Hayır. O zaman değil. Ortak bir donanma arkadaşımız aracılığıyla tanışmıştık. Üsteki kantinde çalışıyordu ve ondan hoşlanmıştım."

Sonunda evlendiği kadından hoşlandığı için onu kıskandığımı itiraf edene kadar ölürdüm. Ama yaptım.

Aldırış etmeden devam etti. "Hoş biriydi. Bir süre takıldık. Görevlendiriliyordum. Gitmeden yaklaşık bir ay önce bana göğsünde bir yumru bulduğunu ve endişelendiğini söyledi. Sigortası yoktu, teyzesi meme kanseri olmuştu.... Korkmuştu."

Kıskançlıkla ilgili olmadığı halde neden birdenbire karnım ağrımaya başladı?

"Ondan gerçekten hoşlandım ve onun için üzüldüm. Babamın hasta olduğu zamanları hatırlıyorum ve kimsenin bunu tek başına yaşamasına gerek yok. Bir buçuk yıl sonra sürem dolduğunda emekli olmayı zaten düşünüyordum. Bir gece, ona

evlenebileceğimizi söyledi ve evlendik. Sigortası olacaktı ve evde beni bekleyen birinin olması fikri hoşuma gitmişti. Bunun iyi olacağını düşündüm. Bu işi yürütebileceğimizi düşündüm."

Kusacak gibi hissettim. "Ne oldu?"

"Doktora gitmeden önce yaklaşık iki ay bekledi çünkü sigortasının karşılamaması konusunda endişeliydi ve iyi huyluydu. Durumu iyiydi."

"Sonra ne olacak?"

"Sesin yine uyanık geliyor, hmm?" Parmak uçları bir anlığına kulak mememin güneyindeki hassas deriyi gıdıkladı. "Mesele şu ki Peach, biriyle saçmalayabilirsin, iyi vakit geçirebilirsin ve bu tek ortak nokta olabilir. Bizim için de aynı şey geçerliydi. O benim hayatımın büyük aşkı değildi. Evlenmeden sadece birkaç ay önce tanıştığım bu insanı tanıdığımı düşünerek hata yaptım. Ben yokken onu özlemiyordum, o da ben yokken beni özlemiyordu. Ona e-posta gönderiyordum ve cevap verene kadar iki hafta geçiyordu. Telefonunu arardım, cevap vermezdi."

"Amirlerimden birinden onun eski sevgilisine aşık olduğunu öğrendim. Bana nasıl baktığını asla unutmayacağım, sanki birlikte olduğumuzda ona takılı olduğunu bilmediğime şaşırmıştı. Onu tanıyan herkes bunu biliyordu. Hayatının en büyük aşkıydı. Ben sadece sigorta için kullandığı, ne kadar uğraşırsam uğraşayım yerini asla dolduramayacağım başka birinin yerini dolduran bir pisliktim."

Nefes verirken elleri saçlarımda bir an durakladı. "Dürüst olacağım. O kadar . Yakınından bile geçmedim. Başlangıçta bir şey yoksa, yokluk kalbi daha da büyütmez. Bir yıl sonra geri döndüğümde, işler yoluna girmeye yakın değildi. Bu, ordudaki insanların görevdeyken başına çok gelir, bilirsiniz. O ve çocuğuyla birlikte üsteki evimize geri taşındım ve toplanıp gitmeden önce iki ay dayanabildik. Bir gün bana beni sevmeyişini ve asla sevmeyeceğini söyledi."

"Ona söylediğim son şey, onunla birlikte olmak isteyecek kadar onu sevmeyen birini bekleyerek hayatını boşa harcayacağıydı. Kızgın bir kadına söylenecek en yanlış şeydi." Neredeyse acı acı kıkırdadı. "Ve bana dedi ki: *Eğer beklemek istemiyorsan aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir.* Beklemek. Sanki onun için zaman öldürüyormuşum gibi. Birkaç ay öncesine kadar onu bir daha görmedim. Sen taşandıktan hemen sonra."

Evet, neden biliyordum. O konuşmaya kulak misafiri olmuşum.

Garip.

"Ondan boşanmaya çalışmadın mı?"

"Deniyordum. Malımın yarısını istedi ve ben bunu kabul etmedim. Neredeyse üç yıldır bunu uzatıyor. Sonunda onu tekrar gördüğümde benden boşanma kağıtlarını imzalamamı istedi, artık benden hiçbir şey istemediğini söyledi. Hâlâ askerde olan bir arkadaşımın eski evli olduğu kadından ayrıldığını ve tekrar bir araya geldiklerini duydum." Bir ses çıkardı

inanmayan bir ses. "Onlara en iyi dileklerimi sunuyorum. Umarım onca insana yaşattıkları onca boktan şeyden sonra birlikte mutlu olurlar. Eğer birbirlerini bu kadar çok istiyorlarsa, bunu hak ediyorlar demektir."

Tüm bunları hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. İnanılmazdı. "Hayatın pembe dizilerden fırlamış gibi, biliyor musun?"

Dallas yüksek sesle güldü. "Bir de bana sor."

Gülümsedim, yanağım hâlâ elimin üzerindeydi. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Tabii."

"Bu yüzden mi bana bir süre garip davrandın? Benim de aynısını yapacağımı mı düşündün?"

"Aynı mı? Hayır. Ben o kadar değilim. Eski sevgilimin özel bir durum olduğunu biliyorum ve eğer öyle olmasaydı, onun gibi başka bir kadınla sıkışıp kalan orospu çocuğu için dua ederdim. Kullanılmaktan bıktım Diana. Birine yardım etmeyi umursamıyorum ve asla da umursamayacağım, ama kullanılmak istemiyorum. Kendi şartlarıyla bir şeyler yapmak, başkasınıninkiyle yapmaktan daha kolay. Kimseye hayatım üzerinde ona verdiğimden daha fazla güç vermek istemiyorum. Yaptığım şeyi yapmamam gerektiğini bilmeliydim ama dersimi aldım."

"Birini çok sevdiğini bilmediğin sürece onunla evlenme." Denedim Şaka.

Saçımı biraz çekiştirdi. "Temel olarak. Biriyle evlenmeyeceksen Yaşlandığında tekerlekli sandalyeyle gezdireceklerinden eminim."

"İleride birlikte olacağın herhangi bir kadın için bu soruyu içeren bir anket hazırlamalısın. Bir kompozisyon sorusu olsun. *Tekerlekli sandalyeler hakkında ne düşünüyorsunuz? Özellikle de onları itmek hakkında.*"

Dallas tekrar çekiştirdi, kahkahası gevşedi. "Sadece beni umursamayan bir kadınla birlikte olmak istemiyorum."

Karnımdaki garip hissi görmezden geldim. "Umarım öyle değildir. Bu çok açık görünüyor." "Hayatının üç yılını seni tanımayan biriyle evli Doğum günü ve nerede çuvalladığını çok çabuk öğreniyorsun." Omuzlarımin yan tarafındaki dizler biraz üzerime kapanır gibi oldu. "Benden başka kimseyle birlikte olmak istemeyen biriyle hayatıma devam etmeye hazırım."

Kendime, hayallere dalarak iç geçiren ve kendini o kişi olarak hayal eden o ahmak olmayacağımı söyledim. Ve olmadım da. *Olmadım*. Bunun yerine, sesimin fısıltıyla falan çıkmadığından emin olarak ona şöyle dedim: "Haklısın. Umarım boşanma işini yakında halledersin. Eminim eninde sonunda öyle birini bulacaksın."

Bu sözleri söylemek bir parçamı öldürdü ama söylenmeleri gerekiyordu.

Dallas ne aynı fikirdeydi ne de karşı çıkıyordu. Elini saçlarımda ve kulağımda nazikçe gezdirirken bir elini de yana kaydırды. "Boşanma resmileşene kadar bekleyeceğim. Sözümden ya da yeminimden asla dönmedim, bunu hak etmeyen biriyle bile. Sonunda birlikte olacağım kişinin benden şüphe etmesine gerek olmadığını bilmesini isterim."

Bu hayali kişiden zaten nefret ediyordum. Hem de tutkuyla. Lastiklerinin fişini ekecektim.

Sonraki sözleri de hayali bir sonraki karısını daha fazla sevmemi sağlamadı. "Her zaman biriyle yaşlanacağımı düşünmüştüm, bu yüzden bir sonrakini iyi değerlendirmeliyim, çünkü bu bir hatıra."

Sonra kalbim garip davranmaya başladı.

Ve devam etti, farkında bile olmadan onun ölüm fermanını imzaladı. "O benim ilkim olmayacaktı ama önemli olan tek kişi olacaktı. Sanırım doğru zamanın gelmesini bekleyebilirdi. Asla pişman olmamasını sağlardım."

Söylediklerini ve bedenimin ne yaptığını düşünürken hayatımda ve düşüncelerimde bir duraklama oldu.

Bu lanet bir şaka mıydı? Bu gerçekten benim başıma mı geliyordu?

Kalbim "Sen , harikasin ve seni seviyorum" mu diyordu?

Yoksa bu o gelmeden önce ldreini mi söylüyordu?

İlkini söylemediğim kesin, çünkü gözlerim kapalı yerde otururken aptal kalbime tam o anda şunu söyledim: *Kalbim, bugün, yarın ya da bir yıl sonra senin bokunla oynamayacağım. Bırak artık.*

Dallas.... Hayır, hayır, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Olmuyordu. Olmuyordu amına koyayım.

Aşık değildim. .

Hayatında harika bir şey istediği için de zlemezdim. O bunu hak ediyordu. Hiç kimse bunu bu kadar hak etmemişti.

Her nasılsa kendimi başımı yeterince geriye eğmiş buldum, böylece gözlerinin içine bakıp glmseyebildim, kalbim aptalca, sanrılı şarkısını söylemeye devam ederken bile titrek ve hafifçe öfke nöbeti geçirme isteğinin eşiğindeydim. "Daha önce de söyledim, yine syleyeeim, karınız tam bir aptal. Umarım bunu biliyorsunuzdur Profesör."

On Sekizinci Bölüm

Hepimiz çimenlerin üzerinde duran sandık benzeri iki devasa kutunun arasında gidip gelmekle meşgul olduğumuz için bir şey söyleyemedik. Hepimiz içlerinde ne olduğunu biliyorduk.

Louie sonunda evde kaykay yapabilmesi için kendisine çeyrek boru alabilecek bir kit almaya yetecek kadar para biriktirdiğini söylediğinde, bunun üzerinde fazla düşünmemiştim. Diğer teyzesi beşinci doğum günü için ona yüz dolar göndermişti - onun yerinde olsaydım on dolar verirdim - ve diğer herkesten topladığı parayla hedefine neredeyse ulaşmıştı. Nakliye için gereken son elli doları karşılamayı teklif etmiştim.

Nakliye için elli dolar, karşımıza neyin çıkacağı konusunda ilk uyarımız olmalıydı. Şimdi bizzat gördüğüm için daha pahalı olmamasına şaşırımdı.

Bir araya getiremediğim şey, çeyrek borusunun inşa edilmesi gerektiği.

Peki kimin yapması gerekecekti?

"Abuelito yardım edebilir," diye mırıldandı Louie neredeyse anında, kasaların bir adım ötesindeki yerinden ellerini ovuşturarak.

Ona ters ters baktım. Onun şeyini inşa etmek *istediğimden* değil, ama bunu yapamayacağımı varsaymasından da hoşlanmadım. Her ne kadar ikimiz de bir şeyler inşa etmenin hayattaki en güçlü yanımlı olmadığımızı bilsek de. Yıllar önce evimize taşındığımızda ona yapmaya çalıştığım yatağı hâlâ unutturamamıştı. "Yapabilirim," dedim ona, sadece biraz kırgın bir ses tonuyla.

Sarışın başını salladı, dikkati hâlâ ileriye odaklanmıştı. "Büyükbaba. Belki büyükbabam yardım edebilir."

Omzunun üzerinden bana dönüp bakan Josh'tı, ağzı açık bir şekilde sırtıyordu, Louie'nin beni susturması onu fazlasıyla eğlendirmiş gibiydi.

Onu görmezden geldim. "Peki. Yeteneklerime güvenmediğine göre bir yolunu buluruz."

Louie'nin tek yaptığı omzunun üzerinden bana bakmak ve masum bir gülümseme vermektir. Hain.

"Sinemaya gitmek istiyorsanız acele edin ve ceketlerinizi alın," dedim onlara, kutulara son bir kez bakarak.

Sinemaya gitme konusunda anlaştığımız arabadaki konuşmamızı hemen unutmuş olmalılar, çünkü her iki çocuk da başlarını sallayarak ön kapıya doğru yöneldiler. Onlar sırt çantalarını bırakırken, köpek kapısından girip çıkabilse de Mac'i dışarı çıkardım ve mama ve su kabını doldurdum. Hâlâ iş kıyafetlerim üzerimdeydi ve üzerimi değiştirmek istemiyordum. Ayrıca sinemaya yeni Marvel filmini izlemeye gidiyorduk, koca avlamaya değil.

Şimdiden yorulmuştum. Ne kadar iyi olursa olsun, filmin yarısında kestirmemem mucize olurdu. Ama her zaman böyle fırsatlarımız olmazdı. İşler çok yoğun olduğu için yılda altı kez sinemaya giderdik herhalde.

Mutfak kapısının önünde Mac'e içeri dönmesi için seslenirken, sokakta gümbür gümbür ilerleyen büyük bir kamyonetin sesini duydum. Bu Dallas olmalıydı. Bu beni gülümsetti. Bu hafta sonu beyzbol olmadığı için ne planladığını merak ediyordum. Birkaç gün önce bitlenme olayımıza yardım ettiği için teşekkür etmek amacıyla akşam yemeği yemek üzere bizimle birlikte eve gelmişti. Onu en son o zaman görmüştüm.

İçeri döndüğümde çocukları kapıdan dışarı çıkardım, Mac'e bir öpücük verdim ve hafta sonu için bir planımız olmadığına dair söz verdim. Evde takılmak için ne kadar sabırsızlandığıma inanamıyordum. Ama ön kapıyı kilitlerken çocukların bağırdığını duydum. Ben de yetişkin adamların onlara bağırdığını duydum.

Dallas ve Trip dışarıda, Trip'in motosikletinin önünde takılıyorlardı. Parlak Harley'i ilk kez görüyordum. Her zaman Dean'i ve spor malzemelerini yanında taşıdığı için antrenmana giderken kullanmıyor olabilirdi ama motosiklet kulübündeki bir adamın muhtemelen sık sık kullanacağını düşündüm.

"Bizimle gelmek ister misin?" Louie bağıırıyordu. Her zamanki gibi bağıırıyor ve insanları davet ediyordu.

"Sinemaya mı gidiyorsun?" Dallas sokağı çaprazlamasına geçerek sordu.

Louie izlediğimiz filmin adını sayıklayınca, hâlâ iş kıyafetleri içinde olan komşumuz kuzenine baktı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Ne diyorsun? Gitmek ister misin, Trip?"

Trip doğruldu, gözümü yakaladı ve göz kırptı. "Hey, tatlım. Peşine takılmamızın sakıncası var mı?"

Dallas'a baktım ve onunla bir gülümseme alışverişinde bulundum. Çok pasaklı görünüyordu. Kollarının her yerinde boya olduğuna yemin edebilirdim. "İsterseniz benim arabama sıkışabiliriz."

Her iki adamın da içinden geçen "hmm" kaşlarını çatmama neden oldu. "Hangi planlıyordunuz?" Trip sordu, ben de cevapladım. "Dean'in annesinin evi yolumuzun üzerinde. J, istersen onu alabiliriz."

Sanki Josh Dean'le takılmaya hayır diyecekti. "Tamam." Dallas, "Senin arabana sığmayız ama benimkine binebiliriz," diye teklif etti.

Trip'in hafifçe irkilmesini kaçırmadım.

Dallas da onun yüz ifadesini kaçırmamıştı çünkü kaşlarını çatı. "Ne? Kamyonum temiz."

"Neye gireceğimiz umurumda değil," dedim onlara. "Ama muhtemelen gitmeliyiz çünkü film bir saat sonra başlıyor."

Dallas bir an için kıyafetlerine baktı ama ben ona devam etmesini işaret ettim. "İyi görünüyorsun. Hadi gidelim."

Trip ve Dallas garaj yolunda araçları değiştirmeyi kabul ettiler ve sonraki birkaç dakika içinde Louie, Josh ve ben arkaya bindik, Trip de bisikletini garaj yoluna park ettikten sonra ön yolcu koltuğuna atladı. Dean'in annesinin evi gerçekten de sinemaya giden yolun üzerindeydi. Trip yolda onu aradı ve biz yanaştığımızda Dean çoktan dışarıda bekliyordu.

Dallas kamyonu park ederken, "Diana, buraya gel de çocuklarla arkada otursun," diye önerdi.

İnsan bedenlerinin bir kez daha hızlıca yer değiştirmesiyle kendimi Dallas'ın koltuğunun ortasında buldum ve kamyonetini ne kadar temiz tutabildiğine hayran kaldım. Yalan söylemiyordu. Evinin aksine, hiçbir yerde ambalaj kağıdı ya da toz tabakası yoktu. Bu bir mucizeydi. Ön tarafta sadece dikiz aynasından sarkan çam ağacı şeklinde bir oda spreyi ve gösterge panelinin üzerinde duran bir paket sarı Post-it not vardı.

Sürücü koltuğundaki adam bana "Eski ama çalışıyor," dedi.

Ona şöyle bir baktım. "Ben bir şey söylemedim. Sadece ne kadar temiz olduğuna hayranlıkla bakıyordum." "Yeni bir tane alabilirsin," diye mırıldandı Trip.

Dallas'ın bu yorum karşısında başını sallayışından bunun aralarında eski bir tartışma olduğunu anladım. Direksiyonda tuttuğu eliyle yıpranmış deriyi uzun uzun, nazikçe ovaladı. "Yeni bir model çıkar çıkmaz başka bir kamyonet almam gerekmiyor."

"alalı... ne kadar oldu? A 1996?" Dallas'ın cevabı

"1998" oldu.

Oturduğum yerde kıpırdandım, bacaklarımı onlarınkine değmeyecek şekilde kapalı tuttum. "Onu ne zaman aldın?" diye sordum.

Başını salladı, eli tepesindeydi, diğer avucu ise benden en uzaktaki kalçasının üzerinde düz duruyordu. "Onu yepyeni aldım. O benim ilkimdi."

"Arabamın yeni olmasının tek nedeni, bu ikisiyle Mustang'de dolaşamamam," diyerek ona biraz destek verdim. "O benim ilk yeni arabamdı ve onu çok sevmiştim. Ondan önce annemin eski Elantra'sı vardı."

Gözlerini kısarak bana bakan Trip'ti. "Seni Mustang'in içinde göremiyorum, tatlım."

Kıs kıs güldüm. "O zamanlar farklı biriydim. O Diana kırmızı bir araba kullanır ve hız cezası yerdı. Şimdiki ben, hız sınırına uygun araba kullanıyorum ve paramı hız cezalarına harcamaktan daha önemli işlerim var."

Trip'in telefonu çalmaya başladı ve o da açtı. Yanımda Dallas fısıldadı, "Başın nasıl?"

İçten içe ürperdim. "İyi," diye cevap verdim. "Birkaç gün içinde şampuanı tekrar yapmam gerekiyor, ama çocuklara göz kulak oluyorum ve başka yumurta bulamadım, umarım bu onların sonu olur. Sen iyi misin? Başında kaşıntı yok mu?"

"Kaşıntı yok," diye onayladı. "Ama ortaya çıkarsa sana haber veririm."

"Tabii, beni de taramaya yaz," diye mırıldandım gülmeden ve ondan da bir tane almadan hemen önce.

Dallas bir an için bana baktı, sonra tekrar ileri baktı, ağzında bir gülümseme vardı, arkamızdaki Josh ve Dean'in konuşma sesleri havayı dolduruyordu. "Bahçenizdeki o kocaman kutular ne için?"

Kıkırdadım. "Louie'nin seni bu işi yapman için ikna etmeye çalışacağını düşünmüştüm. Çeyrek boru almak için para biriktirdi. Ama bu bir kit ve monte edilmesi gerekiyor."

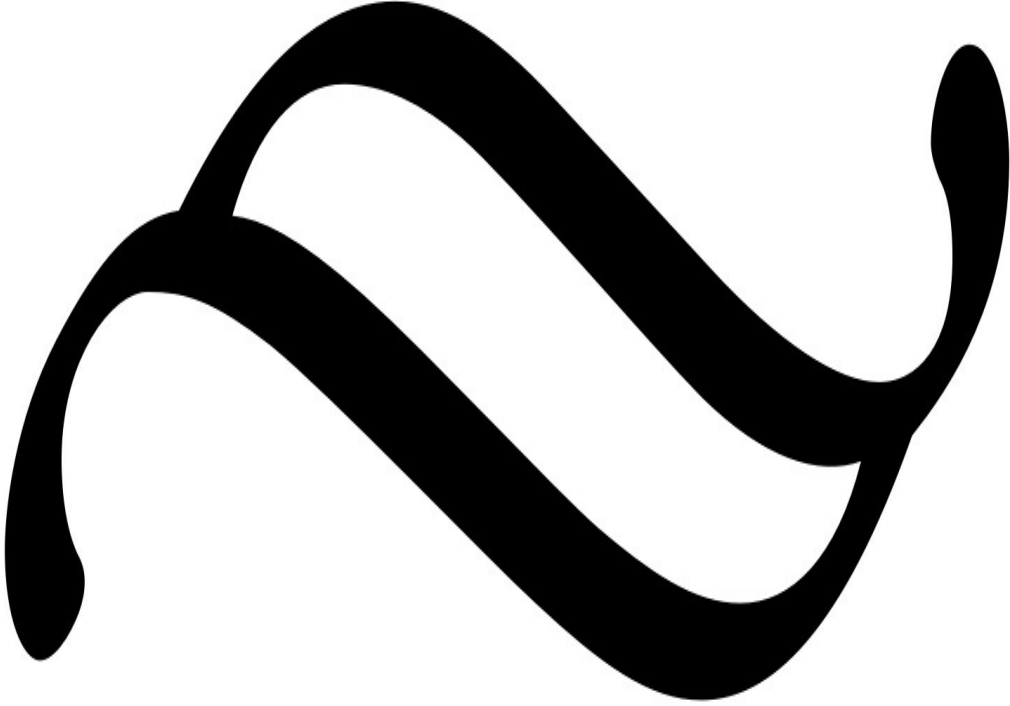
Louie etrafta yokken muhtemelen babamdan gelip bana yardım etmesini isteyeceğim." "Neden senin inşa etmeni istemiyor?"

"Birkaç yıl önce ona internetten bir yatak sipariş ettim ve onun için yaptım. Onun için yapmayı *denedim*. Bir keresinde üzerine atladı ve çöktü. Bunu ve kaç kez yatağın berbat olduğunu anlatmaya çalıştıysam da, hala bir şeyleri yanlış yaptığımı ve bu yüzden kırıldığını düşünüyor" diye açıkladım ona sessizce, sadece o duyabilsin diye.

"Ahh," diye mırıldandı. "Anlıyorum."

"Evet, eğer onun benim inşaat becerilerimle ilgili bir yorum yaptığını duyarsanız, nedenini biliyorsunuz."

"Bir bakmama izin verin. İsterseniz size yardımcı olabilirim," diye teklif etti. Ne yapacaktım ki? Ona hayır mı diyecektim?

* * *

Dört buçuk saat sonra, altı kişi tıklım tıklım dolu sinema salonundan dirsekleyerek çıkıyorduk. Başlangıçta görmeyi planladığımız gösterimin biletleri tükenmişti, bu yüzden

bir sonraki gösterim için bilet aldık. Zaman öldürmek için akşam yemeği için en yakın hamburgerciye gittik. Hesabı ödemek için gittiğimde Dallas elimi yana doğru çekip "Çok şirin" dedi.

Film boyunca ön kolunun benimkine nasıl baskı yaptığını anımsamayacaktım bile. Vücut parçalarımız birbirine değdiği anda Dallas'ın ela gözleri benimkilerle buluşmuş ve birbirimize bakmıştık. İkimiz de kolçağı istiyorduk ve ikimiz de ondan vazgeçmek istemiyorduk.

Aslında, kolunun benimkine değmesi hoşuma gidiyordu. Bu yüzden hiç hareket ettirmedim. Kolçağı gerçekten daha az umursayamazdım ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim.

"Atari salonuna gidip oynayabilir miyiz, *Tia*?" Josh kalabalığın arasından geçip filmin bitiminden sonra çıkışa doğru ilerlerken sordu. "Lütfen mi?"

"Evet, baba, yapabilir ?" Dean Trip'e sordu.

Arabayı kullanan ben değildim; omuz silkmiş olan Dallas'a baktım. "Gitmem gereken bir yer yok."

"Emin misin?" diye sordum. Gözlerini kırıştırtarak bana baktı.

"Pekâlâ. Tabii, git. Ama param bittiğinde, o kadar. Bir sürü bozuk param var...." Ön kapının yanındaki dev oyun salonuna doğru ilerlerken sözümü yarıda kestim. Tüm sinema kompleksi yepyeni filmi izlemeye giden insanlarla doluydu ama etrafta oyun oynayan belki on beş çocuktan fazlası yoktu. Çantamın dibini yoklayarak bir avuç dolusu bozuk para çıkardım.

"bir otomat bağımlılığın mı var?" Dallas şaka yaptı.

Çeyreklikleri seçip üç çocuğa da eşit miktarda verirken gözlerimi şaşı yaptım. "İçlerinde Pop-Tarts taşıyan olsaydı ben de alırdım. Bir saniye bekleyin çocuklar. Bende daha var." Çantamdan bir kaşık daha bozuk para, Trip'ten üç tane beş dolarlık banknot ve Dallas'ın Dean'e para üstü alıp üçü arasında paylaşılacağı sözüyle verdiği yirmi dolarlık banknotla çocuklar gitmişti.

"Beklerken işeyeceğim," diye duyurdu Trip. "Hemen döneceğim."

Dallas da, "Sanırım Dean para bozma makinesinde sorun yaşıyor, gidip bir bakayım," dedi ve atari salonunun dehlizinde kayboldu.

. Ön kapılara doğru bir göz atarak insanların içeri girişini izledim. Son birkaç haftadır Anita hakkında çok fazla düşünmemiştim ama yüzlerce insan içeri girip çıkarken, onun evime nasıl habersiz geldiğini hatırlamadan edemedim. Şu anda nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu ve bir yanım Austin olduğundan endişeleniyordu. Etrafıma bakınırken bilet gişesinin yanındaki kapıların diğer tarafında bir şey gözüme çarptı. Altın sarısı saçları beynimde bir anıyı tetikledi ve nefesimi ağzımdan çaldı.

Adam bilet almak için bekleyen insanların oluşturduğu dolambaçlı kuyrukta bir adım öne geçince mideme kramplar girmeye başladı.

Başım çarpmaya başladı. Ellerim terlemeye başladı. Başım dönüyordu.

Jeremy'yi son gördüğümünden bu yana üç yıl geçmişti ama sanki günler geçmiş gibiydi. Sağ elim titremeye başladı.

Başımı öne eğdim ve derin bir nefes almaya çalıştım. İyiydim. İyiydim. İyiydim. İyiydim.

Adamın görüntüsünü tekrar incelemek için yukarı baktım. Daha kısa görünüyordu... ve hayır, bu adamın sakalı vardı. Jeremy'nin sakal bırakması hiç mümkün olmamıştı.

Peki Austin'de ne yapıyor olabilir?

Bu o değildi. O olamaz, dedim kendi kendime ama yine de midemdeki düğümü ya da ellerimin titremesini ve terden kayganlaşmasını hafifletemiyordum. *O değildi.*

Dallas'ın sesi normal sesinden alçak ve sıkıntılı bir sese dönüşerek, "Hallettik Diana, sorun ne?" diye sordu.

İyiydim, diye tekrarladım kendi kendime, omurgamı sağlamlaştırmaya, dik durmaya ve nefesimi tutmaya çalışarak. O değildi. Üstelik aradan üç yıl geçmişti. Üç uzun yıl ve ben o zamanlar olduğum kişi değildim.

"Ne oldu?" Dallas tekrar sordu, tam durdu; vücudu uzun ve genişti, birkaç santim uzaktaydı. "Solgunsun" derken sesi alçaktı.

Başımı kaldırıp soluk kahverengi tişörtünün yakasının hemen üstündeki kahverengi mürekkep üçgenine, kollarımda tüylerim diken diken olsa da elimi yanımda yumruk yaptım. "Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

"Olmadığını biliyorum. Ne oldu? Hasta mı hissediyorsun?" Yüzünü benimkine yaklaştırdı, o ela gözleri ben istemesem de benimkileri buldu. Göz kapakları irislerinin üzerine düştü ve soluk pembe ağzı bir kaş çatma şekli aldı. "Neyin var?"

Elimde olmadan başka tarafa baktım ve olmasını istediğimden çok daha titrek bir nefes verirken yanağımın içini ısırdım.

"Biri sana bir şey mi söyledi?" diye sordu, sesi her saniye daha da endişeli bir hal alıyordu.

Kahretsin. *Lanet* olsun. Elimi kaldırıp gözlerimi ovuşturdum ve tekrar onun bakışlarıyla karşılaştım. Ben iyiydim. Olanlar uzun zaman önceydi. Artık o kişi değildim. *Değildim.* Boğazım yanarken ona "Eski sevgilimi gördüğümü sandım," dedim.

Dallas'ın ifadesi anında düştü ve yemin ederim omuzları da düştü. "Oh."

"Hayır. Öyle bir şey değil. Biz-" Çocukların hâlâ atari salonunda olduklarından emin olmak için yan tarafıma baktım. Üçü de bir aradaydı ve büyük bir oyunun yanında duruyorlardı. "İşler iyi bitmedi. I...." Tanrım. Bunca yıl sonra nasıl hâlâ böyle bir aptal gibi hissedebiliyordum? Nasıl mı? Olanlar için kendimden utanıyordum. Bu kadar saygı duyduğum bu adama tam bir aptal olduğumu nasıl söyleyebilirdim?

Beni izlerken kaşları birbirine kenetlenmişti. "Bana her şeyi anlatabilirsin." Yanağımı ısırdım ve geçmişte pek çok kez yoluma çıkan dev gururumu yutmaya çalıştım. "Kendimle gurur duymuyorum, tamam mı?" Son zamanlarda hayatımda fazlasıyla yaygınlaşan bu aptal gözyaşları gözlerimi doldurdu ama hiç akmadı. Daha da ileri. "O zamanlar aptalın tekiydim-"

"Diana," diye adımı haykırdı, alnı daha da çizgili bir hal almıştı. Bir saniye önce düşen omuzları tekrar yerine oturdu, sıkı, gergin ve genişti. "Sen aptal değilsin."

"O zamanlar öyleydim." Tekrar kapılara doğru bakarken anlamasını istiyordum ama neyse ki artık o tanıdık saç rengini göremiyordum. En azından şimdilik. "O... ilişkimizin sonuna doğru beni incitti-"

Dallas hayatının her günü uzun boylu olsa da, o gün yarım ayak daha uzamış gibiydi. Omurgası uzamış, duruşu bir heykele yakışacak şekle dönüşmüştü. Adem elması sallanıyor ve burun delikleri genişliyordu. Ve o güne kadar duyduğum en kalın sesiyle, "Sana vurdu mu?" diye sordu. Sorusu, her kelimesi kendi başına bir cümlemiş gibi uzayıp gidiyordu.

"Evet-"

O koca eller iki yanında yumruk oldu ve boynu pembeleşti. "Hangisi o?" "Dallas, dur, o değil," dedim, gömleğine uzanıp bir avuç aldım bu konuda. "Uzun zaman önceydi."

"Bir ömür yeterince uzun olmaz," diye . "Hangisi o, Diana?"

"Lütfen . Yalan söylemiyorum. Yemin ederim o değil. Austin'de bile yaşamıyor. Ben Fort Worth'ta yaşarken oldu bu."

"Şuradaki yeşil gömlekli adam mı?" "Hayır-"

"Kırmızı gömlekli olan mı?" "Dallas, beni dinle-"

Titriyor muydu?

"İnat etmeyi bırak. *Bu o değil.* Öyle olsa bile, ona karşı suç duyurusunda bulundum. Birkaç ay hapse girdi-"

"Hapishane mi?" Yavaşça dönüp bana baktı. Yüzü... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve umarım bir daha asla görmem. Titriyordu. "Bana adının ne olduğunu söyle, ben de onu iki metre yerin dibine sokayım."

Nefesimi içime çektim ve gözlerim yaşarmış olsa da ona gülümsemekten kendimi alamadım. "Sanki bilerek seni sevmemi sağlamaya çalışıyorsun, Dallas. ederim. Elimi pantolonuna sokmamı bile istemiyorsun. Hepsini istememi istiyorsun," diye güldüm, şaka yapmaya çalışıyordum ama fena halde başarısız olmuştum.

Göz kırptı. Sonra tekrar göz kırptı. Bana bakarken iki santim daha uzamış gibiydi, o kızgın yüzü ciddi ama bir şekilde biraz daha yumuşak bir yüze dönüşü.

Elimin tersiyle karnına vurdum ve elimi bırakmadan önce kısa bir süreliğine bileğine uzandım. "Şaka yapıyorum. Söz veriyorum. Sadece beni dinle, mı? Kendime uzun zaman önce onu bir daha görmek istemediğimi söyledim ve çocuklar hayatımın o kısmını bilmiyorlar. Hayatlarında yeterince boktan şey yaşadılar. Benim için bırakmıyorsan, onlar için bırak."

Sessiz kaldı, kadar uzun süre bana baktı ki tüylerim diken diken oldu. İkimiz de Trip'in yaklaşık on beş adım ötede bize doğru geldiğini fark edene kadar yüzünü benimkine yaklaştırmadı, parmakları benim onunkine gittiğim gibi bileğime gitti ama ne uzaklaştı ne de beni bıraktı. "Bana onun adını söyle, bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim" derken gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş, yoğun bir şekilde bakıyorduk.

Trip daha da yakındı.

Kahretsin. Adını fısıldadım. "Jeremy." Ve sonra Trip'in sesi bize ulaştığında soyadını.

"Lanet olsun, sıra çok uzundu."

Dallas elini bıraktı ve bir adım geri çekildi, yumrukları iki yanında olmasaydı bir sorun olduğunu düşünmezdim. Ama sinema salonunda etrafına bakınırken birini aradığını biliyordum. Bana çok sert davranmasına izin verdiğim adamı arıyordu. Bir erkek müşterinin saçını kesmemle ilgili anlattığım bir hikâyeye kızıp beni biraz fazla sıkı adamı. Bir restoranda garsona gülümseme şeklimden hoşlanmayan ve masanın altından uzanıp kalçamı morartacak kadar sıkı aynı adam. Arkadaşlarımla onsuz dışarı çıktığımda bana fahişe diyen, tokat atan ve yumruklayan da aynı kişiydi.

Atari salonundan çıkan çocuklara ne kadar gülümsersem gülümseyeyim, Jeremy ile ilgili anılarımı bir kenara itmiyordum.

Trip Dallas'ın kamyonetinin kabinindeki sessizliğin tuhaf olduğunu düşündüyse de tek kelime etmedi. Dean'i bırakıp eve doğru yola çıktığımızda telefonunun ekranına bir şeyler yazmakla meşguldü. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve Dallas'ın ne söyleyebileceğini de bilmiyordum. İçinde bu kadar kızacak bir şey olduğunu sanmıyordum. Trip daha önce de aynı şeyleri söylememiş miydi? Nasıl kızmadığını?

Kuzenine, "Diana'nın bahçesindeki kutuları arka bahçeye taşımama yardım et," dediğinde kamyonetini garaj yoluna daha yeni park etmişti.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," diye itiraz ettim.

Trip geçti. "Yardıma alın, Bayan Bağımsız."

Elimde değildi, beynimin içinde dönüp duran her şeye rağmen başımı ona doğru salladım. "İyi. Yardım et o zaman."

İkisi birlikte ve Trip'in bir "Bunların içinde ne var? Kurşun ağırlıklar mı?" diye soran Trip'in de yardımıyla iki kutuyu da arka bahçeye taşıdılar ve sadece biraz homurdanarak dört metrelik çitin üzerinden geçirdiler.

İkincisi Mac'in daha sonra havlaması için arka bahçeye bırakıldığı anda Trip ellerini pantolonuna sildi. "Ben artık gideyim. Kapanmadan önce barda halletmem gereken bazı işler var. Di, eminim yine bir oyun randevumuz olacak."

"Bir daha asla 'oyun randevusu' demediğin sürece."

Güldü ve bana sarıldı. "Sonra görüşürüz tatlım. Çocuklara hoşça kal dediğimi söyle. Görüşürüz Dal," diye ve bisikletine doğru ilerlerken parmaklarını sallayarak kapıyı arkasından kapattı.

Josh ve Louie doğruca içeri girmişlerdi ve mutfak kapısının dışındaki ışık bizim için alanı aydınlatırken bahçede sadece ikimiz kalmıştık.

Dallas'ın yüzünde belirli bir duygu yoktu; aslında o kadar kopuk ve duygusuz görünüyordu ki, bir parçam ona yıllar önce bunun başıma gelmesine izin verecek kişi olduğumu söyleyerek hata yaptığımı düşündü. Belki de artık beni farklı görüyordu. Bugün olduğum Diana yerine o Diana'yı gördü ve ondan hoşlanmadı.

Onu suçlayamazdım. Dürüst olmak gerekirse ben de Diana'yı pek sevmemiştim.

Neredeyse bir saattir benimle ilk kez konuştuğunda kasalara bakıyordu. "İçine bir göz atmak istiyorum, böylece hangi aletlere ihtiyacın olduğunu görebilirim. Çekişiniz var mı acaba?"

Avuç içimi kotuma sürtmeye başladığımda hiçbir fikrim yoktu. "Aletlerim var. Bir çekicim var. Dur alayım. İçeride."

Mutfağa girip dolaplardan birinden alet çantamı alırken Dallas hâlâ başını kaldırıp bakmıyordu; renkli, metal kabı bacağıma yaslayarak dışarı çıktım.

"Tanrım, bu şey çok ağır," dedim onunla merdivenlerden inerken. Onu kasalardan birinin yanına bıraktığımda dikkati hâlâ yerdeydi ve en iyi arkadaşımın yaptığı boya işine hayranlıkla bakıyordu.

Ama arkadaşım olduğunu düşündüğüm ve daha bir saat önce benim için birini öldürmeyi teklif eden adama baktığımda kaşlarımı çattım. Gözlerini dikmiş, gerçekten dikmiş, alet çantama bakıyordu. Ona eski sevgilimden bahsettiğimde yüzündeki ifade ne kadar öfkeliyse, o anki yüz ifadesiyle kıyaslanamazdı bile.

Kutumun nesi vardı?

Elimi uzattım ve anlamadığım bir şekilde bir ona bir ona baktım. "Kardeşime aitti. Eşyalarının çoğunu sattıktan sonra sakladım ama beni çok üzüyordu ve en iyi arkadaşım benim için boyadı. Eğlenceli olduğunu düşündüm. Çocukken sahip olduğum Giga Pets'lere benziyorlar," diye açıkladım. "Onlar yavru köpek. Yavru köpekleri kim sevmez ki?"

"Tanrı ," diye nefes verince kaşlarımı çatarak Dallas'a baktım.

Her iki elini de başına götürüp kafatasının her iki yanını kavrayarak parmaklarını tepede birleştirmesini izledim.

"Ne oldu?" Tepkisi karşısında aniden biraz sinirlenerek sordum.

İç çekerken beni duymuyor gibiydi, sesi perişan ve neredeyse öfkeliydi.

"Ben ne halt ettim?" Ona anlamadığımı ama anlamak istediğimi .

Dallas bana cevap verdiğinde hâlâ alet kutusuna odaklanmıştı, sesi kalın ve gergindi. "Bunu bu gece yapamam, Diana. Bunu şu anda yapamam."

"Ne yapmak?"

"Sen..." Gözlerini kapadı ve kollarını iki yanına indirmeden önce bir an için avuçlarıyla kapattı. Sonunda bakışlarını benimkilere çevirdi, ela gözlerindeki bir şey acı çekmiş gibi görünüyordu, "İnşa etmene yardım edeceğim. Babana sorma. Sadece şu anda yapamam. Tamam mı?"

" değil." Yüzünü bir kez daha dikkatle inceledim. "Sen iyi misin?"

Bir elini kaldırdı ama evet ya da hayır diye onaylamadı. "Yarın görüşürüz." Bir adım geri çekildi ve alet kutuma bir kez daha baktı, göğsü büyük bir nefes aldı ve daha büyük bir nefes verdi. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye seslendim ona, dönüp arka bahçenin kapısından çıkarken ve kapıyı arkasından kapatırken. Sonra sokağı koşarak geçti ve güvertesine giden patıkada gözden kayboldu.

Az önce ne oldu öyle?

On Dokuzuncu Bölüm

Daha gözlerimi açmadan Louie'nin yine yatağın kenarında durduğunu biliyordum. Biliyordum ama bu beni daha az korkutmuyordu.

Gecenin bir yarısı beni korkutmayı bırakması gerektiğini hatırlatmama fırsat vermeden, "Yangın var," diye fısıldadı.

Ve onun bu sözleri üzerine yatakta doğruldum ve derin bir nefes aldım. "Ne?" diye sordum. Böyle bir konuda yalan söylemeyeceğini bildiğim için sordum.

"Ev ," demesine kalmadan yorganı arkaya fırlattım ve aynı anda telefonuma uzandım.

"Bizim evimiz mi?" Neredeyse çığlık atıyordum, başparmağım çoktan 9-1'e vurmuştu.

"Hayır," diye cevap verdi. Küçük elleri benimkilere gitti ve sıkı. "Büyükanne'nin evi."

"Kim?" Gözlerimi kırptım.

"Büyükanne. Yaşlı kadın, *Tia*, hatırladın mı? Bayan Pearly?"

Kendimi sansürleyemeden ağzımdan "Kahretsin," sözü çıktı. Louie geri çekildi ve parmaklarımı çekiştirdi. "Hadi ama."

Görene kadar acil durum numarasını çevirmeyi bitirme dürtüsüne direnerek gittim. Yani, orada bir yangın olabilirdi, ama bu bir ev yangını olduğu anlamına gelmek zorunda değildi... değil mi? Doksan küsur yaşındaki birinin evinde şenlik ateşi yakmak için bir neden olamazdı. Louie oturma odasına giden koridora doğru koştu, ben de arkasından , elini tuttum. Perdeleri kapatmayı unutmuşum, bu yüzden daha pencereye varmadan sarıları, turuncuları ve kırmızıları gördüm. Abartmıyordu.

Bayan Pearl'ün evi .

En azından benim görebildiğim kadarıyla arka tarafı öyleydi. Verandaya, yatak odasının olduğunu bildiğim yerin yanlarını yalayan alevler dokunmamıştı.

Vay anasını. Yatak odası!

Bayan Pearl'ün evinin iki yanındaki evleri tararken telefonumu Louie'nin eline tutuşturdum ama görececek bir şey yoktu. Kimse dışarıda durmuyordu. Kimse ne olduğunu bilmiyordu ve daha sonra Louie'nin komşumuzun evinin yandığını görmek için nasıl ve neden gecenin ikisinde uyandığını merak edecektim.

"Goo, adresimizi biliyorsun değil mi?" Ondan uzaklaşırken bile sordum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefesimi tutamıyordum.

"Evet," diye ciyakladı, gözleri büyümüş ve alevlere takılmıştı.

"911'i ara ve onlara yangın olduğunu söyle. Gidip Bayan Pearl'e yardım etmem gerek, tamam mı?" Sesim hızlı ve panikliydi ve bu o kadar belliydi ki Lou dönüp bana baktı, gözleri daha da büyüdü.

"Oraya mı giriyorsun?" Korkmuştu.

Ve anlıyordum, gerçekten anlıyordum ama ne yapmam gerekiyordu? Evimde oturup hiçbir şey yapmayacak mıydım? "Yapmak zorundayım. O yaşlı. Hâlâ içeride olabilir," diye hızla açıkladım, her saniyenin önemli olduğunu bildiğim halde dizlerimin üzerine çöktüm. "Bizim

ama oraya koşabilmem için beni araman gerek, tamam mı? Elimden geldiğince hızlı olacağım ama buradan ayrılma Louie. *Evden ayrılma.*"

Ona geri döneceğime dair söz vermek istedim ama bunu yapamazdım ve yapmadım da.

Işıklar kapalıyken bile dudağının görebiliyor, beş yaşındaki beyni benimkiyle aynı olasılığa sarılırken gerilim ve korkunun dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Yanan bir eve giriyordum ama başka seçeneğim yoktu. Ayağa kalktım ve ellerini ittim. "Hemen ara ve evden çıkma.

Seni seviyorum!"

O çok aşık olduğum mavi gözleri yaşlarla doldu ve daha sonra, muhtemelen onu içten içe öldürdüğünü bildiğim halde kalmam için bana yalvarmayarak ne kadar olgun davrandığını takdir . Ama gitmek zorundaydım.

Lou'ya bir öpücük kondurdum ve evden koşarak çıktım, eve geldiğimde kapıda tekmelediğim parmak arası terliklerimin içine ayaklarımı sokmayı ancak başardım.

Ve koştum.

Kapıyı arkamdan kapatma zahmetine bile girmedim; Louie'nin ne yaptığını bildiğine güvenerek hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı bir şekilde caddeyi koşarak geçtim. Geriye dönüp baktığımda, beş yaşında olmayan Josh'u uyandırmalıydım ama hiç zaman yoktu ve... Bayan Pearl'ün kendi başına dışarı çıkmış olma ihtimali neydi? Belki de göremediğim bir yerde duruyordu.

Ancak çevredeki evlere hızlıca göz gezdirdiğimde acı gerçeği gördüm: Gökyüzünü kirleten çılgın duman miktarına rağmen bir şeyler olduğunu bilen tek kişi bendim. Dehşet midemi doldurdu *ve bunu yapmak istemiyorum ama yapmak zorundayım* hissine kapıldım.

Yapmak zorundaydım. Zorunda olduğumu biliyordum. Öylece rol yapamazdım.

Dallas'ın evine hızlıca bir göz attım ama kapısına vurup onu uyandırmaya çalışacak zamanım yoktu. Yangınlar hızlıydı, değil mi? Ve eğer onun ya da Jackson'ın kalkması biraz zaman alırsa...

Ön bahçesini çevreleyen beyaz çitlere çarptığımda bacaklarım daha da hızlandı, verandasına çıkan üç basamağı takdir edemeyeceğim bir hareketle atlarken kapıyı sonuna kadar açtım.

Tam bir moron gibi, ilkokulda yangın sırasında ne yapmam gerektiğine dair öğrendiğim her şeyi unutarak kapının kolunu tuttum.

Metal avucumu yakarken içimden çıkan "orospu çocuğu" sesi gece gökyüzünde ve dumanda kayboldu. Elimi göğsüme bastırarak kısa bir an için kapıyı tekmeleyip açmayı düşündüm ama yapmadım. Kim olduğumu sanmıştım? 300'deki Leonidas mı? Ayağımda parmak arası terlikler vardı ve bunu yapabilecek kadar güçlü olmama imkân yoktu.

Ondan sonra her şey bulanıklaştı.

Hayatımın geri kalanında, Bayan Pearl'ün penceresini bahçe cücelerinden kırdığımı ve kendimi kesmemek için elimden geleni yaparak içeri tırmandığımı hatırlayacağım. Dumanı ve ne kadar güçlü olduğunu asla unutmayacağım. Her şeyi nasıl doldurduğunu, her santimini

Derim, dişlerimin her birinin yüzeyi, boğazımın arkası, kahrolası kalbim ve zavallı ciğerlerim. Gözlerimin ne kadar acıdığını ve iç çamaşırlarımla ve en azından ağzımı kapatacak kadar uzun olmayan bir atlele dışarı çıktığım için ne kadar pişman olduğumu unutmam mümkün değildi.

Ve Bayan Pearl'ü geçmişte saçlarını kestiğim mutfakta yerde sürünürken bulduğumu hatırlıyorum. İkimizin de ne olduğunu bilmediğini düşündüğüm kelimelerle bağırarak kalkmasına yardım ettiğimde yüzündeki dehşeti asla unutamam.

Ne kadar şiddetli öksürdüğümü de unutmam mümkün değildi. Nefes alamıyormuş gibi hissettiğimi ve ben eve gireli daha bir saniye bile olmamışken Bayan Pearl'ün bunu nasıl hala yapabildiğini anlamadığımı. Dışarı çıkarken onun ağırlığının çoğunu taşıdım çünkü çok hızlı hareket edememesine rağmen acele ettiğimi biliyordum. Onu normal yürürken görmüştüm ve koşmak bir seçenek değildi. Ama her şey canımı yakıyordu ve yangın yayılmadan ya da başka bir şey olmadan oradan çıkmak istiyordum. Çocukken *Backdraft*'ı izlemiştim. Üzerimize düşebilecek herhangi bir kiriş yoktu ama riske girecek değildim.

Kadın bir şekilde bana "Kedim," demeyi başardı. "O içeride."

Düşünemiyordum. Ne söylediğini anlayamıyordum. Onunla birlikte oradan çıkmak konusunda çok endişeliydim ve korkuyordum, özellikle de o hızlı yürüyemezken. Kilidi açıp ön kapıyı açarken elimi , neredeyse oradan çıkacağım için çok rahatlamıştım.

İkimiz de ciğerlerimizi temizlerken çimleri geçmeyi başardık. Sırtım, boynum ve yanaklarım yanıyor ve kaşınıyordu. Ama caddenin karşısına geçmeye devam ettik, orada iki çocuğun da kapının girişinde durduğunu ve Josh'un telefonu yüzüne tuttuğunu görebiliyordum.

Bayan Pearl'ün çimlerin üzerine çıkmasına yardım ettiğimde dışarı koştular. Louie'ye evden çıkmamasını söylemiştim ama beni görmezden geldiğini ona hatırlatacak değildim.

"İyi misin?" Josh, Louie'yle birlikte bana doğru koşarken, kollarını örümcek maymunları gibi bana dolamış, ayaklarının dibindeki kadından bihaber bir şekilde sordu.

"İtfaiyeciler geliyor," dedi Louie hızla.

"Diana, kedim evde," diye yalvardı Bayan Pearl'ün sesi, eli olduğunu tahmin ettiğim bir şey kalçama inerken.

Sözleri nihayet aklıma yattığında öksürüyor ve çocuklara sarılıyordum.

"Diana, Mildred hâlâ içeride," diye tekrarladı. "Gözleri bozuk ve iyi göremiyor."

Çocukların başlarının eve baktım ve içerideki her şeyin ne kadar dumanlı olmasına rağmen henüz alevler içinde olmadığını fark ettim.

"Lütfen," diye yalvardı Bayan Pearl.

Dürüst olmak gerekirse, ayağa kalkıp çocukları uzaklaştırırken ağlamak istedim. Gidip kedisini kurtarmak istiyor muydum? Hayır. Ama ölmesine nasıl izin verebilirdim? Eğer Mac olsaydı.

Josh'un gözleriyle karşılaştım çünkü o anda Lou'ya bakmamın imkânı yoktu. "Hemen döneceğim. Hemen döneceğim. Hiçbir yere gitme."

Ve ikisinin de yorum yapmasını ya da bana yalvarmasını beklemeden tekrar koştum. Sokağı geçerken yanmış elim göğsümdeydi, sonsuza dek neredeyse ölmekle ilişkilendireceğim beyaz çitlerin arasından geçtim. İçeri eğildiğimde ön kapı açıktı, yere yakın durmaya çalışıyordum çünkü Bayan Pearl'ü oradan çıkarmam için geçen birkaç dakika içinde daha da kötüleşen dumanla ilgili dersimi çoktan almıştım.

"Mildred!" Gözlerimi kısarak oturma odasının zeminine bakmaya çalışarak bağırdım. "Mildred!" Duman korkunçtu ve lanet olası yaşlı kediye bulmak için mobilyaları itip kakarken ciğerlerimden biri gibi hissettiğim şeyi öksürerek çıkardım.

Bunun için ölmeyecektim. Bunu çocuklara yapamazdım ama en azından evcil hayvanını geri almaya çalışmazsam Bayan Pearl'ün yüzüyle de yaşayamazdım.

"Mildred!" Boğazım düğümlenerek çığlık attım.

Alçak *miyavlamayı* zar zor duydum. Zar zor. Duymam bir mucizeydi. Gözlerim yanarken, tenim yanarken, ellerim yanarken, yaşlı, neredeyse kör olan patiska kediye kapının yanında bir köşeye saklanmış, titrerken bulduğuma inanamadım. Onu kucağıma aldım, hırıltılı bir şekilde ağlıyordum çünkü gözlerim çok fena yanıyordu. Sıcaklık korkunçtu ve bir daha dumanı tüten sıcak bir duş almamın uzun zaman alacağını o zaman bilmiyordum.

Öksürerek, öksürerek, öksürerek ön kapıdan koşarak çıktım. Basamakları inmeye çalışırken zar zor , ayağım takıldı ve en alttakini kaçırdım, bu da beni kaldırımdan aşağı uçurdu ve dizlerimin üzerine sert bir şekilde düştüm. Kedi benden ve ateşten koşarak uzaklaşırken ben ciğerlerimi parçalıyor, panikliyor ve gerektiğini biliyordum. Bayan Pearl'ün iki yanındaki komşuların da kaçması gerektiğini biliyordum.

Ama bacaklarım çalışmıyordu. Beynim de çalışmıyordu. Ciğerlerime nefes aldirmaya çalışmakla meşguldüm.

"Seni lanet olası aptal," diye bir ses patladı - öfkeli, çok öfkeli - yakınlardan bir yerden.

Bir saniye sonra iki kol beni sardı, biri dizlerimin altında, diğeri omuzlarımdaydı ve sonra havadaydım, karnımı ağrıtabilecek kadar güçlü öksürükler çıkarırken bir göğse yaslanmıştım.

"Seni aptal, aptal salak," diye tısladı ses, hareket ettiğimizi hissettiğimde.

Bırakın onlara aptal olmadığımı söylemeyi, beni kimin taşıdığını anlayacak enerjiyi bile toplayamadım.

Ciğerlerim çalışmıyordu ve ben sadece daha sert öksürüyordum, tüm vücudumu içine .

Başımın hemen yanındaki erkek sesi küfretti ve tekrar küfretti, "siktir", "bok" ve "lanet olsun". Ses tonu duman kadar acı ve sertti. Ama konsantre olamıyordum. Umurumda da değildi. Elim dayanılmaz bir şekilde zonklamaya başlamıştı ve hâlâ nefesimi tutamıyordum. Endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Gerçekten görmek yerine alçaldığımı hissettim. Bacaklarımın ve çıplak ayaklarımın altındaki çimenleri hissettim - ayakkabılarımı ne zaman kaybettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Josh'ı duydum ve

Louie'nin sesleri diğerk tanıdık olmayan seslere karıştı. En önemlisi bir itfaiye aracının siren sesini duydum ve belki ambulansı da duymuş olabilirim.

Ama elimi korumaya çalışırken çok sert öksürüyordum.

Gözlerimin ve ağzımın üzerinden yumuşak bir şey geçti; bir tişört. Ve hâlâ öksürüyordum. "Josh, bir bardak su getir," diye emretti erkek sesi, alçak sesle ve homurdanarak

Kulağım. Dallas'tı. Bir saniye sürdü ama yanıma çömelenin o olduğunu anladım, destekleyici bir hareket olarak sırtıma bir ağırlık sarmıştı. Beni taşıyan oydu. Tabii ki oydu. Başka kim olabilirdi ki?

"Söyleyebilir misin..." Nefesimi tutamadım. Yüzümün yan tarafı sert, sıcak ve sabit bir şeye bastırılmıştı. Gözlerimi kapattım, nefesimi tutmaya çalışıyordum. "Bayan Pearl... Kedisini aldım ama... Kollarımdan mı atladı?"

Kulağımın dibindeki ses "Lanet olası kediye sikeyim," diye tükürdü. Sırtımdaki kolu olması gereken şey aşağı indi ve kalçalarım dolandı. Yanımda duran ve onun bedeni olması gereken şeye doğru çekildim. Yanağıma bir şey bastırdı, sözleri neredeyse boğuktu. "Seni küçük aptal. Seni lanet olası aptal aptal-"

," diye fısıldadım ona, başımı kaldırarak. Dudakları yanağımda mıydı? "Mecbur muydun? *Mecbur muydun?*"

Louie, benim zavallı harika Louie'm ona açıkladı. "Babam düşüp başını çarptı ve kimse onu görmek için durmadı," diye anlattı ona, geçmişte ona anlattığım hikayeyi birkaç ayrıntı dışında kelimesi kelimesine aynı şekilde. " bu yüzden ihtiyacı olan insanlara yardım " diye bitirdi, küçük göğsü şu anda benim yüzümden yaşadığına emin olduğum anılar yüzünden duyguyla titriyordu.

Dallas, Louie ve benim aramda gidip geliyordu, kendi vücudu da ilk başta hissettiğim titremeleri devam ettiriyordu. "Tanrı aşkına," diye mırıldandığından oldukça emindim ama emin olamadım.

"Dallas?" Bayan Pearl'ün yumuşak, gıcırtilı sesi öksürüklerimi yırtmayı başardı.

"Diana," diye bağırıldı Dallas. Yumuşak bir şey başıma bastırdı.

şakak ve yanak. Kafamın arkasında bir yerde, burnunun gözümün yan tarafında, ağzının yanağımda olduğunu tahmin ettim. "Ambulans bir saniye içinde burada olacak. *Sakın kıpırdama,*" dedi desteği beni terk etmeden önce son bir kez.

Hareket ettikten sonra iki saniyeden kısa bir süre içinde yerini çok daha küçük bir beden aldı. Bana kendiminki kadar tanıdık gelen bir beden. Kucağıma tırmanıp kendini bana yasladı, tıpkı zavallı kedi Mildred'in onu bulduğumda olduğu gibi inledi ve titredi.

"Ölüyor musun?" Louie içime gömülmeye çalışırken kulağıma doğru sordu, elimi karnıma bastırarak daha da acıttı.

Ama ona hareket etmesini söyleyemedim.

Başımı salladım, acıdan dişlerimi gıcırdatıyordum. "Az önce... çok fazla duman soludum, Goo." Biraz daha öksürdüm ve alnımı onun yumuşak saçlı başının arkasına degecek kadar indirdim.

"Yaşayacak mısın?" Sesi kırıldı ve bu kalbimi parçaladı ve kendimi bencil bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

Ciğerlerim daha fazla dumandan kurtulmaya çalışırken tekrar başımı salladım.

"Yaşayacağım." Titredi ve daha da çok sarsıldı. "Söz mü?"

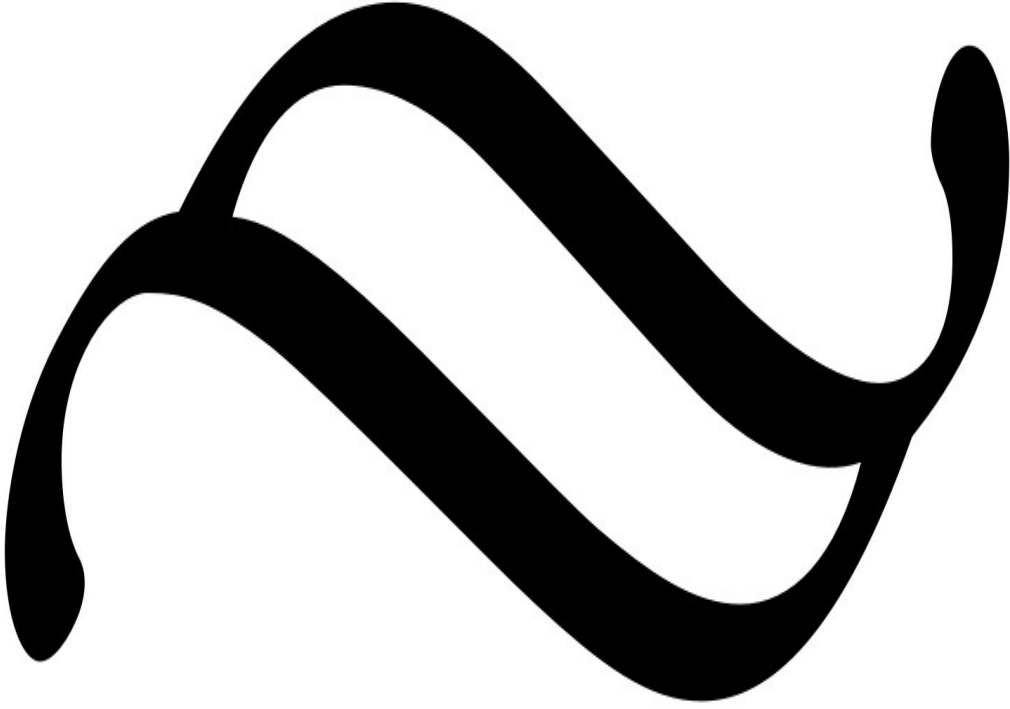
"Söz veriyorum," diye mırıldandım, kolumu aramızdan çekip sırtına doladım.

Siren sesleri gittikçe yükseldi ve göz Bayan Pearl'ün evinin önünde durduklarında yanıp sönen parlak ışıkları görebildim. Ne olduğunu anlamadan itfaiyeciler evin etrafında dönmeye başladı ve mahallenin dört bir yanından komşular aniden sokaklarda belirdi. Josh geri geldi ve elime bir bardak su tutuşturduktan sonra hemen arkamdan gelip kollarını boynuma doladı, yüzü Louie'ninkinin karşı tarafına bastırdı. Bana sıkıca sarıldı.

Suyu yuttum ve ambulansın birkaç ev aşağıda durmasını izledim. Sağlık görevlileri doğruca Bayan Pearl'e gittiler; onu bıraktığım yerde, ellerinden birini tutan Dallas'ın yanında, Jackson'ın da yanında olduğunu fark etmemiştim. Yüzüne maske takarak onu sedyeye koymaları sadece birkaç dakika sürdü ve tam o sırada sokakta başka bir ambulans durdu.

Bayan Pearl ambulansa bindirilirken Josh kulağıma, "Çok korktum," diye itiraf etti.

Ona en az onun kadar söylememin hiçbir yolu yoktu.

* * *

Sonunda saatin geç olduğunu biliyordum. Gözlerim nihayet açıldığında perdelerden çok fazla ışık giriyordu, elim nihayet uyandığım ve ondan yayılan acıyı anlayabildiğim için hafif bir zonklamadan daha fazlasını veriyordu. Üçümüzün de gece yarısı yatağı yığıldığımızı hatırladığımda yatakta yalnız olmam çok da şaşırtıcı değildi. Sağlık görevlileri iyi olup olmadığımdan emin olmak için beni kontrol etmişlerdi -çocukların bir daha asla görmek istemeyeceğim şekilde ağlamalarına neden olan bir maskeyle nefes almamı sağlamışlar- ve hastaneye gitmemin mümkün olmadığını söyledikten sonra elimi sarmışlardı.

Nihayet içeri girdiğimizde saat sabahın dördünü geçiyordu, duş aldım ve dışarı çıktığımda Josh ve Louie'yi yatağımda yorganın altında beni beklerken buldum. Josh benimle yatmayalı yıllar olmuştu. Yıllar. Ama şimdi... şey, anlıyordum ve dürüst olmak gerekirse, biraz minnettar olmaktan daha fazlasıydım. Dün gece Dallas'ın alet çantama verdiği tepkiden dolayı kafam karışmış bir şekilde yatağı girmiştım ve bir de baktım ki onu almak için büyükannesinin yanan evine koşmuşum.

Çok . Önceki bütün gece koparmıştı.
edebilirim.

Geri dönebilseydim, yaptığım şeyi ama... Keşke o noktaya gelmeseydim diyebilirdim. Çocuklar bensiz ne yapardı?

Yataktan kayarak çıkarken, omuzlarım Bayan Pearl'ün evinden çıkmasına yardım ettiğimde kullandıklarından emin olduğum şeyi protesto etmek için çığlık attı. Elim, avucumu süsleyen yanık yüzünden daha da acı verici bir şekilde zonklamaya başladı. Çarşaflar dizlerime süründüğünde dizlerim sadece biraz sızlıyordu. Üzerlerine yara bandı yapıştırma zahmetine girmemiştim. Sıyrıklar vardı ama daha kötülerini de yaşamıştım.

Banyoyu kullanmam, sıyrıklarıma biraz bal sürmem ve sol elimle dişlerimi beceriksizce fırçalamam birkaç dakikamı aldı. Başım ve boğazım önceki gecedan dolayı ağrıyor acıyordu.

İşte tam o sırada, yanlış elle dişlerimi fırçalamaya çalışırken, ne halt ettiğimi anladım.

Saç kesmek için kullandığım elimi yakmıştım.

Elimi ters çevirerek gazlı bezle kaplı bölgeye baktım. "Siktir. Siktir!" Parmaklarımın çoğu iyiydi ama... "Orospu çocuğu!"

Başım zonkladı. Gözlerim sulandı. Kendimi yakmıştım. Ne yapmam gerekiyordu? Her şey için sağ elimi kullandım. *Her şey için*. Üzerinde o kadar çok gazlı bez varken saç kesemiyor, hatta boya fırçası bile tutamıyordum. Üzerindeki deriyi germemi gerektirecek herhangi bir şeyin bir dünya acıya neden olacağını . "Siktir!" Tekrar küfrettim, bir dakika boyunca dişlerimi birbirine kenetledikten sonra Bayan Pearl'ü ve müdahale etmeseydim neler olabileceğini düşündüm. Bir hayat için elim. *Bir hayat ve bir kedinin hayatı için elim*. Bir hiç uğruna değildi.

Ama sağ elimle kapı koluna dokunacak kadar aptal olduğuma inanamıyordum. *Hay sikeyim*.

"Di Teyze?" Josh'un sesi kapı aralığından geldi.

Sertçe yutkundum ve yüzüme tamamen sahte olmayan bir gülümseme yerleştirdim. Üzerinde hâlâ önceki gecedan kalma pijamaları vardı ve bir süredir uyanıkmiş gibi görünüyordu. "Selam. Yeni uyandım."

Josh tuttuğum el ile yüzüm arasında bir bakış attı. "İyi misin?" Başımı salladım, sözlerime güvenmiyordum.

"mu?"

Onlara yalan söylemekten hoşlanmadığım için tekrar başımı salladım. "Çok mu?"

"Daha kötülerini de yaşadım," dedim ona usulca, yine de yalan söylemiyordum. Gerçek buydu. Daha kötü acılar çekmiştim. Fiziksel değildi ama bunun bir önemi yoktu. Bana tam olarak inanmış gibi görünmüyordu ama boş .

"Yemek yedin mi?"

"Uh-huh."

"Louie yaptı mı?" "Uh-huh."
"Ne?"

"Mısır gevreği ve muz."

"Güzel." Olanlar için kendime aptal diyerek ona doğru işaret ettim. "Ben çok açım," dedim.

Josh benimle birlikte mutfağa doğru yürüdü, terliklerimi giyerken beni izledi ve elimi tekrar karnıma götürdüğümde daha da yakından izledi. Ama hiçbir şey söylemedi. Louie'yi oturma odasında, televizyonun karşısındaki kanepede video oyunları oynarken gördüğümde bana gülümsedi. Eğer dün hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorsa, olsun. Uyumadan önce son şey, elimi gördüklerinde aileme ve Larsen'lere ne söyleyeceğimdi. Onlara söylemeyebilirim diye düşünmüştüm ama bu iki koca ağızlıyla bir noktada ortaya çıkacaktı.

Yapacakları yorumlardan şimdiden korkmaya başlamıştım.

"Günaydın, Goo," diye selamladım onu, televizyonun tam önünde durup ona bakmadan önce iki adım ilerledim.

Havada oldukça yüksekte oturuyordu, ama ona bir kez daha dikkatlice neden kanepede normalden daha uzun göründüğünü anladım. Altındaki Demir Adam battaniyesi kanepeye çok yakından bakmama neden olmamıştı ama şimdi bakınca... bir şeyin üzerinde oturduğunu fark ettim.

Birinin üzerine oturmak.

Kısa, siyah saçlı, uzun boylu bir adamdı, yüzünün yan tarafını kapatan bir pazu ile kanepede yüzüstü uyuyordu. Louie ise sadece poposu olduğunu tahmin edebildiğim bir şeyin üzerinde oturmuş video oyunu oynuyordu.

"Dallas'ta mı oturuyorsun?"

Beş yaşındaki çocuk gülümsedi ve başını sallayarak bana "Şşşt" diye fısıldadı. "Uyuyor."

Bunu görebiliyordum. Eve ne zaman girmişti ki? Bitmiş olması umurumda değildi -tabii ki değildi- ama kafam karışmıştı. Josh'a sormayı düşündüm ama onun yerine Lou'ya "Bırak onu Lou. Uyuyor." dedim.

"Bana olmadığını söyledi," diye karşı çıktı. *"Bu kadar yüksek sesle konuşmayı kes."*

Aman Tanrım. Bu çocuk bana sessiz olmamı mı söylüyordu? Ağzımı açtım ve tekrar kapattım, altında uyuyan adama bakıyordum. Lou'ya görmediği bir bakış attım çünkü dikkatini tekrar oyununa vermişti, Josh'un kaybolduğu mutfağa doğru ilerlemeye devam ettim.

Çoktan beni bekliyordu, hemen en sevdiğim çilekli mısır gevreğinin kutusunu uzattı ve sütü çıkarırken benim için muzumu soydu, Rodrigo'nun ve benimkine çok benzeyen kahverengi gözleriyle beni izliyordu.

"Dallas buraya ne zaman geldi?" Ona sakın bir sesle sordum.

Josh bir an tereddüt ettikten sonra uzanıp elimdeki bir galon sütü aldı ve benim için kaseye dökmeye başladı. "Sekiz civarıydı. Louie kapının çalındığını duyunca beni uyandırdı."

"Açmadan önce o olduğundan emin olmak için kontrol mi?"

Sütün kapağını yerine koyarken bana bir bakış fırlattı. "Evet. Ben bebek değilim." "Sadece emin olmaya çalışıyorum," diye mırıldandım. "Ne dedi?"

"İçeri geldi ve iyi olup olmadığını sordu. Sonra da çok yorgun olduğunu ve kanepede biraz kestireceğini söyledi." Sütü buzdolabına geri koyarken sırtı bana dönük bir şekilde, "Burada olduğu için kızgın mısın?" diye sordu.

Çekmecedan bir kaşık aldım ve mısır gevreği kâsemi tezgâhın kenarına taşırken ağzıma attım. "Ne oldu? Hayır. Sadece şaşırdım... O buradaydı. Bayan Pearl hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Josh'un sesi boğuklaştı mı yoksa ben mi hayal görüyordum? Garip bir sesle "Dün gece sana aptal dedi" diye eklemeyen önce bir an bir şey düşünür gibi oldu.

Kaşık ağzımdayken haklı olduğunu anladım. Bana aptal ve salak demişti. Lanet olası bir aptal ya da onun gibi bir şey. Hah.

"Aptalın tekiydin," diye fısıldadı Josh, sözleri başımı çevirip ona benimle böyle konuşmamasını söylememe neden oldu. Ama yüzündeki ifade yorumlarımı kendime saklamamı sağladı. Eğer öfke ve kederin çocuğu olabilseydi, yeğenimin yüzüne yansıyan şey bu olurdu. Ağlamak istememe neden oldu, özellikle de içindeki duyguyla savaşıırken gözleri büyüdüğünde. "*Ölebilirdin,*" diye suçladı, gözlerini kırpmam için geçen sürede gözleri parladı.

Dün geceki korku tekrar içimde kabarmış gibiydi, olasılıklar taze ve dehşet vericiydi. Kâseyi tezgâhın kenarından itip Josh'la yüz yüze geldiğimde kendi gözlerim biraz sulandı. Ona yalan söylemenin ya da durumu olduğundan daha azmış gibi göstermeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Bazen ne kadar zeki olduğunu, on bir yaşındaki bu çocuğun ne kadar olgun ve hassas olabileceğini unutmak kolaydı.

Ben de ona gerçeği söyledim, bakışlarımız birbirine kilitlendi. "Biliyorum J. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Ben de korkmuştum ama dışarıda başka kimse yoktu."

"Komşularımız var," dedi, sesi düzensiz ve alçaktı, böylece Louie'nin aramızda neler olup bittiğini duymasını istemediğini anladım. "Onlar da içeri girebilirdi, böylece senin girmene gerek kalmazdı."

"Josh." Uzandım ve ellerini tutmaya çalıştım ama ellerini arkasına sakladı, ben de bıkkınlıkla iç çektim. "Dışarıda başka kimse yoktu. Bunu yapmak istemedim ama Bayan Pearl'ü orada bırakamazdım ve bunu sen de biliyorsun."

Boğazı düğümlendi ve gözlerini sıkarak kapattı, içim içimi yedi.

"Seni ve kardeşini her şeyden çok seviyorum, J. Seni asla bilerek terk etmem," diye fısıldadım, sağlam avucumu uyluğuma bastırırken yüzünü izliyordum. "Seni korkuttuğum için özür dilerim ama benim için başka seçenek yoktu."

oraya gidip onu almaktan başka çarem yoktu. Kendiniz yapabilecekken her zaman başkasının doğru şeyi yapmasını bekleyemezsiniz."

Josh önümde dikilirken uzun süre hiçbir şey söylemedi. Gözleri kapalı kaldı. Elleri iki yanında toplanmıştı.

Ama sonunda, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir şeyden sonra, gözlerini açtı. Cam gibi değillerdi. Acı çekmiş ya da kızgın değillerdi. Daha çok boyun eğmiş görünüyorlardı ve bunun beni nasıl hissettirdiğinden emin değildim.

"Kötü şeyler her zaman olur ve onları kontrol edemeyiz. Bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığın için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin. Ama seni seviyorum ve hiçbir şey yapamayacağımız şeylerden korkamayız. Sadece hayatta olduğumuz için mutlu olabilir ve sahip olduklarımızın tadını çıkarabiliriz. Şimdi ya da bundan elli yıl sonra başıma kötü bir şey gelir mi bilmiyorum ama sizinle birlikte kalmak için her şeyi yaparım." Yanağına dokundum ve titrek bir nefes verişini izledim. "Ve büyükannemin bana söylediği gibi, öldüğüm gün şeytan muhtemelen beni cehennemden kovacak. Savaşmadan hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Yemin eder misin?" diye sormadan önce bir süre sessizce bana baktı.

"Yemin ederim." Başına dokundum ve bu sefer benden uzaklaşmadı. "Özür dilerim, tamam mı?"

"Ben de öyle. Gerçekten aptal değilsin."

"Bazen insanlar üzgün olduklarında kastetmedikleri çılgınca şeyler söylerler. Anlıyorum."

Çenesini eğdi ama benimle göz temasını sürdürdü. "Bunu bazen yapıyorsun."

"Ne zaman?"

"Sen... bilirsin işte..." Yanakları pembeleşti. "Her ay o zaman."

Hayatının bu kadar erken bir döneminde onu kadınlığa alıştırmak zorunda kaldığım için kendimi asla affetmeyecektim ama olan olmuştu ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ya öleceğimi düşünecekti, ya vampir olduğumu düşünecekti ya da gerçeği öğrenecekti. Ben gerçeği seçtim. İçeri dalıp beni kullanılmış bir gece pedini sararken bulduğu o olaydan sonra banyonun kapısını kilitlediğimden emin olmaya başlamıştım. O olaydan sonra birbirimizin gözlerinin içine bakabilmemiz iki hafta kadar sürmüştü.

"Kendi balmumuna dikkat et. Ben her zaman iyiyimdir." Bu onu homurdandırdı.

"Ne? Öyleyim." Ona gülümsedim. "Elbette, *Tia*."

Artık çok nadiren yaptığı için bana her *tia* dediğinde memnun olarak dilimi ona uzattım ve o da dilini uzattı.

"Günaydın." Dallas'ın sesi ikimizi de sıcrattı, normalden yaklaşık elli kat daha hırıltılıydı.

Ona bakmak için döndüm, birden saatler önce ne kadar kızgın olduğunu hatırladım ve kararsız hissettim. Mutfğa girip kalçasını tezgâha dayadığında yüzünde beliren ifade de hiç yardımcı olmamıştı. Aslında Dallas onu hiç görmediğim kadar kızgın görünüyordu. Bir insan nasıl bu kadar kızgın uyanabilirdi? O berrak ela gözleri bir an için Josh'unkilere kaydı, ağzında kısa bir gülümseme belirdi. "Hey, Josh."

"Daha yeni ," diye açıkladı yeğenim çabucak.

Dallas'ın gözleri tekrar bana döndü, yüzündeki hafif gülümseme göğüslerimin üzerinde çaprazladığım kollarıma bakmadan önce eriyip gitti. Bir gece öncesine göre değişmişim ve üzerimdeki bol tişört her şeyi gizliyordu. "Anlayabiliyorum." Tekrar yüzüme baktı ve ben de boynunun sütunu boyunca uzanan tendonlara baktım. Çenesi normalden daha mı fazla çıkıktı yoksa ben mi hayal ediyordum? "J, teyzenle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

Küçük hain başını salladı. "Tamam. Mac'i yürüyüşe çıkaracağım o zaman."

Dallas ve ben aynı anda, birbirimizi dikkatle izleyerek, "Fazla uzağa gitme," dedik.

Josh bize dehşete düşmüş bir ifade verdi ama bir anda ortadan kayboldu.

Komşum başını arka bahçeye açılan mutfak kapısına doğru eğdi ve ben de tişörtümü indirip indirmemeye karar vermeye çalışarak onun peşinden gittim. Bir gece önce beni sadece atlet ve iç çamaşırıyla görmüştü, en azından yatarken tanga giymemiştim.

Arka sahanlıkta, Dallas bana üstünlük sağlamak için bir adım attı ve dudaklarını birbirine kenetleyerek o yoğun bakışlarıyla beni izledi. Bana avantaj sağlasa bile hala benden uzundu.

Kaşlarımı kaldırdım ve dün gece bana hiç de hoş olmayan şeyler söylediğini hatırladım. İlk sorduğum şey "Bayan Pearl iyi mi?" oldu.

"O iyi," diye cevap verdi soğukkanlı ve sakın bir sesle. Dikkatle, "Onun hayatını kurtardın," dedi.

Ve benimkini riske attı. Bunu düşünmek bile sırtımda bir ürperti yarattı. "Onu orada bırakamazdım. Bunu herkes yapardı."

Dallas yine dudağını ısırды, o pembe et parçası baskıdan beyaza dönmüştü. "Hayır, yapmazlardı."

"Her düzgün insan bunu yapardı."

"Hayır, yapmazlar," diye homurdandı, adem elması sallanıyordu. "Bunu sana asla geri ödeyemem."

Kaşlarımı çattım. "zorunda değilsin."

Dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı ve dikkatini başımın üzerindeki bir şeye verdi. "Yatağa gittim ve Josh gelip kapıyı kadar hiçbir şey duymadım."

Josh mu yaptı bunu?

"Ona bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum..." Dallas devam etti, dikkati hala benden uzaktaydı. "Her şeyi sana borçluyum."

Aman Tanrım. Rahatsız olmaya başlamıştım. "Sorun değil, gerçekten."

Sonra o ela gözlerini bir kez daha bana çevirdi ve göz kırptı. Ama bu normal bir göz kırpma değildi. Hayatınızı değiştirecek türden bir göz kırpmaydı. Tarihteki bu ana işaret edecek kadar fark ettiğiniz türden bir göz kırpmaydı. Bu bir hazırlıktı. Bir tampon. Her şeydi. Sonra elini kızgın bir şekilde havada gezdirdi. "Ama *bir daha böyle aptalca bir şey yaparsan-*"

"Dur, dur, ," diye kestim sözünü, ses tonundaki öfkeye hazırlıksız yakalanmıştım.

Bir parmağını kaldırarak beni susturdu. "Dün gece yaptığın şey bir insanın yapabileceği en aptalca şeydi, beni duyuyor musun? Onu almak için içeri girdiğini anlıyorum, ama sen lanet olası bir aptalsın *ve lanet olası kediyi almak için geri döndüğün* için daha da büyük bir aptalsın."

Alt dudakımı kapatmadan önce bir an için açık bıraktım. "Kedinin ölmesine izin vermemi mi istiyorsun?" Biraz öfkeyle sordum.

Bana attığı bıkkın bakış ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Kedi on altı yaşında ve senin önünde iki oğlan ve tüm hayatın var. Benimle dalga mı geçiyorsun? Mildred için hayatını riske mi atacaksın?"

Haklı olduğunu ve Bayan Pearl sevgili kedisini kurtarmam için yalvardığında benim de aynı şeyi düşündüğümü kabul etsem de, ses tonundaki acımasız dürüstlükten hoşlanmamıştım. Beynimde bir kez daha ön plana çıkardığı suçlama ve olasılıklardan da hoşlanmadım. İki oğlum vardı. Bensiz iyi olmayacakları anlamına gelmiyordu ama... şey, bunu onlara yapamazdım. Hayatlarında beklenmedik bir şekilde giden üçüncü kişi ben olamazdım. Hayatımda hiç sosyoloji ya da psikoloji dersi almamıştım ama içimdeki ses, hayatlarının henüz başındaki iki küçük süngerin bu tür kayıplarla başa çıkamayacağını ve bu kayıpları çok iyi atlatamayacağını söylüyordu.

Gerçek şu ki, başıma hiçbir şey gelmemiş olsa da, bir şey gelmiş olabilirdi. Peki sonra ne olacaktı?

Sonra tekrar... Mac için yanan bir binaya bile atlayabilirdim. Bayan Pearl'ün bir kahraman isteyecek cesareti nereden bulduğunu anladım.

Ne olursa olsun, bu suçluluk duygusu beynimin derinliklerine gömüldü ve yüzümün ısındığını hissettim. Josh sadece birkaç dakikadır uyanık olduğum için bana zaten yeterince bok atmıştı. Suçluluk duygusuyla hiç iyi başa çıkamamıştım. "Ben iyiyim. Mildred iyi. Büyükannen iyi. Eğer her şeyi baştan " Mildred için tekrar koşacağıma emin değildim. "Önemli değil. Her şey yolunda gitti. Bayan Pearl iyi. Ben de iyiyim. Her şey yolunda."

Sözlerim derisinden, gözlerinden ve ağzından fışkıran öfkeye hiçbir şey yapmadı. Dallas başını salladı ve elleri aynı şekilde yüzüne gitti.

Bir gece önce alet çantamı istediğinde gibi. Kızarmış mıydı? "Eğer bir şey olsaydı...." Sözü nü kesti, boğazından acı dolu bir ses çıktı.

Koluna doğru uzandım. "Ninenin iyi olduğunu söylemiştin. Onun hakkında düşünemezsin.

ne olmuş olabilir-"

"Düşündüğüm Nana değil, Diana!" diye patladı, tüm vücudu bana doğru eğilmişti. "Tüm lanet dünyayı kurtarmak zorunda değilsin!"

Nefesim ciğerlerimi keskin bir solukla terk etti ve o kadar büyük bir öfke yayan adama göz kırptım ki ne diyeceğimi ya da nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

"Eğer sana bir şey olsaydı-"

. Ben mi? O da mı benim için endişeleniyordu?

Dokunduğum ön kola bağlı olan el göz hizama kadar geldi. Parmakları çeneme gitti ve doğrudan gözlerimin içine bakarken çenemi kavradı. "Eğer sana bir şey olursa, ben iyi olamam. *Asla* iyi olamam," diye tısladı neredeyse.

Ömür boyu sürececek bir acıyı isteyen bir aptal olduğumu bildiğim halde, yine de dokunuşuna doğru eğilmeme izin verdim ama gözlerine bakamadım. Onun yerine, bakışlarını göz kapaklarımda hissederken bile burnuna odaklandım. "İyi olan şu ki, sen iyi olacaksın çünkü ben iyiyim."

"İyi misin?" Kıkırdaması üzerine ona baktım. Kahverengi bir kaşını kaldırarak, tanımaya başladığım sakın ve olgun adama tamamen zıt görünen ukalaca bir yanıt verdi. "Elini göreyim."

Kahretsin.

Sanki etrafındaki sargıyı daha önce görmemiş gibi, kısmen popomun arkasına doğru manevra yaptım. "İyileşecektir," diye karşı çıktım.

Yeniden sinirlenmeye başlamıştı. Vücudundan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. "Kediyi alma olayı oldu mu?"

O ve lanet kedi. Tanrım. "Kediden neden bu kadar nefret ediyorsun? Ve hayır, Dr. Evil, o zaman böyle bir şey olmadı." Mildred'in kurtarılması sırasında duman solumaktan neredeyse ölüyordum ya da en azından o an öyle hissetmiştim. "Evinin kapısını açmaya çalıştığım da oldu. Kapı kolu sıcaktı." Tamam, bu ayın yetersiz ifadesiydi. İkinci derece yanığım vardı ve yanık bir el ve işimle ne yapacağımı bir araya getirmeye başlamak bile istemiyordum. İyileşmesi ne kadar sürerdi? İşten ne kadar izin almam gerekecekti? Biraz iyileştikten sonra elimde makas tutabilir miyim?

Hiçbir fikrim yoktu ve bu beni biraz panikletti.

Tamam, birazdan da fazla.

Büyük bir birikim hesabım yoktu; Vanessa'yı ziyaret etmek için izin aldıktan sonra ayaklarımın üzerinde durmaya yeni başlamıştım ve ailemden ya da Van'dan para istemek korkunç bir fikir gibi görünüyordu. Muhtemelen birkaç hafta çalışmadan idare edebilirdim, ama hepsi bu kadardı ve bu da her kuruşun hesabını yaptığım ve tek bir kuruşu bile israf etmediğim anlamına geliyordu. Van'a gitmek için ayırdığım hesapta para vardı.

Rodrigo'nun hayat sigortası poliçesinden, ama asla ama asla dokunmazdım. O çocuklarındı.

Göz kapakları ela gözlerinin üzerinden aşağı doğru sarkıyordu ve bir an için yanağının iç kısmını ısırın dişlerinin parıltısını yakaladım. Ona Dr. Evil dememe yorum yapmadığında gerçekten kızgın olduğunu anlamıştım. Sanki söylediklerimi düşünüyor ya da bana bağırımdan vazgeçmek için kendi kendine konuşuyor gibiydi. Yüzündeki ölümcül ifadeye bakılırsa, ikisi de olabilirdi. Sonra sertçe yutkundum. "Aptalcaydı. Gerçekten çok aptalcaydı ve senin bunun farkında olduğunu sanmıyorum."

"Var," diye karşı .

Bana inanmayan bir bakış fırlattı. "İki oğlun var, Diana-"

Suçluluk duygusu göğsüme battı ve gözlerim yaşarırken aynı anda yutkundum. "Biliyorum, Dallas. *Biliyorum*. Josh zaten-" Sesim kesildi ve bakışlarımı üzerindeki buruşuk tişörtün altına düşürdüm. Bir gece önce sinemaya giderken giydiğinden farklı bir tişörttü bu. "Bana çok kızmıştı. Bunu ona yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Ondan çıkan iç çekiş, omuzlarıma gelen ve onları sıkın eller için hafif bir uyarı bile değildi. Daha sonra onları saran kollar ya da alnıma temas eden göğüs için beni hazırlamadı. Bir gece önce bana sarılmıştı, değil mi? Bunu hayal etmemiş miydim? "Hepimizin ödünü kopardın" derken sesi daha az sert ya da kaba değildi.

Ben mi?

"Dün gece gittiğinde bana kızgın olduğunu sanmıştım," dedim ona.

İç çekişi o kadar derindi ki, çıkarken dalgalı bir hal aldı. Bana doladığı kolları sıkılaştı ama vücudunun geri kalanı gevşedi. "Sana kızgın değildim. Yemin ederim. Başka şeyler vardı." Yutkundum ve ellerinden birinin başımın arkasını kavradığına yemin edebilirim. "Bak, yarın birkaç günlüğüne ayrılmam gerekiyor."

Bunu bana neden anlatıyordu? "Her şey yolunda mı?"

"Öyle olacak. Gitmek zorundayım. Yeniden planlayamam," diye açıkladı, nefesi o kadar derindi ki başımı oynattı. "Diana-"

Arka kapı açıldığında bir esinti bacaklarımdan arkasına çarptı ve Dallas'ın kollarında dururken bir şey bacağıma dürttü. "Bana bir sandviç yapabilir misin?" Louie'nin sesi arkamdan geldi. "Lütfen?"

Yakalandığım için donup kalmadım bile. "Tabii, bana bir saniye ver," diye hızlıca cevap verdim.

Lou hiçbir şey söylemedi; orada öylece durdu, hareket etmedi. Onu hissedebiliyordum.

İçimi çektim, ağzım Dallas'ın göğüs kafesine birkaç santim uzaklıktaydı. "Goo, meraklı olmayı bırak ve bana bir saniye ver, lütfen."

Bir mırıldanma oldu ve ardından "Ben de sarılabilir miyim?" dedi.

Dallas'ın kolları büküldü ve bir adım geri çekilirken kollarından biri etrafımdan düşmeden önce hafifçe güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim. "Al bakalım dostum."

Sonunda Louie'ye baktım ve onun kalçamın yanında durmak için hareket ettiğini gördüm. Çocuk gözlerini kırptırdı ve aramıza yaklaştı. "Hayır, sen de," dedi o kadar zahmetsizce ki ağlamak istedim. "Sandviç."

Dallas çömeldi ve Louie'yi kucağına aldı. O küçük kollardan biri boynuma dolandı ve hayatım üzerine bahse girerim ki diğeri de Dallas'inkine dolanmıştı. Kesin olarak bildiğim tek şey, beş yaşındaki bir çocuğa ait olamayacak kadar güçlü bir kolun sırtımı aşağı doğru sardığıydı. Başımın yan tarafı bir omuza gitti ve göğsümün bir yarısı çok daha sert bir omuza çarptı.

Louie kulağıma yakın bir yerde, "Bu çok hoş," diye mırıldandı.

Kendimi tutamadım. Güldüm ve sırtımdaki kola bağlı olan elin genişçe uzanıp göbeğimin bir kısmını kapladığından, uzun parmakların uçlarının göbek deliğime değdiğinden emin oldum. Nefesimi içime çektim.

"Bunu daha fazla yapabilir miyiz?" Lou devam etti. "Yapacağız," diye onayladı başımın üstündeki ses.

Ne yapacaktım ki? "Hayır, teşekkür ederim" mi diyecektim? Bunu daha sık yapabilirdim. Bunu her gün yapabilirdim.

Ama Dallas evliydi ve biz sadece arkadaştık. Bunu unutamazdım.

Unutamadığım bir şey de onun sonsuza kadar evli kalmayacağıydı. Ve bu benim için iyi bir şey anlamına gelmiyordu.

Yirminci Bölüm

Yeğeninizin koçuyla komşu olmanız ve patronunuzun söz konusu komşu/koçla akraba olması, başınıza bir şey gelmesi durumunda tanıdıkları herkesin işinizi öğreneceği anlamına geliyordu.

Ve bana olan da tam olarak buydu.

Yangından sonraki birkaç gün içinde Trip aradı ve eve geldi. Josh'un beyzboldan birkaç arkadaşı durumu öğrendi ve anneleri yiyecek bıraktı. Bana el sallamaktan başka bir şey yapmayan takımdaki diğer ebeveynlerden mesajlar aldım ve bir şeye ihtiyacım olursa onları aramamı söylediler. İyilik yapmak gözden kaçmıyordu. Belki kablolu TV faturasını ödeyecek param yoktu ama çocuklara bakacak ya da bahçeyi biçecek insanlar vardı. Alışkın olmadığım bir sevgi seli bize doğru akıyordu - bu kez neredeyse yabancı olan insanlardan.

Bu iyiydi, çünkü kendimi nasıl yaktığımı bildirmek için ailemi aradığımda -çünkü başka bir şekilde öğrenirlerse ne kadar kötü olacağını biliyordum- annem telefonu babama vermişti. Bana aptal demesine alışmıştım ama sessiz kalması daha da kötüydü. İçini dökmesi gereken son kişi o kadındı.

İlk birkaç günü kuaföre gidip randevularımı yeniden planlayarak ve Ginny ile ben bir süreliğine dışarıdayken neler yapabileceğini konuşarak geçirdim. *Bir süre*. En iyi senaryo üç hafta gibi görünüyordu. Ne olursa olsun, üç hafta içinde işe geri dönecektim. Bir hafta izin almayı göze alamazdım ama kesinlikle üç haftadan fazla izin alamazdım.

Kuaförde olmadığım ya da yanık elimi havaya kaldırıp küfrederek evde pineklemediğim zamanlarda, soluduğu duman nedeniyle hastanede tutulan ve onun da birkaç yanığı olan Bayan Pearl'ü ziyarete gittim.

"Nasılsınız Bayan Pearl?" Bakkaldan aldığım çiçek vazosunu yatağının önündeki masanın üzerine koyduktan sonra yaşlı kadına sordum.

Solmuş nane yeşili hastane önlüğünün içinde, saçları gevşek ve kafa derisine yaslanmış bir halde, o süt mavisi gözlerini bana kırıştıtırıp iç geçirdi. "Evimin yarısı yandı ama hayattayım."

Bu beklediğim gibi olumlu bir açıklama değildi.

Ama o devam etti. "Hayatımı kurtardın, Diana, ve sana hiç teşekkür etmedim-"

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

Gözlerini devirdi. "Evet. Adımı karıştırdığım için özür dilerim. Sen iyi bir kızsın. Dal sıkıldığımı ve bu yüzden insanları zorlamayı sevdiğimi söylüyor. Kötü bir niyetim yok."

Lanet olsun. Yatağının yanındaki sandalyeye oturarak uzandım ve elimi onun soğuk elinin üzerine koydum. "İstemediğini biliyorum. Sorun değil. Ben de ısrarcıyım."

Bu yaşlı kadının sırtımasına neden oldu. "Duydum."

Bunu kimden duyduğunu sormadan devam etti. "Dal gitti ama arşamba'ya kadar dönecekmiş. O zaman beni buradan çıkaracaklarmış."

Cumartesi günü evimde uyandığında ve Bayan Pearl'ü hastanede ziyaret etmeden önce günün yarısını çocuklarla ve benimle geçirmeye gittiğinde beni bu konuda uyarmıştı.

Ama bana nereye gittiğini söylememişti, ben de gizlice "O iyi mi?" diye sordum.

Bir palavracıya palavra sıkılmayacağını bilmem gerekirdi ve Bayan Pearl'ün palavra sıkma konusunda benden çok daha fazla deneyimi vardı. Bana gülümsemesinden balık tuttuğumu anladı ve yaşlı kadın, "Oh, o iyi. Harika." dedi.

Ve bana verdiği tek şey buydu. Lanet olsun.

Birkaç gün sonra, masada bir bardak süt ve bir elimde smores Pop-Tart ile kanepede uzanmış, televizyon izlerken ve çalışmadan iki hafta daha nasıl hayatta kalacağımı düşünürken, bir çim biçme makinesinin kükremesiyle irkildim.

Yüksek sesin yakınlardan geldiğini fark etmem birkaç saniye sürdü. Gerçekten çok yakından. *Evimde biri mi vardı?*

Bacaklarımı kanepenin kenarından sarkıtarak, evin yan tarafındaki pencereden bakmak için kanepenin arkasına göz attım. Hiçbir şey görmedim. Ayağa kalktığımda babamın arayıp geleceğini söylemediğinden emin olmak için telefonumu kontrol ettim ama cevapsız arama yoktu.

Ön bahçeye bakan penceredeki tek bir perdeyi yukarı çekerek durakladım, indirdim ve sonra tekrar kaldırdım. Bunu yaptığım sırada omurgamda tüylerim diken diken oldu.

Çünkü çimlerimde bir yabancı yoktu, özellikle de birden fazla kez onun önünde hüngür hüngür ağlamama izin verdiğinden beri. Dallas'ın önemli bir şey değilmiş gibi çimlerimi kesmesi de değildi.

Dallas, çim biçme makinesini iterek, gömleğini çıkarmış, çimlerimin üzerindeydi.

Dallas benim bahçemdeydi ve gömleğini çıkarmıştı.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. Henüz terlememişti ama bu bile onu o anda görüldüğünden daha çekici yapmazdı. O anda ve orada olduğundan daha çekici görünmek için hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Bir tanga ya da çıplaklık kesinlikle gerekli değildi.

Çünkü gözlerim görmeleri gereken her şeyi gördü; en son aylar önce gördüklerini. Görmeleri gereken *her* şeyi. Eşofmanının lastiğinin dayandığı yerdeki belli belirsiz V şeklindeki kasları gördüler. Göbek deliğinin üzerinde düzgünce istiflenmiş dikdörtgenler halinde uzanan küp şeklindeki, çıkıntılı kasları gördüler. Sonra mükemmel olan omuzları vardı. Ve o kollar ve ön kollar.

Ön kolları severdim. Bayılırdım. Özellikle de onunkileri. Pencereden onun damarlarını bile görebiliyordum.

En çok da onu kaplayan dövmeli derinin her bir santimetresine baktım. Görünüşe bakılırsa bu, avucumun içini yakmamın bedeliydi.

Dirseğinin yanında gördüğüm kahverengi mürekkep, tüm pazularını saran ve göğsüne doğru uzanan bir kanadın parçasıydı. Göğüs kaslarının tam arasında bir kartalın başı ve gagası vardı. Bir başka kanat da karşı kolunu sarıyor gibiydi, neredeyse ilk gördüğüm kanadın mükemmel bir aynasıydı.

Tanrı olsun. İkinci manzara daha da güzeldi.

Oraya özellikle kartalın kanatlarındaki detayları yakından görmek için mi gidecektim? Hayatta olmaz.

Ama kendi evinden bir bardak su almak için caddenin karşısına rahatlıkla geçebilecek olmasına rağmen ona bir bardak su ikram etmek için oraya gidecek miydim? Kesinlikle yapacaktım.

Kısa bir an için pijama dışında bir şey giymeyi düşündüm ama... ne anlamı vardı ki? Giyinirsem belli olurdu ve harika bir arkadaş, insan ve komşu olmasına rağmen *evliydi*. Boşanıyordu. Aynı şey.

Ve günlerce bir yerlerde kaybolmuştu.

Gözbebeklerimi onun üzerinde kullanmamın bir zararı yoktu. Defalarca. Sadece kışına ya da aletine bakmazdım. Bu sınırı aşmaktı. Belden yukarısı adil bir oyundu, diye düşündüm.

Saçlarımı omuzlarımda gevşek bırakarak kapıyı açtım ve tam benden uzaktaki çimenlikte bir geçişini tamamlayıp son anda çim biçme makinesini çevirdiği sırada dışarı çıktım. Hemen dikkatini çekmiş olmalıyım çünkü çimenlere odaklandığı yerden başını kaldırıp bana baktı ve ben de benim olmayan ve olamayacak birine kocaman gülümseyerek el salladım.

Makineyi kapatmayınca ağzıma doğru bir içme hareketi yaptım ve o da başını salladı.

Tamam. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Bir süre onu izledim, onda farklı bir şeyler olduğunu fark ettim ama ne olduğunu anlayamadım. Çim biçme makinesi torbalanmıştı ama onu boşaltması gerekiyordu. Motorun durduğunu duyduğumda, yapraklar için kullandığımız büyük, siyah torbalardan birkaç tane almak için kulübeye gitmiş ve ön tarafa açılan kapıyı açmışım bile. Yanına geldiğimde Dallas makinenin arkasındaki torbayı almakla meşguldü.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Gözbebeklerime, gitmemeleri gereken bir yere giderek beni o anda arkadan vurmamalarını söyledim.

"Günaydın," dedi o alçak sesiyle. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır." Çenemle elimdeki poşeti işaret ettim. "Ben tek elimle tutabiliyorum, sen de torbanın diğer tarafını döküp tutabilir misin?" Başını salladı ve yaptı

Ben kırpıntıları sallayarak dibe çökmelerini sağlarken, ataşmanı biçme makinesine geri taktım. "Peki, tam olarak ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Buna çim biçmek deniyor," diye bilgilendirdi beni, dikkati hâlâ kırmızı boyalı makinenin üzerindeydi. "Seni daha önce yaparken görmüştüm."

Ve insanlar benim ukala olduğumu düşünüyordu. "Ciddiyim. Ne yapıyorsunuz Profesör X? Kendi başlarına yapsınlar diye çocuklara suçluluk duygusu aşılamayı planlıyordum."

Önündeki çöp torbasına odaklanmadan önce o altın sarısı gözleriyle beni süzdü. "*Saçım var* ve çimlerinin biçilmesi gerekiyordu. Elin berbat durumda. Daha yeni döndüm ve bugün için planlanmış bir işim yok."

"Hiçbir şey yapmana gerek yoktu-"

Boyu kadar ayağa kalktı ve gözlerini bana . "Yardıma kabul et, Diana."

Bir nefes verdim ve onu izlemeye devam ettim, hâlâ neden farklı görüldüğünü anlamaya çalışıyordum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kartal kafasına bakmamak için tüm gücümü harcadım. "Herkesten mi yoksa sadece benden mi?"

Dudaklarımı birbirine kenetleyerek elimi göğsüme götürdüm ve ona bakmasını izledim. Boynundaki bir tendonun patladığına yemin edebilirim. Ama ona gerçeği söyledim. "Çoğunlukla sen. Senden faydalanmak istemiyorum. Bir şeyler istemek konusunda utangaç değilim."

"Nasıl utanılacağını bildiğini sanmıyordum." Bir kaşını kaldırdı. "Benden faydalanmaya çalışmıyorsun. Bunu zaten konuşmuştuk."

"Tamam, ama ben de seni tuhaf hissettirmek istemiyorum."

Cevabı alçak sesle ve sabitti. "Seni iç çamaşırlarınla gördüm ve saçındaki sirkeleri taradım bebeğim. Sanırım bunları aştık."

Sadece ve sadece tek bir şeye odaklandım.

Bebek mi?

Ben mi?

"Elin nasıl?" diye sorduğunda hâlâ kelime seçimini düşünüyordum. Ne eli?

Elimde bir sorun mu vardı?

"Yanık elin," dedi iki kaşını kaldırarak, dudaklarında hafif bir gülümseme oynatıyordu.

Aman Tanrım. Kendimi kaybettim. Yutkundum. "Aynı eski. Acıyor. Gerçekten kötüleştiğinde biraz ağrı kesici alıyorum ama çok değil. Duş almak için elime bir torba geçirmem gerekiyor. Tıraş olurken elimi kestim. Beş gündür saçımı şampuanlamadım. Bu şeyle her şeyi yapmak daha uzun sürüyor ama yaşayacağım." Zavallı ve acı içinde, ama daha kötüsü de olabilirdi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır."

"Gerçekten. Yardım edebilirim. Tek sağlam elim var ve çok sıkıldım. Sadece birkaç gün oldu ama evde tıklıp kalmayı nasıl başaracağımı bilmiyorum." Bu hafif bir ifade oldu. Anneme çalıştığı mağazada yardım etmeye gitmişim.

Ama zekamla ilgili yorumları - çünkü kim yanan bir eve girer ki? - çok fazla gelmeye başladı ve ben de ayrıldım.

Ağzı kıpırdamadan önce ela gözleri birkaç saniye üzerimde kaldı. Elleri kalçalarına gitti ve kendime "*Sakin bakma Diana*" dedim. *Aşağı bakma.*

Kendimi durduramadan soru ağzımdan çıkıverdi. "Gerçekten vatansever misin yoksa sadece kartalları mı seviyorsun?"

Kaşları havaya kalktı ve dik bir yüz ifadesiyle göğsüne baktı, sonra tekrar bana odaklandı. "Babamın kolunda bu dövmeden vardı." Sonra, sorduğum şey çok da önemli değilmiş gibi, "Yapacak bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım ve kendime dövmeyi
söyledim. "Emin misin? Sadece bir elini mi
kullanacaksın?"

Neden aklıma gelen ilk düşünce kirli düşünceydi? Ve bunu
düşünürken neden yüzüm kızardı?

"ederim."

Dallas başını yana eğdi. "Ben yokken Louie'nin çeyrek borusuna başlamadın, değil mi?"

İşte . Bir yere gittiğini hatırlatan bir şey daha. Hmm. "Hayır." "O zaman
inşa etmeme yardım edebilirsin."

Ben daha durduramadan ağzımdan "bok" çıktı ve o da gülümsedi.

"Ya da tek başıma yapabilirim." "Eğer bana kendi başına yapabileceğini
söylersen-" demeden önce bir saniye kadar durakladı.

Gözlerimi devirdim. "Hayır," diye mırıldandım. "Eğer yardım etmekte ısrar
ediyorsan, birlikte yapabiliriz, birlikte derken, tek elim olduğu için çoğunu sen yapmak
zorunda kalacaksın demek istiyorum, ama elimden geleni yaparım." Omuz silkтім.
"Yarın ona sürpriz yapmak güzel olur. Bugün geceyi Larsen'lerde geçirecek. Sence
halledebilir miyiz?"

Dallas'ın ağzında beliren küçük gülümseme, kalbime düşen bir Roma mumu
gibiydi. "Elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz," diye teklif etti bana haykıran tüm o
sabırlı ve yumuşak başlı doğasıyla.

Dallas Walker'ın en iyisi için neler yapmazdım. Ama tek söylediğim, "Tamam.
Sen hazır olduğunda ben de hazırım." oldu.

"Bana on beş dakika ver ki buradaki işimi bitirip bu şeyi caddenin karşısına
geçirebileyim," diye ödün verdi.

Başımı salladım. "Seninle arka bahçede buluşuruz."

Buraya gelmesi tam on beş dakika sürmedi. Beklerken kulübeden bahçe
eldivenlerimi aldım ve bir tanesini taktım, bir süre düşündükten sonra alet çantamı da
çıkardım. Geçen gece ona ne olduğunu hâlâ anlamamıştım ama o bu konuyu açmamıştı
ve ben açmayacaktım. Konuşmak istediğim tek şey nereye ama sormayacağıma dair
kendime söz vermiştim. *Sormayacaktım.*

Görünüşe bakılırsa Dallas da hazırlıklı gelmişti, kapıyı açıp arkasından kapattı ve benimle birlikte dışarıda olan Mac'in başını okşadı. Ne yazık ki, ya da sanırım neyse ki, üzerine bir tişört giymişti. Üzerindeki rastgele yerlerdeki lekelerden dolayı genellikle üzerinde çalıştığı yırtık pırtık tişörtlerinden biriydi.

"Eski olduklarını biliyorum."

Gözlerimi onunkilere diktim ve kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Giysilerim," dedi ve elindeki çekiçe kasalardan birine doğru ilerlerken bana sırtını döndü. İlerledi ve çekicin pençe tarafıyla kapağı kaldırdı. "Alışverişten nefret ediyorum."

Doğrurken kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim, birdenbire beni onun giydiklerine bakarken yakaladığı için utandım. "Sorun değil," dedim yavaşça. "Bütün amaç çıplak olmamak, değil mi?"

Kutunun benden en uzaktaki köşesine geçerken "hmm" dedi.

"Ben de çok sık yeni kıyafet almıyorum," diye teklif etmeye çalıştım. "İş için giyinmek zorunda olmasaydım, almazdım ve bunların hepsi yıllardır bende. Çocuklar o kadar hızlı büyüyor ve eşyalarını o kadar kolay yırtıyorlar ki, evimizde düzenli olarak yeni şeyler alan tek kişi onlar."

"Ninem her zaman onlar yüzünden bana dert yanıyor," dedi sessizce ya da belki de dikkati dağılmıştı, emin değildim. "Kadınların iyi toplanmış erkeklerden hoşlandığını söyler."

Bu beni güldürdü. "Bir aptal için belki. Birkaç yıl önce benden daha iyi giyinen bir adamla birkaç kez çıktım ve biliyor musun? Ailesiyle yaşıyordu ve araba sigortasını hâlâ onlar ödüyordu. Konuşacak biri olmadığımı biliyorum çünkü kendimi toparlamam çok uzun sürdü - ve şimdi bile zamanımın yarısında ne halt ettiğimi bilmiyorum - ama herkesin hayatta bazı öncelikleri olmalı. Bana güvenin, kıyafet her şey demek değildir."

Dallas çekiciyle başka bir köşeye geçerken bana kısa bir süre baktı. "İlgili hatırladığım tek şey, üniforması olmadan asla eşleşmediydi. Asla. Annem kıyafetleri için bu kadar çaba göstermemesine gülerdi." Bu anıyı hatırlayınca ağzının kenarının bir gülümsemeye dönüştüğünü görebiliyordum ama gülümseme belirlediği anda kayboldu. "Karaya döndükten sonraki iki ay boyunca eski sevgilimle yaşamayı denediğimde, üzerimi değiştirmedığım sürece onunla hiçbir yere gitmeme izin vermedi. Onu fakir hissettirdiğimi söyledi."

Şimdi sadece müstakbel karısını öldürmek zorunda kalmayacaktım, eski sevgilisini de öldürmek zorunda kalacaktım. Tanrım. Sorum niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı. "Peki sen değiştin mi? Değiştin mi?"

"Birkaç günlüğüne."

"denemek zorunda kalmamalydın," dedim ve o kıllı yüzünde küçük bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

"Onun için gerçekten bu kadar önemliyse yapmalıydım, ama yeterince önemsemedim. Bir yıldan uzun süredir kimseyle birlikte olmadım. Uzun mesafe

İlişkiler genellikle yürümez ve ben de ona kadar hiç denemedim, ancak bunu yapan ve hayatta kalan tanıdığım her çift her zaman uzlaştı. Karşınızdaki kişinin duygularını her zaman haklı olmayacak ya da kendi yapmayacak kadar önemsemelisiniz. Yürütmeye çalışmadığım için pişman değilim ama onu sevseydim yapardım."

Yapmadığına sevindiğimi düşünmem kabalık mıydı?

Ben bunu daha fazla düşünmeden, "Bir dahaki sefere artık biliyorum" dedi.

Onun gelecekteki ilişkilerini sabote etmeyecektim. Sabote .

O zaman *ben* ne halt edecektim? Merak ettim. Başka bir yere mi taşınacaktım? Belki onun yarısı kadar olabilecek bir erkek arkadaş bulacaktım ve umarım aklımı sokağımın karşısında yaşayan ve tüm bu hisleri beslediğim kişiden uzak tutacaktı?

Ne halt ettim ben? Bunu kendime neden yaptım? Daha iyisini biliyordum. *Dallas'tan hoşlanmamam gerektiğini biliyordum.* Yine de sormadan edemedim, "Çok kız arkadaşın oldu mu?"

Adam tekrar sandığa dönmeden önce yüzünde komik bir ifadeyle bana baktı. "Ben hiçbir zaman her hafta ya da her ay yeni bir kızla birlikte olan erkeklerden olmadım."

Bu yine de bir cevap değildi ve deli biri gibi görünme riskini göze alarak tek yaptığım "Hmm" diye mırıldanmak oldu. Ya içten içe ölüyordum ya da bir seri katil bir kez daha uyuşturucu almak istediğinde böyle hissediyordu. İkisinden biri de olabilirdi.

Bu, bana yine o tuhaf yüz ifadesiyle bakması için yeterliydi. "Kırk bir yaşındayım, Diana. Kız arkadaşlarım oldu. Eski sevgilim hariç, hiçbirisiyle birlikte yaşamadım. Hiçbirine evlenme teklif etmedim. Sevdiğim tek kız lisedeki kız arkadaşımdı ve donanmaya katılmak için ondan ayrıldığımdan beri hakkında hiçbir şey duymadım. Hiçbirini internette araştırmadım, telefonda konuşmadım ve çoğunun adını ya da neye benzediğini hatırlayamıyorum. Çok fazla denizdeydim."

Elbette geçmişte başka ilişkileri olduğunu biliyordum ama bunları kabul etmesi yine de kıskançlıktan ve belki biraz da nefretten midemin bulanmasına neden oldu. Sürtükler. Eski sevgililerinin hepsine sürtük dememek için kendime güvenemediğimden, verdiğim zekice yanıt bir "Hmm" daha oldu. Ve sonra, sanki kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyormuşum gibi, ona dedim ki, "Hayatım boyunca sadece dört gerçek erkek arkadaşım oldu, eski sevgilim dahil değil. Onlardan birini bir daha görseydim, muhtemelen başka yöne kaçarlardı."

Dallas nasıl cevap verdi? Gözlerimi ona dikmeme neden olan bir "Hmm" ile.

Çiviği çıkarmak için çok fazla güç mü kullanıyordu yoksa ben mi hayal ?

"Nana'yı görmeye gittiğin için teşekkürler," dedi aniden ve konuyu değiştirerek ona bakmaya devam etmemi sağladı. Bana doğru bakmadan önce yanımdan köşeye doğru yürüdü, gözleri kısa bir an için pembe, köpek yavrusu alet kutuma gitti. Neredeyse hemen ondan uzaklaştı.

El yordamıyla konuyu değiştirmeye çalıştım. "Evet, tabii ki. Evi onarılanaya kadar seninle kalacağımı söyledi."

"Evet." Vücudunu doğrudan yanıma yerleştirdi, poposu benden birkaç santim uzaktaydı. Başka tarafa baktım. "Kendi evini geri istiyor ama ne derse desin bir süre benimle kalacak."

"Seninle kalmak istemiyor mu?"

"Kimseyle kalmak istemiyor. Bana yetmiş yılı aşkın bir süredir başka birinin çatısı altında yaşamadığını ve bunu daha fazla sürdürmeyeceğini söyleyip duruyor. 'Benden kurtulmak' için bir huzurevinde yaşayan kız kardeşinin yanına gitmeyi teklif etti ama evi kadar benden başka kimseyle yaşamasına izin vermeyeceğim. O benim büyükannem. Onu rehin bırakacak değilim."

Bu adamı bir arkadaşstan öte sevmiyordum. Geçici bir tanıdık. Sadece iyi bir adamdı ve onun gibi sadakat sahibi birine hayranlık duymak çok mantıklıydı.

Ondan hoşlanmadım. Sevmiyordum. Ve ona birazcık aşık olmadığımından da emindim. İmkânı yok.

Ben kendi kendime, evet, onun çok seksi olduğunu düşünüyordum ve evet, kalbi bu topraklardaki en iyi gümüşten yapılmış olabilirdi, ama dünyada böyle bir sürü erkek vardı.

Kendime bile inanmadım.

Dallas sandığın kapağını itti ve bir adım geri çekilerek içindekilere bakmadan önce bir kez bana baktı. "Motosiklet kulübü bu hafta sonu Trip'in çalıştığı dükkânda büyükannemin evi için para toplamak amacıyla bir yemek yarışması düzenliyor."

Kahretsin. Çalışamazken bir şeylere para harcayacak halim yoktu. Bayan Pearl için aldığım çiçekler uzun zamandır yaptığım tek savurganlık olmalıydı.

Devam etti. "Bu, çocukların büyükanne ve büyükbabalarıyla geçirecekleri hafta sonu, değil mi?" Ben başımı salladım, o da aynısını yaptı. "Gel. Sana bir tabak alayım."

"zorunda değilsin-"

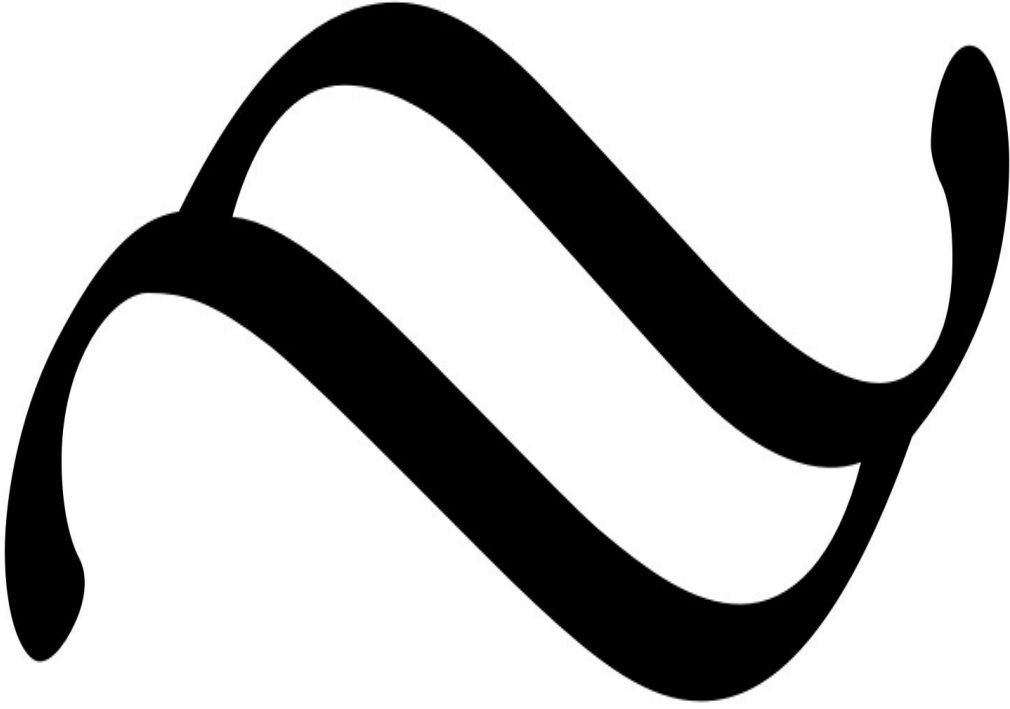
O iri eli uzanıp elimin arkasına dokundu, yüzü aşağı eğik ve ciddiye. "Tartışmadan iyi davranmaya çalışmamı kabul edecek misin?"

Bir an için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Muhtemelen hayır."

Gülümsedi. "Gel." Elimin arkasına tekrar dokundu. "Trip orada olacak."

Neden ilk düşüncem *"Sen orada olduğun sürece benim için sorun yok"* oldu? Benim sorunum neydi? Bir karmaşa istiyordum. Acı için. Kalp kırıklığı. Bir gün taşınmak zorunda kalmayı.

Ve tüm bunları bilmeme rağmen, bir aptal gibi, hayır demedim ama iç çektim. "Eğer ödüyorsanız Bay Clean...."

* * *

"DIANA! KAHRAMANIM!"

Salonun hemen yanındaki tamirci dükkânının etrafında en az 100 kişi gibi görünen bir kalabalıkla çevrili olmama rağmen, yine de havadan bağırarak o tanıdık sesi çekip çıkarmayı başardım. Sırtarak, kalabalığın içinde aradığım kişiyi bulana kadar bir o yana bir bu yana baktım. Trip'in yüzündeki kocaman gülümseme belli ki biraz sarhoş olmanın sonucuydu.

"Selam." Dallas'ın beni davet ettiği yemekte başka birini tanıyıp tanımadığımı anlamaya çalışarak ona el salladım.

Trip bir kolunu omzuma atarak beni yanına çekti ve yandan sarıldı. "Nasılsın?"

"Daha iyi." Sargılı elimi kaldırdım. Kabarcıklar nihayet geçmeye başlamış, geride sıkı, kırmızı bir deri bırakmıştı. Birkaç gün önce, anlayamadığım bir nedenle, internette yanıklara baktım ve neredeyse öğle yemeğimi kaybediyordum. Şeyler

Çok daha kötüsü de olabilirdi; bunu gördükten sonra sakatlığımdan şikâyet etmeyecektim.

"Bana bok gibi görünüyor," dedi elimi incelerken ama kolunu omzumda ve diğerini yanında tutarak. "Ne yemek istersin? Sana bir tabak getireyim. Çocuklar nerede?" Beni insanların arasına doğru götürüyordu ve ben de motosiklet kulübünün deri yeleklerini ve yirmili yaşların başındaki kadınlardan otuzlu yaşların ortasındaki erkeklere, kot pantolonlu, kat kat giyinmiş ve daha fazla deri yelek giymiş kırk, elli ve altmış yaşındaki insanların karışımı gibi görünen diğer düzinelerce insanı inceledim.

Dallas'ın nerede olduğunu sormayı düşündüm ama kendime sakladım. Dallas olayını bırakmam gerekiyordu. "Büyükanneleleri ve büyükbabalarıyla birlikteler. Şimdiye kadar ne denedin?"

Mırıldandı. "Göğüs eti oldukça iyi. Pirzolalar oldukça iyi. Biftekler sizinki kadar iyi değil-"

"Dökme demir üzerinde yapmak konusunda benimle tartıştığınızı hatırlıyor musunuz?"

Trip kıkırdarken beni yanına çekti. "Evet, üyeyim. Geçen sefer markete gittiğimde dökme demir tava almıştım. Perşembe günü antrenman sırasında seni kontrol edecektim ama çocuklarının daha fazla oyun zamanına ihtiyacı olduğu konusunda konuşmak isteyen ebeveynlerle çok meşgul oluyoruz." Homurdanır gibi bir ses çıkardı.

Kıs kıs güldüm. "Merak etme. Arkadaş olduğumuzu biliyorum."

Neredeyse yan yana dizilmiş üç büyük barbekü çukurunun yanına geldiğimizde, "Kesinlikle öyleyiz tatlım," diye onayladı. "Ne yemek istersin?"

Ona ne istediğimi söyledim: göğüs eti ve ızgara mısır. Barbekü ocağındaki zayıf, yaşlı, kır saçlı adama yardım eden güzel kız tabağıma biraz patates salatası koyduğunda Trip ıslık çaldı. "Sen bir bebeksin, Iris."

"Siktir git Trip," diye bağırdı sırtında yürümeye başlayan bir çocuk ve kollarında pembe bir battaniyeye sarılmış bir bebekle kenarda duran uzun boylu bir adam. Ona bir kez baktım, sonra bir kez daha gözlerimi kaçırdım. Adamın boynuna kadar uzanan dövmeler vardı ve bir insanda gördüğüm en huysuz kaşlara sahipti ama bu, yüzünün tek başına bir kadını hamile bırakabileceği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Evet, evet." Trip onu görmezden gelerek servise yardım eden kıza göz kırptı. "Trip," diye bağırdı dövmeli adam tekrar.

Sarışın, gözleri benimkilerle buluştuğunda homurdandı ve fısıldadı: "Hiç sevişmeyi sevdiğin biri oldu mu?"

Bu adam sevişmek isteyeceğim birine benzemiyordu ama ne bilebilirdim ki? Kucağında iki çocuk olsa bile ona uzun süre bakmak istemedim. "Evet." diye fısıldadım. Bu benim için kardeşimdi.

Trip homurdandı ve elinde tabağımla beni dükkânın kapalı bölmeleri boyunca dizilmiş çok sayıdaki masadan birine doğru götürdü. O kadar çok insan ayakta duruyordu ki, oturmamak için fazlasıyla yer vardı ve tabağı yere bırakarak masaya oturdu. "Sana bir içki getirmeyi unuttum. Ne içmek istersin? Bira mı?"

"Ben . Hangi gazozu içerseniz için."

". Üzerimde kaybolmadan önce sırttı.

Sol elimdeki çatalla tabağımdaki ete baktım ve sövdüm. Onun yerine pirzola almalıydım. Kendimi yaktığımdan beri, tek elle güvenle yiyebileceğim yemekler yapmakla yetiniyordum, ki bunlar çoğunlukla çorbalar, ama et konusunda ikiyle ikiyi bir araya getirememiştim. Bıçak kullanabilmemin imkânı yoktu. Sol elimle kendimi bile zor siliyordum. Bu yüzden çatalımı yan yatırarak eti parçalamaya çalıştım ama pek iyi gitmiyordu.

"Bu hayatımda gördüğüm en üzücü şey," dedi arkamdan bir ses, biri yanımdaki sandalyeye düşmeden bir an önce.

Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. O boğuk, hırıltılı sese sadece bir adam sahipti. Dallas'tı.

Onu birkaç santim ötemde gördüğümde yüzümü kaplayan gülümseme, çatalımı bırakıp sandalyede dönmeme neden oldu. "Burada olduğunu bilmiyordum," dedim elindeki kök birası kutusunu fark ederek. Koyu renk kot pantolonu ve gri polar kapüşonuyla harika görünüyordu.

"Yemek aldığını gördüğümde amcamla konuşmakla meşguldüm," diye açıkladı, o uzun parmakları istediği gibi olana kadar kutuyu elinde gezdirdi. Kapağı çevirip benim için açtı ve tabağımın yanına koyduktan sonra sandalyesini yana kaydırarak vücut ısısının kaçınılmaz olduğu kadar yakınımı geldi. Tam doğru eğildi ve "Başka bir şey ister misin?" diye sorarken tabağımı görmemi engelledi.

"Hayır, ben iyiyim. Eti benim için mi kesiyorsun?" O göremese de gülümseyerek şaka yaptım.

"Evet," dedi, sırtını yüzüme birkaç santim yaklaştırarak devam etti.

Kalbimde bir sorun vardı. Kalbimde ciddi bir sorun vardı. Kekeledim, "Sen gerçekten-

Tek söylediği "Bırak ben yapayım," oldu.

İçimi çektim ve arkama yaslandım, elim haldeyken benim için etimi kesme cüretini göstermesini saçmalıklı gibi göstermeye çalıştım. Bir kalp uzmanına gitmem gerekecekti. Derhal. Öncelikle, bunun başıma gelmesine neden olacak her ne yapıyorsa onu yapmayı bırakması gerekiyordu. "Dallas," diye fısıldadım. "Bana gerçekten hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Hiç. Nefesini boşa harcama."

Yaptığı şeyi bıraktı mı? Hayır. Durmadı. "Çok ınatçısın," dedim.

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş." Sandalyesinde doğruldu, kullandığı çatalı uzatmadan önce bıçağı tek kullanımlık tabağın kenarına dayadı.

Çaydanlığım mı? Eti mükemmel kare şeklinde kestiği gözümünden kaçmadı. Tekrar iç çektim ve aleti ondan aldım. *Saçmalamayı kes, kalp. Hemen şimdi bırak,* demeye çalıştım. *Bunun için ne zamanım ne de duygusal rezervlerim var.* "Teşekkür ederim," dedim Dallas'a.

Göz kırpışı Louie'ninkinden sonra gördüğüm en masum ikinci şeydi. "Senin için her şeyi yaparım" derken ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı.

Aman Tanrım. Bunu bana neden yapıyordu? Neden mi? *Neden mi?* Eğlence olsun diye başkasını oyalayacak biri değildi. Bunu biliyordum. Ama neden bu kadar iyi davranmak zorundaydı? Ve ben neden bu kadar aptal olmak zorundaydım?

Hay .

Bu kadar aç olmasaydım, yemek için acele etmezdim ama öyleydim. Öğle yemeğini atlamış, öğleden sonra yemekte tıka basa doyacağımı düşünmüştüm. İşten sonra gelip gelmeyeceğini öğrenmek için Ginny'ye mesaj atmıştım ama ancak mola sırasında uğrayabileceğini söylemişti; iki hafta sonra yapılacak düğünü için son dakikada yapması gereken bir sürü şey vardı. Doğrusu bunu tamamen unutmuştum.

Yemeğimi sessizce bitirdim, çiğnerken zaman zaman Dallas'ın bakışlarıyla karşılaştım, ama çoğunlukla dikkatimi tabağıma ve tamirci dükkanının etrafında takılan insanlara odakladım. Ağzımı silmeyi bitirir bitirmez, ona bir beni rahatsız eden bir şey sordum. "Neden motosiklet kulübünde değilsin?"

Dallas dirseğini masanın üzerine koyup vücudunu koltuğun üzerinde bana doğru kaydırırken şakağını kapalı yumruğuna dayadı. Dizinin yan tarafı uyluğuma değdi ve hiçbir yere gitmedi. "Kulüp daha çok bir miras. Babadan oğula geçen bir şey. Babam MC'de değildi. Denizci olduğunu söylemiştim." Fısıldayarak arkasındaki genel yönü işaret ederken ela gözleriyle beni izliyordu. "Ama sonuçta bu büyük bir aile. Şuna bir bakın. Hepsi Nana Walker için burada ve onun buradaki hiç kimseyle kan bağı yok."

Hah. Sanırım haklı olduğu bir nokta vardı.

"olmamanın sakıncası yok mu?"

Dallas başını salladı. "Hayatım boyunca amcam ve Trip dışında bu adamların hiçbirini tanımadım. Bu benim için farklı. Donanmada bir sürü arkadaşım vardı. Hiçbir şey kaçırmıyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Hiç motosikletin oldu mu?"

Derin derin kıkırdadı ve başını salladı. "Hayır. AC'yi gayet seviyorum." "Bu konuda haklısın." Sırıttım.

"Bisikletler pek bana değil."

Ona kısık, flört eder gibi bakmayacaktım, lanet olsun. Bunu yapmayacaktım. "Bir şeyin *var* mı?" diye sorarken göz kapaklarımı normal tutmaya özen gösterdim.

"Benim bir şeyim var. Büyük bir şeyim var-" Dallas hemen ağzını kapattı. Kulakları kızardı.

O bana göz kırptı, ben de ona göz kırptım. Ve ikimiz de aynı gülmeye başladık. "Birileri kendini beğenmiş." Ben gülmekten kırıldım.

"Öyle demek istemedim." O alçak, gevşek sesiyle kıkırdadı ve benim sakat kalbime doğru şarkı söyledi.

"Biliyorum. Ben de öyle. Sadece kafa ," dedim ve kötü elimle uzanıp onunkine dokundum.

Gözleri benimkilerle buluştu; ikimiz de birbirimize gülümsüyorduk. Ve o an, kendimi birine en çok bağlı hissettiğim andı. *Herhangi birine.*

Tanrı olsun. *Bana çarptı.* Tam o anda vurdu.

Bu çocuğuna deli gibi aşkıttım. Gerçekten, gerçekten.

Önümdeki masaya bir tabak düşüp ikimizi de başımızı çevirmeye zorlayarak o anı bir düzine parçaya böldüğünde bu düşünce henüz beynime girmişti. Jackson'dı. Sandalyeyi çekip dikkatsizce, özensiz bir şekilde içine çökerken zaten kısmen hırlayan Jackson. Gerildiğini anlamak için yanımdaki adamı fiziksel olarak görmeme gerek yoktu. Gözlerimle şahit olmam gerekmeyen şey ise kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa yerleşen, sakinleştiren ve sabitleyen eldi. Dallas'ın tüm vücudu bana dönük otururken birden öne doğru kaymış, dikkatini kardeşine .

Dallas'ın ağzından çıkan ilk şey "Nerelerdeydin?" oldu.

Küçük kardeşi tabağındaki yemeğin üzerinde duran plastik çatalı aldı ve üzerindeki fasulye porsiyonunu gagaladı, yeşil gözlü bakışları Dallas'a kilitlenmişti. Yüzünde gerçekten de gençlik yıllarında biraz boktan biri olmuş ve bu lanet olası tavrından vazgeçmemiş birinin ifadesi vardı. "Buralarda," diye mırıldandı belli belirsiz.

Birkaç saniye önce bana karşı çok rahat olan adam, benden en uzaktaki dirseğini masanın üzerine koydu. Öne doğru eğildi, avuç içi sırtımda bir santim bile kıpırdamadı. "Seni düzinelerce kez aramayı denedim" demeden önce göğsü bir nefesle doldu.

"Biliyorum."

Dallas'ın gerginliğinin tavan yaptığını hissedebiliyordum. "Hepsi bu kadar mı? Nana'nın evindeki yangından sonra ortadan kayboldun ve lanet telefonuna bile cevap veremiyor musun?" diye homurdandı normalde sakin olan adam.

Yüzünün her geçen dakika daha da kızardığını hayal etmiyordum. Kesinlikle her saniye daha da kızarıyordu ve bunun bizim şakalaşmamızla hiçbir ilgisi yoktu.

Jackson çatalını doğrudan yemeğine sapladı, öylece bıraktı ve ileri doğru baktı. "Neden umurunda olmadığı halde umurundaymış gibi davranıyorsun?"

Dallas'ın başı yana eğildi. Zor nefes aldığını görebiliyordum; daha önce hiç böyle bir tepki verdiğini görmemiştım ama yine de kardeşlerin insanı canının yandığı yerden vurma gibi bir huyu vardı. "Hiç vazgeçmeyecek misin? Yirmi yıl geçmesine rağmen beni hâlâ affedemiyor musun? Bunun hakkında konuşmaya devam mı edeceğiz?"

Olamaz.

Jackson başını salladı, dikkati altındaki tabağa yöneldi. Dikkatini tekrar topladığında, kardeşinin öfkeyle yemeği ağzına götürmesini ve ağzı yarı açık çiğnemesini izledi. Pislik gibi davranmaya çalışıyordu. Gerçekten deniyordu. Bu adamın nesi vardı böyle? Etrafıma baktığımda

Dallas'a baktığımda masanın üzerinde duran ön kolundaki kasların esnediğini görebiliyordum. Çenesinin ne kadar gergin olduğunu görebiliyordum ve bundan nefret ediyordum. Bu adam tanıdığım en iyi adamdı ve karşımızdaki bu pislik yüzünden sebepsiz yere bu aptal suçluluk duygusuyla yaşıyordu.

Onu yargıladığımı hisseden Jackson gözlerini bana doğru çevirdi, kaşlarını aşağıya çeken huysuz bir ifade takındı. "Ne? Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Omuzlarımin arasındaki avuç içi yukarı kayarak Dallas'tan en uzaktaki omzumun üzerinden geçti. Sıktı ve bunun bir uyarı olduğunu biliyordum. Sorun şu ki umurumda bile değildi. "Evet. Hıyar gibi davranıyorsun."

Jack hazırlıksız yakalanmış ya da söylediklerimden rahatsız olmuş gibi geri çekildi. "Siktir git. Beni tanı mıyorsun."

Dallas omzumu sıkıca kavradı, tüm vücudu gerildi, daha da gerildi. "Onunla bu şekilde konuşma-"

Sözünü kestim, bakışlarım kardeşinde takılı kaldı. "Sen de siktir git. Seni tanımadığıma memnunum. Küçük bir çocuk gibi davranan yetişkin bir adamsın."

Jackson çatalını bırakıp masaya doğru eğildiğinde, elleriyle masanın kenarlarını kavradığında irkilmedim.

"Jackson, *hemen* geri çekil," diye homurdandı Dallas, sandalyesini geriye itmeye başlamıştı bile. O hareket etmedi, ben de etmedim.

"Jack," diye tekrarladı Dallas otoriter sesiyle, ayağa kalkarken.

En genç Walker bir milim bile kıpırdamadı, yüzündeki ifade bana vurmak istediğini söylüyordu. Bunu daha önce başka bir adamın yüzünde görmüştüm ve ne olduğunu biliyordum. Şiddet. Öfke. Aradaki fark, daha önce olduğum kişi olmamamdı. Aradaki fark, bu ahmağın sürekli incittiği kişiyi önemsememdi. Belki Dallas kendini o kadar suçlu hissediyordu ki bunu kardeşine gibi anlatamıyordu ama ben anlatmaktan korkmuyordum.

"Bir bok bildiğin yok, seni Meksikalı kaltak," diye tükürdü adam, Dallas'inkine hem çok benzeyen hem de çok farklı olan gözleriyle bana bakarak.

"Bir kelime daha edersen seni eşek sudan gelinceye kadar döverim." Dallas'ın sesi o kadar alçak, o kadar mırıltılıydı ki bir an düşüncelerimi yakalayamadım.

Ama bunu yaptıktan sonra Jackson'a bir kaşımı kaldırdım ve çenemi "gerçekten mi" dercesine aşağı eğdim, elim Dallas'ın koluna gitti. "Kardeşim iki yıl önce öldü. Onu tekrar hayatıma almak için her şeyi yapacağımı biliyorum ve senin hayatında da seni seven ve davranışlarıyla hak etmediğin halde saçmalıklarına katlanan biri var, ahmak. Ben hayatımın her günü benimkini özlüyorum ve umarım sen de bir gün yirmi yıl önce yaptığı ve affedilmeyi gerektirmeyen bir şey yüzünden seninkini kendinden uzaklaştırdığın için pişman olmazsın."

Yüzündeki alaycı ifade, götlüğünü farklı bir seviyeye taşıyacağı konusunda beni uyarmış olmalıydı. Gerçekten bilmeliydim. Ama hazırlıklı .

Jackson'ın homurdanarak sandalyeye çöküp arkaya yaslanması ardından yüzünde korkunç bir ifade belirdi.

Dallas ona, "Defol git buradan," dedi. "Şimdi."

Ama çoğu küçük kardeş gibi o da dinlemedi.

Genç Walker hırladı. "Kardeşin ne yaptı? Çok fazla taco yiyerek kendini mi öldürdü?"

Kızgın olmadığınız zamanlarda insanların duyguları incindiğinde istemedikleri şeyler söylediklerini hatırlamak kolaydı. Bir tereyağı bıçağını alıp birini bıçaklamak için kullanmaktan bir nefes uzaktayken o kadar kolay değildi. Kafamın arkasında bir yerlerde Jack'in benim, hayatım ya da ben ve ailem hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ettim.

Bir mucize eseri, göz ucuyla iki büyük elin masanın kenarını kavradığını, Dallas'ın ağzından insan sesine benzemeyen bir "*Jack*" sesi çıktığını yakaladım. Dallas'ın çıldırmanın eşiğinde olduğunu anlamak için hayal gücünü zorlamak gerekmiyordu. Bu sadece sizinle aynı rahimden çıkmış birine duyabileceğiniz aşırı sevgi olabilirdi - ya da sizinle aynı rahimden çıkmış birinden doğmuş

-Böyle bir durumda sebat edebilecek biri. Onu suçlayamazdım. Bu ahmağı seviyordu, pislik olsun olmasın.

Ama son birkaç yıldır benimle savaşabilecek tek kişinin kendim olduğunu öğrenmiştim. Ve daha sonra onurumu korumadığı ve bu meseleyi kendi ellerime almadığım için pişman olacağımdan emin olsam da, Jackson'ın masaya getirdiği buzlu kırmızı bir fincanı almak için uzanmadan önce Dallas'ın ön kolunu yanık elimin tersiyle fırçaladım. Kardeşinin düşüncesizliği midemi bulandırırken Dallas'ın gözleri benimkilerle buluştu.

Jack'le tekrar yüzleşmeden önce elleri bir an gevşedi ve bardağın içindeki sıvıyı yüzüne fırlattım, kırmızının her yere -yüzüne, kulaklarına, boynuna ve gömleğine-yayılmasını izledim. İnanamıyormuş gibi ağzı bir karış açık kaldı.

Güzel.

"Travmatik beyin hasarı geçirdi, seni duyarsız, pislik," diye tükürdüm, aptal suratına fırlatmak için bir bardak daha kırmızı sıvı olmasını dileyerek. "Buzda kaydı, düştü ve başını çarptı. Bu şekilde öldü. İşin içinde taco falan yoktu, seni pislik."

Siktir et, keşke bir Slushie olsaydı da onun yerine onu fırlatabilseydim.

Uzun zamandır olmadığım kadar öfkeliydim, kollarımdaki ve boynumdaki kaslar gergindi ve karnım ağrıyordu.

"Diana, hadi gidip Ginny'nin ne yaptığına bakalım, ne dersin?" diye sordu arkamdan bir ses, iki el omuzlarıma yerleşip beni kelimenin tam anlamıyla geri çekerken. "Ben hallederim. Dallas, sen onunla ilgilen." Trip'in sesi tam kulağımın dibindeydi.

Trip beni olanları bu kadar çabuk izleyen kalabalığın arasından geçirirken çoğunlukla uyuşmuş durumdaydım. İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyordum ama yine olsa yine yapardım. Kahretsin, her şeyi yeniden yapmak istiyordum.

Salona giden yolu yarılıyana kadar zavallı elim donuk bir zonklama ile fincanı tutmak için onu kullandığımı hatırlattı. "Lanet olsun," diye tısladım, sanki acıyı dindirecek bir şey yapacakmış gibi elimi salladım.

Elime bakarak, "İyi misin tatlım?" diye sordu.

"Yanlış elimi kullandım." Tekrar salladım ve sağlam bileğini sıktım. "Oww." İyiye gidiyordu ama bardağı çok sert tutmuştum.

"Ne oldu böyle?" diye sordu. "Bir dakika önce seni Dal'la otururken gördüm, bir kız gibi kıkırdıyordun, sonra ikiniz de ayağa kalktınız, Jackson'a bağırmaya başladın ve yüzüne Hawaiian Punch fırlattın."

"Olan şey onun şımarık küçük bir kaltak olması. Olan bu."

Trip benim de aynı şeyi yapmama neden olan o kahkahayı attı. "Şımarık küçük sürtük. ." "Dallas'ın kardeşi olsun ya da olmasın, o en kötüsü. Nasıl olur da iki insan

çok farklı olacak," diye homurdandım Shear Dialogue'un kapısına geldiğimizde. Trip kapıyı benim için açtı ve ilk ben içeri girdim. "Bir sandalye kapıp kışının üzerinde WWE'ye gitmediğim için şanslı."

Trip daha da yüksek sesle güldü.

Ginny istasyonunda bir müşterinin saçını keserken sırtı bize dönüktü ve omzunun üzerinden, "Bir dakika içinde yanınızda olacağız!" diye seslendi.

"Sadece ben varım," diye . "Ve Trip."

İstasyonumda, daha önce birkaç kez tanıştığım ve birisi tatile gittiğinde bizimle çalışan bir kadın vardı. Evde oturan bir anne olan ve orada burada iş yapan hoş bir kadındı. Beni tanıyınca el salladı, ben de ona el salladım. Benim yerimle Ginny'ninki arasındaki koltukta Sean oturuyordu. Elim kaldırmakla yetindim, o da aynısını yaptı. Ginny'ye göre, işten üç hafta izin aldığım için bana kızmıştı. Sanki ne kadar çabuk iyileşeceğimi kontrol edebilirmişim gibi.

Ginny işine devam ettiği için cevap vermedi. Müşterisinin saçını kurutmayı bitirdiğinde Trip'i dinlenme odasına götürmüş ve masaya oturtmuştum. Yine sakindim. Bana şöyle bir baktı ve "Ne oldu?" diye sordu.

Trip Pepsi'sinden bir yudum alırken, "Kuzenin oldu," diye kıs kıs

güldü. "Dallas ne yaptı?" diye sordu kafası karışmış bir halde.

"Dallas değil," diye cevap verdi Trip benden önce.

Yüz hatları boş bir maskeye dönüştü. "Oh. O."

Elimi kalçama koyarak sandalyede arkama yaslandım ve patronumu izledim. "Onun adı her geçtiğinde neden suratını buruşturduğunu sormalıydım. Artık biliyorum."

"Aptalca bir şey mi söyledi?"

Nereden biliyordu ki? "Uh-huh."

Ginny başını salladıktan sonra buzdolabına doğru ilerledi ve cam bir şişe su çıkarıp yavaşça içti. "Bu onun en iyi yaptığı şey. "En iyi yaptığı şey bu.

Akrabası olup da bir şekilde hakaret etmediği bir kadın yok, Bayan Pearl bile. Ne diyor?"

"Kardeşimle ilgili bir şey," dedim ona, ağzından tam olarak ne çıktığını tekrarlayacak havada değildim.

Yüzünü buruşturdu. "İki numaraya hamileyken evli olmadığım için bana sürtük dedi. Altı yıl kadar önce de yaşlı bir sürtük olduğumu söylemişti." Ginny'nin gülümsemesi acımasızdı. "Güzel günlerdi."

Pislik herif. "Artık yüzüne Hawai Yumruğu fırlattığım için kendimi kötü hissetmeyeceğim."

Ginny uluyarak elindeki su şişesini tezgâhın üzerine bıraktı, bu da benim sırtımama neden oldu. "Ne oldu? Dallas nerede?"

"Dükkannda," dedim ona.

Trip, "En iyi tahminim Jackson'a siktir olup gitmesini söylüyor," dedi.

"Öyle olmalı," diye alay etti Ginny, bakışları Trip'inkilerle buluştuğunda anlam veremediğim bir ifade takındılar.

"Bu neyle ?" Ben sordum.

Masum olmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk, yüzümüze gülümsemeler yerleştirirken birbirimizin insanları öldürmek istediğine tanık olmuştuk. "Ne?"

"yaptığınız o surat ifadesi. Ne oldu?" "Hiçbir şey-"

Ön kapının açılma sesini duyunca Gin ve ben içgüdüsel olarak güvenlik kamerası görüntülerinin gösterildiği köşedeki televizyona baktık. Ekranda, her zaman Dallas'ınki olarak tanıyacağım bir ceset belirdi.

"Burada beni aramıyor," diye yorumladı Gin.

Ayağa kalkarak kötü ruh halimin geri kalanını üzerimden attım ve dinlenme odasından ön tarafa doğru ilerleyerek iki kuzeni aralarında sakladıkları küçük sırrın üstesinden gelmeleri için içeride bıraktım. Dallas'ın gözleri üzerime dikildiğinde ne diyeceğimi ya da nasıl davranacağımı şaşırdım. Başını arkasındaki kapıya doğru eğdi ve ben de başımı sallayarak onu dışarıya kadar takip ettim.

Dikkatini kaldırıma vererek, "Diana, özür dilerim," dediğinde kapı daha yeni kapanmıştı.

Pardon? Elimde olmadan göğsünü, tam göğüs kaslarının ortasını dürttüm. "Üzgün olmanı gerektirecek ne var? Sen hiçbir şey yapmadın."

"Jack-"

Onu tekrar dürttüm ve bakışları yerden kalkıp bana gelene kadar bekledim. Utanç ve pişmanlıkla bakan o kahverengi ve altın sarısı gözler kendimi berbat hissetmeme neden oldu. "Yaptığı şey senin suçun değil. Sana kızgın ya da kırgın değilim."

Gözleri, sanki az önce yüksek sesle söylediğim gerçeği aramaya çalışıyormuş gibi, bir gözümünden diğerine gidip geliyordu.

"Benim karışmamam gereken bir konuşmaya karıştığım için üzgün değilim ve o içkiyi onun üzerine fırlattığım için de üzgün değilim," diye fısıldadım hiçbir gerçek neden yokken. "Bunu hak etmiyorsun, ben de hak etmedim."

O yakışıklı, yakışıklı yüz, her çizgisine işlenmiş ciddiyetle çatlamadı. "Söyledikleri için özür dilerim," diye fısıldadı.

Kaşlarımı kaldırdım. " sen söylemedin ya da ona söyletmedin. Kızgın değilim ve umarım sen de bana kızgın değilsindir."

"Neden olayım ki?" Ağzının kenarları, kendisinin bile yaptığından emin olmadığım bir gülümsemeye dönüştü.

"O senin kardeşin. İkinizin arasına girmek istemem ama orada oturup seninle böyle konuşmasına da izin veremem." Gözlerimi kıptım. "Ben gittikten sonra her şey yolunda mıydı?" Göz açıp kapayınca kadar Dallas'ın tüm vücut dili öfkeli bir hale döndü.

"Biraz konuştuk ve gitti. Şu anda ne yaptığı umurumda değil ama canıma tak etti."

Yardım edemedim *ama* biraz suçlu hissettim. Ailesinin arasına girmek istemedim.

Çenesini bana doğru eğdi, o güzel gözleri yüzüme odaklanmıştı. "Sen ve ben iyiyiz o zaman?" Aylar önce ona karşı kullandığım sözcüklerin aynısını kullandı.

"Biz iyiyiz Lord Voldemort." Gülümsememe neden olan kıs kıs gülen bir ses çıkardı. Bana bu kadar yakın durup aşağıya bakmasında, kelimelere istemediğim bir şekilde beni etkileyen bir şey vardı. "Sarılmak ister misin yoksa bu kurallara aykırı mı? Kimse izlemiyor." Belki Ginny ve Trip hariç, bunu söyledikten sonra fark ettim.

Dallas başka bir şey söylemeden kollarını başıma dolayıp beni sıcak, uzun bedenine çekerken hâlâ bana bakıyordu. Kollarımı sırtının ortasına yanağım göğüs kaslarının arasında bir yer buldu ve kıyafetlerinin altında uzun, sert kasları hissettim. Her ne kadar kabul etmek ya da inanmak istemesem de, gerçek şuydu ki, ona aşıktım. Hem de tamamen. Başka türlüünü düşünmek anlamsızdı.

Ve sanki aklımı okuyabiliyormuş , etrafımdaki kollar sıkılaştı ve bana sarıldı... Ne olduğundan emin . Sanki beni özlemiş gibi. Sanki gitmeme izin vermek istemiyordu, şimdi ya da asla.

Sanki benim onun için hissettiklerimi o da benim için hissediyordu.

Koca ağzımı durduramadan, vücudumun her hücresinde zıplayan gerçeği ona söyledim. "Bu çok güzel."

Bölüm Yirmi Bir

"Aman *Tanrım*, Joshua! Bu dünyada kutsal olan her şey aşkına acele eder misin?" Volta attığım oturma odasından seslendim. En az on dakikadır ona bağıırıyordum ve hâlâ dışarı çıkmamıştı.

On bir yaşındaki bir çocuğun turnuvaya hazırlanması neden bu kadar uzun sürsün ki? Tıraş olması ya da makyaj yapması gerekmiyordu. Duş almasına bile gerek yoktu. Eşyaları çoktan toplanmıştı çünkü bir gece önce hazırladığından emin olmuşum. Kıyafetlerini ve ayakkabılarını giymenin ne kadar zor olduğunu anlamıyordum.

"Beş dakika!" bağırdı.

İnledim ve duvardaki saate baktım. Geç kalacaktık. Bırakın beş dakika sonrasını, şimdi bile bundan kaçış yoktu. Bu çocuklarda bir yerlere ışınlanabileceğimizi düşündüren şeyin ne olduğunu bilmiyordum ya da belki de hafta sonları NASCAR kullandığımı ve A noktasından B noktasına gitmek için saatte 200 mil hızla gidebileceğimi düşünüyorlardı.

Ne düşündüğümü fark ettiğimde bu düşünce daha yeni beynime girmişti. Annem geçmişte ben çocukken bana aynı sözleri söylemişti ama ben onun NASCAR yerine *Knight Rider*'dan bahsettiğini sanmışım.

Tanrım.

Eğer bu yeterince kötü değilse, bir gece önce de aynı şey başıma gelmişti. Josh kanepede otururken ben de onun yanında çamaşırları katlıyordum ve yarım saat boyunca "ne kadar sıkıldığını" söyleyip inlemesini dinledikten sonra sonunda ona ters ters bakıp "O zaman temizliğe başla, kanka" demişim.

Artık resmileşmişti. Anneme dönüşüyordum. Küçükken yapacak bir şeyim olmadığı için mızımızlandığımda bana kaç kez "*ponte a limpiar*" demişti?

Korkunçtu.

Burnumun kemiğini sıkarak, tabletiyle duvara yaslanmış olan çocuğa bir bakış attım ve iç çektim. Sırt çantasını yere koymuş ve ceketini giymişti bile. Bugün havanın serin olması gerekiyordu ve soğutucuyu arabaya yüklemek için dışarı çıktığımda, kesinlikle ceket havası olduğunu doğruladım ve her iki çocuğa da hazırlıklı olmalarını söyledim. En azından biri beni dinlemişti. "Louie, yani Josh, sizi dışarıda bekleyeceğiz! Acele et! Senin yüzünden ceza almayacağım ve ısınmazsan oynamana izin vermeyecekler!"

Tek söylediği "İyi!" oldu.

"Josh, lanet olsun Louie, özür dilerim. Onu dışarıda bekleyelim. Belki birkaç ev aşağı iner ve onu arabanın peşinden koştururuz," dedim.

Beş yaşındaki çocuk sırtı ve başını salladı. "Evet!"

Bu çok hevesliydi ve beni güldürdü. "Hey, Dallas'a senin için çeyrek boruyu inşa ettiği için teşekkür etmeyi unutma."

Ona yardım etmişim ama tek elimle daha çok manevi destek olmuşum. Ayrıca, tüm övgüyü Dallas'a verip vermeyeceği de umurumda değildi. Belki de

Eğer benim bu işle çok fazla ilgim olduğunu düşünüyorsa bunu kullanacağına güveniyordu.

"Tamam," diye kabul etti.

Başımı kapıya doğru eğerek dışarı çıktık. Neyse ki Josh kısa bir süre sonra dışarıdaydı ve Louie yükseltici koltuğuna oturana kadar yerleşmişti. Garaj yolundan geri geri çıkıp hız sınırının beş mil üzerine çıkarken uzun bir süre tek kelime etmedim, bizi kenara çekebilecek polise neden hız yaptığım konusunda Josh'u suçladığımı hayal ettim bile.

"Daha hızlı sürebilir misin?" diye sordu on bir yaşındaki çocuk.

Dikiz aynasından Josh'a, gözlerini kaçırmamasını umduğum bir bakış attım.

İşe yaradı.

Tornado üniformasını giymiş, çantası ve tüm eşyalarıyla birlikte yirmi dakika içinde başlaması gereken maça gitmeye hazırды. O kadar geç kalmıştık ki Trip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için oraya varmamızdan on dakika sonra aradı.

Park yerine girdiğimde Josh daha ben arabayı park etmeden arabadan inmiş, çantasını kaptığı gibi sahaya koşmaya başlamıştı. Çocukların nerede ısındığını göremiyordum ama endişelenmedim; Josh onları bulacaktı. Oyun başladığında Louie ve ben sahaya yeni varmıştık. Tribünlerin yarısı boş olmasına rağmen en son gelenler bizdik çünkü kimse mecbur kalmadıkça erken maça gitmiyordu. Orada bulunan insanların hepsi ceketlerine ve battaniyelerine sarılmıştı. Soğuk hava herkesin canına okuyordu.

Josh'un yakalayıcı olarak oynamadığını görünce açıkçası şaşırmadım. Onu dış sahaya koymuşlardı. Bir parçam Dallas ve Trip'in bunu yapmış olmasından dolayı rahatlamıştı. Umarım bu ona bir ders olur çünkü neredeyse her gün ona bağırمام acele etmesini sağlamıyordu. Tornados zar zor bir galibiyet aldı.

Maçlar arasında bir saat ara verildiğinde, Louie ve ben tribünde Josh'u bekledik, kısmen de çocukların az önce oynadıkları sahanın yanındaki sahada devam eden diğer maçı izledik. Hatırlayabildiğim kadarıyla bu turnuvada sekiz takım vardı. Josh önümde durup titreyerek bir dolar isteyene kadar dikkatimi vermemiştim.

Ona göz kırptım. "Ceketin nerede?"

Utangaç görünmeye cüret etti. "Evde unutmuşum. Sıcak çikolata için bir dolar alabilir miyim?" Sessizlik. "Lütfen."

"Sana iki kez getirmeni söylememe rağmen mi unuttun?" Bir elimi çantama sokup bahşişlerden kalan küçük banknotlarımı koyduğum cebi ararken ona bakarak sordum.

"Evet."

"Sana soğuk hava için aldığım uzun kollu atletini de mi getirmedi?"

Yanımda bacak bacak üstüne atmış olan Louie'nin, tabletinde izlediği programa bizim konuşmamızdan daha fazla dikkatini vermiş gibi görünmeye çalışırken bir "heh" çıkardığından ama boşverdim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Josh. Tekrar titredi. "Bir dolar alabilir miyim, lütfen?"

Neden bu hep benim başıma geliyordu ve neden böyle durumlar için arabamda iki ceket bırakacak kadar hazırlıklı değildim?

Önce bir kolumu, sonra diğerini kolumdan çıkarmaya başlarken bir yanım ağlamak istiyordu, tüm bu süre boyunca Josh'a bakıyordum. İşin iyi tarafı, siyah polar ceketimin altına bir beden büyük bir süveter giymiştim - annemin hediyesi.

Josh gözlerini devirdi. "Ona ihtiyacım yok. Bana bir şey olmaz."

"Zatürre olana kadar." Bir elimle polar fermuarı, diğer elimle de iki adet bir dolarlık banknotu ona uzattım. "Giy bunu. Eğer birimiz hastalanacaksa, bu ben olacağım. Bana öyle bakmayı kes. Pembe değil ve bir kız ceketine benzemiyor. Kimse benim olduğunu anlamayacak."

Önce ceketini benden alırken ofladı, kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı ve sonra hayatında hiçbir şeyi giydiğini görmediğim kadar hızlı bir şekilde ceketini .

"Kardeşini de yanına al ve ona da bir sıcak çikolata getir."

Hakkını vermek gerekirse, başını sallamadan önce sadece biraz kaşlarını çatı.

"Bir tane ister misin?" Başımı salladım. "Ben böyle iyiyim."

Omuz silktili, fermuarı yukarı çekti. "Kıç surat, ."

Yanımdaki meraklı çocuk hazırды ve tribünden atlayıp Josh'u takip etmeden önce sırt çantasını bana doğru itti. Sonunda titrememe izin verip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda çocuklar bana daha yeni sırtlarını dönmüşlerdi, sanki bunun bir faydası olacakmış gibi. Kahretsin, hava soğuktu.

"Hava soğuk, ha?"

Yerimde kıpırdanarak, bazen yanımda oturan ve her zaman kimseyle görüşmediğini söyleyen boşanmış babanın, bulunduğu banktan bir adım aşağıya, bir alttakine, ilkinde inişini izledim. Benimle aynı olana. Bu yeterince kötü değilse, bir vücut boyu uzağıma oturdu, ceketinin fermuarını çekmiş, ellerini ceplerine sokmuştu.

Kibar olmaya çalışarak ona gülümsedim. "Çok iyi."

"Arabamda bir battaniye olabilir..." diye teklif etti.

"Ceketini mi unuttun?" diye sordu son derece tanıdık bir ses solumdan. Kanıta ihtiyaç duymadan Dallas olduğunu biliyordum ama yine de onu içeri almak için döndüm, yine titriyordum.

İçinde bir çeşit kürk varmış gibi görünen yıpranmış bir deri ceket giymişti, her zamanki Tornado yakalı gömleği vardı ve V şeklindeki gömleğinin altında beyaz bir şey vardı. Ama beni büyüleyen şey vücudunda ne olduğu değildi.

"Bir ceketim vardı. Şu anda onu başkası giyiyor," dedim, kafasına geçirdiği yeşil örgü şapkasına bakarak.

Yüzündeki çatık kaşlar anında kayboldu.

"Battaniyenin bende olup olmadığına bakmamı ister misin?" diye sordu baba, bana nerede olduğunu hatırlatarak.

"Oh, sorun değil. Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim ona, gerçi başka biri olsaydı kabul ederdim. Aramızdaki ilişkiyi sıradanlaştırmak için o kadar zaman harcadıktan sonra yanlış bir fikre kapılmasını istemedim.

Konuşmamı bitirdiğimde Dallas tam önümde duruyordu, o kadar uzundu ki neden bu kadar yakınımda durduğunu merak ettiğim için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

Ben daha sormadan ya da anlayamadan bir kolunu arkaya doğru çekip ceketinin bir kolunu çıkardı ve ardından ikinci kolunu da çıkardı. Ceketini neden çıkardığını kendime sormam için geçen sürede, önümde çömeldi ve kollarımdan birini göğsümden çekti, sonra elimi az önce boşalttığı kolun içine kaydırды, tüm bunlar ben onu tam bir aptal gibi izlerken oldu.

Ceketini bana giydiriyordu.

Kolumu tamamen sıcak kozanın içine sokup deriyi sırtımın etrafına doladıktan sonra, yüzü ve göğsü benimkinden birkaç santim ötede, ela gözleri kahverengi gözlerimi yakalayıp orada tutarken, diğer bileğimi benden uzaklaştırıp diğer kolun içine sokarken ağızım hafifçe açık kalmıştı.

Hayatımın nadir anlarından birinde ne diyeceğimi bilemedim.

Parmakları kalçalarımın üzerinde duran ceketin altına gidip fermuarı devreye soktuğunda, tırnağı göğüslerimin arasındaki vadiden yukarı, boğazımın başladığı yerin hemen altına kadar çektiğinde ne diyeceğimi kesinlikle bilmiyordum.

Dallas bana doğru eğilirken hafifçe gülümsedi - ve aptalca bir an için, neden bilmiyorum, beni öpeceğini sandım - ama tek hissettiğim saçımın arkasından bir çekiştirme oldu ve gevşek saçlarımı yakamdan çektiğini anladım. Gözlerini kıstı, ben de ona karşılık verdim ve bir de baktım ki yine arkama uzanmış ve tuttuğu saç ipini ceketinin içine sokmuş.

Ve hâlâ bana gülümsüyordu, sadece küçük, küçük, küçük bir şey, "Daha iyi" dedi. Eli başımdaki kırmızı beyzbol şapkasına gitti ve şapkanın kenarını alnımdan yarım santim aşağı çekti. "Güzel şapka."

Vücudunun ceketin iç kısmındaki yumuşak malzemede bıraktığı ısıyı içime çekerken ona sırtımdan nedenini buydu. "Kafamın şekline göre kırıldı." Ceketin içine sokuldum. "Ben hiçbir şeyi geri vermem. Bunu zor yoldan öğrendin."

Gülümsedi ve çömeldiği yavaşça ayağa kalktı.

"Şapkanı beğendim," dedim ona dürüstçe. Zümrüt yeşili, ela gözlerini deli gibi ortaya çıkarıyordu. Ayrıca çok da şirindi. "Bunu senin için Bayan Pearl mı yaptı?"

"Ben yaptım," dedi ağızını bükerek. "Nasıl yapılacağını bana o öğretti."

Yüzümde beliren aptalca gülümseme beni hayretler içinde ona bakmaya itti. Hatta elimi göğsümün sol tarafına doğru kaydırđım. "Sen gerçek misin?"

Dallas çeneme dokundu. "Sana bir tane öreceğim, Peach."

Yanımdaki zavallı baba, "Sana ceketimi verebilirdim," diye araya girerek aşk transımı bozdu.

Dallas'ın dikkati anında adama yöneldi ve ağzından "O iyi" sözleri , o uzun, kaslı vücudu döndü ve ikimizin arasındaki dar alana kendini park etti. Sığmadı. Hem de hiç. Dirseğı neredeyse kucağımın üzerine düşmüştü ve kalçasının ve baldırının büyük bir kısmı benim vücudumun eşleşen kısımlarına bastırılmış ve hizalanmıştı.

Bir santim soluma kaydım ve bacağının uzunluğı beni takip etti, dirseğı tam olarak olduğı yerde kaldı.

Ne haltlar dönüyordu?

"Nasıl gidiyor, Kev?" Dallas babaya sordu, hala beni boğuyordu ama bir şekilde dikkati başka yerdeydi.

Hmm. Ellerimi ceketinin ceplerine sokarken, sol elimin arkası buruşmuş bir şeye çarptı. Kağıt. Bana bakmadığından emin olduktan sonra, meraklı bir şekilde ne aldığını merak ederek, toplanmış fişler olduğunu düşündüğüm şeyleri çıkardım.

Ama geri dönüştürölmüş beyaz kağıt değildi.

Post-it notlarına benziyorlardı. Kamyonetinde gördüğüm gibi düz, sarı Post-it notları. Bu beni daha da meraklandırdı.

Notları olabildiğince sessiz bir şekilde açmaya başladığımda iki adam da konuşuyordu, o noktada beni iş üstünde yakalayıp yakalamadığını gerçekten umursamıyordum. Ama bana için dönmedi. Texas Rebels'ın gelecek sezon kimi kadrosuna katmaya çalışacağını düşündüğü hakkında konuşmakla meşğuldü.

Kâğıt yumağı aslında üst konmuş iki kare şeklinde nottu. Birini okudum ve sonra diğerini okudum.

Sonra geri dönüp üsttekini okudum ve alttakini okuyarak devam ettim

Bir.

Üçüncü kez yaptım. Sonra onları tekrar top haline getirdim ve Onları buldum.

Her birinin üzerinde ne olduğunu hatırlamak için tekrar bakmama gerek kalmadı.

İlki, küçük, düzgün bir el yazısıyla, sanki fikrini değiştirmiş gibi harflerin üzerine sert çizgilerle çarpı atılmıştı: "**SEN BENİM HAYATIMIN IŞIGISIN.**"

İkincisi... Burnumdan bir nefes çektim ve Dallas'a göz ucuyla bile bakmamaya dikkat ettim.

Kendimi seğıren bir keş gibi hissetmeme neden olan ikincisiydi. İlkinde olduğı gibi kelimelerin üzeri çizilmemişti ve yazının köşesinde bir leke vardı.

doğrudan kalbime giden post-it. Boynunda ve kollarında her zaman gördüğüm lekeler gibi bir lekeydi.

YAŞAYAMAM.

yaşayamam.

İlk okuduğumda, kim olmadan yaşayamayacağını merak ettim. Ama o kadar da aptal ve saf , her ne kadar içim patlayacakmış gibi hissetsem de.

O değildi... hiçbir yolu yoktu....

Ona ve Trip'e, Josh'un yatıya kaldığı sırada mutfağında söylediğim şey tam olarak neydi?

"Tia!"

Doğrudum ve Louie'nin sesini anında tanıyarak etrafıma bakındım. Dallas da tanımış olmalıydı, çünkü ayağa fırlayıp taradı. Ama sarışın kafayı hemen buldum; yanında Josh vardı. Kahvaltı için masum bir fare avına çıkmış bir kartal gibi dikkat kesilmemi sağlayan şey önlerindeki kadındı. Olabilecek onca kadın arasından Christy'ydi.

Siktiğimin Christy'si.

Notları şimdilik unutup çantamı tribünden aldım ve geri kalan eşyalarımı olduğu yerde bıraktım, o bir saniyelik tereddüt Dallas'ın çocuklara doğru ilerlemesini sağladı. O benden önce varmıştı ve o zaman Josh'un kolunu kardeşinin omzuna doladığını fark ettim. Bu tür bir koruyucu hareketi en son Rodrigo'nun cenazesinde yapmıştı.

Bu da birinin ölmek üzere olduğu anlamına geliyordu çünkü Josh ve Louie hiçbir şey tarafından tehdit edilmiş hissetmemeliydi.

"Ne oldu?" Dallas elini Louie'ye doğru uzatarak hemen sordu. Lou'nun elini anında nasıl tuttuğunu kaçırmadım.

"Bana velet dedi," diye ağzından kaçırdı Louie, diğer küçük eli komşumuzunkini kavramış olan eliyle buluşmak için yukarı kalktı.

Gözlerimi kırıştırdım ve kendime hikâyenin tamamını öğrenene kadar Christy'ye bakmayacağımı söyledim.

"Neden?" Bunu soran Dallas'tı.

"Sıcak çikolatasının bir kısmını kızın çantasına döktü," diye açıkladı Josh. "Özür diledi ama kız ona velet dedi. Ona kardeşimle konuşmamasını söyledim, o da bana büyüklerime saygı göstermeyi öğrenmem gerektiğini söyledi."

Bu kadının etrafında ikinci kez, 10'a gittim. Doğruca 10'a gittim, Go'yu geçtim ve 200 dolar topladım.

"Silmeye çalıştım," dedi Louie, o iri mavi gözleri destek için Dallas'la benim aramda gidip gelirken.

Christy bir adım geri çekilerek, "Bu çocuklara nereye gittiklerine dikkat etmeleri gerektiğini öğretmelisin," dedi.

Bir yetişkin ol. Bir rol model ol, diye kendime söylemeye çalıştım. "Bir kazaydı," diye boğuldum. "Üzgün olduğunu söyledi... ve çantan deri ve siyah, bir şey olmaz," sanki tüm bu otuz saniyelik konuşma böbreklerime keskin bıçaklar saplıyormuş gibi gevelemeyi başardım.

"Bir özür istiyorum," diye ekledi beni açığa aldırان ve ağlatan kadın hızla.

Uzun yüzüne baktım. "Ne için?"

"Josh'tan, çok kaba davrandığım için."

Louie aniden, "Bay Dallas, biber gazını almasına izin vermeyin!" diye bağırduğında, elim çantamın dışında dolaşmaya başladı, iç bölmeyi bulmaya çalışıyordum.

Ne oluyor ?

Aman Tanrım. Louie'ye ters ters baktım. "Ona vermek için bir bebek mendili arıyordum Lou. Biber gazımı almıyordum."

"Hayır," diye karşı çıktı ve göz ucuyla Christy'nin bir adım geri çekildiğini fark ettim. "Telefonda Vanny ile konuşurken seni duydum. Seni bir daha kızdırırsa ona, annesine ve annesinin annesine biber gazı sıkacağını söylemişsin."

"Vay anasını, Louie!" Yüzüm kızardı ve beni doğru duymadığını etmek için ağzımı açtım. Ama... O sözleri ben söylemiştim. Şakaydı ama söylemiştim. Dallas'a, o anda bir osuruğu tutuyormuş gibi görünen ama umarım sadece gülüyordur, ciddi ve rahat adama baktım ve son olarak da bunu kendi başına getirdiğini düşünmek istediğim kadına göz attım. "Christy, bunu asla yapmazdım-"

Kıçımdaki acı ona biraz cesaret vermişti çünkü bir ayağını havalanmaya hazırlanır gibi yana atmış olsa da boğazını temizlemeyi ve dikkatini Dallas'a vermeyi başardı, ağzını büzdü. "Dallas, bunun onları takımdan atmak için bir gerekçe olduğunu düşünüyorum. Bu sportmence değil."

"Birini ağlatmak da öyle, bunu zaten konuşmuştuk, değil mi Christy?" diye cevap verdi ona o soğuk sesiyle ve şimdi onu beyazlar içinde hayal ediyordum. "Boş ver. Bu bir kazaydı, o özür diledi ve biz de bunu geride bırakabiliriz."

O kadar hızlı göz kırpyordu ki, sanki kirpiklerini kırıştırıyor gibiydi. Onu tekrar yakından gördüğümde Christy'nin çirkin olmadığını anladım. Otuzlu yaşlarının ortalarında olmalıydı, iyi durumdaydı ve çirkin suratlar yapmadığında, bakması korkunç olmazdı. Seçmelerden bir anı beynimi dürttü... O anneler Christy'nin Dallas'tan hoşlandığına dair bir şey söylemişler miydi?

"Bırakmak mı?" diye sordu gıcırtilı bir sesle.

"Bırak onu," diye onayladı.

"Başka biri olsaydı, en azından açığa alırdınız-"

Haklı olduğunu biliyordum ve aniden daha kötüsünü bekleyerek nefesimi içime çektim.

Ama Dallas'ın tek söylediği, "Haklısın. Ama yapmayacağım. Bu karmaşayı onlarla sen başlattın Christy ve bunu hepimiz biliyoruz. Sen ve ben bunu zaten konuşmuştuk, değil mi? Kimseyi uzaklaştırmak istemiyorum ama uzaklaştırırsam bu onlar olmayacak."

Evet, yüzündeki ifadeden Dallas'ı sevdiğini anlayabiliyordum. Ve Dallas'ı çok seviyordu. "Ama sen favorileri oynuyorsun!"

"Çocuklara karşı her zaman adil olacağım, ancak takımın aktif bir üyesi olmayan diğer herkese karşı favorilerimi oynayacağım. Beni bu duruma sokma, çünkü biliyorum ki " -başını bana doğru eğdi- "sadece mecbur kaldığında ısırır ve ben her zaman onun tarafını tutarım. Bu konuda anlaştık mı?"

Yapar mıydı?

Christy'nin yanakları öfkeyle şişti, kelimenin tam anlamıyla ciyakladı. Alnından aşağısı kıpkırmızı olmuştu. "Bu inanılmaz. İyi! Ama Jonathan'ın bu takımda daha fazla kalacağını sanmıyorum." Bakışları bir an Dallas'ın üzerinde kaldı, yüzünde bir düzine duygu yanıp söndü, sonra topuklarının üzerinde döndü ve kalabalığın içinde kayboldu.

Neden birdenbire onun için kötü hissettim?

O zamana kadar takımın ebeveynlerinin yarısının büfenin etrafındaki masalarda oturduğunu fark etmemiştim. Muhtemelen o hafta sonu turnuvada oynayan diğer takımların ebeveynlerinin yarısı da öyleydi. Harika.

Boğazımı temizledim ve dudaklarımı patlattım. "Bu çok garipti."

"Ben velet değilim." Louie hâlâ telefonu kapatmış ve öfkelenmişti.

Parmağımla onu işaret ettim. "Sen bir ispiyoncusun, işte sen busun. Meraklı Rosie. Sana ispiyoncular hakkında ne demiştin?"

"Onları seviyor musun?"

İlk gülen Dallas oldu, ellerinden biri çoktan arka cebine kaymış, cüzdanını ve bir banknot çıkarmıştı. "Lou, git bir sıcak çikolata daha al."

Louie başını salladı ve beşliyi alarak sıraya geri dönerken yanımdaki Josh, "Ben arkadaşlarımı bulmaya gidiyorum," dedi.

"Pekâlâ," dedim. "Dikkatli

ol." Josh başını salladı ve gözden kayboldu.

Dallas yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktı ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona karşılık verdim. Sıcak ceketimin içine daha da sokulduğumda, parmaklarımın arkası cebimdeki post-it notlara sürtündüğünde göğsümü bir ezilmişlik hissi doldurdu.

Tam olarak oluyordu?

"Her zaman benim tarafımı mı tutacaksınız Profesör?" Soruyu hemen hemen fısıldadım.

Bana doğru bir adım attı, bakışları hâlâ yüzümdeydi. Ve başını salladı.

"Ne hakkında konuştunuz?" Hâlâ sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle sordum.

Dallas bir adım daha attı, tenis ayakkabılarının uçları botlarımın değiyordu. Beni içine çekerken çenesi yakasına kadar inmişti. Ve benimkinden çok daha yüksek bir sesle, "Olanlardan sonra onu iki hafta uzaklaştırdım, biliyorsun," dedi.

Bilmiyordum. Aslında kimsenin bana söylememiş olmasına çok şaşırmıştım.

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı ya da belki de beni çok iyi tanıyordu, çünkü başını kısmen sallayarak çenesini daha da aşağı eğdi. "Söyledim. Ve eğer onunla ilgilendiğime dair yanlış bir izlenim bıraktıysam ondan özür diledim, ilgilenmediğimi ve işleri profesyonel tutmamız gerektiğini söyledim."

"Senden hoşlandığını sanıyordum."

Omuz silkti, ağzının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Bu ilk kez olmuyor."

"Ne? Takımdaki anneler mi asılıyor?" "Evet."

Kıs kıs güldüm. "Hayal emin misin?"

Dallas yüzünü buruşturdu, ardından kocaman, ışıltılı bir sırıtiş ağzını kapladı, o kadar güçlüydü ki ceketini çıkarıp günün geri kalanında ısınabilirdim. "Eminim, bebeğim."

Yine mi bebek? Aptal gibi görünmemek için tek söyleyebildiğim "Hı-hı" oldu.

"Ona gerçekten biber gazı sıkacağını söyleyip söylemediğini sormak istiyorum ama cevabı zaten biliyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuz silktim.

Bana doğru uzandı ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı, hâlâ kocaman gülümsüyordu ve çenemi çimdikledi. "Sen kafayı yemişsin."

Tek yaptığım yine omuz silkmek oldu. "Bunu ama hâlâ buradasın, değil mi?"

Gülümsemesi eriyerek daha küçük bir gülümsemeye dönüştü ve verdiği derin nefes sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissettirdi. Sonra parmakları tekrar yanağıma dokundu ve Dallas onun bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için hareket etti. Sesi yumuşaktı. "Ben hâlâ buradayım, Peach."

Yirmi İkinci Bölüm

İşe gitmek için heyecanlanacağım günün geleceğini hiç düşünmemiştim ama neredeyse üç hafta izin aldıktan sonra vücudum buna çok hazırdı. Geçen hafta iki kez makasları elime almayı denedim, biraz zor ve acı vericiydi ama evde olmaya daha fazla dayanamazdım. Banka hesabım da dayanamadı. Elim acısın ya da acımasın, o Çarşamba sabahı inanamayacağım kadar heyecanlıydım.

O kadar heyecanlıydı ki Josh dikiz aynasındaki yansımadan bana kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Neden bu kadar mutlusun?" sorusunu mırıldandı huysuz britches.

"Çünkü işe geri dönüyorum," dedim ve kaşlarımı daha da çatarak ona cevap verdim. Normal şartlarda işimi gerçekten seviyordum ama uzun bir aradan sonra, sadece zaman ve mekânın yapabileceği şekilde onu yeniden sevmeye hazırdım.

"Gelecek hafta Şükran Günü için okuldan izin aldığımızda mutlu olacağım," diye mırıldandı huysuz.

Kahretsin. Şükran Günü'nü unutmuştum. "Ne yapmak istediğinize karar verdiniz mi?" Larsen'ler Louisiana'ya gidiyordu ve benim ailem San Antonio'da kalıyordu, bu yüzden çocuklara kiminle geçirmek istediklerini seçme şansı vermiştim. Geçen yıl hep birlikte ailemde kalmıştık ama açgözlülük edip ailenin diğer tarafını görmek istiyorlarsa onları tutamazdım. Her iki durumda da bir gün önce, yarım gün sonra ve ertesi gün de çalışmak zorundaydım.

Louisiana'ya gitmeleri konusunu ilk açtığımda bana verdikleri cevap "Hayır," olmuştu.

İçimi çektim. "Bir an önce karar versen iyi olur yoksa," diye şarkı söyledim, "benimle sıkışıp kalırsın." "Dur, lütfen," diye yalvardı Josh.

Louie, "Şarkı söyleme tarzını seviyorum," diye girdi ve ağabeyinin pis bir bakışını kazandı. "Sevimli bir kediciğe benziyorsun."

Bunun onun kastettiği kadar büyük bir iltifat olduğunu düşünmüyordum ama kabul ediyorum.

Beş yaşındaki çocuk, "Eğer kalırsak, Bay Dallas bizimle hindi yiyecek mi?" diye sordu.

Dikiz aynasından ona baktım, geçen hafta sonu Josh'un maçında ne kadar iyi davrandığını ve turnuanın sonunda bizi arabamıza kadar geçirirken bana nasıl sarıldığını düşünmeme izin verdim. Akşam yemeğine gelemediği için özür bile dilemişti ama Bayan Pearl'ü bütün gün evde yalnız bırakmıştı ve onunla birlikte kaldığı için onunla biraz zaman geçirmesi gerektiğini düşünmüştü.

Kabul etmiştim. Bu adama delice, çılgınca, aptalca aşkıttım.

Sorun şu ki, bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Daha şefkatli olması ve söylediği şeyleri söylemesi... ama başka pek bir şey yapmaması. Yani, beni öpebilirdi ve bu bir açıklama olurdu. Ya da hoşlandığını söyleyebilirdi. Sanki ipuçları veriyor gibiydi, ya da ne olduğunu bilmiyorum, ama mesajlarını yorumlayıp yorumlamayacağımdan ya da boş verip vermeyeceğimden emin değildim.

Bu yüzden şimdilik onları bırakacak ve bana isteyerek verdiği şeyle yetinecektim.

"Bilmiyorum, Goo. Onun da ailesi var. Onlarla birlikte geçirmek için planları olabilir. Ona sormadım," diye açıkladım.

"Ona sorarım," diye teklif etti.

"Bu hafta sonu yeni bir oyun alabilir miyim?" Josh durup dururken sordu ve bu hafta ikinci kez denemiş oldu.

Ona daha önce duyduğu cevabın aynısını söyledim. Çabasını alkışlayabilirdim ama benden alacağı tek şey buydu. "Yakın zamanda değil, J. Belki Noel'de."

"Neden?"

"Neden? Çünkü şu anda param yok." İpoteği ve suyu zar zor ödeyebilmişim; elektrik faturasını da kablolu yayın faturasıyla birlikte kredi kartıma yüklemişim.

"Neden?"

"Neden param yok? Çünkü haftalardır çalışmıyorum, J. Kulaklarımdan para akıttığımı düşündüğünüzü biliyorum ama öyle değil. Üzgünüm."

O kadar homurdandı ki dikiz aynasından ona öyle pis bir bakış attım ki gördüğü anda durdu. "Tamam," diye mırıldandı.

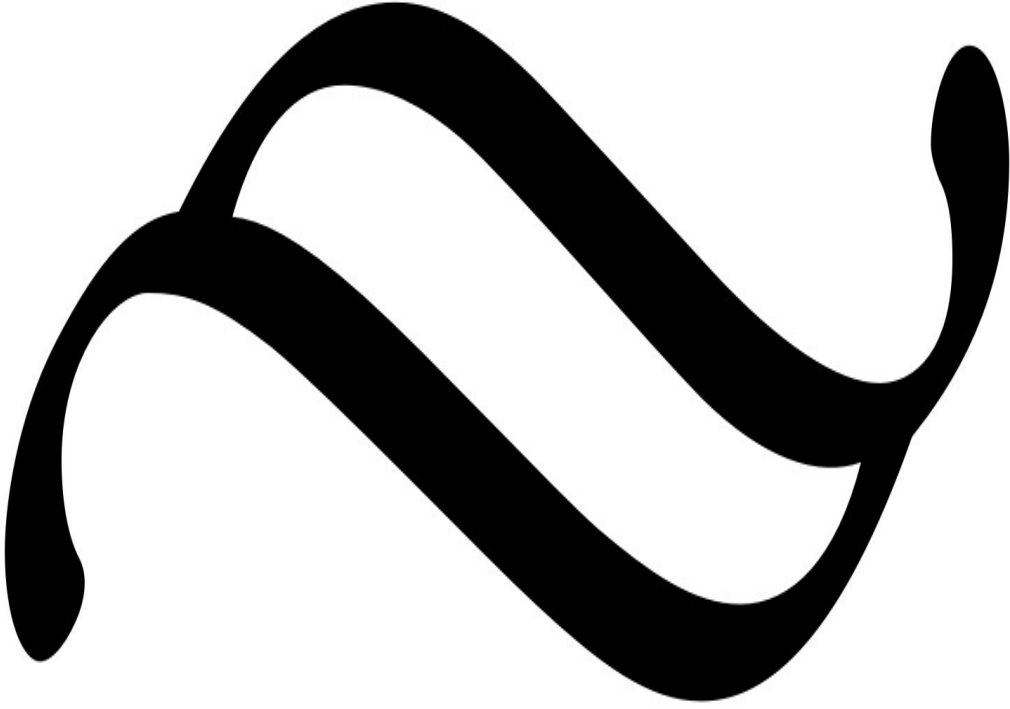
"Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldadım kendi kendime, iki elimle işe geri dönme konusundaki iyimserliğimi ve heyecanımı korumaya çalışarak. Bir gün önce programımı yeniden düzenlemeye başlamak için kuaföre gitmiş ve günün büyük bir bölümünü ayırmayı başarmışım.

"Tia, sence Noel Baba bana Noel için bir bisiklet verir mi?" Louie sordu.

"Yıl boyunca işlediğin tüm suçları duymadığı sürece, sanırım duyabilir," dedim ve arabayı okulun önüne çektiğimde hoşnutsuz bir ses çıkarınca güldüm. "Pekala, okulda iyi günler, sizi toplum için tehditler. Sizi seviyorum."

Josh alnımın yan tarafına dudak fırçası gibi bir öpücük kondurduğu sırada Louie arabanın koltuğundan kayd - bunun da bir gün sonu gelecekti ama henüz gelmemişti. Lou da aynı şeyi yanağıma yaptı ve kapıyı çarparak kapatmadan hemen önce "Hoşça kal!" diye bağırdı.

Bir an için elime tekrar baktım, derisi pembe, gergin ve olmasını istediğimden çok daha hassastı, ama yeterince iyi olmalıydı. Çalışmam gerekiyordu.

* * *

Dinlenme odasının kapısını kapatırken Ginny sinsi bir gülümsemeyle, "D, seni soran biri var," dedi.

Gelen biri beni mi soruyor? Müşterilerim arasında renk işi yapacak kadar zamanım yoktu ama araya bir kesim daha sıkıştırabilirdim. Avuç içim makas tutmaktan bir ile on arasında bir ölçekte sadece beş kadar acıyordu. Hayır demeyi göze alamazdım. Gün çok geçmişti. Alıştığımdan daha yavaş ilerlemek zorundaydım çünkü makası hızlıca kapatmak yeni iyileşmiş yeni eti çok fazla rahatsız ediyordu, ama iyi gidiyordum. Salon sadece iki saat daha açıktı. Başaracaktım.

Resepsiyona doğru yürüdüm ve yere eğilmiş tanıdık kahverengi kafayı gördüğümde durdum. Dirseklerini geniş dizlerine dayamış, ellerini dizlerinin arasında birleştirmiş, elinde bir cep telefonu, üzerinde her zamanki eski kot pantolonu ve grinin tonuna bakılırsa işe giderken giydiği tişörtüyle oturan Dallas'tı. Onu geçen bir buçuk hafta boyunca antrenmanlarda görmüştüm ama bunun dışında mahallede birbirimizi görmemiştik. Onu tanıyordum.

Bayan Pearl onunla kalıyordu ve onu evde yalnız bırakmamasının hoş olduğunu düşünmediğimi söyleyemezdin... onun eve gelmesini özlemiş olsam bile.

Takozlarımın pürüzsüz beton zeminde çıkardığı ses, baktığı şeyden başını kaldırmasına neden oldu ve gülümsedi, geniş, o kadar güzeldi ki, onun en çekici yanının vücudu olduğunu düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettim. "Hey."

"Hey, Profesör," dedim, her ne kadar kafamda gerçekten şunu soruyor olsam da: *Burada ne yapıyorsun?*

"Meşgul müsün?" diye sordu biraz gülümseyerek ve kalktı.

"Senin için değil." Bunu neden söylemişim ve kalbim neden göğsümde bu kadar hızlı atıyordu?

"Birisi bana yeni müşteri kabul etmediğinizi söyledi, ama bir arkadaş için bir istisna yapıp yapmayacağınızı merak ediyordum," dedi ve elini, normalde yarım santim tuttuğu, yaklaşık bir santim uzunluğuna ulaştığı belli olan saçlarında gezdirdi.

Saçını kesmek mi? Saçını kesecek kadar yaklaşmak mı? Göğsümün tam ortasına ufak bir tedirginlik yerleşti ama sadece bakışlarıyla karşılaşmak bile bana onun kim olduğunu hatırlattı. Arkadaşım. Komşum. Bana iyilikten başka bir şey yapmamış olan adam. Endişelenecek bir şey yoktu.

En azından fiziksel olarak değil. Kalbim farklı bir hikâyeydi.

Yüzümde beliren gülümseme olması gerektiği kadar kolay ve doğaldı. "Tabii ki yapabilirim. Hadi gel."

O gülümsedi ve ben bir yapışkan su birikintisine dönüştüm, ama bir mucize eseri, onun karşısında gözlerim dolmamayı başardım. En azından planım buydu. "Günün nasıl geçti?" diye sordu, yanıma gelmesini beklerken.

"Oldukça iyi. İki saat sonra çıkıyorum." O bulanık kahverengi-yeşil gözlerle karşılaştım. "Sen mi?"

"Büyük bir fayans işini bitirdim. Güzel bir gündü," diye yanıtladı elinin tersini benimkine sürterek.

Bu benim başıma geliyor olamaz. Komşumla olmaz. Teknik olarak hala evli olan ve Josh'ın koçu olan bu adamla değil. Bu . Buna izin veremezdim.

"Bir gün param olduğunda, evimin zeminini yenilemek için bana bir fiyat teklifi vermeni isteyeceğim, ama bu yakın bir zamanda olmayacak," dedim ona.

"Tek yapman gereken sormak, Diana." Omzunun üzerinden bana baktı. "Boş vaktin olduğunda bunu birlikte yapabiliriz."

"Birlikte mi?"

"Birlikte," diye tekrarladı.

Mırıldandım ve ona baktım. ". Bedavaya mı?"

Bu onu sırtıtmaya itti. "Evet. Özel bir indirim alırsın." "Ne? Seni besleyen tek ebeveyn indirimi mi?"

Dallas başını salladı ve gülümsedi ama bir şey söylemedi.

"Mohawk mı yapacağız o zaman?" Kendimi sormaya zorladım.

Yüzündeki ifade, her seferinde yumurtalıklarımı sıkan o şakacı ifadeydi. "Belki bir dahaki sefere."

Göz kırptı.

Bana göz kırptı.

Bunu daha önce hiç
yapmamıştı. Ne haltlar
dönüyordu?

"Tamam," diye boğulur gibi oldum, garip ve tuhaftı ve espriyi devam ettirmem gerekirken bunu yapmadığım için içten içe sızlanıyordum. Lanet olsun. "Hemen makasımı getireyim ve sandalyeni indireyim. Önümde 1.80'den uzun biriyle pek sık karşılaşmıyorum."

"Tamam," diye yanıtladı.

"Her zamanki gibi aynı kesim mi?" Çekmeceyi açarak, içinde bulunan makas ve aparatları çıkarırken bakışlarımı aşağıda tuttum.

Sesi alçaktı. "Neyin iyi görüldüğünü düşünüyorsan."

Bir pelerin kaparak omuzlarına geçirdim ve cırt cırtlı kısımlarını birleştirdim. "Emin misin?"

"Elbette," diye cevap verdi, boğuk ve kısık bir sesle. "Sana güveniyorum." Bunu bana neden yaptı?

Derin bir nefes almak için bedenimi ondan uzağa çevirdim. O ela renkli gözler aynadan bana bakıyordu. Makasları masamın altına sakladığım uzatma kabloşuna takmak için etrafından dolanırken onları çevresel görüşümün dışında . "Herkesten çok bana bakan sensin, ne istiyorsan onu yap."

Nefesimi içime çektim. "Tamam."

Tekrar ayağa kalkıp saçlarının kesimini incelemek için etrafımda dolanırken gözlerimiz buluştu. Bunu gözlerim kapalı ve bir elim arkamdayken yapabiliyordum. Başparmağımı başının dibindeki çukura değdirmek için uzandım ve makası olması gereken yere doğru hareket ettirdim. Kafasının önünden arkasına doğru, kafatasının o nazik kıvrımının üzerinden, onu kesmemek için nazikçe, nazikçe, nazikçe tıraş ederken yüzü huzurluydu. Önünde durana kadar yavaşça etrafında ilerledim. Olduğum yerde durduğumda dizleri üst uyluklarıma çarptı ve ulaşmam gereken noktalara ulaşmak için herhangi bir direnç göstermeden başını hareket ettirmeme izin verdi.

Parmaklarımla alnının pürüzsüz derisinde, şakağında ve kulak memesinin hemen arkasındaki o son derece yumuşak gereğinden bir saniye daha fazla oyalanmasına izin vermedim desem yalan olur. Çalışırken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, ama sadece birkaç kez gözlerinin içine bakmama izin verdim, her seferinde önemli bir şey değilmiş gibi gülümsedim. Makaslar gürültülü bir şekilde çalışıyordu, bu da ne kadar yakın olduğumuza tepki olarak midemin çukurunda hissettiğim gerginliğin dikkatini dağıtıyordu.

"Kokuyorsam özür dilerim," diye fısıltıya yakın bir sesle özür diledi.

"Hiç kokmuyorsun," dedim ona, bakışlarımı yeni kesilmiş saçlarının tam ortasında tutmaya zorlayarak. "Neredeyse bitirdim. Sadece birkaç noktada makasımı kullanmam gerekiyor." Sesim boğuk mu çıkıyordu yoksa sadece hayal mi görüyordum?

"Seni aceleye getirmiyorum. Bunu benim için yapman her zamanki berberimden çok daha iyi." Tanrım, bir ses nasıl bu kadar çekici olabilir? "Eğer ensemini böyle ovalayacaksan iki haftada bir gelmeye başlamam gerekebilir, Buttercup."

Gülümsedim ama yüzüm gülmüyordu, midem bulanıyordu ve eminim yüzüm pembeleşiyordu.

"Neden kızardın?" diye sordu yumurtalıklarımın doğru şarkı söyleyen o mırıltıyla.

"Çünkü." Tekrar güldüm, garip ve aptalcaydı ve bunu neden kendime yapıyordum ki? *Sen daha iyi bilirsin Diana.* "Bana duyduğum bir şeyi hatırlattın. Hepsi bu," dedim, elimi pantolonuma sürterek etrafından dolaşmaya başladım.

Mırıldandı. "Bana anlatabilirsin. Sır tutabilirim," dedi. "Ben paylaşmam."

"Ben de öyle," diye mırıldandıktan sonra arkasına geçtim ve bir aleti diğeriyle değiştirerek kulaklarının hemen yanındaki alamadığım birkaç süper ince tüyü yakaladım. "Bu aptalca. Başka bir gün anlatırım."

Adem elmasının hareket ettiğini fark ettim. Kalbimin göğsümün içinde hızla çarptığını duysa hiç şaşırmazdım. İşimi bitirmem, ensesindeki çizgilerin ve kenarların temiz ve düz olduğundan emin olmam sadece birkaç dakikamı aldı. Çıplak tenini fırçaladıktan sonra pelerini çektim. Ayağa yavaşça silkeledim, yerdeki küçük kahverengi saç havuzlarından kaçındım.

"Sana ne kadar borcum var?" diye sordu.

Sean ve Ginny'nin çok meraklı olduklarının ve hâlâ müşterileriyle işlerinin bitmediğinin bilincinde olarak başımla ön büroya doğru işaret ettim. "On dolara ne dersin?"

Eliyle elimin arkasına tekrar dokundu ve bir anlığına serçe parmağının benimkine dolandığını ve sonra hiç şüphe duymadan anladım. "Kulaklarımın arkasını kesmesi ve terli koltukaltını yüzüme sokması için yaşlı adamıma ödediğim para bu kadar. Ne kadar?"

Sesi aynı Bayan Pearl gibiydi.

Kendimi öksürmekten ve ellerine bakmaktan alıkoydum ve bir şekilde gözlerimi bile yuvarladım, daha fazlası gibi hissetmeme rağmen bunu hafif ve eğlenceli tutmaya çalıştım. "On dolar. En fazla on beş dakikamı aldı, Dallas. Bu bir arkadaş indirimi ve bana bahşış vermeyi düşünme. Antrenman sırasında parayı gizlice çantana geri koyarım."

"Öyle mi?"

"Evet. Bana her zaman yardım ediyorsun. Yüzüne pis kokulu bir çukur sokmaktan kaçınabilirim ve seni kesiksiz bıraktığımdan emin olabilirim."

"Emin misin? Saç kesimi için yüz dolar falan aldığını biliyorum."

İsterse evimde ücretsiz yapardım ama o anda bu tehlikeli bir fikir gibi görünüyordu. "Saç kesimi için yüz dolar almıyorum. Seksen gibi bir şey ve bunu yapmam genelde bir saatten fazla sürüyor. On dolar. Öksür bakalım, Kaptan."

O yavaş gülümseme sert yüz hatlarından geçerek aydınlattı. "Nasıl ." Durmadan önce sırtıtmaya başladım. Az önce ne demişti?

Söylediğini sandığım şeyi gerçekten söyleyip söylemediğini kendime soramadan Dallas ekledi, "Ve Kıdemli Şef, Peach. Kaptan değil."

Ateş basması mı yaşıyordum? Hayal mi görüyordum? Sağlam elimle gömleğimin yakasını çekiştirdim ve "Anlaşıldı, Kıdemli Şef" diye cevap verdim.

Kıs kıs güldü ve başını salladı. Yıpranmış deri cüzdanından çıkardığı on dolarlık banknotu uzatırken, "Beni iki hafta sonraya mı bırakıyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kırdım ve ellerim bile hareket etmeyi bıraktı. "Sen ciddi misin?"

Çok ciddiydi. Yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Bunu daha önce de görmüştüm. Ve o da bunu doğruladı. "Ben ciddiyim. İndir beni."

"Neden evime gelip saçını orada kestirmiyorsun?" Fısıldayarak teklif ettim. Yapabilirdim. Ellerimi kendime saklayabilirdim.

"Seni görmeye gelmek için bir bahanem olması hoşuma gidiyor," diye cevap verdi göğsüme doğru giden alçak bir sesle.

Ona baktım ve başımı salladım, bilgisayarını uyku modundan çıkarmak için uzanmadan önce parayı kasaya yerleştirdim. "Pazartesi iyi mi?" Mırıldanmamayı başardım.

"Elbette, bebeğim."

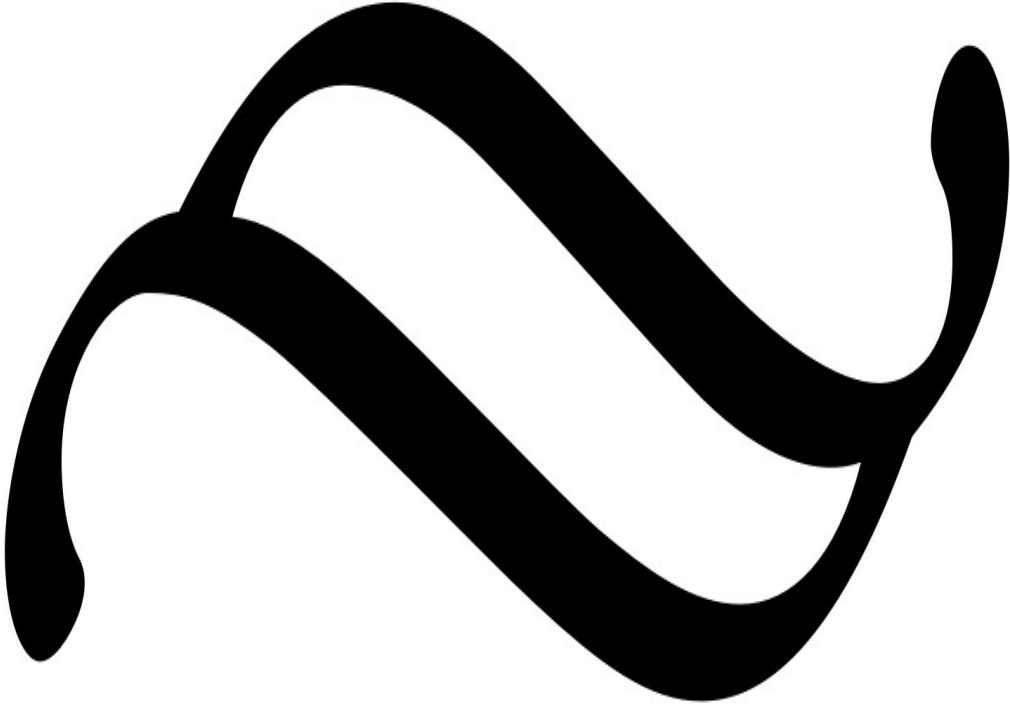
"B" kelimesini büyütmecektim. Ve yapmadım da. Kelimeler bazen sadece kelimelerdi, özel bir anlamları yoktu ve Dallas'la birlikte bazı şeyler yaşamıştık. Trip de bana her zaman "tatlım" derdi. Belki de Dallas bana sevgi sözcükleri öğretmeye çalışıyordu? İğrenç. "Pekâlâ."

"Beni indirdin mi?" diye sordu ben daha randevuyu kaydetmeden. "Yapmak üzereyim."

"Güzel. Şu itibaren beni saat altıya al. İstedğin her gün, bunu yapabilirim."

İşaret parmağım bir an farenin üzerinde gezindi ve nefesimi tuttum. Bunda farklı hissettiren bir şey vardı. Ağır. "Ne kadar süreyle?" Yavaşça sordum.

"Takvim izin verdiği sürece."

* * *

"O fahiſe."

Ginny salonun karſısında, mütſterilerin ſaçlarını yıkamak için kullandığımız lavaboları yerden bir kahkaha attı. "Başışın o kadar kötü müydü?"

Bu hakaretin neden yapıldığını bildiğı gerçeğı aklıma bile gelmedi. Bu işte o kadar uzun süredir birlikte çalışıyorduk ki, ikimiz de mütſterilerimize isim takmamızın yalnızca birkaç nedeni olduğunu farkındaydık. Ya bir randevuyu kaçırmışlardır, ya özellikle istedikleri bir saç kesiminden vazgeçirmeye çalışmamıza rağmen ſikayet etmişlerdir ya da bize bok gibi bahşış vermişlerdir. Normal ſartlar altında bahşışlerimizden genellikle ſikayet etmezdik. Yani, olur böyle ſeyler; bazen insanların diğerk zamanlara göre daha az parası olur, ama bu durumda...

"Bana hukuk firmasında terfi aldığını söyledi. Bana beş dolar bıraktı, Gin. *Beş dolar*. Saçını kestikten sonra fönlemek yarım saatimi aldı. Kurutma makinesini tutmaktan elim çok ağrıyor."

patladı, çünkü bu tür şeyler hepimizin başına yarı düzenli olarak geliyordu. Bazı haftalar diğerlerinden daha iyiydi. Bu yüzden garsonlara asla kötü bahşış vermezdim. Ginny bize geçmişte çalıştığım diğer salon sahiplerine kıyasla adil bir komisyon yapısı üzerinden ödeme yapsa da, özellikle faturalarınız ve çocuklarınız olduğunda her kuruş hâlâ önemliydi. Sadece bugün altı cimri müşterim vardı. Öte yandan, elim yüzünden ilk randevusunu iptal etmek zorunda kalmıştım. Kökleri oldukça acımasızdı.

"Ugh," diye inledim. "O günlerden biriydi işte."

"Aww, Di."

İçimi çektim ve beş dolarlık banknotu cüzdanıma sokmadan önce başımı geriye attım. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Bugün çocuklar bende değil," dedi sinsice ve benden bir bakış aldı. "Yok mu?"

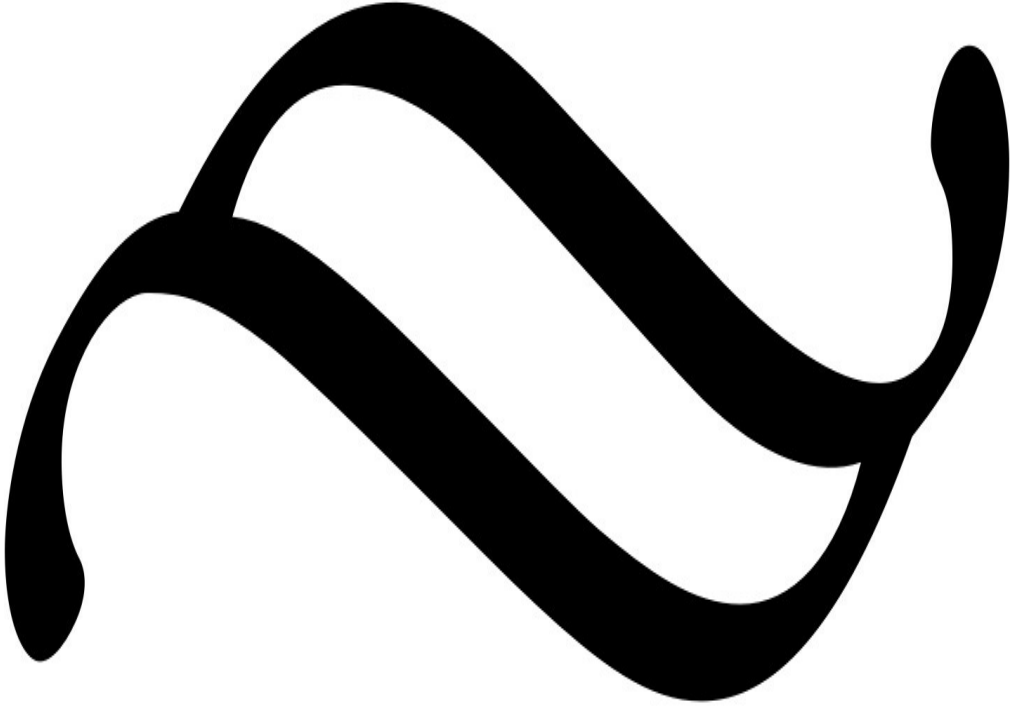
"Hayır. Babaları son dakikada aradı ve hafta sonu onlara bakacağını söyledi." Lavabodaki işinden başını kaldırıp kaşlarını tekrar tekrar kaldırdı. "Kargaşa o kadar da pahalı değil."

"Evde mükemmel bir şişe şarabım varken para harcamasam iyi olur," dedim. İşe döneli çok ve çek hesabım hala sakattı.

"Sana iki içki ısmarlayacağım. Adamlarımdan biri düğün hediyesi olarak bana fazladan iyi bir bahşış bıraktı ve bekarlığa veda partisi yapmıyorum. Hadi yapalım şu işi. Sen ve ben, tekrar evli bir kadın olmadan önce son bir kez."

Bununla nereye varmak istediğini biliyordum ve onayladım. "İki içki, başka yok mu?" "Sadece iki," diye onayladı.

Hakkımızı teslim etmek gerekirse, gelmiş geçmiş en büyük yalanı ikimizin de yüzü gülüyordu söyledi.

* * *

"Bir tane daha!"

"Hayır!"

"Bir tane
daha!"

"Hayır!"

"!"

Yüzüm sıcaktı ve iki içki önce kıkırdama seviyesine ulaşmıştım. "Bir tane daha ve bu kadar! Bu sefer şaka yapmıyorum!" Sonunda kabul ettim, tam bir enayi gibiydim.

Neydi bu? Dört numaralı içki mi? Beş numaralı mı? Hiçbir fikrim yoktu.

Ginny'nin barın üzerine eğilip, bu gece bize karşı çok ilgili davranan barmenden iki viski daha istemesini izlerken, o sabah iş için dantelli bir kaşkorse üzerine giydiğim yumuşak düğmeli gömleğimden sıyrıldım. Çok sıcaktı. Kasım ayında sıcaklıkların düştüğünü düşünürsek çok sıcaktı. Bar tıklım tıklımdı. Ne de Cuma gecesi idi ve iki kişilik yerimiz için savaşıyorduk.

Tezgâhta, motosiklet kulübü yelekleri giymiş iki iri yarı adamla bir içki önce Ginny'nin amcasının garajında çalıştığını öğrendiğimiz iki adamın arasına sıkışmıştı.

İki içki limitimize ne oldu? Ginny'nin amcası oldu. Hayatımda gördüğüm en yıpranmış görünümlü adam, oturduğumuz anda doğruca yanıma gelmiş ve barmene bu gece içkilerin kendisinden olduğunu söylemişti. Dakikalar sonra adının Luther olduğunu öğrendiğim adam elini oturduğum sandalyenin arkasına koydu ve bana şöyle dedi: "Bayan Pearl için yaptıklarınızı duydum. Ne zaman istersen burada iyisin."

Daha önce hiç görmediğim bu adama "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," dedim.

Yoğun dikkati bir saniye bile dağılmadı. "Torunum sana aşık. İyisin," diye karar verdi.

Aman Tanrım. Dean.

Luther adındaki adam devam etti, "Ginny, senin sarhoş kıcını karşılayamam. Bu geceyi bir düğün hediyesi olarak kabul et," diyerek yeğeninin omzunu sıvazladı.

Ve sonra, aynen böyle, Alkol Perisi gitmişti. Ginny ve ben sessizce "siktir et" dedik ve bundan yararlanmaya karar verdik, işte bu yüzden ve nasıl kendimi bir motorcu barında, sevdiğim biriyle gülerken buldum.

Ginny elinde sarımsı karışımdan iki bardakla döndüğünde kendimi yelpazeliyordum. Arkama uzanıp saçlarımı toplamaya başladım. "Sıcak mı yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordum.

"Çok sıcak," diye onayladı ve içkiyi tezgahın üzerinden bana doğru uzattı. "Son bir tane ve eve gidiyoruz."

Başımı salladım, ona gülümsedim, yüz kaslarım oldukça hissediyordu. ". Ciddiyim."

"Ciddiyim," diye söz verdi.

Sağımdaki çok daha yaşlı adam, Ginny ve benim yarım saat önce konuştuğumuz iri motorcu, koltuğunda dönüp bana baktı. Gür gri sakalları uzundu ve kesinlikle kesilmesi gerekiyordu. "Şimdi ne içiyorsun?"

"Viski ekşisi," diye yanıtladım, bir yudum alarak.

Burnunu kıvırdı ve Gin ile benim aramda gidip geldi. "Bu kadar küçük olduğun halde ne kadar çok içki içmişsin."

"Ben iyiyim," dedim ona, bir yudum daha alarak. "Sadece bir taksi çağıracağım." Dehşete düşmüş görünüyordu. "Tatlım, bu kulağa kötü bir fikir gibi geliyor."

"Neden?" Ginny yanımdaki yerinden seslendi. Barda geçirdiğimiz son birkaç saat boyunca onunla da konuşmuştum.

"İki sarhoş kız arabada bir yabancıyla mı?"

O böyle söyleyince.... Son seferinde taksiye binmiştik ve olmamıştı. Ayrıca, geçmişte kaç kez daha aynı şeyi yapmıştım?

"Ginny, Trip sizi eve bıraksın. Bu gece o kadar içmediğini biliyorum. Yukarıda kulüp işleriyle uğraşiyor. Gidip onu getireyim, ya da Wheels'i ara. O gelip sizi alır. Sorun değil."

Başını iki yana salladı. "O uyuyor. Onu istemiyorum."

İki tamirciden biri olan Ginny'nin diğer tarafında oturan bir adam, "Sizi eve götürebilirim," diye teklif etti.

Adam yeterince iyi görünse de aptal olmadığımızı anlamak için patronuma ve arkadaşşıma bakmama gerek yoktu. Yabancıların arabalarına binmemeyi öğrenmiştik. Kahretsin, çocuklarımıza da yabancıların arabalarına binmemeyi öğretmiştik.

"Hayır. İkinizi de eve götürüyorum," dedi yeni bir ses arkamdan beklenmedik bir şekilde.

İki kolun sandalyemin iki yanına indiğini hissettiğimde, ağır kaslı ön kolların ikiz sütunlarının beni kafeslediğini gördüm. Alanımda kimin olduğunu bana söyleyen, yüzümün yanındaki pazuların iç kısmına damgalanmış bir kuş kanadının güzel kahverengi ve siyah çizgileriydi. Kimin konuştuğunu anlamak için kafamı kaldırmama gerek yoktu. Dallas'tı.

Alkolün etkisiyle başımı olabildiğince geriye attığımı düşünmek istiyorum. "Merhaba."

Dallas yüzünü eğip bana baktı, ifadesi bulanık beynimin içinde bile sert ve anlamsızdı. "Diana," dedi adımı, birbirimize karşı beslediğimiz o tanıdık şefkatten tek bir iz bile taşımadan.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedim, hâlâ ona baş aşağı bakıyordum.

Gözlerini kırpmış olabilirdi ama ağzı kadar gergindi ki bakamadım. "Bunca zamandır buradaydım."

Yutkundum ve sadece başımı sallayabildim, yüzüm yeniden ısınmaya başlamıştı. O pozisyonda bile gözlerinin yüzümde, boğazımda ve teyit edemediğim başka bir yerde gezindiğini görebiliyordum. "Gelip merhaba diyebilirdin. Biz arkadaşız. Herkesin içinde yan yana oturabiliriz." Ve daha sonra sarhoş olduğumu bu şekilde anlayacaktım. Bunu söylerken ne düşünüyordum ki?

"Meşgulmüşsün," dedi aynı müstehzi, neredeyse kaba ses tonuyla. "Ne?"

"Yeterince içmişsiniz," dedi Dallas. "İkinizi de eve götürüyorum." "Ama bu içkiyi daha yeni aldık!" Ginny itiraz etti.

"Sana on doları vereceğim. Şimdi gidelim," diye talep etti. Hiçbir uyarıda bulunmadan, iki yanımdaki kollar hareket etti, elleri üzerinde bulunduğum taburenin kollarına gitti ve tabureyi bardan uzaklaştırarak yere sürtünmesini sağladı.

Ginny'nin ve benim beynimizin makul bir kısmı içkiyi fazla kaçırdığımızı fark etmiş olmalıydı, çünkü ikimiz de onun siparişi karşısında fazla homurdanmadık. Göz ucuyla patronumun sandalyesini geri ittiğini fark ettim, benim gibi sandalyeden zorla . Dışarı çıkabilmek için tabureyi çevirip aynı anda çantamı kaptığımda, Dallas'ın vücuduyla yüz yüze geldim.

Dizlerimi. Aşağı için geri çekilmesini istemeye hazır bir şekilde yüzüne bakarken, yüzündeki çatık kaşlara gülümsemekten kendimi alamadım.

"Merhaba," dedim yine, sanki iki dakika önce onu selamlamamışım gibi.

Hiç eğlenmemişti. Hatta bir sonraki konuşmasında sesinin bir dakika öncesine göre daha sinirli çıktığından eminim. "Hadi gidelim."

Gözlerimi ona diktiğimi düşündüm. "Neden bu kadar kızgınsın?"

"Bunu kamyonda konuşuruz," dedi ve bana ilerlememi işaret etti, sesi hâlâ alçak ve eşitti.

"Seni götürmemi istemediğine emin misin?" diye sordu tamirci adam, Ginny sandalyesinden kayarak Dallas'ın yanına geldiğinde.

Dallas, "Hayır" cevabını vermek için bizi geçerken gözlerini benden ayırmadı. Yanımdaki koltukta oturan motorcunun güldüğünü duyduğuma eminim.

Öne doğru bir adım atıp yalpaladığımda ayak bileklerim bana ihanet etti, göğsüm Dallas'inkine çarptı ve ona komik bir bakış atmak için boynumu geriye doğru uzattım. Alnında ve gözlerinin altında hiç görmediğim kadar çok çizgi vardı. Kıçında ne vardı?

"Hoşça kal Diana," diye yaşlı motorcu.

Başımı yana eğerek, kendimi komşumdan -Josh'un arabasından- uzak durmaya zorlayarak yeni motorcu arkadaşşıma el salladım. "Hoşça kal. Eve giderken dikkatli ol," dedim ona.

Ama başka bir şey söyleyemeden, büyük, sıcak bir el benimkine kaydı; uzun parmaklar küçük parmaklarımın arasından geçti ve bir saniyeden kısa bir süre içinde düşünce trenimi kaybettim. O parmakları tanıyordum. Tek yapabildiğim, yüzümde şaşkın ve şok olmuş bir ifadeyle Dallas'a bakmak oldu, sonra beni çekiştirerek bara ve içindeki insan kalabalığına doğru götürdü. Dikkatim dağılmış bir halde, Ginny'nin beni takip ettiğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Kahretsın. O anda onu içeri aldığımda yüzünün ne kadar kızardığını fark ettim.

Gerçekten içmiştik.

Gece havası serindi ve birden gömleğimi çıkardıktan sonra elime almadığımı fark ettim. "Bekle!" Dallas benimkini tutmayan elini kaldırmadan önce söylemeye başladım.

"Gömleğin bende," dedi, omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı ve doğrudan göğsüme geldi.

Biraz sarhoştum ama boynundaki tendonların nasıl esnediğini fark etmeyecek kadar sarhoş değildim. Ayrıca beni arkasından çekerken nefesinin altında "İsa" diye mırıldandığından da oldukça emindim.

Elini bırakabilir miydim?

Parmaklarımı onunkilerin içinde büktüm, sıkıca birbirine bağladım ve muhtemelen Hayır.

Buna hakkım olmadığını bildiğim halde bunu istemedim bile. Bunun doğru olmadığını biliyordum.

hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbir anlamı olamaz. Bunu kaç kez belli etmişti

Arkadaş olmamız dışında benimle ilgilenmiyordu ve bekar bir annesi olduğu ve benimle bu düzeyde bir ilişki kurduğu için mi?

Arkadaşlar içkiyi fazla kaçırdıklarında el ele tutuşurlardı.

Bu bir şey değildi. Sadece bir arkadaşın diğerini kollaması. İlk kez onun yanında kötü bir ruh halinde bulunmuyordum. Bu konuda çok fazla düşünmek için bir nedenim yoktu. Muhtemelen çok içtiğim için aptal olduğumu düşünüyordu ve haklıydı . da. Bir

blok ötede, arabamı bıraktığım yerde park etmiş olan çift kabinli kamyonu doğru ilerlerken hiçbirimiz tek kelime etmedik. Uzanıp sevgili CRV'ye dokunmak için garip bir istek ama elimdeki kavrama çok güvenliydi ve Dallas'ın yolcu tarafındaki kapısına doğru yönlendirildim. Anahtarını kilide sokup çevirmesini, kapıyı açmasını izledim ve gözlerimle karşılaşmadan beni kalçalarımın tutup içeri kaldırdı - o kadar hızlıydı ki hareketini fark edecek zamanım bile olmadı

bitene kadar.

İçkiyi fazla kaçırmıştım ama kamyonetine kendim binebilirdim. Değil mi? Geçmişte kesinlikle çok fazla içmiştim ve bir arabaya binmekte hiç sorun yaşamamıştım... en azından hatırlayabildiğim kadarıyla.

Dallas'ın sert sesi, " kay," diye emretti.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Ortaya doğru ilerledim ve Ginny'yi kamyonetine kendi başına binmesi için bırakarak kamyonetin önüne geçmesini izledim. Tüm vücudu gergin görünüyordu, çenesi bana çocukken onu kızdırdığım ve biraz yalnız kaldığımız anda bana haddimi bildirmeyi planlayan annemin çenesini hatırlatan düz bir . Kabinin içine baktım ve evine o kadar iyi bakmasa da kamyonetine bir bebek gibi davrandığını bir kez daha takdir ettim.

"Neden beni üçüncü içkiye ikna ettin?" Ginny yanıma yerleşirken mırıldandı, kot pantolonuyla kaplı bacağının yan tarafı ve omzu benimkine değiyordu.

"Ne? Beni buna sen ikna ettin," diye fısıldayarak onunla tartıştım.

Tek yaptığı başını sallamak oldu.

"Seninle bir daha asla çıkmayacağım."

"Biz eğlendik. Yapmamışız gibi davranmaya çalışma." Kalçamı onun.

Sürücü tarafındaki kapı açılıp bir saniye sonra Dallas'ın iri bedeni direksiyonun arkasına kayarak kalan tüm alanı ve daha fazlasını kapladı. O kadar fazla ki, neredeyse yapışmış, beni sonsuza kadar birlikte kalacağım yapışık bir ikiz gibi kendisine yapıştırmıştı. Tam Ginny'ye doğru kaymaya başlamıştım ki, anahtarını kontağa soktuğu anda bana bir bakış attı, country müziğin kısık sesi yakıcı sessizliği böldü. Ve o sert, tavizsiz bakışta beni hareketimin ortasında durduran bir şey vardı.

Karanlık takside bile hâlâ açık renkli olan gözleri tam bana odaklanmıştı. "Emniyet kemeri."

Gözlerimi indirerek kayışı bulmak için yanlarıma baktım. Son birkaç aydır çok aşına olduğum o kol kucağıma uzandığında -elinin avuç içi tarihte kısa bir an için kalçamı kavradı- ve onu koltukların altına sıkıştığı yerden neredeyse oraya yerleştirmiş gibi yakaladığında onu aramıyordum ama belki beş saniye olmuştu. Ve yavaşça, parmaklarının arkası pantolonumun bandı boyunca sıyrılarak, kot pantolonumun fermuarının hemen üstünden, bir leğen kemiğinden diğerine geçerek, benim için klipsledi.

Tüm bu süre boyunca nefesimi tuttum.

Ve hemen ardından yüzüne bakmaktan kendimi alamadığımı, atletimin açıkta bıraktığı tenimin her santimini yakan elektrik sıcaklığını hissettiğimi inkâr etmeyecektim.

Ben ne ? Gülümsedim.

Ve son birkaç aydaki pek çok nadir olaydan birinde, o da gülümsemedi. Göz temasını kesmeden koltuğun altına uzandı ve bana bir şişe su uzattı.

Tamam.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu Ginny'ye.

Patronum ve arkadaşım adresi ve yol tarifini onunla birlikte sayıkladılar.

Dallas arabayı sürerken hiçbirimiz bir şey söylemedik ve ben bana verdiği suyu yudumladım, her Ginny'ye ikram ettim. Şehrin karşı yakasında oturduğumuz yere gitmek için geçen yirmi dakika boyunca radyoda belli belirsiz tanıdığım country şarkıları çalıyordu. Ginny'nin bir yıl önce satın aldığı yeni mahalledeki yeni evin garaj yoluna girdiğinde, inmeden önce ona sarıldım ve sonra Dallas'ın kamyonundan inip onu ön kapıya kadar geçirmesini izledim.

O geri dönerken ben de çantamdan telefonumu çıkarıp ekrana baktım, Larsen'lerin çocukları göl evine götürmüş olmalarına ve Louie'nin gece aramasını kaçırmamış olmama şükrettim. Tam telefonumu çantama geri koyuyordum ki kapı açıldı ve komşum hala çalışmakta olan kamyonetin sürücü koltuğuna kaydı. Ben emniyet kemerinin mandalını açmak için uzandığımda eli vites koluna gitti...

Elimi kendi eliyle kapatarak beni durdurdu.

"İyi misin?" diye sordum. Kısa araba yolundan geri geri bile elimi olduğu yerde tutarak sordum, arka camdan dışarı bakarken çenesi omzundaydı.

Cevabı soğukkanlı ve sakindi. "Bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?" Gözlerimi kırpıttım. "Evet."

Elini benimkinden çekip bana kenara çekilmek üzere olduğumu unutturarak kamyonetini çalıştırdı, dikkati şimdi ön camın dışına odaklanmıştı. "Sen" -sesi hâlâ normal ve derli toplu geliyordu- "çok fazla içtin ve son üç saatini tanımadığın adamlarla konuşarak geçirdin."

İçkiden mi yoksa ona karşı hissettiklerimi kabullenemeyen o küçük parçamdan mı emin değildim.

söyleyebileceğim en aptalca şeydi. En azından geriye dönüp baktığımda ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. "Ne olmuş yani?"

Bu daha önce yüzlerce kez yapmadığım bir şey değildi. Arkadaşça davranmakla flört etmek arasındaki farkı biliyordum ve bardaki o adamların hiçbirleriyle flört etmemiştim.

Ama "Ee? "nin Dallas'ın aradığı türden bir cevap olmadığını çok çabuk öğrendim. Bir an sonra frene basıp beni öne doğru savurduğunda bunu kabullendim; yüzümü ön panele çarpmamı engellemek için kolunu göğsümden geçirmişti.

"Ne be!" "Yani?" diye bağırdığı sırada ben de bağırdım.

Yüzüme rekonstrüktif bir ameliyat yaptırmak zorunda kalacağımı düşündüğüm için kalbim boğazımda atıyordu ama bir şekilde "Neyin var senin?" diye soluk soluğa söylemeyi başardım. O zaman uyanmıştım, nefesimi toplamaya çalıştıkça uçukluk kayboluyordu.

"O lanet herifleri tanıımıyorsun, Diana!" diye bağırdı. "Onlardan biri birkaç yıl önce tecavüzle suçlandı ve sen orada oturmuş onunla kanka oluyordun."

O kadar kızgın ve üzgündüm ki "BFF" kelimesini kullanmasına izin verdim.

"Orada bulunmamın tek nedeni sana bahsettiğim arkadaşımın buluşacak olmamdı. Orada oturup hep seni izledim. Dönüp yanıma oturmanı bekledim, böylece seni onunla tanıştırebilirdim, ama o kadar dikkatsizsin ki-"

"Ben dikkatsiz değilim," diye karşı çıktım.

"O zaman nasıl oldu da saatlerdir senden on adım ötede olduğumu görmedin?"

"I..." Ne demem gerekiyordu ki? Bunun için iyi bir mazeret ya da açıklama yoktu. Haklıydı. Sadece bunu kabul etmeyecektim. Asla. "Şey, bilmiyorum. Ama onlarla eve gitmezdim. Delirdin mi sen?"

Bana öyle bir baktı ki neredeyse kaşlarımın yanmadığından emin olmak için onları kontrol edecektim. Gülümsemeyle uzaktan yakından alakası olmayan bir ifadeyle dişlerini gösterdi. "Çok haklısın, onlarla eve gitmezdin."

Zor nefes alıyordu ve onun da en az benim kadar sinirli olduğunu fark etmem çok uzun sürmüştü. Normalde sakin ve sabırlı olan bu adam, bir kasabayı yok etmeye kararlı bir ejderhayı andırıyordu. O kasaba bendim.

"Eğer deneseydin seni kulağından tutup dışarı sürüklerdim, tıpkı annemin bana yaptığı gibi. Ve Tanrı yardımcım olsun, eğer lanet bir taksiye binseydin-"

"Taksinin nesi var?"

Hayatım üzerine yemin edebilirim ki bu tatlı, pasif adam bana hırladı, ben de koltuğuma geri oturdum. "Şu anda bana aptalca sorular sorma, Diana. Hiç havamda değilim."

Gözlerimi kırptırdım, aniden bunalmış hissettim. "Neden bana bu kadar kötü davranıyorsun?"

Gözlerini kırptırdı. "Sana kötü davrandığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet! Çok fazla içtim. Yanlış bir şey yapmadım. Bu benim ilk dışarı çıkışım değildi, biliyorsun. Yanlış bir şey yapmayacaktım, ama sen buradasın, bana bağıırıyorsun-"

Pencereye en yakın olan eli kısa saçlarını ovalamak için yukarı kalktı. "Çünkü beni endişelendiriyorsun! Sana bir şey olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Aklından geçenleri okuyamıyorum. Ne yapmayı planladığını bilmiyorum," diye açıkladı, en azından açıklamaya çalışıyor gibi görünüyordu, ama sesinde hâlâ çok fazla öfke vardı, tam olarak öyle görünmüyordu.

Bu kadar kısa bir süre içinde ikinci kez, saatler sonra farkına varacağım aptalca bir şey söyledim. "Bak, bana göz kulak olduğun için minnettarım ama ben yetişkin bir kadıyım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Belki kendi başının çaresine bakabilirsin, ama bir saniye olsun başka birinin de seninle ilgilenmek *isteyebileceğini* düşündün mü?" diye hırladı.

Ve o bir saniyede, her düşünce, her duygu bedenimi terk etti. Sadece *puf*. Kayboldu.

"Sen... ne?" Ağzından çıkanı anlamayacak kadar sarhoş muydum? Bu ilk kez olmazdı ama henüz o seviyede olduğumu sanmıyordum.

Geriye çekildi, yüz ifadesi tamamen "benimle dalga mı geçiyorsun?" şeklindeydi. "Senin arkadaşın olmak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi."

Bekle. "mi?" Bir dakika önceki yorumuyla az önce ağzından çıkan arasında kalmış halde sordum. Benimle ilgilenmek istediğini söylemeye çalıştığını düşünmüştüm ama şimdi...

"Sen hayatım boyunca tanıdığım en saçma kadınsın Diana. Zamanın yarısında seni sarsmak istiyorum...." Gözlerimin içine bakarak sözünü kesti.

Bu zaman kesitini takip eden saniyede, beni yerimde tutmak için göğsümü kesen o kaslı kol hareket etti. Eli, o uzun parmaklı, nasırlı eli boynumun arkasına kaydı ve Dallas beni öptü. Dudakları benimkilere dokundu, nazikçe, sadece bir fırça, sıcak bir ağzın fısıltısı ve benimkilerin üzerinde bir nefes.

Ve sonra ona saldırdı. Ne bir tereddüt, ne de bir uyarı gagası vardı. O dolgun üst dudak benimkinin üstünden geçti, o küt, beyaz dişler alttakini yakaladı... ve sonra beni öpüyordu.

Tekrar ve tekrar. Daha yumuşak, sonra yumuşak, sonra sadece yumuşak.

Sonra hiç tereddüt etmedim. Ağzımı açtım ve beynim olanları kavradığı anda üst dudağını yakaladım. Ağzı benimkinin üzerine eğildi, dili ona verdiğim hafif açıklığın içine kaydı. Bir dil diğerine karşı, bir eli ensemini tutarken diğeri kalçamı kavradı. Ellerim mi? Kaburgalarında ya da kalçalarında olabilirdi, hiçbir fikrim yoktu. Her şey

Dallas'ı düşünebiliyordum. *Dallas, Dallas, Dallas*. Bunu ne kadar çok istiyordum. Bunu her şeyden daha çok istiyordum.

Ellerim yoğurdu. Onun elleri yoğurdu.

Dudakları benimkilerden uzaklaştı, çenemin üzerinde gezindi, kulak mememi kısa bir süre emdikten sonra nemli, ılık ağzını açmış gibi boynumdan aşağı indirdi, sanki beni her yerimden öpmezse dünyanın sonu gelecekmiş gibi. Dili boğazımdaki deriyi sıyırdı, dişleri temas etmeden önce dudakları sıyırdı. Ve Tanrı yardımcım olsun, tek yapabildiğim ona yaklaşmak, neredeyse kucağına tırmanmaktı. O anda öne doğru eğilmeye başladım.

Ne yapıyordum ben? O evliydi. Ayrılmıştı. Aynı bok.

"Aman Tanrım," diye tısladım, o kadar hızlı geri çekildim ki, kapüşonlu gözleri açıldığında hâlâ bıraktığım yerdeydi. Onu işaret ettim, genellikle kafamdaki kan aşağı iniyordu. "Sen evlisin."

Dallas yavaşça göz kırptı. Adem elması sallanıyordu ve kalçamda tuttuğu eli, o muhteşem gözlerini bana odakladığında olduğu yerde kaldı, sadece biraz şaşkın görünüyordu. "Diana," başparmağı dizimin üzerinden kayarken adım daha önce hiç söylememiş gibi söyledi. "Boşanma davam sonuçlandı."

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Sonunda boşandı mı?" Vanessa'nın sesi, normalde oldukça dengeli olan mizacının izin verdiği ölçüde heyecana yakındı. "Ne zamandan beri?"

"Evet!" Öte yandan ben o kadar da değildim. İki gün önce öğrendiğim şeyi ona anlatmak için can atıyordum ama ertesi sabah kalkar kalkmaz, bir gece önce içtiğim içkiden dolayı kendimi bok gibi hissederek kahvaltı hazırlamaya koyuldum ve doğruca kuaföre gittim. İşten çıktığımda tek yapmak istediğim kanepede sızmağı. Eve geldikten iki saat sonra uyuyakalmıştım. "Birkaç hafta."

Birkaç hafta. Hala kafamı toparlayamadım. *Haftalar*. Yangından hemen sonra. Birkaç günlüğüne gittiğinden beri.

"Ondan sonra ne dedi?" Van sordu.

Artık evli olmadığını söyledikten sonra bana attığı bakışı nasıl açıklayabilirdim? Ya da elinin kalçamdan yukarı doğru kaymasını ve bacağıını sanki onunmuş gibi sıkmasını? Bunun bir yolu yoktu. Tek yapabildiğim, kalbim göğsümün içinde bir maraton koşarken orada oturup ona bakmaktır.

"Hiçbir şey, sadece orada oturdum ve ona baktım, da bana baktı ve sonra bizi eve bıraktı. Kamyonetini evine park etti, benimle eve kadar yürüdü ve tek söylediğı 'İyi geceler Diana' oldu." Bilgileri ona geri aktardım.

"Ona bir şey mi söyledin?"

"Getirdiğın için teşekkür edip iyi geceler diledim mi?" En iyi anım değildi. Gözlerinin içine bile bakmamıştım ama bunu Van'a söylemedim.

Her iki durumda da "Ne tavuk ama" dedi. "Tavuk mu? Bunu sen mi söylüyorsun? Gerçekten mi?"

Vanessa alay etti. "Sen neden ?"

Yıllar önce şimdiki kocasıyla olan ilişkisizliğini ona hatırlatmama gerçekten gerek var mıydı? "*Ondan hoşlanıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum, vah, boohoo,*" diye tekrarladım.

Onun yanıtı homurdanmak oldu. "Kapa çeneni."

"Sorun yok, Küçük Cıvcıv. Kaldıramıyorsan bir bok verme. En azından daha önce ondan hoşlandığımı söyledim."

"Şimdi sen söyleyince, bana korkaklığı bırakmamı söylediğini hatırlar gibi oldum."

"O tamamen farklı bir durumdu, seni aptal." "Nasıl?"

"Sen evliydin!"

Oflamadan önce bir saniye düşündü. "Her neyse. Bok ye. Bilmek istediğim şey, bu konuda ne yapacağın?"

Yüzyılın sorusu bu değil miydi? Ne yapacaktım? Dallas beni öpmüştü. Gerçekten öpmüştü. Hoşlandığın birine verdiğin o dudaktan öpücük değil... Tabii onu tamamen yanlış anlamadıysam ve belki de artık boşanmış olduğu için yıllardır çıkmamayı telafi etmeyi planlamıyorsa.

Bu tek düşünce karnımda kocaman bir çürümüş bok yumağı bıraktı.

Olan şey bu muydu? Yepyeni özgürlük kartını alıp benim üzerimde mi kullanıyordu?

İşe yaramayacağını bilmeliydi. Bilmek zorundaydı. Bunu ne kadar çok düşünürsem, bana bunu yapmayacağına o kadar çok ikna oluyordum. Ona defalarca deli olduğumu açıkça belirtmiştim. Ayrıca, çocuklarım vardı. "Etrafta dolaşma" saçmalığını yapamazdım. *Artı*, komşuyduk. Eğer vurup bırakmak istiyorsa, dünyadaki en kötü seçenek bendim ve bunu bilmesi gerekiyordu.

Yapmak zorundaydı.

Başka türlüsüne inanmayacaktım. Ama sorun da buydu, neye inanmam gerekiyordu?

"Di?" Van'ın sesi hattan geldi, endişeliydi.

"Özür dilerim, dalmışım," diye özür diledim, gerekçesini bir kenara iterek. "Bilmiyorum. Daha yeni boşandı. Etrafında birileriyle çıkmak istiyor mu? Benimle çıkmak istiyor mu? Sadece beni öpmek mi istedi? *Bilmiyorum*. Bu konuda hiç konuşmadık. Her zaman, asla gerçekleşmeyecek uzak bir şey gibi görünüyordu." Sanki lise yıllarına dönmüştük. "Bunun kötü sonuçlanacak bir şey olması için birbirimizi çok fazla görüyoruz. Sanırım ben de ondan çok hoşlanıyorum."

"Tamam, Negatif Nancy. Ona sor ya da biraz zaman ver. Bilemiyorum. Erkek arkadaş konusunda tecrübeli olan sensin."

Tüm o erkek arkadaş deneyimi mi? Bu kaltak. "Bekaretimi kaybettiğimde neredeyse on dokuz yaşındaydım, göt herif ve dört erkek arkadaşım oldu. Bu konuda uzman sayılmam. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Planının ne olduğunu bilmiyorum."

Hattın diğer ucundaki sessizlik tam da doğru olduğunu bildiğim şeyi söylüyordu. Ben bir seri monogamisttim. Hayatım boyunca dört ilişkim olmuştu ve Jeremy hariç hepsi uzun süreliydi. Jeremy böbreklerinden defalarca bıçaklanması gereken bir pislik olmasaydı öyle de olurdu. Hayatımda pek çok erkek ve çocuktan hoşlanmışım ama flört etmek ve sahada oynamak konusunda pek iyi değildim.

Dallas'tan ne kadar hoşlandığımı ve hatta ona karşı bundan daha fazlasını hissettiğimi düşünürsek, kalbim hayal kırıklığını ve hayatımın bu noktasında sadece kendime bakmıyordum. Çocuklar da vardı. Onu seviyorlardı ve o Josh'ın koçuydu. Yıllar sonra yeni boşanmış Dallas'la çıkarak onlar için olumlu erkek etkisini mahvetmek istemedim.

Etrafta dolaşacaktı.

Her zaman işine gücüne karışan iki çocuklu karşı komşusu da ilk tercihi olamazdı.

Sokağın karşısında oturuyordum.

Jeremy şu anda sokağımın karşısına taşınsa, bir ipucu bulup taşınana kadar arabasını anahtarlar ve evine yumurta atardım.

Dönen bir kapı olmamın imkanı yoktu. Yerleşmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Beni önemsemediğini biliyordum ama doğru düşünmeme ihtimali neydi?

Kahretsin. Bunu riske atmayacaktım. Arkadaş olabilirdik ve bana istediği izlenimi verdiği tek şey buydu, ağzını boynuma sürmesi dışında...

Ve cebinde bulduğum notlar, bu olayla hiçbir ilgisi olmayabilir.

Be

n. Bunu düşünemezdim, ya da bir daha asla, eğer bundan sağ çıkmam gerekiyorsa.

"Eğer bunu yapmak istiyorsan bakabilirsin ama dokunamazsın D."

"Bu gerçekten faydalı bir tavsiye," diye .

"Sana ne söylememi istiyorsun? Sen hiç sorun yaşamamış birisin.

Aklınızdan ne geçiyorsa onu söylüyorsunuz. Her zaman yapmak istediğin şeyi yaparsın ve diğer herkes cehenneme gidebilir. Benim tanıdığım Di -*şimdi* tanıdığım Diana- hiçbir şeyden korkmaz. O yüzden ne yapmak istiyorsan onu yap."

Bir homurtu daha çıkardım. Bu bana nasıl yardımcı olabilirdi ki?

Ben bir şey söylemeyince Vanessa, "Konuyu değiştirelim, tavuk," dedi. "Sana Aiden'in Trevor yokken her saat başı iyi olduğumdan emin olmak için beni nasıl arattığını anlatmış mıydım? Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır." Çünkü yapamazdım. Van'ın kocasının menajerinden ne kadar nefret ettiğini biliyordum ve Aiden antrenman yaptığı için sürekli onu aramak zorunda kalması oldukça komikti. Ben de güldüm çünkü eminim ki bu durum onu da içten içe öldürüyor olmalıydı. "Enayi."

En iyi arkadaşım kıs kıs güldü. "O bir yalaka. Bize bu bebek arabasını nasıl aldığını sana hiç anlatmadığımdan eminim ve araştırdım. Dört bin dolar tutuyor. Bir bebek arabası için! İade etmeye çalıştım ama bana nereden aldığını söylemedi. O parayı temel ihtiyaçlarını karşılayamayan birine bir şeyler almak için kullanmalıydı. Hamile kadınlar için bir hayır kurumu bulmak ve karşılığında onlara para ya da eşya bağışlamak istiyorum. Tüm bu eşyaları almak beni suçlu hissettiriyor."

"Zengin kız sorunları," diye takıldım

ona. "Siktir git."

"Parayı bağışlayın ya da parayı bana bağışlayabilirsiniz-"

Bu onu güldürdü. Ondan asla para istemeyeceğimi biliyordu.

"Canımı acıtiyorsun ve Sammy hâlâ uyurken işimin başına dönmem gerekiyor," dedi işkolik sulu bir sesle. "Bana sonra mesaj at."

"Seveceğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Diana'm ol ve istediğini al!" diye bağırdı telefon görüşmesi bitmeden önce.

Telefonumu kapattım, sabahtan beri içtiğim kahveden bir yudum daha aldım ve tekrar sahaya çıktım.

İstedikimi alırım.

Ne istediğimi bulmak zorunda değildim. Ne olduğunu biliyordum. Tam olarak ne olduğunu.

Ve o Dallas'tı.

Ama bu konuda ne yapabilirdim ki? Mola odasından çıkıp bir sonraki randevum için salonun ana bölümüne doğru ilerlerken merak ediyordum.

Sean müşterisini koltuğuna oturtmuş keratin bakımı gibi bir şey yapıyordu ve Ginny de kendi masasında oturmuş telefonuyla mesajlaşıyordu. O da en az kadar boktan görünüyordu. Gözlerinin altında torbalar vardı ve solgun görünüyordu. Benden sonra işe gelmişti ve tek yaptığımız birbirimize el sallamaktı. Ona iki gece önce kuzeniyle olanları anlatmak istedim ama...

Onlar ailedendi. Uzak bir aile, ama yine de aile. Akraba olan insanlarla gönül meseleleri hakkında konuşmazdınız.

Ama ona aylardır beni rahatsız eden şeyi sorabilirdim.

İstasyonuna doğru ilerlerken eğildim ve her ne gönderiyorsa onu yazmayı bitirirken köklerine bir göz attım.

Kendinden utanarak bir elini yakut kırmızısı saçlarına götürdü. "Biliyorum. Saç diplerimi yapmanın zamanı gelmişti."

İstasyonundaki tezgâha doğru ilerleyerek popomu tezgâha yasladım ve onun temiz, stresli ama mutlu yüzünü inceledim. "Bana zamanını söyle, senin için yapacağım."

Patronum başını salladı ve kaşlarını kaldırarak beni dikkatle süzdü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi. Sen?"

"Bok gibi."

Ben güldüm ve Ginny sırtıttı. "Dün arabayı nasıl aldın?" "Beni çocuklara bıraktırdım. Ya sen?"

"Beni Larsen'ler götürdü."

İkimiz de bir süre birbirimize baktık ve sonunda ben kaçırıldım: "Dallas'la senin hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

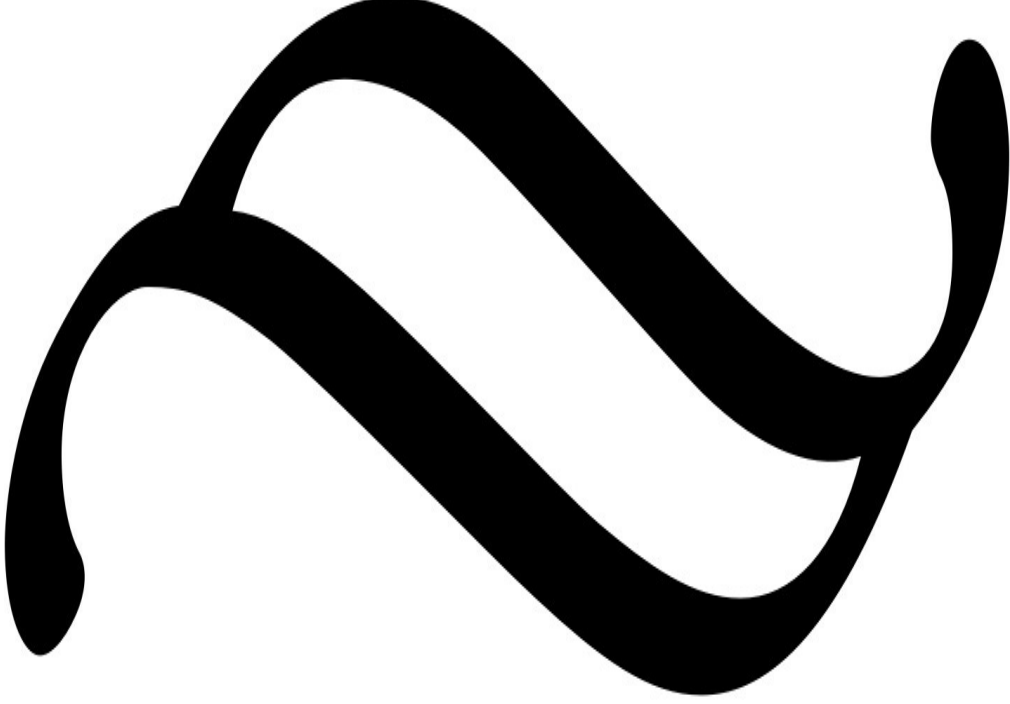
Başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?" "Ondan neden hoşlanmıyorsun?"

Ağzını kapatmadan önce bir *O* şekli oluşturdu ve iç çekti. "Ondan hoşlanmadığımdan değil. Biz hiç... anlaşılmadık. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Çocukken ciddi ve gergin biriydi. Daha büyük olduğumuzda, gençler gibi, hep bizden daha iyi olduğunu düşünürdü. Onda *yanlış* bir şey yok. Sanırım ona hiç şans vermedim. Hâlâ bunu yaptığımı bilmiyordum ama Trip'le takıldığına göre o kadar da kendini beğenmiş biri olamaz sanırım."

Ginny'nin yaptığı gibi ben de hemen ağzımı kapattım. Dallas'ın çocukken böyle yargılayıcı siyah beyaz bir dağ olduğunu kesinlikle hayal edebiliyordum. Hâlâ öyleydi.

Aradaki fark, benim hoşuma .

Ginny devam etti. "Öte yandan Jackson, ne kadar da boş bir insan."

* * *

Dallas'ın kışına bakmayacağım.

Dallas'ın bakmayacağım.

Bakmayacağım. Bakmayacağım.

Dallas beni baştan çıkarırcasına önümden geçti, antrenman sırasında tüm dikkati yanındaki çocuktaydı. Dış sahanın derinliklerinde Josh, Trip ve diğer bazı çocuklarla antrenman yapıyordu. Ama bu beni ne kadar berbat bir insan yapsa da, bakmakla meşgul olduğum kişi Dallas'tı.

Dallas ve üzerindeki daracık, uzun kollu termal tişört ve kot pantolona odaklanmayacaktım. Dallas'ı düşünmemekle o kadar meşguldüm ki yanımdaki koltuğa birinin oturduğunu fark etmedim. Boşanmış bir babaydı.

"Selam Diana," diye selamladı beni, saçları düzgünce taranmış, elleri kucağında.

Ona gülümsedim. "Merhaba."

Otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında olması gereken adam elimi işaret etti, bakışları genişti. "Elin nasıl?"

"Çok daha iyi," dedim ona, çoğunlukla dürüstçe. Daha iyiydim. Çok daha iyiydim. Ama bu, birkaç saat çalıştıktan sonra cehennem gibi ağrımadığı anlamına gelmiyordu. Her gece yatmadan önce E vitamini yağı sürüyordum ama deri hâlâ tamamen iyileşmemişti.

Elime daha yakından bakmak için boynunu bükerek tısladı.

"Sheesh." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülümsedim.

"Daha da iyi olacak."

Adam başını yana eğdi, hâlâ bana bakıyordu. Hemen bir şey söylemeyince konuyu kapattığını düşündüm. Antrenmanın çoğu geçmişti ve koçlar çocukları bir araya toplamış, onlarla konuşuyorlardı ki adam tekrar konuştu.

"Sanırım sana daha önce boşandığımı söylemiştim." Tanıştığımızdan beri bana sadece on kez söylemişti. "Ciddi olarak kimseyle çıkmıyorum."

Ama biriyle çıkıyordu ve flört etmeye çalışıyordu. Harika.

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. İhtiyacın olabilecek her konuda yardım etmeye hazırım," dedi usulca, belli ki diğer ebeveynlerin ne kadar meraklı olduklarının ve herkesin birbirini nasıl dinlediğinin tamamen farkındaydı.

Kendimi rahatsız hissettim. İstemesem de gözlerimi sahadaki çocuklardan ayırdım ve bu adama baktım, gerçekten yapmak istemesem de tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum. "Teklifin çok hoş, ama babam bana çok yardımcı oluyor ve çocuklarla aramızda çoğu konuda oldukça iyiyiz, yine de teklifin için minnettarım."

Çoğu kadının standartlarına göre çekici olan bu zavallı adam durmuyordu. "Yardım etmek zorunda değilsin. Oğullarımız arkadaş." Josh'a oğlunun arkadaşı demezdim ama yine de ağzımı kapalı tutardım. "Eğer ilgileniyorsan onlarla bir şeyler yapabiliriz." Gözlerini kırıştırdı. "Ya da kendi başımıza."

Kahretsin.

Teklifinden gurur duyduğumu ama gerçekten meşgul olduğumu ve kimseyle çıkmakla ilgilenmediğimi söylemek için ağzımı açmışım ki üzerime bir gölge düştü. İri bir el babamla benim aramda duran çantayı almak için yüzüme doğru uzandı. Daha bakmadan bunun Josh olmasının mümkün olmadığını anlamıştım. Uzun boyluydu ama o kadar da uzun değildi ve kısa bir süre önce gördüğüm el benimkinden çok daha büyüktü. Ama sanırım... şey, ne tahmin ettiğimden emin değildim, ama Dallas'ı yanımda, bana bakarken, Josh'u da yanında babaya ters ters bakarken bulmayı gerçekten beklemiyordum.

"Selam çocuklar," diye hızlıca selamladım onları, ikisinin de yüzündeki ifadeye kaşlarını çatarak baktım. Josh'unkini anlıyordum, ne zaman yanıma otursa o babaya pis pis bakardı ama Dallas? Onun kışında ne vardı?

O sıcak ela gözler yüzümde kilitli kaldı. Yanımdaki adama bir kez bile bakmadı. "Hazır mısın?"

Gitmek için mi? "Evet." Josh'a baktım ve çenemi yukarı kaldırdım. Babasına dik dik bakmakla o kadar meşguldü ki beni fark etmedi.

Ayağa kalktığımda Dallas'ın elindeki çantama uzanmaya çalıştım ama o çantayı vücuduna yaklaştırdı ve gözlerini benden ayırmadı. "Hadi gidelim."

Hiçbir parçam parçaları bir araya getiremiyordu. Tek bir parça bile. Tek yaptığım başımı sallamak oldu ve arkamı dönüp hâlâ bankta oturan, beni izleyen ve dinleyen babama baktım. Ona gülümsedim. "Sonra görüşürüz. Teklifin için teşekkür ederim."

Babanın bakışları bir benden Dallas'a bir benden Dallas'a gidip geldi ve sonra yavaşça başını salladı. "Evet, tabii," dedi ve birdenbire benden birkaç santim uzakta duran Dallas'a döndü. Vücut ısınısını hissedebiliyordum.

Onun eli olduğu belli olan şey omzuma inip beni nazıkçe herkesin gittiği yöne çevirdiğinde biraz bile donmadım. Josh'un beşlik çakması için kendi elimi onun eline sadece kısmen baktım, o da bana kolayca çaktı.

"İyi çalıştın mı, J-Money?" Üzerimdeki ağırlığın ve yanımdaki adamın tamamen farkında olarak sordum.

On bir yaşındaki çocuk sırtarak elime tekrar vurdu. "İyi alıştırmı. Arkadaşınla konuşurken eğlendin mi?"

On bir yaşındaki çocuğuma kötü kötü baktım mı? Aynen .

Sorun şu ki, kötü bakmayı en iyi ondan öğrenmiştim. Dilimi ona doğru uzattım ve o da dilini bana doğru uzattı.

"İşte bu yüzden ikinizi eve kadar takip etmek zorundayım," dedi kulağımın dibinden gelen ses.

Josh'a göz kırpmadan önce bir saniye daha baktım ve o da bana göz kırptı.

"Bizimle akşam yemeği yemek ister misiniz Bay Dallas?" Josh beni izlemeye devam ederken sordu.

Josh ne zamandan beri insanları yemeğe davet ediyor? Bu Louie'nin işiydi.

"J, eminim senin yüzünü gereğinden fazla görmektense yapacak daha iyi işleri vardır," dedim şakayla, hâlâ çok iyi tanıdığım o yüzü izliyordum. Bir şeylerin peşinde olduğunu *hissedişyordum* ama ne? "Ayrıca, eminim büyükannesiyile biraz zaman geçirmek istiyordur."

"Yapabileceğim daha iyi bir şey yok," diye cevap geldi omzumun hemen yanından, karşı taraftaki el beni sıkıp bırakmadan bir an önce. "Nana da muhtemelen şimdiye kadar uyumuştur."

Kalbim gırtlığıma dayanmışken ve Josh'la aramızda sinsice bir şeyler dönerken dikkatimi ileriye vermeyi başardım.

"Pekâlâ, önce gidip Louie'yi almam gerekiyor," dedim, çoğunlukla omzuma doğru.

Sırtımın alt kısmına dokunan şeyin bir el olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu. "Beklemekte iyiyimdir," diye cevap verdi.

Başımı salladım ve otoparka doğru ilerlemek için bakışlarımı kaldırdığımda fark ettim. Çocuklarını bekleyen ya da konuşan annelerin büyük bir kısmı bizi izliyordu. Bu beni neden şaşırtmıştı? Ve neden beni rahatsız etmedi?

"Ortak araba kullanmaya başlamalıyız."

Bu yorum başımı yana ve yukarı sallamama neden oldu. Dallas bana bakıyordu, ifadesi netti. Sırtımın alt kısmındaki eli ceketimin kumaşında bile bir daire çizdi ve kalın, kara kaşları bana meydan okumaya çalışır gibi bir milimetre yükseldi.

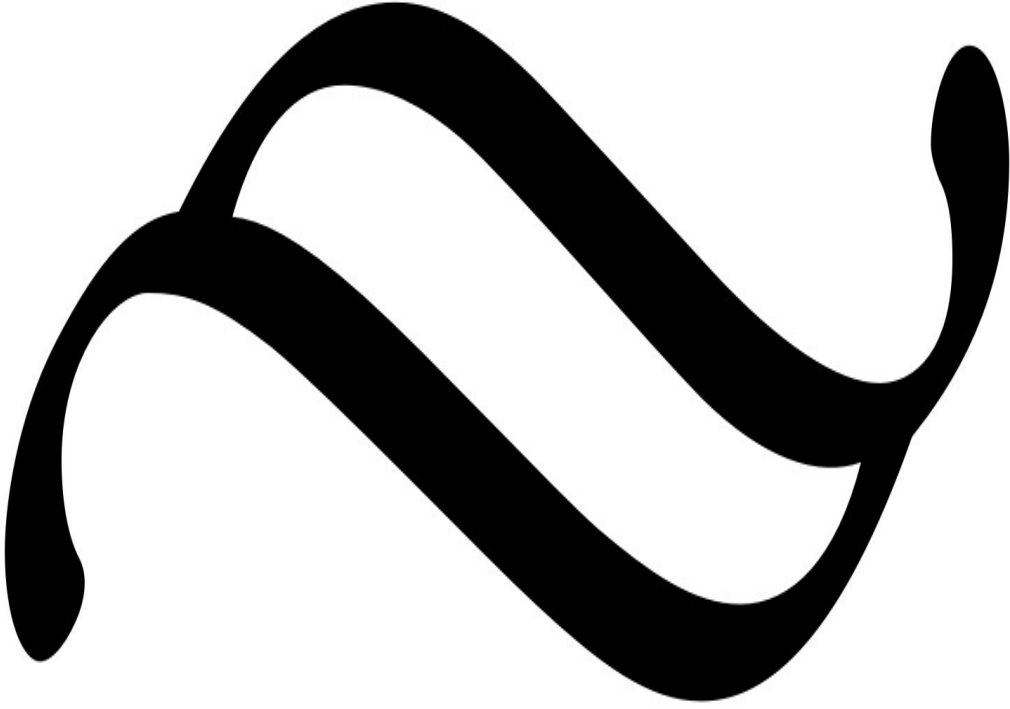
Ama bunu neden yapsın ki?

Gözlerimi kısmadım ama kısmak istedim. "Bu benzin tasarrufu sağlardı..." Boğazımı temizledim. "Belki Louie'nin gelmediği günlerde olmaz."

Ve bu adam, istediğimi bile bilmediğim hayallerimin adamı, kardeşimden beri aynı olmayan kalbimin o parçasını bir santim daha dikti. "Lou'yu almamın bir sakıncası yok." Bir duraksama oldu ve o güzel gözlerini kırptırdı. Sesi tereddütlüydü. "Tabii almamı istemiyorsan?"

İstemedi mi? Ne salak ama.

Ona gülümsedim, gözlerimle beni tekrar sevmesini istediğimi anlatmaya çalıştım. Beni tekrar öpmesini. Benden ne istediğini söylemesini. "Aptalca sorular hakkında size ne demiştim Bay Temiz?"

* * *

Son temiz tabağı rafa yerleştirmeyi henüz bitirmiştim ki telefonum bıraktığım yerden çaldı.

"Di Teyze! Bu *abuelita!*" Josh oturma odasından bağırdı, ayaklarını yere vurarak gelmekte olduğunu haber vermesinden bir an önce.

Elinde telefonum vardı; antrenman forması hâlâ üzerindeydi. Ben bulaşıkları yıkamak için mutfığa gitmeden önce o, Lou ve Dallas televizyonun önünde oturmuş, sırayla video oyunları oynuyorlardı. Bu çok fazlaydı. Ben de kalktım ve düşüncelerimi toparlarken bulaşıkları yıkamaya karar verdim.

"Teşekkürler J," dedim telefonu elinden alarak. "Hey, sen ve Lou gidip yatmak için hazırlanın, tamam mı? Saat onu geçti."

Konuştuğum süre boyunca dudağı biraz hırlamaya başlamıştı ama isteksiz ve boktan bir şekilde başını salladı. "Bay Dallas'a gitmesini söylememi ister misin?"

Hayır, komşuyu kovmasını istemiyordum ama bunu tam olarak söyleyemiyordum. "Bu konuda endişelenme. Sen ve Louie yatmaya hazırlanın. Dallas yattığında gidebilirsiniz."

hazır."

Josh başını salladı ve ben telefonu elime aldığımda mutfaktan çıkmak için döndü. yüz.

"¿Bueno?"

Annemin sesi hattan gelmeden önce bir sessizlik oldu, yavaş ve Sürünüyordu. "Evinizde kim var?" diye İspanyolca sordu.

Konuşmamıza saniyeler kala gözlerimi devirmekten nefret ediyordum ama elimde değildi. "Komşum."

"Evinde bir adam mı var?"

Tıslıyordu. Muhteşemdi. "Evet, anne."

"Saat gecenin onu!"

"Biliyorum," dedim ona, hayal kırıklığı içinde harfleri çizerek. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Şu anda çocuklarla yalnız mı?" Hâlâ hızlı ve öfkeli bir İspanyolca ile konuşuyordu.

Hay sikeyim. "Anne, bir şeye mi ihtiyacın vardı?" "¿Qué piensas? Qué estás haciendo?"

"Ne yaptığımı biliyorum anne," dedim ona olabildiğince sakın bir şekilde, gerçekte ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Asla. "Neye ihtiyacın var?"

"Diana," diye . "Geceyi burada mı geçirecek?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, gözlerimi devirerek. "Anne, neden aradığımı söyle bana. Çocukları hâlâ uyutmam gerekiyor ve benim de uyumam lazım."

"Que Dios me bendiga. ¿Dónde te fallé?"

Gözlerimi devirdim ve öfkeyle başımı salladım. Az önce beni nerede hayal kırıklığına uğrattığını sormuştu. Tanrı yardımcım olsun.

"Dövmeli adam mı?"

İçimi çektim ve burnumun kenarını sıktım, Pop-Tart'larımı bulup ikisini birden ağzıma atmam gerektiğine karar vermiştim bile. "Sı. Ne istiyorsun?"

Bedensel sesler tarihinin en dramatik gürültüsü telefonda geldi ve gözlerim tekrar beynimi bulmaya çalıştı.

"Anne, ondan hoşlanıyorum ve sen de bununla yaşamak zorundasın. O yüzden bana neden aradığımı söyle lütfen."

İspanyolca bir şeyler mırıldanmaya başladı; bu mırıldanmanın on yıllardır, yani ilk komünyonumdan beri duymadığım bir dua olduğuna emindim. Tanrı'nın ona yardım etmesi ve ardından günahlarının bedelini ödemesiyle ilgili bir şeyler vardı. Bir elimi mutfak tezgahına koyup diğer elimle telefonu yüzüme tutarak başımı arkaya attım ve yalandan hıçkırdım.

"Anne."

Beni dinlemiyordu. Her zamanki gibi.

Sadece daha fazla yalandan hıçkırdım.

Sonra gelen yumuşak kahkahayı duydum. Kalçasını tezgâha dayamış, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş Dallas'tı. Çok eğlenmiş görünüyordu.

Ondan hoşlandığımı söylediğimi duymuş muydu?

"Anne, *anne*, beni sonra ara, tamam mı? Artık dikkatini vermiyorsun. Seni seviyorum, Tanrı'ya selam söyle." Bir saniye bekledim ve hâlâ bana cevap vermeyince içimi çektim ve ekranımdaki kırmızı tuşa bastım.

"Anne sorunları mı?" Dallas

sordu. "Her zamanki gibi."

"Çocuklar az yatmak için hazırlanmaya gittiler," dedi bir adım öne çıkarak.

"Tamam." Neden birdenbire utangaç hissetmeye başlamıştım? "Gidiyor musun?"

"Henüz değil." Bir adım daha attı. "Seni görmeyi özledim."

Beni özlemiş mi?

Yutkundum. "Sokağın karşısında oturuyorum."

"Biliyorum Di," diye cevap verdi pembe ağzında bir sırıtışla. "Bazı şeyleri düşünmen için sana biraz zaman tanımaya."

"Neyi düşüneyim?" Tekrar yutkundum ve onun yavaşça bana yaklaşmasını izledim.

"Kamyonetimde olanları."

Neyse ki sorulacak yanlış şeyin "Kamyonda ne oldu?" olduğunu biliyordum. Bunun yerine, yüzümde farlara yakalanmış bir geyik ifadesi vardı ve "Ah. O." diye mırıldandım.

Kaşları yukarı kalktı. "Bu mu?"

"Evet. Bu." *Aptal, , aptal, Diana.*

Dallas iki adım daha atarak tam önümde durdu, o kadar yakındı ki karnının üst kısmı göğüslerime değiyordu. O büyük ellerinden biri yüzüme geldi ve parmaklarının tersiyle yanağımı tekrar okşadı, sesi alçak ve sabitti. "Seni tekrar öpeceğim."

Başını benimkine yaklaştırdığında nefesimi içime çektim. Ona söylemem gereken milyonlarca şey vardı. Hatta belki iki milyon şey. Ama ona aklının nerede olduğundan ya da benden ne istediğinden emin olmadığımı söylemek ya da Samanyolu'nu astığını düşündüğümü söylemek yerine tek yaptığım başımı sallamak oldu.

Benden neden hoşlandığını ya da zamandan beri hoşlandığını bile sormadım. *Ne zamandan beri mi?*

Yaptığım şey, elleri kalçalarımın üzerinde kıvrılırken ve nefesi tenime çarparken orada durmaktı.

Dudakları alnımı bir şakağımdan diğerine ve tekrar geriye doğru taradı. Sertçe yutkundum.

Dallas'ın ağzının yumuşak teni şakağımdan kulağıma ve çenemin yarısına kadar indi. Nazikçe. Zar zor bir dokunuş. Nefesimi tuttum.

İndiği yoldan yukarı çıkıp alnımdan geçerek diğer taraftaki kulağımdan indiğinde, gözlerimi kapattım ve hala nefes almıyordum.

Kalçalarımındaki eller sıkılaştı ve ya Dallas bir adım daha yaklaştı ya da beni kendine çekti çünkü alt bedenlerimiz aniden birbirine bastırılmıştı. Sonra, *sonra*, dudakları benimkileri kaplamadan önce bir kalp atışı kadar benimkilerin üzerinde gezindi. Bir andan diğerine, ağzı benimkinin üzerine eğildi ve nezaket hiçbir yerde bulunamadı çünkü yerini sadece açlık diyebileceğim bir şey almıştı. Açlıktan ölüyorum, şimdi-yeterli-olamıyorum-ve-sanki-asla-yeterli-olamayacakmışım gibi geliyor.

Dallas'ın dili benimkiyle düello yapıyordu ve ben onun kazanmasına izin vermeyecektim. En son ne zaman nefes aldığımı hatırlamıyordum ama umurumda bile değildi.

Kalçalarımı onunkilere bastıran bendim, bir kaya, bir yuvarlanma. Ama aramızdaki sert şey Dallas'tı, sıcaktı ve göbek deliğimin hemen üzerinde bana karşı bir boru gibiydi.

"Öpüşme şeklini seviyorum," diye fısıldadı ağzını benimkinden sadece bir santim uzaklaştırdığında.

Ben söyledim. Ona söyledim. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum." Çünkü gerçek buydu.

Dallas'ın ağzından boğuk, iniltili bir ses yükseldi ve bakışlarının sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum ama kendimi sadece ağzına bakmaya ikna edebildim. Hafifçe ayrılmış, şişmiş dudakları birkaç santim ötemdeydi. Ve sadece ağzına baktığım için yanaklarıma, çeneme, boynumdaki iki noktaya yönlendirildiğini biliyordum ve sonra kalçaları tekrar karnıma doğru sallanırken hiç göremedim, aleti daha sert ve kıyafetlerimin arasından çok sıcaktı. Dallas o yumuşak ağzını köprücük kemiğime bastırırken, elleri kalçalarımından belime, göğüslerimin hemen altına doğru kayd, böylece alt kısımları başparmağı ve işaret parmağı arasında elinin kıvrımına yaslandı.

"Böyle olacağını biliyordum," diye mırıldandı köprücük kemiğime, o düz, beyaz dişleriyle ısırarak.

Nefes nefese kalmıştım. Konuşamıyordum.

Başparmaklarından biri kaburgalarımından sapıp yukarı çıktı ve hiç de sert olmasına şaşırmadığım meme ucumun üzerinden geçti. Başparmağı yine aynı şeyi yaparken Dallas sertçe nefes alıyordu. Ağzı, düğmeli gömleğimin kapatamadığı deri parçasını öptü ve doğrudan lanet kalbimin içine fısıldadı, "Bunu seninle burada yapmayı yüzlerce kez düşündüm -binlerce kez-"

"Düğünçiceğim! Beni mısın?" diye bağırınca kendime geldim.

Ama Dallas bir yere gitmiyordu. Elleri bulundukları yerden kımıldamıyordu. Ve karnımdaki o kalın penis de hiçbir yere gitmiyordu.

Sadece Dallas'ın başı, yüzü benimkinin hemen üzerinde durana kadar yükseldi, o güzel pembe ağzı benimkini okşadı. O gözlerini bana odakladı ve dudaklarımı öptü, sadece bir, iki, üç, dört, beş kez. Sonra

Ağzını önce bir yanağıma sonra diğerine dokundurdu, bakışları bir gözümden diğerine gidip gelirken tam önümde durdu.

"Buttercup!" Louie yine bağırdı.

Elleri kollarıma doğru ilerledi ve her bir elimi avuçlarının içine almadan önce bileklerime doğru indi. Onları aramıza ve sert, düz karnına doğru yaklaştırdı. "Çocukları yatırmaya izin vereceğim ama yarın konuşuruz. Bunu ertelemeye devam etmeyeceğim Diana."

Ve aptal, sersemlemiş beynimin bulabildiği tek kelimeyle cevap verdim. "Tamam."

"Buttercup!"

"Kaka surat! Bana bir saniye ver!" Dallas'ın bakışlarını üzerimde tutarken başımı sallayarak bağırdım.

"Bay Dallas'ı getirin!" diye bağırdı küçük çocuk.

Beni öpmeyi yeni bitirmiş olan bu güzel, mükemmel adam Louie'nin isteği üzerine usulca gülümsedi. "Sakıncası var mı?" diye sormaya cüret etti.

"biliyorsun." Onu kendime doğru çektim. "gel."

Dallas başıyla onayladı ve ben ona sırtımı dönerken bir adım öne çıktı. Belki birkaç adım atabilmişim ki arkamdan iki kol omuzlarıma dolandı ve sadece bir sıkışma kadar süren bir sarılma ve başımın arkasına kondurulan bir öpücük olduğunu tahmin ettiğim bir öpücük. Orada durdum ve kabul ettim.

Büyük bir parçam bunu tekrar tekrar yapmasını diledi.

Bana tutunduğu yerden çok kısa bir süre sonra çekilince ona bakmadan uzandım ve elini tuttum. Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve parmak uçlarının bileğimin dış kısmındaki ince kemiklerin üzerinde kıvrıldığını hissettim. Louie'nin odasına kadar tek kelime etmeden, el ele tutuşarak on beş adım yürüdük. Demir Adam örtülerinin üstünden görünen tek şey sarı kafasıydı ve tüm dünyamı aydınlatan o sırtıyla sırtıyordu.

"Bunu sevdim," diye onayladı Louie, ben kapıdan en uzaktaki yatağa otururken ve Dallas birbirimizin elini bırakırken karşıdaki yeri aldı.

Homurdanarak yorganını bacaklarına dolamaya başladım ve yorumunu duymazdan geldim. "Dişlerini fırçaladın mı?"

"Evet."

"Bugün hangi hikâyeyi dinlemek istersin?" Hala onu sordum.

Küçük çocuk gözleri Dallas'a kayarken mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Ne düşünüyorsunuz, Bay Dallas?"

"Genelde ne duyarsın? Sadece babanla ilgili hikayeler mi?" "Evet," diye cevap verdi, sanki "duh" der gibiydi.

Dallas kendi düşünceli sesini çıkardı. Eli Louie'nin ayağının olduğu yere gitti ve onu sıktı. "Annenden birine ne dersin?"

Korkak tarafım "Kahretsin" dedi. Bir yanımda, bunun bir konuşma olduğunu biliyordu ve bunun bir konuşma olduğunu düşünmem gerektiği halde bir kenara itmeye devam ettim.

Birinin bu konuyu açmasının zamanı gelmişti. Louie ise tek kelime etmedi ama bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Gerginliğini hissedebiliyordum.

Dallas, Louie'nin annesinin hayatta olmadığını biliyordu. Mandy ve Rodrigo'nun vasiyetlerinden daha önce bahsetmişim ama ona olanları hâlâ anlatmamıştım. Suçluluk duygusu kimsenin hatırlamak istemeyeceği kadar acı verici bir şeydi.

"Annem öldü."

Louie'nin ağzından çıkan bu cümle, mümkün olduğunca sinsice ona bakmamı sağladı. O tatlı, masum yüz tam olarak boş değildi ama her şeyi söyleyen gözleriydi. İki yıl önce olduğu gibi incinmiş görünüyordu ve bu beni içten içe yiyip bitirdi. *Bunu daha iyi idare etmeliydim.*

"Babam ben çocukken öldü," dedi Dallas ona nazikçe. "Onu hâlâ çok özledim. Annem de bazen bana onunla ilgili hikâyeler anlatırdı ama senin Buttercup'ın anlattığı gibi değil. Sen gerçekten şanslısın, biliyor musun?"

"Senin baban da mı öldü?"

Dallas başını salladı. "On yaşıyordum. Tüm dünyadaki en iyi adamdı. Tıpkı onun gibi olmak. Hâlâ onun gibi olmak istiyorum."

Çenemi kapalı tuttum ve Louie'nin yüzünü izledim, "Babam bir polisti. Ben de onun gibi olmak istiyorum."

"Ne olmak istiyorsan olabilirsin Lou," dedi komşumuz. Louie'nin ayağında tuttuğu eli hareket etti ve parmakları Louie'nin ayak parmaklarından birini kopardı.

"Tia Di öyle diyor."

"Neden biliyor."

Louie gülümsedi. Gözleri benimkilere kaydı ve gülümsemesi daha da genişledi. "Evet." Geldiği kadar hızlı bir şekilde ağzının kıvrımları kayboldu ve bir kez daha Dallas'a baktı. "Ben sadece babamla ilgili hikâyeleri severim."

"Annenle ilgili hikâyeleri de sevebilirsin dostum. Eminim senin gibi iyi bir evlada sahip olmak için oldukça özel biri olmalıydı."

Bu adam beni öldürüyordu. "O çok özel biriydi, Goo," dedim ona, sesim biraz titreyerek. Dallas'ın bana verdiği bu fırsattan yararlanmalıydım. "Bu kadar tatlı ve sevimli olmanı nereden aldığını sanıyorsun? Herkes anneni severdi."

Gözlerini kırıştırdı ve parmakları yorganın üstünden dışarı bakarak kenarından kıvrıldı. Gözlerinin biraz kısıldığına yemin edebilirim. "Öyle mi?" Sesinin tonundan buna inanmadığı anlaşılıyordu. Annemle babam onun önünde aksini düşünmesini sağlayacak bir şey mi söylemişlerdi? Larsen'lerin söylediğinden şüpheliydim ama ben ne bilirdim ki?

Göğsüme bir yumru yerleşti ve onu görmezden gelmek için kendimi zorlamak zorunda kaldım. "Ah evet. Josh'a sor." Ona onu hatırlayıp hatırlamadığını sormak istedim ama bu bana neredeyse zalimce geldi. "Her zaman mutluydu ve hiç kimse hakkında kötü bir şey söylemezdi." Ona gülümsedim.

O mavi gözler önce benimle Dallas arasında, sonra da onun yorganında gezindi. Dallas'a baktım ve elimi Louie'nin ayağındakinin üzerine koymak için uzandım. Parmakları genişçe açıldı ve benimkileri arasına aldı.

"O..." Louie tereddüt etti. "Ben doğduğumda ne demişti?"

Onun önünde ağlamayacaktım. Onun önünde ağlamayacaktım.

Mandy hakkında en son öldükten hemen sonra konuşmuştuk, haftalar ya da en fazla birkaç ay sonra. Louie ağlamıştı. O zamanlar daha küçük bir çocuktuk ama Rodrigo'nun ölümünden sonraki uzun haftalarda annesinin onu reddetmesinin acısı kaçınılmazdı. Kardeşimin geri gelmeyeceğini anlaması yeterince uzun sürmüştü. Ölüm, üç yaşındaki bir çocuğun anlayabileceği bir şey değildi. En uzun süre onun işte olduğunu düşünmüştü ve rastgele bir güne kadar asla'nın asla demek olduğunu kabul etmemişti. Babası-ağabeyim- asla geri gelmeyecekti. Ne o gün, ne ertesi gün, ne de bir yıl sonra.

Kabul edemediği ya da anlayamadığı şey, annesinin neden daha sonra orada olmadığını.

Gözyaşlarını ve soruları hatırlayabiliyordum. "*Annem nerede?*" ve "*Annem neden oynamıyor?*" O zamanlar Josh'tan çok Louie'nin kafasının ne kadar karışık olduğunu unutmam mümkün değildi. Josh'un Mandy'yi sevdiğinden şüphem yoktu ama bildiği tek şey o değildi. Josh, Anita'yla olan durumun her zaman farkındaydı. O dönemde işe yarayan tek şey Louie'nin her zaman bana yakın olması ve o zamanlar sevgimi ve ilgimi reddetmemesiydi. Annesiyle neler olup bittiğini anlamamıştı ama benim ona vermeye fazlasıyla istekli olduğum şeylere atlamıştı.

Sanırım ağabeyimin yasını tutmakla o kadar meşguldü ki, annem öldükten sonra ona karşı öfkeden başka bir şey hissetmesine gerçekten izin vermedi ve bir süre sonra ondan bahsetmeyi bıraktı. Sanki onun var olduğunu hatırlamak istemiyormuş gibi. Ondandır ne kadar bahsetmeye çalıştıysam da reddetti.

Bugüne kadar.

"Çok ağladı," dedim ona usulca, kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Mutlu gözyaşları. Mesela Noel Baba Josh'a beyzbol sopasını getirdiğinde ağlamıştı, hatırlıyor musun? Senin hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu ve hiçbir şeyi seni sevdiği kadar sevebileceğine inanmadığını söyleyip durdu. Sen doğduktan sonra iki gün boyunca sana sarılmama izin vermedi, buna inanabiliyor musun? Seni kimseyle paylaşmak istemedi, sadece babanla."

Louie tüm zaman boyunca beni izledi. Yüzünden gülümseme hiç eksik olmadı. Sadece örtülerinin üst kısmındaki parmakları dinlerken malzemeye vuruyordu.

Dallas'ın parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Seni çok sevmişe benziyor," dedi Lou'ma.

Küçük çocuğun tek söylediği "Hmm." oldu. Hepsi bu .

Bunu kabul edecektim. Şimdilik. Şimdilik onu kız hakkında daha fazla konuşmaya zorlamak istemediğim için, "Ağabeyinin kızla ilgili bir sürü hikâyesi var. Bir gün ondan sana anlatmasını istem. Onu çok severdi. Ben de onu çok severdim."

Louie bana bakıp başını hızla salladığında gözleri normalden daha cam gibiydi. Çok hızlı bir şekilde. Ağzı üzüntüyle seğirdi ve yutkundu. Sonra tekrar yutkundu ve bir konuda bir karara vardığını hissettim. "Beni sevdiğin gibi mi?" diye sordu sinsî sümüklü normal sesiyle.

Bu gece en azından onu gündeme getirerek bir yere vardığımızı kabul etmek zorundaydım. Ona göz kırptım. "Çıldırma. O kadar da değil."

Bu onu gülümsetti.

"Neden bu gece bana babanla ilgili bir hikâye anlatmıyorsun Lou, hmm?" Dallas sordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Dışarıda seni bekleyeceğim, Josh!" Ertesi sabah, çocukların zamanında yetişebilmesi için okula gitmemize tam beş dakika kaldığını fark ettiğimde bağırdım.

"Tamam!" diye bağırdı mısır gevreğini bitirmekte olduğu mutfaktan.

Louie sırt çantasını takmış ve elinde ballı kızarmış bir parça ekmekle tam yanımda duruyordu. Ekmeğin kabuklarını koltuğuna tıktırdığını ya da arabamın zeminine attığını hayal edebiliyordum. "Hazırım," dedi, o mavi gözleri tamamen masumdu, sanki hayatında kötü bir şey yapabilecek biri değilmiş gibi.

Ona yorgun bir gülümseme verdim ve başımı kapıya doğru eğdim. Çok yorulmuştum. Çocukları yatırdıktan sonra uyanık kalmış, Dallas'la tanıştığımızdan beri yaptığımız her konuşmayı tekrar tekrar dinlemiştim. Ve bunlardan çok fazla vardı.

Bana kaç kez boşanana kadar karısına sadık kalacağını söylemişti? Her seferinde o konu açıldığında?

Kaç kez gelecekteki hayali kız arkadaşının onu beklemesi gerektiğinden bahsetti?

Beni tanıyordu. Beni tanıdığını biliyorum. Ve çoğunlukla, bir sürü şey söyleyip hiçbirini kastetmeyen bir pislik değildi.

Sonra Vanessa'nın sözlerini ve bana nasıl korkak olmamamı söylediğini düşündüm. Bana *şu anda* kim olduğumu nasıl hatırlattığını. Çok uzun yıllarımı almıştı ama kim olduğumu biliyordum ve sevdiğim insanlar ve istediğim şeyler için neler yapabileceğimi biliyordum.

Ve bu her şeydi. Her şeyi ve her şeyi yapardım. Peki bu beni hangi cehennemde bıraktı?

Dallas'la ilgili her şeyi düşünmekle meşgulken, çantamla birlikte patikadan aşağı inmek için arkamı döndüğümde, caddenin karşısında Dallas'ın garaj yolunda bir motosiklet gördüm.

Jackson'ındı.

Barbeküdeki yüzleşmemizin üzerinden haftalar geçmişti. Bisikletini sokakta görmeyeli haftalar olmuştu. Daha bir gün önce, antrenmandan sonra yemek hazırlarken Dallas'a kardeşini görüp görmediğini ya da ondan haber alıp almadığını sormuştum, o da hayır demişti. Ama cevap verirkenki yüz ifadesi gerçekten içime işledi.

Sadece aileniz söz konusu olduğunda bu kadar öfkeli olabilir, yine de endişelenebilir ve onları sevebilirsiniz. Anlamıştım. Kardeşi bir pislikti ama yine de kardeşiydi.

İçimi çektim ve arabamın arka yolcu kapısına doğru ilerlemekte olan Louie'ye baktım. "Goo, hemen döneceğim. Sanırım Dallas'ın kardeşini gördüm ve ona bir şey sormak istiyorum. Bir saniye içinde dönerim."

"Tamam."

Caddenin karşısına geçip bu orospu çocuğuyla tekrar konuşmak istiyor muydum? Hayır, yapmadım. Ama bu yetişkinlik meselesi herkesten çok daha zor ve karmaşıktı.

beni hiç uyarmamıştı ve ben de kendi işime nasıl bakacağımı hiç bilememiştim. Bu yanlış insanı sevmek işi de kolay değildi.

Sokağı koşarak geçtim, söyleyeceklerimi söylemeye hazırdım ve umarım bu sırada yüzüme bir tokat yemem çünkü barbeküde Jackson'ın gözlerindeki dürtüyü görmüştüm.

Motosikletinin arkasında taşıdığı çantalardan bu hafta sonu turnuvaya gitmeyeceği belli olan gür sakallı sarışın, iri yarı motosikletin yanında duruyordu. Yanına yaklaştığımda başını kaldırdı ve o ana kadar kardeşinin sayısız kez yaptığını gördüğüm şekilde gözlerini kırptırdı.

Aramızda bir metreye yakın mesafe bırakarak durdum ve ellerimi barışçıl bir hareketle kaldırarak Dallas'inkinden gerçekten daha yaşlı görünen o yüzü izledim. "Bak, sadece sana söylediklerim ve yaptıklarım için Dallas'ı cezalandırmaman gerektiğini söylemeye geldim, tamam mı?"

Kıs kıs güldü ve başını sallayarak diğer taraftaki bir kayışı için hareket etti. "Özür dilemeye gelmedin mi?" diye alay etti, o kadar alaycıydı ki suratına bir tane patlatmak ya da biraz daha Hawaiian Punch fırlatmak istedim.

"Neden yapayım ki? Sen bunu hak ettin." Sinirlenip sinirlenmeyeceğinden emin olmak için onu izledim ama bir daha bana doğru bakmadı bile. "Sadece koca çenemle aranızdakileri olduğundan daha kötü hale getirmek istemiyorum. Hepsi bu." Duraksadım ve midemi küçük bir korku doldurmadan önce bir saniye onu izledim. "Bak, bundan sonra çenemi kapatacağım ve sana bir daha hiçbir şey söylemeyeceğim, ama onu bu şekilde ortadan kaybedersen... çocukken olanlardan dolayı zaten yeterince suçlu hissediyor."

"Ortadan kaybolmuyorum," diye homurdandı. "Nana Pearl buradayken burada kalamam. Zaten beş dakika içinde bana yeterince bok attı-" Jackass Jackson sinirli bir nefes verdi. "Unutun gitsin. Haftalar önce benden istediği gibi eşyalarımı topluyorum."

Haftalar önce mi? Barbeküde olduğu gibi mi?

Kardeşini mu?

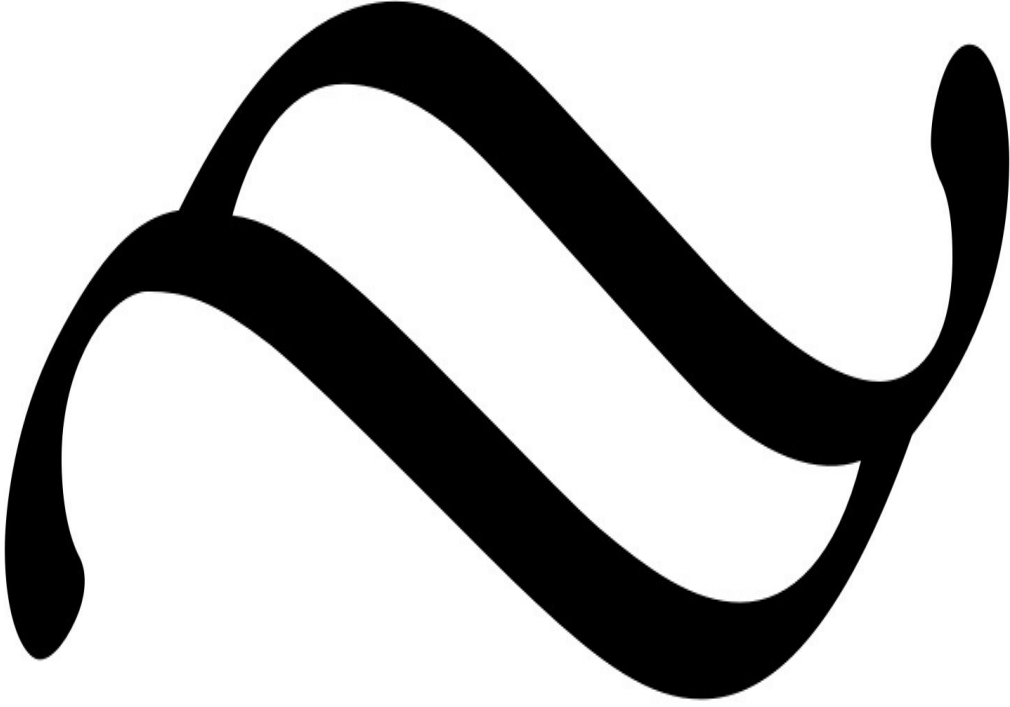
Louie ya da Josh'un hayatlarının hiçbir döneminde bu kadar baş belası olduklarını düşünmemiştim bile. Bu huysuz bir çocuk davranıştıydı ve içgüdülerim bunun anlamsız olduğunu söylüyordu. İlk tanıştığımızda ondaki inatçılığı sezmiştim ve o anda da hâlâ sezebiliyordum.

Gözlerimi devirerek bir adım geri attım ve iç çektim. Neredeyse ona iyi şanslar dileyecektim ama yine de, onun için yaptıklarımın sonrasına bana kaltak diyen ve kardeşim hakkında kaba yorumlar yapan kişi buydu. Nankör pislik.

Neyse ki bir özür beklemiyordum çünkü Josh aceleyle evden çıkıp güvertenin basamaklarını koşarak inerken ben de kapıyı kilitlemesi için işaret etmeden önce sokağın karşısına koştuğum için bir özür almadığımdan emindim. Garaj yolundan çıktığımızda beş dakikadan fazla gecikmiştik.

Ve Jackson henüz gitmemişti.

Ona ve Dallas'a ne olacağını merak ediyordum ve bir yanım bir şekilde bunu başarmalarını umuyordu. Ama kim bilebilirdi ki. Bazen kendine zarar veren insanlar o düğmeyi nasıl kapatacaklarını bilemezlerdi. *Büyükannem* her zaman kendine yardım etmek istemeyen insanlara yardım edilemeyeceğini söylerdi.

* * *

Dallas'ın randevusunun o akşam olduğunu fark etmeden önce ilk iki randevuma kadar gelebildim.

Önemli şey değildi.

Durumumuz hakkında düşündükçe -beni öpmesi, bana vermediği notları yazması ve bana "nasıl istersen"- onu daha çok istemem çok da önemli değildi. Eğer bunu yaparsa Dallas'la bir şeyler yaşamak istiyordum ve bunun böyle olduğundan oldukça emindim.

Bu yüzden ne yapacağımı biliyordum ve adım atmayacaktım.

Onun randevusundan hemen önceki randevum, müşterinin gelmesi gereken saatten yirmi dakika sonra gelmesi nedeniyle geciktiğinde - ki o benim düzenli müşterilerimden biriydi

köklerinin yeniden yapılması için dini olarak geldi - bitirmek için acele ediyor olabilirdim. Sadece birazcık.

Düzleştiriciyi müşterimin saçında gezdirirken yansımda gözlerini yakaladım ve dikkati telefonunda, bekleme odasında volta atarken yavaşça gülümsemesini gözümün önüne getirdim.

"*American History X*'in burada ne işi var?" diye alay etti müşterim. Birbirimizle şakalaşıyorduk, bu yeni bir şey değildi ama bu durumda donup kaldım.

"Ne dedin sen?" Yanlış duyduğumu düşünerek şakayla karışık sordum.

"Dazlak. Ne zamandan beri soluklaşıyorsunuz?" Sorusunun sonunda biraz güldü.

Boğazımı temizledim ve saçlarını seramiğin arasına sıkıştırdım. "Herkesin saçını yaparız," diye yavaşça cevap verdim, boynumun ısındığını hissederken bile başka bir saç parçasına uzandım.

Boğazından küçümseyici bir ses çıkardı ama dakikalar geçtikçe ben daha da sinirlendim. O kim oluyordu da Dallas'ı yargılıyordu? Ve onun bir dazlak olduğunu varsaymak? *American History X* mi? Gerçekten mi?

Önümde resepsiyona doğru yürürken kafasına baktım ve kartını okuturken dişlerimi sıkıyordum. Tüm bunları yapmak için geçen beş dakika içinde başım ağrımaya başladı ve neşeli bir sesle "Dört hafta sonrası için bana ne zaman randevu verebilirsiniz?" diye sorduğunda neredeyse kendimi kaybediyordum.

Dallas telefonunu kapatmış, sandalyelerden birine oturmuş bana bakıyordu. Benim için çok şey yapmış olan o güzel ela gözlerini içime çekerken titrek bir nefes aldım. Sonra tekrar müşteriye baktım. "Trish, sana bir ay sonrasına randevu verebileceğimi sanmıyorum. Sean renklendirme konusunda oldukça iyi. İhtiyacınız olan şeyi kesinlikle yapabilir. Buraya gelmeye devam etmek istersen seni onunla birlikte çalıştırırım ama bu tamamen sana bağlı."

Yüzündeki ifade bir anda gitti. "Anlamıyorum. Ne demek beni programa dahil edemezsiniz?"

"Size randevu veremem. Uzun zamandır bana geldiğiniz için teşekkür ederim ama artık kendimi rahat hissetmiyorum."

Yüzü soldu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Dazlak" -parmaklarımı tırnak işareti olarak kullandım- "benim gerçekten iyi arkadaşım." Ellerimi indirdim. "Aslında, sanırım bir gün benimle evlenecek."

Ben söyledim. .

Ve o, yani müşterim, saç diplerinden göğsüne kadar pembeleşti.

"Tekrar gelmek istersen randevu almak için arayabilirsin, benim için sakıncası yok. Sean'ı isteyeceğim."

Boğazını temizledi, başını salladı ve başını eğdi. Sonra topuğunun üzerinde döndü ve dikkati hâlâ yerdeyken salondan hızla çıktı. Kendi yüzümün ısındığını ve rahatsız olduğunu hissedebiliyordum, ama biliyordum ki ya bu olacaktı ya da yapmazsam günlerce düşüncelerimi ve kemiklerimi doyuracak o suçluluk katmanıyla yaşayacaktım.

Bir şeyler. Bir şeyleri ertelememenin ya da sorunlarınızla ilgili bir şeyler yapmaktan korkmamanın önemini ancak büyük bir pişmanlık yaşadıktan sonra anlıyorsunuz. Müşterimin bir şey söylediğim için bir pislik olduğumu düşünmesiyle yaşayabilirdim. Bir daha asla saçını boyamadan ya da kesmeden yaşayabilirdim.

Yaşayamadığım şey, görünüşünden, ten renginden ve lanet olası saç kesiminden çok daha fazlası olan biri için ayağa kalkmamaktı. Ayda iki yüz dolardan çok daha değerli biri.

"Hazır mısın?" Ön masanın etrafından dolanırken seslendim, başım hala gerçek olmayan tartışmamla çarpıyordu.

Ayağa kalkarken o muhteşem gözlerini bana dikmişti bile, bu da bana bir gece önce ereksiyonunu karnıma nasıl bastırdığını düşündürdü. Kahretsin.

"Evet." Beni tekrar içine aldı ve çenesini kaldırdı. "Sorun nedir?"

"Aptal insanlar. Benim sorunum onlar," diye dürüstçe cevap verdim, az önce olanlardan dolayı başka şeyler düşünemeyecek kadar sinirliydim. Öpüşmek gibi şeyler.

Sırıltısı temkinli sırıltıydı. "Aptal insanlar bunu herkese yapar," diye cevap verdi.

Başımı salladım ve bir nefes verdim, kendimi sakinleşmeye ve Trish'i unutmaya zorladım. "Hadi ama. Saçını kestirmeye ihtiyacın varmış gibi görünmüyorsun ama paranın karşılığını aldığını düşünmen için acele etmeyebilirim."

Gülümsemesi yavaşça ve kolayca yüz hatlarına yayıldı, sanki dünyada tek bir endişesi yokmuş gibi, sanki aramızdaki bu şey uykusunu kaçırmıyormuş gibi. Tanrım, çok yakışıklıydı. "Geçen sefer boynuma yaptığını yap, ben de sana iki katını ödeyeyim."

Kıs kıs güldüm ve istasyonuma doğru işaret ettim. "Dur."

Dallas önümde yürüdü ve "Ya da tam saçımla kulağımın birleştiği noktada. Üçlü."

Sanki her şey yolundaymış ve aramızda hiç öpüşme olmamış gibi gülüyordum. "Sandalyeye otur. Bu tür mutlu sonlar için söz vermiyorum."

Koltuğa gömülürken kıkırdadı, ön kollarını kollara dayadı. "İnsanlara mutlu son veren ne tür yerlere gidiyorsun, ha?" diye sorduğunda bir pelerin salladım ve göğsüne sardım.

"Ne demek istediğimi bildiğine göre, seninle aynı tür yerler." Gülmekten kendimi alamadım.

Başını gözlerini görebileceğim kadar geriye eğdiğinde parmaklarım ensesindeydi ve pelerini ona tutturmak için cırt cırtlı parçaları birbirine bağlıyordu. "Ben o tür yerlere gitmem."

Yüce İsa. Öksürdüm. "Ah?"

"Benim elim de diğerleri kadar iyi" diye duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldarken hâlâ beni izliyordu.

Tanrı yardımcım olsun. Tanrı yardımcım . Tanrı yardımcım . *Tanrı yardımcım olsun.*

Söylediğini sandığım şeyi söylemişti. Elini. Onun üzerinde. Dallas'ın yatağında çırılçıplak, eli kendi üzerindeyken zihnimde canlanan görüntüsü -uzun ve kalın, çünkü o şeyi bana karşı hissetmişim ve olduğu şeyden başka hiçbir şeyle karıştırmak mümkün değildi- kafamı doldurduğunda, onu tekrar tekrar okşarken hayal ettim, yukarı ve aşağı, orada burada bir bükülme, sıkma ve çekme... geri dönüş yoktu. Kesinlikle geri dönüş yoktu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Düşüncelerimin yüzümün her yerinde yazılı olmaması mümkün değildi. Isındığımı *hissedebiliyordum*. Kendimi o kadar çok döngü ve sarmalın içinde şekilden şekle girmiş *hissedişiyordum* ki beni düzeltecek hiçbir şey yoktu.

Dallas jerking bu gece ve her gece çok uzun bir süre aklımdan çıkmayacaktı.

Ya da her zaman, kafamın içindeki küçük bir ses uyardı.

İri bir el uzanıp parmaklarını bileğime doladı ve hafifçe çekti. "Seni daha dün görmüşken nasıl bu kadar özleyebilirim?"

Nefesimi içime çektim ve gözlerimi yüzüne diktiğimde beni dikkatle izlediğini gördüm, o nazik, yumuşak gülümsemesi o kadar dürüst ve açıktı ki nasıl düşüneceğimi unuttum.

Ama bunu yapabildiğim anda Vanessa'nın sözlerini hatırladım. Ve bütün gece ne düşündüğümü . Ve neye karar verdiğimi hatırladım.

Hayat acımasızca kısa olabilirdi ve mutluluk asla garanti değildi.

Ölmeden önce kardeşime söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki... Benim için ne kadar önemli olduğunu, onu ne kadar sevdiğimi ve onun gurur duyacağı biri olmaya çalışacağımı. Hayatımda pek çok hata yapmışım; sadece pişmanlıklara yol açacak seçimler yapmaya devam etmek istemiyordum.

İşte bu bilgiyle -Rodrigo'nun kısa ve parlak hayatını, beni ve oğullarını ne kadar çok sevdiğini düşünerek- harekete geçtim. Ona "Benden hoşlanıyor musun?" diye sordum.

Kulağa olması gerektiği gibi ortaokul gibi geliyordu ama bile değildi.

Başka nasıl sorabilirdim ki?

Dallas gözlerini kırıştırdı ve dişleri alt dudağını ısırmaya gitti. Kaşları bir milimetre yukarı kalktı ve ağzından yavaş bir nefes verdi. "Ben buna 'hoşlanmak' demezdim." Bileğimi saran parmakları gevşedi ve elime doğru indi. Parmaklarını birbirinden ayırarak uzun, güçlü parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Dallas elimi tutuyordu.

"Bana biraz aşık olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?" derken elimi tutuyordu.

Nasıl unutabilirim ki?

"Ama sana karşı hissettiklerimi tanımlamak için 'küçük' kelimesini kullanmazdım Diana. Bence bunu zaten biliyorsun."

Göz kırpma sırası bendeydi. Avuçlarımızı birbirine kenetledim. "Yani hayal görmüyorum, öyle mi?" Hemen hemen fısıldadım.

"Hayır, bebeğim, değilsin." Dallas arasını sıktı.

Orada dururken kafamdan yaklaşık dört tane F-bombası attım, sözlerime güvenmiyordum. Ya da onunkilere.

Bunu biliyor olmalıydı çünkü ağzımı açmamı beklemedi. "Ben senin zavallı piçinim ve bunu biliyorsun." Önünde durana kadar kolumu çekiştirmeye devam etti, kalçalarımın birinin önü diz kapağına değiyordu.

Omurgamdaki her sinir bir langırt makinesi gibi yanarken bir düzine S-bombası ve M-bombası daha patladı.

Bundan sonra söyleyeceğim en iyi şeyin ne olacağını düşünmeden, her tartışmamızda yaptığım gibi bakışlarımı onunkilerle buluşturdum ve "Emin misin?" diye sordum.

Dallas hayatımda tanıdığım en istikrarlı adamdı. Bana gülümserken sabrı, kararlılığı ve azmi tüm varlığının her santimini kaplıyordu. "Olumlu." Gözleri benimkilerin birinden diğerine eşit ve sabırlı bir şekilde gitti. "Alabileceğin onca ev varken, benim karşımdaki evi aldın. Josh'un oynayabileceği onca spor varken beyzbolu seçtin ve ben de onun yaş grubuna koçluk yaptım. Sen benim hayatımda olmalıydın."

Ela gözleri o kadar hassaslaştı ki kalbim acıdı. Fısıltısı hiç yardımcı olmadı. "Beni sevdiğini biliyorum."

Bunu kendime itiraf etmek bir şeydi ama kelimeleri yüksek sesle söylemek tamamen farklı bir şeydi. Ama yine de söyledim. "Evet, istiyorum." Nefes aldım. "Ama-"

"Aması yok."

Tüm geleceğim -hayatım- şu anda ne olacağına bağılıymış gibi hissetmeme rağmen biraz gülümsemekten kendimi alamadım. Ama Dallas'ın yıpranmış, ciddi yüzüne bakarken kendimi durduramadım. "Evet ama. Beni sevebilirsin, ama bunun bir anlamı olmak zorunda değil, Dallas. Benden ne istiyorsun?"

"Her şeyi."

Nefesimi içime çektim ve gözlerimi kırptım. Cevap verebileceği onca yol varken, beklediğim bu değildi. Daha çok "çıkalım" ya da "kız arkadaşım ol" gibi bir şey olacağını düşünmüştüm.

Tamamen ona ait bir şekilde, ne düşündüğümü ve hissettiğimi biliyormuş gibi, ağzının kenarları yukarı kalktı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Her şeyi. . Tamam."

Ağzının kenarları kıvrıldı ve biraz gergin görüldüğüne hayatım üzerine yemin edebilirim. Sadece birazcık. "Seni istiyorum. Gülümsemeni istiyorum. Sarılmanı. Sevgini. Mutluluğunu istiyorum." Durakladı. "Her bir şeyi."

Kalbenden vurulmak bir his mi olmalıydı?

Gözlerinin içine baktım ve "Kendini neyin içine soktuğunu bildiğinden emin misin?" diye sordum.

Ağzı aynı sırtıkan gülümsemeye kaldı ve başını salladı. "Yüzde yüz."

"Deli olduğumu biliyorsun."

"Sen benim en iyi arkadaşımısın. Deli olduğumu biliyorum."

Bu neden bana şimdiye kadar yapılmış en iyi iltifatmış gibi geldi, hiçbir fikrim yoktu. Ama ona ciddi bir bakış attım. "Ben kıskanç bir sürtüğüm, Dallas. Bunu anlıyor musun? Kadınlarla ya da takımındaki diğer ebeveynlerle konuşamazsın falan demiyorum ama beni aldattıysan neden gülümsüyorsun?"

"Eğer seni aldatırsam, sen ve Josh beni öldürür ve cesedimi kimsenin bulamayacağı bir yere gömerdiniz." Hikâyeme devam etti, o kadar geniş gülümsüyordu ki yüzü acımış olmalıydı.

Ona göz kırptım ve omuz silktim. "Hemen ."

"Seni asla aldatmam. Birbirimizin karşısında oturuyoruz, bu yüzden nerede olduğumu ya da kiminle olduğumu merak ederek kıskançlık yapmak zorunda kalmazsın. Josh'a koçluk yaparsın, hafta sonlarımızı birlikte geçiririz. Gördün mü? Bu bana mükemmel geliyor."

Yavaş yavaş ölüyordum. Neden var olmayan konuları kurcalıyormuşum gibi hissediyordum?

Ağzı daha da yukarı kalktı, öyle ki neredeyse ıslıl ıslıldı. "Çocuklar

bende, Dallas-"

"Yani?"

Sözlerimi ve taktiklerimi bana karşı kullanmasından nefret ediyordum. O kelimeyi sanki hiçbir şey değilmiş gibi söylüyordu. Sanki Josh ve Lou hakkındaki endişelerim ilişkimiz ya da benimle yaşamak istediği her neyse, hiç dikkate alınmıyormuş gibi ve bu beni daha önce söylediği her şeyden daha fazla tedirgin ediyordu.

Geri adım attığımda bileğimi bıraktı ve ben de ona sırtımı dönerek çekmecelerden birindeki makaslara uzandım. Bu oluyordu. Gerçekten oluyordu.

"güvendiğini söylemiştin," diye hatırlattı.

Elimdeki cihazla ona döndüğümde yüzümün pembeleştiğinden emindim. Tam karşısına geçtiğimde bir kez daha konuştu ve parmaklarını uzatıp dizimin hemen üzerindeki bir noktaya dokundu.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Beni korkutan buydu. Gerçek buydu. Her zaman ona her şeyi söyleyebileceğimi hissetmiştim. Şimdi bu her zamankinden daha korkutucu görünüyordu.

Sanki beni yapabilecek ya da yıkabilecekmiş gibi.

Ben de ona öyle söyledim, gözlerinin içine bakarak bir adım attım ve üzerine eğildiğimde nefesi ön koluma çarpacak kadar yaklaştım. Makasla başladım, başının yuvarlak yüzeyinin üzerinden geçtim. "Daha yeni boşandın. Beni aldatmayacağını ve ne çok iyi bildiğini söylediğini biliyorum ama... ben... bu benim için ciddi. Ben kimseden hoşlanmam ya da kimseyi sevmem, Dallas. Bir gün kalbimi kırmayacağına söz veremeyeceğini biliyorum ama-"

"Bu benim için de ciddi bir mesele. Kalbini kırmayacağım Diana. Bir şeyler için çalışmaktan ya da beklemekten asla korkmadım. *Seni tanıyorum* ve aradığının sen olduğunu biliyorum. Senin için doğru olanı yapabilmek için boşanmayı beklemek zorundaydım. Hayat çok kısa Peach ve ben ne istediğimi bilmeyecek ve peşinden gitmeyecek kadar yaşıyım. Ve ne istediğimi biliyorsun. Ne istediğimi. Uzun, çok uzun zamandır." Durakladı. "Seni."

Kahretsin, *kahretsin, kahretsin*. Unutmadan önce ona söylemem gereken tek bir şey daha vardı. Ve bu en önemlisiydi. "Tamam. Bir gün evlenmek istiyorum. Yarın ya da altı ay sonra demiyorum, tamam mı? Yakın zamanda çocuk sahibi olmak istediğimden de emin değilim. Bununla başa çıkabilir misin?"

Bir şey kalçamı dürttü. Elinin arkasını görebiliyor, parmak eklemlerini aşağı yukarı ovuşturduğunu hissedebiliyordum. Eli bir santim daha yukarı kaydı. Avuç içi kalçamın arkasını kavrayacak şekilde elini daha da içeri soktu. Birazdan daha fazla aşık olduğum o gözler retinalarımı yaktı. "Sadece iki erkekle mutlu olurum."

Ağlıyor muydum? Gözlerim bu yüzden mi sulanmıştı? Gözlerimi kırpıttım ama yaşlar hiçbir yere gitmedi.

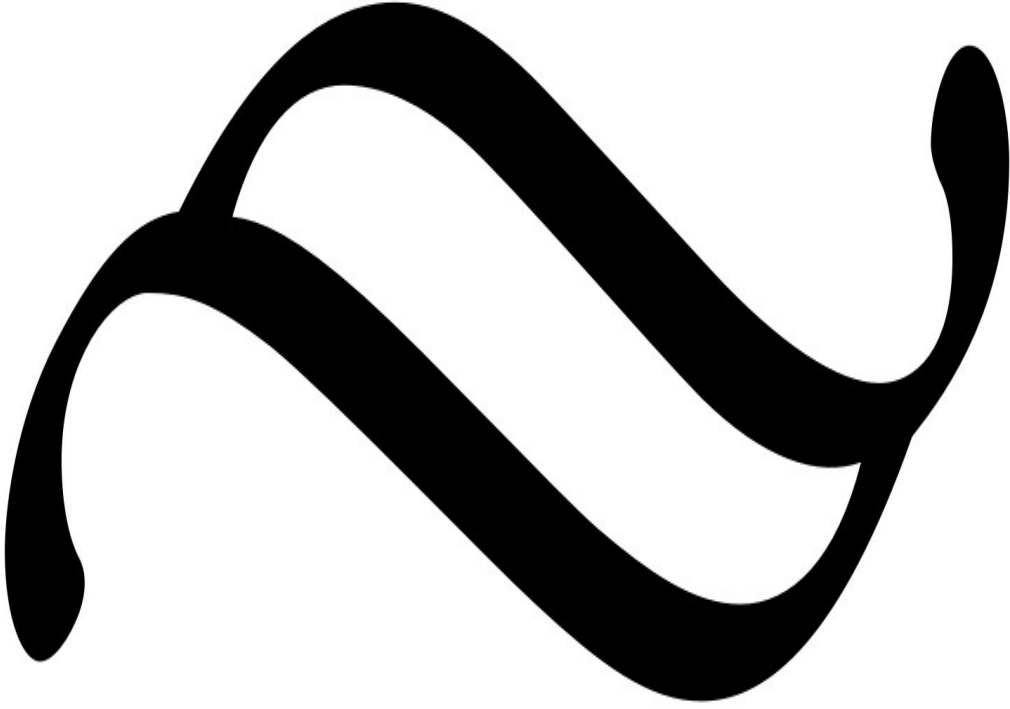
Dallas'ın tatlı ifadesi de hiç yardımcı olmadı. "Sen tanıdığım en sert insansın Diana, ama aynı zamanda en savunmasızsın ve bu beni deli ediyor," dedi bana. Kalçamı sıktı, sesi alçak ve neredeyse ateşliydi. "Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama sana yardım etmek için olmak istiyorum. Senin bana ihtiyacın olduğundan daha çok benim sana ihtiyacım var ve bu sorun değil" dedi.

Bu adam benim ölümüm olacaktı. Hayatımda yedinci ya da sekizinci kez ne söyleyeceğimi, hatta nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

O büyük el sıktı. "Çocuklara da söylediğim gibi, tek bir koşu için değil, tüm maçı kazanmak için oynuyoruz. Ben de kazanmak için oynuyorum."

Elimi makasın etrafında sıktım. "Ama oynayacak o kadar çok takım var ki."

Ağzının kenarları kıvrıldı ve kalçamdaki parmaklarından biri okşayıcı küçük bir çizgi çizdi. "Endişeleneceğim tek takım en iyi takım olacak. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

* * *

Kapanış saatine kadar, Sean ve ben temizlendikten sonra, o gecenin sonunda kasayı saymakla meşgulken, çünkü bu işte benden daha hızlı olduğunu iddia ediyordu, bahşiş kavanozuma gittim. Ama gözüme çarpan mavi kavanozdaki banknotlar değildi. Kavanoza uzanmamı sağlayan şey, içindeki birkaç katlanmış kağıt parçasıydı.

Eğer biri bana bir senet ya da kartvizit bıraksaydı, çılgılık atardım.

Kavanozu çevirince her şey çıktı. İçinde düzinelerce kâğıt vardı, her biri yaklaşık üç inç uzunluğunda ve bir inç genişliğindeydi, birinin oraya ne koyduğunu gerçekten merak ederek birini açtım.

Ama bunu ilk yaparı ortaya çıkardığım anda anlamıştım.

Seninle ilgili her şey beni gülümsetiyor. -Fester Amca.

Yüksek sesle güldüm ve ilkinin son harfini okuduğum anda bir tane daha aldım. *Fester Amca*. Siktiğimin Dallas'ı. *Lanet Dallas*. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ağlamaya başlamadan önce sadece üç tanesini daha okuyabildim.

**Gerçekten. Seni seviyorum. Sevgiler, Profesör Xavier Saçlarını Kaybetmeden
Önce**

**Önemli olan her şekilde, benim 1 numaram olabilirsin - (sonsuzluk). Anlaştık
mı? Her zaman sevgiler, senin zavallı piçin**

Seni seviyorum. -Yeniden doğmuş bakire Katolik dönmen, Dallas

Yirmi Beşinci Bölüm

Kanepenin kenarında oturmuş topuklu ayakkabılarımı giyiyordum ki, İşçi Bayramı'nda indirimde bulduğum bir kıyafetle kanepede yanımda oturan Louie'ye dikkat kesildim. Ama dikkatimi çeken üzerindeki lacivert pantolon ya da yelek ya da hayatında bir kez olsun okul üniforması giymemiş olması değildi. Beyaz gömleğinin yakasındaki kırmızı leke burnumun ucunu çimdiklememe neden oldu.

"Louie."

"Ha?" diye sordu, vücudu kamburlaşmış, kucağında bir tabletle her ne oynuyorsa onu oynuyordu.

"Üstünü değiştirdikten sonra bir şeyler yedin mi?" Onu tanıdığım için özellikle bir şey yememesini söylemiştim.

"Hayır," diye cevap verdi hızla, dikkati hâlâ onun altındaydı.

Topuğumu çıplak ayakkabımın içine kaydırarak, ayağımın girebileceği kadar derine girdiğinden emin olmak için ayak parmaklarımı oynattım ve kendime gömleğinden korkmamam gerektiğini söyledim. Bu kaçınılmazdı, değil mi? Bunun olacağını bilmiyor muydum ve bunu engellemeye çalışmamış mıydım? Derin bir nefes alarak gömleğine tekrar baktım ve elbisemin etek kısmını çekiştirerek ayağa kalktım. "Gooney, buzdolabından bir şey aldın mı?"

"Elma suyu."

Burnumun ucunu tekrar çimdikledim. "Ketçap şişesini sen mi aldın acaba?"

Oyun oynamayı bırakıp başını kaldırdı ve bana meraklı bir ifadeyle baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü gömleğinde kocaman kırmızı bir leke var, Goo."

Louie'nin elleri hemen göğsüne gitti ve noktayı bulmaya çalışırken etrafı sıvazlamaya başladı. "Ben bir şey yemedim!"

"Sana inanıyorum," diye , büyümemiş başka gömlekleri olup olmadığını düşünmeye çalışıyordum.

Yapmadı ve bunu yıkamak için zamanımız yoktu. Ginny'nin düğünü yarım saat içindeydi.

"dilerim," diye özür diledi.

Sadece bir tişörttü ve o sadece bir çocuktü. Dünyanın sonu değildi. "Sorun değil."

"Söz veriyorum! Hiçbir şey yemedim!"

"Sana inanıyorum. Muhtemelen ketçap şişesini kendine çok yakın tuttun, seni pasaklı pislik." Ona bir süre daha baktıktan sonra, "Buraya gel. Belki bir peçeteyle en kötüsünü silebilirim."

Yakasını görmek için çenesini aşağı eğdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan boynuna en yakın düğmeyi dürttü, kumaşı kendisinden uzaklaştırdı ve dilini dışarı çıkardı. Ketçap lekesini yaradı. Tekrar tekrar.

"Louie! Aman Tanrım, bana bir havlu ver. Sakın yalama, Tanrım." Güldüm, gülmemem gerektiğini biliyordum ama kendimi durduramıyordum.

Tekrar yalarken mavi gözlerinden biri bana baktı. "Neden? Su tasarrufu yapıyorum. Dünyayı kurtarıyorum."

Dünyayı kurtarmak. Makyaj yapmak için yirmi dakika harcamamış olsaydım, alnıma bir şaplak indirirdim. "Dur. Dur. *Dur. Dur.* Rahat bırak. Sorun değil. Dünyayı başka bir şekilde kurtarabilirsin."

"Emin misin? Daha fazla yalayabilirim."

Bu beni gerçekten güldürdü. "Evet, *dur.* Dilini ağzına geri sok, edepsiz." Dilinin ucu dudaklarının arasından çıkınca daha da çok güldüm.

Louie sanki bana meydan okurcasına yüzünü noktaya yaklaştıırken güldü.

"*Dur.* Şimdi orada hiçbir şey yokmuş gibi davran," diye emrettim, ketçap lekesini bir kez daha yalamadan hemen önce. "Aman Tanrım, şuna bak! Artık leke yok!"

"Ne yapıyorsun, ding-dong?" Josh'un sesi durduğum yerin arkasından geldi. "Neden gömleğini yalıyorsun?"

Çocuğun cevabı "Ketçap," oldu.

Josh'a baktım, "Ne tuhaf herif" diye mırıldandı.

Annemin kiliseye gittiklerinde giydirdiği siyah pantolonu, mavi uzun kollu gömleği ve siyah yeleğiyle küçük Josh, Drigo'yla ilgili ilk anılarıma o kadar benziyordu ki neredeyse nefesim kesiliyordu. Bir şey söylememek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. "İyi görünüyorsun, J-Money."

Gözlerini devirdi. "Aptal gibi görünüyorum."

"Eğer aptal derken gerçekten yakışıklı demek istiyorsan, haklısın."

Gözlerini o kadar geriye devirdi ki, tekrar ileriye doğru yol alabilmelerine şaşırdım.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Durakladı. "Gitmek zorunda mıyım?" diye sordu, ona hepimizin Ginny'nin düğününe gideceğimizi söylediğimden beri dördüncü kez.

Büyükannesi ve büyükbabasıyla kalabileceğini ya da benim ailemle kalabileceğini söylediğinde de aynı şeyi söyledim. "Hayır." Ama ona daha önce söylemediğim bir şey söyledim. "Dean orada olacak."

Bu, yüzündeki çatık kaşları yeterince sildi. "Öyle mi?"

"Evet. Trip bana mesaj attı ve gidip gitmeyeceğini sordu."

Yanıtı, görmezden gelmeyi seçtiğim bir homurtu

oldu. "Pekala, gidelim gangsterler."

Louie ayağa fırladı. "Tamam, gangster."

Çantamı ve Ginny'nin hediyesini alarak çocukları dışarı çıkardım, Louie'ye kapıyı arkamızdan kilitletirken her şeyi koltuk altlarımda dengelemeye çalışıyordum. "Diana!" sesini duyduğumda Josh çoktan cipin arka yolcu kapısında idi.

Bağırın kişiye doğru döndüğümde gülümsemekten kendimi alamadım. "O kişi" değil. Dallas'a. Elbette, ancak bu kadar uzun boylu ve kendine güvenen birinin yapabileceği şekilde caddenin karşısına doğru yürüyen komşum her zamankinden daha iyi görünüyordu. Ve onu gömleksiz gördüğümde beri bu bir şey ifade ediyordu. Kömür grisi elbise pantolonu, beyaz gömleği ve lavanta rengi kravatıyla o güne kadar gördüğüm en yakışıklı adamdı.

Bana doğru geliyor.

Gülümseyerek.

Bana aşık olduğunu kim söyledi?

Ve neredeyse terlememe neden olacak bir odaklanmayla bana bakıyordu. Kısa bir süre önce tıraş olmuştu, sakalları her zamanki düzgün sakalından ziyade saat beş yönünde gölgelenmişti.

"Merhaba Profesör" diye seslendim ona, tam evimin önündeki kaldırıma adımını atarken.

"Koç demek istiyorsun," diye önerdi Josh.

Başımı salladım, hâlâ komşumu izliyordum. "Hayır, Profesör demek istedim."

Dallas bizi duymuş olmalıydı çünkü onu sırtırken ve başını sallarken gördüm.

Louie hemen "Bizimle geliyor musun?" diye sordu.

Dallas bize yaklaşan Josh'un omzunun arkasına dokundu, bir elini bana doğru uzattı. "Sakıncası yoksa" diye cevap verirken hediye kolumun altından aldı.

Sanki hiç umurumda olacakmış gibi.

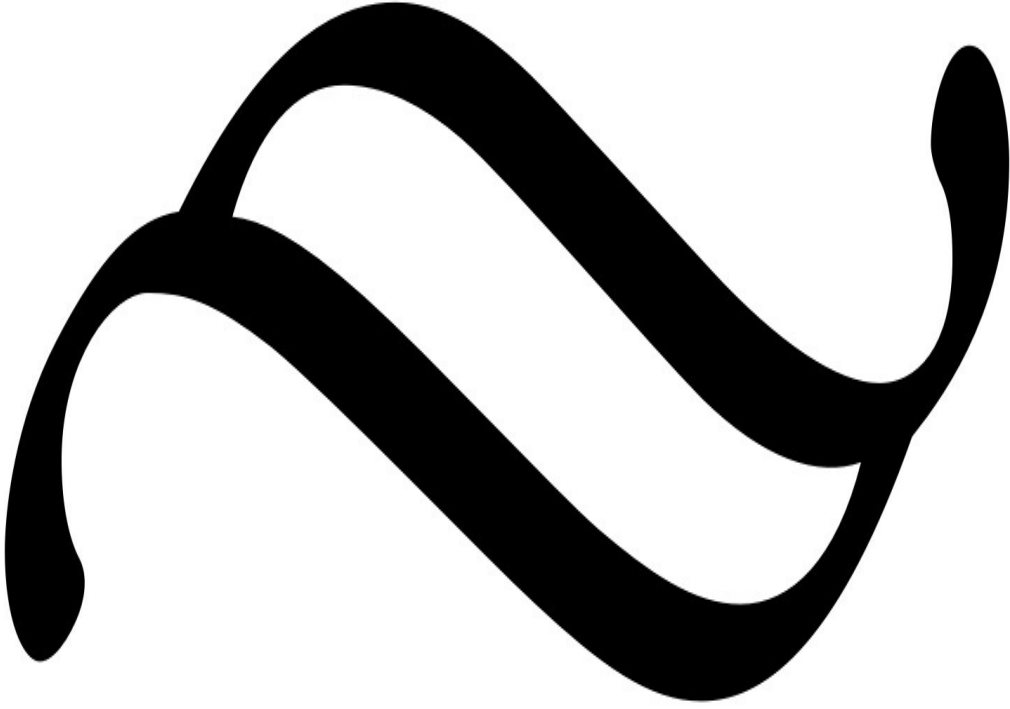
"Bizimle gel!" Louie kabul etti.

"Umurumda değil," diye ekledi

Josh.

Josh öğürür gibi bir ses çıkarırken Dallas öne doğru eğilip yanağımı sonsuza dek hafızama kazınacak kısa bir an için öptüğünde boğazımdaki düğümü yuttum. "Tabii ki yapabilirsin." Anahtarları salladım. "Sürmek ister misin?"

Anahtarları alırken gözlerimin içine baktı. "Bana oraya nasıl gideceğimi söyle, Peach."

* * *

Hayatım boyunca pek çok düğüne gitmişim -ailem ben çocukken gittikleri her düğüne beni de götürürdü- ama Ginny'yi tanımasaydım bile bunun şimdiye kadar gittiğim en güzel düğün olduğunu düşünürdüm. Uzun zamandır paraya bu kadar sıkı davranmasının bir nedeni vardı. Savurganlık yapmıştı. Hem de çok. Ama tesisin başka bir bölümünde gerçekleşen törenin ardından ziyafet salonunda otururken, kendini soktuğu onca mücadeleden hiç pişmanlık duymayacağını hissediyordum. Gin ısıltı ısıltı. Mutluluğu karanlık bir tünelin sonundaki ışık gibiydi.

Bu kalbimi kabarttı. Ginny'yi eski sevgilisiyle birlikteyken tanı mıyordum ama neden ayrıldıklarını duymuştum. İkisi de gençti ve kendi yollarına gitmeye karar verdiklerinde tamamen farklı insanlar olmuşlardı. Hadi canım. On yedi yaşında olduğun kişiyle otuz üç yaşında olduğun kişi aynı değildi.

Trip ve Dallas'ın yeni kocasından hoşlanmadıklarını düşündüm - neden böyle hissettiklerini - ama kendi kendime düşünebildiğim tek şey, eğer o bu kadar

Birkaç kez "bloğun etrafında dolaşmış" biriyle mutlu olursanız, sizden önce birinin ne yaptığının ne önemi vardı? Hiç kimse hiçbir şeyi ilk denemesinde başaramaz.

"İlk dansını benim için mi saklıyorsun?"

Önümdeki boş yemek tabağından gözümü kırıştırdım ve sandalyemin yanında duran adama baktım. Trip'e gülümsedim. "Dans mı ediyorsun?"

"Emin olabilirsin. Hadi gel." Davet edercesine parmaklarını bana doğru uzattı. Çiftin ilk dansının ardından hoparlörlerden yavaş bir country şarkısı çalıyordu.

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Ayağa kalktım ve onu takip ettim, bir kolumu omzuna koydum ve diğer elimi tutmasına izin verdim. Göz kırparak benden bir adım uzaklaşırken sıırttı.

"Bu gece ölecek gibi hissetmiyorum," diye açıkladı, sanki bir anlamı varmış gibi. "Seni kim öldürecek?"

"Dal." Kötü bir şey yaptığını bilen küçük bir çocuğu hatırlatan bir gülümsemeyle bana bakmadan önce bir an omzunun üzerinden baktı. "Buraya gelmeden önce ona iki dakika veriyorum."

"Şu anda akrabalarınızdan biriyle birlikte. Ona Bayan Pearl hakkında sorular soruyorlardı," diye açıkladım.

İki gün önce yaşlı kadının saçını kesmek için Dallas'ın evine gitmişim. Her zamanki gibi davrandı, bana bir kez bile Bayan Cruz demedi ve sonra birdenbire, saçlarını düzeltmenin ortasında, "Düşündüm de, bir gün bronz tenli torunlarım olsa fena olmazdı" dedi.

Ben ne cevap ? "Tamam mı?" Tan torunları.

Aman Tanrım.

Beyaz saçlı komşum romatizmalı gözleriyle beni görecektik kadar sandalyesinde döndü ve sonra şöyle dedi: "Her gece seni kontrol etmek için pencereden dışarı bakıyor. Ona seni aramasını ve sapıklığı bırakmasını söylüyorum ama konuşmalarını dinleyeceğimi sanıyor." Öfkeleni. "Zamanımı harcayacak daha iyi şeylerim var."

Ondan sonra tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Belli ki Bayan Pearl yangında pek çok eşyasını kaybettikten sonra gayet iyi durumdaydı.

"Ona hâlâ iki dakika veriyorum." Trip bize dönerken kaşlarını kaldırdı ve dikkatimi şimdiki zamana geri getirdi. "Demek ikiniz sonunda geldiniz, ha?"

"Sonunda mı?"

"Evet, sonunda. Sadece ne kadar oldu? Üç ay mı?"

"Hayır." Gözlerimi kıstım. "Gerçekten mi?"

"Seni tatlı, tatlı, kör çocuk." Kıkırdadı. "Ona her şey yoluna girene kadar beklediği için aptal olduğunu söyledim, ama o 'doğru yapmak istedi'."

"Git kendine dans edecek bir kız bul," diye bir ses geldi arkamdan.

Trip'in bu kolay kabullenişinin kuzenine ne kadar değer verdiğinin bir işareti olduğuna ve bu yüzden bu kadar çabuk geri çekildiğine hayatım üzerine bahse girerdim. Yine de bana göz kırptı.

adama "Senin için ısıtıyorum kardeşim." dedim.

"Eminim öyledir," dedi Dallas. Etrafımda dolandı ve önümde öyle akıcı bir şekilde kaydı ki, ellerimi gitmeleri gereken yere yerleştirdi, göğsü benimkinden bir iki santim uzaklaşana kadar tepki vermedim. O kahverengi-yeşil-altın gözler benimkilerin üzerinde geziniyordu. Trip'in ne yöne gittiğine bile bakmadım, önümdeki adama o kadar kaptırmıştım ki kendimi. "İşte benim biriciğim."

Kızardım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl oluyordu da artık onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyordum? Aptalcaydı. "Senin bir tanen," diye mırıldandım. "Burada dans edecek bir sürü güzel kız var," dedim tam bir aptal gibi, her ne kadar hemen ardından karnım ağrımaya başlasa da.

Eli omzumda kıvrılırken kaşları yukarı doğru kalktı, dokunaklı, dokunaklı, dokunaklı. "Var mı?"

"Evet."

"Bu herkes için güzel," dedi ve beni kendisine doğru çekti.

Benden çıkan iç çekiş uzundu ve muhtemelen ne kadar şaşkın olduğumu gösteriyordu.

hissettim.

"Bu iç çekiş ne için? Bana hiçbir yok." O geniş avuç içi diğeri ellerimizi göğsünün ve omzunun köşesine götürdü ve yüzünü benimkine yaklaştırırken oraya yerleşti. Gözleri sabit ve düzgündü, doğrudan benimkilere bakıyordu. "İstediğim kişi zaten burada," dedi.

"Dallas," diye inledim, başımı eğerek. Ne yapıyordum ben?

"Ne?"

Birkaç gün önce kuaförde yaptığımız konuşma endişelerimi pek azaltmamıştı. Konuşma konuşmadı. Herkes Batman olduğunu söyleyebilirdi ama herkes Batman *olamazdı*. "Dünyada seninle birlikte olmak isteyecek milyonlarca kadın var."

"Gidip onları bulmamı ister misin?" diye sordu sesinde fazlasıyla mizah vardı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır, ama sıradan bir şey yapamam. Bunu anladığımı sanmıyorum."

Ağzı kulağıma gitti. "Bunun böyle sana düşündüren neydi?"

Senin için hissettiğim son şey sıradanlık, Diana."

İnledim, karnıma sıcak bir his olduğunu hissettim. "Bak, ben sadece... Bir yetişkin olmak için gerçekten çok çabalıyorum ve bir yetişkin senin gibi birinin mutlu olmasını ister. Seni çok önemsiyorum ve berbat bir haldeyim, bunu biliyorsun."

"Biliyorum bebeğim." Elini omurgama koyarak beni kendine doğru çekti. "Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

Tanrı yardımcım olsun. *Tanrı yardımcım* olsun.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken tekrar inledim. "Bekâr ebeveynlere karşı bir ilgin var, ha?"

Sırtımdaki eli alçaldı, kıvrımın üzerinden geçtikten sonra tekrar yukarı kalkarak alay etti. "Bekâr ebeveynlere karşı zaafim var. Zor bir durum. Ama bende bir şey var.

ne olduğunu biliyor olabilir, kırmızı ve göğsünüzün ortasında - ve yeğenlerini büyüten ateşli teyzeler için yumuşak bir noktadan daha fazlası var. Aslında buna leke bile diyemezsiniz."

Boğuldum ve çenesinin başımın tepesine dayandığını hissettim. "Bu yer ne kadar büyük?" "Böyle bir teyze için her şeyi yapabileceğim kadar büyük" dedi.

"Bir şey var mı?"

"Her şey," diye onayladı.

Yutkundum ve kollarının ve ellerinin etrafımda ve üzerimde olduğu hissini yutmama izin verdim. "Huh."

"Bu kadar büyük ve önemli bir şeyi öyle herkese veremezsin." Ona baktım, yüzünü izliyordum. "Verecek misin?"

Dallas yüzüne bakamayayım diye beni göğsüne daha da yaklaştırdı. "Onu sana uzun zaman önce verdim Diana. Önce küçük parçalar halinde, sonra daha büyük parçalar halinde ve bir de baktım ki içimde hiçbir şey kalmamış, umarım bu kadarı yeterlidir."

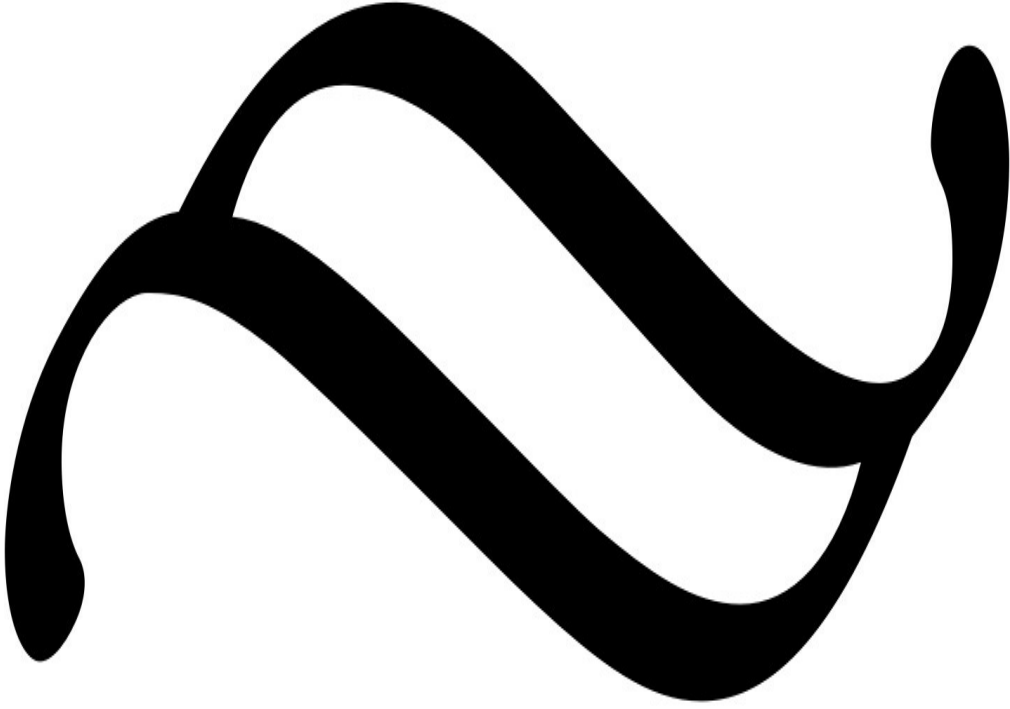
Geri çekilip ona baktım ve yutkundum. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Biliyorum, bebeğim. Güven bana. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Siz üçünüz benim ailem gibi hissediyorsunuz. Her gün arkadaşınıza ve iki çocuğunuza bakıp olmanız gereken yerin burası olduğunu anlamıyorsunuz. Bana inanıyor musun?"

Cevabı düşünmeme bile gerek kalmadı. "Evet, biliyorum." Başımı kendime doğru salladım ve beynime bu kişiye güvendiğimizi hatırlatmaya çalıştım. Her şeyin yoluna gireceğini. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa o büyük kırmızı şeyi asla geri alamayacaksın. Bunu düşünmeni istiyorum. Kendini nasıl bir cehenneme attığını bilmeni istiyorum çünkü yılda sadece iki kez kiliseye giden iyi Katolik kızlar boşanmaya inanmazlar." Gözlerimi kırpıttım. "Bilirsin, zamanı geldiğinde."

Bana gülümsedi ve ben de ona gülümsedim. Bir sonraki nefesimi alamadan Dallas başını eğdi ve kapalı ve tatlı ağzını benimkine bastırdı. Geri çekildi ve sonra tekrar bastırdı.

"Tanrım, iğrençsiniz," dedi kalabalıkta ayırt edebileceğim bir ses. Josh'tu. "Eve ne zaman gidebiliriz?"

* * *

Saatler sonra eve dönerken gülümsüyordum ve biraz da uykum vardı. Josh'un resepsiyona bir saat kala kaçma isteğine karşı çıkarak onu Dean'le takılması ve oynaması ya da bir oyun alanı ve çocuklara göz kulak olan bir yetişkin varken on bir yaşındaki çocuklar düğünlerde ne yapıyorsa onu yapması için geri gönderdim. Neyse ki ilginç bir şeye bulaşmış olmalılar çünkü her saat başı çocukları kontrol etmeye gittiğimde onları hala hayatta ve tek parça halinde piknik masasında oturmuş Dean'in telefonundaki videolara bakarken buldum.

Bu arada içeride, oturduğum masanın geri kalanını dolduran Trip ve Dallas'ın arkadaşları ve ailesiyle gülmekten kırılmış, ikisiyle ve hatta bir keresinde Trip'in babasıyla şarkı üstüne şarkı söyleyerek dans etmişim. Yirmili yaşlarımın başında gittiğim tüm o kulüpler gerçekten işe yaramıştı. Yine de çoğunlukla geceyi ya Dallas'ın yanında ya da önünde geçiriyordum. Birazcık bile şikayet etmeyecektim.

Louie arka koltukta sandalyesinde sızmış, Josh da kardeşinin kullanmadığı belli olan tabletinde oyun oynarken güzel bir gece olmuştu. Yine de eve gitmeye, üstümü değiştirmeye ve ayakkabılarımı çıkarmaya hazırdım.

"Yorgun musun?" Dallas soruyu fısıldadı.

"Birazcık," diye cevap verdim. Oturuş şeklimi değiştirerek arabanın karanlığında profilini izledim, neredeyse uzun burnunu, dolgun alt dudağını, kare çene çizgisini ve adem elmasının çentiğini aldım. Onu seviyordum ve bu bir şey bile değildi. Çok seviyordum. "Sen mi?"

"Ben iyiyim."

Bir an tereddüt ettikten sonra orta konsola uzanıp onun araba kullanmadığı sağ elini tuttum. Bunu yapmanın beni yeniden güvensiz bir çocuk gibi hissettirmesinin nedenini bilmiyordum. Sinir, merak. *Umarım benim ondan hoşlandığım kadar o da benden hoşlanır.* Ama Dallas elini yukarı kaldırıp uzun ve soğuk parmaklarını benimkilerle birleştirip sıkıca tutarken hiç duraksamadı.

Ona gülümsedim ve o bana gülümsedi.

Ne olduğunu anlamadan arabayı garaj yoluna doğru çeviriyordu. Ona bakmakla o kadar meşguldüm ki caddenin tam karşısına park etmiş arabayı fark edemedim.

Dallas inip arka yolcu kapısını açtığında her zamankinden daha yavaş hareket ediyordum, elleri Louie'nin koltuğunun kayışlarını çözmeye gitti ve ben onu taşıyacağımı söyleyemeden onu kollarına aldı. Kapıya doğru yolu yarılamıştı ve Josh da indiğinde kapıyı kalçamla kapatmayı henüz bitirmiştim. Ben onun saçlarını karıştırırken cipin arkasına doğru dönüyorduk ki her şey oldu.

"Josh!"

O kadar hızlı yürümeyi bıraktım ki topuklu ayakkabılarımla bileğimi döndürdüm. O sesin sadece bir kişiye ait olabileceğini hemen anladım.

Josh'ın önce fark ettiği tek kişi. Anita karşıya geçiyordu. "Benim," diye seslendi yanımda olduğu yerde donup kalmış olan çocuğa.

Düşünmeden, ya burkuğum ya da burkulduğumdan emin olduğum ayak bileğimi umursamadan doğrulurken, elimi omzuna koydum. Ve biraz panikledim. Biyolojik annesinin karşıdan karşıya geçip bizden bir metre ötedeki araba yolunda durması için geçen sürede ona hiçbir şey söylemedim.

Yine burada ne işi vardı?

"Çok büyüksün," dedi, ben kendime gelemeden ve onu görmesini engellemek için bir adım öne çıkmadan önce, ayağıma keskin bir acı saplandı.

"Anita, bunun ne yeri ne de zamanı," dedim ona mümkün olduğunca sakin bir şekilde.

Bana bakmadı bile. Ellerini çenesinin altında birleştiren, neredeyse benim olan ama çok daha yaşlı görünen kadın etrafımı kolaçan etmeye çalıştı. "Tıpkı babana benziyorsun, bebeğim. Buna inanamıyorum."

Ellerim yumruk oldu ve ön kapının kapanma sesini belli belirsiz duyarak bir adım daha attım. Umarım Dallas Louie'yi içeri götürmüştür de Louie buna şahit olmaz. Louie o zamandan beri hayatındaki tüm değişikliklere uyum sağlamıştı.

Anne ve babasını kaybetmişti, bir gün bunun onu yakalamayacağını düşünerek kendimi asla kandırmadım. Sadece o günün yakın bir zamanda olmasını istemiordum.

"Anita, odaklan. Burada olmaman gerekiyor. Bu şekilde uğrayamazsın," dedim ona olabildiğince nazik bir şekilde ve boğazımdaki hırıltıyla savaşıırken bir el sırtıma dokundu, sadece Josh'a ait olabilecek bir eldi bu.

"O benim oğlum," diye konuştu sonunda, bakışları benimkilere yöneldi.

Ona onun da benim olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama Josh benden önce . "Beni yalnız bırak," diye fısıldadı.

Anita'nın başı geriye gitti, bakışları arkamdaki çocuğa yöneldi. "Josh, ben senin annenim."

Bu ona söyleyebileceği en kötü şeydi ve nasıl tepki verdiğine şaşırmadım.

"Sen benim annem değilsin!" diye bağırdı aniden.

Kahretsin. Bir elimi ensesine götürerek onu ön kapıya doğru götürmeye başladım, bedenimi onunla ikimizin de görmek istemediği kadın arasında tutmaya dikkat ediyordum. En azından *ben* onu görmek istemiordum. Bu şekilde değil.

"Josh!" diye seslendi ikimizin de aynı derecede sevdiğine ikna olmadığım bu çocuğa.

Onu ileriye doğru hareket ettirmeye devam ettim ve işaret parmağımla ona baktım.

"Git. *Git*."

"Beni ondan uzak tutamazsın!"

"Seni görmek istemiyorum!" Josh tekrar bağırdı, aniden arkasını döndü ve kendisini doğuran kadına bakabilmek için kenara çekildi. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum! Sen bugün benim annem değilsin. Yarın da annem olmayacaksın. Asla benim annem olmayacaksın!"

"Josh-"

"Hayır! Beni istemedin! Fikrini değiştiremezsin!" diye bağırdı ona, göğsü kabarmıştı.

Lanet olsun. Elimi Josh'un omzuna koyup onu çevirdim ve hızla evimize giden patikaya yönlendirdim, tam o sırada Dallas ön kapıdan hışım ile çıktı, gözleri Josh'tan bana ve son olarak Anita'ya kaydı. Her şey yerine oturmuş gibiydi. Onu hatırlamıştı. "Onu içeri götür. Bununla ben ilgilenirim," dedi yanımdan geçerken bana kararlı bir şekilde.

Kapı arkamızdan kapanırken duyduğum son şey alçak sesle "Gerek var mı-" diye mırıldandığı oldu.

Josh neredeyse anında kolumu silkti ve ben onu durduramadan odasına doğru koşmaya başladı. Kapı çarparak kapandı ve benim tek yapabildiğim orada durup az önce ne olduğunu anlamaya çalışmak oldu. Aman Tanrım.

Burnumun kenarını sıkarak bir dakika nefes aldım, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve doğruca Josh'un odasına gittim. Kısmen kapının kilitli olmasını beklerken, kapı kolu döndüğünde şaşırdım. İçeri girip giremeyeceğimi sormadım. O istese de istemese de yapacaktım. Mac'i yatağın yanında yerde buldum, kulaklarını dikmişti.

yüzündeki endişeli ifade, halının üzerine çöküp oyun konsolunun kumandasına uzanırken bana doğru bakmayan Josh'a odaklanmıştı. Parmakları sertçe düğmelere basıyordu.

Yutkundum. "J, bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Elbette televizyon ekranına bakıyordu ve parmakları oyunun kumandasında hareket ama dikkatini vermediğini söyleyebilirdim. Ondan yayılan öfke ve acıyı görmezden gelemeyecek kadar iyi tanıyordum onu. Bu çocuk asla ağlayan biri değildi; genellikle doğrudan öfkelenmeye başlardı ve o anda yaptığı da tam olarak buydu.

Bunu aklımda tutarak, "Hayır" diye cevap verdiğinde şaşırmadım.

İçimi çektim ve odasına doğru yürüdüm, televizyonun yanında yere oturdum, elbisem beni bacaklarımı altına sokmaya zorladı. "Pekâlâ. Başka bir şekilde ifade edeyim: Bu konuyu konuşalım."

Kendini tekrarlarlarken bana bakmadı. "Hayır."

"Joshua." Ekranı görmesini engellemek için başımı yana kaydurdum. Kaşlarımı kaldırdım. "Bu konu hakkında konuşacağız. Şimdi. Oyununu kendine sakla. Zaten şu anda iyi oynamayacaksın bile."

O küçük parmaklar kumandasının tuşlarına bir süre vurduktan sonra kumandayı başının arkasına fırlattı, masum kumanda yere düşmeden önce duvara çarptı. Göğsü inip kalkmaya başladı, zor nefes alıyordu ve yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Böyle zamanlarda ona karşı ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Söylenecek doğru şey neydi? Onu nasıl yatıştırmam gerekiyordu? Hayatının geri kalanında kötü şeylerle nasıl başa çıkacağını şekillendirecek olanın bu anlar olmadığını düşünerek kendimi kandırmadım. Öyle olduğunu *biliyordum*. Bokla başa çıkmayı ona nasıl öğrettiysem, bundan da büyük olasılıkla o yolu izleyeceğini biliyordum. Ve bok atmak onun devam etmesini istediğim bir şey değildi.

"Kızgın olduğunu anlıyorum J ve seni suçlamıyorum." Ona incindiğini anladığımı söyleyemezdim; bu onu hemen sinirlendirir ve savunmaya geçirirdi. O . "Ama etrafa saçıp savurman doğru değil. Öfkenle başa mı istiyorsun? Üretken bir şeyler yap. İçini dökmek için bir yastığa ama öfkeni şişeye , bir şeyleri kırıp dökme ve hıncını başkasından çıkarma. Kumandanız bozulduysa, size bir tane daha almayacağım."

"Senden bana bir tane daha almanı

istememedim." "Tavır yapmayı kes, Josh.

Şimdi konuş benimle. Konuş benimle."

"Konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü," dedim ona, gözlerini sağındaki duvara çevirmesini izlerken. Lanet olası Anita. Buna inanamıyordum. Yeğenimin annesi olsun ya da olmasın, onun kıcını tekmelemek istiyordum. Ama yapamazdım ve da. Bir rol model ve rol modeller etrafta dolaşıp insanları şoklamazdı. "Bana her şeyi anlatabilirsin, bunu biliyorsun."

Hiçbir şey söylemedi.

"Konuşmak istemiyorsan, dinle. Kimse mükemmel değildir, J. Hiç kimse. Hepimiz hayatımızda aptalca hatalar yaptık ve yaşlandığında sen de bunlardan bir sürü yapacaksın, ama anlamamı istediğim de bu-iyisiyle kötüsüyle yaptıklarından bir şeyler öğrenmelisin. Sen bebekken yaptıkları için Anita'yı asla affetmeyeceğim ama o kadar gençken hamile kalmanın nasıl bir şey olduğunu da bilmiyorum, tamam mı? İkimiz de bunu asla anlayamayacağız. Ve Tanrı biliyor ya, onu her gördüğümde, sen doğduktan sonra başını bu kadar belaya soktuğu için yüzüne bir tokat atmak istiyorum, ama mesele şu: Babanın bana onun ailesiyle yakın olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Onu *Abuelito* ve *Abuelita*'nın beni sevdiği gibi sevecek kimsesi yoktu, hele benim seni ve Louie'yi sevdiğim gibi. *Sizin için her şeyi yapacağımı biliyorsunuz.* Hayatımın sonuna kadar senin için burada olacağım J. Hayatında her zaman seçeneklerin olacak ve ben de işleri berbat etmene izin vermeyeceğim, anlıyor musun beni?"

"Sana daha önce de söyledim, eğer istemiyorsan onunla hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.

İstiyorsun, ama belki bir gün istersin. Ona daha önce de söyledim, eğer seni tanıma şansı istiyorsa, hayatını düzene sokmak zorunda."

"Onu tanımak istemiyorum!" diye bağırdı, sesi o kadar yüksek ve gençti ki ruhuma asit gibi geldi. "Bugün olmaz! Yarın olmaz! Asla! O bir kaltak!" Ben daha ne olduğunu anlamadan halıdan kalkıp kendini yatağına attı. Yastığını oturduğu yerden çekip aldı ve yüzüne çarptı, sakinleşene kadar birkaç saniye boyunca bağırdı. Göğsü tekrar şişmeye başladı ve ağladığından yüzde 99 emindim. Bu beni öldürdü. Ve sonunda söylediği şey bıçağı daha da derine sapladı. "Beni onunla gitmeye zorlama. Lütfen. Bana söz vermiştin, bana her zaman göz kulak olacağına söz vermiştin."

"Ona kaltak deme," dedim sakince, her ne kadar öyle hissetmesem de. Dünyadaki en kötü şeylerden biri sevdiğin birinin dağılmasını izlemektir. "Sana söyledim, eğer onu görmek istemiyorsan, sorun değil. Seni zorlamayacağım ama belki bir gün büyüdüğünde görmek isteyebilirsin. *Belki.* Seni suçlamıyorum ama benim olduğunu anlamamı istiyorum. Hiçbir yere gitmiyorsun. Seni dokuz ay boyunca içimde taşımadım ama bu benim için bir şey ifade etmiyor. Sen benimsin, Josh. Sen benim Joshy Poo'msun ve hep öyle kalacaksın. Aksini söylemeye çalışan herkesle senin için savaşırım. Ama benim olman, bir gün -eğer istersen- onun da senin hayatında olamayacağı anlamına gelmez. Bazı insanların hayatında onları önemseyen tek bir kişi bile yoktur ve senin de Mandy'n vardı."

Sessizdi. Sırtını yastığa dayamıştı ve titriyordu. O ana kadar bir insanı öldürmeyi hiç bu kadar istememiştim. Anita'nın boyun eğmez, dirençli Josh'a yaptığı şey buydu. Bunun için onu asla affetmeyecektim. Sorusu boşuk ve çiğ bir vıraklama gibi geldi. "Senin olduğuma söz veriyor musun?"

"Josh, gerçekten öyle olmadığına inanıyor musun?" Ayağa kalkıp onunla birlikte yatağın kenarına sordum, yanına uzanana kadar geri çekildim, başım göğsünün yanında duruyordu. "Kıçını sildim. kustun. Harcadım

Hafta sonlarımda maçlarınızda sesim acıyarak çığlık attım. İyi davranmadığın zamanlarda bile sana sarıldım ve seni sevdim. Sen benim d-o-double-g'imsin. Sen benim jölemin fıstık ezmesisin. Kıçımın acısı-

Ağzını kapatan yastığa rağmen homurdandığından oldukça emindim ama sesi suluydu ve acıtiyordu.

Benim de gözlerim yaşarmaya başladı. "Bir gün sen çok büyüdüğünde, bir kız arkadaşın olacak ve ben o küçük b-i-t-c-h'yi öldürmek isteyeceğim. Ondan nefret edeceğim. Ama ne var biliyor musun? Günün sonunda hâlâ senin bir numaralı kızın olacağımı biliyorum."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü kıçınıza termometre sokmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek."

Bu kez kahkahası göğsüne kadar ulaştı.

"Josh, seni ve Louie'yi seviyorum ve hiçbir şey ve hiç kimse siz iki eziğin yerini tutamaz. Hayatım üzerine yemin ederim. Senin için yalan söyleyeceğim, hile yapacağım ve çalacağım ve her zaman, *her* zaman yapacağım." Başımı ona yaklaştırdım, böylece yüzümün yan tarafı göğüs kafesine dayanıyordu. "Beni duyuyor musun?"

Yüzü hâlâ kapalıydı. "Evet, sanırım." Bunu kabul etmek zorundayım. "Alsan iyi edersin."

Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik ama sonunda yüzünün üstündeki yastık düştü ve eli saçlarıma gitti. "Her zaman aile olacağımıza söz veriyor musun?"

"Evlat, istesen de benden kurtulamazsın." "Bir gün çocuğun olsa bile mi?"

Aptal değildim. Bunun nereden kaynaklandığını biliyordum ve bunu onunla konuşmayarak hata yapmışım. Bu yüzden kolumu ön koluna doladığımdan ve oradaki yumuşak teni öptüğümünden emin oldum. "Eğer bir gün bir bebek dünyaya getirmeye karar verirsem, o senin erkek ya da kız kardeşin olacak. Eğer onları kuzenin olarak görürsen, bu beni çok üzer ve sen aksini söyleyene kadar seni bir güzel döverim. Biz aileyiz. Kandan daha sıkı bir şey yoktur." Onu güldürmek için durakladım. "Ve kusmuktan. Üzerine kusulduktan sonra geri dönüş yoktur."

Burnunu çekti ve başıyla onayladığını hissettim.

Yutkundum ve bu andan yararlanmaya karar verdim. "Sana az önce olanlarla ilgisi olmayan ama ailemizle ilgili bir şey söylemem gerekiyor, tamam mı?"

"Ne?" diye şüpheyle mırıldandı.

"Dallas-"

"Oh."

"Oh, ne?"

"Bay Dallas'ı zaten biliyorum," diye açıkladı.

Doğrulup dirseğimi altına aldım ve tavana bakarken şişmiş, kızarmış yüzünü izledim. "Ne biliyorsun ki?"

"O seni seviyor. Sen de onu seviyorsun," diye mırıldandı gözlerini devirerek, tekrar yukarı odaklanmadan önce kısa bir süre bana baktı. "Bilirsin, önce aşk gelir, sonra evlilik gelir, sonra da bebek arabasıyla Di Teyze gelir."

Bu da çıktı şimdi? "Nasıl... bildin mi?" "Gözlerim mi var?"

Siktiğimin ukalası. "Ve bana söyledi." "Sana ne söyledi?"

Hâlâ yatağın üzerinde yattığı yerden bana baktı. "Jonathan'ın annesinin turnuva sırasında sana bağırdığını ve senin ağladığını hatırlıyor musun?" Nasıl unutabilirdim ki? "Bana söyledi."

Bu da ne böyle? "Ne dedi o?"

Josh gözlerini devirdi, dirseklerini omuzlarının altından geçirerek çalıştı, bu konuşmadan sıkılmıştı. "Bilmiyorum. Senden hoşlandığını söyledi, iğrenç." Ona göz kırptım. "Bir gün antrenman sırasında babamın seninle konuştuğunu görünce, onunla konuşmandan hoşlanmadığımı söyledim, o da hoşlanmadığını söyledi. Ben de ona ne yapmamız gerektiğini , o da hiçbir şey yapmayacağını, çünkü onunla hiçbir zaman bir şey yapmayacağını ve yakında bir gün, onunla benim aramda, o ahmakların hiçbirinin - ben demedim, kızma- seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğini söyledi."

Kalbim patlamak üzere miydi yoksa hayal mi görüyordum? "Peki ona ne söyledin?"

"Beni büyükannem ve büyükbabamla yaşamaya zorlamadığı sürece sorun olmayacağını söyledim-"

"Seni asla başka bir yerde yaşamaya zorlamam!"

"O da öyle dedi! Tanrım. Zaten bir babam olduğunu bildiğini söyledi ve bana kendi babasının da öldüğünü ve eğer annesi o küçükken tekrar evlenmiş olsaydı, başka kimseye baba demeyeceğini bildiğini söyledi. Bu yüzden arkadaş , bana bir şeyleri nasıl yapacağımı gösterebileceğini ve bir aile olabileceğimizi, eğer istemiyorsam ona Dallas'tan başka bir şey demek zorunda olmadığımı söyledi."

Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. "Peki ona ne söyledin?" "Tamam dedim."

"Tamam mı? Bu mı?"

Sırıttı. "Ne yapmamı istiyorsun? Ondan para mı isteyeyim?"

Bir kahkaha patlattım. "Evin erkeği sensin. Beni bırakamazsın."

Omuz silkti ve "Kaç tane Xbox oyunu var biliyor musun?" dedi.

Ağzım açık kaldı ve ona başımı salladım. "Beni Xbox oyunları ile takas ettin. Buna inanamıyorum."

"İnan buna."

Bu canavar da nereden ? Bunu ben mi yarattım? Ben yarattım.

Gerçekten yaratmıştım.

"Sadece benim önümde öpüşme. Bu iğrenç," diye ekledi ürpererek. "Yüzün iğrenç."

"Seninki kadar iğrenç değil."

Ona sırttım, o da bana sırtarak karşılık verdi.

"Gerçekten umursamıyorsun eğer ben..." Hangi kelimeyi kullanmam gerekiyordu? Randevu mu? Şimdiden bundan çok daha fazlası gibi görünüyordu. "Dallas'la her zaman görüşüyor musun? Çok sık gelirse falan?"

Josh omuz silkerek doğrulup ellerinin tersiyle gözlerini sildi. "Umurumda değil Di Teyze. Ondan hoşlanıyorum, Louie de ondan hoşlanıyor ve o da senden çok hoşlanıyor. Bu yüzden hep bizim için bir şeyler yapıyor. Sadece... öpüşmeyin ve odanızın kapısını kapatın. Bir şey görmek istemiyorum. Dean bana babasının yaptığı şeylerden bahsetti ve bu çok çirkin."

Sözleri beni duraksattı. *Bu yüzden hep bizim için bir şeyler yapıyor.* Josh bunu benden önce görmüş müydü?

Dean ona ne anlatıyordu? Trip ile konuşmam gerekiyordu.

Dizini benimkine doğru iterek dikkatimi çekti. "Söyleyecek misin *Abuelita* senin erkek arkadaşın var mı?" diye sordu.

Kahretsin. "zorundayım. Bir gün."

Josh sırttı. "Çok kızacak."

"Onun için çok kötü, ha?" Ona gülümsedim ve burnunu çimdiklemek için uzandım. "İyi olacak mısın?"

"Evet," dedi bir an öncesine göre biraz daha yumuşak bir sesle, yüz ifadesi hafifçe asıklaşarak.

"Güzel." Bacaklarımı yataktan indirdim. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?"

"Ben sadece..." Yastığını okşadı. "Ben biraz oyun oynayıp yatacağım." Ayağa kalkarak başımı salladım. "Tamam. Seni tüm kalbimle seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Karşılıklı iki gülümsemeyle odasından çıktım, tam Mac'i yatağa çağırırken kapıyı arkamdan kapattım. Oturma odasının ışığının yandığını, televizyondan gelen seslerin koridora yayıldığını görebiliyordum ama önce Louie'nin odasına yöneldim. Kapı aralık bırakılmıştı ve içeri baktığımda küçük bedeni yorganın altında yüzükoyun yatarken buldum.

Pijamalarını giydirmek için onu uyandırmayacağımdan emindim. Kıyafetleriyle uyurken ölmeyecekti. Oyun parkında diğer çocuklarla ne kadar çok oynadığına bakılırsa, bütün gece uyuyacaktı.

Geri çekilerek koridorda birkaç adım ilerledim ve aniden burkulduğumu hatırlatan ayak bileğime ağırlık vermemeye çalıştım. Oturma odasına gittiğimde Dallas'ı kanepede televizyon açık bir şekilde buldum. Kalçaları iki yana açılmıştı ve bir eli birinin üzerindeydi, diğeri ise kanepenin arkasına sarkıyordu.

"Hey," diye fısıldadım ona, topallayarak yanına gittim.

"Ne oldu?" diye sordu, beni dikkatle izliyordu.

"Dışarıda bileğimi incittim. Acıyor."

Kanepede dizlerinin yanında durup yere çöktüğümde kaşlarını çatı. Ben daha arkama yaslanamadan eğildi ve bacaklarımı kucağına aldı, dizlerim ortasına doğru büküldü, ayaklarım diğer tarafındaki kanepenin üzerindeydi.

"Josh iyi mi?" diye sordu eli doğruca ayağıma giderken, başparmağı kemiğin üzerinde hafifçe geziniyordu.

"Oldukça üzgündü ama iyi olacak," diye açıkladım, parmaklarının üzerimde gezinmesini izleyerek. "Sanırım gitti?"

Mırıldandı. "Gitti, emin oldum."

"Teşekkürler."

Avuç içi topuğumu kavrayacak şekilde aşağı indi. "Bana çocukların anneleriyle ilgili durumu anlatır mısın? Anladığım kadarıyla Louie ve Josh aynı anneyi paylaşmıyorlar."

Kalçam onunkiyle temas edene kadar popomu kanepeye doğru kaydardım, böylece kucağına oturmaktan bir hamle uzaktaydım. Elbisem oldukça yukarı kalkmıştı ama bunu dert etmedim. Yangın günü bacaklarımı bundan daha fazla görmüştü. "Kardeşim Louie'nin annesiyle evliydi. O da senin gibi-"

"Uzun mu?"

Kıs kıs güldüm ve sııttım. "Hayır, ding-a-ling. Senin ten rengin. Mavi gözlerini nereden aldığını sanıyorsun?" Biraz daha yaklaştım. "Kardeşim öldüğünde Louie'nin annesi kendini kaybetti. Ne yiyor, ne içiyor, ne de uyuyordu. Çocukları almak zorunda kaldım çünkü hayatta olanın kendisi, olmayanın ise kardeşim olduğunu bilmediği çok açıktı."

İçimi çektiğimde, koltuğun arkasına geçirdiği kolunu omuzlarıma yaslamak için indirdi, eli üst kolumu avuçlamaya gitti.

"Bununla başa çıkamıyordu. konuda bir şeyler yapmalıydık. Hepimiz durumunun iyi olmadığını biliyorduk ama..." Oh adamım, suçluluk duygusu solar pleksusuma sertçe . "Merdivenlerden düştü, şimdi düşünüyorum ve bunu ağrı kesici almak için bir bahanesi olsun diye bilerek yaptığına eminim... ve ağabeyim öldükten altı hafta sonra aşırı doz aldı."

Boğazıma bir şey takıldı ve dakikalar içinde ikinci kez gözlerimin dolduğunu hissettim. "Bir şey söylemediğim ya da yapmadığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Ona yardım etmediğim için. Ne bileyim işte. *Bir şeyler*. Bilirsiniz, başka birinin bir şeyler yapmasını bekledim ya da belki de eninde sonunda kendini toparlayacağını düşündüm, ama işler böyle yürümüyor."

"Bilemezdin," dedi usulca.

Kolunun altından omuz silktim. "Bilmiyorum. Belki de olmaz. Ama şimdi Lou sonsuza kadar *benimle* kalacak. Onun hakkında konuşmak ya da var olduğunu kabul etmek bile istemiyor. Ondan nasıl davrandığımı gördün. Odasındaki o gece, uzun zamandır onun hakkında ilk kez bir şey söylediği geceydi. Josh bile arada bir

ama Lou bunu reddediyor. Hakkında konuşmak istediği tek kişi babası."

"Evin etrafındaki resimlerdeki kadın o mu?" "Uh-huh."

"Hiç yoktan iyidir."

Tekrar omuz silktim ve üzerimdeki kolu sıkılaştırarak beni ona daha da yaklaştırdı.

"Şu ana kadar Larsen'lerin Josh'un gerçek büyükanne ve büyükbabası olmadığını anlamamıştım."

"Evet. Sadece Louie biyolojik olarak akraba. Ama Josh'la üç yaşındayken tanıştılar. Onu çok seviyorlar. Louie'nin annesi Mandy'nin de onu çok sevdiğini biliyorum. Onunla çok iyi anlaşırdı. Sanırım bu yüzden bu kadar yardımcı oluyorlar. Onun hayatında kalmalarını isterdi diye düşünüyorum ve öyle de oldu."

"Sevmesi kolay bir çocuk," dedi. "Kardeşinin olduğunu bilmesem, senin olduğunu düşünürdüm. İkiniz tıpatıp birbirinize benziyorsunuz."

Alay ettim. "Biz değiliz."

"Öylesin. Trip ve ben bunun hakkında konuştuk." "Benim hakkımda arkamdan mı konuşuyorsun?"

"Her zaman." Gülümsedi. "Siz ikiniz... vahşisiniz. Dürüstsünüz, sadıksınız ve her şeyi çok seviyorsunuz. İkiniz de önemseydiğiniz şeylere her şeyinizi veriyorsunuz. Buna bayılıyorum."

Başımı geri çektim ve ona gülümsedim. "Bu muhtemelen birinin benim hakkımda söylediği en güzel şey."

"Christy'nin kıcını tekmelemek üzereyken-"

"Onun kıcını tekmelemeyecektim."

"İşte o zaman anladım ki, bu kız aklını kaçırmış. Sonrasında bir hafta boyunca tek düşünebildiğim, Josh için kimsenin, hatta benim bile yanlış bir şey yapmama izin vermeyeceğin, onun için ölümüne savaşaacağıydı. Birinin benim için böyle hissetmesini isteyebileceğimi düşündüm."

Boğazımda bir düğüm oluştu ve eli ayağımdan baldırıma doğru kayarak dizimin arkasındaki hassas deriye yerleşirken boynunu öpmek için öne doğru eğilmekten kendimi alamadım. "Kardeşine Hawaiian Punch attım, bu da bir başlangıç."

Dallas dudaklarını ısırdı ve gülümseyerek bir kez yanağımı, kez de çenemi öptü.

Ağzını boynuma kadar götürmesi için başımı geriye attım, dudakları sıcak ve yumuşaktı, dudakları önce kapanıp sonra açılıyordu, nefesi tenimde nemliydi. "Kimsenin senin hakkında konuşmasına asla izin vermem."

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum," dedi boğazımın sağ tarafındaki çukur kısmı öperek. "O gün kuaförde müşterine ne söylediğini duydum."

"Öyle mi?" Boynumun diğer tarafını öpmek için eğilip beni kıpırdatırken başımı arkaya atarak olduğum yerde kaldım.

"Mm-hmm," diye cevap verdi. "Eğer işte olmasaydın, seni ölesiye öpecektim."

Ağzı kulak mememe yapışıp emmeye başladığında boğazımda bir inilti hissettim. Titreme vücudumun üst kısmına yayıldı, meme uçlarım sertleşti. "Israr ediyorsan şimdi telafi edebilirsin," dedim fısıltıyla.

"," dedi, yüzünü aşağıya eğip çenemle köprücük kemiğimin arasını tekrar tekrar öpmeden hemen önce sesi boğuk ve çiğ geliyordu.

Başım olduğu yerde kalırken elleri kalçamda geziniyor, ona istediği kadar yer açmak için geriye doğru yatıyordu. O iri avuç içleri sırtımın altından geçerek parmaklarını gevşek saçlarıma doladı ve kafatasımı nazikçe kavradı. Ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum, o harika ağzı zaman zaman açılıp dilini bir tendonumun üzerindeki deride gezdirirken sadece kısık seslerle yetindim. Beni hareket ettirdi, istediği noktaya ulaşmak için istediği gibi manevra yaptı.

Dudakları boğazımdaki çukurdan aşağıya, aşağıya, aşağıya, elbisemin V şeklinin bittiği yere kadar düz bir çizgi halinde öpmek için alçaldığında, sırtımı dikleştirdim. Tahrik olmuşum. Hayatım boyunca olmadığım kadar tahrik olmuşum. Pudingin içinde boğulmak gibiydi. Hiç bitmesini istemiyordum.

Burnu kulağımın kabuğuna bir çizgi çizerken alçak sesiyle kulağıma doğru konuştuğunda transa geçmiş gibiydim. "Bu gece hiçbir şey yapmamıza gerek yok."

"musun?"

Kıkırdaması beni ona daha da yaklaştırdı. "Bana aptalca sorular hakkında ne demiştin?"

Bir şekilde gülümsemeyi başardım.

"Seni odana götürebilir miyim?" diye sordu, dudaklarını ağzımın köşesinin hemen altına bastırarak.

Beni Mars'a bile götürebilirdi ama konuşamıyordum. Tek yapabildiğim ona doğru sallanırken başımı sallamaktı, ağzını tekrar boğazımda hissetmek istiyordum. Boğuk kahkahası, az önce ağzını dayadığı hassas nemli tene çarptı. Eli kalçama gitti ve uzun parmaklarını yan tarafıma doğru kıvırdı.

"Evet?" diye sordu, yanaklarımı, burnumu, üst dudağımın hemen üstündeki deri parçasını, ağzım hariç her yerimi öpmek için ağzını geri çekti.

Nefes nefese kalmıştım. *Nefes nefese*. Tek çıkarabildiğim "Hı-hı" oldu.

Yavaşça, yakınlığımızı bozmadan beni ayağa kaldırdı, ağzı hâlâ her yerdeydi, elleri başka her yere gidiyordu -sırtıma, bir kalçama, iki kalçama, omuzlarıma, üst kollarıma, alt kollarıma, hatta ellerime. Haritamı çıkarıyordu. Beni kendine doğru çekene kadar evde yalnız olmadığımızı hatırladım.

"Ön kapı," diye fısıldadım, dudaklarını üzerimde kullanmasına izin vermekten nefes nefese kalmıştım.

"Zaten kilitli," dedi bana, iki büyük avucu belimde oldukları yerden aşağıya, elbisemin etek ucuna doğru kayarken, yukarıya, bu sefer eteğin içine doğru bir dönüş yolculuğu yapmadan önce. O kaba, nasırlı parmaklar ve avuç içleri

Dallas'ın kıcıma ulaşması için geçen iki kalp atışında tenimi kavradı, oradaki çıplak teni o büyük elleriyle kavradı, nefesi kulağıma çarparken onları kavradı ve birlikte şekillendirdi. Diliyle nabız noktamın etrafında bir daire çizerek, "Her zaman benim gibi görüldüğünü düşünmüştüm ama sen de benimmişsin gibi hissediyorsun," dedi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni aniden yukarı kaldırdı, elbisem kalçalarımın etrafında durmak için kayarken gerildi. Kafamın arkasında bir yerde, Josh tuvalete gitmesi gerektiğine karar vermeden ve beni kığım kıyafetlerimden dışarı sarkmış, Dallas'a örümcek maymunu gibi sarılmış halde bulmadan önce bizi odama hızlıca - gerçekten, gerçekten hızlıca - götürmesi için dua ettim. Çünkü tam olarak öyle görünmesi . Kollarına atıldığım anda bacaklarım beline dolanmış, kollarım boynuna dolanmıştı. Yüz yüze geldiğimizde, ağzım onunkinden birkaç santim uzakta duruyordu. Milimetreler, gerçekten.

Ve beni öpmeden, alnını alnıma dayayıp gözlerini gözlerime kilitleyerek koridorda yürümeye başladı.

Ellerimden biri boynunda gevşeyerek başının arkasına doğru gitti ve parmaklarımı başındaki süper yumuşak kısa saçlarda gezdirdi. O yürümeye devam ederken ikimiz de bir şey söylemedik ve sonunda, tüm ışıklar kapalı olsa bile odamda olduğumuzu biliyordum. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve bir adım geri çekildi, bana destek olan ellerinden biri kısa bir an için kayboldu, ardından kilidin alçak tıkırtısı yatak odamda nefes alış verişlerimizden başka tek sesi doldurdu.

Işıkları açmadı ve ben de açmaya zahmet etmedim.

Günler sonra, o anı daha iyi ya da daha anlamlı kılacak söylenebilecek hiçbir şey olmadığı için bu kadar sessiz kaldığımızı düşünmek hoşuma gitti. Gerçekten de yoktu. Elleri bana her dokunduğunda, sanki bir cümle söyleniyor gibiydi. Ve ellerimi ona her koyduğumda, onun hakkında düşündüğüm her şeyi, onun için hissettiğim her şeyi hissedebilmesini umuyordum.

Harikaydı ve onu sevdim. Onu yapabileceğimi düşündüğümde çok daha fazla sevdim. Gerçekten bir perspektife koyarsam, ondan önce herhangi biri için hissettiğim herhangi bir şey, sahip olduğumuz şey ondan önce tanıştığım herhangi bir erkekten on, yirmi, otuz, kırk, elli kat daha parlak ve daha gerçekten nasıl "L" kelimesine yaklaşabilirdi?

. Sadece .

Çünkü başka hiç kimse onun kadar nazik ya da özverili, verici ya da sabırlı, küçük ve büyük tüm yönleriyle sevgi dolu değildi.

Hayatım boyunca ne istediğimi hiç bilememiştim, ama bu o idi.

Beni yatak odamda ayaklarımın üzerine yatırdığında, dışarıdan pencereden içeri sadece en zayıf ışık girerken, elleri elbisemin altına gitti. Hızlı bir hareketle elbise başımın üzerinden kalktı ve umursamadığım başka bir boyuta gitti. O serin, tırmalayıcı avuçlar belime gitti ve ben orada iç çamaşırım ve askısız sütyenimle dururken, beni çekti, içime bastırdı.

önden onunkine. Ağzı nihayet benimkiyle buluşmaya karar verdiğinde bizi göğsümüzden aşağıya doğru mühürledi.

Ağzım eğildi, benimkinin üzerinde açıldı. Dillerimiz çarpıştı ve okşandı. Beni öperken baygın ve sersemlemiştim, sanki dünyanın sonuymuş ve ikimizin de olmayı tercih edeceği başka bir yer yokmuş gibi birbirimizi yerken ağzı bir yandan diğer yana kayıyordu.

Gerçek buydu.

Beni öperken, öperken ve öperken -sıcak ve tamamen giyinik vücudu göğsüme, göğüslerime, karnıma ve hatta kalçalarımın bastırıyordu- tek istediğim tekrar ona sarılmaktı. Dilimi onunkinin üzerinde kaydırmakla o kadar meşguldüm ki, bir eliyle sütyenimin kopçalarını karıştırdığını fark etmem biraz zaman aldı. Eğer bu onu kıyafetlerinden çıkarmam için bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Sonunda ağzımı ayırıp ayak parmaklarımın ucuna kadar giderek boynundaki o ılık, neredeyse tuzlu teni öptüğümde, dudaklarımı ve çenemi diken diken eden minik tüyleri gördüğümde bir nefes çektim. Dallas'ın elleri sırtımda dolaşmaya devam ediyordu ve karanlıkta ellerimin sert, iri karın kaslarından yukarı kayması, parmaklarım boğazına yakın düğmeleri bulana kadar göğüs kafesinin üzerinden geçmesi bir anımı aldı. Kravatını çıkardım ve geri dönmeden önce fırlattım.

Ben gömleğinin düğmelerini çözerken o da sütyenimi çıkardı. İşimi bitirip gömleğini itmeye başladığımda elleri omuzlarımda ve ensemden geziniyor, hızlıca, neredeyse çaresizce çıkarmama yardım ettiğini hissediyordum. Aramda sadece ince atleti ve tüm o dalgalı, sıcak kaslar varken, Dallas eğilip üst dudağımı öpüp çekilirken nefesimi içime çektim. Sesinden ve verdiği histen anladığım kadarıyla gömleğini çıkarmıştı, çünkü bir sonraki bildiğim şey, çıplak, pürüzsüz bir omuzun yanağıma değdiğiydi.

Karanlıkta her şey çok daha yoğun hissediliyordu. Tangamı bacaklarımdan aşağı çekerken başparmaklarını kalçalarımdaki dantel parçasına soktu. Aşağı inerken köprücük kemiğimin yan tarafına, göğsümün üst kısmına kondurduğu öpücükler, vücudunu indirmeye devam ederken meme ucumu bir kez ve sadece bir kez hızlıca emmesi. Kaburgalarımın ve çıplak kalçama bir öpücük daha kondurdu. Dizlerinin boka halıya çarpma sesi bana nereye vardığını söyledi.

Kalçamı öpüp ardından sıcak nefesini ağzını kalçamın iç çamaşırımın açıkta bıraktığı yerle birleştiği kıvrıma bastırırken, yüksek sesle, çok yüksek sesle bir nefes çektim. Ve dikiş yerimdeki yarığa bastırmadan önce aşağı ve yukarı doğru nemli bir öpücük çizgisi çizdiğinde, sertçe yutkundum ve denge için ya da bir yere gitmemesini sağlamak için kafasına uzandım, hiçbir fikrim yoktu.

Beni oradan öptü ve tekrar oradan öptü. Dilinin ucu dış derime dokunduğunda beni ayırmadı ve bir öpücük daha verdi. Elleri arkasını kavrayıp tutarak beni yerimde tutarken derin ve sarsıcı bir iç çekti. Sonra Dallas diliyle dikiş yerimi ayırdı, bana verdiği ilk öpücükle canlanan o küçük sinir düğümünün tadına baktı.

Alnını karnıma dayadı, burnunu düğünden önce şans eseri tıraş ettiğim derime dayadı, Dallas beni öptü, sanki ben zaten ölmüyormuşum ve onun için hazırmışım gibi alt dudaklarımı emdi ve yaladı. İkimiz de ayaktaiken yaptığı gibi benimle öpüştü.

Kalçalarındaki eller yavaşça çekiştirdi ve önünde diz çökene kadar beni aşağı indirdi. Onu öptüm, ellerimi daha önce sadece iki kez gördüğüm göğsünün üzerinde gezdirirken dudaklarında kendimin tadına baktım, sonra otuzunu aşmış birine ait olmaması gereken o dalgalı karın kaslarının üzerinde kaydardım. Kendi elleri göğüslerimdeydi, meme uçlarımı avuçlamadan önce işaret parmağı ve başparmağı arasında sıkıştırıyordu. Dallas'ın ağzı önce birini, sonra diğerini dudaklarının arasına aldı, tekrar tekrar.

Kıpırdandım ve önünde hareket ettim, ellerimi tekrar karın kaslarında yukarı ve aşağı sürükledim, saçlarının üzerinden elbise pantolonunun düğmesine ve fermuarına doğru ilerledim. Kısa sürede fermuarını açtım ve elimi içine soktum, avucum kendime dönüktü. Parmaklarımın arkası, vücudunun ortasındaki o kalın, sıcak kökü hissetmeden önce kısa, tel tel saçlarının üzerinde gezindi. Elimi içeri kaydırmaya devam ettiğimde Dallas'ın vücudu sarsıldı, uzunluğunun sola doğru kıvrıldığını, uyluğuna yaslandığını hissettim ve hala ucuna ulaşamıyordum.

Elimi ters çevirerek, avucumu ve parmaklarımı kalın genişliğinin etrafına sardım ve mümkün olduğunca nazikçe, ucu tavana bakacak kadar yukarı çektim. Ben onu sıkarken Dallas dudaklarını meme ucumun etrafından ayırarak yaptığı şeyi bıraktı. Hayal ettiğim kadar kalındı ve avucumu yukarı, yukarı ve yukarı kaydırduğimde, o da aynı uzunluktaydı, sekiz ya da dokuz inç şişmiş horoz. Kalçaları sarsıldı ve ben onu tekrar sıkıca kavrayıp fazla, süper yumuşak derisini çekerken nefesini içine çekti. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı.

Dallas hızlı bir hareketle beni halının üzerine sırt üstü yatırdı ve ben daha nefesimi bile veremeden üzerime çıktı. Beni bir insan battaniyesi gibi örtüyordu ama çok daha büyük, ağır ve sıcaktı. Dikiş yerime batan küt, sert şeyin o olduğunu anlamak için ışığa ihtiyacım yoktu, hazırды, hazırды, hazırды. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye fısıldadım neredeyse utanarak. Ben de yumurtlamıyordum ama bunu ona söylemeyecektim. En azından şimdilik.

Nefes verdi ve ben de kollarımı koltuk altlarından geçirip ön kollarımı kürek kemiklerinin üzerinde bırakırken aynı şeyi yaptım, ellerim trapezius kaslarının üzerinde kıvrıldı. "Diana," dedi hemen üstümden.

Bacaklarımı kalçalarının etrafına sardım, ayak bileklerim hala her şeyi örten elbise pantolonuna dayanıyordu, ancak o büyük organ yavaşça bana doğru bastırıyor, ikimizin de istediği yeri bulmaya çalışıyordu.

"Seni seviyorum, Dallas," diye fısıldadım kalçalarımı yukarı kaldırırken, böylece o da inç.

Ağzı ve tüm vücudu ağır bir şekilde üzerime geldi. Beni içine çekti. Ağırılığı onu daha derine itti, bir inç daha ve

Bir santim daha, bir santim daha, kalınlığını protesto eden ıslak kaslarımı zorluyor, onu protesto ediyordu.

Ama Dallas devam etti, tamamen üzerime ve içime yerleşene kadar beni tekrar tekrar öptü, bedenimi kendi bedeniyle şişledi.

İçimde zonklamaya başlamadan önce çıkardığı tek ses bir soluk alma, sonra bir inlemeydi ve sarsıldı ve şişti, köküne kadar içime girdi. Dallas boşaldı ve boşaldı, o kadar çok boşaldı ki, içime geri itmeden önce bir inç geri çekildiğinde, spermi horozunun etrafından ve cildimden aşağı damladı.

"Siktir," diye mırıldandı, kendini içimde olabildiğince derin tutarken yanağıma doğru hışırtılı bir şekilde. "Bu kadar hızlı boşalmak istememiştim."

"yok."

Dudakları yanağımın üzerinde bir noktadan diğerine yumuşakça gezindi. "Daha bitirmedim. Söz veriyorum." Dallas o kalın organı yavaşça dışarı çıkardı ve kalçalarını öne doğru yuvarlayarak beni bir kez daha doldurdu. "İstesene de benimki gibi hissedemezsin," dedi ve her kelimeyi beni halının birkaç santim kaydıran sert bir hamleyle noktaladı.

Hızını yavaş tutarken sırtım biraz yandı ve içime doğru itişinin son santimi bir tokat, bir yumruk gibi oldu. Benimle sevişir gibi öptü beni, yavaşça, dili benimkini okşarken ağzını bir yandan diğer yana açarak. Kalçaları sanki daha derine inmeye çalışıyormuş gibi bir daire çizerek hareket ediyordu.

Birbiri ardına nefeslerimi içime çekiyor, çocuklar koridorun hemen aşağısında olduğu için gürültü yapmamaya çalışıyordum ama kalçalarımı oynatmaya devam ettim, o vücudunu yeterince hareket ettirene kadar açığı ayarlamaya çalıştım, böylece kasık kemiği bana mükemmel bir şekilde sürtünmeye başladı.

Göğsü benimkine sürtündü, ikimiz de terlemiştik ve zor nefes alıyorduk ve kalçalarını döndürmeye devam etti, etrafına boşalana kadar beni yukarı ve yukarı kaldırdı. Başımı geriye atmak, dudağımı ısırarak ve ben nefesimi tutana kadar kendini içimde tutarken ses çıkarmamak için sırtımı eğmek zorunda kaldım. Sert bir hamleyi daha sert bir hamle izledi ve ardından sikini bir kez daha sertçe çekip iterek halının üzerinde yeniden hareket etmemizi sağladı. Dallas kalın kolanını derinlere itti ve inledi, uzun ve alçak, tekrar geliyor, daha fazla nabız atıyor, uzunluğu seğiriyor ve sarsılıyordu.

Yavaşça, ağırlığı üzerimde gevşedi. Ağırdı ve nefes almak zorlaşmıştı ama kollarımı sırtından ve omuzlarından çekmedim ve tüm o ince kaslar üstümde ve içimde titreşirken bacaklarımı onun etrafında sıkı tuttum. O da benim kadar zor nefes alıyordu, sanki ikimiz de nefesimizi tutamıyorduk.

On ya da otuz dakika kadar sonra elleri ve dizleri üzerine kalktı ve sertçe yutkunduğunu, nefes alışının sığ ve dalgalı olduğunu duyabiliyordum. Karanlık odaya biraz daha alışmış gözlerimle yüzüme doğru uzandığını görebiliyordum. Halının üzerine yayılmış, hâlâ nefes alamadan yatarken eli yanağımı kavradı.

Başparmağının altındaki deri parçasını öpmek için başımı hareket ettirdim ve Dallas hemen yanımda yere uzanmak için kendini aşağı indirdi. Kolu boynumun altından geçti ve beni kendi tarafına doğru kıvrıdı. Terden sırlıklam olmuştu ve yanıma dönüp bacağımı kalçasının üzerinden geçirdiğimde, kalçalarının iç kısmında ikimize ait olması gereken bir şey hissettim. Yapış yapış ve ıslak. Bayılmışım.

Başımı omzuna koyarak kolumu göğsünün ortasından geçirdim ve ona sarıldım.

Kıkırdamaya başladığında yüzümü yukarı kaldırdım ama sadece çenesinin belli belirsiz hatlarını yakalayabildim. "Neye gülüyorsun sen?"

Benden en uzaktaki eli, ona uzattığım uyluğumun üzerine yerleşti. Avuç içiyle kalçama ve parmak uçlarıyla popomun yan tarafına dokunarak daha da yukarı doğru okşadı. Bunu iki kez yaptıktan sonra o müthiş, boğuk, tamamen yıpranmış sesiyle, "Biliyorsun, bütün bunları senin o sarılman başlattı," dedi.

Ne? "Ne demek istiyorsun?"

Elini uyluğumun üzerinde bir daire çizerek yavaşça yoğurdu. "Taşındıktan birkaç hafta sonra sizi evinizin dışında gördüm. Larsen'lar çocukları bırakıyor olmalıydı çünkü hepiniz dışarıdaydınız. Güvertede durmuş onları bekliyordun ve Josh arabalarından çıktı. Yanınıza geldiğinde dikkatini bile vermiyordu ama yüzünüzde kocaman bir gülümsemeyle ona sarıldınız. Gülüyordun. Ona ne söylediğini bilmiyorum, ama sonra o da sana sarılmaya başladı ve sonunda o da gülene kadar onu salladın.

"Ve ondan sonra seni her gördüğümde, hep birilerine sarılıyordun. Birini öpüyordun. Onları sevdiğini söylüyordun. Yatağa girdiğimde seni düşünür ve neden hep bunu yaptığını merak ederdim," dedi o kısık sesiyle ve bana daha sıkı sarıldı.

"Çünkü onları seviyorum ve hayat kısa."

"Bunu artık biliyorum Diana. Senin etrafında olduğum her zaman bunu öğrendim. Aileni ne kadar çok sevdiğini görebiliyorsun ve sende en çok sevdiğim şey de bu. Birinin beni böyle sevmesini istedim. Senin de beni böyle sevmeni istedim." Yanımda tuttuğu eli kendi elimi buldu ve parmaklarımızı birleştirdi. "Zengin değilim, yakışıklı da değilim ama seni mutlu edebilirim. Kendi yamalı ailemizi kurabiliriz."

Kalbim ikiye bölündü. "Elbette beni mutlu edebilirsin. Zaten . Sen de çok yakışıklısın, neden ?"

"Hayır, . Senin tipin olmadığımı söylemiştin, hatırladın mı?" diye hatırlattı bana üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeyen bir ses tonuyla.

"Aptalca davranıyordun. Sana ne söylemem gerekiyordu? *Ne kadar büyük kolların var?* Sonra ne oldu? Lütfen kucağına sokulmama izin ver, dostum?" Güldüm, parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Sen evliydin ve bunu ciddiye alıyordun. Ben bunu asla yapmazdım. Zaten bir süredir bana karşı pek de iyi değildin."

"Sana ne söylememi istiyordun? Kucağıma sokulmanı istediğimi mi?" O da kıkırdadı. "Bebeğim, sevmediğim biriyle evli olmayı bile ciddiye aldım. Ayrıldıktan sonra bile eski sevgilimi bir kez bile aldatmadım. Seninle tanıştıktan sonra nasıl davranmam gerektiği konusunda fikrimi değiştirseydim sana nasıl bir erkek olduğumu gösterirdim?"

Haklıydı ve bunu biliyordu.

"İlk başta deli olduğunu düşündüm, sonra seni tanıdım ve senden hoşlandım - arkadaşımydın ve benden bir şey istediğin için değil, sadece böyle olduğun için iyi davrandın. Ve sonra saçındaki bitleri temizlediğim o gün, gülerken bana baktın ve işimin bittiğini anladım" dedi.

Eli tekrar yanağına gitti. "Yıllar sonra hatırlamayacağım biriyle ilişki içinde olmaya saygı duyabilirsem -hiç düşünmediğim biriyle -Kalbimi kendine saklayan bir kızla önümüzdeki elli yılı geçirmeyi ne kadar ciddiye alacağımı görmeni istedim."

Bu adam. Bu adam beni endüstriyel güçte bir iplikle dikecekti. Nasıl yapacaktı? Onsuz bir gün nasıl yaşayabilirdim? Bir hafta, bir ay, bir ömür?

Dallas kendimi kaybettiğimi hissetmiş gibi, ama onun düşündüğü şekilde değil, bana bakmak için bir ön kolunun üzerine çıktı. "Diana, seni seviyorum ve vücudumdaki her kemik bana seni hayatımın her günü seveceğimi söylüyor, birbirimizi öldürmek istediğimiz zamanlarda bile."

Burnumu çektim ve o ne yaptı? Güldü.

"Yaşlandığında, karşıdan karşıya geçerken elini tutacağım. Çoraplarını giymene yardım edeceğim," diye söz verdi.

Gözlerim yaşarırken bile gülmeye başladım. "Ya *sana* yardım etmek zorunda kalırsam çorap giyer misin?"

"O zaman çoraplarımı giymeme yardım edeceksin. Ve eğer ben tekerlekli sandalyedeysem ve sen değilsen, seni bırakırım."

Güldüğümde gözyaşlarım taşıtı ve elimde olmadan alnımı omzuna koydum. "Bana her zaman orada olacağına dair söz . İşlerin yürümediğini biliyorsun."

"Bedenimde hâlâ nefes varken hiçbir yere gitmeyeceğim, Peach." Şakağına bir öpücük kondurdu. "Bundan bir saat sonra, bir dakika sonra ne olacağını asla bilemezsin, ama sinirlerini bozduğumda ve sonsuza dek birlikte olduğumuz ve birbirimiz hakkında her şeyi bildiğimiz için tartıştığımızda bile seni çok pişman etmeyeceğim. O zaman bir ay da olabilir, ikimiz de bezlenene kadar da olabilir, ama ben orada olacağım."

"Çocuk bezi mi?"

"Çocuk bezi," diye onayladı ve eğilip yüzümü üç kez öptü. "Söz veriyorum."

Yirmi Altıncı Bölüm

"Söyle ona," diye fısıldadı Josh, buzdolabından aldığı elma suyunu bardağına doldurmak için mutfakta yanımdan geçerken.

Dişlerimi sıktım ve mutfakta ocağın başında durup yaptığı pilavı karıştıran annemi izlemeye devam ederken gözlerimi ona doğru çevirdim. "Yapacağım. Bana bir saniye ver," diye tısladım ona, anneme bir kez daha bakarak onun farkında olmadığından emin oldum.

On bir yaşındaki çocuğum kadehini doldurup odadan çıkarken omzunun üzerinden bana "Korkak" diye bağırdı.

Ne yazık ki haklı olduğumu biliyordum. Anneme Noel yemeğine kimin geleceğini söylemem gerekiyordu. Daha doğrusu, *neden* birinin Bayan Pearl'le birlikte yemeğe geldiğini.

Kahretsin.

Çekmecedan temiz bir mutfak havlusu alıp musluğun altına daldırdığımda, "*Anne*, Bayan Pearl ve Dallas akşam yemeğine geliyorlar," dedim.

"Bayan Pearl? *¿La vecina?*"

"Evet, komşu. Evi yanan komşu." "Peki başka kim?" diye sordu dalgınca, sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Dallas. Komşum. Josh'ın koçu." Ondan daha önce onlarca kez bahsetmemiş değildik. Annemi tanıyorsam, aptalı oynuyordu, muhtemelen gizemli bir şekilde aynı isimde başka birini bulacağımı umuyordu.

"Tüm dövmelemleri olan mı?"

Aman Tanrım. "O kadar dövmesi bile yok," diye . "Yeter," diye karşılık verdi.

Havlunun fazla suyunu sıktığımda kendi kendime bunun annemin boynu olduğunu hayal etmediğimi söyledim. "Lütfen yorum yapmayı kes. Onlara alışmak zorunda kalacaksın. Onu çok sık göreceksin." İşte. Başardım. Ona söyledim.

"*¿Cómo?*"

Beni dokuz ay boyunca taşıyan, benimle herkesten çok kavga eden, beni beş kat daha fazla eleştiren ve yargılayan ve dünyadaki herkesten daha fazla baş ağrısı çeken kadına bakmak için döndüm. Ama o benim için dünyalara bedeldi. Fındıkları ve her şeyiyle. "Sen *como*'yu bilirsin."

Gözlerinden biri biraz kısıldı ve derin bir nefes aldığını gördüm. "O senin erkek arkadaşın mı?" diye sordu İspanyolca, neredeyse şok olmuş bir nefesle.

Yalan söyleyerek ona saygısızlık edemezdim, bu yüzden ona gerçeği söyledim.

"Bunu söyleyebilirsin."

Neredeyse otuz yıl önce beni doğurmuş olan bu dramatik kadın, doğrudan kalbine uzandı.

"Onu seviyorum anne."

Bana yanağını dönerek arkasını döndü. Aman Tanrım. Ondan daha uzun olmama rağmen ondan biraz korkarak bir adım daha yaklaştım ve sesimi alçaltarak anlayışlı olmak için elimden geleni yaptım. Pek işe yaramadı ama denedim. "O tanıdığım en iyi adam anne. Ben şanslıyım. Ölecekmiş gibi bakmayı bırak, hadi. *Es un güero*, dövmeleleri var. Rodrigo, bırakın Meksikalı olmayı, Katolik bile olmayan Mandy'yle evlendi ve dövmeleleri vardı. Suratını asmayı kes."

"Nasıl olur da-" diye dramatik bir şekilde nefes nefese kaldı.

İşte buradaydı. "Nasıl ne yapabilirim? Çocuklar ondan gerçekten hoşlanıyor. Louie ona yarı aşık. Düzenli bir işi var. Büyükannesi onunla yaşıyor. Evliydi ve boşanana kadar benimle hiçbir şey yapmak istemedi-"

"O evliydi!"

Ona göz kırptım, saçmalıkları yüzünden neredeyse bitmek üzereydim. Ben de bu çılgını alt etmek için elimdeki tek kozu ortaya attım: "Babamdan önce evliydin. O adamı hatırlıyor musun?"

Kaşlarımlı kaldırmama neden olan bir nefes çekti.

"Bilmediğimi mi sanıyordun? Anne, *ben hep biliyordum*. Babam bana uzun zaman önce söyledi. Kimin umurunda?"

Yüzü bu kadar kahverengi birinin kadar kızardı. "Diana...."

Ona gülümsedim ve bir adım öne çıkıp elimi omzuna koymaya çalıştım ama son anda yolumdan çekildi. Bu, duygularımı olması gerekenden çok daha fazla incitti. "Ne oldu? Daha önce biriyle evli olman umurumda değil. Utanmana gerek yok. Belli ki hepimiz ilk ilişkilerimizde başarısız olmuşuz. Olur böyle şeyler. Rodrigo da öyle yaptı ama bak, babamla tanıştın ve bize sahip oldun. Sorun değil."

Annemin sırtı bana dönüktü ve başını eğdiğini, mutfak tezgâhının üzerine eğilirken omuzlarının kamburlaştığını görebiliyordum. "Rodrigo hakkında konuşmayı kes, Diana."

Buna geri mi döndük? "Anne-"

"Hayır, *hayır*. Bunun benimle ve sen daha doğmadan önce olanlarla hiçbir ilgisi yok."

Pekala, yıllar önceki sırrını bilmemden utanıyordu. Tamam, anladım. Anlıyorum. Birine neredeyse otuz yıl boyunca yalan söylemiş olsaydım ben de muhtemelen aynı şekilde hissederdim.

Sonra başını dramatik bir şekilde salladı, tekrar göğsünü tuttu ve sempatim kayboldu. "Hayatına başka bir adamı nasıl sokarsın? *Çocukların* hayatına? Zaten bir babaları vardı. Harika bir tane-"

"Sen neden bahsediyorsun? Onlara başka bir baba almayacağım. Onu seviyorum ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum ve uzak gelecekte bir gün evlensek bile-" Annemin ima etmeye çalıştığı şeye inanmayarak alay ettim. "-hiç kimse Rodrigo'nun yerini tutamaz anne. Hoşlandığım birini bulduğumda bunu nasıl düşünebildin? Herkesten nefret ettiğin için çıldıracağımı sanıyordum."

Daha önce de çıktım ama bu seferki farklı. Çok farklı. O harika biri. Muhtemelen benim için fazla iyi. Ama Rodrigo'yla hiçbir alakası yok."

Başını salladığını, omuzlarının titrediğini görebiliyordum ve arkasından yaklaşıp kollarımı boynuna doladım.

"Her zaman onu düşünüyorum. Çocuklarla onun hakkında konuşuyorum. Hiçbirimiz onu unutmadık ve asla da unutamayız. Ama bizim mutlu olmamızı istemez miydi sizce?"

Tek kelime etmedi ve midem bulandı. "Anne, seni seviyorum. Ne oldu?"

Çenesi ön koluma değene kadar alçaldı ve uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Özür dilerim, *amor*. Haklısın. Haklısın," diye itiraf etti sonunda.

"Her zaman haklı olduğumu biliyorum."

Burnunu çekti, sesi ıslaktı ve isteksizdi. "*No te creas*." Avucunu ellerimden birine götürdü ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Kardeşini özlüyorum," diye fısıldadı usulca, sanki kelimeleri çok yüksek sesle söylemek onu kesecekmiş gibi. "Bu yıl kendimi ona iki kez Noel hediyesi alırken yakaladım."

Ona daha fazlasını sormak, onu ne zaman düşündüğünü anlatmasını istedim. Ama soruyu ağzımda tuttum. Daha fazlası için zorlamayı ve zorlamayı severdim ama böyle bir şeyle.... Bana verdiği şey fazlasıyla yeterliydi. Bu bir başlangıçtı. Ya da belki bir başlangıç değilse bile bir şeydi.

"Senin için sadece en iyisini istiyorum. Tek istediğim bu. Çok fazla hata yaptım, Diana. Yaptığımı biliyorum ve bunları tekrarlamamı istemiyorum. Her zaman olmamı istediğin kişi olamadım ve özür dilerim."

Ugh. "Anne, sen iyisin. Biliyorum, ben de her zaman senin istediğin gibi biri olmadım, ama sen bana takıldın, ben de sana takıldım." Onu sıktım. "Yine de seni seviyorum."

"*Te quiero mucho, amor*." Küçük parmakları benimkileri bu kadar küçük birinin çok daha güçlü bir şekilde sıktı. "Herkes kuzenin gibi bir adamla evlenemez, anlıyorum."

Gözlerimi o kadar geriye yuvarladım ki tekrar öne doğru nasıl geldiklerinden emin olamadım. Tanrım. Ondan bunu beklemeliydim. Beni şok etmeye devam etmesine neden izin verdiğimden emin değildim.

Parmaklarımı elimin arkasını sıvazladığında, bırakmaya karar verdim. "Tamam, şimdi iyiyim." Hiçbir şey olmamış gibi davranırken dönüp bana bakmadı. "Bana daha önce daha fazla insanın geleceğini söyleyebilirdin. Daha güzel bir elbise giyebilirdim."

Bir adım geri çekilirken boynunu değil omuzlarını sıktım. "Kimi etkilemeye çalışıyorsun? Sen zaten evlisin."

Omzunun üzerinden gözyaşları içinde bana baktı. "Sana karşı nerede yanlış yaptım bilmiyorum."

"Ben " dediğim anda ön kapı çaldı.

Mutfaktan çıkarken annemin beni ayakkabısıyla tehdit ettiğinden yüzde 99 emindim ama bu konuşmayı bitirdiğimiz için kapının diğer tarafında duran kişiye gülümsemekten başka bir şey yapamayacak kadar rahatlamıştım. Bayan Pearl'ün saçları başının etrafında soluk bir hale oluşturunuyordu ve üzerinde Noel ağaçları olan bir balıkçı yaka ile üzerinde kardan adamlar olan sevimli sarkan küpeler takmıştı.

"Mutlu Noeller, Bayan Pearl."

Yaşlı kadın bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Bugün Noel arifesi Diana, ama erken gelen Noel'in kutlu olsun."

Tanrı olsun. Ona nazikçe sarılmak için öne doğru eğilirken güldüm. "İçeri gel. İçeri gel," dedim ona, geçmesine izin vermek için geri çekilirken.

Ve işte o zaman onun hemen arkasında duran adamı nihayet fark ettim. Üst düğmesi açık, yumuşak gri bir flanel gömlek giymiş olan Dallas'tı. Öne doğru bir adım attı. "Merhaba, hayatımın ışığı."

Burnumu kıvırdım. Kalbim bir atıştan diğerine, gözlerimin bir kırışımdan diğerine anında hızlanıyordu. Bu hiç eskimeyecek miydi? Umarım geçmezdi. "Merhaba, Profesör." Parmak uçlarımda uzandım ve ağzını bana bastırıldığını hissettim, öpücük yavaş ve tatlıydı, kalbime geçen hafta üç gece yatak odamda yaptıklarımızı hatırlattı. Bu gece de kapılar kilitliken yatak odamda yapacağımızı umduğum şeyi. Bir gün önce Trip'e bir konuda yardım etmek için ayrılmıştı, bu yüzden dün gece gelmemişti. Ona güveniyordum, aslında ikisine de. Neyin peşinde olduklarını sormama gerek yoktu.

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler."

Gözlerimi devirerek ağzını tekrar gagaladım. "Bana teşekkür etme."

"Tamam, bana teşekkür edebilirsin," dedi ve elini cebine atıp pembe bir şey çıkardı. Dallas başımın üzerinden o kadar hızlı uzandı ki, parmakları yüzümün kenarlarını sıyrıp saçlarımdan üzerine bir şey inene kadar iyice bakamadım. Pembe malzemeyi aşağıya bıraktığım ve kıvrılmış saçlarımdan üzerine yerleştirirken gözleri benimkilere kaydı. "Sana bir şapka yaptım."

Ve bunu söylerken gülümsedi, avuç içleri yanaklarımı kavrayacak şekilde aşağı doğru kıvrıldı. Tek yapabildiğim göz kırpmaktı.

"Prenses Şeftali gibi pembe."

Sertçe yutkundum. "Eğer sevişmeye çalışıyorsan, herkes gidene kadar beklemeliyiz," diye fısıldadım.

Dallas sırttı ve ben de sırttım.

"Teşekkür ," dedim ona. "Bana bir tane ördüğüne inanamıyorum." "Sana yapacağımı söylemişim."

Söylemişti. Bunu bana gerçekten söylemişti. Ellerini yüzümden çektim ve temastan irkilmesini izleyerek tuttuğum büyük avuçlara ve uzun parmaklara baktım. Parmak eklemleri morumsu bir kırmızıya bürünmüştü ve iki tanesinin derisi kırılmıştı. Gözlerimi kırptım. "*Ne halt ettin sen?*"

Cevabında hiç tereddüt etmedi. "Şeyler."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve yanaklarından süzülen sinsî gülümsemeyi görmezden geldim. "Birini mi dövdünüz?"

Trip, her ne sebeple olursa olsun bir kavgaya karışabilir. Dallas'ta mı? Çok iyi bir nedeni olmalıydı. Belki Trip bir kavgaya karıştı ve Dallas araya girdi.

Morarmayan eli tekrar yanağıma geldi ve sırtıttı. "Evet. Bunu hak etti." Ben tepki veremedim öne doğru eğildi ve ağzımı usulca öptü. O... Jeremy... miydi? Dudakları benimkilerin hemen üzerinde gezinirken yavaşça sordum,

"Nereye gittin?" "Fort Worth." Vay anasını.

Dallas dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. "Başka soru sormazsan daha iyi olur, değil mi? Bunu Noel hediyelerinden biri olarak düşün bebeğim."

Kalbim olduğundan on kat daha fazla şişmiş gibiydi ve hayatımdaki nadir durumlardan birinde ne diyeceğimi bilemedim. Tek yapabildiğim yaralı elini ağzıma götürüp parmak eklemlerini öpmek, gözleri benimkilerle buluştuğunda kıs kıs gülmek oldu. Bu adamı hak etmek için başka bir hayatta harika bir şey yapmış olmalıydım. Ve nerede olduğu ve ne yaptığı hakkında daha fazla soru sormamak oldukça kolaydı. "Yarımdan sonraki gün hâlâ izinli misin?" diye sorduğumda hâlâ ona sırtıyıordum.

Dallas başını salladı, o yeşil-kahverengi-altın gözleri benimkilere odaklanmıştı.

Bu soru ağzımdan çıktığında göğsümün gerilmemesi ya da midemin ağrımaması beni şaşırtmadı. Dün gece yatakta yatarken düşünmüş ve yapmaya karar vermişim. "Günün yarısında benim için çocuklara bakabilir misin? Müşterilerim var-"

"Elbette," diye kesti.

Rahatlamış görünüyor muydu yoksa ben mi hayal ? "Benden yardım istedin."

Karnımda tuhaf bir his yuvarlandı ve ona sırtıttım. "Ne olmuş yani?" "Beni gerçekten seviyorsun." Ağzı açık kalmıştı. Ugh.

"Kapa çeneni," diye inledim. "Buna alışsan iyi edersin. Benden yardım istemekten sıkıldığın için bir gün bundan kurtulmana izin vermeyeceğim."

Dallas başını salladı. Dünyanın en güzel Noel hediyesi gibi görünen kocaman bir gülümseme ağzını kapladı. "Yapmayacağım. Asla."

Gözlerimi ondan alamıyordum. "Sen söyledin."

"Bir gün bunu sana yazılı olarak iletacağım."

"Uh-huh." Yüzüm kızarmıştı, ben de konuyu değiştirdim. Kalbim bir günde ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Belki bir gün ona alışırdım ama umarım alışmazdım. Bir şeyler rutinleştiği anda kıymetini bilmeyi bırakıyorsun. "Kardeşinle görüştün mü acaba?"

Omuz silkti. "Hayır. Ona sesli mesaj bıraktım. Trip onu geçen hafta gördüğünü düşündüğünü söyledi ama bilmiyorum."

Burnumu kıvırdım. "Özür dilerim. Umarım seni geri arar."

"Ben de." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi haber şu ki, Nana soğukkanlı davranmaya çalışıyor ama burada olduğu için heyecanlı," dedi, geri çekildiğinde ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Güzel. Karnını bir sürü Meksika yemeği hazırladım." Ona gülümsedim. "Başka bir şey söyledi mi... bilirsin, bizim hakkımızda?"

Elleri tekrar yanaklarıma geldi. "Birkaç gece önce uyanıktı ve beni gizlice içeri girerken yakaladı. Tek söylediği *zamanla ilgiliydi*."

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve bunun ne kadar utanç verici olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Tanrım. "Pekâlâ. Şimdi senin *geldiğini* bildiğini bilerek yemeğe oturmak zorundayım."

"geldim."

"Bu tamamen farklı bir gelme şekli." Güldüm. "Daha çok karşıdan karşıya geçmek gibi, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Dallas omuz silkti, kolay, kolay, başparmaklarından biri alt dudağıma giderek onu biraz aşağı çekti. "Bir gün Noel'i kutlayabiliriz ve ben de karşıdan karşıya geçmek zorunda kalmam, hmm?"

"Bu hoşuma giderdi. Hem de çok isterim." Gözlerinin içine baktım. "Tek umursadığım bunun birçoğunun ilki olması. Umarım."

Gülümsemesi daha da genişledi, alnı benimkine yaklaştı ve içini çekti, "Çok haklısın, bu birçoğunun ilki."

Sonsöz

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Louie hızla başını salladı -heyecanlıydı- o kadar heyecanlıydı ki, aylar önce bana fikrini açtığından beri bininci kez boğazımda bir düğüm oluşmasına neden oldu. Hepsi onun fikriydi. Yapmak üzere olduğu şey için kendime pay çıkaramazdım.

Tek istediğim kimsenin duygularının incinmeyeceğinden emin olmaktı.

"Lou, emin misin?" Ona sordum, bundan bahsettiğinden beri binlerce kez her seferinde bunun üzerinden geçtiğimizi biliyordum.

Her aynı cevabı veriyordu: Evet, *Tia*.

"Bundan geri dönemezsin."

O güzel mavi gözlerini bana kırıştıtarak kahvaltı masasından uzaklaştı ve buzdolabından çıkardığım doğum günü pastasına doğru ilerledi. Eve gelirken bakkaldan aldığımız beyaz ve mavi yaprak pastanın üzerinde kırmızı krema ile MUTLU 80ÜÇÜNCÜ DOĞUM GÜNÜ, DALASS yazıyordu. Josh ve ben ne kadar komik olduğumuzu görmek için birbirimize en az üç kez yumruk atmıştık.

Louie elleriyle mutfak tezgahının kenarını kavrarken omuz silkti. Artık o kadar uzamıştı ki kalbim biraz acıyordu. Josh yaklaşık üç yıl önce beni boy açısından karanlıkta bırakmıştı ama Louie büyümeden önce onunla daha fazla zaman geçireceğimi düşünmüştüm. Bir roket gibi fırlamadan önce ona bir yıl daha verirdim ve bunun sonunda artık olmadığı bebek için ağlamama neden olacağını biliyordum.

"Biliyorum, *Tia*." Ağzı seğirdi ve pastaya doğru gülümsedi. "Gerçekten istiyorum." Bana baktı. "Babamın aldırmayacağından emin misin?"

Ah, benim lanet kardeşim. Onu düşünmediğim ve ağlamak istemediğim bir gün bile olmamıştı ama özellikle bu konu hakkında konuşurken... her seferinde beni etkiliyordu.

Dört aylık hamile olmam da yardımcı olmadı.

Ben. Dört aylık hamileyim. Dallas'ın beni buna nasıl ve ne zaman ikna ettiğini hâlâ tam olarak kestiremiyordum ama tahminimce beni yaklaşık bir yıl önce ikna etmişti. Hiçbir zaman doğrudan çocuk sahibi olmaktan bahsetmemişti ama beni kendisine aşık ettiği gibi bunu da yapmıştı. Yavaşça, beklenmedik bir şekilde ve tamamen.

Ayrıca bu için Vanessa'yı da suçladım. Dördümüz onu ziyarete gitmemiş olsaydık ve Dallas'ı en küçük bebeğiyle oynarken görmemiş , yumurtalıklarım asla alev . Bildiğim bir sonraki şey, bebek yapma ateşinin ortasında olduğumuzdu ve bundan asla şikayet etmeyeceğimden emindim.

Şimdi bunun bedelini korkunç sabah bulantıları ve günün yarısında en aptalca şeyler için ağlamama neden olan ruh hali değişimleriyle ödüyordum. Rastgele kardeşimin bir resminin yanından geçiyordum. Ağlardım. Josh'un yeni bir pantolona mı ihtiyacı vardı, çünkü onunkini çok mu büyütmüştü? Ağlardım. Dallas banyomuzun aynasına bir not mu bıraktı? Ağlardım.

Biraz acınası bir durumdu.

Ve bunu hiçbir şeye değişmezdim. Dallas sanki ona dünyayı vermişim gibi bir fişek gibi parlamıştı ve çocuklar ailemizin en yeni üyesini beklediğimi öğrendiklerinde hayal edebileceğimden çok daha fazla heyecanlanmışlardı. Artık yiyecek taşıdığım, çöpü dışarı ve çok fazla çalıştığım başımın etini yiyen üç aşırı koruyucu erkeğim vardı.

Yeni birini seveceğimi öğrendikten iki ay sonrasına kadar hızlıca ilerledik. Dallas'ın kırk altıncı doğum gününü kutluyorduk, sadece dördümüz. Uzak teyzelerimden biri ölmüştü ve ailem cenazeye katılmak için şehir dışındaydı.

Louie bana kardeşimin yapmak istediği şeyi sorun edip etmeyeceğini ilk sorduğunda ona ne diyeceğimi bilememiştim. Onun için sorun olmayacağını düşünmek istiyordum ama bunu nasıl bilebilirdim ki? Ama Louie ve Dallas'ın ilişkisini düşündükçe, beş yıl sonra ne kadar yakın olduklarını, Dallas'ın her zaman kalbim olan bu çocuğu gerçekten ne kadar sevdiğini anladıkça...

Cevabımı almıştım.

"Hiçbir şey onu senden alamaz. Baban seni mutlu eden şeyi yapmanı isterdi, Gooley Louie. Seni anlardı ve Dallas'ı gerçekten seveceğini biliyorum."

Louie yavaşça başını salladı, düşündü ve sonra daha kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet, ben de istiyorum. Bunu yapmak istiyorum. Gerçekten yapmak istiyorum."

Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. "Ağladığını biliyorum ama bunun hafif bir şey olmadığını anladığından emin olmak istiyorum. Bu çok büyük bir karar. Mesela ondan bıcarsam boşanabiliriz."

Arkamdan " çiğnemen lazım" diye cevap geldi. Lanet olsun. Ne kadarını duymuştum?

Dallas arkamdan yaklaştı, çenesi başımın tepesinde dururken kolu önümde dolaşp karnımı avuçladı ve anında minik hayat fıstığının hâlâ saklandığı noktaya gitti. "Hiçbir yere gitmene izin vermem," dedi ve başımın üstünden Louie'ye gülümsediğini hayal edebiliyordum.

Ona doğru yaslandım ve az önce kalçama koyduğu elini sıktım. "İsteseydim beni durdurmaya çalıştığını görmek isterdim."

"Blokta aşağı inemezsin. Bizi çok seviyorsun." Güldüm. "Bizi mi?"

"J ve Lou beni bırakmazdı."

Dürüst olmak gerekirse, haklıydı. Yapamazlardı. Bu adam ortaya çıkana ve kendine kimsenin dolduramayacağı bir alan yaratana kadar gösterinin yıldızı bendim. Çocuklar onu neredeyse benim kadar seviyorlardı. Bu konuda en ufak bir üzüntüm bile yoktu.

Bu bir yalandı. Belki biraz. Paylaşma konusunda her zaman sorun yaşamıştım ama yeni birini seveceklerse bu kişi o olabilirdi diye düşündüm.

Dallas'ın çenesi başımın yan tarafına doğru hareket ederek kılları şakağıma sürttü. "Neden asla gerçekleşmeyecek bir şey hakkında konuşuyorsun?"

sordu.

Elbette bu asla . Adı Bir Daha Asla Anılmayan Kadın'dan ilk boşandığında Dallas'ı sevdiğimi düşünmüş olsam da, bu şimdikiyle kıyaslanamazdı. olmak gerekirse, hayatımın aşkıydı ve haftada en az bir kez bana onun aşkının ben olduğumu söylüyordu. Post-It notuyla, geceleri birlikte yattığımızda kulağıma fısıldayarak, bana sarıldığında yüksek sesle söyleyerek....

Louie'ye baktım ve yalan söylerken gülümsemesini izledim. "Bebeğe ne isim vereceğimizi ve iyi bir isim seçmemiz gerektiğini konuşuyorduk çünkü daha sonra değiştirebileceğimiz bir isim değil. Eğer kız olursa, sanırım ikimiz de hâlâ Pearl'ün iyi bir isim olacağını düşünüyoruz."

Kulağıma karşı düşünceli bir ses çıkardı. Dallas yanımıza taşındıktan hemen sonra, ona tadilattan geçirdiği evinde tek başına kalmak yerine bizimle yaşamak isteyip istemediğini sormuştuk ama onu hiç ikna edememiştik. Tek başına mutluydu ve bizim oraya gidip yardım etmemizden ya da onu yemeğe davet etmemizden gayet memnun görünüyordu. Onun hiçbir sorunu yoktu. İki yıl önce Dallas onu kanepesinde otururken nefes almaz halde bulduğunda, öldüğünü öğrendiğimizde hepimiz şok olmuştuk.

Cenazesi Jackson'ı da son görüşümüz oldu. Dallas bana onu zaman zaman aradığını söyledi ama ikisi arasındaki tek şey buydu. Bu kalbimi biraz kırdı çünkü Dallas'ın hâlâ kardeşinin yola geleceğine ve pislik yapmayı bırakacağına dair umut beslediğini biliyordum ama böyle bir şey olmamıştı.

Louie boğazını çok yüksek sesle temizledi ve Bayan Pearl ile Jackson'ı düşünerek sırtıtmama ve itmeme neden oldu. Bu alışkanlığı kimden aldığını çok iyi biliyordum. "Dal, hediyeni ister misin?" diye sordu ona.

"Bana bir şey almana gerek yoktu Lou," dedi arkamdaki adam.

Louie'nin yüzü aydınlandı. "İstedim," dedi, birkaç gün önce tek başına paketlediği sekize on santimlik ince paketi eline alırken.

Dallas'ın etrafımdan dolaşıp yanımda durmasını izledim. Hediyeği tek eliyle aldı. Dokunmadığı kısmın esnek ve kâğıt gibi ona doğru eğilmesinin tuhaf olduğunu düşündüyse de yorum yapmadı. Boştaki kolunu ileri uzatıp Louie'nin sırtına doladı ve on yaşındaki çocuk iki kolunu da kendisi için çok şey ifade eden adama sararken onu okşayarak kucakladı.

"Hediyeler yapıyorsun ve bana söylemeyecek miydin?" Josh'un sesi hepimizin arkasından geldi.

Yaklaşık bir metre boyunda ve on altı yaşında olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. Benim Josh'ım. Boyu henüz uzamamıştı ama bunun olacağını biliyordum; uzun kasları ve hâlâ çocuksu bir yüzü vardı. Hâlâ benim Joshy Poo'mun yüzü. İki yıl önce Select koçu olmayı bırakan adamla arama girerken Dallas'a dirsek attı ve bir kolunu omuzlarıma koydu. "Ne aldın?" diye sordu ona, küçük kardeşinin ona ne verdiğini çok iyi biliyordu.

Bana geldiğinde Louie'den yapmasını istediğim ikinci şey buydu: kardeşiyle konuşmak ve ne planladığını ona bildirmek. Josh'un öğrendiğinde belki bir günlüğüne incindiğini düşünmüştüm ama bu konuda konuşmuştuk ve o da bunu kabullenmişti. Anlamıştı.

Louie'ye konuşmasını söylediğim diğer kişi annemdi. Yıllar geçtikçe Dallas'a çok ısınmıştı ki bu şaşırtıcı değildi. O mükemmel biriydi, ona bir şans verdiğinde neden onu sevmesin ki? Ama Louie'nin yapmak istediği şey annemi uçurumun getirme potansiyeline sahipti. Konuşmaları sırasında ikisi arasında tam olarak ne konuşulduğundan emin değildim ama her ne olduysa, Louie yine de planlarını uygulamaya devam ediyordu. O kadar da kötü gitmiş olamaz diye düşündüm.

Hediyeyi ters çevirirken Dallas ona dirsek attı, parmakları buruşuk, bantlanmış kenarlara gitti ve onları karıştırdı. "Bilmiyorum."

Dudaklarımı birbirine kenetledim ve hediyesini açarken Louie ile Dallas arasında bir ileri bir geri baktım. Bu ikisinin de hayatını değiştirecekti ama benim için hiçbir şey farklı olmayacaktı.

Dallas'ın Louie'nin paketlediği kâğıtları yırtarken kaşlarını çatmasını izledim. Onları ters çevirdi, sağ tarafı yukarı bakıyordu ve yazıyı okurken alnı buruştu.

Saniyeler sonra Louie'ye baktı ve boğazı düğümlendi. Ondan birkaç saniye sonra ela gözlerini kocaman açarak bana döndü ve yine boğazı düğümlendi. Sonra dikkatini tekrar kâğıtlara verdi ve ellerini kalçalarına indirmeden önce okuduğu kelimeleri mırıldandı, kâğıtlar bir elindeydi ve derin, derin bir nefes verdi.

Gözleri sulanmıştı. Bir sürü kez gözlerini kırıştırdı. Dilinin ucu üst dudağına gitti ve derin bir nefes daha verdi.

Dallas bana baktı ve Louie'ye bir kez daha bakmadan önce kaşlarını kaldırdı ve kırık bir sesle, "Lou, seni binlerce kez evlat edinirdim, dostum. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Louie Dallas'ın kollarına atılır atılmaz gözyaşlarına boğulduğum için hormonları suçlardım ama açıkçası hormonlardan kaynaklanmıyordu.

Orada dururken düşünebildiğim tek şey, bazen hayatın size bildiğiniz her şeyi yerle bir eden ve sizi tamamen değiştiren bir trajedi verdiğiydi. Ama bir şekilde, eğer gerçekten isterseniz, ardında bıraktığı dumanın içinden geçerken nefesinizi nasıl tutacağınızı öğrenebilir ve yolunuza devam edebilirsiniz. Ve bazen, *bazen*, geride kalan küllerden güzel bir şey yetiştirebilirdiniz. Eğer şanslıysanız.

Ve ben gerçekten çok şanslı bir kaltaktım.

YAZARIN NOTU

Evlat edinme yasalarıyla ilgili bazı özgürlükler aldım. Hayal dünyamda, Dallas'ın Louie'yi evlat edinmesi gerçekleşebilirdi.

Teşekkür

Bu evrendeki ve bir sonraki evrendeki en harika okuyuculara (ve Yavaş Yakanlarıma!) - ne zaman yeni bir kitap çıkarsam, hepinizin daha harika olamayacağını düşünüyorum, ama oluyorsunuz. Tüm desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim, ister başından beri benimle olun, ister eserimi yeni bulun, çok minnettarım. Siz olmasaydınız altıncı kitabım için burada bunları yazıyor olamazdım.

Arkadaşım Eva'ya çok teşekkür ederim. Eva, ah Eva, sen olmasan bu hikâye nerede olurdu? Sızlanmalarına, çıldırmalarına ve stresime katlanıyorsun. Taslaklarım berbat olduğunda onları okuyorsun ve bana çok iyi tavsiyelerde bulunuyorsun. Sen harika bir arkadaşsın ve bana katlandığın için çok minnettarım.

Muhteşem kapak için RBA Design'dan Letitia Hasser'a teşekkür ederiz. Indie Formatting Services'ten Jeff, mükemmel formatınız için teşekkür ederim. Hot Tree Editing'den Virginia ve Becky, düzeltmelerden geçerken kalbimi asla kırmadıkları için. Dystel & Goderich'ten Lauren Abramo'ya kitaplarımı hiç hayal etmediğim bir formata soktuğu için teşekkür ederim.

Arkadaşlarıma ve ön okuyucularıma, yardımlarınız için teşekkür ederim!

Beyzbolla ilgili her şey hakkında bin bir sorumu yanıtlayan Kaitlyn AKA Pickles'a kocaman bir teşekkür.

Benim için dünyalara bedel olan insanlara kocaman bir teşekkür: Annem ve babam, Ale, Eddie, Raul, Isaac, Letchford ailem ve Zapata/Navarro ailemin geri kalanı. Ve son olarak ama asla en az değil, üç aşkım: Günün sonunda bana neyin önemli olduğunu hatırlatan Chris, Dor ve Kai.

Yazar Hakkında

Mariana Zapata, Colorado'nun küçük bir kasabasında kocası ve iki büyük çocuğuyla birlikte yaşıyor - sevgili Danuaları Dorian ve Kaiser. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, dışarıda vakit geçiriyor, çocuklarını öpmeye zorluyor, ailesini rahatsız ediyor ya da yazıyormuş gibi yapıyor.

[Posta Listesi \(Yalnızca Yeni Yayın Bilgileri\)](#).

Twitter: [@marianazapata](#) **Facebook:**

[marianazapatawrites](#) **Instagram:**

[marianazapata](#)

[www.marianazapata.com](#)

[marianazapata@live.com](#)

Ayrica Mariana Zapata

[Locke](#)

[Yönetiminde](#)

[ki Kulti](#)

[Lingus](#)

[Rhythm, Chord & Malykhin](#)

[The Wall of Winnipeg and Me](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

